

τοι παντο[illegible]
γέροντα, οὐκ ἀνασχόμεν[illegible]
ἔτη ἤδη γηρῶντα. εἶτα ἐπειδὴ τὸ πρ[illegible]
βόητο, φυγὴν ἑαυτῷ καταδικάσας, ἐπλανα[illegible]
ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων, ὅτε περ καὶ τὴν θαυμαστ[illegible]
σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Γαλαι[illegible]
νην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν ξυ[illegible]
γενόμενος. καὶ τί γὰρ ἐν Βραχεῖ παῖδας αὐτοῦ [illegible]
πέφηνε, προφήτης καὶ θιασάρχης καὶ ξυναγωγεὺ[illegible]

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟ-
ΣΑΤΕΩΣ ΜΕΡΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

LVCIANI PARS SECVNDA.

I 38 C.

Inscriptus Cat. Coll. Posnan.

Dar Kuratorj. Okr. Szk. Pozn.
Z księgozb. Gimn. im. M. Magd.
w Poznaniu. 1930.

I,8,~~8~~6

1260910 (N)
N. 4985652

VD16 L2921

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟ-ΣΑΤΕΩΣ ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

I. E. p. 145.

LVCIANI PARS SECVNDA.

I 38 C.

Inscriptus Cat. Coll. Posnan.

Biblioteka Główna U. A. M. w Poznaniu
SD 22738 I
1934. 178

Τάδε περιέχει τὸ δεύτερον μέρος τοῦ Λουκιανοῦ.

Εἰκόνες. 5
ὑπὲρ τῶν εἰκόνων. 20
Τόξαρις ἢ Φιλία. 38
Λούκιος ἢ ὄνος. 87
Ζεὺς ἐλεγχόμενος. 134
Ζεὺς τραγῳδός. 145
ὄνειρος ἢ ἀλεκτρυών. 178
Ἱκαρομένιππος ἢ ὑπὲρ νέφελος. 207
δὶς κατηγορούμενος, ἢ δικαστήρια. 233
περὶ παρασίτου, ἤτοι ὅτι τέχνη ἡ παρασιτική. 261
Ἀνάχαρσις ἢ περὶ γυμνασίων. 293
περὶ πένθους. 325
ῥητόρων διδάσκαλος. 334
Φιλοψευδὴς ἢ ἀπιστῶν. 351
ἱππίας ἢ βαλανεῖον. 382
προλαλιὰ ἢ Διόνυσος. 387
προλαλιὰ ἢ ἡρακλῆς 392
περὶ τοῦ ἠλέκτρου ἢ τῶν κύκνων. 396
μύας ἐγκώμιον. 399
πρὸς τὸν ἀπαίδευτον, καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον. 405
περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν διαβολῇ. 424
ψευδολογιστὴς ἢ περὶ τῆς ἀπφράδος. 441
περὶ τοῦ οἴκου. 460
μακρόβιοι. 476
πατρίδος ἐγκώμιον. 487
περὶ τῶν διψάδων. 492
διάλεξις πρὸς Ησίοδον. 497
πλοῖον ἢ εὐχαί. 502
τραγοποδάγρα. 529
ὠκύπους. 541

Εταιρικοὶ διάλογοι.

Γλυκέρα καὶ Θαΐς. 548
Μυρτίον, Γάμφιλος καὶ Δωρίς. 549

Μήτηρ καὶ Φίλιννα. 552
Μέλιττα καὶ Βακχίς. 554
Κλωνάριον καὶ Λέαινα. 557
Κρωβύλη καὶ Κόριννα. 560
Μήτηρ καὶ Μουσάριον. 563
Αμπελὶς καὶ Χρυσίς. 566
Δορκὰς, Γαννυχὶς, Φιλόστρατος καὶ Πολέμων. 568
Χελιδόνιον καὶ Δροσή. 571
Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης. 574
Ιόεσσα, Γυθιὰς καὶ Λυσιάς. 577
Λεοντίχος, Χηνίδας καὶ Υμνίς. 581
Δωρίων καὶ Μυρτάλη. 585
Κολχὶς καὶ Παρθενίς. 587
περὶ τοῦ Γεβεγρίνου τελευτῆς. 589
δραπέται. 611

Τὰ πρὸς Κρόνον.

ἱερεὺς καὶ Κρόνος. 627
Κρονοσόλων. 634

Επιστολαὶ Κρονικαί.

ἐγὼ Κρόνῳ χαίρειν. 640
Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν. 644
Κρόνος τοῖς πλουσίοις χαίρειν. 647
οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν. 651
ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ἢ Λάπιθαι. 653
περὶ τῆς Συρίης θεοῦ. 676
Δημοσθένους ἐγκώμιον. 705
θεῶν ἐκκλησία. 731
Ψήφισμα. 738
Ζεὺς καὶ Ηλιος. 740
Απόλλων καὶ Ερμῆς. 742
Κυνικὸς καὶ Λυκῖνος. 744
Ψευδοσοφιστὴς ἢ σολοικιστής. 755
Φιλόπατρις ἢ διδασκόμενος. 763
Χαρίδημος ἢ περὶ κάλλους. 779
Νέρων, ἢ περὶ τῆς ὀρυχῆς τοῦ ἰσθμοῦ. 795

ΤΕΛΟΣ.

Λυκίνος καὶ Πολυστράτος.

Λλ' ἦ τοιοῦτόν τι ἀρα ἔπαθον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἐναγχος ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλλη τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τοῦτό μοι δοκεῖ ἐκεῖνο, μικρὸν δεῖν λίθος ἢ ἀνθρώπους γεγονέναι, ὑπὸ τοῦ θαύματος. Πο. Ἡράκλεις, ὑποφρύες τὸ θέαμα φησὶ δεινὸς βίαιον, εἶγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις ἔστι. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τοῦ μειρακίου ἡδέως ἂν πάθοις, ὡς τε θᾶττον ἂν ἴδοις Σίπυλον μετακινήσειν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ ὀκνεῖ παρεῖσαί σε αὐτοῖς μεχρινότα, καὶ ὧν δακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκεῖνον αὐτὸν τὸν τοῦ Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ὄστι, ἵνα πύθωμαι, ὡς δὴ ἡμεῖς ἴδωμεν. ὁ γὰρ, οἶμαι, φθονήσεις ἡμῖν τοῦ θέας, ὃς δὲ χαλεπωτέρους, εἰ μέλλοιμεν πλησίον ποτὲ καὶ αὐτοὶ πεπαθέναι σοι ἰδόντες. Λυ. ἐγὼ μὲν οὐκ εἰδέναι χρή σε, ὡς ἁπλῶς ἐκ περιωπῆς μόνον ἀπίδης ἐς αὐτὸν, ἀχαρῆ σε, καὶ τοῦ αὐλειανέστερον ἀκινητότερον ἀφανεῖ. καί τοι ἴσως μὲν ἴσως εἰρωνικώτερόν ὄστι, καὶ τὸ τραῦμα ἧττον λαιεῖον, εἰ αὐτὸς ἴδοις. εἰ δὲ λιπαίνη προσβλέψαι σε, τίς ἔσαι μηχανὴ ἀρνεῖσθαι αὐτό; ἀπάξει γάρ σε ἀναπλαμβάνων, ἔνθα αὖ ἐθέλει, ὅπερ καὶ ἡ λίθος ἡ ἡρακλεία ἕλκει τὸ σίδηρον. Πο. φαῦλε ὦ Λυκῖνε, τράσιόν τι κάλλος ἀναπλάττῃ, ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ἡ γυνὴ ὄστις

Λυ. οἶει γαρ̀ με ἐπαρβαλέσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δὲ-
δια, μή σοι ἰδόντι ἀθρήσ ὶις ἐπαινέσαι δόξω, πα-
ρατοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται. τωλὺ ἀλλὰ ἥπις
μὴν, ὀκ αὖ εἰπεῖν ἔχοιμι, θοραπέια δὲ πολλὴ, καὶ
ἄλλη πόδι αὐτῷ παρασκοὺὴ λαμπρὰ, καὶ ὄυνό-
χωρ τι πλῆθος, ὦ ἄβραι πάνυ πολλαί. ὦ ὅλως μεῖ
ζόν γε, ἢ ἡ ἰδιωλικὴ τύχη ἐδόκει ὃ πρᾶγμα
εἶναι. Πο. ὀδὲ τὄνομα ἐπύθε σύ γε, ἥ τις καλεῖ-
το; Λυ. ὀδαμῶς, ἢ ἰῶ μόνον, τῆς Ιωνίας ὄτι. τ
θεατῶν γαρ̀ τις ἀπιδὼν ὃν τὸν πλησίον, ἐπεὶ πα-
ρῆλθε, τοιαῦτα μὴ ὶοι ἔφη τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη. ὦ
θαυμασὸν ὀδὲν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ιωνικῶν πόλεων,
ἡ καλλίστων γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρ
ναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, ὅτως ἐσεμνύνε
ἐπ' αὐτῇ. Πο. ἐκοῦ ὦδῖ λίθε τοῦτό γε ὡς ἀλη-
θῶς ἐποίκας, ὅτε παρακολουθήκας, ὅτε τὸν Σμυρ
ναῖον ἐκεῖνον ἐρόμενος, ὃς τις ἦν, λέγε τὸ εἶδος, ὡς
ὅτόν τε, ἵνα ὁλείξον τῷ λόγῳ, τάχα γὸρ αὖ ὅτω γνω
ρίσαιμι. Λυ. ὁρᾷς, ἡλίκην ὄρῦν ἤτικας; ὁ ἡ λό-
γων ἀμύαμεν, ἢ μάλισά γε τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι
ὅτω θαυμασίαν εἰκόνα, πῶς ἦν μάλις αὖ ἡ Απελ-
λῆς ἢ Ζεῦξις ἢ Παῤῥάσιος ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις
Φειδίας ἢ Αλκαμένης, ἐγὼ δὲ λυμανῦμαι τὸ ἀρχε-
τυπον, ἀθυγέια τῆς τέχνης. Πο. ὅμως ὦ Λυκῖ-
νε, ποῖά τις ἦν τὰ ὄψεις; γαρ̀ ὡσφαλὲς τὸ τόλ-
μημα, εἰ θέλω αὐδρὶ ὡδὶ λείξαις τὰ εἰκόνα, ὅτως
αὖ τῆς γραμμῆς ἔχει. Λυ. ὦ μὰ ὡσφαλὲς ὅρομ
αὐτὸς

αὐτὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινας ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ὥσπερ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειαν μοι τὴν γυναῖκα. Πο. πῶς οὖν φής; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν ἀφθαγόντες; Λυ. ῥᾳδίως, ἢν πρὸς σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀφικέσθαι τί μοι. Πο. ἐρώτα μόνον. Λυ. ἐπεδήμησάς ποτε ὦ Πολύστρατε τῇ Κνιδίων; Πο. Ϣμάλα. Λυ. ἐθεῶ Ϣ τὴν Αφροδίτην εἶδες πάντως αὐτήν; Πο. νὴ Δία τὴν Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον. Λυ. ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἠκούσας, οἱ Κῶοι πρὸς αὐτῆς, ὡς ἐραθείη τις τοῦ ἀγάλματος, καὶ λαθὼν ἐναπολειφθείς γ' ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δὴ ἀφανὲς, ἀγάλματι; ὧδε μὲν οἱ ἄλλοι ἱστορέουσιν, σὺ δὲ, ταύτην γὰρ, ὡς φὴς, εἶδες, ἴθι μοι, καὶ τόδε ἀπόκεινα, εἰ καὶ τὴν γ' Κύπριν Αθηναίοις, τὴν Αλκαμένους ἑώρακας. Πο. ἦ πάντων γ' ἄν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ῥᾳθυμότατος ἦν, εἰ τὸ καλλιστον τῶν Αλκαμένους πλασμάτων παρεῖδον. Λυ. ἐκεῖνο μὲν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἀζημίωσόμαί σε, εἰ πολλάκις δὴ τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλλιμάχου Σωσάνδραν τεθέασαι. Πο. εἶδον μὰ κείνην πολλάκις. Λυ. ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς, τῶν δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπῄνεσας; Πο. τί δ' ἄλλο, ἢ τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ἐπιγράψαι τοὔνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ νὴ Δία, τὴν Αμαζόνα, τὴν ἐποφειδομένην

τοῦ δορατίῳ. Λυ. τὰ καλλιστα, ὦ ἑταῖρε, ὥς τε οὐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν δεήσῃ. φέρε δὴ δὲ ἁπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἷόν τε, συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ὑπαδείξω, τὸ δεξαίρετον παρ' ἑκαστης ἔχουσαν. Πο. καὶ τίνα αὖ τρόπον τουτὶ γένοιτο; Λυ. οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀκρὸ τοῦδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τοῦ λόγῳ, ὑπατρέψαιμεν αὐτοῦ μετακοσμεῖν, καὶ συντιθέναι καὶ ἁρμόζειν, ὡς αὖ εὐρυθμότατα δύναιτο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον. Πο. εὖ λέγεις, καὶ δὴ παραλαβὼν δεικνύτω. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι, ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεὶς, οὐκ ἀπᾴδουσαν ἀπεργάσεται. Λυ. ἐμὴν ἤδη σοι ὁρᾷν πρέχει γιγνομένην τὴν εἰκόνα, ᾧδε συναρμόζων, τῆς ἐκ Κνίδου ἡκούσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβὼν, οὐδὲν γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος, γυμνοῦ ὄντος, δεήσεται. τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ εὔγραμμον ἐάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν, ἅμα τοῦ φαιδρῷ καὶ κεχαρισμένῳ, καὶ οὗτος διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέλει δοκοῦν. τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τῆς ὄψεως αὐτωπὰ, παρ' Αλκαμένους, καὶ τῆς γὰρ κήποις λήψεται. καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, ἐκ καρπῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ διακτύλων τὸ εὐαγωγον, ἐς λεπτὸν ἀκρλῆγον, παρὰ τῆς γὰρ κήποις ἐκ ταῦτα. τὴν δὲ τοῦ πανὸς προσώπου περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον ἡ Λημνία

νία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι, καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸν αὐχένα παρὰ τῆς Αμαζόνος λαβών. ἡ Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Καλαμις, αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν. καὶ τὸ μειδίαμα λεπτὸν καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται, καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ, καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς, παρὰ τῆς Σωσάνδρας. πλὴν ὅτι ἀκαλύπτος αὐτὴ ἔσται τῇ κεφαλὴν, τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον, ἡλίκον ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μαλιστα, καὶ γὰρ καὶ οὗτος κατὰ τὸν Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι ὦ Πολύστρατε δοκεῖ καλὴ γενήσεσθαι ἡ εἰκὼν, καὶ μαλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπτελεσθῇ; Πο. ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καταλέλοιπάς τι καλλος ἔξω τοῦ ἀγαλματος, οὕτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς; Λυ. οὗτος μικρότατον, ὦ Φιλότης, εἰ μή σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν, χρόα, καὶ τὸ ἑκάστῳ πρέπον, ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὁπόσα μέλανα, λευκὰ δὲ, ὅσα τοιαῦτα χρὴ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν. καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει, τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδεῖ. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἂν, ἢ παρακαλέσαιμεν δηλαδὴ οὗτος γραφέας, καὶ μαλιστα, ὁπόσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο, κοσμήσασθαι τὰ χρώματα, καὶ εὔκαιρον ποιεῖσθαι τὴν ὑπόβολὴν αὐτῶν. καὶ δὴ παρακεκλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Απελλῆς καὶ Αετίων. οὗτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην,

οἵαν τῆς Ηρας ἔγραψεν, ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ὠὶ πρεπὲς, καὶ παρειῶν τὸ ὠχρὸν ἴδες, οἵαν τὴν Κασσάνδραν ἐν τῇ λέσχῃ ἐποίησε, τοῖς Δελφοῖς. καὶ ἐθέλοντα δὲ ὅτου ποιησάτω, ὃν τὸ λεπτότατον ἄγειν γασμῶνα, ὡς σωτεσάλθαι μὴν, ὅλα χρὴ, διαιμᾶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Απελλῆς δείξάτω, ἢ τὴν Γανάτλην, μάλιστα μὴ ἄγαν λευκὸν, ἀλλὰ ἐναιμον ἁπλῶς. τὰ χείλη δὲ, οἷα Ροξάνης, ὁ Αετίων ποιησάτω. μᾶλλον δὲ τὸν ἄριστον τῶν γραφέων Ομηρον, παρόντος Εὐφρανορος καὶ Απελλοῦ, δείγμεθα. οἷον γὰρ τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας ἠρέμα πεφοινιγμένῳ, τριόρδε ἔσω τὸ ωᾶν. ὁ δ' αὖ τὸν ὅτου καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοῶπίν τινα ποιήσας αὐτὴν. σωεπιλήψεται τοῦ ἔργου αὖθις καὶ ὁ Ομήρου ποιητὴς, ὡς τὸ βλέφαρον διοργώσεσθαι. καὶ Φιλομειδῆ δὲ Ομηρος ποιήσει, καὶ λευκώλενον, καὶ ῥοδοδάκτυλον, καὶ ὅλως, τῇ χρυσῇ Αφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον, ἢ τῇ τοῦ Βριαρέως. ταῦτα μὲν οὖν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ ποικτῶν ωᾶσιν ἐργάσονται. ὁ δὲ ωᾶσιν ἐπαινθεὶς, τούτοις ἡ χαρὰ. μᾶλλον δὲ ὁ ωᾶσαι ἅμα, ὁπόσαι χαρίεντες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες πολιχορεύοντες, τίς ἂν μιμήσαιτο διαίτης; Γο. θεασόμεθα δὲ καὶ ταῦτα ὦ Λυκῖνε φίλε, καὶ δίκαιον ὡς ἀληθῶς, οἷον δὲ τὸν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. τί δὲ πράσσουσαν εἶδες αὐτήν; Λυ. Βιβλίον ἐν ταῖν χερσὶν ἔχουσαν

εἶχεν, ἐς δύο συνειλημμένον. καὶ ἐῴκει τὸ μέντοι ἀνα
γινώσκεσθαι αὐτοῦ, τὸ δὲ ἤδη ἀνεγνωκέναι, μετα-
ξὺ δὲ πρόϊοῦσα, διελέγετο τῶν παρομαρτούντων τι-
νί, οὐκ οἶδ' ὅ, τι, οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοοον ἐφθέγγετο. πλὴν
μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὀδόντας ἐξέφηνε,
πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκοὺς, ὅπως δὲ συμ
μέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους, εἴ που κάλ
λιστον ὅρμον εἶδες, ἐκ τῶν στιλπνοτάτων καὶ ἰσομεγέθων
μαργαριτῶν, οὕτως ὑπὲρ στίχου ἐπεφύκεσαν, ἐκοσμοῦν
το δὲ μάλιστα τῷ τῶν χειλέων ἐρυθήματι. ὑπεφαίνον
το γοῦν αὐτοῦ δὴ τοῦ τοῦ Ὁμήρου ἐλέφαντι, τοῦ
πριστῷ ὅμοιοι. οὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτῶν, οἱ δὲ
προέχοντες ἢ διεστηκότες, οἷοι ταῖς πλείσαις, ἀλλά
τις πάντων ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος
ἕν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως. καὶ ὅλως, μέγα τὶ θαῦμα
καὶ θέαμα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν
ὑπερπεπαικός. Πο. ἔχ' ἀτρέμας, συνίημι γὰρ
ἤδη σαφῶς πάνυ, ἥν τινα καὶ λέγεις τὴν γυναῖ-
κα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι.
καὶ εὐνούχους δέ τινας ἕπεσθαι αὐτῇ ἔφης, νὴ Δία
καὶ στρατιώτας τινάς. τὴν βασιλεῖ συνοῦσαν, ὦ μα-
κάριε, τὴν ἀοίδιμον ταύτην λέγεις. Λυ. τί δέ
ἐστιν αὐτῇ τοὔνομα; Πο. πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυ
ρὸν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἐπέρασον, ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ
τοῦ Ἀβραδάτου ἐκείνῃ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀ-
κούσας Ξενοφῶντος, ἐπαινοῦντός τινα σώφρονα
καὶ καλὴν γυναῖκα; Λυ. νὴ Δία, καὶ ὡς πέρ γε ὁρῶν

αὐτὴν, οὕτω διατίθεμαι, ὁπόταν κατ' ἐκεῖνό που
ἀναγιγνώσκων γένωμαι. καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούω
λεγούσης αὐτῆς, ἃ πεποίηται, λέγουσα, καὶ ὡς ὥ-
πλιζε τὸν ἄνδρα, καὶ οἵα ἦν, παραπέμπουσα αὐ-
τὸν ὑπὲρ τὴν μάχην. Πο. ἀλλ' ὦ ἄριστε, σὺ μὲν, ὡς
πέρ τινα ἀστραπὴν παραδραμοῦσαν, ἅπαξ εἶδες
αὐτὴν, καὶ ἔοικας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ
σῶμα, καὶ τὴν μορφὴν ἐπαινεῖν, τῶν δὲ τῆς ψυχῆς
ἀγαθῶν ἀθέατος εἶ. οὐδὲ οἶσθα, ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖ-
νό ἐστιν αὐτῆς, μακρῷ τινι ἄμεινον, καὶ θεοειδέστερον
τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ εἰμι, καὶ λόγων
ἐκοινώνησα πολλάκις, ὁμοεθνὴς ὤν, καὶ γὰρ, ὡς οἶ-
σθα καὶ αὐτὸς, τὸ ἥμερον καὶ φιλάνθρωπον, καὶ τὸ
μεγαλόφρον, καὶ σωφροσύνην καὶ παιδείαν πρὸ
τοῦ κάλλους ἐπαινῶ. ἄξια γὰρ προκεκρίσθαι ταῦ-
τα τοῦ σώματος. ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη καὶ γελοῖον,
ὥσπερ εἴ τις τὴν ἐσθῆτα πρὸ τοῦ σώματος θαυ-
μάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος, οἶμαι, τοῦτό ἐστιν, ὁπό-
ταν εὖ τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, καὶ εὐμορ-
φία σώματος. ἀμέλει πολλὰς ἄν σοι δείξαιμι,
μορφῆς μὲν εὖ ἠκούσας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνούσας
τὸ κάλλος, ὡς καὶ μόνον φθεγξαμένων, ἀπαθανεῖν
αὐτὸ, καὶ ἀπαραίνεσθαι, ἐλεγχόμενόν τε καὶ ἀσχη-
μονοῦν, καὶ παρ' ἀξίαν συνὸν πονηρᾷ τινι δεσποί-
νῃ τῇ ψυχῇ. καί γε αἱ τοιαῦται ὅμοιαί μοι δοκοῦσι
τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς, κἀκεῖ γὰρ αὐτὸς μὲν ὁ νεὼς,
καλλιστός τε καὶ μέγιστος, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν

ἠσκη-

ἀσκημένος, καὶ χρυσῷ μὴ γραφαῖς διαπεπασμένος, ἔνδον δὲ, ἢν ζητῇς τὴν θεὸν, ἢ πίθηκός ἐστιν, ἢ ἶβις ἢ τράγος ἢ ἄλλο τι. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεστιν, ὁ τοίνυν ἀποχρῶν τὸ καλὸν, ἢν μὴ κεκόσμηται τοῖς διηκαίοις κοσμήμασι, λέγω δὴ τὸ εὐθὺ τῆς ἀληθείας, καὶ ὅρμοις, ἀλλ' οἷς πρέπει τοῦ, ἐκείνοις, ἀρετῇ καὶ σωφροσύνῃ, καὶ εὐσεβείᾳ καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν. Λυ. ἐγὼ μὲν ὦ Πολύστρατε, μύθου αὐτὸ μύθῳ ἄμεινον αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασὶν, ἢ καὶ λώϊον, διώσασθαι γάρ. καί τινα εἰκόνα γραφὴν τῆς ψυχῆς, ἐπίδειξον, ὡς μὴ δῆθεν μάσεως θαυμάζοιμι αὐτό. Πο. ὁ μικρὸν, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προσάπτεις. ὁ γὰρ ὅμοιον, τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καί μοι δοκῶ σωφρονεῖν καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, ὁ πλαστῶν, ὃ δὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς οὗ ἐκείνων κανόνας ἀποβλῶναι τὸ ἄγαλμα, μὴ δεῖξαι τὴν τῶν ἀρχαίων πλαστικὴν κατεσκευασμένον. καὶ δὴ ποιήσω. αὐδήσασα μὲν τὸ πρῶτον, καὶ λίγεια, καὶ τὸ γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, πολὺ αὖ μᾶλλον, ἢ πολὺ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὃ Ὁμήρου αὖ εἴρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ φθέγματος, οἷος ἁπαλώτατος, ὅτε βαρύς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἁρμόττει, ὅτε πάνυ λεπτὸς, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ νομισθῆναι ἔκλυτος, ἀλλ' οἷος γρύσειτ' αὖ παιδὶ μὴ πω ἐβάσκοντι, ἡδὺς μὴ πω σιωπῆς, καὶ πρᾴως πεφυκὼς

νος εἰς τὴν ἀκρόασιν, ὡς μὴ παραβαίνειν ἔναυλον εἶναι τὴν βολὴν, καὶ τι λέγουσιν ἀδιατείβειν, μὴ παρεμβεῖν τὰ ὦτα, καθάπερ ἐγὼ τινα, παρατείνασαν τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἴχνη τῶν λόγων μελιχρὰ ἄπαξ, καὶ πειθοῦς μεστὰ ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπολιμπάνουσαν. ὁπόταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ἄδηι, καὶ μᾶλλον πρὸς τὴν λιθάραν, τότε δὴ τί ποτε ὥρα μὴν σιωπᾷν τῶν τα ἁλκυόσι καὶ τέρπεσι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνων ἅπαντα. λέγει τις Γαδδίων εἴπας, ἰδιώτης λαικάνη, καὶ ἀτεχνῶς, εἰ καὶ πολυτελεία τὴν φωνὴν ἀφίησιν. Ορφεὺς δὲ καὶ Αμφίων, οἵπερ ἐπαγωγότατοι ἐδόκουν τῶν ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ ἄψυχα ὧν καλέσασθαι πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ αὖ, οἶμαι, ἐγγεγηθυσαν, καταλιπόντες αὖ τὰς λιθάρας, παρεσήκεσαν σιωπῇ, ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τῆς τε ἁρμονίας τὸ ἀκριβέστατον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τοῦ ῥυθμοῦ, ἀλλ' ὀυκαίρως τῇ ἄρσει καὶ θέσει καὶ διαμετρεῖσθαι τὸ ᾆσμα, καὶ σιωπᾶν ἔναυλον εἶναι τῆς λιθάρας, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ ὀυραφες τῶν δακτύλων, καὶ τὸ ὀυκαμπτες τῶν μελῶν, πόθεν αὖ ταῦτα ὑπῆρχε τοῦ Θρακὶ ἐκείνῳ, καὶ τοῦ αὖ τ' Κιθαιρῶνα μεταξὺ βακχεύσαντι, καὶ λιθαρίζειν μελετῶντος; ὡς τε ἦν ποτε, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἀδίσσης αὐτ' ἀκούσαι, σκέπτου τὸν τῶν Γοργόνων μόνον ἔσω πεπονθὼς, λίθος δὲ ἀνθρώπου γιγνόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸν τῶν Σφιγγῶν εἴσω, ὁποῖόν τι ἦν. παρεσήκει γὰρ, οὐ οἶδ', ὅτι μεκπλημμένος, πατείδης καὶ οἰ-

ὁ οἰκέων ὧν λαθόμενος. καὶ ἦν μὴ σὺ ὧν φράξῃ τὰ
ὦτα, ὁ δὰ τοῦ μηρὸς δαλύσεταί σοι ὁ μέλος, ὡς ἐ-
τόν τι ἄπασμαι ὅτι τοῦ ψιχόρους ὑνὸς, ἢ Μελπομέ-
νης, ἢ Καλλιόπης αὐτῷ παίδευμα, μυρία τὰ θέλγη
τρα, ὁ παυθῖα γὰ ἑαυτῷ ἔχον. ἑνί τι λόγῳ σωτελῶν,
φαίην ἄν, ὡς διαύτης μοι τ ὠδῆς ἀκόδν νόμιζε, οἵαν εἰ-
κὸς εἶν τ δὰ διότωρ χθλῶν, δι' ἐκείνων ἢ τ ὀδόντων
ὀξιῶσαι. ἑώρακας ἢ κὴ αὐτὸς, ἦν φημι, ὡς τε ὁ ἀκκιο
γύαι νόμιζε. τὸ μὴ γὰ ἀκριβὲς οὐ τῷ φωνῆς, ὁ κα-
θαρῶς Ιωνικὸν, ὁ ὅτι ὁμιλῆσαι σωμύλη, ὁ πολὺ τ
Αττικῶν χαρίτων ἔχοσα, ὁδὲ θαυμαστὸν ἄξιον, πάν-
τως γὰ αὐτὴ, κὴ προγονικὸν, ὁδὲ ἄλλ' ἐκτὸς μετέχο
σαν τ Αθηναίων, ἢ τ ἀττικίαν. ὁδὲ γὰρ ὁδ' ἐκεῖνο
θαυμαστέον ἄν, εἰ κὴ ποιήσει χαίρειν, ὅταν τὰ πολλὰ
ταύτῃ ὁμιλεῖ, τοῦ Ομήρου πολίτης ὢν. μία μὲν δὴ
σι, ὦ Λυκῖνε, καλλιφωνίας αὕτη κὴ ὠδῆς εἰκών, ὡς
ἂν ὃς ὧδε τὸ ἐλαττον εἰκάσειε, σκοπῷ δὲ δὴ κὴ τὰς
ἄλλας. ὁ γὰρ μίαν, ὡς πρὸ σὺ, δὴ ἐκ πολλῶν σω-
θεὶς, ὧν δεῖ ἐξαιρεῖσθαι δέγνωκα. ἦττον γὰρ οὐ τῷ, ὁ γρα-
φικῶς σωτελεσθῇ, κάλλη ὅσα οὖν τα, κὴ πολυειδέ ὃς
ἐκ πολλῶν, ἀρτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἂν θαμὰ μόνον,
ἀλλ' αἱ πᾶσαι τ ψυχῆς ἀρεταὶ, καθ' ἑκάστων, εἰκὼν
μία γεγράφεται, πῶς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη.
Λυ. ἑορτὴν, ὦ Πολύστρατε, ὁ παιδιαισίαν ἐπαγ
γέλλεις. ἔοικας δ' οὖν λῴον ὡς ἀληθῶς ἀρδιώ-
σειν μοι τὸ μέτρον. ὧν μέτρει δ' οὖν, ὡς ὃκ ἔστιν, ὅ,
τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι. Πο.

ὀκνῶ ἐπειδὴ τοιούτων καλῶν παιδείαν ἡγεῖσθαι ἀναγκαίαν, καὶ μᾶλλον δὲ τούτων, ὁπόσα μελετητά, φέρε, καὶ ταύτην ἤδη συνεγώμεθα, ποικίλον μέν τοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μὴ δεῖ καὶ ἀπολιποίμεθα τῆς σῆς πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω τοίνυν τὰ ἐκτὸς Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, ἐφ' ὧν ὁ πρὸ ἡμῶν Κλειὼ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἐν τι ἐνδεὲς ὦσι σαμβύκη, ἀλλὰ πᾶσῶν, ἐν ποσὶ, τὰ Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος. ὁπόσα γὰρ ἡ ποιηταὶ, μέτροις διαθεσμίσαντες, ἀξυγνώχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἰσορήκασιν, ἢ φιλόσοφοι παρῃνέκασι, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν ἐκκεκοσμήσθω, ὃν ἄχρι τοῦ ὠμοκεχῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος, ὅλου σοποιοῖς τισι φαρμάκοις, ἐς κόρον κατεβαφεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἀρχέτυπον ὦσιν ἔξαιτα ταύτης ἰδιωτικὸν τὸ γραφῆς, ὁ γὰρ ἐδὲ, ὅτι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι παιδίας ὤφελε μνημονεύεται, πλὴν ἀλλὰ εἴγε ὄκνει, ἀνακείσθω ἐν αὐτῇ, ὁ μεμπτὸν γὰρ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. Λυ. καλλίστην μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσας τὰς γραμμὰς ἀπηκριβωμένην. Πο. μετὰ δὲ ταύτην, ἡ περὶ Θρίας καὶ σωτῆρος εἰκὼν γραπτέα. δεήσει δὲ ἡμῖν ἐν ταῦτα πολλῶν τῶν παραδειγμάτων, ἀρχαίων τῶν πλείστων, ἑνὸς μὲν καὶ αὐτοῦ Ἰωνικοῦ. γραφεὺς δὲ καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Αἰσχίνης, Σωκράτους ἑταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμητώτατοι τεχνιτῶν ἁπάντων, ὅσῳ μετ' ἔρωτος ἐγράφοντο. ἣν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣν ὁ Ὀλύμπιος

πιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, οὐ φαῦλον συνέσεως παραδείγμα προθέμενον, ὁπόσον ἐμπειρίας πραγμάτων, καὶ ὀξύτητος ἐν τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀγχινοίας καὶ δριμύτητος ἐκείνῃ προσῆν, οὕτω πᾶν ὑπὲρ τὴν ἡμετέραν εἰκόνα μεταγαγωμὲν ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ, πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὐτὴ δὲ Κολοσσιαία τὸ μέγεθός ἐστι. Λυ. πῶς οὖν φῄς; Γο. ὅτι ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φημὶ τὰς εἰκόνας, ὁμοίας οὔσας. οὐ γὰρ ἴσῃ, οὐδὲ ἐγγὺς, Αθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ρωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε ἀμείνων αὕτη, ὡς ἂν ὑπὲρ πλατυτάτου πίνακος καταγεγραμμένη. δεύτερον δὲ, καὶ τρίτον παραδείγμα, Θεανώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεβία μελοποιὸς, καὶ Διοτίμα ὑπὲρ ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφὴν, ἡ Σαπφὼ δὲ τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτίμᾳ δὲ οὐχ, ἃ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, ἐοικυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσίν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοι καὶ αὐτὴ, Λυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκών. Λυ. νὴ Δί' ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιος οὖσα. σὺ δὲ ἄλλας γράφε, τὰς τῆς χρηστότητος, ὦ ἑταῖρε, καὶ φιλανθρωπίας, ἣ τὸ ἥμερον ἐμφανιεῖ τοῦ τρόπου, καὶ πρὸς οὐδὲ δεομένους προσηνές. Γο. εἰκάσθω οὖν καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ, τῇ Αντήνορος, καὶ Αρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς, τῇ Ναυσικάᾳ, καὶ εἴ

τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων εὐωφρόνησε πρὸς
τὴν τύχην. ἑξῆς δὲ μετὰ ταύτην, ἡ τῆς σωφροσύ-
νης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸν συνόντα εὐ-
νοίας, ὡς κατὰ τὴν τοῦ Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν
σώφρονα, καὶ τὴν περίφρονα, ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου γε-
γραμμένην. τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκό-
να ἐκεῖνος ἔγραψεν, ἣ καὶ νὴ Δία, κατὰ τὴν ὁμώνυ-
μον αὐτῆς, τὴν τοῦ Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπρο-
σθεν ἐμνημονεύσαμεν. Λυ. παγκάλην καὶ ταύ-
την ὦ Πολύστρατε ἀπειργάσω. Ἐ σχεδὸν ἤδη τέ-
λος σοι ἔχουσιν αἱ εἰκόνες, ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυ-
θας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν. Πο. οὐχ ἅπα-
σαν, ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίνων περιλείπεται.
λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν,
μήτε τύφον ὑπὸ τῇ εὐπραξίᾳ περιβάλλεσθαι, μήτε
ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πιστεύσα-
σαν τῇ τύχῃ, φυλάττειν δὲ ὑπὸ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυτῆς,
μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ φορτικὸν φρονοῦσαν, καὶ τοῖς
προσιοῦσι δημοτικῶς τε, καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφέ-
ρεσθαι, Ἐ δεξιώσεις καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖ-
σθαι. τοσούτῳ ἡδίους τοῖς προσομιλοῦσιν, ὅσῳ καὶ
παρὰ μείζονος ὅμως γενόμεναι, οὐδὲν τραγικὸν ἐμ-
φαίνουσιν. ὡς ὁπόσοι τῶν μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς
ὑπεροψίαν, ἀλλὰ Ἐ πρὸς εὐποιΐαν ἐχρήσαντο, οὗ-
τοι καὶ ἄξιοι μάλιστα τῶν παρὰ τῆς τύχης δοθέντων
ἀγαθῶν ὤφθησαν, καὶ μόνοι ἂν οὗτοι δικαίως τὸ
ἐπίφθονον διαφύγειεν. οὐδεὶς γὰρ ἂν φθονήσειε

τῶν

τοῦ ὑπερέχοντι, ἢν μετριάζοντα πρὸς τοῖς εὐτυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὁμήρου Ἄτην ἐκείνην, ἐπ' ἀνδρῶν ἠράατα βεβηκότα, καὶ τὸ ὑποδεέστερον πατοῦντα. ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας, πάσχουσιν ἀπειροκαλίᾳ τῆς τύχης, ἐπειδὰν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν τοιοῦτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ εἰς πτηνόν τι, καὶ μετάρσιον ὄχημα, οὐ μένουσιν πρὸς τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς τὸν ἄναντες βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος, τακέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν περιῤῥυέντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, πρὸς κεφαλὴν, εἰς πελάγη καὶ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν εἰδότες, ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς πεποιημένα, ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸν ἀνθρώπειον τὴν φορὰν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μέν τοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς ἀεὶ τὰ πτερὰ, καὶ μὴ παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τοῦ ἡλίου, ὅτοι ἢ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν. ὅπερ καὶ ταύτην ἄν τις μάλιστα ἐπαινέσειε, τοιγαροῦν καὶ ἄξιον, παρὰ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ παραμεῖναι τὰ πτερὰ, καὶ πρὸς πλεῖον πρόῤῥειν τἀγαθά. Λυ. καὶ οὕτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη, καλὴ οὖσα, καλλίων δὲ, καὶ ἐρασμιωτέρα ὑπ' αὐτῶν τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βα

σιλεῖ τοῦ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὁπόσα ἐστὶν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτοῦ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ, ποθεῖν αὐτόν. οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, περὶ ἧς ἄν τις εὐλόγως τὸ Ομηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲν αὐτὴν Αφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ αὐτὴν Αθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἄν τις παραβληθείη αὐτῇ, οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, φησιν Ομηρος, οὔτ' ἄρ φρένας, οὔτέ τι ἔργα. Πο. ἀληθῆ φῂς ὦ Λυκῖνε. ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἥν τε σὺ ἔπλασας, τὴν τοῦ σώματος, καὶ ἃς ἐγὼ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν δὲ ἁπασῶν συνθέντες, βιβλίον καταθέμενοι, παρέχωμεν ἅπασι θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν οὖσι, καὶ τοῖς ἐν ὑστέρῳ ἐσομένοις. μονιμωτέρα γοῦν τῶν Απελλοῦ καὶ Παρρασίου καὶ Πολυγνώτου γένοιτ' ἄν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη παρὰ πολὺ τῶν τοιούτων κεχαρισμένη, ὅσῳ μὴ ξύλου καὶ κηροῦ καὶ χρωμάτων πεποίηται, ἀλλὰ ταῖς παρὰ Μουσῶν ἐπινοίαις εἴκασται, ἥπερ ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἄν, σώματος κάλλος, καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφανίζουσα.

Υπὲρ τῶν εἰκόνων.

Πολυστράτου καὶ Λυκίνου.

Εγώ σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα, πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τι-

μὴν

μὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος, οὐ γὰρ ἂν οὕτως ὑπερεπήνει τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφεν, τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς, τοιόνδε ἐστιν. οὐδὲ ἄλλως μὴ χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι, γόητου εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν, ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, ὅταν τις ἐπαινῇ με, φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρους ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπιφράττομαι τὰ ὦτα, καὶ τὸ πρᾶγμα, χλεύη μᾶλλον, ἢ ἐπαίνῳ ἐοικέναι μοι δοκεῖ. μέχρι γὰρ τοῦδε οἱ ἔπαινοι ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων πρὸς ἑαυτῷ, τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο, ἀλλότριον ἤδη, καὶ κολακεία σαφής. καί τοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν, καὶ ἃ μὴ ἔχουσι, προσάπτοι τοῦ λόγῳ, οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀμόρφοις οὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος περιθείη. οἴονται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαίνων ἀλλαγήσεσθαι σφίσι καὶ τὰς μορφὰς, καὶ αὐτοὶ ἀνηβήσειν αὖθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο, τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει. πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι καὶ ἔργον αὐτοῦ ἀπολαῦσαι δυνατὸν ἦν, ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς. νῦν δὲ ὅμοιόν μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὔμορφον ἐπιθείη τις φέρων, ὁ δὲ μέγα ὠδὶ τοῦ κάλλει φρονοίη, καὶ ταῦτα, περιαιρετῷ ὄντι, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ, ὅτε καὶ γελοιότερος ἂν

χμόιτο, αὐτοπρόσωπος φανείς, οἵῳ ὤμ, ὑφ' οἵῳ μεκρυπλο. ἦ μαὶ νὴ Δί', εἴ τις ὑποδησάμενος κοθόρνους, μικρὸς αὐτὸς ὤν, ἐελίζοι πρὸς μεγέθους τοῖς ἀπ' ἰσοπέδου ὅλῳ τῷ χεῖρε ὑποδρεχουσιμ, ἐμέμνητο γὰρ τῆ τοιούτου τινός. ἔφη γυναῖκα τινα τῶν ἐπιφανῶμ, τὰ μὲν ἄλλα μαλὴμ μαὶ κόσμιομ, μικρὰν δὲ, μαὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀπολείουσαμ, ἐπαινεῖσθαι πρός τινος ποιητοῦ ὡ ἄσματι, τά τε ἄλλα, μαὶ ὅτι μαλή τε μαὶ μεγάλη ὦ. αἰγείρῳ δ' αὐτὴν εἶναζ ὠ ἐκεῖνος τὸ βυμπὲς τε μαὶ ὄρθιομ, τῷ μὲν δὴ γαύνυσθαι ζῳ ἐπαίνῳ, μαθάπερ αὐξανομένῳ πρὸς τὸ μέλος, μαὶ τῇ χεῖρα ἐπισείειμ, τὸμ ποιητὴ τε πολλάμις τὸ αὐτὸ ᾄδειμ ὁρῶντα, ὡς ἥδιστα ἐπαινουμένῳ, ἄχρι δ' ἂν τῶν παρόντωμ τινὰ, προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς, εἰπεῖμ αὐτῷ, ὡς παυσόμενος οὗτος, μὴ μαὶ αὐλησῶσι ποιήσῃς τῇ γυναῖκα. παραπλήσιομ δὲ, ὦ μακρῷ τούτου γελοιότερομ ἄρα τινὶ μλῳ ποιῆσαι, τῷ Σελήνου γυναῖκα, τοῖς νῦν ποιηταῖς ἀγῶνα προθεῖναι αὐτῇ πρὸς τὸν αὐτοῦ, ὅστις αὖ ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτὴν τῇ κόμῃ. μαί τοι φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὖσα, μαὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, μαὶ ὅμως οὕτω διακειμένῃ τῇ μεφαλῇ, ἅπαντωμ εἰδότωμ, ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς ταύτην ἐπεπόνθει, ἤκουε τῶν καταρᾶτωμ ποιητῶμ, ὑακινθίνας τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντωμ, μαὶ οὖλους τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντωμ, μαὶ σελίνοις αὖθ μυδὲ ὅλως ὄντας εἰκάζοντωμ.

ἅπαντωμ

ἁπάντων οὖν τῶν τοιούτων κατεγέλα, τῶν παρεχόντων αὐτοῦ τοῖς κόλαξι. καὶ προσετίθει δὲ, ὅτι μὴ γὰρ ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ γὰρ γραφαῖς, τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαί τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσι. χαίρουσι γοῦν, ἔφη, τῶν γραφέων ἐκείνοις μάλιστα, οἳ αὖ πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτοῦ εἰκάσωσιν, εἶναι δέ τινας, οἳ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τῆς ῥινὸς, ἢ μελάντερα γράψασθαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι αὖ ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἶτα λανθάνειν αὐτοῦ, ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανοῦντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς ἐοικυίας. ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινοῦσα τοῦ συγγράμματος, γῆ δὲ τοῦτο οὐ φέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτὴν, Ηρᾳ καὶ Αφροδίτῃ εἴκασας. ὑπὲρ ἐμὲ, γάρ φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δέ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἠξίουν, ταῖς ἡρωΐναις παραθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ τε Αρήτῃ καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως καὶ ψοφοδεῶς ἔχω. δέδια τοίνυν, μὴ κατὰ τὴν Κασσιέπειαν εἶναι δόξω, τὸν τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καί τοι Νηρεΐσιν ἐκείνη ἀντέξεταζεν, Ηραν δὲ καὶ Αφροδίτην ἔσεβεν. ὥστε ὦ Λυκῖνε μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲν μαρτύρασθαι τὰς θεὰς, ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι, ὅτι ἀνιάσει αὐτὴν τὸ βιβλίον, οὕτω περινοστοῦν, ὥσπερ νῦν σοι διάκειται,

οὐ μαλλα εὐσεβῶς, οὐδὲ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεούς. ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς, καὶ πλημμέλημα τοῦτο δόξειν, εἰ ὑπομένοι τῇ γὰρ Κνίδῳ, καὶ τῇ γὰρ ἠήποις ὁμοία λέγεσθαι. καί σε ὑπεμίμνησκε τῶν τελευταίων γὰρ τοῦ Βιβλίῳ περὶ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφης αὐτὴν, οὐκ ἀνατεινομένην ὑπὲρ τὸν ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόσγειον τὴν πτῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν. ἠξίου δέ σε μὴ δὲ ἀξυνέτω τέραν αὐτὴν ἡγεῖσθαι τοῦ Αλεξάνδρου, ὃς τοῦ ἀρχιτέκτονος ὑπισχνουμένου τὸν Αθω ὅλον μεταχηματίσειν, καὶ μορφώσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τοῦ Βασιλέως, ἔχοντα δύο πόλεις γὰρ ταῖν χεροῖν, οὐ προσήκατο τὴν τερατείαν τῆς ὑποσχέσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον, οὐ πιθανῶς Κολοσσοὺς ἀναπλαττόντα. καὶ τὸν Αθω κατὰ χώραν ἐᾷν ἐκέλευσε, μὴ δὲ κατασμικρύνειν ὄρος οὕτω μέγα, πρὸς μικροῦ σώματος ὁμοιότητα. ἐπήνει δὲ τὸν Αλέξανδρον τοῦ μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδριάντα μείζω τοῦτο τοῦ Αθω ἔλεγεν αὐτοῦ ἀνεστάναι, γὰρ ταῖς τῶν ἀεὶ μεμνησομένων διανοίαις. οὐ γὰρ μικρᾶς εἶναι γνώμης, ὑπεριδεῖν οὕτω παραδόξου τιμῆς. καὶ ἑαυτὴν οὖν τὸ μὲν πλάσμα σου ἐπαινεῖν, καὶ τὴν ἐπίνοιαν τῶν εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα, μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μὴ δὲ ἐγγὺς,

ὅτι

ὅπι μὴ ἄλλω τινὰ γυναῖκά γε οὖσαν. ὥστε ἀφίησί σοι ταύτην τὴν ἡμέραν, καὶ προσκυνεῖ σε τὰ ἀρχέτυπα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνεσαι αὐτὴ, μὴ δὲ ὑπὲρ τὸ πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα. μὴ γὰρ ἐπισομίσῃ μέ, φησιν, ἐμπρησπαίξαν αὐτῷ. ἐκεῖνο δέ σοι εἰπεῖν φιλοτείλαθε, ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων, εἰ ἦ ἀληθὲς, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε, μήδ' Ολυμπιάδα σιν ἀξιῶναι, θεῖς νικῶσι μείζους τὸ σωμάτων ἀνεσάναι τοὺς ἀνδριάντας, ἀλλ' ἐπιμελεῖσθαι τοὺς Ελλανοδίκας, ὅπως μὴ δὲ εἰς ὑποβολὴν τιὴν ἀληθειαν, καὶ τιὴν ἀξίωσιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως. ὥστε, ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λαβωμεν ψεύδεσθαι γὰρ ἔοικε μέτρῳ, ἰάτρε ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ελλανοδίκαι τιὴν εἰκόνα. ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σπούδει ὦ Λυκῖνε, ὅπως μετακομίσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ τοιαῦτα, μὴ δὲ σφαλῇς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη μόνη γε αὐτὰ ἐλυχίσαινε, μὴ ὑποφείσῃ μετὰ ξύλου ἀναγινωσκομένων, καὶ παρητεῖτο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ. καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καί τοι εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ τοιοῦτόν τι εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν ἐπημμέλησε, γνόρῶν τοῖς γεγραμμένοις, ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπόδυημίνατο, καὶ αὐτὸς ἀρχόμενος τὰ ὅμοια γιγνώσκειν πρὸς αὐτῶν, καὶ παραπλήσιόν τι ἔπαθον, οἷς ὑπὸ τῶν ὁρωμένων πάσχομεν, ἢν μὲν μόνον ἐγκύψῃ σκοπῶν μέν τι, καὶ ὑπὸ

τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν. ἢν δὲ ἀποσαύτου, ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, καὶ τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα. τὸ δὴ ἄνθρωπον οὖσαν Αφροδίτῃ καὶ Ηρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρὺς ἐστὶν εὐτελίζειν τὰς θεὰς; ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις, οὐχ οὕτω τὸ μικρὸν μεῖζον γίγνεται τῇ παραθέσει, ὡς τὸ μεῖζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον κατασπώμενον. οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαίζηλος, εἶτα δεήσειεν ἀπισῶσαι αὐτοὺς, ὡς μὴ ὑπερέχειν θατέρου τὸν ἕτερον, οὐ τοῦ βραχυτέρου ὑπερανατεινομένου, οὖτος γένοιτ' ἄν, κἂν ὅτι μάλιστα ἀκροποδητὶ ἐπεγείρῃ ἑαυτὸν, ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικου φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεῖνος ἐπικύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, οὐχ οὕτως ἄνθρωπος μείζων γίγνεται, κὖ τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀναγκη ἐλαττοῦσθαι, πρὸς τὸ ἐνδέον ἐπικλώμενον. καὶ εἰ μὲν, ὑπὸ ἀπορίας τῶν ἐπιγείων, ὑπὲ τὰ οὐρανία ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἥττονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰτίαν ἔχοι ὑπὸ ἀσεβείας αὐτὸ δρᾷν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων κάλλη γυναικῶν, Αφροδίτῃ καὶ Ηρᾳ εἰκάσαι αὐτὴν ἐτόλμησας; οὐδὲν δέον. ὥστε τὸ ἄγαν οὖτος καὶ ἐπίφθονον ἀφαίρει ὦ Λυκῖνε. οὐ γὰρ πρὸς τοῦ σοῦ τρόπου τὸ τοιοῦτον, ὃς οὐδὲ ἄλλως ῥᾴδιος πρὸς οὖν ἐπαίνους, καὶ πρό

χειρος

χειρος ὢν ἐτύγχανεν. ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ', ὅπως ἀθρόαν πεποίησαι τὴν μεταβολὴν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ τοῦ τέως φειδομένου ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀναπέφηνας. ἀλλὰ μὴ δὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῇς, εἰ μεταρυθμιεῖς τὸν λόγον ἤδη διαδεδομένον. ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν οὕτω ποιῆσαι, ὁπότε ἐξεργάσατο τοῖς Ηλείοις τὸν Δία, ϛαύτα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὁπότε τὸ πρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων. ἠτιᾶτο δὲ ὁ μὲν τὴν ῥῖνα, ὡς παχεῖαν, ὁ δὲ, ὡς ἐπιμηκέστερον, τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλλος ἄλλό τι. εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις τὸν Φειδίαν ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθοῦν καὶ ῥυθμίζειν τὸ ἄγαλμα, πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκοῦν. οὐ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβουλὴν δήμου τοσούτου, ἀλλ' ἀεὶ ἀναγκαῖον ὑπάρχειν, οὗ πολλοὺς περιττότερον ὁρᾷν τοῦ ἑνὸς, κἂν Φειδίας ἦν. ταῦτά σοι ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς παραινῶ, ἑταῖρός τε καὶ εὔνους ὤν. Λυ.

Πολύστρατε, οἷος ὢν ῥήτωρ ἐλελήθεις με; ῥῆσιν γοῦν οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας κατὰ τοῦ συγγραμματος, ὥστε μὴ δὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι καταλείπεσθαι. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε οὐ δικαστικὸν ἐποιήσατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην καταδιαιτήσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγόρου. ῥᾷστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατὰ τὴν παροιμίαν, μόνον θέοντα κρατεῖν. ὥστε

οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ καὶ ἡμεῖς ἑάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν ἐκχυθέντος, οὔτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ οὗτος πάντων ἀτοπώτατον, οἱ αὐτοὶ, κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ' οὖν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμόν τινα γενέσθαι τὴν δίκην; Πο. νὴ Δί', ἤν περ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. οὐ γὰρ αὐτιδίκοις, ὡς σὺ φῄς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπολογίαν. ἐγὼ δὲ καὶ συνεξετάζεσθαί σοι ἕτοιμος ὠδὶ τῇ δίκῃς. Λυ. ἀλλ' ἐκεῖνο ἀνιαρὸν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρούσης, ποιήσομαι τοὺς λόγους, μακρῷ γὰρ ἂν οὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη, ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ' ἐκείνης πρός με γεγένησαι, τολμήσω ἀναῤῥίψαι τὸν κύβον. Πο. θάῤῥει ὦ Λυκῖνε τούτου γε ἕνεκα, ὡς οὐ φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἕξων τῇ ἀπολογίας, πειρώμενος διὰ βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι. Λυ. ἐμὲ μὲν πάνυ μὲν ἔδει μοι μακρὸν τῶν λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν, ὅμως δὲ σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν. καὶ παρ' ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελλε. Πο. μηδαμῶς ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης, λέγε τὸν λόγον, εἶτ' ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτήν. Λυ. οὐκοῦν, ἐπειδήπερ οὕτω σοι δοκεῖ ὦ Πολύστρατε, ἡ

μὲν

μὴν πάρεστι, καὶ πολύειρηκε πλατεῖα ἐκεῖνα, ὅπόσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας, ἡμᾶς δὲ χρὴ τῶν πλουτοῦντων λόγων φείδεσθαι. καί τοι, ὁ μὲν ἀκηκόσω πῶς σε εἰπεῖν, ὃ τε ἐποίησα, οὐκ οἶδ', ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας. καὶ ὡς ὁρᾷς, ἱδρῶ τε ἥδη, καὶ πλέθομαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ὁρᾷν αὐτὴν οἴμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλῶν μοι τὴν παραχὴν πεποίηκεν. ἀρξομαι δ' ὅμως, οὐ γὰρ οἷόν τε ἀναβαλλῶν, ἥδη παρούσης. Γο. καὶ νὴ Δία, πολλῶν τὴν θυμηδίαν ἐπιφαίνει τοῦ προσώπου, φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὁρᾷς, καὶ προσιοῦσα, ὥστε θαρρῶν λέγε τὸν λόγον. Λυ. ἐγώ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα, ὡς φῄς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπῄνεσας, οὐχ ὁρῶ, ὅτι τηλικοῦτον ἐπήνεσα, ἥλιόν μοι αὐτὴ σὺ δοκεῖς ἐγνωκέναι ὑπὲρ σεαυτῆς ἀξιολογώτατα, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν φιλοτιμουμένη. χαίρω γὰρ ἅπασιν οἷς μεῖζον, ὧν εἴρηκα πρὸς σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ τούτῳ σοι προσέγραψα τὴν εἰκόνα, ὑπ' ἀγνοίας με διαλαθοῦσαν, οὐ γὰρ αὖ ἄλλῳ πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην. ὥστε τούτῳ γε οὐχ ὅπως ὑπορβαλλόμεθα τοῦ ἐπαίνου, ἀλλὰ πολὺ καταλείεσθόν μοι δοκοῦμεν ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν, ἥλιον τοῦτον παρέλιπον ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς. ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ φιλοπαίζειν σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς αὐθρώπους ἄριστοι αὖ εἶεν. ὥστε ἐὶ παύτως μετανοσμῆσαι δέοι τὸν λόγον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσα-

σθαι, ἀφελεῖν μὲν οὐκ ἄν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ, προ-
σθήσω δὲ καὶ οὗτος, ὥς τινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς
ἔργου, καὶ κορυφήν. ἐπ' ἐκείνων μέν τοι καὶ πάνυ
πολλήν σοι εἰδέναι τὴν χάριν ὁμολογῶ, ἐμοῦ γὰρ
ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ ὅτι
μηδὲν ὑπερπετὲς, μὴ δὲ τύφου μεστὸν ἐνεποίησέ
σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοι-
αῦτα αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, ἐπιστώσω τοῦ ἐπαί-
νου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦ-
τα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μέι-
ζω, ἢ κατὰ σὲ, εἰ ἂν λέγειν, μετρίας καὶ δημοτικῆς
τινος διανοίας δεῖγμά ἐστι. πλὴν ἀλλ' ὅσῳ περ
ἂν πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι αὐτὸ οὕτω διακειμένη τυγ-
χάνῃς, τοσούτῳ ἀξιωτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀπο-
φαίνεις σεαυτήν. καὶ σχεδὸν ἐν τῶν τοῦ Διογένους
λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα. ὃς ἐρομένου τι-
νὸς, ὅπως ἄν τις ἔνδοξος γένοιτο, εἰ δόξης, ἔφη, κα-
ταφρονήσειε. φαίην γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς, εἴ τις ἐρόιτό
με, τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι, ὁπόσοι ἐπαι-
νεῖσθαι μὴ θέλουσιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώ-
νια, καὶ πόῤῥω τοῦ πράγματος. ὑπὲρ δὲ οὗ χρὴ ἀ-
πολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ
κήποις, καὶ Ηρᾳ, καὶ Αθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάτ-
των, εἴκασα. ταῦτά σοι ἔκμετρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ
τὸν πόδα; περὶ αὐτῶν δὴ τούτων ἐρῶ. καί τοι πα-
λαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ
γραφέας, οὐδὲ ἐπαινοῦντας καὶ μᾶλλον οἶμαι, εἰ

καὶ χαμαὶ καὶ Βάλλω, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ὑδὲ μέτρων φέροιντο. ἐλεύθερον γάρ τι, ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτοῦ μέτρον, εἰς μέγεθος ἢ βραχύτητα νενομοθετημένον. ἀλλὰ δεῖ μόνον ἁπάντως ὁρᾶν, ὅπως ὑπερβαλούμεθα, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖν τὸν ἐπαινούμενον. οὐ μὴν ταύτῃ ἐγὼ βαλιοῦμαι, μὴ καὶ σοὶ δόξω τῶν ἀρχείας αὐτὸ ἁρπάζειν. ἐκεῖνο δέ σε φημὶ τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, καὶ μὴ τὸν ἀνδριάντα τὸν μεγιστόν ὄντα δεῖν εἰκάζειν. τὸ δὲ δεῖν ὥδε μᾶλλον ἢ κεῖνοσι, οὐκ ἂν τις τοῖς ὁμοίοις παραβάλλοι, οὐδ' ἢν πρὸς τὸ ὑποδεέστερον ποιῆται τὴν παράθεσιν, ἀλλ' ἂν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον, ὡς οἷόν τε, ἐμβάλλῃ τὸν ἐπαινούμενον. οἷον, ἂν τις κύκνον ἐπαινῶν, εἴποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν ἢ αἰλούρου, ἆρά σοι ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν εἰδέναι; οὐκ ἄν εἴποις. ἀλλὰ μὴν οὐδ' εἰ λύκου φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω μεγάλως τι ἐπήνεσεν. ἀλλὰ ποῦ τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαίνου ἀπολείπεται, ἢν ὁ λύκων δὲ λέοντι ἐοικέναι λέγηται καὶ μέγεθος καὶ ἀλκήν. ὡς ὁ μὲν Ὠρίων κύκνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λέοντος ἅμαν αὐτὸν, οὕτως γὰρ δὴ κυκνὸς φωτὸς ἔπαινον. καὶ πάλιν, εἴ τις Μίλωνα μὲν ἐκ Κρότωνος, ἢ Γλαῦκον μὲν ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἶεσθε γελασθῆναι

αὐτὸν ὑπὲρ τῇ ἀνοίᾳ τοῦ ἐπαίνου, ὅπου γε εἰ καὶ ἑνὸς
ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέ-
χρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον. ἀλλὰ πῶς ἐπήνεσε ποιη-
τὴς εὐδόκιμος τὸν Γλαῦκον, οὐδὲ Πολυδεύκεος
βίαν φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς
χεῖρας, οὐδὲ σιδαρέον Αλκμανάς τέκος. ὁρᾷς, ὁ-
ποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε, μᾶλλον δὲ τοῦ αὐτῶν ἐκεί-
νων ἀπέφηνε; καὶ οὔτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανά-
κτησε τοῖς ἐφόροις τῶν ἀθλητῶν, θεοῖς ἀντεπαινού-
μενος, οὔτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο, ἢ τὸν Γλαῦκον, ἢ τὸν
ποιητὴν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τὸν ἔπαινον, ἀλλὰ εὐ-
δοκίμουν ἄμφω, καὶ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ελλήνων,
ὁ μὲν ὑπὲρ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς ἐπί τε
τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τοῦ ᾄσ-
ματι. μὴ δὴ θαυμάσῃς, εἰ καὶ αὐτὸς εἰκάσαι βου-
λόμενος, ὅπερ ἦν τοῦ ἐπαινοῦντι ἀναγκαῖον,
ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τοῦ παραδείγματι, τοῦτο
ὑποβαλόντος τοῦ λόγου. ἐπεὶ δὲ καὶ κολακείας ἐ-
πεμνήσθης, ὅτι μὲν καὶ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικοὺς,
ἐπαινῶ μέν σε, καὶ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως. ἐθέλω δέ σοι
διακρῖναι, καὶ ὁρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔρ-
γον, καὶ τὴν τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κό-
λαξ, ἅτε τῆς χρείας ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀλη-
θείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τὴν πρόνοιαν, ἅπαν-
τα ὑπερεπαινεῖν οἴεται δεῖν, ὑπὲρ ψευδόμενος, καὶ
προστιθεὶς παρ' αὐτοῦ τὰ πλείω, ὡς μὴ ἂν ὀκνῆσαι
καὶ τὸν Θερσίτην εὐμορφότερον ἀποφῆναι τοῦ
Αχιλλέως,

Αχιλλέως, καὶ τὸν Νέστορα φᾶναι τῶν ἀδὴ Ἰλιον στρατοδυσαώτων τὸν νεώτατον εἶν. διομόσασθαι δ' αὖ τὸν Κροίσου ὑὸν ὀξυκηδώτατον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν Ἰφνέα ὀξύτατον διεδορκυῖαι τοῦ Λυγκέως, ἢν πού μόνον κορδαῦαί τι ἐλπίσῃ ὧν ζοῦ ψοῦσθαι. ὁ δέ γε αὐτὸς ἔστω ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ' αὖ ψοῦσαιτό τι, ἢ πεφοβεῖσθαι τῶν μὲ δ' ὅλως πεφοσόντων, τάδ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, κἄν μὴ πάνυ μεγάλα ᾖ, παραλαβὼν ἐπήυξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειν αὖ εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον, ὧν ἴσμεν ζώων, καὶ δρομικὸν, ὅτι Ἀκρον ἐπ' αὐθεμέλιον καρπὸν θέων, οὐδὲ κατέκλα. καὶ πάλιν ὃς αὖ ὀκνήσειε φᾶναι ἀγελοπόδων δρόμου ἵππων. κἂν μὲν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, κἂν αἰσία κατοικοδομήσασθαι, εἴποι αὖ, Ζηνὸς νοῦν τοιάδε γ' Ολυμπίου ᾠδὴ θῶ. ὁ δὲ κόλαξ οὐδὲν ἂν ἔπος λάβῃ πρὸς τὸ συβώτου καλύβης εἴποι, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπίσειεν. ὅπου Κώαιβος ὁ Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ κόλαξ, ἅπαντων αὐτῷ τῶν πρὸς τὴν κολακείαν καταναλωμένων, ἐπήνει τὸν βηχὸς γνοχλούμενον τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐγκεκέμφοι. οὐ μόνον δὲ οὐδὲ ἐκατόρθου αὐτῶν γνώεισμαι ὄν, τὸ οὖν μὴ κόλακας οὐκ ὀκνεῖν, καὶ ψοῦσθαι τοῦ χαείσεσθαι γένεσθαι τοῖς ἐπαινουμένοις, ἀξαίρειν δὲ οὐδὲ ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι, ἀλλὰ λαμβάνειν οὐ σμικρῷ διαλλαττουσιν,

ὅτι οἱ μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶντες
ταῖς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐ-
ταῖς ταύταις σωφρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μέ-
νουσι. ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κολακείας, καὶ
ἐπαίνου ἀληθοῦς δείγματα, ὡς μὴ πάντας ὑπο-
πτεύῃς τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ διακρίνῃς, καὶ πα-
ραμετρῇς τοῦ οἰκείου μέτρῳ ἑκάτερον. φέρ' οὖν, εἰ δο-
κεῖ, πρόσαγε τοῖς ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς κανόνας
ἀμφοτέρους, ὡς μάθοις, εἴ τε τούτῳ, εἴτ' ἐκείνῳ ἐοί-
κασιν. ἐγὼ γὰρ, εἰ μέν τινα ἄμορφον οὖσαν ἔφην
τοῦ ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ
Κυναίθου κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην, εἰ δὲ
τοιαύτην ὑπάρχουσαν, οἵαν πάντες ἴσασιν, οὐ
πάνυ ἐκ πολλοῦ διαστήματος ἦν τὸ τόλμημα.
τάχα ὃ νῦν φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἴρηκας, ἐπαι-
νεῖν μέν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω, ἀνεπίφθονον
μέν τοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ θε-
αῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὖσαν. ἐγὼ δὲ, ἤδη γάρ
με προάξεται τἀληθὲς εἰπεῖν, οὐ θεαῖς γε ὦ βελτί-
στη εἴκασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι,
λίθου καὶ χαλκοῦ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ
δὲ ὑπ' ἀνθρώπων γεγενημένα, οὐκ ἀσεβὲς οἶμαι
ἀνθρώποις εἰκάζειν. ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν
Αθηναῖν ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασμέ-
νον, ἢ τοῦτο τὴν οὐρανίαν Αφροδίτην, ὃ ἐποίησε Γρα-
ξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν. ἀλλ' ὅ-
ρα, μὴ ἄσεμνον ᾖ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν δοξά-
ζειν,

ζειν, ὧν τάς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀν-
θρωπίνῃ μιμήσει ἔγωγε ὑπολαμβάνω. εἰ δὲ καὶ ὅ,
τι μαλιστά γε αὐταῖς ἐκείναις εἴκασα, οὐκ ἐμὸν
ἔσθ'. οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁ-
δὸν, ἀλλὰ πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ ποιηταὶ, καὶ μαλι-
στα ὁ πολίτης ὁ σὸς, Ομηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβαί-
σομαι συναγορεύσοντά μοι, ἢ οὐδεμία μηχανὴ,
μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι. ἐρήσομαι τοί-
νυν αὐτὸν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ γὰρ δια-
μνημονεύεις, εὖ ποιοῦσα, τὰ χαριέστατα τῶν ἐῤῥα-
ψῳδημένων αὐτῷ, τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὁπόταν πε-
ρὶ τῆς αἰχμαλώτου λέγῃ τῆς Βρισηΐδος, ὅτι χρυσῇ
Αφροδίτῃ ἰκέλη, ἐπγένθει τὸν Πατροκλον. εἶτα με-
τὰ μικρὸν, ὡς οὐχ ἱκανὸν, εἰ μόνῃ τῇ Αφροδίτῃ ἐοι-
κυῖα ἔσται, Εἶπε δ' ἄρα, φησὶ, κλαίουσα γυνὴ εἰ-
κυῖα θεῇσιν. ὁπόταν οὖν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς κἀ-
κεῖνον, καὶ ἀποῤῥίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ
ἐλευθεριάζειν γὰρ τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ
δῷς, ὅ γε τοσοῦτος αἰὼν δέδωκεν. οὐδ' ἔστιν, ὅ-
στις αὐτὸν ὑπὲρ τούτῳ ᾐτιάσατο, οὐδὲ ὁ μαστίξαι τολ-
μήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ἐπισημη-
νάμενος τῶν ἐπῶν, γὰρ τῇ παραγραφῇ τῶν ὀβελῶν.
εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφεθήσεται βάρβαρον γυναῖκα,
καὶ ταῦτα, κλαίουσαν τῇ χρυσῇ Αφροδίτῃ εἰκαί-
σαι, ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέ-
χῃ ἀκούουσα, οὐκ ἂν παραβάλλοιμι εἰκόσι θεῶν γυ-
ναῖκα φαιδρὰν καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλὰ, ὅπερ

θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν. ὧν μέν τοι τοῦ Αγα
μέμνονος ὅρα, ὅσην αὐτὸς φειδὼ ἐποιήσατο τῶν
θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας εὐ τὸ σύμ=
μετρον. ὡς ὄμματα μέν φησι, καὶ κεφαλὴν ἴκελον
αὐτὸν εἶναι τοῦ Διΐ, τοῦ Αρεϊ δὲ τὴν ζώνην, στέρνον δὲ
τοῦ Ποσειδῶνι, διαιρῶν τὸν ἄνθρωπον κατὰ μέ-
λη, πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας. καὶ αὖ πάλιν, Βρο
τολοιγῷ Αρεϊ φησὶν ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον ἄλλῳ,
θεοειδῆ τὸν Φρύγα τὸν τοῦ Πριαμου, θεοείκελον πολ
λάκις τὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπανείμι αὖθις ὧν τὰ γυ
ναικεῖα τῶν παραδειγμάτων. ἀκούεις γὰρ δή που
αὐτοῦ λέγοντος, Αρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Αφροδί=
τῃ, καὶ, οἵη δ' Αρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος. οὐ μόνον δὲ
τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν
Εὐφόρβου κόμην, ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, καὶ ταῦ
τα, αἵματι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι
τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τοῦ ποιήσεως μέρος, ὃ
μὴ ταῖς θείαις εἰκόσι διακεκόσμηται. ὥστε ἢ κἀκεῖ-
να ἐξαληλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾷν ἐφεί=
σθω. οὕτω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας, καὶ τὰς ὁμοιώ-
σεις, αὐδύθυνόν ἐστιν, ὥστε Ομηρος καὶ τὰς θεὰς αὐ
τὰς οὐκ ὤκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι.
τοὺς γοῦν τοῦ Ηρας ὀφθαλμοὺς τοῖς τῶν βοῶν εἴκα-
σεν. ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Αφροδίτην ἔ-
φη. τὴν μὲν γὰρ ῥοδοδάκτυλον τίς ἀγνοεῖ, τῶν κἂν
ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ομήρου ποιήσει ὡμιληκότων; καί
τοι τὰ μὲν τοῦ μορφῆς ἔτι μετριώτερα, εἴ τις θεῷ ἐοι

κέναι

κῶμαι λέγονται, ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι καὶ Ἡφαιστίωνοι καὶ Ζωίωνοι, καὶ Ποσειδώνιοι καὶ Ἑρμαῖοι προσαγορευόμενοι. Λιτὸν δέ, γυνή τις ἐμοῦ ἐν ἀγορᾷ, τὸ Κυπρίων Βασιλέως, καὶ ὅμως οὐκ ἠγάνακτησεν ἡ θεὸς, λιθαμαλθήν λίθον αὐτῷ, ὥσπερ τῷ Νιόβῃ, ἀπεργάσασθαι. ἐὼν γὰρ σὺ Αἰγυπτίοις, οἷσπερ καὶ πλεισταμονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς θείοις ὀνόμασιν εἰς κόρον ὧν χρωμένους. σχεδὸν γοῦν τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ οὐρανοῦ ὄντα, ὥστε ὁ πρός γε σοῦ τοιοῦτον, Ψοφοδεῶς διακεῖσθαι πρὸς τὸν ἔπαινον, εἰ γάρ τι γνῷ συγγράμματι πεπλημμέληται δι' τὸ θεῖον, σὺ μὲν αὐδύθωσον αὐτὸ, ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως ἀνθρώπου εἶναι. ἐμὲ δὲ ἀμαυροῦται οἱ θεοὶ, ἐπειδὰν πρὸς ἐμοῦ τὸν Ὁμηρον, καὶ σοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμαύνονται. ἀλλ' οὐκ λέπω οὐδὲ τὸν ἄριστον Φιλοσόφων ἠμαύνατο, εἰκόνα θεοῦ, τὸν ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. πολλὰ ἔπι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, πολυσχόλου γένεσθαι, τοῦτο παύσομαι, ἵνα καὶ ἀπομνημονεύσαι δυνηθῇς τὰ εἰρημένα. Πο. οὐκ οἶδα, εἰ μοι δοκεῖ δικαίως ἔπι, ὦ Λυκῖνε. μακρὰ γὰρ εἴρηταί σοι, καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τοῦ ὕδατος τοῦ ἐκχωσθέντος, πειράσομαι δ' ὅμως ὑπομνησθῆναι αὐτῶν. καὶ ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀκροσθῶ παρ' αὐτῷ, ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπεσὸν ἄλλο συγχέῃ τῷ τάξει αὐτῶν, εἰ τά μοι συνέντα δόξαι συμβῇ πρὸς τὸν θεατῶν. Λυ. αὐτῷ δοὶ με-

λήσει, ὦ Πολύστρατε, ὅπως ἄριστα ὑποκρίνῃ. ἐγὼ δὴ, ἐπείπερ ἅπαξ σοι τὸ δρᾶμα πραδέδωκα, νῦν μὴ ἐκ ποδῶν ἀκρεμήσομαι. ὁπόταν δὲ τὰς ψήφους ἀνακηρύττωσι τῶν κριτῶν, τότε ἤδη καὶ αὐτὸς πρέσομαι ὀψόμενος, ὁποῖόν τι τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος ἔσται.

Τόξαρις ἢ φιλία.

Μνησίππου καὶ Τοξάριος.

Τί φῂς ὦ Τόξαρι, θύετε Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; Τό. θύομεν ὦ Μνήσιππε, θύομεν, οὐ μὴν θεούς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθούς. Μνή. νόμος δὲ ὑμῖν, καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀκρθανοῦσι θύειν, ὥσπερ θεοῖς; Τό. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς. Μνή. τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; οὐ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενίᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε οὖσιν. Τό. οὐχεῖρον μὲν ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἶεν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων. καὶ τιμῶμεν ἀκρθανόντας, ἡγούμεθα γὰρ οὕτως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐθελῆσαι γενέσθαι. Μνή. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὀρθῶς γινώσκετε, Ὀρέστην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες, ἰσοθέους ἐποιήσασθε, καὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἵ γε ἐπεὶ σφᾶς, ναυαγίᾳ περιπεσόντας, οἱ τότε

Σκύθαι

Σκύθαι συλλαβόντες ἀπήγομ, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καὶ
ταθύσοντες, ὧν θέμενοι τοὺς δὶς μυφύλαξι, ἅ δὴ
φρουρᾶς ὧν κρατήσαντες, τόν τε βασιλέα κτείνου
σι, καὶ τὴν ἱέρειαν παραλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν
Ἀρτεμιν αὐτὴν ἀφυλήσαντες, ὥχοντο ἀφπλέ-
οντες, καταγελάσαντες τοῦ νομοῦ τῶν Σκυθῶν
νόμου. ὥστε εἰ δὴ ταῦτα τιμᾶτε οὗτοι ἄνδρας, ἐκ ἂν
φθαίοιτε πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι.
καὶ τοίνυν δῦθμ αὐτοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκο-
πεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν, πολλοὺς εἰς τὴν Σκυθίαν
Ὀρέστας καὶ Πυλάδας κατοίσειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δο-
κεῖτε τάχιστα ἂν οὕτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ, καὶ ἄθεοι γε
νέσθαι, τῶν πολιτῶν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑ-
μῖν ἐκ τῆς χώρας ἀφεξανωθούντων. εἰτ' οἶμαι, αὐτὶ τῶν
θεῶν ἁπάντων, οὐδ' ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας
ἄνδρας ἐκθειάσετε, καὶ ἱδρυσόμενοι ὑμῶν οὐσι θύ-
σετε, ὡς θεοῖς. εἰ γὰρ μὴ αὐτὶ τούτων Ὀρέστου Πυ-
λάδου τιμᾶτε, ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο, ὦ Τόξαεις, ἀγα-
θὸν ὑμᾶς ἐργάσαντο, αὐθ' ὅτου πάλαι οὐ θεοὺς εἶν
δικαιώσαντες αὐτοὺς, νῦν τὸ ἐμπαλὶν θύσαντες
αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νομίζετε, καὶ ἱδρύοις ὀλίγου
δεῖν τότε μυρμηκίοις, ἱδρῦσα νῦν πρόσαγετε. γε-
λοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ ἐναντία τοῖς πά-
λαι. Τό. καὶ ταῦτα μὲν, ὦ Μνήσιππε, γνώμας
τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ γὰρ δίκαιον ὄν-
τας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον
καὶ τῶν αὐτῶν ἁπάντας, ἐκπλῦσαι εἰς τὸν πόν-

τον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ελλησιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ὠδῆ τῆς Αργοῦς ἐν τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τῆς προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενος ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν περιοικούντων, καὶ ἐπειδὴ ἑαλωσαν, οὕτως ἀνδρείως χρήσασθαι τοῦ πράγματι, καὶ μὴ ἀγαπῆσαι, εἰ δεῖα φυλαξονται μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τὸν Βασιλέα τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν Αρτεμιν ἀναλαβόντας ἀπεπλεῦσαι, πῶς ταῦτα οὐ θαυμαστὰ, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὁπόσοι ἀρετὴν ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ορέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα. Μνή. λέγοις ἂν ἤδη, ὅ, τι σεμνὸν καὶ θεῖον ἄλλο ἐξειργάσαντο, ἐπεὶ ὅσον ἐν τοῦ πλῷ, καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἄν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας αὐτῶν, οὐκ ἐν τῇ Γόντον, οὐδὲ ἄχρι τῆς Μαιώτιδος, καὶ τοῦ Βοσπόρου μόνον ἐν πλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τῆς Ελληνικῆς καὶ Βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους. ἅπασαν γὰρ οὗτοι ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὡς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὀψὲ τοῦ μεσοπώρου, εἰς τὴν αὐτῶν ἐπανίασιν, οὓς κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας. Τό. ἄκουε δὴ ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει, καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ Βάρβαροι, εὐγνωμονέστερον

ὑμῶν

ὑμῶν πρὸς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κεῖνομεν, εἰ γε φῶ Αργεῖμὲν καὶ Μυκήνας οὐδὲ τάφον φῶδεχόμενον ὄντα ἰδίᾳ Ορέστου ἢ Πυλάδου. παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεὼς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ ἑνὸς ὢν, ἑταίροις γε οὖσι, καὶ θυσίαι προσάγονται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα. κωλύει τε οὐδεὶς, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὺς κεκεῖσθαι. οὐ γὰρ ἐξετάζομεν, ὅθεν οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοί εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦμεν, εἰ μὴ Φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο, ἐπαινοῦντες δὲ, ἃ ἔπραξαν, οἰκείους αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὁρῶμεν ποιούμεθα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα, καταπλαγῆναι τοὺς, τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν Φίλοι οὗτοι δὴ, ἀρίστοι ἁπάντων γεγενῆσθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις νομοθέτας καταστῆναι, ὡς χρὴ τοῖς Φίλοις ἁπάσης τύχης κοινωνεῖν, καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τῶν ἀρίστων θεραπεύεσθαι. μὴ ἄγε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὥσπερ ἀλλήλων ἔπαθον, ἀναγράφαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ορέστειον, καὶ νόμον ἐποίησαντο, πρῶτον τοῦτο μάθημα, καὶ παίδευμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τὴν στήλην ταύτην, καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς γεγραμμένα διαμνημονεύειν. θᾶττον γοῦν τοὔνομα ἕκαστος αὐτῶν ἐπελάθετο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ορέστου καὶ Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν. ἀλλὰ μὴ γὰρ τῷ πρεσβύτῃ τὸν νεὼν τὰ αὐτά, ὁπόσα ἡ στήλη δηλοῖ, γράφεις ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἰκασμένα δέδεικνυται. πλέον Ορέστης ἅμα ἔχει Φίλῳ, εἴτε γὰρ τοῖς

κρημνοῖς, διαφθαρείσης αὐτῶν τῆς νεὼς, συνειλημμένος, καὶ πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένος, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχεται αὐτῶν. καταντικρὺ δὲ ὐδὲ τοῦ ἑτέρου τοίχου, ἤδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ φονεύων τὸν Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν Σκυθῶν. καὶ τέλος, ἀποπλέοντες, ἔχοντες τὴν Ἰφιγένειαν, καὶ τὴν θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ ἄλλως ὑπελαμβάνονται τοῦ σκάφους ἤδη πλέοντος, ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι. εἶτ' οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ, δέει τούτου, ἀπονήχονται πρὸς τὴν γῆν. ἔνθα δὴ καὶ μαλιστα ἴδοι τις ἄν, ὁπόσην ὑπὲρ ἀλλήλων εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο, ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίηκε γὰρ ὁ γραφεὺς ἑκάτερον ἀμελοῦντα μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ὑπερφερομένους θατέρῳ, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαντᾷν, πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ παρ' οὐδὲν τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον. καὶ τὴν ἐπ' ἐκεῖνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τοῦ αὐτοῦ σώματι, τὴν δὴ τοσαύτην εὔνοιαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθες, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾠήθημεν εἶναι, ἀλλά τινος γνώμης βελτίονος, ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους. οἱ μέχρι μὲν κατ' οὖρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγανακτοῦσιν, εἰ μὴ ἐπ' ἴσης κοινωνήσου-

σι τῶν

σι τῶν ἡλίων, εἰ δέ τι καὶ μικρὸν ἀντιπνεύσειεν ἀν τοῖς, οἵ χονται, μόνος τοῖς κινδυνίοις ἀφλιπόντες. καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε ὅπως ἐλλῆς, οὐδεμία Σκύθαι Φιλίας μεῖζον οἴονται εἶναι. οὐδὲ ἔστιν, ἐφ' ὅτῳ ἄν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ὑδὲ τοῦ συμπονῆσαι Φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν πλείνων. ὥσπερ οὐδεμία ἄνεισθ' μεῖζον παρ' ἡμῖν, τὸ πρόσθεν τῆς Φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. διὰ ταῦτα Ορέστου καὶ Πυλάδου τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, ἐπὶ μεγίστοις πράγμασι συνεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἀπάντων θαυμάζομεν. καὶ τοὔνομα αὖ τοῦτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, κρόταφους καλεῖσθαι, ὅτι δέδυκεν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ, ὥσπερ ἄν εἴ τις λέγοι, Φίλιοι δαίμονες. Μνή. ὦ Τόξαρι, ὁ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, καὶ τὰ πολεμικὰ τἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ καὶ ῥῆσιν εἰπεῖν, ἅπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γοῦν τέως ἄλλως γιγνώσκοντι, ἤδη καὶ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, οὕτως Ορέστου καὶ Πυλάδου ἐκθειάσαντες. ἐλελήθεις δέ με ὦ γραῦς, καὶ γραφεὺς ἀγαθὸς ὤν. νῦν γοῦν γε ἀργῶς ἐπεδείξας ἡμῖν τὰς γε τοῦ Ορεστείου εἰκόνας, καὶ τοῦ μαχίμου τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὰ ὑπὲρ ἀλλήλων τραύματα. πλὴν ἀλλ' οὐκ ὠήθην αὖ οὕτω ποτὲ πόθεν σοῦ λαβεῖν εἶναι Φιλίαν γε Σκύθαις, ἅτε γὰρ ξένους καὶ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρα μὲν ἀεὶ σωθῆναι, καὶ ὀργῇ καὶ θυμῷ, Φιλίαν δὲ μὴ δὲ πρὸς αὐτοὺς οἰκειοτάτους ἐπαναιρεῖσθαι, πλημμελοῦντας

νος τοῖς τε ἄλλοις, ἃ περὶ αὐτῶν ἀκούομεν, καὶ ὅτι κα-
τεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀφθανόντας. Τό. εἰ μὲν καὶ
τἆλλα ἡμεῖς τῶν Ἑλλήνων καὶ δικαιότεροι τὰ πρὸς
τοὺς γονέας, καὶ ὁσιώτεροι ἐσμὲν, οὐκ ἂν ἐν τῷ πα-
ρόντι φιλοτιμηθείην πρὸς σέ. ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύ-
θαι πολὺ πιστότεροι τῶν Ἑλλήνων φίλων εἰσὶ, καὶ
ὅτι φιλίας λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν,
ῥᾴδιον ἀπὸ δεῖξαι. καὶ πρὸς θεῶν τῶν Ἑλλήνων, μὴ
πρὸς ἀχθηδόνα μου ἀκούσῃς, ἢν εἴπω τί, ὧν κατα-
νενόηκα, πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενος. ὑ-
μεῖς γάρ μοι δοκεῖτε, τοὺς μὲν περὶ φιλίας λόγους
ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ αὐ-
τῆς οὐ μόνον οὐ κατ' ἀξίαν τῶν λόγων ἐκμελετᾷν,
ἀλλ' ἀπόχρη ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτὴν, καὶ δεῖξαι,
ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν, ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες
τοὺς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ', ὅπως ἐκ μέ-
σων τῶν ἔργων. καὶ ὁπόταν ὑμῖν οἱ τραγῳδοὶ τὰς
τοιαύτας φιλίας ὑπὲρ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαν-
τες δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ὑπὸ κροτεῖτε, καὶ
κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοὶ,
καὶ ὑπὸ δακρύετε, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἄξιον ἐπαίνου
ὑπὲρ τῶν φίλων παρέχεσθαι τολμᾶτε. ἀλλ' ἦν του
φίλος δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μαλλα, ὥσπερ τὰ ὀνεί-
ρατα, οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπταμέναι αἱ
πολλαὶ ἐκεῖναι τραγῳδίαι, τοῖς κενοῖς τούτοις, καὶ
κωφοῖς προσωπείοις ἐοικότας ὑμᾶς ἀφλιποῦσαι,
ἃ διῃρημένα τὸ στόμα, καὶ παμμέγεθες κεχηνότα

οὐδὲ

ἀλλ' τὸ σμικρότατον φθέγγεται. ἡμεῖς δ' ἐμπαλιν, ὅσον γὰρ δ' οὐ λειπόμεθα τῶν τοῖς πρὶν Φιλίας λόγοις, τοσοῦτον τῶν τοῖς ὄργοις αὐτοῖς πλεονεκτοῦμεν. εἰ γὰρ δὴ δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν. σοὶ μὲν παλαιὸς Φίλους ἀπρεμεῖν ἐαίσωμεν, εἴ τινας ἢ ἡμεῖς ἢ ὑμεῖς τῶν πάλαι κατελιθμεῖν ἔχομεν, ἐπεὶ κατά γε σοῦτον πλεονεκτοῖτε αὖ, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας, σοὶ ποιητὰς παρεχόμενοι, τὸν Αχιλλέως καὶ Πατρόκλου Φιλίαν, καὶ τὸν Θησέως καὶ Πειρίθου, καὶ τὸν ἄλλων ἑταιρείαν, τῶν καλλίστων ἔπεσι, καὶ μέτροις γραφωδῶντας. ὀλίγους δέ τινας προχειρισάμενοι, τῶν καθ' ἡμᾶς αὐτούς, καὶ τὰ ὄργα αὐτῶν διηκονησάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ελλαδικὰ, καὶ ὁπότερος αὖ τῶν τοῖς κρατῇ, καὶ ἀμείνους παραδέχηται τοὺς Φίλους, αὐτὸς τε νικηκὼς ἔσαι, καὶ τὸν αὐτὸν ἀνακηρύξῃ, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος. ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον αὖ μοι δοκῶ μονομαχῶν, ἢ ἠθροισμένων, ἀποτιμᾶσθαι τὴν δεξιὰν, ὅπερ ἡ Σκυθικὴς ὧν τιμιόν ἐστιν, ἢ χεῖρον ἄλλα κατὰ Φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα, Ελλην καὶ Σκύθης αὐτὸς ὤν. Μνή. ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ὄργον αὖ δρᾶν, οἷον σοὶ, πολεμίῳ μονομαχῆσαι, καὶ ἀνύσχορον καὶ τεθηγμένον παρασκευασμένῳ τοὺς λόγους, οὐ μὴν ἀγεννῶς γε ἔτι κατατεθρύφθαι γε βραχεῖ τὸ Ελληνικὸν ἅπαν, ἀνασχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ αὖ εἰκὸς ἀνδρεῖον, καὶ σοφοῖς μὲν ἐκείνοις ἠθροισμένοις τοσούτους τῶν Σκυ-

θᾶμ, ὁπόσους οἵ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαὶ, ἃς μικρῷ πρόσθεν οὐ μάλα ἀξιοπίστους ἐδόκας, Ἕλληνας δὲ καὶ αὐτὰς, τοσαῦτα ἔθνη, καὶ τοσαύτας πόλεις ὁρμήσω ἰδεῖν σοῦ ἀλῶναι. εἰ γὰρ ὄντως ἐγίνετο, οὐ τιμὴν δικαίαν, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τιμὴν γλῶττάν ἀποτιμησάμενος, καλόν. πότερον οὖν ὠφέλιμα χρὴ, τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν Φιλικῶν τούτων πραξεων, ἢ ὁπόσῳ αὖ τις πλείους ἔχει λέγειν, τοσούτῳ δυσπορώτερον δόξειν αὖ πρὸς τὴν νίκην; Τό. οὐδαμῶς, ἀλλ' ὠφέλιμα μὲν γοῦν πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ τομώτεραι φαίνοιντο αἱ σαὶ τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸν ἀριθμὸν ὄσαι, καμειώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον γνώσῃ πρὸς τὰς πληγάς. Μνή. οὓς λέγεις, καὶ ὠφέλησαν, ὁπόσαι ἱκαναί. Τό. ὥστε ἔμοιγε δοκοῦσιν ἑκάτερον. Μνή. κἀμοὶ δοκεῖ, πρότερον δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομόσαμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ οὐ πλάττειν τὰ τοιαῦτα, οὐ ῥᾴδιον, καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δ' ὀμόσειας, οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν. Τό. ὀμούμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκου δεῖν νομίζεις. Μνή. τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν, ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; Τό. καὶ μάλα, ἐγὼ δὲ τὸν ὦν χώριον ὀμοῦμαί σοι γοῦν ἐμαυτοῦ λόγῳ. Μνή. ἴσως δίνων ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὁπόσα οὐ λέγω πρὸς σὲ, ἢ αὐτὸς εἰδὼς, ἢ παρὰ ἄλλων, ὁπόσον οἷόν τε ὦν, δι' ἀκριβείας ἐπιστωθανόμενος ἐρεῖν, μηδενὸς παρ' ἐμαυτοῦ ἐπιτραγῳδῶν.

καὶ πρώτῳ γέ σοι τῷ Ἀγαθοκλέους καὶ Δεινίου
φιλίαν διαγνώσομαι, ἀοίδιμον γὼ τοῖς Ἰωσι γεγονέ-
ναι. Ἀγαθοκλῆς γὰρ οὗτος ὁ Σάμιος οὐ πᾶ πολ-
λοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲν ὃν φιλίαν, ὡς ἐδείξε, τἄλ
λα δὲ οὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τῶν πολλῶν, οὔτε ὃν
τὸ γένος, οὔτε ὃν τῷ ἄλλῳ πλουσίαν, Δεινίας δὲ
τοῦ Λυσίωνος Ἐφέσιος φίλος ἐκ παίδων ἦν. ὁ δὲ
Δεινίας, ἐπλούτει ἀρα εἰς ὑπερβολὴν, καὶ ὥσπερ
εἰκὸς νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε θε-
ραπεύοντας αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲν συμπεῖν, καὶ πᾶς ἡδονὴν
σωθῆναι, φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀπεστέοντας. τέ-
ως μὲν οὖν γὼ τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐνετάζε-
το, καὶ σωθῆν, καὶ σωθεὶς ἔπινεν αὐτοῖς, οὐ πάνυ χαί-
ρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ, καὶ ὁ Δεινίας οὐδὲν αὐ-
τὸν γε τιμότερον εἶχε τῶν κολάκων. τελευταῖον δὲ
καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ἐπιτιμῶν, καὶ φορτι-
κὸς ἐδόκει, ὑπομιμνήσκων καὶ τῶν προγόνων, καὶ
φυλάττειν παρήγγελλεν, ἃ μετὰ πολλῶν καπη-
λῶν ὁ πατὴρ αὐτῷ κτησάμενον, κατέλιπεν. ὥσ-
τε διὰ ταῦτα, οὐδὲ οὐδὲ κώμους ἐπῆγεν ἐπ' αὐ
τὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκώμαζε, λανθάνειν
πειρώμενος τὸν Ἀγαθοκλέα. καὶ δή ποτε ὑπὸ
τῶν κολάκων ἐκείνων ὁ ἄθλιος ἀνεπείσθη, ὡς ἐ-
ρῶν αὐτοῦ Χαρίκλειαν, Δημώνακτος γυναῖκα, ἀνδρὸς
ἐπιφανοῦς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ πολιτικά. καὶ
γράμματά τε εἰσφοίτα παρὰ τὴν γυναῖκα αὐ-
τῷ, καὶ στέφανοι ἡμιμάραντοι, καὶ μῆλά τινα ἀπε-

δεδηγμένα, καὶ ἄλλα, ὁπόσα αἱ μαστροποὶ ὑπὲρ τοῖς νέοις μηχανῶνται, κατὰ μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνώμεναι τοὺς ἔρωτας, καὶ ἀναφλέγουσαι τὸν πρῶτον ἐρᾶσθαι νομίζοντας. ἐπαγωγότατον γὰρ τοῦτό γε, καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάθωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἡ Χαρίκλεια δὴ, ἦν ἀστεῖον μὲν γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ ἐκτόπως, καὶ τοῦ πρωτυχόντος ἀεὶ, καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις. καὶ εἰ προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπῴνευε. καὶ δέος οὐδὲν ἦν, μή ποι ἀντέλποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τἆλλα τεχνίτις, παρ' ἥντινα βούλει τῶν ἑταιρῶν, ἐπισπάσασθαι ἐραστὴν, καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ὑποποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιτεῖναι, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ, καὶ μετὰ μικρὸν ὑπεροψίᾳ, καὶ τοῦ πρὸς ἕτερον ἀποκλίνειν δοκεῖν. καὶ ὅλη συγκεκρότητο ἁπανταχόθεν ἡ γυνὴ, καὶ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν ἐραστῶν. ταύτην οὖν τότε οἱ Δεινίου κόλακες παραλαμβάνουσιν ἐπὶ τὸν μειράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῴδουν, συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς Χαρικλείας. ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα, καὶ μυρίους ἔρωτας ὑποκριναμένη, καὶ οἴκους πολυταλάντους ἀνατρέψασα, ποικίλον τι, καὶ πολυγύμναστον κακὸν, παραλαβοῦσα εἰς τὰς χεῖρας ἁπλοϊκὸν, καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τῶν ὀνύχων. ἀλλὰ περιέχου-

ἀπαντα χόθῳ, καὶ δακπέραζα, ὅτε ἤδη πανταχόθεν πασιν ἐκράτει, αὐτή τε ἀπώλετο ὑπὸ τῆ ἄγρας, καὶ τῷ κακοδαίμονι δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ὀλυβὺς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτῇ καθίει τὰ γράμματα, καὶ συνεχῶς πεμπομένη τῷ ἄνδρα, ὡς ἐλάκρυσε, καὶ ἐπικρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἢ ἀθλία ὑπὸ τοῦ ὄρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπείθη καλὸς εἶν, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ πολυπόθητος. καί πως συνελήχθη πολλὰ ἱκετευθείς, καὶ τὸ γνῶσθεν ἤδη ῥᾷον, ὡς τὸ εἰκός, ἀλώσεσθαι ἐμελλεν ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, ἢ πῶς ἥδυνάτο δομιλῆσαι ἐπισταμένης, καὶ γὰρ καὶ ῥᾳδίως ἀκρύσαι, καὶ μεταξὺ τῶν λόγων ἐλεεινῶς ὑποσγάξαι, καὶ ἀπόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελθόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς αὖ μάλιστα ἀρέσειε, καί πως καὶ ἆσαι, καὶ κιθαρίσαι, οἷς ἅπασι κατὰ τὸ Δεινίου ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἤδη πονηρὸς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τοῦ ὄρωτος, καὶ τακερὸν γεγυμνημένον, ἄλλο ὧδε τούτοις ἐπῳδοῖ, καὶ τὸν ἄθλιον ἀπώλυε, κύειν τε γὰρ ἀπ' αὐτοῦ σκήπτεται, ἱκανὸν δὲ καὶ ὄνος, βλάκα ἐρασθῆναι προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτόν, φυλαττεσθαι ὑπὸ τῆ ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὸν ὄρωτα. ὁ δ' οὐκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ ἐλάκρυε, καὶ οὐκ ἐσθίων ἐμπτε, καὶ τοὔνομα τῆ Χαρικλείας ἐπεβοᾶτο. καὶ τὴν εἰκόνα πολυβάλων αὐτῆς, ἐπετοίκτο δὲ λί-

θου λθυκοῦ, ἐκώκυε. ☾ τέλος, καταβαλὼν ἑαυτὸν
εἰς τοῦ δ' αφ Θ, ἐκυλίνδ Ϛο, καὶ λύπας ἐμοῦ ἀκεμβὴς
τὸ πρᾶγμα. τὰ μὲν γὰρ δῶρα, οὐ κατὰ μῆλα, καὶ
στεφανους αὐτ δίδ το αὐτῇ, ἀλλὰ σωοικίαι ὅλαι,
καὶ ἀγροὶ, καὶ θρέπαναι, καὶ ἐδῆτ θ' ὀυανθεῖς,
☾ χρυσὸν, ὁπόσον ἐθελήσειε. καὶ τί γὰρ, γὺ βραχεῖ ὁ
Λυσίων Θ οἶκος, ὀνομασότατ Θ τῶ γὺ ιωνίᾳ χρυ
μεν Θ, ἀξιώτλητο ἤδ η, ἡ ἀξεκρώτο. ἔτα ὡς ἤδη
αὖ Θ ἐμῶ, ἀπελιπᾶζα αὐτὸν, ἄλλον τινὰ, Κρῆτα νεα
νίσκον, τῶ ὑπο χρύσων ἐθήρα, ☾ μετέβαινον ἐπ' ἐ
κεῖνον. ☾ ἦρα ἤδη αὐτ Θ, ἐμὲ κεῖν Θ ἐπίσδυον. ἀμε
λούμεν Θ δ' οὖν ὁ Δεινίας, ουχ ὑπὸ τῆ Χαεικλέι
ας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶ κολάκων, ἐμὲ κεῖνοι γὰρ
ὧν τὸν Κρῆτα ἤδ η τὸν ἐρώμενον μετελῃλύθεισαν,
ὀρχεται παρὰ τὸν Αγαθοκλέα, καὶ πάλαι εἰδό
τα, ὡς ἔχοι πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. καὶ αἰ
δούμεν Θ τὸ πρῶτον, ὅμως ἀνεγεῖτο ταῦτα, τὸν
ὀρῶντα, τὴν ἀποείαν, τὴν ὑπο ροντίαν τῆ γυναι
κὸς, τὸν αὐτόρασιν τὸν Κρῆτα, ☾ τέλος, ὡς ὁ βιώ
σεται μὴ οὐχὶ σωὼν τῇ Χαεικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον
ἔναι νομίζας γὺ τούτῳ ἀχθνημονδύειν τῆ Δεινίᾳ,
διότι ὁ πλοσίο μόνον αὐτὸν τῶ Φίλων, ἀλλὰ καὶ
κόλακας αὐτὸ πλουτίματό τε, ἐμῶ μόνῳ εἶχε, τὰ
πρώαν οἰκίαν γὺ Σάμῳ ἀπεμπολήσας, ἧκεν, αὐτῷ
τὴν τιμὴν κομίζων, τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δει
νίας, οὐκ ἀφανὴς δύθυς ἐμῶ τῇ Χαεικλείᾳ, καλὸς
ποθὲν αὖθις γεγνημεν Θ, ☾ αὖθις ἡ ἄδρα, καὶ τὰ

γραμ-

γραμματια, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλοῦ χρόνου ἀφί-
κετο. καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, ἐπιπαλαμησόμε-
νοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν. ὡς δὲ
ὑπέσχετο ἥξειν παρ' αὐτὴν, καὶ ἧκε περὶ τὸν πρῶ-
τον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν ὁ Δημώναξ, ὁ τῆς Χαρικλέι-
ας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ
συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐ-
παναστὰς, ὥσπερ ἐκ λόχου, τήν τε αὔλειον ἀπο-
κλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ
καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ὑπὲρ μοιχὸν σπα-
σάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν, οὗ κακῶν ἦν, μοχλόν τινα
πλησίον κείμενον ἁρπάσας, αὐτόν τε ἀπεκτείνει τὸν
Δημώνακτα, πατάξας εἰς τὴν κρόταφον, καὶ τὴν Χα-
ρίκλειαν, οὐ μιᾷ πληγῇ ταύτην, ἀλλὰ καὶ τοῦ μο-
χλῷ πολλάκις, καὶ τοῦ ξίφει τοῦ Δημώνακτος ὕστε-
ρον. οἱ δ' οἰκέται τέως μὲν ἐστήκεσαν ἄφωνοι, τοῦ
παραδόξου τοῦ πράγματος ἐκπεπληγμένοι. εἶτα
πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπήει με
τὰ τοῦ ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ὑπέφευγον. ὁ Δεινίας δὲ
ὑπεξέρχεται, τηλικοῦτον ἔργον ἐργασάμενος, καὶ
τὸ μέχρι τῆς ἕω παρὰ τοῦ Αγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀνα-
λογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τῶν μελλόν-
των, ὅ, τι ἀπεβήσεται, σκοποῦντες. ἕωθεν δὲ οἱ
στρατηγοὶ παρῆσαν, ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόη-
το. καὶ συλλαβόντες τὸν Δεινίαν, οὐδ' αὐτὸν ἔξαρ-
νον ὄντα μὴ οὐχὶ πεφονευκέναι, ἀπάγουσι παρὰ
τὸν ἁρμοστὴν, ὃς ἥρμοζε τὴν Ασίαν τότε. ὁ δὲ Βασι-

λεῖ δὴ μεγάλῳ αὐαπέμπει αὐτὸν, καὶ μετ' ὀ πολὺ ἀκατεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον, νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἵν' ταύτῃ φύγοιμι εἰς ἀεὶ τεταγμένον τοῦ Βασιλέως. ὁ δὲ Αγαθοκλῆς ἐπάλαμαν σωλῶν, ἵν' σωαπῆρχον εἰς τὴν Ιταλίαν, καὶ σωεισπλεύσαν εἰς τὸ λικασπέιον μόνον τῶν Φίλων, καὶ πρὸς οὐδενὶ ἐνεδέκεσθε. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐφοβεῖτο ὁ Δεινίας, οὐδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἑταίρου. καταδικάσας δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν, διέτριβον ἐν Γυάρῳ, καὶ σωέφοβεῖτο αὐτῷ. ἐπειδὴ πάντα πάσαν ἀπόρουν τῶν ἀναγκαίων, παρεδοὺς ἑαυτὸν τοῖς πορφυροῦσι, συνκατεδύετο τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, καὶ νοσήσαντα δὲ ὧν μᾶλλον ἐθεράπευσε. ἀποθανόντος, οὐκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰχμώμενος τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν Φίλον. τοῦτό σοι ὄρκον Φίλου Ελλήνος, οὐ πρὸς πολλοῦ γεγόμενον. ἔτι γὰρ, οὐκ οἶδα, εἰ τῷ ὄντι διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Αγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. Τό. καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, αὐτόματος ὢν ταῦτα ἔλεγεν, ἵνα καὶ ἀπιστεῖν αὐτὸν ἐδυνάμην αὐτοῖς, οὕτω Σκυθικόν τινα Φίλον, τὸν Αγαθοκλέα σὸν λιμνήσω, πλὴν δίδια, μή τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον ἔπηξ αὐτῷ. Μνή. ἄκουε τοίνυν καὶ ἄλλον, ὦ Τόξαρι, εὐθὺς λιμὸν τὸν Χαλκιδέα. λιμνῆτο δέ μοι πρὸς αὐτὸν Σίμυλος, ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαλήνος, ἑπομοσάμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἐωρακέναι τὸ ὄρκον.

πλεῖν

πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήναζε, περὶ δύσιν Πληϊάδος, συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τὸν Εὐθύδικον, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τὸν Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ. ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τὸν μὲν Εὐθύδικον, ἐῤῥωμένον καὶ καρτερὸν, τὸν δὲ Δάμωνα, ὕπωχρον καὶ ἀσθενικὸν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος σφᾶς, ἐπεὶ δὲ τὸν πορθμὸν διαπεράσαντες, ἐν αὐτῷ ἤδη τοῦ Ἰωνίου ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ὑπαπεσεῖν αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν πολλὰ τί ἄν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς, καὶ στροβίλους καὶ χαλαίζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμῶνος κακά. ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατὰ τὴν Ζάκυνθον εἶναι, ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας πλέοντας, ἔτι καὶ σπείρας τινὰς ὑπασυρομένους, ὡς τὸ ῥόθιον ὑπαδέχεσθαι τῆς ὁρμῆς, περὶ μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν. εἶτα, οἶμαι, τῆς νεὼς βιαιότερον, εὖ ὃ κεκύφει μέρος, ἐπικλιθείσης, καὶ τοῦ κύματος συναπώσαντος, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ὐδὲ τὴν κεφαλὴν, εὖ τὸ πέλαγος, οὐδὲ γυμνὸν τὸν ἄθλιον, ὡς ἂν καὶ ῥᾷον δύνασθαι νεῖν, εὐθὺς οὖν βοᾶν πνιγόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπὲρ ἔχοντα τοῦ κλύδωνος. τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε, τυχεῖν ἢ γυμνὸν, ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα, ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα, ἤδη ἀπαγορεύοντα, φαίνεσθαι γὰρ ὐδὲ πολὺ ταῦ

τα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης, συμπαρανήχε-
σθαι καὶ συγκουφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐ-
τοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν,
μὴ δύνασθαι δὲ μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνο-
μένους, πλὴν ἐκεῖνά γε ποιῆσαι, φελλούς τε γὰρ
πολλοὺς ἀφεῖναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινας, ὡς
ὑπὸ τούτων ἀρνήξαιντο, εἴ τινι αὐτῶν περιτύχοιεν,
καὶ τέλος, καὶ τὴν ἀρβάθραν αὐτὴν, οὐ μικρὰν οὖ-
σαν. ἐννόησον τοίνυν πρὸς θεῶν, ἥντινα ἄν τις ἄλ-
λην ἐπίδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας βεβαιοτέραν,
πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐννυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλα
γος οὕτως ἠγριωμένον, ἢ κοινωνήσας τοῦ θανάτου.
καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπαναστασιν τῶν
κυμάτων, τὸν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, τὸν
ἀφρὸν περιζέοντα, τὴν νύκτα καὶ τὴν ἀπόγνω-
σιν, εἶτα ἀρπνιγόμενον ἐκεῖνον, καὶ μόγις ἀνακύ-
πτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἑταίρῳ, τὸν δὲ
ἐπιπηδῶντα εὐθὺς, καὶ συννέοντα, καὶ δεδιό-
τα, μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δαίμων, οὕτω γὰρ ἂν
μάθοις, ὡς οὐκ ἀγεννῆ σοι καὶ οὗτον φίλον, τὸν Εὐθύ
δικον διηγησάμην. Τό. πότερον δὲ ἀπώλοντο,
ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, ἢ τίς αὐτοῖς ἐκ παραλό-
γου σωτηρία ἐγένετο, ὡς ἔγωγε οὐ μετρίως δέδοι-
κα ὑπὲρ αὐτῶν. Μνή. θάρρει ὦ Τόξαρι, εὐώθη-
σαν, καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Αθήνησιν, ἄμφω φιλοσο-
φοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέ-
γειν, ἅ ποτε εἶδε τῆς νυκτὸς, τὸν μὲν ἐκπίπτοντα,

τὸν

τὸν δὲ ὑπηδῶντα, καὶ νηχομένους, οὐ ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾷν ἐδύνατο, τὰ δὲ ἀπὸ τούτου, οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, φελλοῖς τισι περιπεσόντας, ἀνέχειν ὑπὸ τούτων ἑαυτοὺς, καὶ ἀπονήχεσθαι πονήρως, ὕστερον δὲ, τὴν ἀποβάθραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἕω, προσνήξασθαί τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ὑπερβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ. μετὰ δὲ τούτους, οὐ φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἂν εἴποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον, οὐδὲν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κόρινθιος, Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ, καὶ Χαριξείνῳ τῷ Σικυωνίῳ, φίλοις ἐκέχρητο, εὐπόροις οὖσι, πρεσέστατος αὐτὸς ὤν. ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, διαθήκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλλοις ἴσως γελοίους, σοὶ δὲ, οὐκ οἶδα, εἰ τοιαῦται δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ φιλίαν τιμῶντι, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἁμιλλωμένῳ. ἐγέγραπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, ἀπελείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου τρέφειν, καὶ γηρωκομεῖν, Χαριξείνῳ δὲ, τὴν θυγατέρα μου ἐκδοῦναι μετὰ προικὸς, ὁπόσην ἂν πλείστην ὑπερδοῦναι παρ' αὐτοῦ δύνηται. ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτις, καὶ θυγάτριον, ὡραῖον ἤδη γαμοῦ. ἦν δέ τι ἅτερος αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὴν ἐκείνου μερίδα, φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεισῶν τῶν διαθηκῶν, οἱ τὴν πρενίαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὴν φιλίαν δὲ, ἣ πρὸς τοὺς ἄνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο. καὶ

οὐδεὶς, ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλαττεῖν, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαρίξεινος, οἱ εὐδαίμονες κλῆρον διαδέξονται, λέγοντες, εἴπερ ἀπτίσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται ὑπὸ τοῦ νεκροῦ. οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα κατελέλειπτο, ὡς ἤκουσαν, ἧκον εὐθὺς, διαιτῶντες τὰ ἐκ τῶν διαθηκῶν. ὁ μὲν οὖν Χαρίξεινος, πέντε μόνας ἡμέρας ὑπερβιοὺς, ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τήν τε ἐκείνου, καὶ τὴν αὑτοῦ μερίδα παραλαβὼν, τρέφει τε τοῦ Εὐδαμίδα τὴν μητέρα, καὶ τὴν θυγατέρα οὐ πρὸ πολλοῦ ἐκδέδωκεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲν τῇ αὑτοῦ θυγατρί, δύο δὲ τῇ τοῦ Φίλου ὑπερδοὺς, καὶ τὸν γάμον γε αὐταῖν ὑπὲρ μιᾶς ἡμέρας ἠξίωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος οὗτος; ἆρα φαῦλον παράδειγμα φιλίας, παρεσχῆσθαι τοι αὗτα κληρονομήσας, καὶ μὴ προδοὺς τὰς διαθήκας τοῦ Φίλου; ἢ τίθεμεν καὶ σοῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις, μίαν τῶν πέντε εἶναι; Τό. καὶ οὗτος μὲν καλὸς, ἐγὼ δὲ τὸν Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τοῦ θάρσους, ὃ εἶχε περὶ σοῦ Φίλους. ἐδήλου γὰρ, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν διαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἧκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τῶν τοιούτων. Μνή. εὖ λέγεις. τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμόλεω Μασσαλίηθεν. ἐδείχθη δέ μοι, ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τοῦ

πατρίδος,

πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει. παρεκάθητο δὲ αὐτῷ γυνὴ, ὑπὸ ζεύγους ὁδοιπορούντι, τάτε ἄλλα εἰδεχθὴς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένη, παν λώβητόν τι, καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα, εἰ καλὸς οὗτος, καὶ ὡραῖος ὤν, ἀνέχεται παροχουμένην τοιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διηγεῖτο τὴν ἀνάγκην τοῦ γάμου, ἀκριβῶς εἰδὼς ἕκαστα, Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ὤν. Μενεκράτει γὰρ, ἔφη, τοῦ πατρὶ τοῦ δυσμόρφου ταύτης φίλος ὢν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμότιμος ὤν. χρόνῳ δὲ, ὁ Μενεκράτης ἀφηρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ καταδίκης, ὅτε πρὸς καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων, ὡς ἀποφηναίμενος γνώμην παράνομον. οὕτω δὲ οἱ Μασσαλιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἐλυπεῖτο οὖν ὁ Μενεκράτης καὶ ὑπὸ τῇ καταδίκῃ, καὶ ἐπεὶ ἐκ πλουσίου πένης, καὶ ἐξ ἐνδόξου ἄδοξος, ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἡνία θυγάτηρ αὕτη, ἐπίγαμος ἤδη, καὶ ὀκτωκαιδεκέτις οὖσα, ἣν οὐδὲ μετὰ πάσης τοῦ οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἥν γε πρὸ τοῦ καταδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν γε εὐγενῶν καὶ πενήτων ῥᾳδίως παραλαβεῖν, οὕτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. ἐλέγετο δὲ καὶ καταπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην. ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπεδύρετο, θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, οὔτε γὰρ ἀπορήσεις τῶν ἀνα-

γκαίων, καὶ ἡ θυγάτηρ σου ἄξιον τοῦ γένους εὑρή-
σει νυμφίον τινά. καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμε-
νος αὐτὸν τῆς δεξιᾶς, ἧκεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τὴν
τε οὐσίαν, πολλὴν οὖσαν, ἐνείματο πρὸς αὐτόν. ἐ-
δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἱστία τοὺς
φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτην, ὡς δή τινα τῶν ἑταί-
ρων πεπεικὼς ὑποστῆναι τῆς κόρης τὸν γάμον. ἐ-
πεὶ δὲ ἐδεδείπνητο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς,
ἐνταῦθα δὴ μεστὴν αὐτῷ τὴν φιάλην προτείνας,
δέδεξο, εἶπεν, ὦ Μενέκρατου παρὰ τοῦ γαμβροῦ
φιλοτησίαν. ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν σὴν θυ-
γατέρα Κυδιμάχην, τὴν προῖκα δὲ πάλαι εἴλη-
φα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τοῦ δὲ, ἄπαγε, λέ-
γοντος, μὴ σύ γε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω μανείην,
ὡς περιΐδεῖν σε, νέον καὶ καλὸν ὄντα, κόρῃ αἰσχρᾷ
καὶ λελωβημένῃ συγκαταζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα
διεξιόντος, ἀράμενος τὴν νύμφην, ἀπῄει εἰς τὸν
θάλαμον, καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, διακορήσας αὐ-
τὴν, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου σύνεστιν ὑπεραγαπῶν, καὶ
πάντῃ, ὡς ὁρᾷς, περιαγόμενος αὐτήν. καὶ οὐχ ὅ-
πως οὐκ αἰσχύνεται τοῦ γάμου, ἀλλὰ καὶ σεμνυνο-
μένῳ ἔοικεν, ὑπὸ δεικνύμενος, ὡς καταφρονεῖ μὲν
τῶν ἐν σώματι καλῶν ἢ αἰσχρῶν, καὶ πλούτου καὶ
δόξης. ἀφορᾷ δὲ εἰς τὸν φίλον, καὶ τὸν Μενεκρά-
την, οὐδὲ οἴεται χείρω πρὸς φιλίαν ὑπὸ τῆς ψήφου
τῶν ἑξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τούτων οὕ-
τως αὐτὸν ἠμείψατο καὶ ἡ τύχη, παιδίον γὰρ πάγ-

καλον

καλον ἐκ τῆς αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο. καὶ πρώην γε, ἐπεὶ ἀράμενος αὐτὸ, εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλλῷ ἐστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον φανείη ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλασε πρὸς αὐτὸ βουλευτὰς, καὶ συνεκρότει τὼ χεῖρε, ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τοῦ Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη ἐπίτιμός ἐστι, τηλικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὸν Ζηνόθεμιν εἰργάσθαι ὑπὲρ τοῦ φίλου, ὡς ὁρᾷς, οὐ μικρὰ, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἂν Σκυθῶν γενόμενα, οἵ γε κἂν τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται. λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος, καί μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον ἐρεῖν, Δημητρίου τοῦ Σουνιέως ὠλλαθόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐν τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος Αντιφίλῳ τοῦ Αλωπεκῆθεν, ἑταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι, καὶ συνεφήβῳ συνῆν, καὶ συνεπαιδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν κωνικὴν ἄσκησιν ἀσκούμενος, ὑπὸ τοῦ Ροδίου ἐκείνῳ σοφιστῇ, ὁ δὲ Αντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καὶ δή ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐν τὴν Αἴγυπτον ἀφδημῶν, κατὰ θέαν τῶν πυραμίδων, καὶ τοῦ Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας ὑψηλὰς οὔσας, μὴ παρέχεσθαι σκιὰν, τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θέας μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπεπλεύκει κατὰ

τὸν Νεῖλον, ἕκτον ἤδη μῆνα, ὀκνήσαντα πρὸς τὴν ὁδὸν καὶ τὸ θάλπος, ἀφλιπὼν τὸν Αντίφιλον. ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίου τινὸς φίλου δεομένῃ. οἰκέτης γὰρ αὐτοῦ, Σύρος καὶ τοὔνομα καὶ τὴν πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεισῆλθέ τε αὐτοῖς εἰς τὸ Ανουβείδιον, καὶ ἀφσυλήσαντες τὸν θεὸν, χρυσᾶς τε φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον, χρυσοῦν καὶ οὗτος, καὶ κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ. εἶτ' ἐμπεσόντες, ἑάλωσαν γάρ τι ἀπεμπολοῦντες, ἅπαντα εὐθὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ὑπὸ τοῦ τροχοῦ. καὶ ἀγόμενοι ἦκον ὑπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Αντιφίλου, καὶ τὰ φώρια ἐξέφερον, ὑπὸ κλίνῃ τινὶ, ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὅ, τε οὖν Σύρος ἐδέδεκτο εὐθὺς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Αντιφίλος. οὗτος μὲν καὶ μεταξὺ ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου, ἀνασπασθεὶς, ἐβοήθει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἑταῖροι ἀπεστρέφοντο, ὡς τὸ Ανουβείδιον σεσυληκότα. καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιόν ποτε, ἢ συνεισιάθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τῶν οἰκετῶν, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο φεύγοντες. ἐδέδεκτο οὖν ὁ ἄθλιος Αντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἁπάντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαρώτατος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ὑπὸ τῶν δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισιδαίμων ἄνθρωπος, ᾤετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ θεῷ, βαρὺς τῷ Αντιφίλῳ ἐφεστώς.

σώς. εἰ δ' ἀπολογοῖτό ποτε λέγων, ὡς οὐδεμιᾷ τοιῶ-
τον εἴργασαι, ἀναίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον
ὧδε τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπωπόσει τις γαρουῶ ἤδη, καὶ
πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς καμαὶ καθεύδοντα, κὴ ἅ-
νυκτος ὁδὲ ἀρτέινειν τὰ σκέλη διαμένον, ἅ ὑφ'
ξύλω κατακεκλῖσθαι. ἅ μὴ γὰρ ἡμέρας, ὁ κλοιὸς
ἤρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη, εἰς δὲ τὼ νύ-
κτα, ἐδεῖτο ὅλον κατάδεδεσθαι. καὶ μὰν καὶ τὸ οἰ-
κήματος ἡ δυσσοσμία, κὴ τὸ πονίγος ἅ τοῦτῳ πολ
λῶν δεδεμένων, καὶ ἐσφοχωρημένων, καὶ μόλις
ἀναπνεόντων, καὶ τὸ σιδήρου ὁ ψόφος, κὴ ὕπνος
ὀλίγος, ταῦτα πάντα χαλεπὰ λῶ, καὶ ἀφόρητα,
οἷῳ ἀνδρὶ ἐκείνων ἀγθῆ, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω
σκληρὰν τὼ δίαιταν. ἀπαγορεύοντος δὲ αὐτοῦ,
καὶ μὴ δὲ σῖτον αἱρεῖσθαι θέλοντος, ἀΦικνεῖταί
ποτε καὶ ὁ Δημήτριος, οὐδ' ἅ εἰδὼς τὸν ἤδη γεγε
νημένων. καὶ ἐπεὶ δ' ἤμαθεν, ὡς εἶχεν, δυθὺς ὧδε τὸ
δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσε
δέχθη, ἑτέρα γὰρ ἦν. καὶ ὁ δεσμοφύλαξ πάλαι
κεκλεικὼς τὼ θύραν ἐκάθευδε, φρουρεῖν τοῖς οἰκέ
ταις παρακελευσάμενος. ἔωθεν δ' εἰσέρχεται, πολ
λὰ ἱκετεύσας, καὶ παρελθὼν, ὧδε πολὺ μὲν ἐζήτει
τὸν Αντίφιλον, ἄδηλον ὑπὸ τῶν πακῶν γεγονημέ
νον, καὶ ποθεινὸν αὐθυποπῆτο καθ' ἕκαστον τῶν δε-
δεμένων, ὥσπερ εἰώθεσαν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς,
ἤδη ἐώλων ὄντων, ἀναζητοῦντες ἅ ταῖς παρα-
τάξεσι. καὶ εἴ γε μὴ τοὔνομα ἐβόησεν, Αντίφιλον

δεινομιλίους, ἰᾶμαι ὧδι πολὺ ἠγνόησεν αὖ, ὅσις ἰῶ, τοσοῦτον ἥμαρτο τοῦ τῶν ἀλεινῶν. ὡς δὲ τὴν φωνὴν ἀιδόμενος ἀνεβόησε, καὶ προσόντος, ἀμαξείλας τὴν κόμην, & ἀπάγων τὸ προσώπου αὐχμηρὰν καὶ συμπεπλεγμένην, ἐσῆξεν αὐτόν, ὅσις ἰῶ. ἄμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν, ἰλιγγιάσαντος ὧδι τῆ ἀποσοβοκήτῳ θεᾳ, χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὑτόν τε, καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἔκαστα, ὡς ἔιχεν, ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θαρρεῖν τε παρακελεύεται, καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἥμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ ἔιχε, πίναρά τε καὶ ἐκτετρυχωμένα βοᾶκι τῷ ἱματιάλχᾳ. & τὸ μὲν τοῦτου, τρόπον σωτῆρος, ὧν μελόμενος αὐτοῦ, & θεραπεύων. πρᾶσιν γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἀν' ἔτος λιμένι ἐμπόροις, ἔωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον ἀπέφερεν ἀγοφορῶν. εἶτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ὄρους, μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ τοῦ λεσμοφύλακι καταβαλὼν, πθανὸν αὐτῷ, καὶ ἐρημικὸν ἀπεργαζόμενον αὐτόν, τὸ λοιπὸν δὲ, εἰς τὴν τοῦ Φίλου θεραπείαν, ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει. καὶ τὰς μὲν ἡμέρας, σιτῶν τοῦ Ἀντιφίλῳ, παραμυθούμενος, ἐπεὶ δὲ νὺξ καταλάβοι, ὀλίγου πρὸ τοῦ θύρας τοῦ δεσμωτηρίου. σιδηρίον τι ποιούμενος, καὶ φύλακα ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαίετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτω διῆγον, εἰσὶν μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾴδιον δὲ φέρων τὴν συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος. ὕστερον δὲ ἀποθανόντος γοῦν τοῦ δεσμω-

πλθμωτικῷ λιθοῦ τινος ὑπὸ φαρμάκων, ὡς ἐδό
κει, φυλακὴ τε ἀκριβὴς ἐγήγερτο, καὶ οὐκέτι παρῆ
σαν ὃν τὸ οἴκημα τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς ἀπορῶν,
καὶ ἀνιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως παρεῖναι τοῖς ἑταί
ροις, προσαγγεῖλαι ἑαυτὸν, προσελθὼν τοῖς σωφρο
σύνῃ, ὡς ἐν λιθοινωνικῶς ἢ ὠδὶ τὸν Ανουβιν ὠνεῖ
λῆς. ὡς δὲ οὗτος εἶπεν, ἀπήγετο ὀλθὺς εἰς τὸ δεσμω
τήριον, καὶ ἀχθεὶς παρὰ τὸν Αντίφιλον. οὗτος γὰρ ὠ
μόλις, πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα, διεπρα
γάσατο παρ' αὐτοῦ, πλησίον τοῖς Αντιφίλῳ, καὶ
τοῦ τοῖς αὐτῷ λιμοῖῳ δεδέσθαι. γνοὺς δὴ καὶ μάλι
στα ἐδέησε τῆς ὀργῆς, ἵνα ἔχῃ πρὸς αὐτὸν, ἀμελῶν
μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν. καί τοι γνόντες κὴ αὐ
τὸς, ὧν μελούμενος δὲ, ὅπως ἐκεῖνος μᾶλλον καὶ
καθυδήσει, καὶ ἥδιον αὐλήσεται. ὥστε ῥᾷον ἔφε
ρον, μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες, χρόνῳ δὲ καὶ
τοιόνδε τι προσέσον, ἔπαυσεν ὠδὶ πλέον αὐτοὺς
δυσχωῦντας. εἰς γὰρ τ δεδεμένων, ἐκ οἶδ' ὅθεν,
ξίνης ὀπορήσας, καὶ σωωμότας πολλοὺς τῶν δε
σμωτῶν προσλαβὼν, ἀποτρίει τε τὴν ἄλυσιν, ἣ
ἐδεδέμητο ἑξῆς, τῶν λιθοῖῳ εἰς αὐτὴν διειρομένων,
καὶ ἀπολύει ἅπαντας. οἱ δὲ ἀποκτείναντες ὀλυ
μαρχῶν, ὀλίγους ὄντας, τοὺς φύλακας, ἐκπηδῶσιν
ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, γνόντες δώσε
τὸ ἑκάστου, δραπαρχήσαντος, ὕστερον σωελήφθησαν
οἱ πολλοὶ, ὁ Δημήτριος δὲ ὁ Αντίφιλος κατὰ χώ
ραν ἔμειναν, καὶ τὸν Σύρου λαβόμενοι ἦλθ' ἀπιόν-

τος. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τὴν Αἴγυπτον
ὑπὸ τετραμμένος τὸ συμβεβηκὸς, ἐπ' ἐκείνους μὲν
ἔπεμψε τοὺς διωξομένους, μεταστειλάμενος δὲ τοὺς
ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαι-
νέσας, ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρασαν. ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε
ἠγάπησαν, οὕτως ἀφιέμενοι, ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος,
καὶ δεινὰ ἐποίει ἀδικεῖσθαι σφᾶς οὐ σμικρὰ, εἰ δόξου-
σι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέῳ ἢ ἐπαίνῳ τοῦ μὴ ἀπο-
δρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος, ἠνάγκασαν τὸν δικα-
στὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ, ἐπεὶ ἔ-
μαθεν οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν
Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφίησι, παρα-
μυθησάμενος ὑπὸ τῇ κολάσει, ἣν ἠνέσχοντο, ἀδίκως
δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὑτοῦ,
δραχμαῖς μὲν μυρίαις τὸν Αντίφιλον, δὶς τοσαύ-
ταις δὲ τὸν Δημήτριον. ὁ μὲν οὖν Αντίφιλος ἔτι καὶ
νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ἐστίν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς αὑ-
τοῦ δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ᾤχετο ἀπιὼν
εἰς τὴν Ινδικὴν, παρὰ τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον
εἰπὼν πρὸς τὸν Αντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκό-
τως νομίζοιτο, ἤδη ἀπολιπὼν αὐτόν. οὔτε γὰρ αὐ-
τὸς δεῖσθαι τῶν χρημάτων, ἔστ' ἂν αὐτὸς ᾖ, ὅπερ ἐστὶν,
ἀρκεῖσθαι ὀλίγοις δυναμένος, οὔτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖν
φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τῶν πραγμάτων γεγενημέ-
νων. τοιοῦτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ελληνοῦ φίλοι. εἰ δὲ μὴ
προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ὑπὸ ῥήμασι μέγα φρο-
νοῦντας, καὶ αὐτὸς ἂν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολ-
λοὺς,

λοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄντας, οὓς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ αὐτοῦ μὲν οὐδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δὲ, καὶ δακρύων προσέτι, καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸν πᾶν ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος, ἀμφοτέρους ἀφίησιν αὐτούς. ἐγὼ μὲν οὖν τούτους ὀλίγους ἀπὸ πλειόνων, οὓς πρώτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, διηγησάμην σοι, ἀγαθοὺς καὶ βεβαίους φίλους. καὶ τὸν λοιπὸν ἤδη καταβὰς ἀκρὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι. σὺ δὲ, ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ πολλῷ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ τῆς δεξιᾶς πεφρόντικας, ὡς μὴ ἀκρτμηθείης αὐτήν. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι, ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις, Ὀρέστην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος. Τό. εὖγε ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ οὐ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶτταν, ἡρατηθεὶς ἐν τοῖς λόγοις. πλὴν ἄρξομαί γε ἤδη, μηδὲν, ὥσπερ σὺ, καλλιλογησάμενος, οὐ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μαλιστα, ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπερφθέγγηται τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἀργύριον ἐπέδωκε γαμουμένῃ, θυγατρὶ φίλου ἀνδρὸς, δύο τάλαντα, καὶ νὴ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ὠθὶ προδήλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον

λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ εὐτελῆ ταῦτα, καὶ μεγαλουργὸν ἐν αὐτοῖς, ἢ ἀνδρεῖον ἐνὶ οὐδεί. ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν Φίλων, ἵν' εἰδῇς, ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερα ἐστὶ, παρὰ τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καί τοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθατε, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ ταῦτα ἐπαινεῖτε, οὐδὲ γὰρ οὐδέ εἰσιν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπερμεγέθεις, πρὸς ἐπίδειξιν Φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιοῦσιν. ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης ἐστὶ, χειμῶνος γὰρ δεήσει σοι πρὸς τὴν διαγνωσιν. παρ' ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, καὶ ἢ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ὑπόντας, ἢ συμπεσόντες, ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα. ἔνθα μάλιστα δεῖ Φίλων ἀγαθῶν. καὶ διὰ τοῦτο ὡς βεβαιότατα συντιθέμεθα τὰς Φιλίας, μόνον τοῦτο ὅπλον ἄμαχον, καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες. πρότερον δέ σοι εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς Φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γείτων ἦν, ἀλλ' ἐπειδάν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ὠθῶ τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν. καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ὠθῶ τῶν Φίλων ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ὑπὸ πολὺ μνηστευόμενοι, καὶ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ διαμαρτάνοιμεν τῆς Φιλίας, μὴ δὲ ἀπόβλητοι δόξωμεν εἶναι. κἀπειδὰν προκριθείς τις ἤδη Φίλος ᾖ, συνθῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὅρκος ὁ

μέγιστος,

μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ ἀπθανεῖσθαι, ἢν δέῃ, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον. καὶ οὕτω ποιοῦμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφότεροι ὠλοχόμενοι, πίωμεν, οὐκ ἔστιν, ὅ, τι τὸ μετὰ τοῦθ' ἡμᾶς διαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, ὡς ὅστις ἂν πολύφιλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα οὐκέθ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν φιλίαν αὐτοῦ εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδαμίδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις, ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Αμιζώκου, τοῦ φίλου αὐτοῦ, μᾶλλον δὲ πρότερον ὀμοῦμαί σοι τὸν ἡμέτερον ὅρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, οὐ μὰ γὰρ τὸν ἄνεμον καὶ τὸν ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ, περὶ τῶν φίλων τῶν Σκυθικῶν. Μνή. ἐγὼ μὲν οὐ πάνυ σου ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν, οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω. Τό. τί σὺ λέγεις; οὔ σοι δοκοῦσιν, ὁ ἄνεμος καὶ ὁ ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; οὕτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδέν ἐστι ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν οὖν τὸν ἄνεμον καὶ τὸν ἀκινάκην ὀμνύωμεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν ἀκινάκην δ', ὅτι ἀπθνήσκειν ποιεῖ. Μνή.

καὶ μὴν εἰ διὰ γε ἐκεῖνον, καὶ ἄλλους αὖ ἔχοιτε πολλοὺς θεοὺς, οἷος ὁ ἀκινάκης ὅδε, ὃν ὁρᾷς ἐγὼ τὴν λόγχην, καὶ ἰώνειον καὶ βρόχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς, ὁ θανάτος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγούσας ὁδούς. Τό. ὁρᾷς, ἐκεῖνον ὡς ὀρθιώτην ποιεῖς καὶ δικανικὸν, ὑποκρούων μεταξὺ, καὶ διαφθείρων μου τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἦγον, σοῦ λέγοντος. Μνή. ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω ἐκεῖνον, πανύ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας. ὥστε θαῤῥῶν τό γε ὦδε τοῦτο λέγω, ὡς μὴ ἂν παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, ὅτῳ σιωπήσομαί σοι. Τό. τετάρτη μὴν ἤδη ἡμέρα ἐστὶν Φιλίας δὲ καὶ Ἀμιδίνη Ἀμιζώνη, ἀφ' ὧν ὁ μὲν ἀλλήλων αἷμα σεσηπότες ἐστὶν. ἦσαν δὲ ἡμῖν ὧδε τὴν χώραν Σαυρομάται, μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν, οἱ πεζοὶ δὲ, τρεῖς τοσοῦτοι ἐπελελυθήκασιν ἐλέγοντο. οἷα δὲ οὐ πεφοβημένοις τὴν ἔφοδον αὐτῶν ὧν πεσόντων, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κατέκτονσι, οὓς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθη, διανηξάμενος εἰς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἐν ὃ ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἁμαξῶν ἦν. οὕτω γὰρ ὀκνηνώς ἁμιλλᾶτο τότε, οὐκ οἶδ' ἄ, ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Ταναΐδος. ὀλυθὺς δ' ἦν ἡ τε λέαι πολυπλανὴς, ἐν τὰ αἰχμάλωτα σωέχῃ, καὶ τὰς σκηνὰς διήρπαζον, καὶ τὰς ἁμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτανδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας, ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβριζόντες

ζοντες τὰς παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ πράγματι, ὁ δὲ Αμιζώκης ἀγόμενος, ἑαλώκει γὰρ, ἐβόα τὸν φίλον ὀνομαστὶ, κακῶς δὲ δεμένος, καὶ ὑπεμίμνησκε τὴν κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὧν ἀκούσας ὁ Δάνδαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἁπάντων ὁρώντων, διανήχεται εἰς τοὺς πολεμίους. καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διῃρμένοι τοὺς ἄκοντας, ὥρμησαν ἐπ' αὐτὸν, ὡς κατακεντήσαντες, ὁ δὲ ἐβόα τὸν Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπῃ, οὐκέτι φονεύουσιν αὐτὸν, ἀλλὰ δέχονται, ὡς ὑπὲρ λύτροις ἥκοντα. ἐπὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπήτει τὸν φίλον, ὁ δὲ λύτρα ᾔτει, μὴ γὰρ πρόσεσθαι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λαβῇ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὴ εἶχόν, φησιν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι γυμνὸς ἀπρτελέσαι, ἕτοιμος ὑποστῆναι ὑμῖν. καὶ πρόσταττε, ὅ, τι ἂν θέλῃς. εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου λαβὼν, κατάχρησαι, πρὸς ὅ, τι σοὶ φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης, οὐδὲν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαί σε, καὶ ταῦτα, Ζίριν ἥκοντα. σὺ δὲ, ὧν ἔχεις, μέρος καταβαλὼν, ἄγου τὸν φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις, ὅ, τι καὶ βούλεται λαβεῖν. ὁ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ᾔτησεν, ὁ δὲ αὐτίκα παρέσχεν ἐκκόπτειν αὐτούς. κἀπειδὴ ἐξεκέκοπτο, καὶ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάται, παραλαβὼν τὸν Αμιζώκην ἐπανήει, ἐπερειδόμενος αὐτῷ, καὶ ἅμα διανηξαμένοι, ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς. τοῦτο γενόμενον παρεμυθήσατο ἅπαντας Σκύθας, καὶ οὐκέτι ἡττᾶ-

σθαι γνόμιζον ὁρῶντες, ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν οὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους πίστις. καὶ τοὺς Σαυρομάτας δὲ τὸ αὐτὸ οὐ μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένους, πρὸς οἵους ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχοῦνται, εἰ καὶ γ' τοῦ ἀπροσδοκήτῳ τότε ὑπερέσχον. ὥστε νυκτὸς ὑπεγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τῶν βοσκημάτων, καὶ τὰς ἁμάξας ἐμπρήσαντες, ᾤχοντο φεύγοντες. ὁ μέν τοι Αμιζώκης οὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς, ἀλλὰ τυφλῷ τοῦ Δανδαμίδι, ἀλλὰ τυφλώσας καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφότεροι κάθηνται, ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν δημοσίᾳ, μετὰ πάσης τιμῆς τρεφόμενοι. τί τοιοῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἔχοιτε ἂν εἰπεῖν, εἰ καὶ ἄλλους σοι δέκα δοίη τις ἀλλὰ τοῖς πάντε κατα ριθμήσασθαι ἀνωμότους, εἰ βούλει, ὡς καὶ πολλὰ ὑπὸ ψεύδοιο αὐτοῖς. καί τοι ἐγὼ μέν σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγησάμην, εἰ δὲ σὺ τινὰ τοιοῦτον ἔλεγες, εὖ οἶδα, ὁπόσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τοῦ λόγῳ, οἷα ἱκέτευγν ὁ Δανδαμις, καὶ ὡς ἐτυφλοῦτο, καὶ ἃ εἶπε, καὶ ὡς ἐπανῆκε, καὶ ὡς ὑπεδέξαντο αὐτὸν ἐπευφημοῦντες οἱ Σκύθαι, καὶ ἄλλα, ὁποῖα ὑμεῖς μηχανᾶσθαι εἰώθατε πρὸς τὴν ἀκρόασιν. ἄκουε γοῦν καὶ ἄλλον ἰσότιμον, Βελίτταν, Αμιζώκου τούτου ἀνεψιόν. ὃς ἐπεὶ κατασπασθέντα ἐκ τοῦ ἵππου ὑπὸ λέοντος εἶδε Βαΐσθην, τὸν φίλον, ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες, καὶ ἤδη ὁ λέων περιπλακεὶς αὐτῷ γ' ἐπε-

φύκει

φύκει τοῦ λαιμῷ, καὶ τοῖς ὄνυξιν ἐυπάρασσε, κα-
ταπηδήσας καὶ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατόπιν τοῦ θη-
ρίῳ, καὶ περιέσπα, πῶς ἑαυτὸν παροξύνων καὶ με-
τάγων, καὶ διὰ τῶν ὀδόντων μεταξὺ διείρων τοὺς
δακτύλους. καὶ τὸν Βαλσθὴν, ὡς οἷόν τε ἦν, ὑπεξε-
λεῖν πειρώμενος τοῦ δήγματος, ἄχρι δὴ ὁ λέων ἀ-
φεὶς ἐκεῖνον, ἡμιθνῆτα ἤδη, ὑπὸ τὸν Βελίτταν ἀπε-
στράφη, καὶ συμπλακεὶς ἀπέκτεινε κἀκεῖνον. ὁ δὲ
ἀποθνήσκων, τὸ γοῦν τοσοῦτον ἔφθη, πατάξας
τοῦ ἀκινάκη τὸν λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάν-
τες ἀπέθανον, καὶ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτοὺς, δύο τά-
φους ἀναχώσαντες πλησίον, ἕνα μὲν τῶν φίλων,
ἕνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τοῦ λέοντος. τρίτην δέ τοι δὴ
γήσομαι, ὦ Μνήσιππε, τὴν Μακέντου φιλίαν καὶ
Λογχάτου καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας οὗτος
ἠράσθη Μαζαίας τοῦ Λευκανόρος, τοῦ Βασιλεύσαν-
τος ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τοῦ δα-
σμοῦ, ὃν οἱ Βοσπορανοὶ ἀεὶ φέροντες ἡμῖν, τότε ἤ-
δη τρίτον μῆνα ὑπερήμεροι ἐγεγένηντο. ἐν τοῦ
δείπνῳ γοῦν ἰδὼν τὴν Μαζαίαν, μεγάλην καὶ κα-
λὴν παρθένον, ἤρα, καὶ πονηρῶς εἶχε. τὰ μὲν οὖν πε-
ρὶ τῶν φόρων διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρηματίζεν
αὐτῷ ὁ Βασιλεὺς, καὶ εἱστία, ἤδη αὐτὸν ἀποπέμ-
πων. ἔθος δέ ἐστιν ἐν Βοσπόρῳ, τοὺς μνηστῆρας ὑπὸ
τοῦ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἵ τινες
ὄντες ἀξιοῦσι καταδεχθῆναι ὑπὸ τὸν γαμόν. καὶ
δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τοῦ δείπνῳ πολλοὶ μνηστῆ-

ρου παρόντου, Βασιλεῖς, καὶ Βασιλέων παῖδου. καὶ Τιγραπάτης ἦν, ὁ Λαζῶν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχος, ὁ Μαχλυΐνης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τῶν μνηστήρων ἕκαστον προσαγγείλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμενος ἥκει, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις, κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπειδὰν δὲ παύσωνται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα φιάλην, ὑπισχεῖσαι κατὰ τὴν τραπέζης, καὶ μνηστεύεσθαι τὴν παῖδα, πολλὰ ἐπαινοῦντα ἑαυτὸν, ὅστις ἢ γένους ἢ πλούτου ἢ δυνάμεως ἔχοι. πολλῶν οὖν κατὰ τόνδε τὸν νόμον σπεισάντων καὶ αἰτησάντων, καὶ Βασιλείας καὶ πλούτους καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Αρσακόμας αἰτήσας τὴν φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν. οὐ γὰρ ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τὸν θεόν. πιὼν δὲ ἀμυστὶ, δός μοι ὦ Βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου Μαζαίαν, γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ὑπιτηδειοτέρῳ τούτων ὄντι, ὁ πόσα γε ὑπὲρ τοῦ πλούτου, καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ Λευκανόρος θαυμάσαντος, ἠπίστατο γὰρ πρένητα τὸν Αρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν, καὶ ἐρομένου, πόσα δὲ Βοσκήματα, ἢ πόσας ἁμάξας ἔχεις, ὦ Αρσακόμα, ταῦτα γὰρ ὑμεῖς πλουτεῖτε. ἀλλ' οὐχ ἁμάξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσί μοι δύο φίλοι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν ἐγελάσθη ὑπὲρ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδοξεν. ἕωθεν δὲ προκριθεὶς τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος, ἔμελλεν ἀπάξειν τὴν νύμφην ἐν τὴν Μαιῶ-

τιν,

τιν, παρὰ τοῦ Μαχλυας. ὁ δὲ Αρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μηνύει τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθείη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως, καὶ γελασθείη ἐν τοῦ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καί τοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὁπόσος ἐστί μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα καὶ Μακεύντα, καὶ τὴν εὔνοιαν τὴν ὑμετέραν, πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιοτέραν τῆς Βοσπορανῶν δυναμέως, ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ἡμᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ κατεφρόνει. Αδυρμαχῳ δὲ τῷ Μάχλυϊ παρέδωκεν ἀπάγειν τῆς νύμφην, ὅτι χρυσᾶς γε φιάλας ἐλέγεν ἔχειν δέκα, καὶ ἁμάξας τετρακλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς. οὕτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα περίεργα, καὶ ἁμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφότερα ἀνιῶμαι. καὶ γὰρ ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις οὐ μετρίως μου καθίκεν, οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπ' ἴσης ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τρίτον μετὴν ἑκάστῳ ἡμῶν τῆς ἀτιμίας, εἴ γε οὕτω βιοῦμεν, ὡς ἀφ' οὗ συνεληλύθαμεν, εἷς ἄνθρωπος ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. οὐ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ἡμῶν ὅλος ὕβρισται, ὁπότε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες. πῶς οὖν, ὁ Μακεύντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνοῦμαι Αρσακόμᾳ τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκάνορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπαναγειν αὐτῷ. οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ

δὲ ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ, εἰκὸς γὰρ, καὶ στρατείας
καὶ πολέμου τὸ μετὰ τοῦτο διεήσειν ἡμᾶς, αὐτοὶ περὶ
μένων συναγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὅπλα καὶ ἵπ-
πους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς πλείστην. ῥᾷστα δ'
ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτός τε ἀγαθὸς ὤν, καὶ
ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων, μάλιστα δὲ, εἰ καθέ-
ζοιο ἐπὶ τῆς Βύρσης τοῦ Βοός. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ὁ μὲν
ἐχώρει, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου ὁ Λογχά-
της, ὁ Μακεύτης δὲ ἐπὶ τοῦ Μάχλυας, ἱππότης ἑκά-
τερος. ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώ-
ταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν παρὰ τῶν οἰ-
κείων, τέλος δὲ καὶ ἐπὶ τῆς Βύρσης ἐκαθέζετο. τὸ δὲ
ἔθος ἡμῖν, τὸ περὶ τὴν Βύρσαν, οὕτως ἔχει. ἐπει-
δὰν ἀδικηθείς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βουλό-
μενος, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν, οὐκ ἀξιόμαχος ὤν, βοῦν
ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα κατακόψας, ἥψησεν, αὐτὸς
δὲ, ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν Βύρσαν, κάθηται ἐπ' αὐ-
τῆς, εἰς τοὐπίσω παραγαγὼν τὼ χεῖρε, ὥσπερ οἱ
ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ με-
γίστη ἱκετηρία. παρακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ Βοὸς,
προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος,
μοῖραν ἕκαστος λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ Βύρσῃ τὸν δεξιὸν
πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πεύτε ἱπ-
πέας παρέξειν, ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ
δὲ πλείους, ὁ δὲ ὁπλίτας πεζοὺς, ὁπόσους ἂν δύνη-
ται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστατος. ἀθροίζετο γοῦν
ἐπὶ τῆς Βύρσης πολὺ πλῆθος ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον

σύνταγμα

σύνταγμα βεβαιότατόν τε ἐστὶ συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἐνόρκον ὄν. τὸ γὰρ ὑπεβεῖναι τοῦ Βύρσης, ὅρκος ἐστίν. ὁ μὲν οὖν Ἀρσακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλῖται δὲ τὸ πεζοὶ, συναμφότεροι δυσμύριοι. ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος, παρελθὼν ἐν τὸν Βόσπορον, προσέρχεται τοῦ Βασιλεῖ, διοικουμένῳ τι τοῦ ἀρχῆς. ἐφησὶν, ἥκειν μὲν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. τοῦ δὲ λέγειν κελεύσαντος, οἱ μὲν Σκύθαι, φησὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ ὑπερβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐν τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τοῦ Τράχωνος νέμειν. τοὺς δὲ λῃστὰς, οὓς αἰτιᾶσθε, ὡς κατατρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, οὔ φασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ὠθεῖ τοῦ κέρδους κλωπεύειν. εἰ δέ τις ἁλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν. ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεστάλκασιν. ἐγὼ δὲ μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐνομένην ἐφ' ὑμᾶς, ὑπ' Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρώην παρὰ σέ. καὶ οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα, οὐκ ἔτυχε παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὠθεῖ τοῦ Βύρσης ἑβδόμην ἡμέραν ἤδη κάθηται, καὶ συνῆκται στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐτῷ. ἤκουσα, ἔφη ὁ Λευκανώρ, καὶ αὐτὸς, ἀθροίζεσθαι δύναμιν ἀπὸ Βύρσης, ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστὶν, ἠγνόουν. ἀλλ' ὠθεῖ σὲ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ

παρασκευή. ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ, καὶ ἄχθεται, διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν γεραιτέρων, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι. εἰ δέ μοι ὑπόσχοιο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτην, οὔτε τὰ ἄλλα ἀναξίῳ ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακρὰν σοι ἥξω, τῇ κεφαλὴν αὐτοῦ κομίζων. ὑπισχνοῦμαι, ἔφη ὁ Βασιλεὺς, μᾶλλα περιδεὴς γενόμενος. ἔγνω γὰρ τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ὑπὲρ τοῦ γάμου, καὶ ἄλλως ὑπέπτησσεν ἀεὶ τοῦ Σκύθας. ὁ δὲ Λογχαίτης, ὄμοσον, ἔφη, ἢ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μὴ δὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἤθελεν ὀμνύειν, μὴ σύ γε ἐνταῦθα, εἶπε, μὴ καί τις ὑπίδηται τῶν ὁρώντων, ἐφ' ὅτῳ ὁρκωμοτοῦμεν. ἀλλ' εἰς τὸν ἱερὸν τοῦ Ἄρεος τουτὶ εἰσελθόντες, ὑπακλεισάμενοι τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδείς. εἰ γάρ τι τούτων πύθοιτο Ἀρσακόμας, δέδια, μὴ προθύσηταί με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη περιβεβλημένος. εἰσίωμεν, ἔφη ὁ Βασιλεὺς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πορρωτάτω. μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεὼν, ὅντινα μὴ ἐγὼ καλέσω. ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ὑπεχὼν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὡς μὴ βοήσειε, παίει παρὰ τὸν μαστόν. εἶτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν, ὑπὸ τῇ χλαμύδι ἔχων δέχει, μεταξὺ δὲ λεγόμενος δῆθεν αὐτῷ, καὶ δὲ ταχέων ἥξειν λέγων, ὡς δὴ ἐπί τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου. καὶ οὕτως ὑπὲρ

τὸν

τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα διεδεμένον καταλε-
λοίπει τὸν ἵππον, ἀναβὰς ἀφιππάσατο εἰς τὴν
Σκυθίαν. δίωξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτοῦ, ὠδὶ πολὺ ἀ-
γνοησάντων τὸ γεγονὸς τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε
ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς Βασιλείας στασιαζόντων. ταῦτα
μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀπε-
πλήρωσε, τοῦ Αρσακόμα παραδοὺς τὴν κεφαλὴν
τοῦ Λευκανόρος. ὁ Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκού-
σας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενόμενα, ἧκεν εἰς τοὺς Μάχλυ-
ας. καὶ πρῶτος ἀγγείλας αὐτοῖς τὸν φόνον τοῦ Βα-
σιλέως, ἡ πόλις δὲ, ἔφη, ὦ Αδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν
ὄντα, ὠδὶ τὴν Βασιλείαν καλεῖ. ὥστε σὺ μὲν προελά-
σας, παραλάμβανε τὴν ἀρχὴν, τεταραγμένοις
τοῖς πράγμασιν ὠπλφανεὶς, ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι
ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἐπέσθω. ῥᾷον γὰρ οὕτω προσάξεις
Βοσπορανῶν τοὺς πολλοὺς, ἰδόντας τὴν Λευκανό-
ρος θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Αλανὸς τέ εἰμι, καὶ τῇ παι-
δὶ ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν. παρ' ἡμῶν γὰρ ἦσαν,
τὴν Μαστειραν ἠγάγετο ὁ Λευκανώρ. καὶ νῦν σοι
ἥκω παρὰ τῶν Μαστείρας ἀδελφῶν, τῶν ἐν Αλανίᾳ,
παρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τὸν Βό-
σπορον, καὶ μὴ περιϊδεῖν εὐ Εὐβίοτον περιελθοῦσαν
τὴν ἀρχήν. ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθος Λευκανόρος,
Σκύθαις μὲν ἀεὶ φίλος ἐστὶν, Αλανοῖς δὲ ἀπέχθετο.
ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ὁμόσκευος, καὶ ὁμό-
γλωττος τοῖς Αλανοῖς ὤν, κοινὰ γὰρ ταῦτα Αλα-
νοῖς καὶ Σκύθαις, πλὴν ὅτι οὐ πάνυ κομῶσιν οἱ

Biblioteka Główna U. A. M. w Poznaniu

Αλανοὶ, ὥσπερ οἱ Σκύθαι. ἀλλὰ ὁ Μακρίνης καὶ
οὗτος εἴκαστο αὐτοῖς, καὶ ἀρκεκάρκει τῇ κόμῃς, ὁπόσον
εἰκὸς ἦν, ἔλαττον κομᾶν τὸν Αλανὸν τοῦ Σκύθου, ὥστε
ὑπεστεύετο διὰ ταῦτα, καὶ ἐδόκει Μαστείρας καὶ Μα-
ζαίας συγγενὴς εἶναι. καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Αδύρμαχε, ἐ-
λαύνειν ἕτοιμος ἅμα σοὶ ὑπὲρ τὸν Βόσπορον, ἢν ἐθέ-
λῃς, μένειν τε, εἰ δέοι, καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. οὗτος,
ἔφη, καὶ μᾶλλον, ὁ Αδύρμαχος, ἐθελήσαιμ' ἄν, ἀφ'
αἵματος ὄντα σὲ Μαζαίαν ἄγειν. ἢν μὲν γὰρ ἅμα
ἡμῖν ἴῃς ὑπὲρ τὸν Βόσπορον, ἱππεῖ γνὶ πλείους ἂν γε-
νοίμεθα, εἰ δέ μοι τὴν γυναῖκα ἄγοις, αὐτὶ πολ-
λῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο. καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυνε,
παραδοὺς τοῦ Μακρίνῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρ-
θένον ἔτι οὖσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν, ὑπὲρ τῆς ἁμάξης ἦ-
γεν αὐτὴν, ἐπεὶ δὲ νὺξ κατέλαβεν, ἀναθέμενος ἐ-
πὶ τὸν ἵππον, ἐτεθεραπεύκει δὲ ἄλλον ἵνα σφί-
σιν ἱππέα ἕπεσθαι, ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέ-
τι παρὰ τὴν Μαιώτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἀρτραπόμε-
νος εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραί-
ων ὄρη, διαναπαύων μεταξὺ τῆς παῖδα, τριταῖος
ἐτέλευεν ἐκ Μαχλύων ἐν Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος
αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τοῦ δρόμου, μικρὸν ὑπε-
στὰς ἀρθνήσκει. ὁ δὲ Μακρίνης, ἐγχειρίσας τὴν Μα-
ζαίαν τοῦ Αρσακόμα, δέδεξο, εἶπε, καὶ παρ' ἐμοῦ
τὴν ὑπόσχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θεαί-
ματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντος,
παῦε, ἔφη ὁ Μακρίνης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ

γὰρ

γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν, ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοιόνδ' ἐστὶν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθεῖσάν ποτε αὐτὴν ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἕνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν, ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος. ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ ἔπραττε μέρος ὄν τοῦ ὅλου, εὖ πάσχοντος. οὕτω μὲν ὁ Μακεύτης ἔφη τοῦ Ἀρσακόμα, χαίριν ὁμολογήσαντι. ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ὑπόβουλὴν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν. ἤδη γὰρ Εὐβίοτος ἦρχεν, ὑπὸ κληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν. εἰς δὲ τὴν αὑτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, διὰ τῆς ὀρεινῆς εὐέβαλλεν εἰς τὴν Σκυθίαν. καὶ ὁ Εὐβίοτος, οὐ μετ' οὐ πολὺ καὶ οὗτος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ὑπὸ κλήτους, ἑκατέρους δυσμυρίους. ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίοτος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἱπποτοξόται. ἡμεῖς δὲ, καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ὑπόδους ἐν τῇ Βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν, οὐ πολλῷ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι συναθροισθέντες, ὑπεμένομεν τὴν ἔφοδον. ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἴδομεν αὐτοὺς, ἀντεπήγομεν, προεπαφεύ-

τοῦ τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ὑπὲρ πολὺ μάχης καρ
τερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρεῤῥήγνυ
το ἡ φάλαγξ. καὶ τέλος, εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυ
θικὸν ἅπαν. καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, οὐ πάνυ σα-
φῶς ἡτημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγὴ, οὐ-
δὲ γὰρ οἱ Αλανοὶ ἐτόλμων ὑπὲρ πολὺ διώκειν. τὸ δὲ
ἥμισυ, ὅπερ καὶ ἔλαττον, περιεχόντου οἱ Αλανοὶ τὸν
Μάχλυσι, ἔκοπτον πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφιέν-
του τῶν ὀϊστῶν καὶ ἀκοντίων. ὥστε πάνυ ἐπονοῦντο
ἡμῶν οἱ περιευχημένοι, καὶ ἤδη προΐεντο οἱ πολλοὶ
τὰ ὅπλα. ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης καὶ ὁ Μακέν-
της ἔτυχον ὄντου, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη προκινδυ-
νεύοντου, ὁ μὲν πυρακτωθεὶς τὸν μηρὸν, ὁ Λογχά-
της, ὁ Μακέντης δὲ, πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ
κοντῷ εἰς τὸν ὦμον. ὅπερ αἰσθόμενος ὁ Αρσακόμας,
ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἄπει
σι, καταλιπὼν τοὺς φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύω-
πας τοῦ ἵππῳ, ἐμβοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων,
κοπίδα διῃρμένος, ὥστε τοὺς Μάχλυας μὴ δὲ ὑπο
στῆναι τὸ ῥόθιον τοῦ θυμοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντου ἔδω
καν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ ἀνακτησάμενος τοὺς φί
λους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας παρακαλέσας, ὥρ-
μησεν ὑπὲρ τὸν Αδύρμαχον, καὶ πατάξας τῇ κοπί
δι παρὰ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πε-
σόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν,
καὶ τὸ Αλανικὸν οὐ μετ' οὐ πολὺ, καὶ οἱ Ελληνοῦ
ὑπὲρ τούτοις. ὥστε ἐκρατοῦμεν δὲ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ

ἐπεξήλ-

ἐπεξήλθομεν ἄν, ὥσπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νὺξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δὲ τὴν ὥσοῦσαν, ἱκέται παρὰ τῶν πολεμίων ἥκοντες, ἐδέοντο φιλίαν ποιεῖσθαι. Βοσπορανοὶ μὲν ὑποτελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μαχλυες δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν. οἱ Αλανοὶ δὲ, ἀντὶ τῆς ἐφόδου ἐκείνης, Σινδιανοὺς ἡμῖν χειρώσασθαι ὑπέστησαν, ἐκ πολλοῦ διεστῶτας. ἐπὶ τούτοις ἐπείσθημεν, δόξαν πολὺ πρότερον Αρσακόμᾳ καὶ Λογχάτῃ, καὶ ἐγένετο εἰρήνη, ἐκείνων πρυτανευόντων ἕκαστα. τοιαῦτα, ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τῶν φίλων. Μνή. πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια. Τὸ ἵλεως μὲν ὁ ἀκινάκης καὶ ὁ ἄνεμος εἶεν, οὓς ὤμοσας, εἰ γοῦν τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, οὐ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν. Τό. ἀλλ' ὅρα ὦ γενναῖε, μὴ φθόνος, ὑμῶν ἡ ἀπιστία ᾖ. πλὴν οὐκ ἐμὲ ἀπτρέψεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα. Μνή. μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μὴ δὲ οὕτως ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω, τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαχλυανὴν διαθέων, καὶ εἰς τὸν Βόσπορον ἀπιὼν, εἶτ' ἐπανιὼν, πάνυ μου κατεχρήσω τῇ σιωπῇ. Τό. πιστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ διὰ βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμῃς, ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπεριποστῶν. μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα φίλος, Σισίννης τοὔνομα, ὑπηρέτησεν. ὅτε γὰρ Αθήναζε ἀπήειν οἴκοθεν, ἐπιθυμίᾳ παιδείας τῆς Ελληνικῆς, κατέ-

πλοῦτε ὃν Ἀμαθρίᾳ τῇ Ποντικῇ. γὰρ πρόσοδοι αὐτῇ εἰσὶ ὅδε, τοῖς ἀπὸ Σκυθίας προσπλέουσιν, οὐ πολὺ τὸ Καραμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις. εἶπε δὲ ὁ Σισίννης, ἐταῖρε ἐκ παιδὸς ὤν. ἡμεῖς μὲν οὖν καταγωγίδιόν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκευάμενοι, κἀκ τοῦ πλοίου ὃν αὐτῷ μετασκευασάμενοι, ἠγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι. γὰρ τοσοῦτον δὲ, ἱλαρότης τινὸς ἀναπεπόαντος τὸ κλεῖσρον, ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μὴ ἢ τὰ ὃν ἐκείνῳ τῇ ἡμέραν διαρκέσοντα καταλιπεῖν. ἐπανελθόντος δὲ οἴκαδε, τὸ γεγονὸς μαθόντος, διικάζεσθαι μὲν τοῖς γέρουσι, πολλοῖς οὖσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν δὲ δόντος, μὴ συνοφαίνται δίξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὀφείλοι ἡμῶν τις Δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐδάφια πολλά, καὶ τάπιδας τινὰς, καὶ τἄλλα, ὁπόσα εἴχομεν. δυνησόμεθα δὲ πρὸς τῶν πρόσθεν, ὅ, τι πράξομεν, ἄποροι παντάπασιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γιγνόμενοι. καίτοι μὲν ἐδόκει, ὡς εἴχομεν, αὐτοῦ παραβύσαντα ὃν τῷ πλοίῳ τὸν ἀκινάκην, ἀπελθεῖν τὸ βίᾳ, πρὶν ἀγῶνες τινὰς συστῆσαι, λιμῷ ἢ δίψει πιέσαντα. ὁ δὲ Σισίννης παρεμυθεῖτο, καὶ ἐκέτευε μηδὲν τοιοῦτο ποιεῖν, αὐτὸς ἐπινοήσειν ἔλεγεν, ὅθεν ἐξόμεν ἱκανῶς τὰς τροφάς, καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ λιμένος παρεκόμισε, ἦν ἔκαπον, ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ἐπιστιτάμενος. ἕωθεν δὲ πρωΐαν κατὰ τὴν ἀγοράν, εἰσῆλθε πομπήν τινα, ὡς ἔφη, γυμνάσων καὶ καλῶν νεανίσκων, μονομαχεῖν ἢ ὅτοι

οὗτοι ἐπὶ μισθῷ ἀνδρολογηθέντες, εἰς τρίτην ἡμέραν διαγωνιεῖσθαι ἔμελλον. καὶ δὴ τὸ πᾶν, ὡς εἶχεν, ἀμφ' αὐτοῦ πυθόμενος, ἐλθὼν ὡς ἐμὲ, μηκέτι ὦ Τόξαρι, ἔφη, σαυτὸν πρόνητα λέγε, εἰς γὰρ τρίτην ἡμέραν, πλούσιόν σε ἀπεφανῶ. ταῦτα εἶπε, καὶ πονήρως τὸν μεταξὺ ἀπεζήσαντες, ἐνστάσης ἤδη τῆς θέας, ἐθεώμεθα καὶ αὐτοί. παραλαβὼν γάρ με, ὡς ἐπὶ τερπνόν τι, καὶ παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸν θέατρον. καὶ καθίσαντες, ἑωρῶμεν τὸ μὲν πρῶτον, θηρία κατακοντιζόμενα, καὶ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, καὶ ἐπ' ἀνθρώπους δεδεμένους ἀφιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καί τινα παραγαγὼν ὁ κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸν μέσον, δραχμὰς λημψόμενος μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης. ἐνταῦθα δεανίσταται ὁ Σισίννης, καὶ καταπηδήσας, ὑπέστη μαχεῖσθαι, καὶ τὰ ὅπλα ἤτει, καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ φέρων ἐνεχείρισε. καὶ εἰ μὲν κρατήσαι μι, ὦ Τόξαρι, εἶπεν, ἅμα ἄπιμεν, ἔχοντες τὰ ἀρκοῦντα, ἢν δὲ πέσω, θάψας με, ὑποχώρει ὀπίσω εὐ Σκύθας. ἐγὼ μὲν ὠθῖ τούτοις ἐκώκυον, ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα περιεδήσατο, τὸν κρανὸς δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ἀπεγυμνῆς τῆς κεφαλῆς καταστὰς, ἐμαχέτο. καὶ τὸν μὲν πρῶτον τιτρώσκεται αὐτὸς, καμπύλῳ τοῦ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔῤῥει πολὺ, ἐγὼ δὲ προετεθνήκειν ἤδη

περὶ δὲ θρασύτερον δὲ ὑπεφρόμενον τηρήσας τὸν αὐτίπαλον, ταχέως εἰς τὸ στέρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτίκα ἐπιπτώκει πρὸς τοῖς ποσὶν αὐτοῦ. ὁ δὲ κάμνων καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ τραύματος, ἐπικάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μικροῦ δεῖν ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχή. ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν ἀνέσπασα, καὶ παρεμυθησάμην, ἐπεὶ δὲ ἀφεῖτο ἤδη νυκτικρὸς, ἀραμενος αὐτὸν, ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν. ἡ δὲ πολὺ θορυβηθεῖσα, ἐπέζησε μὲν, καὶ ἔστι μέχρι νῦν γὰρ Σκύθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφὴν, χωλὸς δὲ ὅτιν ὅμως ἀπὸ τοῦ τραύματος. οὕτω ὦ Μνήσιππε, οὐκ γὰρ Μάχλυσιν, οὐδ' ὑπ' Αλαίοις ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι διαβάλλειν, ἀλλὰ πολλοὶ πάρεισιν Αμαζονιανῶν, μεμνημένοι τὴν μάχην τοῦ Σισίννου. τέμπομ' ἔτι σοι τὸν Αβαύχαν ὄρχον διηγησάμενον, ταῦτα σοι, ἦκέ ποτε οὗτος ὁ Αβαύχας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος γυναῖκα, ἧς ἦρα μᾶλλον, καὶ παῖδα δύο, τὸν μὲν ἐπιμασίδιον, ἄρρενα, τὸν δὲ ἕτερον, κόρην ἐπέτη λῶν. συναπεδήμει δὲ ἑταῖρος αὐτῷ γναλαύκης, οὗτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τοῦ τραύματος, ὃ ἐτέτρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ λῃστῶν, ἐπιπεσόντων σφίσι. διαμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐτοὺς, ἐλαύνεται εἰς τὸν μηρὸν, ὥστε οὐδὲ ἐστάναι ἐδύνατο ὑπὸ τοῦ ὀδύνης. νύκτωρ δὲ καθεύδοντων, ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπαίθρῳ τινὶ κατοικοῦντες, πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πανταχόθεν τὴν οἰκίαν

κίαν

κίαν. ϛῶταῦθα δ' ἢ αὐεχρόμϛΘ ὁ Αβαύχας, κατα
λιπὼν τὰ ϖαιδία κλαυθμυειζόμενα, καὶ τὴν γυ
ναῖκα ἐκκρεμαμένην ἀκρσειστάμϛΘ, καὶ σώζειν
αὐτὴν ϖαρακελευστάμϛΘ, ἀράμϛΘ τὸν ἑταῖ-
ρον, κατῆλθε, καὶ ἔφθη δ' ἐκπέσας, καθὸ μηδ' ἑπω
τελέως ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ ϖυρός. ἡ γυνὴ δὲ, φέ
ρουσα τὸ βρέφΘ, εἴϖϵρ, ἀκολουθεῖν κελεύσασα
καὶ τὴν κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος, ἀφεῖσα τὸ ϖαι-
δίον ἐκ φλ ἀγκάλης, μόλις δ' ἐπῄδησε τὴν φλόγα,
καὶ ἡ ϖαῖς σὺν αὐτῇ, ϖαραμικρὸν ἐλθοῦσα κἀκεί
νη ἀκρθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ὀνείδισέ τις ὕσϵρον τὸν Α-
βαύχαν, δ' ιότι ϖολυβὺς τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖ-
κα, ὁ δὲ Γωδαλίῳ ἀζημίωσεν. ἀλλὰ ϖαῖδας μὲν,
ἔφη, καὶ αὖθις ϖοιήσεσθαί μοι ῥᾴδιον, καὶ ἄδηλον,
εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι, Φίλον δὲ οὐκ αὖ εὑρομι
ἄλλον, ϛῶ ϖολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἵΘ Γωδαλίας ἐ-
σὶ, ϖεῖραί μοι ϖολλὴν τῆς ὁυνοίας ϖαρεχόμενΘ.
εἰρήνη, ὦ Μνήσιϖϖε, ἀκρ ϖολλῶν ϖϛήτε τούτους
ϖϵχειρισάμϛΘ. ἢδ' ἡ δὲ ἰκανὸς εἶη κεκεῖσθαι, ὁπό
τερον ἡμῶν ἢ τὴν γλῶτταν, ἢ τὴν δ' ξιὰν ἀκρτέμη
σθαι δ' ἐοι. τίς οὖν ὁ δικάσων δεῖν; Μνή. οὐδὲ εἷς, δ'
γὰρ ἐναθίζαμαί τινα δικαστὴν τοῦ λόγου. ἀλλ' οἶ-
σθα, ὃ δρᾶσομϛ; ἐπειδὴ νυὶ ἄσκοπα ϖϵποξύκα
μϛ, αὖθις ἐλόμϛοι δικαστήν, ἄλλους ἐπ' ἐκείνῳ
εἴϖομϛ Φίλους, ἕως ἂς αὖ ἢ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δ' ε-
ξιάν, ἢ ὅσ ϖϵρ μὴ ἀγροικον, ἐπεὶ ὦ σὺ Φιλίαν ἐπαι

νεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τούτου κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον, τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰ καὶ ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἆθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. τοιοῦτόν τι γάρ ἐστι, συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὁποῖον τὴν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἑξάχειρα, καὶ τρικέφαλον. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ, τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας. Τό. εὖ γε λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. Μνή. ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου δεόμεθα, τὴν φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος. ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τῆς κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε, ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀναγκης, ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαί μοι δοκεῖ. Τό. ἐπαινῶ ταῦτα. καὶ ἤδη ὦμεν φίλοι καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲν σὺ, ἐνταῦθα ὠδὶ τῆς Ελλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐν τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. Μνή. καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἷος σὺ ὦ Τόξαρι διεφάνης ἡμῖν, ἀπὸ τῶν λόγων.

Λούκιος

Ἀγήειν ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄνθρωπον ὑπὲρ χώριον. ἵππος δέ με κατῆγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεραπων ἠκολούθει εἷς, ἐπορευόμην οὖν τὴν προκειμένην ὁδόν. καί πως ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιόντες ἐς Ὑπατα, πόλιν τῆς Θετταλίας, ἐκεῖθεν ὄντες, καὶ ἁλῶν ἐκοινωνοῦμεν. καὶ οὕτως ἐκείνην τὴν ἀργαλέαν ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν. κἀγὼ ἠρόμην τοὺς Θετταλοὺς, εἴπερ ἐπίσαντται ἄνδρα οἰκοῦντα ἐς τὰ Ὑπατα, Ἱππαρχον τοὔνομα. γράμμα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἴκοθεν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἱππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅποι τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἔχοι, καὶ ὅτι μίαν θεραπαιναν τρέφει, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν, μόνας, ἔστι γὰρ φιλαργυρώτατος δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἱππαρχος ᾤκει. οἱ μὲν οὖν ἀσπασάμενοί με, ᾤχοντο, ἐγὼ δὲ κόπτω προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν, καὶ βραδέως ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνὴ, εἶτα καὶ προσῆλθεν. ἐγὼ μὲν ἠρόμην, εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἱππαρχος. ἔνδον, ἔφη, σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθανῇ; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ, περὶ Δεκριανοῦ, τοῦ Γαταρέως σοφιστοῦ. μεῖνόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα, ᾤχετο εἴσω πάλιν. καί ποτε ἐξελθοῦσα, κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν. κἀγὼ δὲ παρελθὼν εἴσω, ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμ-

ματα ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν ἀρχῇ δείπνου ὤν, καὶ κα-
τέκειτο ὑπὲρ κλινιδίου στρωτοῦ. γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο
πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ,
ἐπειδὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέτυχεν, ἀλλ' ὁ μὲν φίλ-
τατος ἐμοὶ, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος, Δε-
κριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θαῤῥῶν πέμπει παρ' ἐμὲ τοὺς
ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ. τὸν δὲ οἰκίδιον τὸν ἐμὸν ὁρᾷς, ὦ
Λούκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ εὔγνωμον τὸν οἰ-
κοῦντα ἐνεγκεῖν, ποιήσεις δὲ αὐτὸν σὺ μεγάλην οἰ-
κίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδί-
σκην, ὦ Γαλαίστρα, δὸς τοῦ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ
θὲς λαβοῦσα, εἴ τι κομίζει σκεῦος. εἶτα πέμπε αὐ-
τὸν εἰς Βαλανεῖον, οὐχὶ γὰρ μετρίαν ἐλήλυθεν ὁδόν.
ταῦτα εἰπόντος, τὸν παιδισκάριον, ἡ Γαλαίστρα
ἄγει με, καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον. καὶ
σὺ μὲν, ἔφη, ὑπὲρ ταύτης τῆς κλίνης κοιμήσῃ, τοῦ δὲ
παιδί σου σκιμπόδιον αὐτοῦ παραθήσω, καὶ προσ-
κεφάλαιον ὑπερθήσω. ταῦτα εἰπούσης, ἡμεῖς ἀπῄει-
μεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων τιμὴν εἰς
τὸν ἵππον. ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἴσω, καὶ κα-
τέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἴσω
εὐθὺς παρήλθομεν. καὶ ὁ Ἱππαρχός με δεξιωσάμε-
νος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸν δὲ δεῖ-
πνον οὐ σφόδρα λιτόν. ὁ δὲ οἶνος, ἡδὺς καὶ πα-
λαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκειμεν, ποτὸς ἦν, καὶ
λόγος, οἷος ὑπὲρ δείπνου ξένου. καὶ οὕτω τὴν ἑσπέ-
ραν ἐκείνην ποτῷ δόντες, ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὑστε-
ραίᾳ,

ραίας, ὁ Ἱππαρχος ἤρετό με, τίς μὲν ἔσαι νῦν μοι ὁ-
δὸς, καὶ εἰ πάσας ταῖς ἡμέραις αὐτῆ πορσμῳῶ.
ἄπειμι μὲν, ἔφω, εἰς Λάρισσαν, ἔοικα δὲ ϙ̓ντεῦθα
ἀπαντήσειν, τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν
δὴ σκῆψις, ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα, μένας ϙ̓ντεῦ-
θα, ἀξιόχρεῖν τινα τῶν μαχόμενῶν ἐπαινέσαι γένε
σθαι, καὶ θεασάμενος τι παράδοξον, ἢ πεπόμενον αὖ
θις πορ, ἢ λιθούμενον. καὶ τοῦτο δὴ ὄρνιθι τῆ θέας τοῦ
τῆς δοὺς ἐμαυτὸν, πορεύεσθαι τὴν πόλιν, ἀκριβῶς μὲν
δὴ ἀρχῆς τοῦ ζητήματος, ὅμως δὲ πορεύεσθαι. καὶ τοῦ
τῳ γενέσθαί τινα ὁρῶ πορσιοῦσαν, ἐπὶ νέαν, ὀλίγο
ρουμένῳ, ὅσον ἐκ τῆ ὁδοῦ συμβαλεῖν, ἱμάτια
γὰρ ἀνθινὰ, καὶ πάδας συχνοὶ, καὶ χρυσίον πορεύε-
τόν. ὡς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, πορσαγορεύει
μέ γυνὴ, ἣν ἀμείβομαι αὐτῆ ὁμοίως. καὶ φησὶν, ἐ-
γὼ Ἀβροιάς εἰμι, εἴ τινα δὴ σῆς μητρὸς Φίλλα ἀκού-
εις, καὶ ὑμᾶς δὲ οἶδ' ἐκείνης γνωμένους Φιλῶ, ὡς
πορ οὖς ἔτεκορ αὐτή. τί οὖν οὐχὶ παῤ ἐμοὶ κατα-
λύεις, ὦ τέκνον; ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφω, πολλὴ χάρις,
αἰδοῦμαι δὲ, οὐδ' ἂν ἀνδρὶ Φίλῳ ἐγκαλῶν, ἐπὶ τα
φούγορ τὴν ἐκείνου οἰκίαν. ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ Φιλ
τάτη, κατάγομαι παρὰ σοί. ποῖ δὲ, ἔφη, καὶ κα-
τάγει; παρὰ Ἱππάρχῳ δὴ Φιλαργύρῳ, ἔφη. μη-
δαμῶς, εἶπορ, ὦ μῆτορ, οὗτορ εἴπῃς. λαμπρὸς γὰρ
καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέ-
σαι ἂν τις τῇ τρυφῇ. ἢ ὃ μεσιάσασα, καὶ μεδ' ἡδ-
ρὸς λαβομένη, ἄγει πορρώτορω, καὶ λέγει πρὸς ἐμέ.

φυλαξῆσου μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ. μαίγος γὰρ ὄντι δεινῇ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ὥσπερ ἄλλει τὸν ὀφθαλμόν. καὶ εἰ μή τις ὑπανακύσει αὐτῇ, δῆλον τῇ τέχνῃ ἀμώνεται, καὶ πολλοὺς μετεμόρφωσεν εἰς ζῶα, οὓς δὲ τέλεον ἀπώλεσε. σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλός, ὥστε δυθὺς ἀρέσαι γυναικί. καὶ, Ξενοφῶν, πρᾶγμα δυνατὰ φρόνητον. ἐγὼ δὲ ὑποθόμην, ὅτι τὰ πάλαι μοι ζυγτούμενον, οἴκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, πρὸς εἶχον αὐτῇ ὁμιλῶν ἔτι. ὡς δέ ποτε ἀφείθην, ἀπῆειν οἴκαδε, λαλῶν πρὸς ἐμαυτὸν ὡς τῇ ὁδῷ. ἄγε δὴ σὺ, ὁ φάσκων ὦν θυμεῖν ταύτης ἢ παραδύξου θέας, ἔγειρέ μοι σαυτὸν, καὶ τέχνων εὐρέσεως σοφὸν, ἢ τὸ ξύλον τόδε τῶν, ὧν ὁρᾷς. καὶ ὦν τὴν θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν ἤδη ἀκροῦσον, ἢ γὰρ γυναικὸς τὸ ξένου καὶ φίλου πόρρω ἴσασον. λάθῃ ταύτης κυλιόμενον, καὶ γυμναζόμενον, καὶ ταύτῃ συμπλεκόμενον, σὺ ἴσθι, ὡς ῥᾳδίως γνώσῃ. δοῦλοι γὰρ τὰ δεσποτῶν ἐπίστανται καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων πρὸς ἐμαυτὸν, εἰσῆειν οἴκαδε. καὶ μὲν οὖν Ἱππάρχου οὐ κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα. ἡ δὲ Παλαίστρα τῇ ἑσπέρᾳ παρῆν δύο, λέιπουσα ἡμῖν δυτρεπίζουσα. καὶ ἐγὼ δυθὺς ἐνθὼν ἀρξάμενον, ὡς δυρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν θυγατέρα τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμποδίφερεις, καὶ κλίνεις. ἡ δὲ, ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ὦν κινεῖται, μακάριον ὄντως ἐνθυμῇ ἔφη. ἡ δὲ, σφόδρα γὰρ ὦν ἐταμόμην,

ὴ

☉ χαρίτων μεσὸν τὸ ποιμνιον, φύλαξις αὖ, εἶπον, ὦ νεανίσκε, εἰ γε νοῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὡς πολλοῦ πυρὸς καὶ κνίσσης μεστά. ἢν γὰρ αὐτὸ μόνον ἅψῃ, τραῦμα ἔχων πυελικὸν τόν, αὐτὸ μοι παρεμβρύεις, θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλ☉, οὐδὲ θεός, ἰατρὸς, ἀλλὰ κατακαύσασά σε μόνη ἐγώ. κοὐ τὸ παραδοξότατον, ἐγὼ μὴν σε ποιήσω πλέον πονεῖν, καὶ τὰ ἀπὸ τῆ θεραπείας ὀδυνηρὰ ἀρθμιον, ἀεὶ αὐξειν, καὶ οὐδὲ λίθοις βαλλόμενον, τὴν γλυκείαν ὀδυνῶν φύξιν. τί γελᾶς; ἀκριβῶς βλέπεις ἀνθρωπομαγειρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα φαῦλα ἐδωδίμα κατασκευάζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα ἔργον, ☉ καλόν. τὴν ἄνθρωπον οἶδα ἐγὼ γε καὶ σφάττειν καὶ δέρειν καὶ κατακόπτειν. ἤδισα δὲ τῶν σπλάγχνων αὐτῶν καὶ τὰ καρδίας ἅπτομαι. ἔστιν μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις. ☉ γὰρ ἐμὲ, πόρρωθεν καὶ μὴ δὲ ἐγγὺς ὄντα, οὐ κατακαύματι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμῷ ἐπέθηκας. καὶ δὴ τῶν ὀμμάτων τῶν ἐμῶν, τὸ σὸν μοι φαινόμενον πῦρ, κάτω ὀλίγον τὰ σπλάγχνα τἀμὰ ῥίψασα, φρύγες, καί ταῦτα, οὐδὲν ἀδικοῦντα. ὥστε πρὸς θεῶν ἴασαί με ταύτας, αἷς λέγεις αὐτὴ, ταῖς πικραῖς καὶ ἡδείαις θεραπείαις. καί με ἤδη ἀπολυφαγμένον λαβοῦσα, δέρε, ὅπως αὖ αὐτὴ ἐθέλῃς. ἡ δὲ μέγα καὶ ἥδιστον ἐκ τούτου ἀνακαγχάσασα, ἐμὲ μὲν τὸ λοιπὸν ἔα. καὶ σωίκειτο ἡμῖν, ὅπως ἐπειδὰν κατακοιμίσῃ τοὺς δεσπότας, ἔλθῃ εἴσω παρ' ἐμὲ, καὶ καθυδήσῃ. κἀπειδὴ ἀνέκειτό πο-

τε ὁ Ἱππαρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν. καὶ πρὸς ἡμᾶς συχνὸς, ἡμῶν ὁμιλούντων. εἶτα ὕπνου κατασχόντος, ἀνίσταμαι, καὶ ὀργῷ ἀπιέναι, γνοὺς ἐκεῖνον. καίτοι δὲ τὰ γνόθα οὐ παρεκινδύνευσε. δεῖ μὲν γὰρ ἔξω κατέστρωτο, πρόπεζα δὲ τῇ κλίνῃ παρειστήκει, ποτήριον ἔχουσα. ἐν οἴνῳ αὐτὸ παρέκειτο, καὶ ὕδωρ ἕτοιμον, καὶ ψυχρὸν καὶ θερμόν. πᾶσα δὲ ἡ Παλαίστρας παρασκευή. τῶν δὲ στρωμάτων ῥόδα πολλὰ κατεπέπαστο, τὰ μὲν οὕτω γυμνὰ καθ' αὑτά, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ στεφανοις συμπεπλεγμένα. πάλαι τὸ συμπόσιον εὐρὼν ἕτοιμον, ἔμελλον ἐπὶ συμπότου. ἡ δὲ, ἐπεὶ δὴ κατέκλινε τὴν Δέσποιναν, ἀπουσῆς παρ' ἐμὲ ἔτι, καὶ ἡ ὑφροσύνη ἡμῶν, ἐν οἴνῳ, καὶ τὰ φιλήματα πρόπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ ἐδόκει ποτῷ παρεσκευάζαμεν ἑαυτὸν οὐ πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρός με ἡ Παλαίστρα, ἆρ' οὐ παύτως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπωκας. καὶ χρή σε νῦν ἐπιδείξασθαι, εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργὸς, καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθες ποτε. ἀλλ' ὅκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φοβούμενόν με τὸν ἔλεγχον τοῦτων. ὥστε ἀπόλυσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, παράσχου μοι τὴν ἐπίδειξιν. ἐγὼ μὲν, νόμῳ δὴ ἀσκάλου καὶ ἐπιστάτου, τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὑρήσω, ὁρῶ, σὺ δὲ ἕτοιμος γίγνου δὸς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν ἃ τὸ κελευόμενον. ἀλλ' ἐπίτασιν, ἔφην, καὶ σκόπει,

πει, ὅπως εὐχερῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαίσματα, καὶ εὐτόνως ἔσαι. ἡ δὲ ἀποδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ στᾶσα ὅλη γυμνὴ, ἐνθὲν ἤρξατο ἐπιτάττειν. ὦ μειράκιον ἔκδυσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἐνθὲν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ, δύο μηρῶν σπάσας, κλίνον ὑπτίαν. ἔπειτα ἀνώτερος ὑποβάλλων διὰ μηρῶν, καὶ διαστείλας αἰώρει, καὶ τεῖνε ἄνω τὰ σκέλη. καὶ χαλάσας καὶ στήσας, κολλῶ αὐτῷ, καὶ παρεισελθὼν βάλε. καὶ τρώσας, νύσσε ἤδη πανταχοῦ, ἕως πονέσῃ, καὶ ἡ ὀσφὺς ἰσχυέτω. εἶτα δεξελκύσας κατὰ πλάτους, διὰ βουβῶνος, δῆξον, καὶ πάλιν συνώθει εἰς τὸν τοῖχον, εἶτα τύπτε. ἐπειδὰν δὲ χάλασμα ἴδῃς, τότ' ἤδη ἐπιβὰς, ἅμα κατ' ἰξύος δήσας, σύνεχε. καὶ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον διακαρτερήσας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι. κἀγὼ ἐπειδὴ ῥᾳδίως πάντα ὑπήκουσα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαίσματα, καὶ λέγω πρὸς τὴν Παλαίστραν, ἅμα ἐπιγελάσας, ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς, ὅπως εὐχερῶς καὶ εὐηκόως πεπάλαισαί μοι. σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαίσματα ὑποβάλλῃς, ἄλλα γὰρ δὲ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἡ δὲ ὠδὶ κόρρης πλήξασά με, ὡς φλύαρον, ἔφη, παρέλαβον τὸν μαθητήν. σκόπει οὖν, μὴ πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς, ἀλλὰ καίου, τὰ ἐπιταττόμενα παλαίων. καὶ ταῦτ' εἰποῦσα, ἐπανίσταται. καὶ θεραπεύσασα ἑαυτὴν, νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ, καὶ εὔτονος παλαιστὴς, καὶ εἰ ἐπίστασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν

τὰ ἀὲρ γονατίου. Ἐπεσοῦσα ὠθεῖ τοῦ λέχους ἐν γό-
νυ, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστὴς, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τινά-
ξας ὀξεῖαν, ἐπίπρωσον, καὶ βαθυνον. ψιλὸν ὁρᾷς αὐ-
τοῦ παρακείμενον, τούτῳ χρῆσαι. πρῶτον δὲ κατ-
λόγον, ὡς ἅμμα σφίγγε, εἶτα ἀνακλάσας, ἔμβαλλε,
καὶ σύνεχε, ἐπὶ μὴ δίδου διάστημα. ἐὰν δὲ χαλᾶται,
θᾶττον ἐπάρας, ἀνώτερον μετάθου, καὶ κρούσας
κρύψον. καὶ σκόπει, ὅπως μὴ ἀναπαίσῃς θᾶττον,
ἢ κελευσθεὶς, ἀλλὰ δὴ κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφε-
λε. καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὖθις τὴν παρεμβολὴν,
σύνεχε, καὶ κίνου, εἶτα ἄφου αὐτὸν, πέπτωκε γὰρ,
καὶ λέλυται, καὶ ὕδωρ ὅλος ἔστι σοὶ ὁ ἀνταγωνι-
στής. ἐγὼ δὲ ἤδη μέγα ἀναγελῶν, ἐθέλω, ἔφην, καὶ
αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαίσματα ὀλίγ' ἄττα ἐ-
πιτάξαι. σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστᾶσα, καὶ κάθη-
σον, εἶτα δοῦσα κατὰ χειρὸς, πάραψαι τὸ λοιπὸν,
καὶ καταμάττου, καί με πρὸς τοῦ Ηρακλέους περι-
λαβοῦσα, ἤδη κοίμισον. ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς, καὶ
παιδιαῖς παλαισμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερι-
νοὺς ἀγῶνας, ἐστεφανούμεθα. καὶ ἦν πολλὴ μὲν ἐν
τούτῳ τρυφὴ, ὥστε τοῦ εἰς τὴν Λάρισσαν ὁδοῦ παν-
τάπασιν ἐπιλελήσμην. καί ποτε ὠθεῖ νοῦν μοι ἦλ-
θεν ἐν τὸ μαθεῖν, ὧν ἕνεκα ἦλθον. καὶ φημὶ πρὸς αὐ-
τὴν, ὦ φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγγανεύουσαν, ἢ με
ταμορφουμένην τὴν δέσποιναν, πάλαι γὰρ τοῦ πα-
ραδόξου ταύτης θέας ἐπιθυμῶ. μᾶλλον, εἴ τι σὺ οἶ-
δας, αὐτὴ μαγγανεύσον, ὥστε φανῆναί μοι ἄλλην

ἐξ

ἐξ ἄλλης ὄψιν, οἶμαι δὲ καὶ σὲ οὐκ ἀπείρως τῆς δε
τῆς τέχνης ἔχειν. οὗτος δὲ οὐ παρ' ἑτέρου μαθὼν, ἀλ-
λὰ παρὰ τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα. ἐπεί με
τὸν πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες,
εὖ μηδεμίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτι-
κῶς ποτε ἐκτείναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύ-
τῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις, ἐρωτικῷ πολέμῳ ψυχαγω-
γοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα, παῦσαί, φησι, προσπαίζων.
τίς γὰρ ᾠδὴ δύναται μαγεῦσαι τὸν ἔρωτα, ὄντα
τῆς τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ φίλτατε, τούτων μὲν
οἶδα οὐδεὶν, μὰ τὴν κεφαλὴν τὴν σὴν, ἐπὶ τήνδε
τὴν μακαρίαν εὐνὴν, οὐδὲ γὰρ γράμματα ἔμα-
θον. καὶ ἡ δέσποινα, βάσκανος οὖσα τυγχάνει εἰς
τὴν αὐτῆς τέχνην. εἰ δέ μοι καιρὸς ὑπὸ τρέψει, πει-
ράσομαι παρασχεῖν σοι εἰδεῖν μεταμορφουμένην
τὴν κεκτημένην. καὶ τότε μὲν ὑπὸ τούτοις ἐκοιμή-
θημεν. ἡμέραις δὲ ὕστερον ὁ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρός
με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς μέλλοι ὄρνις
γενομένη, πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. κἀγὼ νῦν,
ἔφην, ὁ καιρὸς, ὦ Παλαίστρα, τῆς εἰς ἐμὲ χάριτος, ἣ
νῦν ἔχεις, τὸν σαυτῆς ἱκέτην ἀναπαῦσαι πολυχρο-
νίου ὑπὸ θυμίας. θάρρει, ἔφη. κἀπειδὴ ἑσπέρα ἦν,
ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου,
ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον, καὶ κελεύει με προσάγειν
ὀπῇ τινι τῆς θύρας λεπτῇ, καὶ ἀποσκοπεῖν τὰ γι-
νόμενα. ὁρῶ οὖν τὴν μὲν γυναῖκα ἀπολυομένην,
εἶτα γυμνὴ τοῦ λύχνῳ προσελθοῦσα, καὶ χόνδρους

δύο λαβοῦσα, τὴν μὲν λιβανωτὸν ὡς πυρὶ τῷ λύχνου ἐπέθηκε, καὶ σᾶσα, πολλὰ τῷ λύχνου κατελάλησεν. εἶτα κιβώτιον ἀφ' ὑψηλοῦ ἀνοίξασα, πανοῦ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἐνθεν ἀναιρεῖται, καὶ προσφέρει μίαν. ἣ δὲ ἔχεν ἐμβεβλημένον, ὅ, τι μὴ οὐκ οἶδα, ὡς δὲ ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα, ἔλαιον αὐτὴ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα, χρίεται ὅλη, ἀπὸ τῶν ὀνύχων ἀρξαμένη τῶν κάτω, καὶ ἄφνω πτερὰ ἐκφύεται αὐτῇ, καὶ ἡ ῥὶς κορακίνη, καὶ γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ, ὅστε ὀρνίθων κτήματα. καὶ σύμβολα πανταχόθεν εἶχε, καὶ ὧν ἄλλο οὐδενί, ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ δὲ εἰδεν ἑαυτὴν ἐπτερωμένην, κρώξασα λεπτὸν, καὶ οἷον ἐκεῖνοι κόρακες, ἀνασᾶσα ὤχετο, πτερωμένη ἔξω, δῆλον ὡς θυείδος. ἐγὼ δὲ ὀναρ ἐκεῖνα ὁρῶμεν ὁρᾷμι, τοῖς δακτύλοις τῶν ἐμαυτοῦ βλεφάρων ἅπτομαι, οὐ πιστεύων τοῖς ἐμαυτοῦ ὀφθαλμοῖς, οὔθ' ὅτι βλέπουσιν, οὔθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὡς δὲ μόλις καὶ βραδέως ἐπείθομαι, ὅτι μὴ καθεύδω, ἐθέλω τότε δὴ παλαίστρας πτερῶσαι κἀμὲ, καὶ χρίσασαν ἀπ' ἐκείνου τοῦ φαρμάκου, ἐᾶσαι πτεσθαί με. ἐβουλόμην γὰρ πείρᾳ μαθεῖν, εἰ μεταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἶτα καὶ τῇ ψυχῇ ὄρνις ἔσομαι. ἣ δὲ τὸ λοιπὸν ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν πυξίδα, ἐγὼ δὲ ἀπούσαν ἤδη, ἀκρύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτόν. καὶ ὄρνις μὲν ὁ γίγνομαι, ὁ δὲ συχνὸς, ἀλλά μοι οὐρὰ ὀπισθεν ἀπέβλυστε, καὶ οἱ πλάκες τοῖς πτερῶν ὤχοντο, οὐκ οἶδ', ὅπου, ὄνυχας δὲ οὐ

πτερύγας

πάντας τέσσαρας εἶχον, καὶ τούτους οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὁπλαῖς. καί μοι αἱ χεῖρες, καὶ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο. καὶ τὰ ὦτα δὲ μακρὰ, καὶ τὸν πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, αὐτὸν ἑώρων ὄνον. φωνὴν δὲ ἀνθρώπου, εἰς τὸ μέμψασθαι τὴν Γαλαίστραν, οὐκέτι εἶχον. τὸν δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ σχήματι, ὡς ὄνος ὑποβλέπων, ἠτιώμην αὐτὴν, ὅσῃ δύναμις, ὄνος αὐτὶ ὄρνιθος γενόμενος. ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸν πρόσωπον, τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἴργασμαι κακόν. σπεύσασα γὰρ, ἥμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον, οὐχὶ τὴν τὰ πτερὰ φύουσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι ὦ φίλτατε, ῥᾴων γὰρ ἡ τούτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ μόνον εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲν αὐτίκα τὸν κτῆνος, τὸν δὲ ἐρασθεύ μοι τὸν ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις. ἀλλά μοι φίλτατε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ, ὄρθρου δὲ δραμοῦσα, οἴσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἶπε, καταψήσασά μου τὰ ὦτα, καὶ τὸν λοιπὸν δέρμα. ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα ὄνος ἤμην, τὰς δὲ φρένας, καὶ τὸν νοῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ Λύκιος, δίχα τῆς φωνῆς. πολλὰ οὖν κατ' ἐμαυτὸν μεμψάμενος τὴν Γαλαίστραν, ὑπὲρ τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸν χεῖλος, ἀπήειν, ἔνθα ἠπιστάμην ἑστῶτα τὸν ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰσθόμενοί με εἴσω παριόντα, δείσαντες, μὴ τοῦ χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα κα

τακλίναντες, ἕτοιμοι ἦσαν τοῖς ποσὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί. κἀγὼ συνεὶς, πορρωτέρω ποι τῆς φαίτνης ὑποχωρήσας, ἑστὼς ἐγέλων. ὁ δέ μοι γέλως, ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας. τί δὲ, εἰ λύκος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλό τι θηρίον; κινδυνεύεταί μοι, μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, διαφθαρῆναι. ταῦτα ἐννοῶν, ἠγνόουν ὁ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν. ἐπεὶ γὰρ ἦν ἤδη νὺξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ πολλὴ, καὶ ὕπνος ὁ γλυκὺς, ψοφεῖ μὲν ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διορυττόμενος. καὶ διωρύττετό γε, καὶ ὀπὴ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέξασθαι δυναμένη. καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρῄει, καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα καταδήσαντες ἔνδον, ἐν τοῖς δωματίοις, τὸν Ἱππαρχον καὶ τὴν Γαλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκένουν, τά τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κομίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἔνδον ἄλλο κατελείπερ, λαβόντες καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ τὸν ἵππον ἐπέσαξαν, ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ὦν κατέδησαν ἡμῖν. καὶ οὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες, ἤλαυνον, ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτῳ ὁδῷ φεύγειν πειρώμενοι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, ὅ, τι ἔπασχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδεος, ἀσυνήθης ἀπιὼν, πέτραις ὀξείαις ὦν βαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν δρὸν καταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλ

λος

λος ὅπως δε κατὰ τῶν μικρῶν ἔπαυε ἀεὶ ξύλῳ. ἐπεὶ ἢ πολλάκις, ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, ὁδὲμ ἄλλο, ἢ ὠγκώμιον, ἀλλὰ μὲν ὦ, μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ Καῖσαρ, οὐκ ἐπηκολούθει, ἀλλὰ μικὸν καὶ δι' αὐτὸ ἔσχε τὸ στόμα, ὡς πολλοὺς αὖθις ἀναμενῶ. μαθὼν οὖν, ὅτι ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῆ ποιῆσαι, καὶ κρούσαι τὸ μὲν πρώτον. ἀδὲ τούτῳ, ἡμέρα τελεία ἦν, καὶ ἡμεῖς ὄρχησταὶ λὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ στόματα δὲ ἡμῶν ἐδυμῶ ἐπέχομεν, ὡς μὴ προεκβοσκόμενοι, τὸ ὅλον δὲ τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν. ὥστε ἔσω τότε, καὶ ἔμεινα ὅλον, ἐπεὶ δὲ ἐγὼ αὖτε τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τὸ ἔπαυλιν σωπήσαντες ἐκείνοις αὐθρώποις, ὅσον ἐν ἐκ τῶν γυνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμασιν ἀσπαζόντο ἀλλήλους, καὶ καταλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς ἀδὲ τῇ ἐπαύλει. καὶ παρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτίνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κεκθίδα. καὶ οἱ μὲν πρίσωμεν, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς. ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ πώποτε κεκθὰς ὠμὰς ἠσθήκειν, ὀδυνοπούμην, ὅτι μὴ καταφάγοιμι. ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσω τῆς αὐλῆς, καὶ εἶχε λάχανα πολλὰ μὲν καλὰ, καὶ ῥόδια ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο. κἀγὼ λαθὼν πάντας αὖθις ᾔδον, ἀκολουθούμενος πρὸς τὸ ἄριστον, ὁρῶ μαι ἀδὲ τὸν κῆπον, αὖθις μὲν, ὠμὰ λαχανώμενος ἐμπλησθησόμενος, αὖθις δὲ, τῶν ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ, ὅτι δὲ πῶν φαγὼν τῶν αὐθέων, πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. ὅτε ἐμβὰς εἰς τὸν κῆπον, θεισάμενος μὲν, καὶ ῥαφα

νίδων καὶ σελίνων, ὅσα ὠμὰ, ἐσθίει ἄνθρωπος, γνέ-
πλησθεν. τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα, οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθι-
νὰ, τὰ δ' ἦν ἐκ τῆς ἀγρίας δαφνης φυόμενα, ῥό-
δα ἐκεῖνα. δαφνην αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κα-
κὸν ἄρισον ὄνῳ τοῦτο παντὶ, καὶ ἵππῳ, φασὶ γὰρ, τὸν
φαγόντα ἀποθνήσκειν αὐτίκα. γὰρ τούτῳ ὁ κηπου-
ρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἁρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸν
κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τῶν λαχάνων τὸν
ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέ-
πτην λαβὼν, οὕτω με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευ-
ρῶν φεισάμενος, μήτε μηρῶν. καὶ μὴν καὶ τὰ ὦτά
μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν.
ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμενος, ἀπολακτίσας ἀμφοτέ-
ροις, καὶ καταβαλὼν ὕπτιον ἐνθὶ τῶν λαχάνων, ἔφευ-
γον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ, ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπι-
όντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας ἐπ' ἐμέ. οἱ δὲ κύ-
νες πολλοί τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ ἄρκτοις μαχε-
σθαι ἱκανοὶ, ἔγνων, ὅτι δὴ διασπάσονταί με οὗτοι
λαβόντες. καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα τοῦτο δὴ
τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δρα-
μεῖν. ὀπίσω οὖν ἀπήειν, καὶ εἴσειμι αὖθις εἰς τὴν ἔ-
παυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲν κύνας, δρόμῳ ἐπιφερομένους,
ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν, ἐμὲ δὲ παίοντες, οὐ πρό-
τερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ ὑπὸ τῆς ὀδύνης πάντα τὰ
λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι. καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπο-
ρεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύτατα τῶν κλεμμάτων, καὶ
τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν, κἀκεῖθεν τότε οὕτως ἐξε-
λαύ-

λαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παιόμενός τε, καὶ τοῦ φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὁπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἔγνων αὐτοῦ καταπεσεῖν, καὶ μήδ', ἂν ἀκροφαντίωσί με ταῖς πληγαῖς, ἀναστῆναί ποτε, οὐδὲν ἐλπίσας, μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ἐκ τοῦ βουλεύματος. ᾠήθην γὰρ, ὅτι πάντως ἡττώμενοι, τὰ μὲν ἐμὰ σκεύη διανεμοῦσι, τοῦ τε ἵππῳ, καὶ τοῦ ἡμιόνῳ, ἐμὲ δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις. ἀλλά τις δαίμων βάσκανος, συνεὶς τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, εἰς τοὐναντίον περιήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος, ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας, πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, ξύλῳ παίοντες, ἀναστῆναι τὸν ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τῶν ὤτων, οἱ δὲ τῆς οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυον, ἔκειτο δὲ, ὥσπερ λίθος, ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκὼς, λογισάμενοι ἐν ἀλλήλοις, ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τὸν χρόνον τῆς φυγῆς ἀναλίσκουσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τοῦ ἵππῳ. τὸν δὲ ἄθλιον, κοινωνὸν καὶ τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς ἀχθοφορίας, λαβόντες, τοῦ ξίφει ὑποτέμνουσιν ἐκ τῶν σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν εἰς τὸν κρημνόν. ὁ δὲ ἀπήει κάτω, τὸν θάνατον ὀρχούμενος. ἐγὼ δὲ ὁρῶν ἐν τοῦ συνοδοιπόρῳ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως περιπατεῖν, ἐλπίδας ἔχων πάν

τως, ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδια, κἀκ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι. καὶ τῶν λῃστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἔτι πολὺ τὸ ὁδοῦ, καὶ ὅτι καταλύσουσι λοιπὸν, ἔνθα καταμένουσιν. ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τὸ ἑσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, καὶ πῦρ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἴσω κατέθηκαν. εἶτα ἤροντο τὴν γραῦν, διὰ τί οὕτω καθέζῃ, καὶ οὐ παρασκευάζεις ἄριστον; ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῆ ὑμῖν. ἄρτοι πολλοὶ, οἴνου παλαιοῦ πίθοι. καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάζαια, ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀποδυσάμενοι, ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ. καὶ λέβητος ἔνδον ὕδωρ θερμὸν ἔχοντος, ἀρυσάμενοι ἔνθεν, καὶ καταχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο, εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἥκον νεανίσκοι πολλοὶ, κομίζοντες σκεύη πλεῖστα, ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμον γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον, πολὺν, ἐκοινώνουν δὲ οὗτοι ἀλλήλοις. καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλούσαντο καὶ οὗτοι. λοιπὸν μετὰ ταῦτα, ἦν ἄριστον διαψιλὲς, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφόνων. ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν σπουδῇ τὰς κριθὰς κατέπινε, δεδιὼς, οἷα εἰκὸς, ἐμὲ τὸν συνάριστον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδὰν ἴδοιμι τὴν γραῦν ἐξιοῦσαν, τῶν ἔνδον ἄρτον ἤσθιον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ καταλιπόν

τες

τοῦ τὴν γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ πάν-
τες ὠθὶ ἔργον ἀπήσαν. ἐγὼ δὲ ἔστενον ἐμαυτόν, καὶ
τὴν ἀκριβῆ φρουραν. τὰ μὲν γὰρ γραὸς καταφρονῆ-
σαι ἦν μοι, καὶ φυγεῖν ἐκ τῶν ἐκείνης ὀμμάτων δυ-
νατὸν, ὁ δὲ νεανίσκος μέγας τε ἦν, καὶ φοβερὸν ἔβλε-
πε, καὶ τὸ ξίφος ἀεὶ ἔφερε, καὶ τὴν θύραν ἀεὶ ἐπῆ-
γε. τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις, μεσούσης σχεδὸν τὰ νυ-
κτὸς, ἀναστρέφουσιν οἱ λῃσταὶ, χρυσίον μὲν οὐδὲ ἀρ-
γύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρ-
θένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, κλάουσαν, καὶ κα-
τεσπαραγμένην τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν κόμην. καὶ
καταθέμενοι αὐτὴν ἔνδον, ὠθὶ τῶν στιβάδων, θαρ-
ρεῖν ἐκέλευον, καὶ τὴν γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν,
καὶ τὴν παῖδα ἐν φρουρᾷ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, οὔτε ἐμ-
φαγεῖν τι ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε,
καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτῆς ἐσπάρατεν, ὥστε καὶ αὐ-
τὸς πλησίον ἐστὼς, παρὰ τῇ φαίτνῃ, συνέκλαιον ἐ-
κείνῃ, τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ, οἱ λῃσταὶ ἔξω,
ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ, τῶν
σκοπῶν τις, τῶν τὰς ὁδοὺς φρουρεῖν εἰληχότων, ἐρ-
χεται ἀπαγγέλλων, ὅτι ξένος ταύτῃ παριέναι μέλ-
λοι, καὶ πολὺν πλοῦτον κομίζοι. οἱ δὲ οὕτως, ὡς εἶ-
χον, ἀναστάντες, καὶ ὁπλισάμενοι, κἀμὲ καὶ τὸν ἵπ-
πον ἐπεισάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχὴς,
ὑπλισάμενος ὠθὶ μάχην καὶ πόλεμον ἐξελαύνεσθαι,
ὀκνηρῶς προήειν, ἔνθεν ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπει-
γομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ ἥκομεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἔνθα

ὁ ξυὼν παρελάσειν ἔμελλε, συμπεσόντος οἱ λησαὶ τοῖς ὀχήμασιν, αὐτόν τε, καὶ οὓς ἐκεῖνος θοραὶ πόντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅλα ἰῶ τιμώτατα ὀλέλοντες, ἵππω καὶ μοὶ ἐπέθηκαν, τὰ ἦ ἕτερα τῶν σκυλῶν αὐτοῦ, ἐν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα πλανον ἡμᾶς οὕτως ὀπίσω, κἀγὼ ἐπειγόμενος, καὶ ἐς ξύλον τυπτόμενος, κρόω τινὶ ὁπλῶ παρὰ ὠτέρων ὀξεῖαν. καί μοι ἀκὴ ἦ πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν, καὶ χωλεύων, ἐνθεν τὸ λοιπὸν ἦ ὁδοῦ ἐβαδίζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δυκεῖ τρέφειν ὄνον ἄχρηστον, ταῦτα καταπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀκὴ τοῦ κρημνοῦ, οἰωνοὶ οὐκ ἀγαθόν. ναί, φησι, ῥίψωμεν αὐτόν, καθαρισμὸν τοῦ στρατοῦ ὁυτόμενον. καὶ οἱ μὲν σιωπῇ πάντο ἐπ' ἐμέ, ἐγὼ δὲ ἀνούμην ταῦτα, ἐς τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπεβαινον. ὁ δὲ τοῦ θανάτου με φόβος, ἀναίδητον ἦ ὀδυνης ἔθηκεν. ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν ἔσω, ἐνθα καταλύομεν, τὰ μὲν σκυλεύω τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, οὓς κατέθηκαν, αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδείπνουν. καὶ ἐπειδὴ νὺξ ἰῶ, ἀπήυδων, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν σκυλῶν ἀνασῶσαι. τὸν δὲ ἄθλιον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπάγομεν, ἄχρηστον ἐκ ἦ ὁπλῆς; τὰ δὲ σκυλῶν ἃ μὲν ἡμεῖς οἴσομεν, ἃ δὲ καὶ ὁ ἵππος. καὶ ἀπήυδων, τὸν ἵππον ἄγοντες. νὺξ δὲ ἰῶ λαμπρότατη ἐκ τ' σελλωίης, κἀγὼ τότε πρὸς ἐμαυτὸν ἔιπον, ἄθλιε, τί ἔτι μένεις ἐνταῦθα; γύπου σε, καὶ γυπῶν τέκνα δαπνήσουσιν. οὐκ ἀκούεις, οἷα πρὸς σοῦ

σοῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις δῆ κρημνῷ πόδα πρὸς βεῖμι
νὺξ μὲν αὕτη, καὶ σελήνη πολλή, οἱ δ' οἴχονται ἀ-
πίοντες. φυγῇ σῶζε σαυτὸν ἀκραιφνὲς ἀπὸ δειλοσύνης αὐθρο-
φόνου. ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν γνωσόμενος, ὁρῶ, ὅτι
οὐδὲ πρόσεδρ ἐλέμιλω οὐδιγνὶ, ἀλλα, μὲ ὁ σύρων γὴ
ταῖς ὁδοῖς, ἱμὰς παρεκρέματο, τοῦτό με Ⓒ παρώ-
ξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τὴν φυγήν. Ⓒ δρόμῳ δῆ-
λον, ἀπῆειμι, ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδρασκειμ
ἕτοιμον, λαμβανέτην μου ἐκ δὲ οὐρᾶς, καὶ ἔλεγε.
ἐγὼ δ' ἄξιον κρημνοῦ κὴ θανάτου ἄλλως εἰπὼν εἶν,
τὸ νῦν γραίας ἀλῶναι, ἔσυρον αὐτήν. ἡ δὲ μάλ'
αὐκραγῶς ἐβόησεν τὴν παρθένον, τὴν αἰχμάλω-
τον, ἣ καὶ προσελθοῦσα, καὶ ἰδοῦσα γραῦν, δίκλω
κέρκου δ' ὄντα ἠμμένον, τολμᾷ τόλμημα γραικαῖον,
καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου. αὐαπηδᾷ γὰ
εἰς ἐμέ, καὶ ὠθισμὸν ἐποίησέ μοι, ἤλαυνε. κἀγὼ δὲ τε
θρῶτι δὲ φυγῆς, καὶ τῇ δὲ κόρης ὠθούδῃ, ἔφυγον
ἵππου δρόμῳ, ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο. ἡ δὲ
παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς ἤυχε, σῶσαι αὐτὴν τῆς
φυγῆς. πρὸς δ' ἐμὲ, ὦ μᾶ, ἔφη, νομίσης πρὸς τὸν
πατέρα, ὃν καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μέν σε ταυτὶ δρ-
γον ἀφήσω, κεινῶν δὲ μέδιμνον ἔσαι σοὶ, ἐφ' ἑκά-
στης ἡμέρας, τὸ ἄριστον. ἐγὼ δέ, καὶ σοῦ φονεὺς σοῦ ἐ-
μαυτοῦ φεύξομαι, καὶ πολλὴν ἀπονοείαν καὶ
θρασυτέραν, ἐκ δὲ ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων,
ἕθεον, τὸ τραύματος ἀμελήσας. ἐπεὶ δὲ ἤκουσεν, ὡς
θα δυχίζε διπλῆ ὁδὸς, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς κατα-

λαμβάνουσιν, ἀναστρέφοντες, καὶ πόῤῥωθεν, εὐθὺς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοῦ δυστυχεῖς αἰχμαλώτους. καὶ προσδραμόντες λαμβάνονταί μου, καὶ λέγουσιν, ὦ καλὴ κἀγαθὴ σὺ παρθένος, ποῖ βαδίζεις ἀωρίᾳ ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν. Σαρδόνιον γελῶντες, ἔλεγον, κἀμὲ ἀποστρέψαντες, εἷλκον ὀπίσω. κἀγὼ περὶ τοῦ ποδὸς καὶ τοῦ τραύματος ἀναμνησθεὶς, ἐχώλευον. οἱ δὲ, νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀφδιδράσκων ἑαλωκας; ἀλλ' ὅτε φεύγειν ἐδόκει σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος, καὶ πτηνὸς ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἵπερ. καὶ ἤδη ἕλκος τοῦ μηρῷ εἶχον, νουθερούμενος. ἐπεὶ δὲ εἴσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὕρομεν ἐκ τοῦ πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δείσασα γὰρ, οἷον εἰκὸς, τοὺς δεσπότας, ὑπὸ τῇ τοῦ παρθένου φυγῇ, κρεμᾷ ἑαυτὴν, σφίγξασα ἐκ τοῦ τραχήλου. οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες τοῦ εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες, εὖ τὸν κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τοῦ δεσμῷ. τὴν δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἶτα ἐδείπνουν. καὶ πότος ἦν μακρὸς, κἂν τούτῳ ἤδη περὶ τοῦ κόρης διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους. τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπέτιν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραῒ ταύτῃ κάτω ὑπὸ ῥρίψωμεν αὐτὴν, ἀφελομένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργα-

σκοπον. δῦ ἴσε γὰ ὦ φίλοι, ὅτι αὖτε, εἰ τ οἰκοι ἐδρά
ξατο, οὐ δὲ εἰς αὖ ἡμῶν ζῶν ἀπελείπετο. πανταχ
γὰρ αὖ ἐαλωμεν, τῶν ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῖν
ὧν πεσόντων, ὥστε ἀμυνώμεθα μὴ τὸν πολεμίαν.
ἀλλὰ μὴ οὕτω ῥᾳδίως ἀρθνησκέτω, πεσοῦσα ὑπ
τοῦ λίθου, θανάτου δὲ αὐτῆ τὸν ἀλγεινότατον καὶ
μακρότατον διδύρωμεν, καὶ ὅστις αὐτὴν χρόνῳ καὶ
βασανίῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπολεῖ. εἶτα ἐζήτουν θά
νατον. καί τις εἶπεν, οἶδα, ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἀρχι
τεκτόνημα. τὸν ὄνον σῶν ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, νῦν
δὲ καὶ χωλὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν ἐξ φυ-
γῆς ἐπὶ παρθένου γεγόμενον ἀπορίτων καὶ διαφθο
νον. ὧδε μὲν οὖν ἐῶμεν ἀπροφάξαντες, ἀνατέμωμεν
ἐπὶ γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἔγκατα πάντα ἔξω βαλ-
λώμεθ, τὸν δὲ ἀγαθὸν τοῦτον παρθένον ἐξ ὄνου
ἐγκατοικίσωμεν, τὸν μὲν κεφαλὴν, ἔξω τοῦ ὄνου
προχείρον, ὡς ἂν μὴ βυθὺς ἀπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο
σῶμα πᾶν, ἐνδὺν κρυπτόμενον, ὡς ἂν αὐτὸν κα-
τακειμένων δῦ μάλα συῤῥάψαντες, ῥίψωμεν ἔξω
ἄμφω ταῦτα τοῖς γυψί, καινοῦς δὴν δυκβυασμέ-
νον ἀρίστον. σκοπεῖτε δέ, ὦ φίλοι, εἰ βασανίου τὸ
δεινὸν, πρῶτον μὲν, τὸ νεκρῷ ὄνῳ συνοικεῖν, εἶτα
τὸ θέρους ὥρᾳ, θερμοτάτῳ ἡλίῳ, ἐν κτηνεῖ καθε-
ψεῖσθαι, καὶ λιμῷ ἀεὶ κτείνοντι ἀρθνήσκειν, καὶ
μήθ ἑαυτὸν ἀπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲν γὰρ ἄλλ, ὅσα
πάσχετε, συμπομένετον ὄνου τῇ τε ὀλιμῇ καὶ τοῖς
σκώληξι περφυρμένῃ, ἐῶ λέγειν. τέλος ἢ οἱ γύπες,

δὰ τοῦ ὄνου παρεισιόντες εἴσω, καὶ ταύτην, ὡς ἐκεῖ-
νον, ἴσως, καὶ ζῶσαν ἔτι διασπαίσονται. πάντες ἀνε-
βόησαν, ὡς ὠθῇ ἀγαθῷ μεγάλῳ, τοῦ τερατώδει τού-
τῳ εὑρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστενον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀπο-
σφαγησόμενος, καὶ μὴ δὲ νεκρὸς εὐτυχὴς κεισόμε-
νος, ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν ὠνιδεξόμενος, καὶ θή-
κη οὐδὲν ἀδικούσης κόρης εὐόμενος. ὄρθρος δὴ ἦν
ἔτι, καὶ δεξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν,
ὠθῇ τοὺς μιαροὺς τούτους ἀφιγμένον. καὶ εὐθέως
πάντας ἐδέσμουν, καὶ ὠθῇ τὸν τῆς χώρας ἡγεμόνα
ἀπῆγον. ἔτυχε δὴ καὶ ὁ τὴν κόρην μεμνηστευμένος,
σὺν αὐτοῖς ἐλθὼν, αὐτὸς γὰρ ἦν, ὁ καὶ τὸν καταγώ-
γιον τῶν λῃστῶν μηνύσας. παραλαβὼν οὖν τὴν παρ-
θένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμὲ, οὕτως ἦγεν οἴκαδε. οἱ δὲ
κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πόῤῥωθεν, ἔγνωσαν εὐ-
τυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσογκησα-
μένου. καὶ προσδραμόντες ἠσπάζοντο, καὶ ἦγον
εἴσω. ἡ δὲ παρθένος, πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ, δί-
καιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναπο-
δράσαντος, καὶ τὸν κοινὸν ἐκεῖνον αὐτῇ θανάτου
συγκινδυνεύσαντος. καί μοι τοῖς κεκτημένοις ἀρί-
στον παρέκειτο, μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ
καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα κατηρώμην
τὴν Γαλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ οὐ κύνα τῇ τέχνῃ
μεταθεῖσαν. ἑώρων γὰρ τοὺς κύνας, εἰς τοὐπτανεῖον
παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν
γαμοῖς πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον, με-
τὰ

τὰ τῶν γάμων, οὐ πολλᾶς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη
ἃ δέ ποινα ἔχειν πρὸς τοῦ πατρὶ, μὴ ἀμέλησαί με
ἀμοιβῆς τῆς δικαίας θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύ-
θερον ἀφεῖναι τὸν παίθερον, καὶ σὺν τοῖς ἀγελαίοις
ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γάρ, ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσε-
ται γὰρ ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ὠφελήσεται. καὶ αὖ
τὴν δικαιοτάτην ἀμοιβὴν ἐδόκει τότε, εἰ ἴσα τὰ πρά-
γματα γ' ὄνῳ δικασῇ. καλέσας οὖν τὸν ἱππόφορ
βὸν τινα, τοῦτῳ με παραδίδωσιν, ἐγὼ δ' ἔχαιρον,
ὡς οὐκ ἔτ' ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ δὲ ἤνθμην εἰς τὴν ἀ-
γρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἦγεν
ἡμᾶς, τὸν ἀγέλλων, εἰς νομόν. ἐχθὸν δὲ αὖ καὶ τοῦ
τον, ὥσπερ καὶ δικαίλην, καὶ μοι ἠχθέσθη. ὁ γὰρ ἵπ-
πάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ, Μεγαπόλῃ
τῷ δῶρόν με κατέλιπεν, ἣ δὲ τῇ μύλῃ με ἐπεζεύγνυ-
εν, ὥστε ἀλεῖν αὐτῇ καὶ πυρούς, καὶ κριθὰς ὅλας, καὶ
ἔσπερ μὲν μέτριον κακὸν ὀνχαρίσω ὄνῳ, ἀλεῖν
τοῖς ἑαυτοῦ ἵπποις. ἣ δὲ βελτίστη, ἢ παρὰ τῶν
ἄλλων, τῶν γ' ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς, πολλοὶ δὲ πανύ
ἦσαν, ἄλυρα τὸν μισθὸν ἀπῄτουν, ἀζημίωτον τὸν ἐ-
μὸν ἄθλιον τροφῆναι. καὶ τὰς μὲν κριθὰς, τοὐμὸν
αἴσιον φρύγουσα, καὶ μοὶ ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μά
ζας ὅλας ποιοῦσα κατέπινον, ἐμοὶ δὲ πίτυρα αἴρι
στον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελαθείη με ταῖς ἵπποις
ὁ νομεὺς, παιόμενός τε, καὶ λακνόμενος ὑπὸ τῶν
ἀρσένων, ἀπωλλύμην. ἀεὶ γάρ με μοιχὸν ὑπονοῦ
ντες εἶναι τῶν ἵππων, τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίω-

κον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀκρλακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικήν. λεπτὸς οὖν καὶ ἄμορφος, ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, οὔτε ἐνδὸν εὐφραινόμενος, πρὸς τῇ μύλῃ, οὔτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμούμενος. καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸν ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. οὐδὲ δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν. πρῶτον μὲν, ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἶτα καὶ ἀνυπόδετος ὄρει ἐν λιθίνῳ. καί μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον, τοῦτό με καινῶς ἑκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν, ἔπαιέ με, καὶ τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλῳ ἁπλῷ, ἀλλὰ τοῦ ὄζους πυκνοὺς ἔχοντι, καὶ ὀξεῖς. καὶ ἀεὶ ἔπαιεν εἰς τὸν αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέῳκτό μοι κατ' ἐκεῖνο ὁ μηρὸς τῇ ῥαβδῷ. ὁ δὲ ἀεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν, εἶτά μοι ἐπετίθει φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνεγκεῖν. καὶ ἄνωθεν ἡ κατάβασις ὀξεῖα ἦν, ὁ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι περιπίπτον ἴδοι τὸ φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ὑπακλίνον, δέον τῶν ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ τοῦ κουφοτέρου προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, οὐδὲ μὲν οὐδέ ποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κουφότερον, καὶ ἄνω νεῦον τοῦ φορτίου προσετίθει, καὶ κατῄειν ἄθλιος, τοῖς ξύλοις ὁμοῦ καὶ λίθους ἀχρείους περιφέρων. καὶ ποταμὸς ἦν ἀείναος ἐν τῇ ὁδῷ, ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων φειδόμενος, ὀπίσω τῶν ξύλων, ἐπ'

ἐμοὶ

ἐμοὶ καθίζων, ἑπέρα τὸν ποταμόν. εἰ δέ ποτε, οἷα κάμνων καὶ ἀχθοφορῶν, καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. οὐ γὰρ ἦν καταβὰς τοῦ χεῖραί μοι ὠλδοῦναι, κἀμὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ τὸν φορτίον ἀφελεῖν, ἄν ποτε καὶ δέοι. ὁ δὲ οὔτε κατῆλθεν, οὔτε χεῖρα ἄν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ κεφαλῆς, καὶ τῶν ὤτων ἀρξάμενος, συνέκοπτέ με τοῦ ξύλου, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνεγνεγκὼν ἀκανθῶν ὀξυτάτων φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ περισφίγξας, ἀπεκρέμα ὄπισθεν ἐκ τοῦ οὐρᾶς. αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπιόντος τὴν ὁδὸν, ἀκρεμάμεναι, προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὄπισθε νύττουσαι, ἐτίτρωσκον. καὶ ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατον, τῶν τιτρωσκόντων ἀεί μοι ἑπομένων, κἀμοῦ ἠρτημένων. εἰ μὲν γὰρ ἀτρέμα πρῴοιμι, φυλαττόμενος τῶν ἀκανθῶν τὴν προσβολὴν, ὑπὸ τῶν ξύλων ἀπωλλύμην. εἰ δὲ φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότ' ἤδη τὸ δεινὸν ὄπισθεν ὀξὺ προσέπιπτε. καὶ ὅλως ἔργον ἦν τοῦ ὀνηλάτη τοῦ ἐμῷ, ἀκκτεγνεῖν με. ἐπεὶ δέ ποτε, ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, οὐκ ἔτι φέρων, πρὸς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λὰξ ἐν μνήμῃ. καί ποτε κελεύετρ συππεῖον ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μετενεγκεῖν, κομίσας οὖν με, καὶ τὸ συππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκὼν, κατέδησεν ἐπ' ἐμέ. καὶ δεσμῷ ἀργαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τοῦ φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα τυ-

ρεύων. ἐπεὶ δὲ προϊέναι λοιπὸν ἔδει ἐκ τῆς ἑστίας, κλέψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόῤῥω τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ συππεῖον. τὸ δὲ, τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο, εὐθὺς ἀνάπτετο, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἔφερον ἄλλο, ἢ πῦρ ἄπλετον. μαθὼν οὖν, ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλματι βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπτω ἐμαυτὸν τοῦ τέλματος εὖ τὸ ὑγρότατον. εἶτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ συππεῖον, καὶ δινῶν καὶ στρέφων ἐμαυτὸν, τοῦ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ φορτίον. καὶ οὕτω λοιπὸν, ἀκινδυνότερον ἐβάδιζον τῆς ὁδοῦ τὸ ὑπόλοιπον, οὐδὲ γὰρ ἔτι ἀνάψαι με τοῦ παιδὶ δυνατὸν ἦν τοῦ συππείου, πηλῷ ὑγρῷ πεφυρμένου. καὶ τοῦτό γε, ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν, ἐμοῦ κατεψεύσατο, εἰπὼν, ὡς παριὼν, ἑκὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαι μι τῇ ἑστίᾳ, καὶ τότε μὲν ἐκ τοῦ συππείου, μὴ δὲ ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον. ἀλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γάρ με εὖ τὸ ὄρος, καί μοι φορτίον ἁδρὸν ὑπηθεὶς ἐκ τῶν ξύλων, οὗτος μὲν πιπράσκει γεωργῷ, πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν, καὶ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, καταψεύδεταί μου πρὸς τὸν αὐτὸν δεσπότην ὄργον ἀνόσιον. οὗτον, δέσποτα, τὸν ὄνον, οὐκ οἶδ', ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἀργὸν ὄντα, καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὴν νῦν ὑπηθεύει καὶ ἄλλο ὄργον, ἐπὰν γυναῖκα ἢ παρθένον, καλὴν καὶ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπλακτίσας, ἕπεται δρόμῳ ἐπ' αὐτοῦ, ὡς εἴ τις

ὀρᾷ

ὁρᾷς ἄνθρωπον ἀρρίγιον, ὑπὸ ὀργωμένης γυναικὶ κινούμενος, ἢ λάκνει γὴ θελήματος χήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται. ἐκ δὲ τούτου, σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, παντὸς ὑβριζομένου, παντὸς ἀνατρεπομένου. ἢ γὰρ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀποῦσαν ἰδὼν, τὰ μὲν ξύλα παντὸς χαμαὶ ὀκνήρισεν, ἀρσενιάμενος, τὴν δὲ γυναῖκα ὃν τὸν ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμεῖν ἐβούλετο, ἕως ἄλλος ἄλλοθεν ἐκδραμόντος, ἠμύναμεν τῇ γυναικί, ὃν τὸ μὴ δίκαιον ἀθλῶν ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου δρασοῦ. ὁ δὲ ταῦτα πυθόμενος, ἀλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέλει, μήτε φορτηγεῖν, καὶ ὁρῶντας ἀνθρωπίνους ὁρᾷ, ὑπὸ γυναῖκας καὶ παῖδας οἰσρούμενος, ἀρσενιάσατε αὐτόν. ἢ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέα τοῖς ὀρνέοις φυλάξατε. καὶ ἢν ὀρνῶσι, πῶς οὗτος ἀπέθανε, λύπου ἕνεκα καταδύσεσθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάθαρτος παῖς, ὀνηλάτης ἐμὸς ἔκειρε, καί με αὐτίκα ἤθελεν ἀρσενιάσαι. ἀλλ' ἔτυχε γάρ τις παρὼν τότε γειτόνων γεωργῶν, καὶ οὗτος ὀρύσσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. μηδαμῶς, ἔφη, ἀρσενιάσῃς ὄνον, ἢ ἀλεῖν κὴ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον. καὶ οὐ μέγα ὄργον, ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ὀρῶσι καὶ οἴσρω φέρεται, λαβὼν αὐτὸν, ἔκτεμε. ἢ γὰρ ἐπαφροδίτου ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθείς, ἡμόρός τε ἐγένου, καὶ πίων ἔσαι, καὶ οἴσει φορτίον μέγα, οὐδὲν ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης ἢ ἰα

τρείας, ἀφίξομαι δεῦρο, μεταξὺ τριῶν ἢ τετταρων ἡμερῶν, καί σοι τοῦτον σωφρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον ἅπαντες ἐπῄνουν τὸν σύμβουλον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα. καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνοῦχος. ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ῥίψαι ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἔνθα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὁλόκληρος ἔτι, καὶ ἀκέραιος νεκρὸς τεθνήξομαι. ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ τῆς κώμης ἦλθεν, εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ τὴν ἔπαυλιν, ταύτην λέγων τὴν νεόνυμφον κόρην, τὴν ὑπὸ τοῖς λησταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης νυμφίον, περὶ δείλην ὀψίαν, ἀμφοτέρους αὐτοὺς, ἐν τῷ αἰγιαλῷ περιπατοῦντας ὑπολάσασαν ἄφνω τὴν θάλασσαν ἁρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς οὕτω τῆς συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ, οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ εὐώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων κἀμὲ παραλαβὼν, καὶ πάνθ', ὅσα δυνατὸς ἦν, συλλαβὼν, ὑπὸ κατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις. ἐγὼ δὲ ἠχθόμην μὲν, φέρων φορτίον ὄνου ἀληθινοῦ, ἀλλ' οὖν ἄσμενος τὸ ἐμπόδιον οὕτω τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς. καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες, ὁδὸν ἀργαλέαν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας

νίας, Βέροιαν, μεγάλως καὶ πολυανθρωπον, γνῶναι δὲ ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες, ἡμᾶς ἑδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. ἐν τότε δὴ πράσις ἦν ἡμῶν τῶν κτησῶν, καὶ κῆρυξ δυφωνος, γὰρ ἀγορᾷ μέσῃ ἑστὼς, ἐκήρυττεν, οἱ ὑπὸ σιόντος ἰδεῖν ἤθελον, τὰ σώματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν γὰρ τοῖς ὠνουσιν ἑκάστῳ ἔβλεπον. καὶ οὐ μὲν ὠνήσαντο, ἄλλος ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὕστατον, ἀποτελεμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν αὖθις ἐπαναστῆναι ὅτι οἶνον, ὁρᾷς, λέγων, οὗτος μόνος οὐχ εὕρηκε κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις ἀνουμένη, ἐν μετὰπίπτουσα νέμεσις, ἤγαγε. καίμοι γε δεσπότην, οἷον δὴ αὖ ἐξαίμην. λίναιόθς γὰρ καὶ γέρων ἦν, τοῦτον εἰς, τὴν τοῦ θεὸν τὴν Συρίαν εἰς τὰς κώμας καὶ οὐκ ἀγροὺς πλανῶντα, καὶ τὴν θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκάζοντα, τούτῳ πιπράσκομαι, πολλῆς μανίας ἡμῖν, τριάκοντα δραχμῶν. καὶ σχεδὸν ἤδη, ὡς λελατόμηκεν ἱκανὸν ἄγοντι. ἐπεὶ δὲ ἥκομεν, γνῶσα ἔφη Φίλητε, οὐδὲν γὰρ ἔχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμενός με, μέγα δυθὺς πρὸς θύρας ἀνακέκραγεν, ὦ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι, καλὸν καὶ ἀγαθὸν, καὶ καπναδόκλωνα τὴν γνώμην. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλος κιναίδων, συνεργῶν τοῦ Φιλήτου. καὶ μανθάνουσι πρὸς τὴν Βοιὼ ἀνεκρότησαν, ὡς ἦν τὸ γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τὸν ἐωνημένον. ὡς ἤ εἶδον ὄνομόντα, τὸν δοῦλον, ἤδη ταῦτα δὴ τὸν Φίλητον ἔσκωπτον. οὐκοῦν οὐ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις λαβοῦσα; ὄναιο δὲ τούτων τῶν καλῶν γα-

μων, καὶ τάχιστα ταχέως ἡμῖν ὠφέλους τοιούτους. καὶ οἱ μὲν ἐγέλων, τῇ δὲ ὑσεραίᾳ, συνετάθησαν ἐπ' ὄργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον. ἡ τῶν θεῶν γνῶσις ἀσάμενοι, ἐμοὶ ἐπέθηκαν, εἶτα τῆς πόλεως ἀφηλαύνομεν, ἡ τῶν χώραν πορθήσομεν. ἐπεισλαὶ δ' εἰς κώμας τινὰς πορσέλθοιμεν, ἐγὼ μὲν ὁ θεοφόρητος ἱστάμην, ὁ δὲ αὐλητὴς ὅμιλος ἐφύσα τὸν θεόν. οἱ δ' ἀτάρας ἀπορρίψαντες, τῶν κεφαλῶν κάτωθεν, ἐκ τοῦ αὐχένος ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς φύσεις. καὶ τῶν γλῶτταν τῷ ὀδόντων ὑποβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε καὶ ταύτην, ὥστε μὲν ἀπαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μελανοῦ αἵματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἐσώς, μή ποτε χρεία τῇ θεῷ καὶ ἐνείου αἵματος γένοιτο. ἐπεισὰν δὲ κατανύψειαν οὕτως ἑαυτούς, ἐκ τῶν ποδιεσκηνότων θεατῶν συνέλεγον ὀβολοὺς καὶ δραχμάς. ἄλλοι ἰχάδας, καὶ οἶνον, ἄλλοι τυροῦ κάδον ἐπέσλωκε, καὶ πυρῶν μέλιμνον ἄλλοι κριθῶν τοσοῦτον ὅνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, μὴ τῶν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένων θεὸν ἐθεράπευον. καί ποτε εἰς κώμας τινὰς αὐτῶν εἰσβαλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρυσάντες, εἰσάγουσιν ἔσω, γνῶτε καταλύοντος ἔτυχον. ἐπεὶ τὰ ἔπαχον ἐκ τοῦ κωμήτου, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑποβαλὼν τῇ ἐμαυτοῦ μεταβολῇ, ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι καὶ κῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ φέτλιε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲν φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμή, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου,

ἐκ

ἐκ τοῦ φάρυγγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην. τῷ δὲ κώμῳ τινὸς, ἔτυχον γὰρ τότε ὄνομ' ἀπολωλεκότος, καὶ τὸν ἀπολωλότα ζητοῦντος, ἀκούσαντές μου μεγα βοήσαντος, παρέρχονται εἴσω, οὐδ' ἐνὶ οὐδενὶ εἰπόντος, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβάνουσι τοὺς κιναίδους, ἄρρητα γὰρ δρᾶν ἐζηλωμένους. καὶ γέλως ἐκ τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω, καὶ ἐκβραιόντος, ὅλη τῇ κώμῃ τοῦ λόγου διαδοθέντος τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλγειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι διὰ τοιαῦτα ἐλπίδα γαμίας, τῆς παλαιᾶς νυκτὸς, ζητοῦσι ἔνθεν δεῦρο λάσαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο ἐν τῷ ὁρίμῳ τοῦ ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ, τοῦ μιμήσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν οὐκέτι τὸ διὰ νὸν ἦν, καὶ κῶς τοῦ λόγου ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ μετὰ τοῦτο οὐκέτ' οὐκετά. τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντος μου, καὶ χαμαὶ καταβέμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου σπάσαντες πολεμήσαντος, γυμνὸν ἤδη τὸν σῶμα ἔστησί με διὰ μέσου μεγάλου, εἶτα ἐκείνη τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι σπάσαντος, ὀλίγον ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, δειλιάσαντες μέντοι λοιπὸν ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον. καὶ μὴν καὶ ἀποφάξαι μετὰ τὰς μάστιγας ἐβουλεύσαντο, ὡς δὴ ὕβριν αὐτοῦ βαλόντα πολλήν, καὶ διὰ μόνης οὐκ ὀργασαμένους ἐκβαλόντα. ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτοῦ ὁ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημένη, καὶ οὐκ ἔχουσα, ὅπως δόλιοι. ἐντεῦθεν οὖν, μετὰ τὰς μάστιγας, λαβὼν τὴν λεπτοίναν, ἐβάδιζον. καὶ πρὸς ἑσπέραν ἤ-

δὴ καταλύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντος ἀνθρώπου, καὶ μὲν οὗτος ἔνδον, καὶ τὴν θεὸν μάλα ἅσμενος τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξατο, καὶ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἠθάλει δὲ ἡ λαμπὰς μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑποστάς, τῷ φίλῳ γάρ τις ἐπὶ λεπτότητι τῷ ἀγρῷ ἐπέμψε λῶρον, ὄνου ἀγρίου μηρὸν, ἄδωρον ὁ μάγειρος σκυλάσας λαβὼν, ῥαθυμίᾳ ἀπώλεσε, λιμῷ πολλῶν λαθραίως εἴσω παρελθόντων. ὃς δὲ ἐδιώκει πληγὰς πολλὰς, καὶ βάσανον ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω λεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλου. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τούτου, κακὸν ἀξιώσιον ἐμὸν, ἀλλὰ μήτε ἀποθνήσκε, εἶπον, ὦ φίλτατε, μήτε ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ δὸς σεαυτόν. πεισόμεθα γάρ μοι, πράξεις οὐ πάντα. τῷ λιναίδωρ τὸν ὄνον λαβὼν ἔξω, εἰς ὄρυγμον χωρίον, λάπετα σφάξας αὐτὸν, τὸ μὲν μὴ ἐκεῖνο, τὸ μηρὸν ἀφτεμὼν, κόμιζε δεῦρο, ἐπισκυλάσας, ὡς λεπτότητι ἀπόδος. καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ὄνου, κάτω που, ὅτι τὸν λεγόμενον ἄφοδον, δύξει γὰρ ἀφανὴς, οἰχεδά ποι, καὶ εἶναι ἀφανὴς. ὁρᾷς δὲ, ὡς ἔστιν βύσσορνος, καὶ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγειρος, ἡ γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, ἀβίτα, ἔφη, σοὶ ὦ γύναι ταῦτα. καὶ τούτῳ μόνῳ ὡς ὄρχω τὰς μάτιγας φυγεῖν ἔχω, καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξεται. ὁ μὲν οὖν ἀνόσιος οὗτος, δοῦλος μάγειρος, ἐμοῦ πλησίον ἐστὼς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβούλευε, ἐγὼ δὲ, τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, λιπαρῶς ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος.

κῆ

καὶ ῥῆξας τὴν ἰμάντα, ὦ λιπγόμιλω, μὴ ἀνασκιρτήσας, ἴεμαι δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ λίναιδοι, σὺν τοῖς λεπτότητι τ' ἀγρῶν. γνῶναι δὲ εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω τὰ τοῦ σκιρτήματι, καὶ λυχνίαν μὴ τραπέζας. λάγυνον μὲν ὦμον κομψόν τι τῶν πρὸς σωτηρίαν ἐμοὶ εὑρηκέναι, καὶ τὸν λεπτότατον τῶν ἀγρῶν λελύειν ὀλυθέως, ὡς ἀγέρωχον ὄνον, ἐμὲ καταπλειδήσαντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς, ἀλλὰ με τὸν κομψὸν, εἰς ἕκαστον λύγκα κινδύνου. λυττῶντες δὲ ξαντές με, ξίφη πολλὰ ἤδη, καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο, καὶ ξύλα μακρὰ, καὶ ἔχον οὕτως, ὥστε ἀποκτεῖναι με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τὸ λεπτοῦ τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρέρχομαι, γνῶναι οἱ ἐμοὶ λεπτότατοι κοιμηθήσεσθαι ἐμέλλον, οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας δι' μάλα ἐξωθεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρου λίαν, ἀναλύομεν τὴν θεὸν αὖθις, ἀπιέναι ἅμα τοῖς ἀγύρταις. καὶ ἀφικόμεθα εἰς λιμένα ἄλλον, μεγάλην καὶ πολυανθρωπον, ἐν ᾗ μὴ λαινοτόρον τὸ ἑστρατοῦσεν τὸ, τὴν θεὸν μὴ μένειν ἐν ἀνθρώπου οἰκίᾳ, ἢ δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης, ὠμοχωείου δαίμονος τὸν ναὸν οἰκῆσαι. οἱ δὲ μὴ μάλα ἄσμενοι τὴν ξένην θεὸν ὑποδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ συνοικίσαντες, ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων ἀφανῆ. γνῶναι δὲ συχνὰς ἡμέρας οἱ λεπτότατοι διατρίψαντες, ἀπιέναι ἤθελον εἰς τὴν πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν, ἀπιέναι τοῦτο τῶν ὠμοχωείους. καὶ αὐτοὶ δὲ τὸ τέμενος παρελθόντες, ἐκ-

μίζοντο αὐτὴν, καὶ θέντες ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνον ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς, εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο πρελθόντες, ἀνάθημα, φιάλην χρυσῆν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ θεῷ ἔφερον. οἱ δὲ κωμῆται αἰσθόμενοι ἐκεῖνα, εὐθὺς ἐδίωκον, εἶτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ τῶν ἵππων, εἴχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ ἱεροσύλους ἐκάλουν, καὶ ἀπήτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα, καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸν ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ θεοῦ. δήσαντες οὖν τοὺς γυναικίας, ἦγον ὀπίσω. καὶ τοὺς μὲν εἰς τὴν εἰρκτὴν ἐμβάλλουσι, τὴν δὲ θεὸν, τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην ἀράμενοι, ναῷ ἄλλῳ ἔδωκαν, τὸν δὲ χρυσίον τῇ πολίτιδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, τά τε σκεύη, κἀμὲ πιπράσκειν διέγνωσαν. καὶ ἀπέδοντό με ξένῳ ἀνθρώπῳ, τὴν πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέχνην ἔχοντι ἄρτους πέττειν. οὗτός με παραλαβὼν, καὶ πυρῶν μεδίμνους δέκα ὠνησάμενος, ὑπηθείς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν, ὁδὸν ἀργαλέαν. ὡς δὲ ἥκομεν, εἰσάγει με εἰς τὸν μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος ἔνδον ὁμοδούλων κτηνῶν. καὶ μύλαι πολλαὶ ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐστρέφοντο. καὶ πάντα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μέν με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύτατον ἀράμενον, καὶ ὁδὸν ἀργαλέαν ἀφιγμένον, ἀναπαύεσθαι ἔνδον ἀφῆκαν. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, ὀθόνην τοῖς ὄμμασιν ὑπηπετάσαντες, ὑποζευγνύουσί με τῇ κώπῃ τοῦ μύλης, εἶτα ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην,

μην, ὅπως χρὴ ἀλεῖν, πολλάκις μαθὼν, προσεποιούμην δὲ ἀγνοεῖν, ἀλλὰ μαστὴν ἤλπισα. λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, περιΐσαντάι με, καὶ μὴ προσδοκήσαντα, ὡς οὐχ ὁρῶντα, παίουσιν ἀθρόᾳ τῇ χειρὶ, ὥστε με ὑπὸ τῆς πληγῆς, ὥσπερ στρόμβον, ἐξαπίνης στρέφεσθαι. καὶ πείρᾳ ἔμαθον, ὡς χρὴ τὸν δοῦλον ἐν τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν τὴν χεῖρα τοῦ δεσπότου. λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ ἀσθενὴς τοῦ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πωλῆσαι. καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ, κηπουρῷ τὴν τέχνην, οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν γεωργεῖν, καὶ τοῦτο εἴχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης οὖν ἑωθεν ὑπηθείς μοι τὰ λάχανα, ἐκόμιζεν εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ παραδοὺς τοῖς ταῦτα πιπράσκουσιν, ἦγέ με πάλιν εἰς τὸν κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μὲν καὶ ἔσκαπτε, καὶ ἐφύτευε, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ εἱστήκειν ἀργός. ἦν δέ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος, πρῶτον μὲν, ἐπεὶ χειμὼν ἤδη ἦν, κἀκεῖνος οὐδὲ αὑτῷ στρῶμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅπως ἐμοί. καὶ ἀνυπόδητος, πηλὸν ὑγρὸν, καὶ πάνυ σκληρὸν καὶ ὀξὺν ἐπάτουν. καὶ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, θρίδακας πικρὰς καὶ σκληράς. καί ποτε ἐξιόντων ἡμῶν ἐν τὸν κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος, στρατιώτου στολὴν ἠμφιεσμένος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα, λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ιταλῶν φωνῇ, καὶ ἤρετο τὸν κηπουρὸν, ὅπου ἀπάγοι τὸν ὄνον ἐμέ. ὁ δὲ, οἶμαι, τῆς φωνῆς

ἀνόητος ὤν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο. ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑπερορώμενος, παίει τῇ μάστιγι τὸν κηπουρόν. κἀκεῖνος συμπλέκεται αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν ποδῶν ὑποσπάσας, εἰς τὴν ὁδὸν ἐκτείνει, καὶ κείμενον ἔπαιεν οὕτω, καὶ χειρὶ καὶ ποδὶ, καὶ λίθῳ τῷ ἐκ τῆς ὁδοῦ, καὶ ὃς τὰ πρῶτα καὶ αὐτεμαίχετο, καὶ ἠπείλει, εἰ ἀνασταίη, ἀρκτενεῖν τῇ μαχαίρᾳ. ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκείνου διδαχθεὶς τὸ ἀκινδυνότατον, σπᾷ τὴν μαίχαιραν αὐτοῦ, καὶ ῥιπτεῖ πόῤῥω, εἶτα αὖθις ἔπαιε κείμενον. ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀφόρητον, ψεύδεται, ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πληγαῖς. ὁ δὲ δείσας ὠδὶ τούτῳ, τὸν μὲν αὐτοῦ, ὡς εἶχε, κείμενον ἀπολείπει, τὴν δὲ μαίχαιραν βαστάσας ἐπ' ἐμοὶ, ἤλαυνεν εἰς τὴν πόλιν. ὡς δὲ ἤλθομεν τὸν μὲν κῆπον αὐτοῦ, συνεργῷ τινι ἐπέδωκε γεωργεῖν, αὐτὸς δὲ, τὸν κίνδυνον τὸν ἐκ τῆς ὁδοῦ δεδιὼς, κρύπτεται ἅμα ἐμοὶ, πρός τινος τῶν ἐν ἄστει συνήθων. τῇ δ' ὑστεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς οὕτω ποιοῦσι, τὸν μὲν ἐμὸν δὲ σπότην κιβωτῷ ἐνέκρυψαν. ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν ποδῶν, κομίζουσιν ἄνω, τῇ κλίμακι, εἰς οἴκημα ὑπερῷον, κἀκεῖ με ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης, ἐκ τῆς ὁδοῦ τότε μόλις ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν, καρηβαρῶν ταῖς πληγαῖς, ἧκεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐντυχὼν, λέγει τὴν ἀπόνοιαν τοῦ κηπουροῦ. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνουσιν, ἔνθα ἦμεν κεκρυμμένοι, καὶ παραλαμβάνουσι εὐθὺς τῆς πόλεως ἄρχοντας.

οἱ δὲ

οἱ δὲ εἴσω τινὰ τῶν ὑπηρετῶν πέμπουσι, καὶ σὺν
ὅλῃ ἅπαντας προελθεῖν ἔξω κελεύουσιν. ὡς δὲ
προῆλθον, ὁ λυκοῦργος οὐδαμοῦ ἐφαίνε⊖, οἱ μὲν
οὖν στρατιῶται, ὅλῃ ἔφασαν εἶναι τὴν λυκοῦργον,
λάμε, τὴν ἐκείνου ὄνομ. οἱ δὲ οὐδ᾽ ἄλλο ὑπολελεῖ-
φθαι ἔλεγον, οὔτε ἄνθρωπον, οὔτε ὄνομ. θορύβου δ᾽
ὅλ⊖ ὄσ⊖ σιωπῶν, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γιγνομέ
νης, ὁ ἀγέρωχος, μὴ παύτα πεφίοργος ἐγὼ, βουλό-
μην⊖ μαθεῖν, τίνες εἶεν οἱ βοῶντες, σιγὴν ποιῶ ἀ-
νωθεν κάτω, σιγὰ δὲ θυείσης. οἱ δέ με ἰδόντες, θυ-
θὺς ἀνέκραγον, οἱ δὲ ἐκαλόκεσαν, ψευδῆ λέγοντες.
καὶ οἱ ἄρχοντες εἴσω παρελθόντες, ⊖ παύτα ἀνε-
ρευνῶντες, εὑρίσκουσι τὴν ἐμὴν σκευὴν, τῆς κα
θωτῶν ἐγκειμένην. ⊖ λαβόντες, τὸν μὲν εἰς τὸ σ᾽ ὃν
μωτήριον πέμπουσι, λόγον τῶν τ⊖ρλημμένων ὑ-
φέξοντα, ἐμὲ δὲ κάτω βαστάσαντες, τοῖς στρατιώ-
ταις ἐπέδωκαν. παύτης δὲ ἄσβεστον ἐγέλων, ὧν
τῷ μιμήσασθαι ἐκ τῶν ὁρῶν, καὶ πεσόντι τὴν
ἑαυτῆς σκευὴν. ἅμα τοτε ὀξ ἐμοῦ πρῶτον ἦλ-
θεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, ὀξ ὄνου παρακύ-
ψεως. τῇ δ᾽ ὑσταίᾳ, τί μὲν ἔπαθεν ὁ λυκοῦργος, ὁ
ἐμὸς σκευάστης, οὐκ οἶδα. ὁ δὲ στρατιώτης πωλή-
σειν με ἔγνω, καὶ πιπράσκει με τῳ̃τε καὶ ἄνδρα
Αἰγιῆν. ὁ δὲ ὠνησάμην⊖, θεραπαινὶδι ἀνδρὸς
σφόδρα πλουσίου, πόλεως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τῆς με
γίστης, Θεσσαλονίκης. οὗτος τέχνῃ εἶχε ταύτῃ,
τὰ ὄψα ὅσ᾽ σκευάστης ὠνεῖτο, καὶ εἶχε καὶ σκευ-

φὸν σύνδουλον, ἄρτους πέττειν, καὶ μελίπηκτα
κιρνᾶν ὠλιστάμενον. οὗτοι οἱ ἀδελφοὶ, σύσκηνοί τε
ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν ταὐτῷ, καὶ τὰ
σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μετὰ
ταῦτα κἀμὲ ἵστασαν, ἔνθα κατέλυον. καὶ οὗτοι
μετὰ τὸ δεῖπνον τοῦ δεσπότου, πολλὰ λείψανα
ἄμφω εἴσω ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ
ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ κατακλείσαντες
ἔνδον ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυ-
τάτην περιστήσαντες, ἀπῄεσαν, ὥστε ἀπολούσασθαι.
κἀγὼ τοῖς παρακειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν
λέγων, ταῖς τέχναις, καὶ τοῖς κέρδεσι τῶν δεσπο-
τῶν ἐδίδουν ἐμαυτὸν, καὶ διὰ μακροῦ πάνυ ἐγεμι-
ζόμην ἀνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες
εἴσω, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἠσθάνοντο τοῦ ὀψοφα-
γίας τοῦ ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων,
κἀμοῦ ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον.
ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτῶν καταγνοὺς ἄνοιαν,
τὰς καλλίστας τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέ-
τρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἤσθοντο ἤδη τοῦ ζημίας, τὰ μὲν
πρῶτα, ἄμφω ὕποπτον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον,
καὶ κλέπτην ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἅρπαγα τῶν
κοινῶν, καὶ ἀναίσχυντον ἔλεγον. καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς
λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο. ἐ-
γὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, καὶ τὸ σῶ-
μά μου ἐκ τοῦ συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγε-
γόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθούσῃ τῇ τριχὶ ἀπέστιλ-
βεν.

βην. οἱ δὲ γενναιότατοι, μέγαν τέ με καὶ πίονα ὁρῶν
τες, καὶ τὰ κριθίδια μὴ διαπανώμενα, ἀλλ' ἐν ταὐ
τῷ μέτρῳ ὄντα, εἰς ὑπόνοιαν ἔρχονται τῶν τολμη-
μάτων τῶν ἐμῶν. καὶ προσελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλα
νεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες,
προσβαλόντες ὀπῇ τινι τὰ ὄμματα τῆς θύρας, ἐσκο
ποῦντο τἄνδον. κἀγὼ τότε τοῦ δόλου μηδὲν εἰ-
δὼς, ἠρίστων προσελθὼν, οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέ-
λων, ὁρῶντες ἄριστον ἄπιστον. εἶτα δὲ τοὺς ὁμοδού-
λους ἐκάλουν ὠθῶ τὴν ἐμὴν θέαν, καὶ γέλως πολὺς
ἦν. ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος,
θορύβου ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα, ἐφ' ᾧ τοσοῦ-
τον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ δεδανίσταται
τοῦ συμποσίου, καὶ διακύψας εἴσω, ὁρᾷ με σὺς ἀ-
γρίου μερίδια καταπίνοντα, καὶ μέγα ἐν γέλωτι ἀνα
βοήσας, εἰστρέχει εἴσω. κἀγὼ σφόδρα ἠχθόμην ὠθῶ
τοῦ δεσπότου, κλέπτης ἅμα καὶ λίχνος ἑαλωκώς. ὁ
δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα
κελεύει με εἴσω ἄγεσθαι, εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον.
ἔπειτα τραπεζάν μοι παραθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ'
αὐτῇ πολλὰ τῶν, ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ κατα-
φαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμοὺς, ἰχθῦς, τοῦτο μὲν,
γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους, τοῦτο δὲ, νάπυϊ ὠμη-
κεχυμένους. κἀγὼ τὴν τύχην ὁρῶν, ἤδη ἁπαλόν
μοι προσμειδιῶσαν, καὶ μαθὼν, ὅτι με τοῦτο μόνον
τὸ παίγνιον ἀνασώσει, καί τοι ἤδη ἐμπεπλησμέ-
νος, ὅμως ἠρίστων, τῇ τραπέζῃ παραστάς. τὸ δὲ συμ

πόσιον ἐκλονεῖτο τοῦ γέλωτι. καί τις εἶπε, καὶ πίε-
ται οἶνον οὗτος ὁ ὄνος, ἢν τις αὐτῷ ἐγκερασάμε-
νος ὑπὲρ δῶ. καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, κἀγὼ τὸ πρὸς
ἐνεχθὲν ἔπινον. ὁ δὲ, οἷον εἰκὸς, ὁρῶν με κτῆμα πα-
ράδοξον, τῆς μὴ τιμὴν τῆς ἐμὴν κελεύει τῶν διοικη-
τῶν τινι καταβαλεῖν, τοῦ ἐμὲ ὠνησαμένου, καὶ ἄλ-
λο τοσοῦτον. ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ
τῶν ἑαυτοῦ νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα ποιῶν
μάλιστα, ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. τοῦ δὲ γε-
ρᾴδεα ἦν πάντα, ὑπήκουον γὰρ εὐθὺς, εἰς ἅπαντα,
διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν, κατακλίνεσθαί
με ὑπὲρ κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον ἐπ' ἀγκῶνος, ἐ-
ποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ
ὀρχεῖσθαι ὑπὲρ τοῦ δύο ἐπανιστάμενον ὀρθὸν, καὶ κα-
τανεύειν, καὶ ἀνανεύειν πρὸς τὰς φωνὰς, καὶ πάνθ',
ὅσα ἐδυνάμην μὲν καὶ δίχα τοῦ μανθάνειν ποιεῖν.
καὶ τὸ πρᾶγμα περιβόητον ἦν, ὄνος ὁ τοῦ δεσπότου,
οἰνοπότης, παλαίων, ὀρχούμενος. τὸ δὲ μέγιστον,
ὅτι πρὸς τὰς φωνὰς ἀνεύουν ἐν καιρῷ, καὶ κατέ-
νευον. καὶ πιεῖν δὲ ὁπότε θελήσαιμι, ᾔτουν, τοῖς ὀφ-
θαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας. καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον
τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρω-
πον ἐν τοῦ ὄνῳ κείμενον. ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιού-
μην, τὴν ἐκείνων ἄγνοιαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμαν-
θανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ὑπὲρ τοῦ νώτου, καὶ
τρέχειν δρόμον ἀλυπότατον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναί-
σθητον, καὶ σκευή μοι ἦν πολυτελής. καὶ στρώματα

πορφυρᾶ

πορφυρᾶ ὑπεβάλλομαι. καὶ χαλινοὺς εἰσεδεχόμην, ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πεποικιλμένους. καὶ κώδωνες ἐξήπτοντό μου, μέλος μουσικώτατον ἐκφωνοῦντες. ὁ δὲ Μενεκλῆς, ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ. ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θέαν παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδότων, καὶ οἱ μὲν ἄνδρες, τῆς μάχης ἤδη ἦσαν ἐν παρασκευῇ, καὶ ἀφῖκτο ἡ πορεία, ἐξελαύνομεν οὖν ἔωθεν. κἀγὼ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἴ ποτε χωρίον ἦν τῆς ὁδοῦ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχήμασιν ὑπεβαίνειν χαλεπόν. ὡς δὲ κατέβημεν ὑπὲρ Θεσσαλονίκην, οὐκ ἦν, ὅστις ὑπὲρ θέαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὴν ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον, καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις τῶν αὐτοῦ πολιτῶν, παρὰ τὸν πότον, ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ παραδόξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει. ὁ δὲ ἐμὸς ὑπεστάτης πρόσοδον εὗρεν ἐξ ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. κατακλείσας γάρ με ἔνδον, εἶχεν ἑστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τἀμὰ παραδόξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν. οἱ δ' εἰσεκόμιζον, ἄλλος ἄλλό τι τῶν ἐδωδίμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνου γαστρὶ δοκοῦν, ἐγὼ δὲ ἤσθιον. ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν, τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶν, μέγας τε, καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καί ποτε γυνὴ ξένη, ὃ

μέτρια κεκτημένη, τὴν ὄψιν ἱκανὴ, παρελθοῦσα εἴσω ἰδεῖν ἐμὲ ἀριστῶντα, εἰς σφῶτά μου θερμὸν ἐμπίπτει, τοῦτο μὲν, τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου, τοῦτο δὲ, τοῦ παραδόξου τῶν ἐμῶν ὑπὸ τηδευμάτων, εἰς ὑπὸ θυμίαν συνουσίας προελθοῦσα. Καὶ διαλέγετο πρὸς τὸν ὑπὸ στάτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἁδρὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα ἀναπαύσασθαι. κἀκεῖνος οὐδὲν φροντίσας, εἴτε καὶ ἀνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν. κἀπειδὴ ἑσπέρα τε ἤδη ἦν, κἄκ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν, ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν γυναῖκα εὕρομεν, πάλαι ἀφιγμένην ὑπὸ τὴν ἐμὴν εὐνήν. ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώματα εἴσω κατέθεντο, καὶ χαμεύνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. εἶτα οἱ μὲν τοῦ γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ που πλησίον, πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον. ἡ δὲ λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον, ἔπειτα ἀπολυσαμένη, παρέστη τοῦ λύχνου γυμνὴ ὅλη. Καὶ μύρον ἔκτινος ἀλαβαστρου προχεαμένη, τούτῳ ἀλείφεται, κἀμὲ δὲ μυρίζει, ἔνθεν μάλιστα τὴν ῥῖνά μου μύρων ἐνέπλησεν. εἶτά με κατεφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς σφώμενον, καὶ ἄνθρωπον διελέγετο. καί με ἐκ τοῦ φορβαίας ὑπὸ λαβομένη, ὑπὸ τὸ χαμεύνιον εἷλκε. κἀγὼ οὐδὲν τρίτου παρακαλέσοντος εἰς τοῦτο διεόμενος, καὶ οἴνῳ δὲ παλαιῷ πολλῷ ὑποβεβρεγμένος, καὶ τοῦ χρωτὶ τοῦ μύρου οἰστρημένος, καὶ τῆς παιδίσκην

δίσκην ὁρῶν πάντα καλὴν, κλίνομαι, καὶ σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν ἄνθρωπον. Καὶ γὰρ ἐζόπου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας, ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις συνήθους ἔτυχον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην ὄνῳ. Καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος οὐχὶ μέτριον ἦγε, μὴ οὐ χωρήσασα ἡ γυνὴ διαπασθείη, κἀγὼ ὥσπερ ἀνδροφόνος, καλὴν δώσω δίκην, ἠγνόουν δὲ οὐκ εἰς δέον δεδιώς. ἡ δὲ γυνὴ πολλοῖς τοῖς φιλήμασι, καὶ τούτοις ἐρωτικοῖς, προσκαλουμένη, ὡς εἶδεν οὐ κατέχοντα, ὥσπερ ἀνδρὶ παρακειμένη, περιβάλλεταί με, καὶ ἄρασα εἴσω, ὅλον παρεδέξατο. κἀγὼ μὲν ὁ δειλὸς, ἐδεδοίκειν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα, ἡ δὲ τοῦ τε ὀσφύος τοῦ ἐμῆς εἴχετο, ὥστε μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἴπετο τὸ φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπείσθην, ἔτι μοι καὶ προσδεῖν πρὸς τὴν τοῦ γυναικὸς ἡδονήν τε καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρέτουν, γνοούμενος, ὡς οὐδὲν εἴην κακίων τοῦ τοῦ Πασιφάης μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνὴ, οὕτως ἦν ἄρα εὖ τὰ Ἀφροδίσια ἑτοίμη, καὶ τοῦ ἀκρὸ τοῦ συνουσίας ἡδονῆς ἀκόρεστος, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα γν' ἐμοὶ ἐδαπάνησεν. ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὴ ἀνασταῖσα ἀπῄει, συνθεμένη πρὸς τὸν ἐπιστάτην τὸν ἐμὸν, οἴσειν ὠδὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν αὐτὸν τοῦ νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μὲν πλουσιώτερος ἐκ τῶν ἐμῶν γενόμενος, καὶ τοῦ δεσπότη καινότερον γν' ἐμοὶ ἐπιδειξάμενος, συγκατακλείει με τῇ γυναικὶ, ἡ δὲ κατεχρήσατό μοι δεινῶς. καί ποτε ἐλθὼν ὁ ἐπιστά-

της, ἀπαγγέλλει τοῦ δεσπότου τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐ-
τὸς διδάξας. Ἐ ἐμοῦ μὴ εἰδότος, ἄγει αὐτὸν ἑσπέρας
ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ διά τινος ὀπῆς τοῦ θύ-
ρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ μείρακι συνευναζόμενον.
ὁ δὲ ἡσθεὶς τῇ θέᾳ, καὶ δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα
ποιοῦντα ἐπεθύμησε. καὶ κελεύει πρὸς μηδένα ἔ-
ξω οὗτον εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ, τοῦ θέας παρα-
γάγωμεν οὗτον εἰς τὸ θέατρον, σύν τινι τῶν κατά-
δεδικασμένων γυναικῶν, Ἐ παντων ὀφθαλμοῖς
ὑπὸ τὴν γυναῖκα ἀναβήσεται. καί τινα τῶν γυναι-
κῶν, ἥ τις κατεκέκριτο θηρίοις ἀπρθανεῖν, ἄγουσιν ἐν-
δον παρ' ἐμὲ, καὶ προσιέναι τε ἐκέλευον, Ἐ ψαύειν
ἐμοῦ. εἶτα τὸ τελευταῖον, τοῦ ἡμέρας ἐκείνης ἐνστά-
σης, ἐν ᾗ τὰς φιλοτιμίας ἦγεν ὁ ἐμὸς δεσπότης,
εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον, καὶ εἰσήειν οὕτω.
κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ινδικῆς πεποιημέ-
νη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ὑπὸ ταύτης με ἀνακλίνου-
σι, κἀκεῖ μοι τὴν γυναῖκα παρακατέκλιναν. εἶτα
οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπί τινος μηχανήματος, Ἐ
εἴσω εἰς τὸ θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν
τοῦ μέσῳ. καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρό-
τος πάσης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα
ἡμῖν παρέκειτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐ-
τῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔ-
χουσι. Ἐ παῖδες ἡμῖν παρεστήκεσαν, οἰνοχόοι κα-
λοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν χρυσίῳ διακονούμενοι. ὁ μὲν οὖν
ὑπλστάτης, ἑστὼς ὄπισθεν, ἐκέλευέ με ἀριστᾶν. ἐγὼ δὲ

ἅμα

ἅμα μὲν ἠδούμην, ἐν τῷ θεάτρῳ κατακείμενος, ἅμα δὲ ἐδεδίειν, μή που ἄρκτος ἢ λέων ἀναπηδήσηται. ἐν τούτῳ δέ, τινος ἄνθη φέροντος, παροδεύοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν ὁρῶ καὶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας τοῦ λέχους, ἐκπίπτω. καὶ οἱ μὲν ᾤοντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον, ἐγὼ δὲ ἐν ᾧ ἐξ ἑνὸς ὑπὸ τρέχων, καὶ ἀπανθιζόμενος ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀνθέων τὰ ῥόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἔτι θαυμαζόντων ἐπ' ἐμοί, ἀκρπίπτει ἐξ ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τοῦ κτήνους ὄψις, καὶ ἀπόλλυται, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι ὄνος, ὁ δὲ Λούκιος αὐτὸς ἐνδόν μοι γυμνὸς εἱστήκει. τῇ δὲ παραδόξῳ ταύτῃ, καὶ μηδέ ποτε ἐλπισθείσῃ θέᾳ πάντου ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν ἐπεθορύβησαν. καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ, ὥσπερ φαρμακα δεινὰ ὑπὸ στάμενον, καὶ κακόν τι πολύμορφον, ἠξίουν εὐθὺς ἐνδόν πυρί με ἀπαθανεῖν. οἱ δὲ περιμεῖναι καὶ τοὺς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον δεῖν, καὶ πρότερον διαγνῶναι, εἶθ' οὕτω δικάσαι περὶ τούτων. κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν, ὅτι γυνή με Θετταλὴ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλη, χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε. καὶ ἱκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν με ἐν φρουρᾷ, ἔστ' ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὡς οὐ καταψεύδομαι, οὕτω γεγονώς. καὶ ὁ ἄρχων, λέγε, φησὶν, ἡμῖν ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν, εἴ τινας φῂς ἔχειν τῷ

γένει προσήκοντας, καὶ πόλιν. κἀγὼ, πατὴρ μὲν, ἔφην, ἔστι μοι Λούκιος, τοῦ δὲ ἀδελφῶ τοῦ ἐμῶ, Γάϊος. ἄμφω δὲ, τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχομεν, κἀγὼ μὲν ἱστορίων καὶ ἄλλων εἰμὶ συγγραφεὺς, ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ μάντις ἀγαθός. πατρὶς δὲ ἡμῖν, Γάτραι τῆς Ἀχαΐας. ὁ δὲ δικαστὴς, ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, φιλτάτων ἐμοὶ, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ, καὶ ξένων, οἰκίᾳ τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων. καὶ ἐπίσταμαι, ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς ἐκείνων ὤν. καὶ τοῦ δίφρου ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ πολλὰ ἐφίλει, καί με καὶ οἴκαδε ἦγεν, ὡς ἑαυτόν. ἐν τούτῳ δὲ, καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων. κἀν τούτῳ με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ, πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει. καὶ ἐλθόντες ὠθὶ θάλατταν, ναῦν εὐκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα. ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων, ἐλθεῖν παρὰ τὴν γυναῖκα τὴν σοφισθεῖσάν μου τοῦ ὄνου, καλλίων αὐτῇ φανεῖσθαι λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὤν. ἡ δέ μ' ἀσμένη τε εἰσεδέξατο, τοῦ παραδόξῳ, οἶμαι, τοῦ πράγματος ὑπερπομένη, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἱκέτευε. κἀγὼ ἐπειθόμην, νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων, τὸν ὄνον ἀγαπηθέντα, νῦν γενόμενον ἄνθρωπον ὑπερτρυφᾶν, καὶ τὴν σοφισθεῖσαν ὑποροᾶν. καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ τοῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τοῦ φιλτάτῳ, καὶ εὖ ἀνθρώπους με ἀνασώσαντι ῥόδῳ. ἐπεὶ δ' ἦν νὺξ βαθεῖα, ἤδη καὶ καθεύδειν ἔδει. κἀγὼ

γὼ δ' ἐπανίσταμαι, κἀγὼ ὡσαύτως μέγα τι ποιῶν ἀπο-
θὸν, ἀπολύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνὸς, ὡς δῆθεν ἐπι-
μᾶλλον αἱρέσων, ἐκ δὲ πρὸς τὸν ὄνον συγκείσεως. ἡ
δὲ, ἐπειδὴ εἶδέ με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντα,
προσπίπτουσά μοι, οὐ φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη, καὶ δὲ
ἐμῆς οἰκίας, ἀγαθέ μοι ἀπελθὼν, κομίσῃ. ἐμοῦ
δ' ὀρμῶντος, τί γὰρ ἀγαθὸν ἡμαρτηταί μοι τοιοῦτον; ἐ-
γὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ, ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ
δεῦρο στῆσαι τότε, ἐκείνῳ, καὶ οὐχὶ σοὶ σωτηρίαν δῶ. καὶ
ὤμην σὲ καὶ ναῦν κἂν ἐκεῖνό γε μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου
σύμβουλον δύνασθαι, καὶ σύρειν, σὺ δέ μοι ἐλήλυ-
θας, ἀπ' ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησίμου ζώου, ὀνοπί-
θηκον μεταμορφωθείς. καὶ καλεῖ ἤδη δυθὺς σὺν οἰ-
κέτας, καὶ κελεύει με, τῶν νώτων μετέωρον, κομι-
σθῆναι ἔξω δὲ οἰκίας. καὶ ἀναστὰς, πρὸ τοῦ δώματος
τίον, ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος καὶ με-
μυρισμένος, τῶν γλυκυτάτων μύρων, ταύτῃ σωτηρίαν δῶν. ἅμα δὲ ὀρθρος γυμνὸς ὤν, ἔ-
θεον ἐπὶ ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν, τῷ ἐμαυ-
τοῦ φίλῳ συμφοράν. ἔπειτα ἐκ δὲ πόλεως,
ἀφεσθέντος ἀνέμου, πλέομεν ἔνθεν, καὶ ὀλί-
γαις ἡμέραις ἀφικόμεθα εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. φί-
ταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν ἔθυον, καὶ ἀναθήματα ἔθη-
κα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ, οὐδ' ἀπὸ τοῦ λό-
γου, ἀλλ' ἀπ' ὄνου πολυργίας, ἀπὸ μακροῦ πάνυ, καὶ
οὕτω δὲ μόλις, οἷμαι δὲ ἀνασωθείς.

Ζεὺς ἐλεγχόμενος.
Κυνίσκου καὶ Ζηνός.

Ἐγὼ δέ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἀνοχλήσω σε, πλοῦτον ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ δικαιότατα τοῖς πολλοῖς, σοὶ δ' οὐ ῥᾴδιον παρασχεῖν, ὁρῶ γοῦν σε τὰ πολλὰ παρανοοῦντα, δυχερῶν αὐτῶν, ἃ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον ἐβουλόμην παρὰ σοῦ μοι γενέσθαι. Ζεύς. τί τοῦτό ἐστιν, ὦ Κυνίσκε. οὐ γὰρ ἀτυχήσεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς ἔφης, δεόμενος. Κυ. ἀπόκειναι δή μοι πρός τινα οὐ χαλεπὰ ἐρώτησιν. Ζεύς. μικρὰ γε ὡς ἀληθῶς ἡ δυχὴ, καὶ προχείρως, ὥστε ἐρώτα, ὁπόσα αὐ ἐθέλεις. Κυ. ἰδοὺ ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἀνέγνωσται γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα. εἰπὲ οὖν μοι, εἰ ἀληθῆ ἐστιν, ἃ περὶ τῆς εἱμαρμένης, καὶ τῶν μοιρῶν, ἐκεῖνοι ἐῤῥαψῳδήκασιν, ἄφυκτα εἶναι, ὁπόσα αὖ αὐτοῖς ἐπενήσωσι γενομένῳ ἑκάστῳ. Ζεύς. καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα, οὐδέν γε ἔστιν, ὅ, τι μὴ αἱ μοῖραι διατάττουσιν. ἀλλὰ πάντα, ὁπόσα γίγνεται, ἐπὸ ταύτων ἀγόμενα στρέφομεν, ἐνθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἕκαστον ἐπικεκλωσμένῳ ἔχει τὸν ἀπόβασιν, καὶ οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι. Κυ. οὐκοῦν, ὁπόταν ὁ αὐτὸς Ὁμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως λέγῃ, Μὴ ἐπὲρ μοῖραν δύμον Ἀΐδος εἰσαφίκηαι, καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δοκεῖ σοὶ φήσομεν

μεν τότε αὐτόν; Ζεύς. Ἐ μαλα, οὐδὲν γὰρ οὕτω γένοιτ' ἄν, ἔξω τοῦ νόμου τῶν μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ τὸ λῖνον. οἱ ποιηταὶ δὲ, ὁπόσα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν κατεχόμενοι ᾄδουσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ' αὑτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τἀληθὲς, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὸν ἐῤῥαψῴδει δι' αὐτῶν. Κυ. ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ κἀκεῖνό μοι ἀπόκριναι, οὐ τρεῖς αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ατροπος. Ζεύς. πάνυ μὲν οὖν. Κυ. ἡ εἱμαρμένη τοίνυν ἐς ἡ τύχη, πολυθρύλλητοι γὰρ ἐς αὗται, τίνες εἰσίν; ἢ τί δύναται αὐτῶν ἑκατέρα, πότερον τὰ ἴσα ταῖς μοίραις, ἢ τί ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκούω γοῦν ἁπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι τύχης καὶ εἱμαρμένης δυνατώτερον. Ζεύς. οὐ θέμις, ἅπαντά σε εἰδέναι, ὦ Κυνίσκε. τίνος δ' οὖν ἕνεκα ἠρώτησάς ποτε περὶ τῶν μοιρῶν; Κυ. ἢν πρότερόν μοι, ὦ Ζεῦ, κἀκεῖνο εἴπῃς, εἰ καὶ ὑμῶν αὗται ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν, ἠρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν. Ζεύς. ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' οὖν ἐμειδίασας; Κυ. ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ομήρου ἐπῶν, ἐν οἷς πεποίησαι αὐτῷ, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν διημηγορῶν, ὁπότε ἠπείλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς ἀναρτησάμενος τὰ πάντα. ἔφης γὰρ αὐτὸς, τὴν μὲν σειρὰν καθήσειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ

ἅπαντας, εἰ βούλοιντο, ἐκκρεμαννυμένους, καταπαύειν βιάζεσθαι, οὐ μὴν καταπαύσειν γε, σὺ δέ, ὁπόταν ἐθελήσῃς, ῥᾳδίως ἅπαντας αὐτῇ κατηγαγὲ ἐρύσας, αὐτή τε θαλάσσῃ. τότε μὴ ἂν θαυμάσῃς εἰ δώσεις μοι τὴν βίαν, καὶ συμπεριφερέσθω μεταξὺ ἀκούων τῶν ἐπῶν, νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἡδέως ὁρῶ μετὰ τῆς σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπειλῶν, ἀλλὰ λεπτοῦ νήματος, ὡς φῂς, κρεμάμενον. δοκεῖ δ' ἔν μοι δικαιότερον αὖ ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε καταπαύσουσα θεωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. Ζεύς. οὐκ οἶδ', ὦ, τι σοι ταῦτα βούλεται τὰ ἐρωτήματα. Κυ. ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν μοιρῶν καὶ τῆς εἱμαρμένης, μὴ τραχέως, μὴ δὲ πρὸς ὀργὴν ἀποκρίνῃ μου, τἀληθῆ μετὰ παῤῥησίας λέγοντος. εἰ γὰρ οὕτως ἔχει ταῦτα, ὦ πάντων αἱ μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδενὸς ἂν ἄλλου οὐδ' ἑνὸς ἕνεκα ἡμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, ὦ ἕνεκα τόμβας προσάγομεν, ζηλοῦμενοι γεγενῆσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τἀγαθά; οὐχ ὁρᾷς γάρ, ὅτι καὶ ἀπολαύσαιμεν τῆς τιμῆς ἐλεεινοὶ ταύτης, εἰ μήτε τῶν φαύλων ἀπροστάτευτοι εὑρέσθαι δυναίμεθα ἡμῖν ἐκ τῶν ζυγῶν, μήτε ἀγαθοῦ τινος θεσσάλου τυχεῖν. Ζεύς. οἶδα, ὅθεν σοὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, παρὰ τῶν καταράτων σοφιστῶν, οἳ μὴ δὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γοῦν τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑμᾶς ἀσεβείας, ἀποτρέποντός σου καὶ τοὺς ἄλλους

θύειν

θύειν καὶ εὔχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν, ἡμᾶς γὰρ οὔτε ὑπὲρ μελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὔθ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα. πλὴν οὐ χαιρήσουσί γε, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. Κυ. οὐ μὰ τὸν τῆς Κλωθοῦς ἄτρακτον, ὦ Ζεῦ, οὐχ ὑπ' ἐκείνων ἀναπεισθείς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ', ὅπως εἰπεῖν προϊὼν ἡμῖν, εἰς ἔσχατα ἀπέβη, περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὖθις δ', εἰ δοκεῖ, διὰ βραχέων ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ. Ζεύς. ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν. Κυ. πάντα φῂς ἐκ τῶν μοιρῶν γίγνεσθαι; Ζεύς. φημὶ γάρ. Κυ. ὑμῖν δὲ δυνατὸν, ἀλλάττειν ταῦτα καὶ ἀνακλώθειν; Ζεύς. οὐδαμῶς. Κυ. βούλει γοῦν, ἐπαγάγω καὶ τὸν μετὰ ἔσχατα, ἢ δῆλον, κἂν μὴ εἴπω αὐτό; Ζεύς. δῆλον μέν. οἱ δέ γε θύοντες οὐ τῆς χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸν βέλτιον. Κυ. ἱκανὸν καὶ ἔσχατα, εἰ καὶ σὺ φῂς ὠδὶ μηδενὶ χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων, τιμώντων τὸν βέλτιον. καί τι εἴ τις τῶν σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἄν σε, καθ' ὅτι βελτίους φῂς εἶναι θεοὺς, καὶ ταῦτα, ὁμοδούλους τῶν ἀνθρώπων ὄντας, καὶ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς δεσποίναις, ταῖς μοίραις ταττομένους. οὐ γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸν ἀθανάτους εἶναι, ὡς δι' αὐτὸν ἀμείνους δοκεῖν, ἐπεὶ τοῦ

τό γε μακρῷ χεῖρόν ἐστιν, εἴ γε σοῦ μὲν, εἰ μηδὲν ἄλλο, θανάτος γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφέλεται. ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ αἴδιος ἡ δουλεία γίγνετε, ὑπὸ μακρῷ τοῦ λίνῳ στρεφομένη. Ζεύς. ἀλλ' ὦ Κυνίσκε, τὸ αἴδιον οὖν, καὶ ἄπειρον, εὔδαιμον ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἡμεῖς βιοῦμεν. Κυ. οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισται καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ ἔνεστι. σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δύνασαι ἀνασπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἱμονιὰν καθεὶς, ὁ δὲ Ἥφαιστος, χωλός ἐστι, βάναυσός τις, καὶ πυρίτης τὴν τέχνην. ὁ Προμηθεὺς δὲ, καὶ ἀνευκολοπίσθη ποτέ. τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδήτην ἔτι ἐν τοῦ Ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἐρᾷν δέφασιν ὑμᾶς, καὶ τιτρώσκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὸν σὸν ἀδελφὸν παρὰ τοῦ Λαομέδοντι, καὶ παρὰ τοῦ Ἀδμήτῳ, τὸν Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι οὐ πάνυ εὐδαίμονα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' ἐοίκασιν ὑμῶν οἱ μὲν τινες, εὐτυχεῖς τε καὶ εὐμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ λῃστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ περισυλᾶσθε ὑπὸ τῶν ἱερωσύλων. καὶ ἐκ πλουσιωτάτων πενέστατοι ἐν ἀκαρεῖ χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ κατεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς οὖν εἵμαρτο δηλαδή. Ζεύς. ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικὰ, ὦ Κυνίσκε φῂς, καί σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν. Κυ. φείδου ὦ Ζεῦ τῆς ἀπειλῶν,

ἀπειλῶν, εἰδὼς οὐδὲν μᾶλλον πείσομενον, ὅτι μὴ καὶ τῇ μοίρᾳ πᾶσι σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ οὐδ' αὐτὸν ἐκείνους ὁρᾷς ἅδην ἱδρῶτος ἀγωνιῶντας, ἀλλ' οἵ γε πλεῖστοι δακρύουσιν ὑμᾶς, οὐ γὰρ εἵμαρτο, οἶμαι, ἅλωναι αὐτούς. Ζεύς. οὐκ ἔλεγον, ὡς ἄρ' ἐκείνων τις εἶ, τῶν ἀναιρούντων τὴν πρόνοιαν τοῦ λόγου; Κυ. παύου ὦ Ζεῦ δέδιας αὐτούς, οὐκ οἶδ', ὅτου ἕνεκα, παύτα γοῦν, ὁπόσα αὖ εἶπω, οἴει ἐκείνων παιδιὰν εἶναι, ἐγὼ δὲ παρὰ τὸν θάνατον ἄλλου τἀληθές, ἢ παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἥδέως δ' ἂν καὶ ὄψε βροίμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστί, μοῖρα τις, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεός, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῶν ἐκείνων; Ζεύς. ἥδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, ὦ θεμιτὸν εἶναι, παύτα σε εἰδέναι. σὺ δ' ὧν τι δὴ ἀρχῇ ἐρωτήσειν φήσας, οὐ παύτα, πρός με τοιαῦτα λεπτολογούμενον, καὶ ὁρῶ, ὅτι σοὶ τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ὡς δέξαι τὸ δόγμα ἡμᾶς προνοουμένους τῶν ἀνθρωπίνων. Κυ. οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα, τὰς μοίρας εἶναι τὰς παύτα διατελούσας, εἰ μὴ μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ μετατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα. καὶ ἀμφισβητεῖτε δὴ ἀλλήλαις, παρωσάμενοι τὴν εἱμαρμένην. Ζεύς. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἡ μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα διατελεῖ. Κυ. μανθάνω, ὑπηρέται καὶ διάκονοί τινες τοῦ μείζονος ἐθέλετε εἶναι φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐκεῖναι αὖ ἐθέλουσι πρόνοιαι ὑμεῖς δέ, ὥσπερ σκύλα τινὰ ἔργα λαβόντες, ἔστε αὐτῷ. Ζεύς. πῶς λέγεις; Κυ. ὥσπερ,

οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τοῦ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον συνεργεῖ μέν τι πρὸς τὴν τέχνην, οὐδ' εἰς δὲ ἂν εἴποι, ὡς ταῦτα τεχνίτης ἐστίν. οὐδ' ἡ ναῦς ἔργον τοῦ σκεπάρνου ἢ τοῦ τρυπάνου, ἀλλὰ τοῦ ναυπηγοῦ. οὕτως ἀνάλογον, ἡ μὲν ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἡ εἱμαρμένη ἐστίν. ὑμεῖς δὲ, ἆρα τρύπανα καὶ σκέπαρνα ἐστὲ τῶν μοιρῶν. καὶ ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ εἱμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τἀγαθὰ, οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδοις καὶ τιμαῖς γεραίροντες. οἱ δ' οὐδὲ τὴν εἱμαρμένην τιμῶντες ἄν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον, οὐ γὰρ οἶμαι δυνατὸν εἶναι οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς μοίραις, ἀλλάξαι καὶ μετατρέψαί τι, τῶν δὲ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἑκάστου. ἡ γοῦν Ατροπος οὐκ ἀναίσχοιτο ἄν, εἴ τις εἰς τοὐναντίον τρέψειε τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τῆς Κλωθοῦς τὸ ἔργον. Ζεύς. σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς μοῖρας τιμᾶσθαι πρὸς τῶν ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ, εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἕνεκα, τοῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τῶν ὑπὸ τῆς μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως τιμοίμεθα ἄν. Κυ. τὸ μὲν ὅλον ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ, παντελῶς ἀδύνατον. εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῄς, ὡς προμαθὼν, ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸν θάνατον, καθείρξας ἑαυτὸν, ἀλλ' ἀδύνατον, ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ μοῖρα κυνηγετήσοντα, καὶ παραδώσει τῇ

αἰχμῇ.

κέχμῆ, καὶ ὁ Ἀδράστος, ὧδέ πῃ σῶ ἀφεὶς τὴν λόγχην, ἐκείνου μὲν ἁμαρτήσεται, φονεύσει δὲ τὸν Κροίσου παῖδα, ὡς αὖ, ἀπὸ ἰσχυροῦ προστάγματος τῶν μοιρῶν, φορμηνέου τοῦ ἀκοντίου ὧδέ τὸν νεανίσκον. τὸ μὲν γὰρ λαὶς καὶ γελοῖον, τὸ μὴ σωῖσαι τέκνων ἄλκης, δαιμόνων βίᾳ. Εἰ γὰρ τεκνώσεις, φησί, παῖδα, ἀκμητρωεῖ σε ὁ φύς. πρόδηλη γὰρ, οἶμαι, ἡ παραίνεσις πρὸς τὰ παόντως οὕτω γεγενημένα. τοιγαῦν τοι μετὰ τὸν χρησμὸν, καὶ ἔσωσε, καὶ ὁ φὺς ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὥστε οὐχ ὁρῶ, αὐθ' ὅτου ἀπαιτεῖτε τὸν μάντιν ὧδέ τῇ μαντικῇ. ἐῶ γὰρ λέγειν, ὡς λοξὰ, καὶ ἐναμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθατε, οὐ παῦ ἀποσοφοῦσθαι, εἰ ὁ μὲν Ἄλυν διαβὰς, τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὴν τοῦ Κύρου, ἄμφω γὰρ δυνατὴ ὁ χρησμός. Ζεύς. ἰοὺ τις, ὦ Κυνίσκε, τὸν Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτίαν ἠτὴ τοῦ Κροίσου, διότι ἐπειρᾶτο ἐκεῖνον αὐτοῦ ἄρνεια κρέα, καὶ χελώνης ὀστᾶ τὰ αὐτὰ ἕψων. Κυ. ἐχθρὸν μὲν μὴ δὲ ὀργίζεσθαι θεὸν ὄντα. πλὴν ἀλλὰ τὸ δίκαιον ἠπαίτηθῆναι τὸν Λυδῶν παρὰ τοῦ χρησμοῦ, ἐπέπρωτο, οἶμαι, καὶ ἄλλως, τὸ μὴ σαφῶς ἀκοῦσαι τὰ μέλλοντα, ἢ εἱμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντικὴ ὑμῶν, ἐκείνης μέρος ἐστίν. Ζεύς. ἡμῖν δὲ οὐδεμιᾷ ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοί ὀνομάζ, οὔτε προνοιαί τινα εἰσφορόμενοι εἰς τὰ πράγματα, οὔτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα. ἰαί μοι ὑμῶν εἰκῆ τως μὲ καταφρονεῖν, ὅτι κοράνον, ὡς ὁρᾷς, δίκη-

κυλημιόθ, αὐέχομαί σε τοσαῦτα καθ' ἡμῶν δι-
εξιόντα. Κυ. Βαλλέτω Ζεύς, εἴ μοι κόραυνον πλη-
γὴν εἴμαρται, καί σε οὐδ' ὧς αὐτίσωσομαι φλ πλη-
γῆς, ἀλλὰ τὴν Κλωθὼ, τὴν δὴ Ζηνὸς πιτρώσκουσαν,
οὐδὲ γὰρ τὸν κόραυνον αὐτὸν φαίλω αὖ αὐτιόν μοι
χρυσοῦ τ' βαύματος. πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι,
ἢ σὲς, ἢ τ' εἱμαρμένη, σὺ δέ μοι ὁ ὑπὲρ ἐκείνης
ἀπόκειναι. ἀνέμνησας γάρ με, ἀπφλήσας, τί δή ποτε
τὸν ἱροσύλας καὶ λῃστὰς ἀφεῖτες, ὁ Ζεύς τοὺς ὑβρι-
στὰς, ὁ Βιαίους ὁ ὑπερόρκους, δρῶν τινα πολλάκις κε-
ραυνὸν τε, ἢ λίθον, ἢ νεὼς ἱστίον, ὀδηρὴν ἀδικούσης, γνώ-
τε δὲ χρυσόν τινα, καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον. τί σιωπᾷς ὦ
Ζεῦ; ἢ οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδῆναι; Ζεύς. οὐ
γὰρ ὦ Κωΐσκε, σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, καὶ οὐκ
οἶδ', ὅθεν ταῦτα ἥκεις μοι συμπεφορηκώς. ἐγὼ δὲ
μὴ δὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι, σέ τε, καὶ τὴν πρόνοιαν,
καὶ τὴν εἱμαρμένην, τί δή ποτε Φωκίων μὲν ὁ
χρηστὸς, ὧν τοσαύτη σωφία, καὶ σπανίως τῶν ἀναγ-
καίων ἀπέθανε, καὶ Αἰσχίδης πρὸ αὐτοῦ. Καλλίας
δὲ καὶ Αλκιβιάδης, ἀκόλαστα μειράκια, ὑπερηφά-
νων, καὶ Μειδίας ὁ ὕβριστὴς, καὶ Χαροπὸ ὁ Αἰγυ-
πήτης, λίναιδος ἄνθρωπος, τὴν μητέρα λιμῷ ἀπο-
κτονώς, καὶ πάλιν, Σωκράτης μὲν παρεδόθη τοῖς
ὠνηκα, Μέλητος δὲ οὐ παρεδόθη. καὶ Σαρδανα-
πάλος μὲν ἐβασίλευσε, θῆλυς ὤν, Φορσῶν δὲ πο-
σοῦτοι, καλοὶ κἀγαθοὶ ἄνδρες, ἀνδηκολοπίζοντο
πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἤρεσκον τοῖς γιγνομένοις.

ἵνα

ἵνα δὲ ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω, καθ' ἕκαστον ἐπεξιὼν, τοὺς μὲν πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, ἀγομένους δὲ καὶ φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους. Ζεύς. οὐ γὰρ οἶσθα ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ διατρίβουσιν. Κυ. Ἀδήν μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς καὶ Ταντάλους, ἐγὼ δὲ, εἰ μέν τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφὲς, ἐπειδὰν ἀφθάνω. τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβουλόμην, τὸν ὁποσονοῦν τοῦτον χρόνον εὐδαιμόνως διαβιώσας, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, ἀποθανὼν, ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἐν Μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ λειμῶνι κατακείμενος. Ζεύς. τί φῄς; ἀπιστεῖς εἶναι τινὰς κολάσεις καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ τῷ ἐξετάζεται ὁ ἑκάστου βίος; Κυ. ἀκούω τινὰ Μίνω Κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ τοιαῦτα, καί μοι ἀπόκριναί τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου, σός γὰρ υἱὸς εἶναι λέγεται. Ζεύς. τί δὲ καὶ δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε. Κυ. τίνας κολάζει μάλιστα; Ζεύς. τοὺς πονηροὺς δηλαδὴ, οἷον ἀνδροφόνους καὶ ἱεροσύλους. Κυ. τίνας δὲ παρὰ τοὺς ἥρωας ἀφπέμπει; Ζεύς. τοὺς ἀγαθούς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. Κυ. τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ. Ζεύς. διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι. Κυ. εἰ δέ τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσαι

το, κολάζεσθαι καὶ τοῦτον δικαιοῖ; Ζεύς. οὐδαμῶς. Κυ. οὐδ' ἄρα, εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, οὐδὲ τοῦτον τιμᾷν ἀξιώσειεν ἄν; Ζεύς. οὐ γὰρ οὖν. Κυ. οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, οὔτε τιμᾷν, οὔτε κολάζειν αὐτῷ προσήκει. Ζεύς. πῶς οὐδένα; Κυ. ὅτι οὐδὲν ἑκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴ γε ἀληθῆ ἐκεῖνα ἐστι τὰ ἔμπροσθεν ὡμολογημένα, ὡς ἡ μοῖρα, πάντων αἰτία. καὶ ἢν φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ φονεύσασα. καὶ ἢν ἱεροσυλῇ, προστεταγμένων αὐτῷ δρᾷ. ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν εἱμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσετο, καὶ τὴν μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου. τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν, πεισθέντες τοῖς ὑπὲρ τάγμασιν; Ζεύς. οὐκ ἔτι οὐδὲ ἀπορεῖνεσθαί σοι ἄξιον, τοιαῦτα ἐρωτῶντι, θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστὴς, καί σε ἄπειμι ἤδη καταλιπών. Κυ. ἐδεόμην μὲν κἀγὼ ἔτι τοῦτο ἐρέσθαι, ποῦ αἱ μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ὑπὲρ μελέιᾳ τῶν τοσούτων ἐν τῷ λεπτότατον, καὶ ταῦτα, τρεῖς οὖσαι. ἐπίπονον γάρ τινα, καὶ οὐκ εὔμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα. καὶ ὡς ἔοικεν, ὃ πάνυ οὐδὲ αὗται ὑπὸ χρηστῇ εἱμαρμένῃ ἐγεννήθησαν. ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην, πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν ἔτι πενέστερος διαβιῶναι, ἤπερ καθῆσθαι κλώθων ἄτρακτον, τοσούτων πραγμάτων μεστὸν ὑπὲρ

τηρῶν

τηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιόν σοι ἀπεκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω, ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι τὴν περὶ τῆς εἱμαρμένης καὶ προνοίας λόγον, τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἵμαρτο ἀκοῦσαί μοι.

Ζεὺς Τραγῳδός.

Ερμοῦ, Αθηνᾶς, Ζηνὸς, Ηρας, Ποσειδῶνος, Αφροδίτης, Κολοσσοῦ, Μώμου, Απόλλωνος, Ηρακλέους, Ερμαγόρου, Τιμοκλέους καὶ Δάμιδος.

Ὦ Ζεῦ, τί σύννους, καὶ κατὰ μόνας σαυτῷ λαλεῖς, ὠχρὸς περιπατῶν, φιλοσόφου τὸ χρῶμα ἔχων; ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων. μὴ καταφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας. Αθη. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων, Γουνοῦμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, Τριτογένεια, Εξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἤδη, Τίς μῆτις δαίκνει σε κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν, Η τί βαρὺ στενάχεις, ὦχρόν τέ σε εἷλε παρειάς. Ζεύς. οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ᾧδ' εἰπεῖν ἔπος, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγῳδικὴ, ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις. Αθη. Απολλον, οἵοις φροιμίοις ἄρχῃ λόγων. Ζεύς. ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα, σύτ' ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' εἴργασαι κακά; Αθη.

τί δ' ὅτι, πῶς χρὴ γὰρ οἰκείων ἐρεῖς. Ζεύς. Ὦ μεγαλοσμαραγου σοροπᾶς ῥοίζημα, τί μοι ῥέξεις; Αθη. κἠμισυ οργαὶ, εἰ μὴ λωμῶλεῖν, ὥσπερ δθι, δωάμεθα, μὴ δὲ ἦν Ενυαλίλιον ὅλον καταπεπώκαμεν, ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν. Ηρα. ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις ἢ αἰτίαν ἢ λύπης, ἥ τις ὅτι σοι; Ζεύς. οὐκ οἶδ', ἐπεί τοι καὶ ἐκάκυδυ μέγα. Ηρα. οἶδα γὰρ λιφάλαιον αὐτὸν, ὧν πάσχεις, ὅτι ἐρωτικόν ὅτιν. οὐ μὰ λωκύω γε, ὑπὸ ἔθους, ἤδη πολλάκις ὑβεμδεῖα ὑπὸ σοῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γοῦν, ἤτοι Δανάλιον τινὰ, ἢ Σεμέλλιον ἢ Ευρώπλιον αὖθις εὑρόντα, σε αἰνᾶδαι ὑπὸ τοῦ ὄρωτος, εἶτα βουλόμενον ταῦρον ἢ Σάτυρον, ἢ χρυσὸν γλυόμενον ξυῆναι δι' τοῦ ὀρόφου, εἰς γὰρ κόλπον ἦ ἀγαπωμένης. τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ σφαγμοὶ, καὶ τὰ δακρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλλου του, ἢ ὄρωτός ὅτιν. Ζεύς. ὦ μακαρία, ἥ τις γ' ὄρωτι, καὶ ταῖς τοιαύταις παιδιαῖς, οἵει τὰ ἡμέτερα πράγματα εἶναι. Ηρα. ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ δῶρ αἰτᾷς σε, δία ὄντα. Ζεύς. γ' ἐχάτοις, ὦ Ηρα, τὰ θεῶν πράγματα. καὶ δῶρ δ' ἦ, τοῦ λόγου, ὧδ' ξηροῦ ἔσηκεν, εἴ τε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶδαι ἔτι, καὶ τὰ γέρα ἔχειν ταῦ τῆ γῆ, εἴτε καὶ ἠμελῆδαι πανταπασι, καὶ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν. Ηρα. μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαῤῥήξαντες, καὶ τὴν φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, αὖθις ἡμῖν γιγαντία αἴρονται τὰ ὅπλα; Ζεύς. θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς

λῶς ἔχει θεοῖς. Ηρα. τί οὖν ἄλλο δεινὸν ἂν γένοιτο; οὐχ ὁρῶ γὰρ, ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα παραλυποῖ, ἐφ' ὅτῳ Γῶλος ἢ Αριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας. Ζεύς. Τιμοκλῆς, ὦ Ηρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δάμις ὁ Επικούρειος, χθες, οὐκ οἶδα, ὅθεν σφίσιν ἀρξαμένου τοῦ λόγου, περὶ νοίας πέρι διελεγέσθην, παρόντων μάλα συχνῶν καὶ δοκίμων ἀνθρώπων, ὅπερ μάλιστα καὶ ἠνίασέ με. καὶ ὁ μὲν Δάμις, οὔτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὔθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν ἢ διατάττειν, ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ Βέλτιστος ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἶτα ὄχλου πολλοῦ ἐπιῤῥυέντος, οὐδὲν πέρας ἐγένετο τῆς συνουσίας. διελύθησαν γὰρ, εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι. καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσει, καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν στενῷ παντάπασι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνευόμενα; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀναγκη τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι, ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἣν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρσχη λέγων. Ηρα. δεινότατα ὡς ἀληθῶς, καὶ οὐ μάτην ὦ Ζεῦ ἐπετραγῴδεις αὐτοῖς. Ζεύς. σὺ δὲ ᾤου Δαναίης τινὸς ἢ Αντιόπης εἶναί μοι λόγον ἐν ταραχῷ τοσούτῳ. τί δ' οὖν, ὦ Ερμῆ καὶ Ηρα καὶ Αθηνᾶ, πράττοι μὲν ἄν, συνευρίσκετε γὰρ καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος. Ερ. ἐγὼ μὲν ὠθῶ τὸ κοινόν φημι δεῖν τὴν ἐπίσκεψιν ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα.

Ηρα. κἀμοὶ ταῦτα συνδοκεῖ, ἅπερ καὶ τούτῳ.
Αθη. ἀλλ' ἐμοὶ ταναντία δοκεῖ, ὦ πάτερ, καὶ μὴ
συνταράττειν τὸν οὐρανὸν, μὴ δὲ δῆλον εἶναί, σε
θορυβούμενον τοῦ πράγματι, πράττειν δὲ ἰδίᾳ ταῦ
τα, ἐξ ὧν κρατήσει μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, ὁ Δαμις
δὲ καταγελασθεὶς, ἀπίοι ἐκ τῆς συνουσίας. Ερ.
ἀλλ' οὔτε ἀγνοήσεται ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φανερῷ
ἐσομένης τῆς ἐρίδος τοῖς φιλοσόφοις. καὶ σὺ δόξεις
τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω
μεγάλων, καὶ κοινῶν ἅπασιν. Ζεύς. οὐκοῦν ἤδη
κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες. Ερ. ὀρθῶς γὰρ
λέγεις. ἰδοὺ δὴ, εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί.
μὴ μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἥκετε, περὶ μεγά-
λων ἐκκλησιάσομεν. Ζεύς. οὕτω ψιλὰ, ὦ Ερμῆ,
καὶ ἁπλοϊκὰ καὶ πεζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα, ὠδὶ τοῖς
μεγίστοις συγκαλῶν; Ερ. ἀλλὰ πῶς γὰρ ὦ Ζεῦ
ἀξιοῖς; Ζεύς. ὅπως ἀξιῶ; ἀρσεμνύναι φημὶ δεῖν
τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιη-
τικῇ, ὡς μᾶλλον συνέλθοιεν. Ερ. ναὶ, ἀλλ' ἐποποι
ῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαψῳδῶν τὰ τοιαῦτα, ἐγὼ δὲ ἥκι-
στα ποιητικός εἰμι. ὥστε διαφθερῶ τὸ κήρυγμα, ὑ-
πέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσται παρ'
αὐτῶν ὠδὶ τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γοῦν καὶ τὸν
Απόλλω γελώμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καί
τοι ἐπικρυπτούσης τὰ πολλὰ τῆς ἀσφαλείας, ὡς μὴ
πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας, ἐξετάζειν τὰ
μέτρα. Ζεύς. οὐκοῦν ὦ Ερμῆ τῶν Ομήρου ἐπῶν
ἐγκατα-

ἐγκατα μίγνυε τὰ πολλὰ τῷδε κηρύγματι, ὡς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνῆσθαι δέ σε εἰκός. Ερ. οὐ πάνυ μὲν οὕτω σαφῶς καὶ προχείρως, πειράσομαι δὲ ὅμως. Μὴ τέ τις οὖν θήλεια θεὸς, μὴ τέ τις ἄρσην, Μήδ' αὐτῶν ποταμῶν μενέτω, νόσφ' Ὠκεανοῖο, Μὴ δέ τε Νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες, Εἰς ἀγορὴν, ὅσσοι τε κλυτὰς δαίνυσθ' ἑκατόμβας, Ὅσσοι τ' αὖ μέσατοι ἢ ὕστατοι, ἢ μάλα πάγχυ Νώνυμοι, Βωμοῖσι παρὰ, κνίσσῃσι κάθησθε. Ζεύς. εὖγε ὦ Ερμῆ, ἄριστα κεκήρυκταί σοι, καὶ συνίασι γὰρ ἤδη. ὥστε παραλαμβάνων, κάθιζε αὐτοὺς, κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ, ἐν προεδρίᾳ μὲν τοὺς χρυσοῦς, εἶτα ὠθὶ τούτοις τοὺς ἀργυροῦς, εἶτα ἑξῆς, ὁπόσοι ἐλεφάντινοι, εἶτα τοὺς χαλκοῦς, ἢ τοὺς λιθίνους. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μὲν ἢ Αλκαμένους, ἢ Μύρωνος ἢ Εὐφράνορος, ἢ τῶν ὁμοίων τεχνιτῶν, προτετιμήσθων. οἱ συρφετώδεις δὲ οὗτοι, καὶ ἄτεχνοι, πόῤῥω που συνωσθέντες, καθεδοῦνται σιωπῇ, ἀναπληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν. Ερ. ἔσται ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται, ὡς προσῆκεν. ἀλλ' ἐκεῖνο οὐ πρόχειρον εἰδέναι, ἢν τις αὐτῶν χρυσοῦς μὲν, καὶ πολυτάλαντος ᾖ τὴν ὁλκὴν, οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος καὶ Πολυκλείτου, καὶ τῶν Φειδίου καὶ Αλκαμένους τῶν λιθίνων, καθεδεῖται, ἢ προτιμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην. Ζεύς.

ἐχρῆν μὲν οὕτως, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὅμως πεστιμητέος.
Ερ. μανθάνω, ὅτι πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ
ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων. ἥκετε οὖν εἰς
τὴν πεσεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ. ἐοίκασι δ' οὖν, ὦ Ζεῦ,
οἱ Βαρβαρικοὶ πεσεδρεύσειν μόνοι, ὡς τούς γε Ελλη-
νας ὁρᾷς, ὁποῖοί εἰσι, χαρίεντες μὲν καὶ εὐπρόσω-
ποι, καὶ κατὰ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθινοι δὲ ἢ χαλ-
κοῖ ὅμως ἅπαντες. ἢ οἵ γε πολυτελέστατοι αὐτῶν,
ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἐπιστίλβον ἔ-
χοντες, ὡς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηυγάσθαι μόνον,
τὰ δὲ ἔνδον ὑπόξυλοι, καὶ οὗτοι μυῶν ἀγέλας ὅ-
λας ἐμπολιτευομένας σκέποντες. ἡ Βενδὶς δὲ αὕ-
τη, καὶ ὁ Ανουβις ἐκεινοσὶ, καὶ παρ' αὐτὸν, ὁ Αττις καὶ
ὁ Μίθρης, καὶ μὴν ὅλοι ὁλόχρυσοι, καὶ Βαρεῖς, καὶ πο-
λυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. Πο. καὶ ποῦ οὗτος, ὦ Ερμῆ, δί-
καιον, τὸν κυνοπρόσωπον οὗτον πεσκαθίζειν μου,
τὸν Αἰγύπτιον, καὶ ταῦτα, Ποσειδῶνος ὄντος. Ερ.
ναὶ, ἀλλὰ σὲ μὲν, ὦ Εννοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ Λύσιπ-
πος καὶ πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κο-
ρινθίων χρυσὸν, οὗτος δὲ, ὅλοις μετάλλοις πλουσιώ-
τερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρὴ παρεωσμένον, καὶ μὴ
ἀγανακτεῖν, εἴ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῆν ἔχων,
πεστιμήσεταί σου. Αφρο. οὐκοῦν, ὦ Ερμῆ, κἀ-
μὲ λαβὼν, ἐν τοῖς πεσεδρίοις που κάθιζε, χρυσῆ
γὰρ εἰμι. Ερ. οὐχ, ὅσα γε ὦ Αφροδίτη κἀμὲ ὁρᾷν,
ἀλλ' εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέλη-
θεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν οὕτω Πραξι-
τέλει,

τέλει, Ἀφροδίτη γρομμύκη, Κνιδίοις παρεδόθης.
Ἀφρο. καὶ μὰν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα, τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω κὴ κάτω τῶν ῥαψῳδιῶν, χρυσῷ με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. Ερ. ἀλλὰ γὰρ κὴ τὸν Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι, καὶ πλούσιον, ἀλλὰ νῦν ὄψει διάκενον ὢν τοῖς ζυγίταις τοῦ καθήμενον, ἀπεσφανωμένον γε ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ οὐδὲ κόλποις ἢ διθύραις πεφεισευλημένον. ὥστε ἀγαθὰ κὴ σὺ, μὴ ταῦτ' ἂν θαυμάσῃς ἐκκλησιαζούσας. Κο. ἐμοὶ δὲ τίς ἂν εἰσαῦθις τολμήσειεν, ἱλίῳ τε ὄντι, καὶ πλουτοῦντι μεγάλως. εἰ δ' ὅν μὴ ὑποφύᾳ, μήδ' ὑπερμετρον οἱ Ῥόδιοι κατασκευάσαθαί με ἠξίωσαν, ἀλλὰ τοῦ ἴσου τελέσματος, ἐκκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς ἐπεποίωντο, ὥστε οὐδὲν ἂν πολυτελέστερον νομίζοιμι, καὶ πρόσεσιν ἡ τέχνη, καὶ ὀργασίας τὰ ἀνείβιες ὧν μεγέθη τοσοῦτα. Ερ. τί ὦ Ζεῦ χρὴ ποιεῖν, δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ὅτι πλεῖστα ὕλαν ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἂν εἶεν, εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων τὰ λαύτων ἐκαλκεύοντο, ὑπὲρ οὓς ὠνητὰ ποιούμενος καὶ πλεῖν ἱππαγίας ἂν εἴη. Ζεύς. τί γὰρ ἔδει παρεῖναι καὶ τοῦτον, ἐλέγξοντα πλεῖν ἅλλων μικρότητα, καὶ φυσιγνώσοντα τὴν καθέδραν; πλὴν ἀλλ' ὦ Ῥόδιων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα πρὸς τιμητὸν ἢ πλεῖν χρυσῶν, ὡς ἂν καὶ πρεσβεύοις, εἰ μὴ δεήσει ἀνασῶσαι σαυτάς, ὡς μόνον καθέζοιο, πλὴν σὺ νῦν καὶ ὅλων θατέρᾳ πλεῖν συγᾶν ὑπολαβών, ὡς ἄμει-

νομ ποιήσεις ὀρθοστάδιον ἐκκλησιάζωμ, ὥσπερ κεκυφὼς
ἔφη σωτῆρίω. Ερ. ἰδοὺ πάλιμ, ἄλλο δύσλυτομ
καὶ σοφόν. χαλκῶ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω ἐσόμ, ἐκ τέχνης
δὲ αὐτῆς, λυσίπτου ἑκάτερομ τὸ ὄργομ. ἐκ τὸ μέ-
γιστομ, ὁμοτίμω τῷ τοῦ μέγιστου ὄντος Διός, ὁ Διόνυσος οὗτοσί, ἐκ Ηρακλῆς. πότερος
οὖν αὐτῶμ παραθεσθεῖται, φιλονεικοῦσι γάρ, ὡς
ὁρᾷς. Ζεύς. διατρίβομεν ὦ Ερμῆ, πάλαι δέομ ἐκ-
κλησιάζειμ. ὥστε νῦν μὴ ἀναμίξ καθιζόντωμ, ἀλλ' ἕνα ἀφ'
ἑκάστου ἐθέλω, εἰσαῦθις δὲ ἀκροάσεσθε πρὸς τούτωμ
ἐκκλησία, καὶ γὰ εἴσομαι τότε, ἥντινα χρὴ ποιήσα-
σθαι τὴν τάξιμ ἐπ' αὐτοῖς. Ερ. ἀλλ' Ηράκλεις, ὡς
θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ, ἐκ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα, βο
ῶντος διανομάς. ποῦ τὸ νέκταρ, ἢ ἡ ἀμβροσία ἐ-
πέλιπε; ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας.
Ζεύς. κατασιώπησομ αὐτὸν, ὦ Ερμῆ, ὡς μάθωσιμ,
ὅτου ἕνεκα ξυνελέγησαν, καὶ λήρους τούτους ἀφῶ
τοῦ. Ερ. οὐχ ἅπαντος, ὦ Ζεῦ, τὴν Ελλάδα σύ-
νιᾶσιν. ἐγὼ δὲ οὐ πολύγλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύ
θαις ἐκ Πέρσαις, ἐκ Θρᾳξὶ καὶ Κελτοῖς συνετὰ λη-
ρεῖμ. ἄμεινομ δ' ἂν οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειμ, ἢ πᾶσα
κελεύεσθαι σιωπᾷμ. Ζεύς. οὕτω ποίει. Ερ. δύτε,
ἀφωνότεροι γεγράψονταί σοι πᾶσι σοφισταί, ὥστε ὥ-
ρα λημητρεῖμ. ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπου-
σι πρυμνόντου, ὅ, τι καὶ ὁρᾷς. Ζεύς. ἀλλ' ὅγε
πεπονθα ὦ Ερμῆ, ὃκ ἂν οἰκήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖμ,
ὑὸμ ὄντα. οἶσθα, ὅπως θαῤῥαλέως ἀεὶ, ἐκ μεγαλήγο
ρος

ρος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν. Ερ. οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σου δημηγοροῦντος, καὶ μάλιστα, ὁπόταν ἠπείλης ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην τῆς χρυσῆν καθείς. Ζεύς. ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴ τε ὑπὸ μεγέθους τῶν ἐφεστώτων δεινῶν, εἴ τε καὶ ὑπὸ πλήθους τῶν παρόντων, πολυθεωτάτη γὰρ, ὡς ὁρᾷς, ἡ ἐκκλησία, διατετάραγμαι τὴν γνώμην, καὶ ὑπότρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι πεπεδημένη ἔοικε. τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἁπάντων, ὦν λέλησμαι τὸ προοίμιον ἁπάντων τῶν λόγων, ὃ παρεσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτούς. Ερ. ἀπολώλεκας ὦ Ζεῦ πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύουσι τὴν σιωπήν. καί τι ὑπέρμεγα κακὸν ἀκούσεσθαι προσδοκῶσιν, ἐφ' ὅτῳ σὺ διαμέλλεις. Ζεύς. βούλει γοῦν ὦ Ερμῆ, τὸ Ομηρικὸν ἐκεῖνο προοίμιον ἀναῤῥαψῳδήσω πρὸς αὐτούς. Ερ. τὸ ποῖον; Ζεύς. Κέκλυτέ μου πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι. Ερ. ἄπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς πεπαρῴνηταί σοι τὰ πρῶτα. πλὴν εἰ δοκεῖ, τὸ μὲν φορτικὸν τῶν μέτρων ἄφες, σὺ δὲ τῶν Δημοσθένους δημηγοριῶν, τῶν κατὰ Φιλίππου, ἥν τινα αὖ ἐθέλοις, σύνειρε, ὀλίγα γναλλάττων, οὕτω γοῦν οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποιοῦσιν. Ζεύς. εὖ λέγεις σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥᾳδιουργίαν ταύτην εὔκαιρον τοῖς ἀπορουμένοις, ἄρξομαι δ' οὖν ποτε. Αντὶ πολλῶν ἄν, ὦ ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων

ἡμᾶς ἐλέσθαι νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, τι
δήποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν σωφρονεῖ-
τε, ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, πειράσει πεθύ-
μως ἀκροᾶσθαί μου λέγοντος. ὁ μὲν οὖν παρὼν καιρὸς, ὦ θεοί, μονονουχὶ λέγει, φωνῇ ἀφιείς, ὅτι τῶν
παρόντων ἐρρωμένως αὐτίληπτέον ἡμῖν ἐστιν, ἡμεῖς
δὲ πάνυ ὀλιγώρως ἔχειν δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βού-
λομαι δὲ ἤδη, νὴ γὰρ Δία λείπει ὁ Δημοδόκης, αὐτὰ
ὑμῖν διηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς διαταραχθείς, σωφρονήσας γὰρ τὴν ἐκκλησίαν. χθὲς γάρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέου
τοῦ ναυκλήρου θύσαντος, τὰ σωτήρια ὡς τῇ νηΐ,
ὀλίγου δεῖν ἀπολωλυμένῃ πρὸς τὴν Καφηρέα, εἰστιώ-
μεθα γὰρ Πειραιεῖ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ὧν
τὴν θυσίαν ἐκάλεσεν. εἶτα μετὰ τὰς σπονδὰς, ὑ-
μεῖς μὲν ἄλλος ἄλλα ἐτράπεσθε, ὡς ἑκάστῳ ἔδο-
ξεν. ἐγὼ δὲ, οὐδέπω γὰρ πάνυ ὀψὲ ἦν, αὐτῆλθον ὅτι
τάχιστα, ὡς προπατήσαιμι τὸ δειλινὸν γὰρ Κρα-
μεικῷ, γνοὺς ἅμα τὸν Μνησιθέου τὴν μικρολογί-
αν. ὃς ἑκάστοτε θεὸς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κα-
τέθυσε, γέροντα λιχανὸν, ἤδη καὶ κορυζῶντα, νὴ
Δία νωτοῦ χόνδρους τέτταρας, οὐ μάλα δυρωλιῶν-
τας, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι δοκεῖν ἀνθρακι, μὴ δὲ
ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παρα-
χόντος, καὶ ταῦτα, ἑκατόμβας ὅλας ἀναχόμε-
νος, ὁπότε ἡ ναῦς ἤδη πρόσφορος δοκοίη σκοπέ-
λῳ, καὶ γοῦν τὸς ἐμὲ ἓν ἑρμάτιον. ἐπεὶ δὲ ταῦτα γέ-
νοῦν, γίγνομαι ἐν τῷ ποικίλῃ, ὁρῶ πλῆθος ἀν-

θρώπων

θρώπων πάμπολυ σωφρονικώς, γνίους μὲν γὰρ δυ, γνῶ
ναι τῇ σοφίᾳ, πολλοὺς δὲ καὶ γνῶναι ὑπαίθρῳ, καί
τινας βοῶντας, καὶ δοκιμαζομένους, ὡς τῶν θώκων
καθημένους. εἰκάσας οὖν, ὅπερ ἦν, φιλοσόφους εἶναι
τῶν ἐρισκῶν τούτων, ἐβουλήθην αὐτοὺς ἀκοῦσαι
αὐτῶν, ὅ, τι λέγουσι. καὶ ἔτυχον γὰρ νεφέλην τι
παχεῖαν περιβεβλημένος, σχηματίσας ἐμαυτὸν εἰς
τὸν ἐκείνων τρόπον, καὶ τὸν ῥώγωνα ὑπασπάμε
νος, δῆθεν ἀφικέσθαι φιλοσόφων. καὶ δὴ παρα-
κωνιζόμενος σὺν πολλοὺς, εἰσέρχομαι ἀγνοούμε-
νος, ὅστις εἶμι. εὑρίσκω δὲ τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν,
τὸν ἐπίτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸν Στωϊκόν, αὐθρῶν
βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ μὲν οὖν Τιμο-
κλῆς καὶ ἴδρου, καὶ τῇ φωνῇ ἤδη ἀξενόπληξ ὑ-
πὸ τῆς βοῆς. ὁ Δάμις δὲ τὸ σαρδόνιον ὑπογελῶν, ἐπι
μᾶλλον παρώξυνε τὸν Τιμοκλέα. ἦν δὲ αὖ πρὸς
ἡμῶν ὁ τῶν λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν γὰρ κατάρατος Δά
μις, οὔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων, οὔ
τε ὑπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς, οὐδὲν ἄ
λλο, ἢ μὴ δὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων, ὥσπερ γὰρ αὐ-
τῷ δοκεῖ ὁ λόγος ἐδύνατο. καὶ ἦσαν τινες, οἳ ἐ-
πίνουν αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος, τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμο-
κλῆς ἐφρόνει, καὶ ὑπερεμάχει, καὶ ἡγανάκτει, καὶ
πάντα τρόπον συνηγωνίζετο, τὴν ὑπὲρ ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιὼν, ὡς γνήσιόν τε, καὶ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἀξηγούμενος, καὶ διατάττομεν
ος τε, καὶ ἔχε μὲν τινας καὶ αὐτὸς σὺν ἐπαινοῦ-

τας, πλὴν, ἐκεκμήκει γὰρ ἤδη, καὶ πονήρως ἐφώ-
νει, καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸν Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεὶς
δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνευόμενον, τὴν νύκτα ἐκέλευσα
περιχυθεῖσαν, διαλῦσαι τὴν συνουσίαν. ἀπῆλθον
οὖν, εἰς τὴν ὑστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος ἐπεξε-
λεύσεσθαι τὸ σκέμμα. κἀγὼ παρομαρτῶν τοῖς
πολλοῖς, ἐπήκουον μεταξὺ ἀπιόντων οἴκαδε παρ'
αὐτοῦ, ἐπαινούντων τὰ τοῦ Δαμιδος, καὶ ἤδη πα-
ρὰ πολὺ αἱρουμένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ, καὶ οἱ μὴ
ἀξιοῦντες πεκατεγνωκέναι τῶν ἐναντίων, ἀλλὰ
περιμένειν, εἴ τι καὶ ὁ Τιμοκλῆς ἄνειον ἐρεῖ. ταῦτ'
ἐστιν, ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, οὐ μικρὰ, ὦ θεοί, εἰ
λογίσεσθε, ὡς ἡ πᾶσα μὲν ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα καὶ
πρόσοδος, οἱ ἄνθρωποί εἰσιν. εἰ δ' οὗτοι πεισθεῖεν,
ἢ μὴ δὲ ὅλως θεοὺς εἶναι, ἢ ὄντας, ἀπεονόητους εἶναι
σφῶν αὐτῶν, ἄθυτα καὶ ἀγέρασα, καὶ ἄτιμα ἡ-
μῖν ἔσαι τὰ ἐκ γῆς, καὶ μαίτην ἐν οὐρανῷ καθεδοῦ-
μεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἑορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύ-
ρεων καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν καὶ παννυχίδων καὶ
πομπῶν στερούμενοι. ὡς οὖν ὑπὲρ τηλικούτων φη-
μὶ δεῖν, ἅπαντας ἐπινοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦ-
σι, καὶ ἀφ' ὅτου κρατήσει μὲν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δό-
ξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δαμις δὲ καταγελασθήσε-
ται πρὸς τῶν ἀκουόντων. ὡς ἔγωγε οὐ πάνυ τοῦ
Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσει καθ' ἑαυτὸν, ἢν
μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε
ὦ Ἑρμῆ τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι
συμ-

συμβουλεύοιεν. Ερ. ἄκουε, σίγα, μὴ παράπιπτε. τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί σὺ, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πῶς τὸ μέγεθος τῆς ἀγελημένων ἐκπεπλαγμένοι; Μῶ. Αλλ' ὑμεῖς μὲν ἅπαντες ὕδωρ ἐστὲ γαῦρα γρύοιδε, ἐγὼ δέ, εἴ γέ μοι μετὰ παῤῥησίας λέγειν δοθείη, πολλὰ ἄν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. Ζεύς. λέγε, ὦ Μῶμε, παύσω παῤῥῶν, δῆλος γὰρ εἶ ὢν τὸ συμφέρον τι παῤῥήσι ἀζόμενος. Μῶ. οὐκοῦν ἀκούετε ὦ θεοὶ πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασίν. ἐγὼ γὰρ καὶ πάνυ πεσεῖσθαι τὰ μὲν πόρα, καὶ πολλοὺς τοιούτους ἀναφυήσεσθαι ἡμῖν σοφιστὰς, παῤ ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν ἔχοντας. καὶ μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε ἐπικόρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιλητᾶις αὐτοῦ, ἐὰν δέχοις τὸν λογισμὸν, εἰ τοιαῦτα πολλὰ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις ἂν φρονεῖν, ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτην γῆν βίᾳ τῇ παραχθῆ, καὶ τοὺς μὲν χρησοὺς αὐτῶν, ἀμελουμένους, γῆ τενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους, πανπονήρους δὲ, καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους, πολλῷ μᾶλλον καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐν τρυφῇ ὄντας τοῖς κρείττοσι, καὶ τοὺς ἰσοροσύλους οὐ κολαζομένους, ἀλλὰ δαλαυθάνοντας, ἀνασκολοπιζομένους δὲ καὶ τυμπανιζομένους γνίστε, τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας. εἰκότως τοίνυν ταῦτα ὁρῶντες, οὕτω διανοοῦνται περὶ ἡμῶν, ὡς οὐδὲν ὅλως ὄντων, καὶ

μάλιστα, ὅταν ἀκούωσι τῶν χρησμῶν λεγόντων, ὡς
ἅλωσὶς τοῦ Ἄλεω, μεγάλου ἀρχιλῃστοῦ καταλύσει, οὐ
μόνον τοι πλουσίους, εἴτε τῶν αὐτόθι, εἴτε τῶν ἔξω πο-
λεμίων. καὶ πάλιν, Ὦ θεία Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ
σὺ τέκνα γυναικῶν. Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, Ἕλλη-
νας, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τῶν
ῥαψῳδῶν ἀκούουσιν, ὅτι καὶ ὁρῶμεν, καὶ τιτρω-
σκόμεθα, καὶ ἀνυλεύομεν, καὶ ἀποθνήσκομεν, καὶ
στασιάζομεν, καὶ μυεῖα, ὅσα πράγματα ἔχομεν,
ταῦτα, μακάριοι καὶ ἄφθαρτοι ἀξιοῦσιν εἶναι,
τί ἄλλο, ἢ δικαίως καταγελῶσι, καὶ οὐδενὶ λόγῳ
τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν, εἴ
τινες ἄνθρωποι ὄντες, οὐ πάνυ αὐάγκαιοι, ἀμελέγ-
χουσι ταῦτα, καὶ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παρωθοῦν-
ται, ἀέρα ἀγαπᾶν, εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦ-
τα ἁμαρτάνουσι. καί μοι φράσατε, ὦ Ζεῦ, μόνοι
γὰρ ὑμεῖς, καὶ οὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν ἐν τῷ
συλλόγῳ, ἔξω Ἡρακλέους καὶ Διονύσου, καὶ Γανυμή-
δους καὶ Ἀσκληπιοῦ, τῶν παρεγγράπτων τούτων, ἀ-
πόκεινά μοι μετ' ἀληθείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν
ὑμῶν τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι, οἵτινες αὐ
τῶν οἱ φαῦλοι, ἢ οἵτινες οἱ χρηστοί εἰσιν, ἀλλ' οὐκ αὖ
εἴποις. εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς, ἐκ Τροιζῆνος ἐς Ἀθή-
νας ἰὼν, ὁδοῦ πάροργον ἐξέκοψε, καὶ κακούργους,
ὅσους ὁδοῖ σοι, καὶ τῇ σῇ πανουργίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε
ζῆν ἐν τρυφῶντας ταῖς τῶν ὁδῶν βαστίζοντων σφα
γαῖς, τὸν Σκείρωνα, καὶ τὸν Πιτυοκάμπτην καὶ Κορ-
κύονα

κύονα, καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἴ γε μὴ ὁ Εὐρισθεὺς, ἀνὴρ δίκαιος καὶ προνοητικὸς, ὑπὸ φιλανθρωπίας ἀναπυνθανόμενος τὰ παρ' ἑκάστοις, ἐξέπεμπε τουτονὶ τὸν οἰκέτην αὐτοῦ, ἐργατικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρόθυμον εἰς τοὺς πόνους, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγον ἐφρόντισας ἂν τῆς Ὑδρας, καὶ τῶν ἐν Στυμφαλῷ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶν Θρακικῶν, καὶ τῆς Κενταύρων ὕβρεως καὶ παροινίας. ἀλλ' εἰ χρὴ τἀληθῆ λέγειν, καθήμεθα, τοῦτο μόνον ὑπὸ τηροῦντες, εἴ τις θύει, καὶ κνισσᾷ περὶ τοὺς βωμοὺς, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον, παρασυρόμενα. τοιγαροῦν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πεισόμεθα, ἐπειδὰν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες, εὑρίσκωσιν οὐδὲν ὄφελος αὐτοῖς ὄν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς σπονδὰς πέμποιεν, εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καταγελῶντας μὲν τοὺς Επικούρους, καὶ Μητροδώρους καὶ Δάμιδας, κρατουμένους δὲ, καὶ ἀσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. ὥστε ἡμέτερον ἂν εἴη, παύειν καὶ ἰᾶσθαι τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐν τόδε αὐτὰ πραγαγόντων. Μώμῳ δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται. οὐδὲ γὰρ πάλαι τῶν τιμουμένων ἦν, ὑμῶν ἔτ' ἐυτυχούντων, καὶ τὰς θυσίας καρπουμένων.

Ζεύς. τοῦτον μὲν, ὦ θεοὶ, ληρεῖν ἐάσωμεν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ὑπὸ τιμητικόν. ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψασθαι καὶ ὑπὸ τιμῆσαι, ῥᾴδιον, καὶ τοῦ βουλομένου παντός. τὸ δὲ, ὅπως τὰ παρόντα βελτίω γένητε, συμ-

βουλεῦσαι, τοῦτ' ἔμφρονος ὡς ἀληθῶς συμβούλου, ὅπερ οἱ ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσετε, καὶ τούτου σιωπῶντος. Πο. ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, καὶ γὰρ βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν, εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, σώζων τοὺς πλέοντας, καὶ παραπέμπων τὰ πλοῖα, καὶ τοὺς ἀνέμους καταμαλάττων, ὅμως δ' οὖν, μέλει γάρ μοι καὶ τῶν γὰρ ταῦθα, φημὶ δεῖν τὸν Δαίμιν τοῦτον ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι, πρὶν ὑπὲρ τὴν ἐρῆν ἥκειν, ἤτοι κεραυνῷ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρχῃ λέγων, φῂς γὰρ ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν. ἅμα γὰρ καὶ δ' εἰξόμεν αὐτοῖς, ὡς μετερχόμεθα τοὺς τὰ τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας. Ζεύς. παίζεις ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπελέλησαι; οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιούτων ἐστὶν, ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἑκάστῳ ἐπικλώθουσι, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῷ ἢ φθόῃ ἀπθανεῖν. ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἴασα ἄν, οἴει, τοὺς ἱεροσύλους πρώην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους ἐξ Ολυμπίας, δύο μου τῶν πλοκάμων ἀποκείραντας, ἓξ μνᾶς ἑκάτερον ἕλκοντα; ἢ σὺ αὐτὸς περιεῖδες ἂν γὰρ Γεραιστῷ τὸν ἁλιέα, τὸν ἐξ Ωρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε καὶ δόξομεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τοῦ πράγματι, καὶ δεδιέναι τοὺς παρὰ τοῦ Δαίμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα οὐ περιμείναντες αὐτεξετασθῆναι αὐτὸν τοῦ Τιμοκλεῖ. ὥστε τί ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν οὕτω δόξομεν. Πο. καὶ μὴν

μὴν σωτόμόν τινα ταύτην ὠμὴν ἐπινενοηκέναι
ἐγωγε πρὸς τὴν νίκην. ΖΕΥΣ. ἅπαγε, θυννῶ-
δες γὰρ ὑθύμημα, ὦ Ποσειδον, καὶ κομιδῇ παχύ,
πῶς ἀναιρήσειν τὸν αὐτὰγωνιστὴν, ὡς ἀπροθανὴ ἀπὸ
τοῦτος, ἀμφίσειστον ἔτι, καὶ ἀδιακρίτον καταλι-
πὼν τὸν λόγον. ΠΟ. οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς ὦν-
νοεῖτε ἄλλο, εἰ ταῦτα οὕτως ὑμῖν ἀπεθαύμασται.
ΑΠ. εἰ καὶ τοῖς νέοις, ἔτι καὶ ἀγρύποις ἡμῖν ἐφει-
το ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἶπόν τι συμ-
φέρον εἰς τὴν διάσκεψιν. ΜΩ. ἡμὴν σκέψις, ὦ
Απολλον, οὕτω πολὺ μεγάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικί-
αν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι πᾶσιν εἶναι τὸν λόγον. χαρίεν
γὰρ, εἰ καὶ πολὺ τῶν ἐλάττων κινδυνεύοντων, πολὺ
μᾶλλον τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμικρολογίμεθα. σὺ δὲ
καὶ πάνυ ἥδη γνώμων εἶ δημηγορῶν, πρόπαλαι
μὲν δὴ ἐφήβων γεγονὼς, ἐγγεγραμμένος δὲ δὴ τὸν
τῶν δώδεκα λῃξιαρχικὸν, καὶ ὀλίγου δεῖν, ἤδη
Κρόνου βουλῆς ὤν. ὥστε μὴ μειρακιεύου πρὸς ἡμᾶς,
ἀλλὰ λέγε θαρρῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, μὴ αἰδε-
σθεὶς, εἰ ἀγρύπνου ὢν δημηγορήσεις, μὴ ταῦτα, βα-
θυπώγωνα καὶ δυσγρύπνου οὕτως ὄντα ἔχων, τὸν Α-
σκληπιόν. ἄλλως τε καὶ πρέπον αὖ εἴη σοι, νῦν μά-
λιστα ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην γε τοῦ Ε-
λικῶνι κάθησαι, ταῖς Μούσαις συμφιλοσοφῶν.
ΑΠ. ἀλλ' οὐ σὲ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιγνάε,
τὸν Δία ἴσως, καὶ ἦν οὗτος κελεύσῃ, τάχ' ἂν τι σκάμ-
μον εἶποιμι, ἀλλὰ τοῦ γε τῷ Ελικῶνι μελέτης ἄξιον.

ζδύς. λέγε ὦ τέκνον, ἐθέλω γάρ. Απ. ὁ Τιμοκλῆς οὗτος ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος, καὶ οὐδὲ λόγους πάνυ ἠκριβωκε οὐδὲ στωϊκούς. ὥστε εἰ σωφρονεῖν ἀδύνατον φιλοσοφίᾳ πολλοῖς δὴ νέοις, καὶ μαθὸς ὢν ὀλίγους ἀφ' οὗτος ἐκλέγει, σφόδρα πιθανὸς ὤμην, ὁπόταν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο. ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν ἀτολμότατός ἐστι, καὶ τῇ φωνῇ ἰδιώτης, καὶ μιξοβαρβαρος, ὥστε γέλωτα ὀφλισκανέιν διὰ τοῦτο ἐν ταῖς συνουσίαις, οὐ σωφρονῶν, ἀλλὰ βαδαρίζων, καὶ παραπόμενος, καὶ μαλισα, ὁπόταν οὕτως ἔχων, καὶ καλλιρρήμοσύνῃ ὧν διείκνυσθαι βούληται, σωθῆναι μὴν γὰρ ὅτι ἐπορθολῶ ὀξύς ἐστι, καὶ λεπτογνώμων, ὡς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγω δὲ ἡ ἑρμωσύνῃ, ἣ ἀφανείας διαφθείρει αὐτὰ, καὶ συγχεῖ, οὐκ ἀποσαφῶν, ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα πολλάκις, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς τὰς ὁρωτήσεις ἀποκινόμενον, οἱ δὲ οὐ σωιγῶντος, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δέ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τούτου μαλισα ποιεῖσθαι πολλὴν τὴν πρόνοιαν, ὡς σωήσουσιν οἱ ἀκούοντες. Μω. οὐκ μὲν ὀρθῶς ἐλεξας, ὦ Απολλον, ἐπαινέσας οὐδὲ σαφῶς λέγοντας, εἰ μὴ πάνυ ποιεῖς σὺ οὐκ ἐν τοῖς χρησμοῖς, λοξὸς ὢν καὶ γριφώδης, καὶ ὅτι τὸ μετοίχμιον ἀσφαλῶς ἀποῤῥίπτων τὰ πολλὰ, ὡς οὐκ ἀκούοντας ἄλλου δεῖσθαι Πυθίου, πρὸς τὴν ἀπήγησιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ ὠφελοῦν τούτῳ συμβουλεύεις, τίνα ἔασιν ποιήσασθαι

ποιήσασθαι τὴν Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις; Απ. συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἴ πως δυνηθείημεν αὐτῷ παρασχεῖν ἄλλον, τῶν δεινῶν τούτων ἐρουῦντα κατ' ἀξίαν, ἅπερ ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεὶς ὑποβάλῃ. Μῶ. ἀγένειον οὖτος ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἔτι παιδαγωγοῦ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ φιλοσόφων παρασήσασθαι, ἑρμηνεύσοντα πρὸς οὖν παρόντας, ἅπερ ἂν δοκῇ Τιμοκλεῖ, καὶ τὸν μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, τὸν δὲ ὑποκριτῇ προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὖς ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα, τὸν ὑποκριτὴν δὲ ῥητορεύειν, οὐδ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα, ὅ, τι ἀκούσειε. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴη τοῦ πλήθει; ἀλλὰ οὖτος μὲν ἄλλως ὠλνοήσομεν. σὺ δὲ ὦ θαυμάσιε, φὴς γὰρ καὶ μαντὶς εἶναι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ὠθῇ τοῦ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς ποτε εἰληφέναι, τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν κατὰ καιρὸν τὴν τέχνην, προειπὼν, ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσει λέγων. οἶσθα γάρ που τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὤν. Απ. πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατὸν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἵα ἡ Κασταλία ἐστίν. Μῶ. ὁρᾷς; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν τοῦ σε νῷ ἐχόμενος. Ζεύς. ὅμως ὦ τέκνον εἰπὲ, καὶ μὴ παράσχῃς τοῦ συκοφάντῃ τούτῳ ἀφορμὰς, διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σὰ, ὡς ὠθῇ τρίποδι καὶ ὕδατι καὶ λιβανωτῷ κείμενα, ὥστ' εἰ μὴ ἔχοις ταῦ-

τα, σοφισόμενόν σε ἡ τέχνης. Απ. ἄμεινον μὲν
ἴσως, ὦ πάτερ, ἢν Δελφοῖς ἢ Κολοφῶνι τὰ τοιαῦτα
ποιεῖν, ἅπαντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς
ἔθος. ὅμως ἐγὼ οὕτω γυμνὸς ἐκείνων καὶ ἄσκευος
πειράσομαι προειπεῖν, ὁποτέρου ἡ κράτος ἔσται.
ἀναβλέψεσθε δέ, εἰ μὴ ἔμμετρα λέγοιμι. Μῶ. λέ-
γε μόνον, σαφῆ δέ, ὦ Απολλον, καὶ μὴ σωφρόνως καὶ
αὐτά, καὶ ἑρμαϊκῶς διόμενα. καὶ γὰρ οὐκ ἀρνεία
κρέα ἢ χελώνη νῦν ἢν Λυδίᾳ ἕψεται, ἀλλὰ οἶδα,
πολλοῦ τοῦ σκέψις. Ζεύς. τί ποτε ὁρᾷς ὦ τέ-
κνον; ὡς τά γε πρὸ τοῦ χρησμοῦ, ταῦτα ἥδη φοβε-
ρά. ἡ χρόα τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ πολιφορεῖς.
κόμη ἀνασεσυρμένη, κίνημα κορυβαντῶδες. καὶ
ὅλως, κατόχιμα πάντα, καὶ φρυκώδη καὶ μυσι-
κά. Απ. Κεκλυτε μαντιπόλου τόδε θέσφατον
Απόλλωνος, Αμφ' ὄρισος κρυόρης, τῷ ἀϊόνι ἐσ-
σάμενος ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πανικοῖσι.
πολλὰ γὰρ ἤδη κἠ ἤδη μόθου, ἑτοραλκεῖ κλαγμῷ,
ταρφέος ἄκρα κόρυμβα κατα πλήσσουσιν ἐχέτλης,
ἀλλ' ὅταν αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκείδα μάρψῃ,
δὴ τότε λοίδιον ὀμβροφόροι κλαγξουσι κορῶναι.
Νίκη δ' ἡμόνων, ὁ δ' ὄνος θοὰ τέκνα κορύψει.
Ζεύς. τί δῆτα ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε, καὶ μάλα οὐ
γελοῖα τὰ γε ποσί. παῦσαι καὶ σὺ λαμπρόν, ἀκρπνι-
γήσῃ γοῦν τοῦ γέλωτος. Μῶ. κἠ πῶς δύναμαι,
ὦ Ζεῦ, ἐφ' οὕτω σαφεῖ καὶ προδήλῳ τῷ χρησμῷ;
Ζεύς. οὐκοῦν ἥδη καὶ ἡμῖν ἑρμαϊκοῖς αὖ αὐτόν,
ὅ, τι

ὅ, τι καὶ λέγοι. Μῶ. ϖαύν πρόσκλα, ὥσε οὐδὲν ἡμῖν Θεμιστοκλέους δεήσει. φησὶ γὰρ ὁ λόγιον οὗτοσὶ διαῤῥήδην, γόητα μὲν εἶναι σὲ ὦ ἄνδρες, ἡμᾶς δὲ ὀνους καθηλίους, νὴ Δία, καὶ ἡμιόνους, σὲ δὲ πεδύσοντας αὐτῷ, οὐδ' ὅσον αἱ ἀκεῖσθε ὑπ' ἐμοῦ ἐχρῆσας. Ηρ. ἐγὼ δὲ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, οὐκ ὀκνήσω ὅμως τὰ δικαιοῦντά μοι εἰπεῖν. ὁπότ' ἂν γὰρ ἥκωσιν ἐλθόντες διαλέγονται, τὰ μὲν δίκαια, ἢν μὲν ὁ Τιμοκλῆς ὑπερέχῃ, ἐάσομεν πεχωρεῖν τῷ σωτῆρι ἡμῶν, ἢν δὲ ἕτερος ἀμείνων, τότε ἤδη τῷ ϛρατηγῷ αὐτῷ ἐγώγε, εἰ δικεῖ, διαστάσης, ἐμβαλῶ ϛρ Δάμιδι, ὡς μὴ καταράτους ὦμ, ὑβρίζῃ δὲ ἡμᾶς. Μῶ. Ηράκλεις, ἰὼ Ηράκλεις, ἄῤῥωκον ὄντα ἐρήκας. νὴ δι' ἀνδρὸς Βοιώτιον, ἕως ἀπολέσαι ὧδε πονηρῷ τοσούτους, καὶ πρὸς τῷ ϛρατηγῷ αὐτῷ Μακεδόσι, καὶ Μιλτιάδῃ καὶ Κιμωνι ἐρῶ. καὶ πῶς ἀνθρώπων τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἐπὶ ῥήτορας οἴσουσιν, τῷ μεγίϛῳ ἐς ὀδὺς λόγους ὑποθέσιν ἀφιγμένοι, ἄλλως τε, ζῶντι μὲν σοι δίκαιον ὧν τι πρᾶξαι τοιοῦτο, ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὡς αἱ μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δίκαιαι, ἡμεῖς δὲ αὐτῶν ἄμοιροι ὄμεν. Ηρ. οὐκοῦν ὁπότερ ὁ λέοντα ἢ τῷ Υδραν ἐφόνευον, αἱ μοῖραι δί' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον; Ζεύς. καὶ μάλα. Ηρ. τί οὖν ὦ τις ὑβρίζει εἰς ἐμὲ, ἢ πωλοδαμνῶν μου τὸν νεὼν, ἢ αὐανθρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς μοίραις πάλαι δεδογμένον ἦν, ὅκ ἐπιτρίψω αὐτόν; Ζεύς.

οὐδαμῶς. Ηρ. οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μετὰ παρ-
ρησίας. ἐγὼ γὰρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικός εἰμι,
τὴν σκάφην σκάφην λέγων, εἰ τοιαῦτά ἐστι τὰ ὑ-
μέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τι-
μαῖς, καὶ κνίσσῃ, καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τὸν
Ἅδην, ὅπου με γυμνὸν, ἔχοντα τὸν τόξον, κἂν τὰ
εἴδωλα φοβηθήσεται τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων
θηρίων. Ζεύς. οὔγε, οἴκοθεν ὁ μαρτυς, φασίν. ἀ-
πέσωσας γοῦν τῷ Δαμίδι, ταῦτα εἰπεῖν ὑπο-
βάλλων. ἀλλὰ τίς, ὁ σπουδῇ προσιὼν οὗτός ἐστιν, ὁ
χαλκοῦς, ὁ εὔγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ἀρ-
χαῖος τὴν ἀνάδεσιν τῆς κόμης. μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ
Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, ὁ παρὰ τὴν Ποικί-
λην. πίττης γοῦν ἀναπέπλησαι, ὁσημέραι ἀνα-
πλαττόμενος ὑπὸ τῶν ἀνδριαντοποιῶν. τί ὦ παῖ
δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι, ἢ που τι ἐκ γῆς νεώτερον
ἀναγγέλλεις; Ερ. ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ μυρίας
τῆς σπουδῆς δεόμενον. Ζεύς. λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ
ἄλλο ἡμᾶς ἐπανιστάμενον λέληθεν. Ερ. ἐτύγχα-
νον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος στέρ-
νον τε καὶ μετάφρενον, θώραξ δέ μοι γέλοιος, ἀμ-
φὶ σώματι πλασθεὶς, παρῃώρητο, μιμηλῇ τῇ τέ-
χνῃ, σφραγῖδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος,
ὁρῶ δ' ὄχλον στείχοντα, καί τινας δύο ὠχροὺς, καὶ
κράκτας, πυγμαχοὺς σοφισμάτων, Δαμίν τε
καί. Ζεύς. παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳ-
δῶν, οἶδα γὰρ, οὓς τινας λέγεις. ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φρά-
σον,

σον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔχις. Ερ. ὁ δ' ἔπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀκροσφενδονῶντες ἀλλήλοις, πόρρωθέν ποθεν λοιδορούμενοι. Ζεύς. τί οὖν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπόν, ὦ θεοί, ἢ ἀκροᾶσθαι ἐπικύψαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρείτωσαν αἱ Ὧραι τὸν μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη, ἀναπεταννύτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ. Ηρακλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ὠδὶ τῶν ἀκροάσιν ἀπλωτήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς οὗτος οὐ πάνυ μοι ἀρέσκει, ὑποτρέμων καὶ παραπάλλων, ἀκριβῶς πάντα οὕτος τήμερον. ἁπλοῦς γοῦν ὄψιν, οὐδὲ αὐτάρκως δεδαμδι δωκούμενος. ἀλλ' ὅπερ ἡμῖν δοκεῖ τὸ βέλτιστον, ἴσχωμεν ἕως ἂν αὐτὸ σιγῇ, ἐφ' ἡμέραν, ἵνα μὴ δαίμων γε φύηται. Τι. τί φῂς ὦ ἰσόρροπε Δαίμων, θεοὺς μὴ εἶναι, μὴ δὲ πρόνοιαν τῶν ἀνθρώπων; Δαι. οὐκ, ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκεινέ μοι, ᾧ τινι λόγῳ ἐπείσθης εἶναι αὐτούς. Τι. οὐμνοωμι, ἀλλὰ σὺ ὦ μιαρὲ ἀπόκεινε. Δά. ὄμνυ, ἀλλὰ σύ. Ζεύς. ταυτὶ μὲν παραπολὺ ὁ ἡμέτερος ἄμεινον, καὶ δυφωνότερον τραχύνεται. σὺ γε ὦ Τιμόκλεις, ἐπίσχες τῶν βλασφημιῶν, ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτος. ὡς τά γε ἄλλα, ἰχθυῶν σε ἀκροφανῆ, ἐπισομίζων. Τι. ἀλλὰ μὰ τὴν Ἀθηναῖαν, οὐκ ἂν ἀκκεινασάμενοι σοι πρότερον. Δαι. οὐκοῦν ὦ Τιμόκλεις ὄμνυε, ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε, ὀμωμοκὼς, ἀλλ' αὖθις τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ. Τι. σὺ λέγεις, εἰπὲ οὖν μοι, οὐ δοκοῦσί σοι, ὦ κατάρατε, πρόνοιαν οἱ θεοί; Δά. ὀ-

δ'αμῶς. Τι. τί φής; ἀπθνόγτα οὧ ταῦτα πάντα; Δαί. ναί. Τι. οὐδ' ὑπό τινι οὧ θεῷ τάξει ἢ τῶν ὅλων ἐπιμέλειας; Δαί. οὔ. Τι. πάντα δὲ εἰκῆ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορᾷ; Δά. ναί. Τι. εἶτ' ἀνθρωποι ταῦτα ἀπθύοντες ἀνέχεσθε, καὶ οὐ καταλθύσετε τὴν ἀλιτήριον; Δά. τί σὺ ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παρωξώυεις, ὦ Τιμόκλεις. ἢ τίς ὦν, ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν, καὶ ταῦτα, ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτώντων, οἵ γε οὐδ' ἡλιόν δ'ατεθήκασί με, πάλαι ἀπθύοντες, εἴ γε ἀπθύουσι. Τι. ἀπθύουσι γὰρ, ὦ Δαῖμι, ἀπθύουσι, καί σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον. Δά. καὶ πότε αὖ ἐκεῖνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμὲ, τοσαῦτα, ὡς φὴς, πράγματα ἔχοντες, ἃ τά γε τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκθνομένοι. ὥστε οὐδὲ σέ πω ἠμύναντο, ὧν ἐπορκεῖς ἀεί, καὶ τὸν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκείμενα. καί τοι οὐχ ὁρῶ, πῶς ἂν ἄλλῳ ἐπιδείξειν θ' ἑαυτῶν πθνοίας μείζω δ'ξαντες ἐδώκαντο, ἢ σὲ καὶ ὃν κακῶς ἐπιτρίψαντες. ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀχθόμενοι τῶν Ὠκεανὸν ἴσως, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας, ἔθος γοῦν αὐτοῖς, σωεχῶς ἰέναι παρ' αὐτόν, ὡδὶ πάντα, καὶ ἀνεπαγγέλτοις φίοτε. Τι. τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἴποιμι, ὦ Δαῖμι. Δαί. ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν ἀκθῦσαί σου, ὅπως ἐπείσθης οἴεσθαι πθνοεῖν σὺν θεούς. Τι. ἢ τάξις με πρώτην τῶν γυμνασίων ἔπεισεν, ὃ ἥλιος ἀεὶ τὸν

τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη κατὰ ταυτὰ, καὶ ὧραι τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα γεννώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως εὐμηχανώς κατεσκευασμένα, ὡς τρέφεσθαι καὶ κινεῖσθαι, καὶ γεννονοεῖν καὶ βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι καὶ σκυτοτοτομεῖν, καὶ τἆλλα ταῦτα, προνοίας ἔργα εἶναί μοι δοκεῖ. Δά. αὐτό που τὸ ζητούμενον ὦ Τιμόκλεις συναρπάζεις, οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον ἐπιτελεῖται. ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι τὰ γιγνόμενα, φαίην ἂν καὶ αὐτὸς, οὐ μὴν αὐτίκα πεπεῖσθαι ἀνάγκη, καὶ ὑπό τινος προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. γνῖ γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταυτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ ταῖξιν αὐτῶν, ὀνομάζεις τὴν ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲν, ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀπόδειξιν ταῦτα εἶναι, τοῦ καὶ προνοίᾳ δεδιάλλαττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κατὰ τὸν κωμικὸν, Τουτὶ μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο δέ μοι λέγε. Τι. ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης ἐνδεῖ τούτοις δεῖν ἀποδείξεως, ὅμως δ' οὖν ἐρῶ. ἀπόκριναι γάρ μοι, Ὁμηρός σοι δοκεῖ ἄριστος ποιητὴς γενέσθαι; Δά. καὶ μάλα. Τι. οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπείσθην, τὴν πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι. Δά. ἀλλ' ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὁμηρον γενέσθαι πάντες σοι συνομολογήσουσι, μάρτυρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὔτ' ἐκεῖνον, οὔτε ἄλλον ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ

ἀληθείας μέλειν αὐτοῖς οἶμαι, ἀλλὰ τοῦ κηλεῖν αὖθ' ἡδύοντας, ἅ δὴ καὶ μέτροις τε κατάδυσι, καὶ μύθοις καθηχοῦσι. καὶ ὅλως, ἅπαντα ὑπὲρ τοῦ τὸν πυθ μηχανῶνται. ἀτὰρ ἥδεως αὖ ἀκούσαιμι, οἷς πισι μάλιστα ἐπείθης τῶν Ὁμήρου, ἆρα οἷς πόδι τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον σωδλῆσαι αὐτὸν ἡ θυγάτηρ καὶ ὁ ἀδελφός, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἰ γε μὴ τὸν Βελλεροφόντην ἡ Θέτις ἐκάλυψεν, ἐλεήσας τὸν γιγνόμενον, ἐπεπέδητο αὖ ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, σωαρπασθείς. αὖθ' ὧν καὶ ἀπομνημονεύων τῆς Θέτιδος τῆς δυσοργησίας, βλαπτᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ ἐπιπέμψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀπεθανούσιεν. ὁρᾷς; ἀδικεῖσθαι γὰρ ἐῴκασιν αὐτῷ, διδραννὸν ἐμβαλόντι, καταφλέξαι τὸν Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνα σε μάλιστα εἰς τὴν πίστιν ἐπεσπάσατο ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηνᾶς παρακελεύσει. μετὰ μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ, ἐμονομάχουν ἀναμὶξ ἀλλήλοις τε καὶ θήλειαι. καὶ Ἀθηνᾶ μὲν Ἄρει καταγωνίζεται, ἅτε καὶ πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὃ παρὰ τοῦ Διομήδους εἰλήφει. Λητοῖ δ' αὖ πάλη σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ πόδι τῆ Ἀρτέμιδός σοι πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνην μεμψιμοιροῦσαν, ἠγανάκτησεν, οὐ κληθεῖσα ἐφ' ἑστιασιν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως, καὶ δὴ δῆθεν, σῶν τινα ὑποφυᾶ, καὶ αὖ τοῦτον τὸν ἀληθῆ, ἐπαφῆκεν ὠδὶ τὴν χώραν αὐτῶν.

ἆρα

ἆρα οὖν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὅμηρος πέπεικε;
Ζεύς. Βαβαὶ, ἡλίκον, ὦ θεοὶ, ἀνεβόησε τὸ πλῆθος,
ἐπαινοῦντες τὸν Δαίμιν. ὁ δ' ἡμέτερος ἀκρουμέ-
νῳ ἔοικε, δέδιε γοῦν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐ-
στιν ἀκρρίψων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει,
οἷ παρεκδὺς ἀκρδράσεται. Τι. οὐδ' Εὐριπί-
δης ἄρα σοὶ δοκεῖ λέγειν τι ὑγιὲς, ὁπόταν αὐτοὺς
ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ὑπὸ τὴν σκηνὴν, δει-
κνύῃ σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς πο-
νηροὺς δὲ, καὶ τὴν ἀσέβειαν κατά σε ἐπιτρίβον-
τας; Δαι. ἀλλ' ὦ γενναιότατε φιλοσόφων Τιμό-
κλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ τραγῳδοὶ πεπείκα-
σί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἤτοι Πῶλον καὶ Αρι-
στόδημον καὶ Σαίτυρον, ἡγεῖσθαί σε θεοὺς εἶναι τό-
τε, ἢ τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ, καὶ τοὺς ἐμβαί-
τας, καὶ τοὺς ποδήρεις, χιτῶνας, καὶ χλαμύδας καὶ
χειρίδας, καὶ περγαστρίδια τὰ σωμάτια, καὶ τἆλλ',
οἷς ἐκεῖνοι σεμνύνουσι τὴν τραγῳδίαν, ὅπερ καὶ γε-
λοιότατον οἶμαι. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐρι-
πίδης, μηδὲν ἐπειγούσης τῆς χρείας, τῶν δραμαί-
των τὰ δοκοῦντά οἱ λέγῃ, ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε παρ'
ῥησιαζομένου. Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ, τόνδ' ἄπειρον αἰ-
θέρα, Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν. Καὶ πάλιν,
Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ κλύ-
ων, καὶ τὰ τοιαῦτα. Τι. οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρω-
ποι, καὶ τὰ ἔθνη ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες,

καὶ παυκυρείζοντος. Δά. σύγε ὦ Τιμόκλεις, ὅτι μετεμέλησας τῶν ἐθνῶν νομιζομένων, ἀφ' ὧν μᾶλλόν σωισθῆναι τις ἂν, ὡς γε ἐμοὶ δοκεῖ βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος πῶς ἔχει. πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι, Σκύθαι μὲν Ἀναγκαῖα θύοντες, καὶ Θρᾷκες Ζαμόλξιδι, βροτέτῃ ἀνθρώπῳ, ἐκ Σαλμοξιδος ὡς αὐτὸς ἤκουσα, Φρύγες δὲ Μάμᾳ, καὶ Αἰθίοπες Ἡμέρᾳ, καὶ Κυλλήνιοι Φαλήτῃ, καὶ Λασύριοι Περσεφόνῃ, καὶ Πέρσαι πυρί, καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. καί τοι μὲν ἅπασι κοινὸν θεῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ Βοῦς, θεός, Ἡλιουπολίταις δὲ κρόμυον, καὶ ἄλλοις ἶβις ἢ κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος ἢ πίθηκος. καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος, θεός, τοῖς δὲ κατ' αὐτιπέρας οἰκοῦσιν, ἀτρόφος, καὶ ἄλλοις κεφαλῆς ἡμάτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμεοῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα τῶς οὐ γέλως ὄφειν, ὦ καλὲ Τιμόκλεις. Μω. οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοί, ταῦτα ταῦτα ἥξειν εἰς τοὐμφανές, καὶ ἀκριβῶς ἐξετασθήσεσθαι; Ζεύς. ἔλεγες ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς. καὶ ἔγωγε παύσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτά, ἢν τοίνυν μὴ ποσὶ κίνδυνον ἀφύγωμεν. τι. ἀλλ' ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, καὶ χρησμοὺς, καὶ πολυργοῦσιν τῶν δυομένων, τίνος ὄργον αὖ ἔπρισις, ἢ θεῶν, καὶ τῆ πανοίκῳ τῆ ἐκείνων; Δά. σιωπήσον ὦ ἄριστε πρὸς τῶν χρησμῶν, ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνος αὖ τῶν μᾶλλον μεμνῆσθαι ἀξιοῖς, ἀφ' ἑκάστου, ὅτε τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς

ὃς ἀκριβῶς ἀμφήκης ἦν, καὶ δι' πρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν γένιοι, διττοὶ, καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, καὶ πρὸς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος ἐπιστραφήσῃ. ἢ τί μᾶλλον, ὁ Κροῖσος διαβὰς τὸν Ἅλυν, τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν, ἢ τὴν Κύρου καταλύσει; καί τοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος, τὸ ἀμφιδέξιον οὗτος ἔπος ἐπρίατο. Μῶ. αὐτά που, ὦ θεοὶ, ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ ἐγὼ ἐδεδίειν μαλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρῳδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ κατελθὼν πρὸς ταῦτα. Ζεύς. σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ὑπολαμῶν. Τι. ὅρα, οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μονονουχὶ τὰ ἔδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ Βωμοὺς αὐτῶν. Δά. οὐ πάντας ἔγωγε οὐδὲ Βωμοὺς, ὦ Τιμόκλεις, τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων καὶ εὐωδίας μεστοί εἰσι; οὐδὲ γὰρ ἐν Ταύροις τῇ Ἀρτέμιδος ἡδέως ἂν ἐπεῖδον ἐκ βάθρων ἐπὶ κεφαλὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐωχουμένη ἔχαιρε. Ζεύς. τουτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπηχεῖ, ὡς διαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἁμάξης παῤῥησιάζεται, καὶ μαρπτει ἑξείης, ὅς αἴτιος, ὅστε καὶ οὐκί. Μῶ. καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, οὐδὲ ἀναιτίους εὕροις ἐν ἡμῖν. καί που τάχα προϊὼν ὁ ἄνθρωπος, ἅψεται καὶ τῶν κορυφαίων τινός. Τι. οὐδὲ βροντῶντος αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ θεόμαχε Δάμι. Δά. καὶ πῶς οὐ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τιμόκλεις. εἰ

δὲ ὁ Ζεὺς ὁ Βροντῶν ὅτι, σὺ αὖ ἄμεινον εἰδείης, ἐκεῖθεν πόθεν ποθὲν τὴν θεὸν ἀνεμνήσθη. ἐπεὶ οἵ γε ἐν Κρήτῃ ἤκουσαν, ἀλλ' ἡμῖν δικαιοῦται, τάφῳ τινὰ κεῖθι δείκνυσθαι, καὶ σήλωι φρεσαύαι δηλήσαν, ὡς οὐκέτι βροντήσειεν αὖ ὁ Ζεὺς, τεθνεὼς πάλαι. Μῶ. τοῦτ' ἐγὼ πρὸ πολλοῦ ἀπιστάμην ὀρθῶς τὰ περὶ ἀνθρώπων. τί δ' οὖν, ὦ Ζεῦ, ἀχθεσθεὶς ἡμῖν, καὶ συγκρούσεις σὺν ὀδόντας ἐπὶ τὸ τρόμου; θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν. Ζεύς. τί λέγεις ὦ Μῶμε, καταφρονεῖν; οὐχ ὁρᾷς, ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγει αὐτοὺς, αὐασθήσομεν τῶν ὄντων, ὁ Δαίμων; Μῶ. ἀλλὰ σὺ, ὁπόταν ὦ Ζεῦ θελήσῃς, σειρὴν χρυσείην καθεὶς, ἅπαντας αὐτοὺς Αὐτὴ κεν γαίη ὀρύσαις, αὐτή τε θάλασσα. Τι. εἰπέ μοι ὦ κατάρατε, πότε πλοῦνας ἤδη ποτέ; Δά. καὶ πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις. Τι. οὐκοῦν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος, ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ, ἢ ἐμπίπλας τὰς ἀκάτια, ἢ οἱ ῥέποντες; ἐκυβέρνα δὲ εἴ τις ἐφεσὼς, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν; Δά. καὶ μάλα. Τι. εἶτα ἡ ναῦς μὲν ὀκ αὖ ἔπλει, μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον ἔσχε, ἀκυβέρνητον οἴει, καὶ αὐηγεμόνευτον φέρεσθαι; Δά. ὀῦκ σωστὸς ταῦτα ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυρῶς γε παραδείγματι. ἀλλ' ὦ θεοφιλέστατε Τιμόκλεις, χρὴ μὲν κυβερνήτην ἐκεῖνον εἶναι δὲ αὖ, ἀεὶ τὰ συμφέροντα ξυνοσοῦντα, καὶ πρὸς τὸ καιρὸν παρασκευαζόμενον, καὶ προστάττοντα τοῖς

τοῖς ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ ἄλογον οὐδὲν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρειῶδες ἦν αὐτοῖς. ὁ δὲ σὸς οὗτος κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νηΐ ἐφεσαύαι ἀξιοῖς, καὶ οἱ συνναῦται αὐτοῦ, οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ κατὰ τὴν ἀξίαν διατάττουσιν. ἀλλ' ὁ μὲν πρότονος, εἰ τύχοι, εἰς τὴν πρύμνην ἀποτέταται, οἱ πόδες δὲ ἐν τὴν πρῴραν ἀμφότεροι. καὶ χρυσαῖ μὲν αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνίσκος δὲ μολιβδοῦς. καὶ τὰ μὲν ὕφαλα κατάγραφα, τὰ δὲ ἔξαλα τῆς νεὼς, ἄμορφα. καὶ αὐτῶν δὲ τῶν ναυτῶν ἴδοις ἂν τὸν μὲν ἀργὸν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα, δίμοιρίτην ἢ τριμοιρίτην, τὸν δὲ κατακολυμβῆσαί τε ἄοκνον, καὶ ὑπὲρ τὴν κεραίαν ἀναπηδῆσαι ῥᾴδιον, καὶ εἰδότα τῶν χρησίμων ἕκαστα, μόνον οὐδὲν ἀντλεῖν προστεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπιβάταις, μαστιγίαν μέν τινα ἐν προεδρίᾳ, παρὰ τὸν κυβερνήτην καθήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίναιδον, ἢ πατραλοίαν ἢ ἱερόσυλον ὑπερτιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεὼς κατειληφότα, χαρίεντας δὲ πολλοὺς, ἐν μυχῷ τοῦ σκάφους στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένους. ἐννόησον γοῦν, ὅπως Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιτα διαρκῆ ἔχοντες, οὐδὲ ἀποτεῖναι οὐδὲ πόδας δυνάμενοι, ὑπὲρ γυμνῶν τῶν σανίδων, παρὰ τὸν ἄντλον, ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας καὶ Μειδίας καὶ Σαρδανάπαλος ἐντρυφῶντες, καὶ

τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ καταπτύοντες. τοιαῦτα γὰρ τῇ νηΐ συ-
γίγνετο, ὦ σοφώτατε Τιμόκλεις, διὰ τοῦτο αἱ ναυα-
γίαι μυρίαι. εἰ δέ τις κυβερνήτης ἐφεστὼς ἑώρα, ἐπ
διέταττεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν, οἵ
τινες οἱ χρηστοί, καὶ οἵ τινες οἱ φαῦλοι τῶν ἐμπλεόν-
των, ἔπειτα ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἀξίαν τὰ προσήκον-
τα ἀπένειμεν ἄν, χώραν τε τὴν ἀμείνω τοῖς ἀμεί-
νοσι, παρ' αὐτὸν ἄνω, τὴν κάτω δὲ τοῖς χείροσι.
καὶ συσσίτους ἔστιν, οὓς ἀμείνους, καὶ συμβούλους
ἐποίησεν ἄν. καὶ τῶν ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος, ἢ πρώ-
ρας ἐπιμελητὴς ἀπεδέδεικτ' ἄν, ἢ τοίχου ἄρχων,
ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων, ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυμος
ἐπαίετ' ἂν τῷ καλωδίῳ, πεντάκις τῆς ἡμέρας, τῆς
κεφαλήν. ὥστε σοι, ὦ θαυμάσιε, τὸ τῆς νεὼς τοῦτο πα-
ράδειγμα κινδυνεύει περιτετράφθαι, κακοῦ τοῦ
κυβερνήτου τετυχηκός. Μῶ. ταυτὶ μὲν ἤδη κατὰ
ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμιδι, καὶ πλησίστιος ὠθεῖ τὴν
νίκην φέρεται. Ζεύς. ὀρθῶς ὦ Μῶμε εἰκάζεις, ὁ δ'
οὐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ
ταῦτα, καὶ καθ' ἡμέραν, ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερί-
τρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ. Τι. οὐκοῦν ἐπεὶ τῆς
νεὼς τὸ παράδειγμα οὐ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν
εἶναι, ἄκουσον δὴ τὴν ἱεραν, φασιν, ἄγκυραν, καὶ
ἢν οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀπορρήξεις. Ζεύς. τί ποτε
ἄρα ἐπ' ἐρεῖ; Τι. ἴδοις γὰρ, εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλ-
λογίζομαι, καὶ εἴ πῃ αὐτὰ δυνατόν σοι περιτρέ-
ψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ ἐπ' θεοί. ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βω-
μοὶ,

μοί, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. τί πῶς ταῦτα φῄς; Δά. ἦν πρότερον γελάσω εἰς κόρον, ἀποκεινοῦμαί σοι.
Τι. ἀλλ' ἔοικας οὐδὲ πώποτε γελᾶν, εἰπὲ δὲ ὅ-
μως, ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι. Δά.
ὅτι οὐκ αἰδοῦμαι, ἀλλὰ λεπτῆς κρόκης ἁψαμένος σε
τῇ ἀγκύρᾳ, καὶ ταῦτα, ἰδοὺ οὖσαν. τὸ γὰρ εἶναι
θεοὺς, ἢν βωμοὺς ἔν σωσιλήλακας, ἰσχυρὸν οἶδ' ποιή-
σεσθαι κἀπ' αὐτῷ τὸν ὅρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο
τούτου φῆς ἔχειν εἰπεῖν ἰσχυρότερον, ἀπίωμεν ἤδη.
Τι. ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττᾶσθαι πεπαιόν; Δά.
ναὶ ὦ Τιμόκλεις, σὺ γὰρ, ὥσπερ οἱ ὑπό τινων βιαζό
μενοι, ὧδε σὺν βωμοὺς ἡμῖν καταπέφυγας. ὥσε
νὴ τὴν ἄγκυραν τὴν ἱεράν, ἐθέλω ἀπείσεσθαι ἤδη
πρὸς σὲ, ἐπ' αὐτῷ τε τῷ βωμῷ, ὡς μηκέτι πρὸς
τούτῳ ἐρίζοιμεν. Τι. εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς ἐμὲ
τυμβορύχε, ἢ μαρὲ καὶ κατάπυσε, ἢ μασιγίαι καὶ
κάθαρμα. οὐ γὰρ ἴσμεν, οὗ τινος μὲν πατρὸς εἶ,
πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορνεύσε; ὡς ἢ τὸν ἀδελ-
φὸν ἀπέκτεινας, ἢ μοιχεύεις, καὶ τὰ μειράκια διαφ-
θείρεις λιχνότατε, ἢ ἀναισχυντότατε. μὴ φεῦγε
δ' οὖν, ἕως ἢ παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς,
ἤδη γάρ σε τούτῳ ἢν ὁρᾶκω ἀποθραύσω, παμ
μίαρον ὄντα. Ζεύς. ὁ μὲν γελῶν, ὦ θεοί, ἄπεισιν.
ὁ δ' ἀκολουθεῖ λοιδορούμενος, οὐ φέρων κατατρυ
φώντα τὸν Δάμιν, ἢ ἔοικε πατάξειν αὐτὸν ἢν κε-
ραυνῷ ὃν τῇ κεφαλῇ. ἡμεῖς δὲ τί ποιοῦμεν ὧδε
τούτοις; Ερ. ὀρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμῳδὸς εἰρηκέναι

Biblioteka Główna U. A. M. w Poznaniu

δοκεῖ, οὐδ' ὑπὲρ σπονδὰς σιγήν, ἀλλὰ μὴ πρὸς τοιῶν. τ
γὰρ ἡμῖν ὑπέρμεγα κακόν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι περὶ
σμικροῖς τοῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γάρ εἰσιν οἱ ταῦτ
τία γιγνώσκοντες, πλέους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεώς
ἡμῖν ὁ σύρφαξ, βαρβαροί τε πάντες. Ζεύς. ἀλλ
ὦ Ἑρμῆ, τὸ δὴ δαρεῖκὸν πάνυ καλῶς ἔχον δοκεῖ, ὃ ἐ
πρὸς ἡμᾶς τὸ Περσικόν, ὥστε καὶ αὐτὸς ἐβουλόμην ἂν ἔγ
τοιοῦτον ἔχειν, οἷον τὸν Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας
μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρυών.

Μικύλλος, Ἀλεκτρυὼν καὶ Σίμων.

Ἀλλά σε, ὦ κάκιστε Ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς ἀπόλ
ἀπὸ τριάκοντα ἐνιαυτῶν ἐξεγείρει φθονερὸν οὕτω, ἢ ὀξύφωνον ὄν
τα, ὅς με πλησιάζοντα, καὶ ἡδέως ὀνείρου ξυνόντα, κα
θαυμαστῶς δυσκαιμονίαν δυσκαιμονοῦντα, διακο
ρόν τε καὶ γεγονὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μὴ δὲ
νύκτωρ γοῦν τοῦ πολυθρυλήτου μαρωνιτικοῦ πρίαμ
δραφύγωμι. καί τοι εἴ γε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ πα
ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ βαθείᾳ κρύει, μηδέπω μ
τὸ ὀρθρινόν, ὥσπερ εἰώθεις, ἀρκναίδα τινά, γνώμων
γὰρ οὕτω ἀψυδρέστατός μοι, προσελαυνούσης ἡ
μέρας, οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν, ὁ δὲ ἄϋπνος
οὗτος, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων,
ἀφ' ἑσπέρας δυθὺς ἦδη λέκραγμι, ἀλλ' οὔτι χαίρων
γε. ἀμώσειν γὰρ δυθύς σε, ἢν μόνον ἡμέρα γένη
ται, σιωπήσω τῇ βακτηρίᾳ, νυνὶ γάρ μοι πρᾶ
γματα

γματα παρέξεις, αὐαπηδῶν γ' ὧδ' σηότῳ. Αλε. Μίκυλλε δέσποτα, ὦμέλω τι χαρίεσθαί σοι, φθάνων δι νυκτὸς, ὁπόσον δυναίμεθ', ὡς ἔχοις ὀρθρεύειν δι' ἀνύειν τὰ πολλὰ τῆ ὀργῆ. ἢν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον, μίαν κριθὴν ἀργαίσαιο, πεσοῦσθαί σε φὴς ὅτι τὰ ἄλφιτα ὠπόνηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν οὐ συχάσομαί σοι, κὴ πολὺ ἀφωνότερον ἔσομαι τῆ ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα, ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώττοις ἀνεγρόμενος. Μί. ὦ Ζεῦ τέρασιν, καὶ Ηράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. Αλε. εἶτά σοι τέρας ἂν δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνον ὑμῖν εἶμι; Μί. πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀπότρεπε τὸ θεοί τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. Αλε. σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῆ παιδίου τοῦ ὄντος, μὴ δὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ομήρου ποιήματα, ἐν οἷς ὁ τοῦ Αχιλλέως ἵππος, ὁ ξανθὸς, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ δεσπότῃ, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ἐφθέγξατο, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, αὖθις τῷ μέτρῳ, ἀλλὰ κὴ ἐμαυτὸν ἐκεῖνον, καὶ τὰ μέλλοντα προειδέναι, κὴ οὐδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ, τὸν ἀλεξίκακον, ἀκατάπαυστον ἡγούμενος τὸν ἄνουσμα. καί τοι τί αὖ ἐποίησας, εἰ σοι ἡ Αργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνον ἐμαυτὸν, ἢ εἰ βύσσας εἶδον ἐρπούσας, κὴ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα καὶ ἐφ

θὰ, περὶ πεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὤν, λαλιστάτου καὶ λογιωτάτου θεῶν ἁπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν, καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν ὑπόσχοιό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τοῦ πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν. Μί. ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν Ἀλεκτρυὼν, οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος. εἰπὲ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τοῦ φωνῆς αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ διεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τινι διηγοίμην, ὡς ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; Ἀλε. ἄκουε τοίνυν, παραδοξότατόν σοι λόγον, εὖ οἶδ', ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. οὑτοσὶ γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν φαινόμενος, οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν. Μί. ἤκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον, ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυών τις νεανίσκος, φίλος γένοιτο τοῦ Ἄρει, καὶ συμπίνοι τοῦ θεῷ, καὶ συγκωμάζοι, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε γοῦν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν ἀλεκτρυόνα. καὶ ἐπειδήπερ μάλιστα τὴν Ἥλιον ὑφεωρᾶτο, μὴ κατιδὼν δεξείπῃ πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν ἀεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα, ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥλιος. εἶτα ποτὲ κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν ἀλεκτρυόνα, καὶ προδοῦναι τὴν φρουρὰν ἄκοντα, τὸν δὲ ἥλιον

λαθόντα,

λαθόντα, ἐπιστῆναι τῇ Αφροδίτῃ, καὶ τοῦ Αρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πιστεύειν τὸν ἀλεκτρυόνα μηνῦσαι αὖ, εἴ τις ἐπίοι, καὶ οὕτω τὴν Ηφαιστον παρ' ἡλίου μαθόντα, συλλαβεῖν αὐτοὺς, περιβαλόντα, καὶ Σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς. ἀφεθέντα δὲ, ὡς ἀφείθη, τὸν Αρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ ἀλεκτρυόνος, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν εἰς τουτὶ τὸ ὄρνεον, αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς αὐτὶ τοῦ κρανοῦς, τὸν λόφον ἔχειν ὑπὲρ τῇ κεφαλῇ, διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τοῦ Αρει, ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὰν αἴσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ. Αλε. φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε, τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πανύ γ' ἄγχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. Μί. πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι. Αλε. οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν; Μί. τὸν σοφιστὴν λέγεις, τὸν ἀλαζόνα; ὃς γνομοθέτει, μήτε κρεῶν γεύεσθαι, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον, ἐκτράπεζον, ἄπονον ἀποφαίνων, ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους, ἐν πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι. Αλε. ἴσθι δῆτα κἀκεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὔφορβος γένοιτο. Μί. γόητα φασὶ, καὶ τερατουργὸν τὸν ἄνθρωπον, ὦ Αλεκτρυών. Αλε. ἐκεῖνος αὐτὸς, ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας. ὥστε παύου, ὦ ἀγαθε, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδὼς, οἷός τις ἦν τὸν τρόπον. Μί. τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τε

ρατωδέστερον, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος; εἰπὲ δὲ ὅ-
μως, ὦ Μνησάρχου παῖ, ὅπως ἡμῖν, αὐτὶ μὲν αὐ-
θρώπου, ὄρνις, αὐτὶ δὲ Σαμίου, Ταναγραῖος ἀνα-
πέφηνας. οὐ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, οὐδὲ πάνυ πιστεῦ
σαι ῥᾴδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετηρηκέναι δο-
κῶ, πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρου. Αλε.
τὰ ποῖα; Μί. ἐν μὲν, ὅτι λαλος εἶ καὶ κρακτικὸς,
ὁ δὲ σιωπᾷν ἐν πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει. ἕτε-
ρον δὲ, καὶ παντελῶς παρανόμον, οὐ γὰρ ἔχων, ὅ,
τι σοὶ παραβάλοιμι, κυάμους χθὲς, ὡς οἶσθα, ἔχων
ἧκον, καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας, ἀνέλεξας αὐτούς.
ὥστε ἢ ἐψεῦσθαί σοι ἀναγκη, καὶ ἄλλο εἶναι, ἢ Πυθα-
γόρᾳ ὄντι πραγνομηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἠσεβηκέναι,
κυάμους φαγόντα ὡς ἄν, εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πα-
τρὸς ἐδηδόκεις. Αλε. οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥ
τις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἑκάστῳ βίῳ.
ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤσθιον τῶν κυάμων, ἐφιλοσό-
φουν γὰρ, νῦν δὲ φάγοιμι ἄν, ὀρνιθικὴ γὰρ, καὶ οὐκ
ἀπόῤῥητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε,
πῶς ἐκ Πυθαγόρου οὗτος νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρό-
τερον ἐβιώτευσα βίοις, καὶ ἅ τινα τοῦ μεταβολῆς
ἀπολέλαυκα ἑκάστης. Μί. λέγοις ἄν, ὡς ἔμοιγε
ὑπερήδιστον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο. ὥστε εἴ τις αἵ-
ρεσιν προθείη, πότερον μᾶλλον ἐθέλω σου ἀκούειν,
τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνει-
ρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾷν, τὸν μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ
οἶδα, ὁπότερον ἂν ἑλοίμην, οὕτως ἀδελφὰ ἐγοῦ-
μαι

μαι τὰ σὰ τοῖς ἄλλοις φανεῖσι. καὶ γὰρ ἴσμεν τιμῆς ὑμᾶς ἄγω, σέ τε, καὶ τὸ πολυτίμητον γὰρ ὄρνιον.

Αλε. ἐπιγὰρ σὺ αὖ παιπάλλῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ φανείς σοι λῷ, καί τινα ἐνδαίμονα μαθοῦσα ἀφυλάκτεις, κηλῷ, ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμενηνόν τινα δυσαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

Μί. ἀλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ Αλεκτρυών, σὺ ἴδι, ἢ ὄψεως ἐκείνης. οὕτω μοι πολὺ τὸ μέλι γὰρ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν, ὤχετο, ὡς μόγις αὖ οἴγειν τὰ βλέφαρα τῷ αὐτῷ, εἰς ὕπνον αὖθις καταπώμενα. οἷον οὖν γὰρ τοῖς ὠσὶ τὰ πρὸς ὀργάζεται τρεφόμενα, τοιοῦτον γαργαλον παρεῖχέ μοι τὰ ὁρώμενα. Αλε. Ηράκλεις, δεινόν τινα φῆς τὸν ὁρῶντα τὸ γύπνιον, εἴ γε πλοῦς ὦν, ὡς φασι, καὶ ὄρον ἔχων ἢ πήσεως, τὸν ὕπνον, ὥσπερ τὰ δυσαμμένα ἤδη τῶν δίκτυα, καὶ φάσματείβει αὖτοῖς γόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς οὕτω, καὶ φάργυρος φαινόμενον. ἐθέλω γοῦν ἀκοῦσαι, οἵου τίς ὄντος, οὕτω σοὶ τελπόθητος ὦν. Μί. ἕτοιμον λέγειν, ἥδὺ γοῦν τὸ μεμνῆσθαι, καὶ διεξιέναι τι πρὸς αὖτόν. σὺ δὲ πλοῦτα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ πρὸς τὴν μεταβολῶν; Αλε. ἐπειδὴ σὺ, ὦ Μίκυλλε, τοῦ σε ὀνειρώτηκεν, καὶ ἀκροήσῃ ἀκρ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι. τὸ νῦν δὲ πρότερον εἰπέ, ὡς μάθω, εἴ τε διὰ τὴν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τὴν κεράτινων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος. Μί. οὐδὲ διὰ τέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα. Αλε. ἢ μὴν ὁ μικρὸς δὴ ὁ

ταύτας μόνας λέγει. Μί. ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, οὐδὲν εἰδότα ὀνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἵους ἐκεῖνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν, ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥλιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. Αλε. παῦε ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν. ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τοῦ ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ γνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκομίσθαι μοι δοκεῖς. Μί. πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολὺ, πῶς οἴει, καλὸν, οἵαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτοῦ, ἐπαινῶν; ἀναμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὁπότε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν γὰρ ἀρχῇ εὐθὺς τοῦ καλλίστου τῶν ἀσμάτων ἁπάντων. Αλε. μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς, Αριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ ἅτε, διαπρέπει νυκτὶ, μεγάνορος ἔξοχα πλούτου. Μι. νὴ Δία αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ γὰρ τοὐμὸν γνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθῃς, οἷόν τι ἦν, ἄκουσον ὦ σοφώτατε Αλεκτρυών. ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθες, οἶσθα, Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος, γνὸ τυχὼν γὰρ ἀγορᾷ, λουσάμενον ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν, ὠθῇ τὸ δεῖπνον. Αλε. οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι, Βαθέιας ἤδη ἑσπέρας, ἥκεις ὑποβεβρεγμένος, οὐδὲ πέντε ἐκείνους κυαμους κομίζων, οὐ πάνυ δαψι

λὲς

λες τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι, ἀθλητῇ ποτε γεγυμένῳ, καὶ Ολύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. Μί. ἐπεὶ δὲ δεπνήσας ἐπαυσάμην, ἐκάθευδον ἡδέως, καὶ μοι κατὰ τὴν ὄψιν ὁ Ομηρος, ἀμβροσίᾳ δή νύκτα, θεός τις ὡς ἀληθῶς ὄνειρος ἔστης. Αλε. τὰ παρὰ τοῦ Εὐκράτους πρόσωπον ὦ Μίκυλλε διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ σὺν τοῖς συμποσίοις πάντα. κωλύει γὰρ οὐδέν, αὖθις σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο πεφάγοντα, καὶ ἀναμυρικώμενον ἤδη μνήμην τὰ βεβρωμένα. Μί. ᾤμην γοῦν δεῖσειν καὶ ταῦτα διηγούμενος, ἐπεὶ δὲ σὺ πεύθεσθαι, καὶ διηγήσομαι. οὐ πρόσωπον, ὦ Πυθαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας, σὺν ἅπασι τοῖς βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ σὺν τυγχάνω ἕξεις τοῦ Εὐκράτους. καὶ ἐγὼ μὲν προσιόντων αὐτῶν, ὥσπερ εἰώθειν διεπόμην, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύναιμι αὐτόν, σὺν πε νιχρῷ τοῦ τείβωνι συμπαρομαρτῶν, ὁ δὲ, Μίκυλλε, φησι, θυγατρὸς τὴμδρον ἑστιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσε τῶν φίλων μάλα πολλούς, ἐπεί τινας φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντας, οὐχ οἷόν τε εἶν ἔξω δειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ αὖτ' ἐκείνου ἥκε λουσάμενος, ἢν μὴ ὅ γε κληθεὶς αὐτὸς εἴπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτ' ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνήσας ἀπῆειν, δυχόμενος ἅπασι θεοῖς, ἢ πάλόν τινα, ἢ πλευρῖτιν ἢ ποδάγραν ὑπεμφαῖνε τοῦ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, οὐ ἐφεστῶς ἐγὼ, καὶ αὐτίδει-

πνος καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην. καὶ τὸ ἄχρι λου-
τροῦ, αἰῶνα μήκιστον ἐπιθέμην, συνεχὲς ὑπὸ σκοπῶν,
ὁ ποσάπουν τὸ στοιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λε-
λοῦσθαι δέοι. κἀπειδή ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο,
πρὸς τάχος ἐμαυτὸν ἀπρρίψας, ἀπέρχομαι, κοσ-
μίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τρι-
βώνιον, ὡς ὑπὸ τοῦ καθαρωτέρου γένοιτο ἡ ἀναβο-
λή. καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλους τε
πολλοὺς, καὶ δὴ κἀκεῖνον, φοράδην ὑπὸ τετταί-
ρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν νο-
σεῖν λεγόμενον. καὶ ἐδήλου δὲ πονήρως ἔχων, ὑπέ-
στενε γοῦν, καὶ ὑπέβηττε, καὶ ἐνεχρέμπτετο μύ-
χιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διῳ-
δηκὼς, ἀμφὶ τὰ ἑξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέγετο δὲ
φιλόσοφός τις εἶναι, τῶν πρὸς τὰ μειράκια φλυα-
ρούντων, ὁ γοῦν πώγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐν ὑ-
περβολῇ κουριῶν. καὶ αἰτιωμένου δὲ Ἀρχιβίου
τοῦ ἰατροῦ, διότι οὕτως ἔχων ἀφίκετο, τὰ καθή-
κοντα, ἔφη, οὐ χρὴ προδιδόναι, καὶ ταῦτα, φιλό-
σοφον ἄνδρα, κἂν μυρίαι νόσοι ἐμποδὼν ἱστῶντες,
ἡγήσετε γὰρ Εὐκράτης ὑπερεωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν.
οὐμένουν, εἶπον ἐγὼ, ἀλλ' ἐπαινέσεταί σε, ἢν οἴκοι
παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον ἀποθανεῖν ἐθέλοις, ἤπερ ἐν
τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν,
μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκεῖνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγα-
λοφροσύνης οὐ προσεποιεῖτο ἀκηκοέναι τοῦ σκώμ-
ματος, ἐφίσταται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λε-
λουμένος

λουμένῳ, καὶ ἰδὼν τὸν θυμόπολιν, ὥσπερ γὰρ ὁ Φιλόσοφος ἐκαλεῖτο, διδάσκαλε, φησὶν, οὗτος ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς, οὐ μεῖον δ' αὖ τι σοὶ ἐγὼ, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσαλτο αὖ, καὶ ἅμα λέγων εἰσήει, χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπόρευσθμενός καὶ τοῖς οἰκέταις. ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμην, ὁ δὲ ὠγραφεὺς, καὶ ὠνὸς πολὺ φιδιασάμενος, ἐπείμενάν σκυθρωπὸν εἶδε, πάσχει τι, ἔφη, καὶ σὺ ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν, τὸν ἑταῖρον γὰρ ἐγὼ κελεύσω, φ τῇ γυναικωνίτιδι, μετὰ τῆς μητρὸς ἐστιᾶσθαι, ὡς σὺ χώραν ἔχῃς. εἰσήειμι οὖν μάτην λύπος χανὼν παρὰ μικρὸν, ἀναχωρούμενος, ὅτι ἐδόκουν ἀζηλωτότερος τοῦ συμποσίου τὸ παιδίον τοῦ Εὐκράτους. διὰπερ δὴ κατακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέθεσαν τὸν θυμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, νὴ Δία, ὠφύτε, οἶμαι, νεανίσκοι δυμεγέθεις, ὑπαυχένια πολεύσαντες αὐτῷ παύτοθεν, ὡς διαμένοι φ' ἑαυτῶν χήματι, καὶ ὧν πολὺ καρτερεῖν δυνάμενοι. εἶτα μικροῦ ἀνεχρμένου πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ κατακλίνουσι φέροντες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴκμεν. τοὐντεῦθεν ἐλειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολυσχόμτι, καὶ ποικίλον δεῖπνον, ὧν χρυσοῦ πολλοῦ, καὶ ἀργύρου. καὶ ἐκπώματα ὧν χρυσᾶ, καὶ διάκονοι ὡραῖοι, καὶ μουσουργοὶ καὶ γελωτοποιοί. καὶ ὅλως, ἥδιστα τὸν ὧν ἡ διατριβὴ, πλὴν ἀλλὰ σῶν με ἐλύπει, οὐ μετρίως ὁ θυμόπ-

πολις γνοχλῶν, καὶ ἀρετήν τινα πρός με διεξιὼν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελοῦσι, καὶ ὡς, εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νὺξ οὐκ ἔστιν. γνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ οὐδὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρει, καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ ἐῶν ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων ἢ ᾀδόντων. οὗτο μέν σοι, ὦ Αλεκτρυὼν, τὸ δεῖπνον. Αλε. οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα, ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ δὴρῳ ἐκείνῳ γέροντι. Μί. ἄκουε δὴ καὶ τὸ γνύπνιον. ὤμην γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐτὸν, ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ', ὅπως ἀποθνήσκειν, εἶτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας θέμενον, γν' αἷς κληρονόμος ἦν ἁπάντων ἐγὼ, μικρὸν ὑπερχόντα ἀποθανεῖν. ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα εὖ τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν, σκάφαις τισὶ μεγάλαις, ἀγνάόν τε καὶ πολὺ ὑπερρέον, τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα καὶ διακόνους, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι. εἶτα ἐξήλαυνον ὑπὲρ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι, καὶ ἐπίφθονος, καὶ πρόεθεον πολλοὶ, καὶ περιίππευον, καὶ εἵποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ἑκκαίδεκα, ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἑστιάσιν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι, εὖ ὑποδοχὴν τῶν φίλων, οἱ δὲ, ὡς γν' ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν. καὶ

τὸ

τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο, ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ φιλοτησίας πεοπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις, ἑκάστῳ τῶν παρόντων, ἤδη τοῦ πλακοῦντος ἐκκομιζομένου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας. τὸν δὲ πλοῦτον ἐκεῖνον διασκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι παρεσκεύασας. ἆρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ, ὡς τριέσπερον αὖ ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον. Αλε. οὕτω φιλόχρυσος καὶ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο δὲ ἅπαντος θαυμάζεις; καὶ ἡγῇ εὔδαιμον εἶναι, πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; Μί. οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, οὗτος, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὁπότε Εὔφορβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον δεημμένος τῶν Βοστρύχων, δεῖσθαι πολεμήσων τοῖς Αχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον, ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν, σὺ δὲ καὶ τότε ἠξίους, χρυσῷ διαδεδεμένους οὗτοι πλοκάμους ἔχων, διακινδυνεύειν. καί μοι δοκεῖ Ομηρος διὰ οὗτος Χαρίτεσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὐφήκοντο, μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ, ἐς ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο, συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολαμπουσαι μετ' αὐτοῦ. καί τοι τὰ μὲν σὰ, ὦ χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Παύθου υἱὸς ὤν, ἐτίμας τὸ χρυσίον, ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου καὶ Ρέας, ὅς ποτε ἠρά-

ὧν ἡ Αργολικῆς ἐκείνης μέρανος, οὐκ ἔχων, εἰς ὅ,
τι ὄρασμι ὠτόρομ αὐτὸμ μεταβάλοι, οὐδὲ, ὅπως αὖ
διαφθείρειε τὸ Ακεσίου τλῶ φρουραὶ, ἀκούεις ἥ-
λικου, ὡς χρυσίομ ἐγλύφω, ὠ ῥυεὶς δ' ἀπὸ τὸ τέγος,
σωλῶ τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥστε τί ἂν σοι ἔτι ἀδῆ τού-
τῳ ἐπιλέγοιμι, ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ χρυ-
σὸς, ὡς δὲ οἷς ἂν παρῇ, καλούς τε αὐτοὺς, καὶ σοφοὺς
καὶ ἰσχυροὺς ἀποργάζεται, τιμῶ καὶ δόξαν σωά
πωρ, καὶ δι' ἀφανῶμ καὶ ἀδύξωμ, φίοτε πόδ' βλέ-
πους καὶ ἀοιδίμους φ' βραχεῖ τίθησι. ἔρμ γέτονα
γοῦ μοι ἔρμ ὁμότεχνον οἶδα, τὸμ Σίμωνα, οὐ πᾶ
πολλοῦ δεῖ πεπνῆσαντα παρ' ἐμοί, ὅτε ἔτι θ' ἥ-
ψουν τοῖς Κρονίοις, δύο τόμους τὸ ἀλλαύτος ἐμ-
βαλών. Αλε. οἶδα, ἔρμ σιμὸμ, ἔρμ βραχῶ, ὃς τὸ
κόραμεοῦ τρύβλιομ ὑφελόμεθ', ὤχε τοῦ
μάλης ἔχων, μετὰ τὸ δεῖπνομ, ὃ μόνομ ἡμῖμ ὑπῆρ-
χεν, εἶδόν γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. Μί. οὐκοῦμ ἐκεῖ-
νός αὖτε κλέψας, εἶτα ἐπωμόσατο θεοὺς τοσού-
τους. ἀλλὰ τί οὐκ ἐμιμύσθε, καὶ ἐβόας τότε, ὦ ἀλε-
κτρυὼμ, λῃζομένους ἡμᾶς ὁρῶμ; Αλε. ἐνόκκυζομ,
ὁ μόνομ μοι τότε δυμαστὸμ ἦμ. τί δ' οὖμ ὁ Σίμωμ, ἐφ'
κεις γάρ τι πρὸς αὐτὸ ὁρᾶμ. Μί. ἀνεψιὸς ἦμ αὐ-
τῷ, πλούσιός θ' ὑπορβολῇ, δεμιύλος τοὔνομα,
οὗτος ζῶμ μὲν οὐδὲ ὁβολὸμ ἔδωκε ἦδε Σίμωνι, πῶς
γὰρ, ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἦπερ τῶμ χρημάτωμ; ἐπεὶ δὲ ἀ-
πέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα, κατὰ δὴ νόμους,
Σίμωμ ὁ τὰ ῥάκια τὰ πίνακα, ὁ τὸ τρύβλιομ πρὸ-
λείχα-

λείχων, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλουργῆ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἐναγχος γοῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα, χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων, ὁ δὲ ἀγανακτήσας, εἴπατε, ἔφη, τοῦ πτωχῷ, μὴ κατασμικρύνειν μου τοὔνομα, οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες, ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ. καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἵλεώς ἐστιν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτάς, ἀμελούμεναι. ὁρᾷς, ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τοὺς ἀμορφοτέρους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κεστός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων, Ὦ χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον κτέρας. καὶ, Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη. ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ Αλεκτρυών.

Αλε. ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι, περὶ τῶν πλουσίων, οἵδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιοῦσι. λέγω δέ σοι, καὶ πρώνης, καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος, μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα. Μί. νὴ Δία, καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν, ὅπως ἠλλάγης, καὶ ἃ σύνοισθα τοῦ βίῳ ἑκάστῳ. Αλε. ἄκουε, τοσοῦτόν γε προειδὼς, μηδ' ἐνα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἑωρακέ-

ναι. Μί. ἐμοῦ, ὦ Αλεκτρυὼν, οὕτω σοι γένοιτο, πεφάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπὲ, ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, ὅπως οὐ Πυθαγόραν μετεβλήθης, εἶτα ἑξῆς, ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος. εἰκὸς γάρ, σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις. Αλε. ὡς μὲν ἐξ Απόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχή μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν, ἐνέδυ οὐ ἀνθρώπου σῶμα, ἥν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἄλλως τε οὔτε ὅσιον, οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὐφορβος ἐγενόμην. Μί. ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμαστὲ, τίς ἦν; τοῦτό μοι πρότερον εἰπὲ, εἰ κἀγώ ποτε ἠλλαγήν, ὥσπερ σύ. Αλε. Ὦ μάλα. Μί. τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν, ἐθέλω γὰρ οὖν εἰδέναι. Αλε. σὺ μύρμηξ Ινδικὸς, τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. Μί. εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγων τῶν ψηγμάτων ἥκειν οὐ τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ὑπεστισάμενος; ἀλλὰ καὶ τί μετὰ οὖν ἔσομαι, εἰπὲ, εἰκὸς γὰρ εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς, ἀπὸ τοῦ παττάλου, ἐφ' οὗ σὺ ἕστηκας. Αλε. οὐκ ἂν μάθοις οὖν, οὐδεμιᾷ μηχανῇ. πλὴν ἀλλὰ ἐπείπερ Εὐφορβος ἐγενόμην, ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα, ἐμαχόμην ἐν Ιλίῳ, καὶ ἀπεθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον, οὐ Πυθαγόραν ἥκον. τέως δὲ περιέμενον ἄοικος ἑστὼς, ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσηταί μοι τὸν οἶκον. Μί. ἄστος ὤν, ὦ ταῦ, καὶ ἄποτος; Αλε. καὶ μάλα, οὐδὲ

γὰρ

γὰρ ἔδει τούτων, ἢ μόνῳ τοῦ σώματι. Μί. οὐκοῦν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἰπέ. τοιαῦτα ἦν, οἷα φησιν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά; Αλε. πόθεν ἐκεῖνος ἠπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὃς γιγνομένων ἐκείνων, κάμηλος ἐν Βακτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς, μὴ δὲ γενέσθαι τότε μήτε τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ελένην αὐτὴν οὕτω καλὴν, ὡς οἴονται. εἶδον γὰρ λευκὴν μέν τινα, καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι, τἆλλα δὲ πάνυ πρεσβύτην, ἡλικιώτην σχεδὸν τῆς Εκάβης. ἥν γε Θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, κατὰ τὸν Ηρακλέα γενόμενος. ὁ δὲ Ηρακλῆς πρότερον εἷλε Τροίαν, κατὰ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὤν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ηρακλέα. Μί. τί δὲ, ὁ Αχιλλεὺς, τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλως καὶ ταῦτα; Αλε. ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοι μί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Αχαιοῖς λέγειν, πόθεν γὰρ, πολέμιος ὤν. τὸν μέν τοι ἑταῖρον αὐτοῦ, τὸν Πάτροκλον οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τοῦ δόρατι. Μί. εἶτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς, τὰ Πυθαγόρου δὲ ἤδη λέγε. Αλε. τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν. χρὴ γὰρ, οἶμαι, τἀληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος, οὐδ' ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς

Αἴγυπτον, ὡς συγγνοίμην τοῖς προφήταις ὧν σοι Φίλ. καὶ ὃν τὰ ἄλλα κατελθὼν, δέομαθον τὰς βίβλους τὰς Ωρ καὶ Ισιδος. καὶ αὖθις εἰς Ιταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέβηκα σὺν κατ' ἐκεῖνα Ελληνας, ὥστε θεὸν ἤδη με. Μί. ἤκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δέξεως ἀναβεβιωκέναι ἀρτιθανών, καὶ ὡς χρυσοῦν ἦρ μηρὸν ἐπιδείξαιό ποτε αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι, μήτε κρεῶν, μήτε κυαμων ἐδίειν. Αλε. μὴ ἀνάκινει τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. Μί. διατί, ὦ Αλεκτρυών. Αλε. ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὴν ἀληθειαν ὥσπερ αὐτῶν. Μί. καὶ μὴν οὐδεν' ὀκνεῖν ἐχρὴν λέγειν πρὸς ἄνδρα σωφρονοῦντα καὶ φίλον, δεσπότην γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι. Αλε. οὐδεν' ὑγιὲς, οὐδὲ σοφὸν ἴσως, ἀλλ' ἐώρων, ὅτι ἐμοὶ τὰ σωθήσ, καὶ ταῦτα τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἥκιστα ἂν ἀπασόμαι τοῦ ἀνθρώπους ὃν τὸ θαῦμα. ὅσῳ δὲ αὖ ξενίζοιμι, τοσόδε μᾶλλον ἐθέλειν ἂν τοῖς ἔσεσθαι. διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἀπόῤῥητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντος ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντος ἐκπλήττονται, καθάπερ γὰ τοῖς ἀλαφίοις τὸν χρυσόμῶρ. Μί. ὁρᾷς; καταγελᾷς μου καὶ σὺ γ' ὀλίγου μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων, σοὶ ἐπομένων, καὶ προσκωμώτων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ παρὰ τῶν ἀρτιμπαύοις. ἀρτιυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, ἵνα μετημφιάσω μετ' αὐτόν; Αλε. Ἀπατάσιαν

σίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταίραν. Μί. φοῦ τοῦ λόγου, καὶ γυνὴ γὰρ ἐμβύσσ᾽ ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἵν᾽ ποτε χρόνου, ὅτε καὶ σὺ ὠστόκεις, ὦ ἀλεκτρυόνων γλυκαιότατε. καὶ σωπᾶσα περικλεῖ, Ἀσπασία οὖσα; καὶ ἐκείνης ἀπ᾽ αὐτοῦ, καὶ ὀρθὰ ἐξανοῦ, καὶ κρόκιν᾽ κατῆγον, καὶ ἐγωνικίζου δὲ τὸ ἐταιρικόν; Αλε. ταῦτα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ Θεριστίας πρὸς ἐμοῦ, καὶ ὁ Ελάτης τῆς, ὁ Καινοῦς. ὥστε ὁπόσα ἂν ἀκροσκώψῃς εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀκροσκώψας ἔσῃ. Μί. τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε αὐλεῖς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὤπυιε; Αλε. οἶδας, οἷον ἔστ᾽ ἐρώτησας, ὅδε ἐστὶ Θεριστίαν σωσωνεγκοῦσαν τὴν ἀποκεισιν. Μί. ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκεινε τοιοῦτον, εἰπὼν, ὡς τεὶς ἂν θέλοι ποτὲ ἀσπίδα σῆναι, ἢ ἄσπαξ τεκεῖν. Αλε. καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν. ἔστι γάρ τις γυνὴ καὶ σύ, ἐν πολλῇ τῇ πόλει, πολλάκις. Μί. οὐκ ἀπάγξῃ ὦ Αλεκτρυών, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ οὖν φασι, Πυθαγόραν ὄντα, τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τὸν τυραννον. τίς δ᾽ ἦν μετὰ τὴν Ἀσπασίαν, ἀνήρ, ἢ γυνὴ αὖθις ἀνεφάνης; Αλε. ὁ κωμικὸς Κράτης. Μί. ὦ Διοσκόρω τῆς ἀνομοιότητος, ὃς ἑταίρας φιλόσοφος; Αλε. εἶτα βασιλεὺς, εἶτα ψώνης, καὶ μετ᾽ ὀλίγον στράτης, εἶτα ἵππος, καὶ πολίτης, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία. μακρὸν

δ' αὖ γένοιτο, καταριθμήσασθαι ἕκαστα. τὰ τελευ-
ταῖα δὲ, ἀλεκτρυὼν πολλάκις, ἥσθην γὰρ τοῦ βίῳ,
καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δουλεύσας, βασιλεῦσι,
καὶ πένησι καὶ πλουσίοις. τὰ τελευταῖα, καὶ σοὶ
νῦν σύνειμι, καταγελῶν ὁσημέραι σου ποτνιωμέ-
νου, καὶ οἰμώζοντος ὠδὶ τῇ πενίᾳ, καὶ σοῦ πλουσίους
θαυμάζοντος, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων
κακῶν. εἰ γοῦν ἤδεις τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχου-
σιν, ἐγέλασας αὖ ὠδὶ σαυτῷ, πρῶτον οἰηθέντι ὑπερ-
ευδαιμονεῖν ἀεὶ τὸν πλούσιον. Μί. οὐκοῦν ὦ Πυ-
θαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ
ὑπαραλλοίμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν.
Αλε. διοίσει μὲν οὐδέν, ἢν τε Εὔφορβον ἢν τε Πυ-
θαγόραν, ἢν τε Ασπασίαν καλῇς, ἢ Κράτητα, πάν-
τα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι. πλὴν τὸν νῦν ὁρώμενον τοῦ-
το, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων, ἄμεινον αὖ ποιοῖς, ὡς μὴ
ἀτιμάζοις, εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν, τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦ-
τα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον. Μί. οὐκοῦν
ὦ Αλεκτρυὼν, ἐπειδὴ ἁπάντων σχεδὸν ἤδη τῶν
βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις αὖ ἤδη
σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιοῦσιν,
ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ, ὡς μάθω, εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῄς,
εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων.
Αλε. ἰδοὺ δὴ, οὕτως ἐπίσκεψαι ὦ Μίκυλλε. Οἱ μὲν
οὔτε πολέμου πολὺς λόγος, ἢν λέγηται, ὡς οἱ πο-
λέμιοι ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις, μὴ τὸν ἀγρὸν
τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸν παράδεισον ξυμπα-
τήσωσιν,

τήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηϊώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλ
πιγγος ἀκούων μόνον, εἴ περ ἄρα, περιβλέπεις τὸ
κατὰ σεαυτὸν, οἷ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν
κίνδυνον διαφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲν καὶ
ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ, ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν
ἀγόμενα καὶ φερόμενα, ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ
ἢν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλοῦνται, ἢν τε ἐπε-
ξιέναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρ
χοῦντες. σὺ δὲ, οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς
καὶ κοῦφος εἰς σωτηρίαν, ἕτοιμος ἑστιᾶσθαι τὰ ἐ-
πινίκια, ἐπειδὰν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. ἐν εἰ-
ρήνῃ τε αὖ, σὺ μὲν τοῦ δήμου ὤν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλη
σίαν, τυραννεῖς τῶν πλουσίων, οἱ δὲ φείττουσι, καὶ
ὑποπτήσσουσι, καὶ διανομαῖς ἱλάσκονταί σε. λου
τρὰ μὲν γὰρ ὡς ἔχοις, καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα, καὶ
τἆλλα διαρκῆ, ἅπαντα ἐκεῖνοι πονοῦσι. σὺ δὲ ἐξε
ταστὴς, καὶ δοκιμαστὴς πικρὸς, ὥσπερ δεσπότης,
οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς ἐνίοτε, κἄν σοι δοκῇ, κα-
τεχαλάζησας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους, ἢ τὰς
οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας. οὔτε δὲ συκοφάντην δέδιας
αὐτὸς, οὔτε λῃστὴν, μὴ ὑφέλητο τὸ χρυσίον, ὑπερ-
βὰς τὸ θριγκίον, ἢ ὀρύξας τὸν τοῖχον. οὔτε πρά-
γματα ἔχεις, λογιζόμενος ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς κα-
ταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τὰς
φροντίδας λογιζόμενος, ἀλλὰ κρηπῖδα συντελέ
σας, ἑπτὰ ὀβολοὺς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς, περὶ
δείλην ὀψίαν λουσάμενος, ἢν δοκῇ, σαπέρδην τι-

νὰ, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ᾄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν. ὥστε διὰ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔῤῥωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρύος, οἱ πόνοι γάρ, σε παραθέγοντες, οὐκ εὐκαταφρόνητον αὐταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ὥστε οὐδέν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει, ἀλλ' ἢν ποτε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ, ἀνεπήδησας εὐθὺς, ἀπρεσισάμενος τῇ ἀσιτίᾳ, ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα, φοβηθείς σε, ψυχροῦ τε ὁρῶν ἐμφορούμενον, καὶ μακρὰν οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις. οἱ δὲ, ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας καὶ φθόας, καὶ περιπνευμονίας καὶ ὑδέρους, ταῦτα γὰρ, τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν, ὥσπερ ὁ Ἰκαρος, ὑπὸ πολὺ ἀρᾶντες αὐτοὺς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες, ὅτι κηρῷ ἥρμοστο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ὑπὸ κεφαλὴν, ἐν πέλαγος ἐμπεσόντες. ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον, μὴ πάνυ μετέωρα, μὴ δὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἅλμῃ τὸν κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ οὗτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν. Μί. ὑπεικεῖς τινας, καὶ συνεσοὺ λεγεις. Αλε. τῶν μέν τοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς ἴδοις ἂν, ὅταν

ὁ Κροῖσος,

ὁ Κροῖσος, περιτετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἢ Διονύσιος, καταλυθεὶς τῇ τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν, παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. Μί. εἰπέ μοι ὦ Αλεκτρυὼν, σὺ δὲ, ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα, φῂς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι, ποίου τινὸς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου, ἢ που πανευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφαλαίον ὅ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων, ἔχων; Αλε. μὴ δὲ ἀναμνήσῃς με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω τρισάθλιος ἦν τότε, τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις ἀνίαις συνών. Μί. τίσι ταύταις, παραδοξα γὰρ, καὶ οὐ πάνυ πιστὰ φῄς. Αλε. ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, παμφόρου τινὸς, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν πόλεων, ἐν ταῖς μάλιστα θαυμαζεσθαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καταῤῥεομένης, καὶ θάλαττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀναρίθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῇ ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα, εὖ ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη. ὥστε ὁπότε περίοιμι, οἱ μὴ πολλοὶ περσεκύνουν, καὶ θεόν τινα ὁρᾷν ᾤοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με. οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς περπέμ

πόντας, οὓς ἐπομένους. ἐγὼ δὲ εἰδὼς, ὁπόσα μὲ λώϊα, καὶ ἕτερα ἔργα, ἐκείνοις μὲν ἦν ἀγνοίας συγγνώσκων, ἐμαυτὸν δὲ πλέονι, ὁμοίων ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἵους ἢ Φειδίας ἢ Μύρων ἢ Πραξιτέλης ἐποίησαν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος τὰ ἑκατέρους, ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεύς ὅτι πάγκαλος, χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνεργασμένος, λοφαυνὸν ἢ ἀστραπὴν, ἢ τεῖχαιναν ἔχων τῇ ἀριστερᾷ, ἢν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ γένεια, ὄψει μοχλοὺς τινας, καὶ γόμφους, καὶ ἥλους ἀναμπὰξ πεπρωγμένους, καὶ κορμὸς καὶ σφῦρας, καὶ πίτταν ὑπόπλεον, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποκυρῆσαν. ἐὼ λέγειν μυῶν πλῆθος ἢ μυγαλῶν, ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς γύαις. τοιοῦτόν τι καὶ Βασιλεία δύο. Μί. οὐδὲ πω ἔφηδα τὸν ψυλλὸν, καὶ σὺ γόμφους καὶ μοχλοὺς, οἵ τινες εἶεν ἢ ἀρχῆς, ὁ δὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλὴν, ἥ τις δύο. ὡς τό γε ἀγελαιότερον ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἀρχόντα, καὶ πρόσκωπτόμενον ἀναμονίως, ἔοικεν οὗτος Κολοσσιαίων παράδειγματι, θεατέσιον γάρ τι καὶ οὗτος, σὺ δὲ τὰ γένεια ἴδῃ τοῦ Κολοσσοῦ λέγε. Αλε. τί πρῶτον εἴπω σοι, ὦ Μίκυλλε, σὺ φόβους, καὶ τὰ δάγματα καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν σωόντων, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ἀπὸ ταύτης, ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπὶ πόλαιον καὶ κενὸν, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνείρατα, καὶ γνώσεις πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηρὰς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμοὺς, καὶ δίκας

δίκας καὶ ἐκκρατείας, καὶ προστάγματα καὶ σωθήματα, καὶ λογισμούς. ὑφ' ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαί τινος ἥδεος ἐγγίνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη, ὥσπερ ἀπάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυεῖα ἔχειν πράγματα. Οὐδὲ γὰρ Ατρείδῃ Αγαμέμνονα ὕπνος ἔχεγλυκρὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα, καὶ ταῦτα, βεγκόντων Αχαιῶν ἅπάντων. λυπεῖ δὲ τὸν μὴ λυδὸν ὅτος, κοφὸς ὤν, τὸν Περσέα δὲ Κλέαρχος, Κύρου ξυνοδοιπόρων, ἄλλον δὲ Δίων, πρὸς οὓς ποτὲ τῶν Συρακουσίων νεανιολογούμενος, καὶ ἄλλον Παρμενίωνα ἐπαινούμενον, καὶ Πορδίκκαν Πτολεμαῖον, καὶ Πτολεμαῖον Σελεύκου. ἀλλὰ κἀκεῖνα λυπεῖ, ὁ ὁρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνὼν, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα, καὶ ἀρέσκεσθαί τινας λεγόμενοι, καὶ δυὸ ἢ τέτταρας τῶν συρφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντας. τὸ δὲ μέγιστον, ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, κἀξ ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν προσδοκᾶν ἐλπίζειν. ὁ μὲν γοῦν τοῦ Πτολεμαίου παῖς ἀπέθανεν, ὑπὸ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς τοῦ τοῦ ὁρωμένου, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θανάτου κατέλαβεν.

Μί. ἄπαγε, δεινὰ ταῦτα φὴς, ὦ Αλεκτρυών. ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν ἀκροχρυσῆς φιάλης, κωνείῳ καὶ ἀκονίτῳ σεσωπακραθεῖσαν Φιλοτησίαν. ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολισθοῖεν τὸ σμιλίον, καὶ ἁμαρτοῖ τομῆς ἐπ' ὀλίγον τι αἵματος τοῦ δακτύλου γεύσεσθαι, οἷ ἴσως, θανάσιμα δοκῶ

χρῶνται, καὶ ταῦτα, μυρίοις κακοῖς συνόντου. εἶτ' ἐπειδὰν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἐστι, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον, ἢν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, προσκρούσας τις αὐτῶν, ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς, τοῦ προσωπείου μὲν συντριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ἡμαγμένης δὲ τοῦ ἀληθοῦς κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἀπὸ πολὺ γυμνουμένων, ὡς τοῦ τε ἐσθῆτος τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια, δύστηνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. ὁρᾷς, ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη, ὦ Βέλτιστε Αλεκτρυών. ἀλλὰ τυραννὶς μὲν, τοιοῦτόν τι ὤφθη οὖσα, ἵππος δὲ ἢ κύων, ἢ ἰχθὺς ἢ Βάτραχος ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερεν ἐκείνην τὴν διατριβήν; Αλε. μακρὸν τοιοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ. πλὴν τό γε κεφάλαιον, οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξέ μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἀπὸ θυμίαις καὶ χρείαις ἐμμεμετρημένος. τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην Βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιὸν, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τἆλλα, ὅσα ὑμεῖς ἀπὸ τηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις. Μί. ἀληθῆ ταῦτα ἴσως,

ὦ

ὦ Αλεκτρυὼν, ἐγὼ δὲ, ὅ γε πάντα, οὐκ αἰσχύνο-
μαι πρὸς σὲ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν
τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον, πλουσιω-
γνέσθαι, ἀλλά μοι καὶ τουνύπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφ-
θαλμῶν ἔστηκεν, ἐπιλειχνύμενον τὸ χρυσίον. κἀμὲ μά
λιστα ὧδε ἔχοντ καταρᾶται Σίμωνι ἀποπνίγομαι,
τρυφῶντι καὶ ἀγαθοῖς τοσούτοις. Αλε. ἐγώ σε ἰάσ
σομαι, ὦ Μίκυλλε. καὶ ἐπείπερ ἔτι νύξ ἐστιν, ἀναβα
στὰς, ἕπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον
τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκί-
ας, ὡς ἴδοις, οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστι. Μί. πῶς τοῦ-
το, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν
με σὺ ἀναγκάσεις; Αλε. οὐ λαμῶς, ἀλλ' ὁ Ερ-
μῆς, οὗπερ ἱερός εἰμι, ἀνοίξει μοι ταχύ, καὶ τὴν
τῆς τύχης τὸν οὐραῖον πλοῦτον τὸν μικρόν, ὃ δὴ ἀπαλότητα
ἐπικαμπῆ ἔχει. Μί. δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα.
Αλε. τὸ λεξιὸν τοίνυν ὅταν αὖ ἐγὼ ἀποστάζας πα
ράσχω ἔχειν, ὅτ' ὅσον αὖ βούλωμαι, αὐοίγειν τε ὁ τοι
οῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾷν τὰ παν-
τα, οὐχ ὁρώμενος αὐτός. Μί. ἐλελήθεις με, ὦ Αλε
κτρυών, καὶ σὺ γόης ὤν. ἐμοὶ δ' οὖν ἦν ἔστιν ἅπαξ
παράσχῃς, ὄψῃ τὰ Σίμωνος παντα ἐν βραχεῖ δὴ τῷ
ρο μετεγνωσμένα, μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών,
ὁ δὲ αὖθις πάλιν ἀνορύξεται, ἀποπνίγων τὰ καρδύμα-
τα. Αλε. οὐ θέμις γένεσθαι ἔστιν, παρήγγειλε γὰρ
ὁ Ερμῆς, ἢν τοιοῦτόν τι ὀργάσηται ὁ ἔχων τὸ πτε-
ρόν, ἀναβοήσαντά με, καταφωράσαι αὐτόν. Μί.

ἀπίθανον λέγεις, κλέπτην τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα, τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦ τοιούτου. ἀπίωμεν δ' ὅμως, ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἢν δύνωμαι. Αλε. ἀπό τιλον ὦ Μίκυλλε πρότερον τὸν πτίλον. τί οὖν, ἄμφω ἀπέτιλας; Μί. ἀσφαλέστερον οὗτος, ὦ Αλεκτρυὼν, καὶ σοὶ ἧττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις διὰ θάτερον τῆς οὐρᾶς μέρος. Αλε. εἶεν. ὠθῶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων; Μί. οὐμενοῦν, ἀλλὰ περὶ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος, ἤδη πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ὠθῶ τὰς θύρας, τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο; Αλε. ἐπίθες τὸ πτερὸν ὠθῶ τὸ κλεῖθρον. Μί. ἰδοὺ δὴ, ὦ Ηρακλεις, ἀναπεπέτασται, ὥσπερ κλειδὶ, ἡ θύρα. Αλε. ἡγοῦ εὖ τὸ πρόσθεν. ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον; Μί. ὁρῶ νὴ Δία, πρὸς ἄμαυραν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν, οὐκ οἶδ', ὁπόθεν, ὦ Αλεκτρυών. καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων δηλαδὴ, οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο. Αλε. ἄκουσον, ἅ φησιν, εἴσῃ γὰρ, ὅθεν οὕτως ἔχει. Σί. οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρυκται, καὶ οὐδεὶς ὅλως εἶδε, τὰ δὲ ἑκκαίδεκα εἶδε Σωσύλος ὁ ἱπποκόμος ὑπὸ τῇ φάτνῃ κατακρύπτοντά με. ὅλως γοῦν περὶ τὸν Ιππωνα ἐστὶν οὐ πάνυ ἐπιμελὴς, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὤν, εἰκὸς δὲ, διηρπᾶσθαι πολλῷ

πλείω

πλέω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβι. τάδε ιχορ αὐτῷ ὅτω μέγαν ὠψώνησεν ἐχθές; ἐλέγ. σὲ δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι ὠγώτε ἀραχμῶν. ὅλως τὰ μὲ οὖτοι πάσχουσι τ καπνολαίμον. ἀλλ' ὧδε τὰ ἐκπώματα φυλάσσεσθαί μοι ἀπόκειται, τοσαῦτα ὄντα, λίθλια γοῦν, μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθονοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλ. Μί. νὴ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοι. ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω. Αλε. σιώπησον ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσωσι πάντας ἡμᾶς. Σί. ἄριστον γοῦν, ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάξειν, ἅπασαν περίειμι διανασᾶς τὴν Μίκλων τὴν οἰκίαν. τίς οὗτος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία. ἐπεὶ κἀμὲ γε ἂν τυγχάνεις, δῦ ἔχει. ἀναθήσω αὖθις, ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με προῶλιν διέλαθεν. ἰδοὺ, πάλιν ἐνόφκηκέ τις ἐπ' ἐμὲ, δεῖ λασθῆ πολιορκοῦμαι, καὶ ἐπιβουλεύομαι πᾶς ἄπαντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον, ἀν λαβὼν τινά. θάπτωμεν αὖθις τὸ χρυσίον. Αλε. τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ πρὸ ἄλλου τινὰ, ἕως ἔτι ὀλίγον ἔστι νυκτὸς λοιπόν ἔτι. Μί. ὁ καπνολαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον. ἐχθροῖς οὐτω πλουτεῖν χρήσιτο. κατὰ κόρρης γοῦν πατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι. Σι. τίς ἐπάταξέ με; λῃσόμενος ὁ δυσυχής. Μί. οἴμωξε, καὶ ἀγρύπνει, καὶ ὅμοι. γίγνου τὸ χρῆμα τοῦ χρυσῶ, πρόσεχε τὸν νοῦν αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, γνίφωνα τὸν λαμψίλιον

ἴδωμεν, οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέῳκται αὐ-
τοῦ ἡμῖν ἡ θύρα. Αλε. ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ
οὗτον ὑπὸ φροντίδων, ἀναλοιζόμενον τοὺς τόκους,
καὶ τοὺς δακτύλους κατευκληκότα, ὃν δεήσει μετ'
ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σίλφιν ἢ ἐμπίδα
ἢ μῦαν γενέσθαι. Μί. ὁρῶ κακοδαίμονα, καὶ αὐόν-
τον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης ἢ ἐμπί-
δος ἄμεινον βιοῦντα, ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅ-
λος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν. Αλε.
παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ. καὶ ἰδοὺ, γὰρ ἀνέῳ-
κται καὶ αὐτοῦ ἡ θύρα, ὥστε εἰσίωμεν. Μί. ἅπαντα
ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν. Αλε. ἔτι γὰρ σὺ
ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον; ὁρᾷς γοῦν τὸν Εὐκρά-
την αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου, πρεσβύτην ἄν-
θρωπον. Μί. ὁρῶ νὴ Δία καταπυγοσύνην τινὰ,
καὶ πασχητιασμὸν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην,
τὴν γυναῖκα δὲ ἑτέρωθι, ὑπὸ τοῦ μαγείρου μοι-
χευομένην καὶ αὐτήν. Αλε. τί οὖν ἐθέλοις ἂν καὶ
τούτων κληρονομεῖν, ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν
τὰ Εὐκράτους; Μί. μηδαμῶς, ὦ Αλεκτρυὼν, λι-
μῷ πρότερον ἀπολοίμην, ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι.
χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα. δύο ὀβολοὶ ἔμοι
γε πλοῦτός ἐστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν
οἰκετῶν. Αλε. ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ
λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε, παρ' ἡμᾶς, τὰ
λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

ικαρο-

Ἱκαρομένιππος ἢ Ὑπερνέφελος.

Μενίππου καὶ Ἑταίρου.

Οὐκοῦν τρισχίλιοι μὴ ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τοὐντεῦθεν δὲ ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἄνω, παρασάγγαι πεντακόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, εὖ αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν, τὴν τοῦ Διὸς ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾶς ἡμέρας. Ετ. τί ταῦτα, πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῆ πως ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα, σταθμούς τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. Μέ. μὴ θαυμάσῃς ὦ Ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν, τὸ κεφαλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τῇ ἐναγχος ἀπδημίας. Ετ. εἶτα ὦ γαθε, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν; Μέ. οὐ μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀπδημίαν. Ετ. Ηράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες, κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους. Μέ. ὄνειρον γὰρ ὦ τὰν δοκῶ σοι λέγειν, ὃς ἀρτίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός. Ετ. πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν, ἐξ οὐρανοῦ; Μέ. καὶ μὴν ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου, τοῦ πάνυ Διὸς, ἥκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών. εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερευφραίνομαι, τὸ πέρα πί-

σεως δυτυχεῖν. Ετ. νὴ ὥσ ἔγωγε, ὦ θεατὰ στε, ὁ Ολύμπιε Μγνίππε, γυμνητὸς αὖτε, καὶ ἐπίγειος ὤν, ἀπιστεῖν δυναίμην τοῦ ὁρνεφέλῳ αὐτοῖ, νὴ ἵνα καθ' Ομηρον εἶπω, τῷ οὐρανιώνων ὄνι; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δυκεῖ, τίνα τρόπον ἦρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορεύσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος. τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν, οὐ πάνυ ἔοικας ἐκείνῳ τῷ φρυγί, ὥστε καὶ ἡμᾶς ἀνάζειν, καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που, ἀναρπασον γεγονέναι πρὸς τοῦ Διὸς τοῦ. Μέ. σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμασὸν οὐδέν, εἰ δοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου, μύθῳ δυκεῖ προσφορές. ἀτὰρ οὐδ' ἐλήσει μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε διὰ λιλίμανος, οὔτε πτηνὰ γενέσθαι τοῦ ἄξονος, οἰκεία γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά. Ετ. ἔοικε μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτῶν Δαίδαλον ἐφηδα, εἴ γε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέρακ τις, ἢ κῆλοιος ἐξ ἀνθρώπου γεγόμενος. Μέ. ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ἔικασας, τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην. Ετ. εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδύκεις, μὴ καὶ σύ που ὑπὸ θαλάσσης καταπεσὼν, Μγνίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν, ὥσπερ τὸ Ικάριον, ἀπολείξης ὠνὴ τοῦ σαυτοῦ ὀνόματι; Μέ. οὐδαμῶς, ὁ μὲν γὰρ Ικαρος, ἅτε μικρὸν τὴν πτέρωσιν ἁρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχισα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνος ἐτάκη, πτοηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐρύσαντος, εἰκότως κατέπεσεν, ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἔτι τὰ ὠκύπτερα. Ετ. πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ

γὰρ οὐκ οἶδ', ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἡ διηγήσεως. Μέ. ὥσδ' ἔφως, ἀτεχνῶς δὴ μεγέθη συλλαβών, ἔτι δὲ γῦπα ἕνα λαρτόρων, ἀφεὶς μὲν αὐτοῖς ὠλφάνας τὰ πτερά. μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἀφαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολή, δίειμι. Ετ. φαύ μὴν οὖν, ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι ἐπὶ τῷ λόγῳ, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα ἡ ἀκροάσεως. μὴ δὲ, πρὸς Φιλίου, με προΐδῃς, αὖθις που ἡ διηγήσεως, ἐκ τῶν ὥτων ἀπηρτημένον. Μέ. ἄκουε τοίνυν, οὐ γὰρ ἀσεῖόν γε τὸ θέαμα, λεχηνότα Φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ φῂς, ἐκ τῶν ὥτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ, ἐπειδὴ τάχιστα διετάξω τὰ κατὰ τὸν βίον, γυλοῖα καὶ ταπεινὰ, ἃ ἀδέβαια τὰ ἀνθρώπινα φαύτα εὗρισκον, πλόυτους λέγω, καὶ ἀρχὰς καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν πόλιν ταῦτα σπουδῶν, ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβών, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ φαῦν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην. καί μοι φύτευθα πολλὴ τινα παρεῖχε τὴν ἀποείαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος, ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος, οὐ γὰρ ἔχον εὑρεῖν, οὔθ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὴν δημιουργόν, οὔτε ἀρχήν, οὔθ' ὅ, τι τὸ τέλος ἔσται αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ὧν ἐσκόπουν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην, τούς τε γὰρ ἀστέρας ἑώρων, ὡς ἔτυχε, τὸν οὐρανοῦ διερρίμμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν, τί ποτε λῷ, ἆρα ἐπόθουν ἐδίφαν. μάλιστα δὲ, τὰ κατὰ τὴν σελήνην,

ἄτοπά μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνε-
το. καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων, ἀπόῤῥη-
τόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὴν ἀλ-
λὰ καὶ ἀστραπὴ διαΐξαιμα, καὶ βροντὴ καταῤῥαγεῖ-
σα, καὶ ὑετὸς ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ
ταῦτα δυσείκαστα πάντα, καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.
οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι
ὑπελάμβανον, παρὰ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦ-
τα ἕκαστα ἐκμαθεῖν, ᾤμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε
ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους
ὑπολεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι προ-
σώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ
γενείου βαθύτητι, μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινὲς, καὶ
οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφαί-
νησαν, τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀρ-
γύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰ-
σαῦθις ἀπαλλώσειν, ὑπὲρ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομο-
λογησάμενος, ἠξίουν μετεωρολέσχης τε διδάσκε-
σθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν.
οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκεί-
νης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας
φέροντες, ἐνέβαλλον ἀρχάς τινας, καὶ τέλη τῶν ἀτό-
μους καὶ κενὰ, καὶ ὕλας καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦ-
τα ὁσημέραι μου καταχέοντες. ὁ δὲ πάντων ἔμοι
γ' οὖν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος
θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάν-
τα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαι τέ με ἠξίουν,

πῶς γὰρ αὐτὸν λόγον ἕκαστος ἐπαγαγεῖν ἐπειρῶντο. Ετ. ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐσασίαζον πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον. Μέ. νὴ μὰ Δία ἔγωγε, ἀκούσας γε τὴν ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τῶν γε τοῖς λόγοις τραπουργίαν. οἵ γε πρῶτα μὲν ἀπὸ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ὁρωμένων ἡμῶν ὑποδρέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, εἶτα δὲ ὑπὸ γήρως ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε ἅπτεσθαι διορᾶν ἔφασκον, καὶ περὶ ἡλίου ποδιαίου, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον. καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν καὶ σχήματα διεξιέναι. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μὴ δὲ ὅσον σταδίου μεγαρόθεν ἀθλοῦσιν ἐσιν, ἀκριβῶς ὡς σταθμοῖς, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον, ὁπόσων ἐστὶ πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, ἄλλος τε ὕψει, καὶ θαλάττης βάθει, καὶ γῆς ποδιόδους ἀναμετρῆσαι, ἔτι δὲ λύκλους καταγράφοντες, καὶ γεῖσα ὡς τετραγώνοις διαχηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν ὅλον ἐν αὐτῷ ὡς μετρῶντες. ἔπειτα δὲ ἀφ' ἑκάστου τούτων ὡς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ πάντελῶς τετυφωμένον, τὸ ποδιαῖον οὕτως ἀδηλον λέγοντας, μηδὲ ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑποδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑποβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μὴ δύνασθαι μὴ εἶναι τὸν ἥλιον, διατοιοῦτο

ωαι δὲ τῶν σελήνης, ὑδροποτεῖν δὲ τοῦ ἀστέρας, καὶ τοῦ ἡλίου, καθάπερ ἰμονίᾳ τινι, τῷ ἰκμαδὰ ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναπωμένους, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος. τῶν μὲν γὰρ φανερότητα, ὁπόσην τῷ λόγῳ, ῥᾴδιον καταμαθεῖν, ἢ σκόπει πρὸς Διός, εἰ φὴ γειτόνων ὄντα τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεσκοπότα. πρῶτα μὲν γὰρ, αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διάφορος, εἴ γε τοῖς μὲν ἀγένητός τε καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ, οἱ δὲ καὶ ἐμπυρούχον αὐτὸν, καὶ ἢ κατασκευῆς τὴν πρόπορ εἰπεῖν ἐτόλμησαν. οὓς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μέν τινα, τεχνίτην τῶν ὅλων ἐθέσαντας, οὐ προσιθύντας δὲ, οὔτε ὅθεν ἥκων, οὔτε ὅπου ἐσόμενος, ἔκπαλαι ἐτεκταίνετο. καί τοι πρό γε ἢ τοῦ σωτῆρος γενέσεως, ἀδιάκοπος, ἢ χρόνου ἢ τόπου ὑπονοεῖτο.

Ετ. μάλα τινὰς, ὦ Μνήσιππε, τολμητὰς, καὶ θαυμαστοποιοὺς ἄνδρας λέγεις.

Με. τί δ', εἰ ἀκούσειας, ὦ θαυμάσιε, ὡς περί τε ἰδέας καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοῦ πόθι ὁ πέρατός τε καὶ ἀπείρου λόγους. καὶ γὰρ αὖ καὶ αὖτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μαχη, τοῖς μὲν τέλειον τὸν σῶν πόθι γραφουσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τοῦτον εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. ὁ μὲν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν ὡς πόθι γένος αὐτῶν διαλεγομένων κατεγίγνωσκον. ἕτερον δέ τις, οὐκ ἐρωτικὸς ἀνὴρ, πόλεμον, τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. πόθι μὲν γὰρ τῶν θεῶν τί χρὴ λέγειν, ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμὸς

τις,

πις, ὁ θεὸς ἔφη, οἱ δὲ κατὰ κωμᾶς καὶ χωρία καὶ πλατείας ἐπόμενοντο. καὶ οἱ μὲν τοὺς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντος, σφᾶς μόνους τοὺς ὅλων ἀρχοὺς ἀπῳκίσθαι, ὥστε ἠρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀποσείαν θεῶν ἀκούοντα. οἱ δ' ἐμπαλιν ὠθοῦντα λυόμενοι, πολλούς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὴν μὲν τινα, πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δίκαια καὶ τείχη φέρειν ἐδόκουν. ἔστι δὲ οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦνται εἶναι, τὸ θεῖον, οἱ δὲ, ὡς πόδες σώματος αὐτοῦ διανοοῦνται. εἶτα καὶ πρόνοιαν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοὶ, ἀλλ' ἥσαν τινες, οἷς ἐδόκει συμπάσης τῆς μελείας αὐτοὺς ἀφίχθαι, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀρχιτέκτοσι τῶν λειτουργιῶν τοὺς παραβαίνοντας, οὐδὲν γάρ, ὅτι μὴ τοῖς δικαίοις ἀρυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ καὶ τὰ πάντα ἐπορθοῦσθαι, οὐδὲ τῶν ἀρχῶν εἶναι θεούς τινας ἐπίσκοπον, ἀλλ' ἀπλέατον καὶ αὐτομάτην τὴν φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑφιέμενος τὰς τε καὶ ἡδυφώνοις αὐδήμασιν. οὐ μὴν εἶχόν γε, ὅπως τῷ λόγῳ προπέμψω, ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὑρίσκων, καὶ ἐπὶ τὸ θαττον μεταπηδῶντες πόδες πόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ομηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπαθον, πολλάκις μὲν γὰρ αὐτόματα πιστεῦσαι τινὶ αὐτῷ, ἔστρεφε δέ με θυμὸς ὀρίνων. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ὅτι χρὴ μὲν ἀκούσεσθαί τι πρὸς τούτων

ἀληθες ἀπεγίγνωσκον. μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπο-
ρίας ἀπαλλαγὴν ᾤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερω-
θείς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι
παρεῖχε τὴν ἐλπίδα μάλιστα μὲν καὶ ἡ ὑπηθυμία,
καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀεροῖς καὶ κανθάροις
γνίοτε, καὶ καμήλοις βάσιμον ἀκφαίνων τὸν οὐρα-
νόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαί ποτε, οὐδεμιᾷ μη-
χανῇ δυνατὸν εἶναί μοι κατεφαίνετο, εἰ δὲ γυπὸς ἢ
ἀεροῦ περιθείμην πτερά, ταῦτα γὰρ μόνα διαρ-
κέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος, τάχα
ἄν μοι τὴν πεῖραν προχωρῆσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν
τὰ ὄρνεα, θατέρου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ
γυπὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα δια-
δήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς
ἁρμοσάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λα-
βάς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην
ἐμαυτοῦ, τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν
ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χηνεῦ, ἔτι χαμαιπετῶς
ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτή-
σεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρό-
τερον ἤδη τῆς πείρας ἡπτόμην, καὶ ἀνελθὼν ὑπὲρ τὴν
ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ, φέ-
ρων εὖ αὐτὸ τὸ θέατρον. ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτώ-
μην, ὑψηλὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας
ἀκὸ Πάρνηθος ἢ ἀκὸ Υμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπε-
τόμην, εἶτ' ἐκεῖθεν ὑπὲρ τὸν Ακροκόρινθον ἄνω, εἶτα
ὑπὲρ Φολόης καὶ Ερυμάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταΰ-
γετον.

γνεν. ἤδη δ' οὖν μοι τοῦ τολμήματος μεμελετημένου, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν, ἀλλ' ἠδὴ τὸν Ολυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς γνῆν μάλιστα κούφως ὑπὸ σιτισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον, ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ Βαθους, μετὰ δὲ, ἔφερον καὶ οὖτον εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀπαλλάσας, ἡσθόμην κάμνοντος ἐμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν, καὶ καθεζόμενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, εὐ τὴν γῆν ἄνωθεν ἀπεβλέπων, καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ομήρου Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἱπποπώλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ελλάδα, τὴν Περσίδα καὶ τὴν Ινδικήν. ἐξ ὧν ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλαμην. Ετ. οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μὴ δὲ καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας. ἀλλ' εἴ τι σοὶ καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἱστόρηται, καὶ οὗτος εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος πέρι γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ὑπὸ σκοποῦντι κατεφαίνετο. Μέ. καὶ ὀρθῶς γὰρ ὦ ἑταῖρε εἰκάζεις, διόπερ, ὡς οἷόν τε, ἀναβὰς ἠδὴ τὴν σελήνην, τοῦ λόγῳ συναποδήμει τε, καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἠδὴ γῆς διάθεσιν. καὶ πρῶτον γέ μοι πάνυ μικρὰν δόκει τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν,

πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν, ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας, ὦδε πολὺ ἠπόρουν, πῶς εἶπε τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. κἀγὼ εἰ γε μὴ τὴν Ροδίων Κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὴν ὠδὴ τῇ φαύλῃ σύγγραμμα, οὐ ἴσως, ἀνεπιλήπτως ἂν με ἡ γῆ δι' ἐλάθει. νῦν δὲ ταῦτα ὑγκλὰ ὄντα, καὶ ὑπερφυῆ ὄγκου, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἠρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑποσείλων, ἀνεσήμαινέ μοι γλίσχρως εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἄπαξ τὴν ὄψιν ὀξὺ τὰ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τοῦ ἀνθρώπου βίος ἤδη μοι καταφαίνεται, οὐ κατὰ ἔθνη μόνον, καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς σαφῶς, οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ ἀναζῶμενοι, τὰ γύαια, τὰ θηρία, καὶ πανταχῆ ἁπλῶς, ὅσα πόσα τρέφει ζειδωρος ἄρουρα. Ετ. παντελῶς ἀπίθανα φῂς ταῦτα, κἀγὼ αὐτοῖς ὑποπτεύω. ὅς γὰρ αἰτίως, ὦ Μύιππε, τὴν γλῶτταν ἐζήτεις, ὑπὸ τὸ μεταξὺ ἀναξήματος ὄντα βραχὺ σωτεσαλμένην, καὶ εἰ γε μὴ ὁ Κολοσσὸς ἐμύησέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι ὠήθης ὁρᾶν, ὥσπερ νῦν, καθάπερ Λυγκεὺς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐν γῆς, καὶ ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπύρων νεοττίας. Με. σὺ μὲ ὑπέμνησας, ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, ἔασον, οὐκ οἶδ', ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὴν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης, πανύ μ' ἤνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατανοῶ

καταφεῖ ἢ ὄντι μοι, κὴ ὀλίγου δεῖμ δεδακρυμένῳ, ἐφίστατ καὶ τότε ὁ σοφὸς Εμπεδοκλῆς, αὐθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ ἀποδυῦ πλέως, καὶ κατωπτρομένος. λέγω μὲν, ὡς ἔοικεν, εἰρήσεται γὰρ, ἵνα ἐπεραχθεῖν, καί τινα σελωνᾶον δ' αἰμονα ὠνήσεσθαι ὀρᾶν, ὁ δὲ, θάρρει, φησίν, ὦ Μενίππε, οὗτος τοι θεός εἰμι, τί μ' ἀθανατοισιν εἰσκεις; ὁ φυσικὸς οὗτός εἰμι, Εμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τὸν λιπαρῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆ Αἴτνης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀνήνεγκε. καὶ νῦν γε τῇ σελήνῃ καὶ τοῖς κῶας ἀποβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἥκω τοίνυν, σὲ ἀπολύσων τῆ παρούσης ἀποδείας, αὐτίκα γάρ σε, οἶμαι, καὶ σκέφει τὸ μὴ ἀφῶς τὰ ὑδατα ἐν τῆς ὁρᾶν. σὺ γε ἐποίησας, ὡς δ' ἐγὼ, βέλτιστε Εμπεδόκλες. λέγε δὲ αὐ τάχιστα καταπτῶμαι πάλιν, ὅτι τὴν Ελλάδα, μεμνήσομαι ἀφήσειν τέ σοι ὑδατος τῆ καπνοδόχης, λέγε ταῖς νουμηνίαις, πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν, πρὸς σύχεσθαι. ἀλλὰ μὰ τὸν Ενδυμίωνα, ἦδ' ὅς, σχὶ τὸ μοδὸ χρεῖμ ἀφῖγμαι, ἀπουθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶδα, ὅ, τι δράσας, ὀξυδερκὴς γνώσῃ; μὰ Δί', ὡς δ' ἐγὼ, ἢν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων, νῦν γὰρ δὴ λήθην οὐ μετείως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδὲν γε, ἦδ' ὅς, ἐμοῦ δεήσῃ, ἐξυδρκὲς αὐτὸς, ἦδ' ἢ γῆθεν ἥκεις, ἔχων. τί οὖν τοῦτό ἐστιν, οὐ γὰρ οἶδ', ἔφην. οὐκ οἶδα, ἦδ' ὅς, ἀπὸ τῆ πέρυγα, τὴν δεξιὰν πτερικέ μοι; καὶ

μάλα, ἦν δ' ἐγὼ, τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἦν δ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος, ὥστε μόνος αὐτίον δέδορκε τοῦ ἡλίου. καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ Βασιλεὺς, καὶ γνήσιος ἀετὸς, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπῃ. φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καί μοι ἤδη μετα μέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν, οὐχὶ τὼ ὀφθαλμὼ τοῦ ἀετοῦ γνεθέμην, οὐδ' ἐμοὺς ἐξελών. ὡς νῦν γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς εὐκευασμένος, ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν παρὰ σοὶ, ἦν δ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν. ἢν γὰρ ἐθελήσῃς, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπισχὼν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυγα, θατέρᾳ μόνῃ πτερύξασθαι, κατὰ λόγον τοῦ πτέρυγος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἔσῃ, τὸν γὰρ ἕτερον, οὐδεμία μηχανὴ, μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τοῦ μερίδος ὄντα τοῦ χείρονος. ἅλις, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀετῶδεν βλέποι, οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο, ἐπεὶ καὶ οὗτος τέκτονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῳ τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς οὗτος κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Εμπεδοκλέους παρηγγελμένα, ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν, εὐκαπνὸν ἠρέμα διελύετο. κἀπειδὴ τάχιστα ἐπτερυξάμην, αὐτίκα με φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν εὐ τὴν γῆν, ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις,

λεις, οὐ ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁπόσα οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι λανθάνειν, Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύκου δὲ Αντίοχον Στρατονίκῃ διανεύοντα λάθρα, τῇ μητρυιᾷ, τὸν δὲ Θετταλὸν Αλέξανδρον, ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναιρούμενον, καὶ Αντίγονον, μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυναῖκα, καὶ Αττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον, ἑτέρωθι δ' αὖ, Αρσάκην φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν εὐνοῦχον Αρβάκην, ἕλκοντα τὸ ξίφος ὠθῇ τὸν Αρσάκην. Σπαρτῖνος δὲ ὁ Μῆδος, ἐκ τοῦ συμποσίου, πρὸς τῶν δορυφορούντων εἵλκετο ἔξω τοῦ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρῦν κατηλοημένος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ Σκύθαις καὶ Θρᾳξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς Βασιλείοις ἦν ὁρᾷν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ἐπιορκοῦντας, διεδιότας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδιδομένους. καὶ τὰ μὲν τῶν Βασιλέων τοιαύτην παρέσχεμοι τὴν διατριβὴν, τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν, πολὺ γελοιότερα. καὶ γὰρ αὖ κἀκείνους ἑώρων, Ερμόδωρον μὲν τὸν Επικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιορκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Αγαθοκλέα, περὶ μισθῶν τοῦ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα, ἐκ τοῦ Ασκληπείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ κυνικὸν Ηρόφιλον, ἐν τοῦ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν οὐ ἄλλους λέγοιμι, οὐ τοιχωρυχοῦν

τας, οὐδὲ δικαζομένους, οὐδὲ δανείζοντας, οὐδὲ ἀπαι
τοῦντας. ὅλως γὰρ ποικίλη, καὶ παντοδαπή τις
ἦν ἡ θέα. Ετ. καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, κα-
λῶς εἶχε λέγειν, ἔοικε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπω
λήν σοι παρεσχῆσθαι. Μέ. πάντα μὲν ἑξῆς διελ-
θεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὁρᾷν αὐτά,
ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέν τοι κεφάλαια τῶν πρα
γμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα φησὶν Ομηρος τὰ
ὠδὶ τῇ ἀσπίδος. οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι καὶ γά
μοι, ἑτέρωθι δὲ δικαστήρια καὶ ἐκκλησίαι. καθ' ἕτε
ρον δὲ μέρος ἔθυέ τις, ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος
ἐφαίνετο. καὶ ὅτε μὲν ἐν τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαι
μι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων οὐδὲ Γέτας. ὅτε δὲ μετα
βαίην ὠδὶ οὐδὲ Σκύθας, πλανωμένους ὠδὶ τῶν ἁμα-
ξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἀνακλίνας τὸν ὀφθαλμὸν
ὠδὶ θάτερα, οὐδὲ Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλε
πον. καὶ ὁ Φοίνιξ δὲ ἐνεπορεύετο. καὶ ὁ Κίλιξ ἐλῄ-
σευε. καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο. καὶ ὁ Αθηναῖος ἐδι
κάζετο. ἁπάντων τούτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομέ
νων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν, ὁποῖός τις ὁ κυ-
κεὼν οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παραστησά-
μενος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χο-
ροὺς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ᾀδόντων ἑκάστῳ, τὴν
συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ᾄδειν μέλος, φιλοτιμου
μένου δὲ ἑκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλη
σίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμου-
μένου, ἆρα ἐνθυμῇ, πρὸς Διὸς, οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή;

Ετ.

Ετ. παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη. Μέ. καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ὧδε γῆς χορευταὶ, κἄκ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τἀναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελαύσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τοὐντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες, ἤδη σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην, καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπᾴδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε, ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ τῷ θεάτρῳ πάντα μὲν γελοῖα δήπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα. μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῄει μοι γελᾷν, τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ὧδε τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τῷ Οἰνόην, ἢ Αχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῷ γοῦν Ελλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων ὅσης τὸ μέγεθος τετταρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἡ Αττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν, ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν κατελείπετο, σχεδὸν γὰρ, ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Επικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην, περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν φακοῦ Αἰγυπτίου πλατυτέρου, τοσοῦτοι ἔπεσον Αργείων καὶ Λακεδαιμονίων, μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἰ

τινα ἴδοιμι ὠδὶ χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι δακτυ-
λίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ φιάλας τέτταρας, πανύ καὶ
ὠδὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων. τὸν γὰρ Γάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς
μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος. Ετ. ὦ μα-
κάριε Μένιππε, τοῦ παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πό-
λεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκοι διεφαί-
νοντο ἄνω; Μέ. οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμή-
κων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἱλουμένους, ἐνίους
δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν
πόλιν. καὶ ὁ μέν τις τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπά-
σας ποθὲν ἢ κυαίμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ
φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς, κατὰ λόγον τοῦ μυρ-
μήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς
καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικοὺς καὶ φιλοσόφους. πλὴν
αἵ γε πόλεις αὐτοῖς ἄνδρασι, ταῖς μυρμηκίαις μά-
λιστα ἐῴκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδει-
γμα, τὸ ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολι-
τείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετα-
λῶν. εὑρήσεις γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτα-
τον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπεὶ
δὴ δ' οὖν πάντα ἱκανῶς ἑωρᾶτο, καὶ κατεγέ-
λαστό μοι, διασείσας ἐμαυτὸν, ἀνεπτώμην Δώματ'
ἐν αἰγιόχοιο Διὸς, μετὰ δαίμονας ἄλλους. οὔπω στά-
διον ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ σελήνη, γυναικείαν φω-
νὴν προϊεμένη, Μένιππέ, φησιν, οὕτως ὄναιο, δια-
κόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἄν, ἦν δ' ἐγὼ,
βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ. προσβείαν,
ἔφη,

ἔφη, τινὰ οὐ χαλεπὸν, ἢν δ' ἐκσιμᾶν ἀπαγάγωμαι παρ' ἐμοῦ τὸν Δία. ἀπείρηκα γάρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων ἀκούουσα, οἷς οὐδενὸς ἕτερόν ἐστιν ὄρεγον, ἢ τὰ μὲν πολυπραγμονεῖν, τίς ἐστιν, ἢ τὸν σελήνην, ἢ τὸν ἥλιον, ἢ διὰ ποίαν τινὰ αἰτίαν δίχα τομοῦσιν ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν καὶ τοιαῦτα τέμνουσι φασὶν, οἱ δὲ, κατὰ πρόνοιαν δίκην, ἐπιμέλεσθαι τῆς θαλάττης. οἱ δὲ, ὅ, τι αὖ ἕκαστος ἐπινοήσειεν, τοῦτο μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸν φῶτα αὐτὸν, κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι φασίμοι, αὐωθεν ἥκοντα, παρὰ τοῦ ἡλίου. καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μου, συγκροῦσαι καὶ διασιάσαι προαιροῦμενοι. οὐ γὰρ ἱκανά μοι αὐτοῖς, ἃ πρὸ ἐμοῦ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον διάπυρον. καί τοι πόσα ἐγὼ σιωπήσαμαι αὐτοῖς, ἃ πρὸ ἐμοῦ τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ καὶ κατάπυρα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ αὐδηρὸν βλέμμα, καὶ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ἐπὶ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι, κἀγὼ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἠνεῦμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι, καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας διατριβὰς, καὶ γὰρ ἂν ἀδηλον σκιωπῆς ἑκάστου βίον. ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα ἢ λαπάττοντα, ἢ ἄλλό τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, σὺθυς ὠμωμοκα σιωπήν τὸ νέφος, ὑπεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας, βαθεῖ πώγωνι, καὶ ἀρετῇ φαλακρομονοῦντας, οἱ δὲ οὐδενὶ αἰτίᾳ, διαι-

παραλήροντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντόν. ὥστε νὴ τὴν νύκτα, πολλάκις ἐβουλόμην ἀμῦναι μοι κἀκεῖνα ὅτι πορρωτάτω, εἴν αὐτῶν τὴν πειθόρχον αὖ γλῶτταν διεφθορώς. μέμνησο δὲν ταῦτά γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διΐ, ὃ πολλὰ ἐναι δ', ὅτι μὴ δώσατόν δέ μοι, κατὰ χώραν μένειν, ἢν μὴ αὖθ φθάσωσιν ἐκείνους ὠθιτρίψαι, καὶ αὖθ δαλεκτικοὺς ὧν τομίσαι, ὃ τὴν Στοὰν κατασκάψαι, καὶ τὴν Ακαδήμειαν καταφλέξαι, ὃ πάσας τὰς ἐν πολιτάτῳ δαπρίβας, οὕτω γὰρ αὖ εἰρωνίαν ἄγοιμι, ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν γελωμενρουμένη. ἔσαι ταῦτα, ὧν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἀνάντες ἔτεινον τὴν ὁδὸν τοῦ οὐρανοῦ, Ενθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνθρώπων φαίνεται ὀργά. μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχέα μοι καθεωρᾶτο, ὃ τὸν γλῶν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, δι' ὧν ἀστέρων πετόμενος, τειταῖος ἐπλησίαζα τῷ οὐρανῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον ὀνθυς εἴσω παιζήναι, ῥᾳδίως γὰρ ὤμην διαλαθεῖν, ἅτε δι' ἡμισείας ὢν ἀετός, τὸν δὲ ἀετὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ σεσῦσθαι τῷ Διΐ, ὕστερον δὲ ἐλογισάμην, ὡς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα πολικέμενον. ἆρ' ἴσον γοῦν κεῖνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔνδοθεν πρόσω ἐλθὼν τὴν θύραν. ὑπανοίξας δὲ ὁ Ερμῆς, ὃ τοὔνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆκε κατὰ σπουδήν, φράσων τῷ Διΐ. καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην, πάνυ σφόδρα ὃ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας

τας ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας.
ὑπεταράχθη γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου καὶ ἐπι-
δήμιας, ἡγ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφί
ξεσθαι προσδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπληρωμέ-
νους. ὁ δὲ Ζεὺς, μάλα φοβερῶς, δριμύ τε Τιτανῶ
δλον εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν, φησί, Τίς, πόθεν εἰς αὐδρῶν,
πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες; ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκου
σε, μικροῦ μὲν δεῖσθαι μου ὑπὸ τοῦ δέους, εἰσήκειμ' ἢ
ὅμως ἀχανὴς, καὶ ὑπὸ καὶ μεγαλοφωνίας ἐμβεβρον-
τημένος. χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν αὖ λαβὼν, ἅπαντα
διηγούμην σαφῶς, αὖθις ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυ-
μήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι πρὸς
τοὺς φιλοσόφους, ὡς ταναντία λεγόντων ἀκούσαι
μι, ὡς ἀπαρρησιάσαιμι διαπαντός. ὑπὸ τῶν λό
γων, εἶτα ἐξῆς τῶν ἐπινοιαν, ἡγ τὰ περὶ, ἡγ τἄλλα
πάντα, μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ὧδε πᾶσι ἢ προσέ
θηκα, τὰ ὑπὸ σελήνης ἐπεσκεμμένα. μειδιάσας
δ' οὖν ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπανεὶς τῶν ὀφρύων, τί αὖ
λέγοις, φησίν, Ω τοῦ τέρατος, καὶ Ἐφιάλτου, ὅπου κἀκ
Μῳνίππου ἐτόλμησεν ὁ τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. ἀλ
λὰ νῦν μὲν ὧδε ξυνίει σε καλοῦμεν, αὔριον δὲ, ἔφη,
πρὸς ἡμᾶς ἥκεις, χρηματίσαντος ἀποπεμπόμεν, καὶ
ἅμα δειπνήσας, ἐβουλόμεθα γὰρ ἂν τὸ ἐπικωμώτατον τοῦ
οὐρανοῦ, καιρὸς γὰρ ἦν ὧδε τῷ θυμῷ καθέζεσθαι.
μεταξύ τε πρὸς ἡμᾶς, ἀνέκειντό με πρὸς τῶν τῇ γῇ
πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὴ ἐκεῖνα, πόθεν νῦν ὁ πυ
θόδωρος ὧνιος ὧδε ἦν Ἑλλάδος, καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν

ὁ πέρυσι χρυσῶν καθίκῃ, ἢ εἰ τὰ λάχανα λέγεται πλείονος ἐπωμβείας. μετὰ δὲ ταῦτα, εἴ τις ἐπιλέπεται τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ὧν αἰτίαν ἐλλιπούσῃ Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοιοῦτον ἕτερον, ἢ εἰ μὴ ὀλύμπιον αὐτῶν ὧν τελέσαι διανοοῦνται, ἢ εἰ σωληφθησαν οἱ πρὸ γῆς Δωδώνης νεῶν σεσυληκότος. ἐπεὶ δὲ πολὺ τούτων ἀπεκεκινήμεθα, εἰπέ μοι Μένιππε, ἔφη, πολὺ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δ' ἐστοτα, ἢ τὴν τοῦ σεβεσάτου, Βασιλέα σὲ εἶναι πάντων θεῶν. παίζεις ἔχων, ἔφη, τὸ δὲ φιλόνεικον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶσθα, κἄμ' μὴ λέγεις. ἐγὼ γάρ ποτε χρόνον, ὅτε μὴ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, ἢ ἰατρὸς, ἢ πάντα ὅλως ἦν ἐγώ. μεσαὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. τὴ ἡ Δωδώνη τε ἢ Πίσα, λαμπραὶ καὶ περιβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν, τὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δοκεῖ. ἐξ οὗ δὲ γῆ Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεσήμανε, γῆ πρὸ γάμου δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς, ἢ τὸ Βενδίδιον ἐνθάδε γῆ Θρᾴκη, τὴ τὸ Ἀνουβείδιον γῆ Αἰγύπτῳ, τὴ τὸ Ἀρτεμίσιον γῆ Ἐφέσῳ, ὧν ταῦτα μὲν ἅπαντα θεοῦσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, τὴ ἑκατόμβας πανσιᾶσιν. ἐμὲ δὲ, ὥσπερ παρηκμακότα, ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, οὐ δὰ πόντε ἔλαττον ἑτῶν θύσωσιν γῆ Ὀλυμπία. τοιγαροῦν ψυχοτέρους αὖ μετὰ ταῦτα βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. τοιαῦτ' ἄττα διεξιόντος,

ξιόντων, ἀφικνουμεθα ὃν τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὴν καθεζομένην δακνῦσαι τὴν ὄγχνην. ὑπείδων δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς σοφίοις τῶν φρεάτων ἐοικῦιαι, ὠάματα ἔχουσαι, καὶ ταῖς ἑκάστη θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίζας οὖν ἑαυτὸν ἐνταῦθα ὁ πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ ὦμα, παρεῖχε τοῖς ὄγχνοις ἑαυτόν. ἦν δὲ ταῦτα χόανα ἐκ γῆς διαφορα καὶ ποικίλα, συμπαρακύψας γὰρ κἀγὼ, ἐπήνουν ἅμα τὴν ὄγχνην, ἦσαν δὲ τοιαίδε. ὦ Ζεῦ, Βασιλεῦσαί μοι γένοιτο, ὦ Ζεῦ, τὰ πρόμνηα μοι φῦσαι, καὶ τὰ σκόροδα, ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις αὖ φάναι, εἴθε κληρονομήσαιμι ἐκ γυναικός. εἴθε λαθοιμι τὸν βουλεύσας τῷ ἀδελφῷ. γένοιτό μοι νικῆσαι τῇ δίκῃ, σεφθῆναι τὰ ὀλύμπια. τὴν πλεόνεκτην δὲ, ὁ μὲν βόρεαν ἤυχε τὸν πνεῦσαι, ὁ δὲ νότον. ὁ δὲ γεωργὸς ἤτει ὑετον, ὁ δὲ ναυφεὺς ἥλιον. ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν ὄγχνην ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, ὁ ταῦτα ἐνοιχνεῦτο. Ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δὲ αὐγούστα. τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν ὄγχνων, πρὸς ἕω αὖω δίδοτο μίου, καὶ ὑπὸ τὰ δεξιὰ κατετίθει φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν, ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μὴ δὲ πλησίον γένοιντο τοῦ οὐρανοῦ. ὑπὸ μιᾶς δέ τινος ὄγχνης ἐκρεμῶτα αὐτὴν ἐθαύμαζον. δύο γὰρ αὐθρώπων ταὐτὰ ὄγχνομένων, ἐκ τὰς ἴσας θυσίας ἐνοιχνουμένων, οὐκ ἔχων, ὁποτέρῳ μᾶλλον ὑπνδύσειεν αὐτῶν, ὥστε δὴ τὸ ἀκαλυ-

μαι μὴν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, ☾ οὐδ' ὁντινοῦν ἀφῆναδαι λωᾶς λῶ, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πυῤῥίας, ἐπεῖχεν ἔπι, καὶ λιθυκὲπᾶρ. ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς ὀλυχαῖς, ὧδε μὲν ἐξῆς μεταβὰς θρόνου, καὶ τῶν λιθυτέραν θυείλα, κατακύψας, τοῖς ὄρνισι ἐχόλαζε, καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίζας δὲ ☾ τούτοις, ἡ μὲν ἐπικούρειον ἑρμόλαον ὠπτείψας, μετακαθέζᾶρ ὧδε μὲν ἐξῆς θρόνου, κλιδόσι καὶ φήμαις ☾ οἰωνοῖς πᾶσέξαν. εἶτ' ἐκεῖθεν ὧδε τῶν θυσιῶν θυείλα μετῆει, λίῆς ὁ καπνὸς αὐτῶν, ἀπήγγελλε δὴ τοῦ θύοντος ἑκάστου τοὔνομα. ἀρξὰς δὲ τούτων, πᾶσέταπε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ λῆι ποιεῖν. τὴ μὸρον, παρὰ Σκύθαις ὑέτω. παρὰ Λίβυσιν ἀσραπέτω. παρ' Ελλησι νιφέτω. σὺ δὲ ὁ Βορέας τῶν δῦσον γῶν Λυδίαν. σὺ δὲ ὁ Νότᾶρ ἥσυχίαν ἄγε. ὁ δὲ Ζέφυρᾶρ μὲν Αβρίαν λακυμαινέτω. ☾ ἦ χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι λιασκεδαδήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. ἅπαντων δὲ ἤδη χεδίον αὐτῷ δὴ ωκυμολώρ, ἀπήειμεν ὃν ἐπὶ συμπόσιον, λέιπνα γὸ ἤδη καιρὸς λῶ, καί με ὁ Ερμῆς παραλαβὼν, λατέκλινε παρὰ μὲν Γαῦα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἡ τὴν Αῆλιν καὶ μὲν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους, ἡ ἀμβροσίους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρέχε, ☾ ὁ Διόνυσος οἶνον, ☾ ὁ Ηρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα ἡ Αφροδίτη, ☾ ὁ Ποσειδῶν μανίδας. ἅμα ☾ ☾ ἀμβροσίας ἠρέμα, καὶ τὸ νέκταρ παρεγδύσεμλω. ὁ γὸ βέλτιστος Γανυμήδης, τὸ Φιλανθρωπίας,

πίας, εἰ θεαίσαιτο ἀπεβλέποντά ποι τὸν Δία, κοτύλην αὖ ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων. οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὁμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς, οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ, τἀκεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν αἴθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται. μάλιστα δὲ ἥδονται, σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν, αὐτῇ κνίσσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ ὅ τε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε, καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο. καὶ αἱ Μοῦσαι ἀνασᾶσαι, τοῦ τε Ἡσιόδου θεογονίας ᾖσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. κἀπειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα, ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι. Ἄλλοι μὲν ῥᾷ θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, Εὗδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ εἶχε νήδυμος ὕπνος. ἀνελογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ φύει πώγωνα, ἢ πῶς γίνεται νὺξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος ἀεὶ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέδαρθον, ἕωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς, προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν. κἀπειδὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέγειν. Τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς, ὁ χθιζὸς οὗτος ξένος παρέσχηται, πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μαλιστά γε ὑπὸ τοῦ σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται, προτραπεὶς ἔγνων, μηκέτ'

ὠθῆ πλεῖον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γενόμενος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστὶν, οὐ πρὸς πολλοῦ τοῦ βίῳ ὑπὸ πολλοῦ, ἀργὸν, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπόμωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀναπλεῖον, καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, Ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ὑπὸ νοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικοὺς, καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ, ὄνομα σεμνὸν, τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες, καὶ πώγωνας ὑπὸ σπασάμενοι, περιέρχονται ὑπὸ πλάστῳ σχήματι, κατάπτυστα ἤθη περιστέλλοντες, ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς. ὧν ἦν ἀφέλης τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι γελοῖον ἀνθρώπιον, ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὴν ἀγῶνα μεμισθωμένον. τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται. καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μειράκια, τήν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι. καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι δὲ, καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ, μήτε κοινὸν μήτε ἴδιον ὑπὸ τελοῦντες,

τοῦ, ἀλλ' ἀχρεῖοι, & πόδιπποι καθεζῶντες. Οὔτε ποτ' ἐγὼ πολέμῳ ἐπῆειθμαι, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, ὅμως τῶν ἄλλων κατηγορῆσι. & λόγους ἐνὰς πικρὰς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες, ὧν πιμῶσι, & λοιδοροῦσι τοὺς πλησίον. καὶ οὐτω αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατος τε ᾖ, καὶ ἰταμώτατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατος. διαὶ τοι τὸν διατεινόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, & κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων ἦν ὁρᾷς, σὺ δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις, ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν, σε πρὸς τὸν βίον σωτελεῖν, φαίη ἄν, εἰ τὰ δίκαια & ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλὴν μὴν, ἢ γεωργεῖν ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι, πόδιπποι εἶναί μοι δοκεῖ. κέκραγα δὲ, καὶ αἰχμῶ, διαὶ ψυχρολουτῶ, & ἀνυπόδητος τὸ χειμῶνα πόδιέρχομαι, καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ παρὰ τῶν ἄλλων γινόμενα συκοφαντῶ. καὶ εἰ μήν τις ὠψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει. ὅτι πολυπραγμονῶ, διαὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ἐπιμελείας τε καὶ θεραπείας δέομενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μὴν ὄντων ἡμῖν, ὦ θεοί, ταῦτα τὰ πράγματα. οἱ δὲ δὴ ἐπιμελεῖς αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ & ὑβρισταί εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καταπάτουσι, μήτε ὧν μελέσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς. μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν. ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἡμῖν ἅπαξ οὕτω τῶν πραγμάτων βίον διανεμοῦσιν, ὃ μετρίως πεπονήκατε. τίς

γὰρ αὖ ἐπὶ θύσειν ὑμῖν, πλέον οὐδὲν ἕξειν πρὸς δὲ
κῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, παύτου ἠνύ-
σατε τοῦ ξύλου χθες δικαιουμένου. πρὸς ταῦτα βου-
λεύεσθε, ἃ μὴ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώ-
τατα, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα. εἰπόντος ταῦτα τοῦ
Διός, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο. καὶ οἱ μὲν βοῦς ἐβόων
ἅπαντες, κεραύνωσον, καταφλέξον, ἐπίτριψον,
ὡς τὸν Βάραθρον, ὡς τὸν Τάρταρον, ὡς αὖ τοὺς Γίγαντας.
ἡσυχίαν ἦγεν ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγείλας, ἔσαι ταῦτα,
ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ παύτου ἐπιτρέψουσι αὐ-
τῇ δικαιοσύνῃ. πλὴν τό γε νῦν εἶναι, οὐ θέμις, κε-
κλαδευμένα τινα, ἱερομισῆ γάρ ἐστιν, ὡς ἔοικε, μισῶν
τούτων τεθαρρηκώς. καὶ ἅδην τὴν ἐκεχειρίαν ἐπικω-
γειλάμενοι, ὡς νέωτα σὺν ἀρχομένου ἦρος, καὶ οἱ
κακῶς ἀπολοῦνται ζῷα σμορδαλέα κοράννυν. ἡ,
καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. πόθι δὲ
Μνίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, πόθι αἱρεθέντα
αὐτὸν τὰ πόρα, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ
τοῦ Ἑρμοῦ ὡς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τύμβον. καὶ
ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον, ἐμὲ δὲ
ὁ Κυλλήνιος, τοῦ λεξιοῦ ὤμου ἀποκρεμάσας, πόδα
ἑτέραν χθες κατέθηκε, φέρων ὡς τὸν Κραμεικόν.
Ἅπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ δεύτερα
νοῦ, ἅπερ μοι τοίνυν, καὶ τοῖς ἐν τῇ ποικίλῃ πόδιπα
τοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα
διαγγελιοῦμεν.

Δίς

ἢ Δικαστήρια.

Ζηνὸς, Ἑρμοῦ, Δίκης, Γανὸς, Ἀθηναίου, Ἄλλου καὶ Ἄλλου, Ἀκαδημίας, Στοᾶς, Ἐπικούρου, Ἀρετῆς, Τρυφῆς, Διογένους, Ῥητορικῆς, Σύρου καὶ Διαλόγου.

Ἀλλ' ὦν τριβεῖεν, ὁπόσοι τῶν φιλοσόφων παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γοῦν ᾔδεσαν, ὁπόσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τοὺς νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὁμήρῳ πιστεύσαντες, ἀνδροὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μαθαρὰς καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾷν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος οὑτοσὶ ζεύξαμενος τὸ ἅρμα, πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασὶ, σχολὴν ἄγων. ἢν γάρ τι κἂν ὀλίγον ὦν ῥραθυμήσας λαθῇ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ, ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἀωρίᾳ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ, πολυπραγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα ἐκκεκώφητε, πρὸς τῶν ἐνοχλούντων κατὰ χρείαν τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον μετα

βαίνει, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλαῖρον, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας. καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη τῆς δαφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεσαῖναι, συνείροντα τοὺς χρησμοὺς, ἢ οἴχεσθαί οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐῶ γὰρ λέγειν, ὁπόσα ὑπὸ πείρᾳ τῆς μαντικῆς ὑπὸ τεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια κρέα, καὶ χελώνας ἐν τῷ αὐτὸ ἕψοντες, ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὀξὺς ἦν, κἂν ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς, ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὁρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς, ἰδίας καρπῶται λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λικμῶσιν ὑπὸ πνέοντας, ἢ τὸν ὕπνον, ὑπὸ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον, μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑπὸ φυτεύοντα αὐτῷ. πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ὑπὸ τῆς γῆς βίον ἑκάστοις συντελοῦσι. καί τοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια, ἐγὼ δὲ αὐτὸς, ὁ πάντων βασιλεὺς καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω, πρὸς τοσαύτας φροντίδας διῃρημένος. ᾧ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς, ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἄττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα

ὑπὸ

ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦ-
τα τῆς διοικήσεως, ὑφοὺς καὶ χαλάζας, καὶ πνεύ-
ματα καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος, καὶ
διατάξας πέπαυμαι, τῶν ὠδῖ μέρους φροντίδων
ἀπηλλαγμένος, ἀλλά με δεῖ καὶ ταῦτα μὴ ποιεῖν,
ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἅπαντα χό-
σε, καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ
βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦντας, τοὺς
θύοντας. εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἡ κνίσσα, καὶ ὁ κα-
πνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε. καὶ τὸ
πάντων ἐπιπονώτατον, ὑφ' ἕνα καιρὸν, ἐν τε Ο-
λυμπίᾳ, τῇ ἑκατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι,
τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χα-
λαζᾷν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν ἐνωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοι-
ρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις
οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ εὕδου-
σι παννύχιοι, τὸν Δία δὲ ἐμὲ οὐκ ἔχει νήδυμος ὕ-
πνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν, ἀλη-
θὴς εὐθὺς ὁ Επίκουρος, ἀπεονοήτους ἡμᾶς ἀφαί-
νων τῶν ὠδῖ γῆς πραγμάτων. καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ
ἐν καταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύου-
σιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσον-
ται, ἀκνίσσωτοι δὲ αἱ ἀγυιαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆ-
ρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί. καὶ ὅλως, ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέ-
ρητα, καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυ-
βερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ὠδῖ τῆς πρύμνης ἕστηκα, τὸ
πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν, καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπι

βαλται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν, ἐγὼ δὲ, ἄγρυπνος καὶ ἄσιτος, ὑπὲρ ἁπάντων μερμερίζω κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν, μόνῳ τοῦ δεσπότης εἶναι δοκεῖν τετιμημένος. ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, οἳ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολάζειν ἡμᾶς τοῦ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πραγματα. ἰδοὺ γοῦν ὑπ' ἀσχολίας, τοσαύτας ἑώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρῶτος ἤδη καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας, καὶ μάλιστα, ὁπόσαι ταῖς ἐπιστήμαις, καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεστᾶσι, πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἁπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπιβοῶνται, κἀμὲ τοῦ βραδυτῆτος αἰτιῶνται ἀγνοοῦντες, ὡς οὐκ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ὑπερημέρους συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἣ συνεῖναι ὑμᾶς ὑπολαμβάνουσι, τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι. Ερ. κἀυτὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσχεραινόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων, ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ εὖ τὸ φανερὸν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον, οὓς ἔδει πάλαι, τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότας, στέργειν ἕκαστον τοῖς δὲ δικασμένοις. Ζεύς. τί οὖν ὦ Ερμῆ δοκεῖ; πρὸ τί θεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις, εἰς νέωτα πα-

ραγγε-

ραγγελοῦμεν; Ερ. οὔμενοῦν, ἀλλὰ ἥδιστα ποιοῦμεν. Ζεύς. οὕτω ποίει, σὺ δὴ κήρυττε καταπαύειν, Ἑρμῆ, ὅπως ἀγορὰ δικῶν ᾖ· καὶ τὰς δέλτους, ὦ αὐτοί, ὅτου ἂν ἕκαστοι τὰς γραφὰς ἀπογράψωσιν, ἥκειν τὴν μὲν ἐπὶ τὸν Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν ὅτου ἂν δοκῇ τὰ δικαστήρια, κατὰ τὸν νόμον τὸν πεπαυμένων, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγράφθαι τινὰ κείσθω, ἐξεῖναι ἐφιστάναι ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξουσίας, ὡς εἰ μηδὲν παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δέ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη πρὸς τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ὧν ἂν σκοπῇ αὐτὸς δικάζοντας. Δί. οὕτως ὦ πατὴρ τοίνυν, ἵν' ἐξελαύνομεν πρὸς αὐτῶν, ἀπαπτεδύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν οὐ φέρουσα. Ζεύς. χρὴ σὲ ἐλπίζειν γε δεῖ, ὡς αὐτὸς γὰρ ἥδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι σὲ τῆς ἀδικίας πρωτεύειν, καὶ μαλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου, ὃς δίκαιον ἀπεφήνας. Δί. πάνυ γοῦν, ὦ φίλε, αὐτὸν ἐκεῖνον ὤνησαν οἱ πρὸς ἐμοῦ λόγοι, ὃς παραβὰς τοῖς ὄρεσι, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος τοῦ ἰωνείου, μὴ δὲ τὸν ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκὼς, παρὰ τοσοῦτον ἀπορέχων οἱ καλοὶ λόγοι, ταὐναντία ἢ τῆς ἀδικίας φιλοσοφοῦντος. Ζεύς. ξύνοιδα ἔπι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἰῶ τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντος, ὥστε εἰκότως ὁ πρὸ Ἀνύτου καὶ Μέλητον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. ὃ γνοὺς

ἐστιν, οὐχ ὁρᾷς, ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι καὶ πῆρα; καὶ ἅπαντα χῆ τῶν γωρ βαθὺς, καὶ βιβλίον γε τῇ ἀριστερᾷ. καὶ τωὐτὸν ἐστὶν σοὶ Φιλοσοφεῖσι. μεσοῖ δὲ οἱ πειρατικοὶ κατὰ ἴλας ἢ φάλαγγας, ἀλλήλοις ἅπαντῶντων. ἢ οὐ δεῖς, ὅστις οὐ τρόπῳ τῆ Ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφῆκαν, ἃς εἶχον τέως, ὡς τὴν πῆραν αἴξαντες ἢ τὸ τριβώνιον, ἢ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιοπικὸν ἐγχρώσαντες, αὐτοσχέδιοι Φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων παρέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, θᾶττον ἂν τις γῆν πλοίῳ τεμοῖ δρεπάνῃ τοι ξύλου, ἢ γνῶναι ἂν ἀπίστη ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσει Φιλοσόφου. Δί. καὶ μὴν οὗτοί με, ὦ Ζεῦ, λεληθότως, πρὸς ἀλλήλους ὁρίζουσι, καὶ ἀγνωμονοῦντες γῆ αὐτοῖς, οἷς πρὸ ἐμοῦ διεξέρχονται. φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν, γῆ μὴν τοῖς λόγοις πιστοποιεῖσθαί με, ὡς δὲ τῶν πραγμάτων μὴ δὲ παράπαν ὀλίγην τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείσοντας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε. καὶ τοῖς ὡς τὰς θύρας, πάλαι γὰρ τὴν ἀδλικίαν πεφευγέναι αὐτοῖς. Ζεύς. οὐ τωὐτὸν, ὦ βύγατερ, μοχθηροί εἰσιν. ἱκανὸν δὲ, κἂν φίλοις τισὶ χρήσῃς γνησίοις. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς κἂν ὀλίγαι τὴμέραι ἐκδιακαθῶσιν. Ερ. ἀπώμην, ὦ Δίκη, σὺν τῷ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Υμηττὸν, ὡς τὰ λαιὰ ἢ γὰρ νῆθεν, γῆ ἂν αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι, σὺ γὰρ ἔοικας ἐκ

λελῆθαι

λελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί διακρύεις, καὶ
χειτλιάζεις; μὴ δέδιθι, ὦ ἑταῖρε· ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ
τιθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάντες, οἱ Σκείρωνες καὶ Γίτνο
κάμπαι, καὶ Βουσίριδες καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδέ
δίκας τότε. νυνὶ δὲ Σοφία καὶ Ἀκαδημία καὶ Στοὰ
κατέχουσι πάντα, καὶ πάντα χοῦ σε ζητοῦσι, καὶ
πρὸς σοῦ διαλέγονται κεχηνότες, εἴ ποθέν σε αὖ-
θὶς καταπτοίη πάλιν. Δί. σὺ γοῦν μοι τάληθες,
ὦ Ἑρμῆ, αὖ εἶπον μόνῳ, ἅτε σωτὴρ αὐτοῖς τὰ
πολλὰ, καὶ σωθ' ἑκατρίβων γε τὰ γυμνασίοις, καὶ ἐν
τῇ ἀγορᾷ, καὶ ἀγοραίῳ γάρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλη-
σίαις κηρύττεις, οἵτινες γεγόνασι, καὶ εἰ δύνατή
μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. Ἑρ. νὴ Δία ἀδικοίμην γάρ
αὖ, πῶς ἀδελφόν σε οὖσαν μὴ λέγω, οὐκ ὀλίγα
γὰρ πῶς ἡ Φιλοσοφία ὠφέλησται οἱ πολλοὶ αὐ
τῶν, καὶ γάρ, εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδεῖ γοῦν τὸ σχῆμα-
τος, μετεωρότερα διαμαρτάνουσι. πλὴν ἀλλὰ καὶ
μοχθηροῖς τισιν ἐν τούτῳ ἐπιτρέπει βαφῆς, χρηστοὶ ἀ-
κριβῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμά-
των, καὶ πρός γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὐ τοιοῦ-
μόνατοι. ὅσοι δὲ, ὑπὸ τὸ πάλαι ῥύπου μὴ δυνάμενοι
θέν παρεδέξαντο, ὁπόσον δυσσήπτου τὸ φαρ-
μάκου, ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ με
ξόλυθροι καὶ κατεσιγμένοι, καὶ παράλυτοι τὴν

χρόαν. εἰσὶ δ', οἳ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τοῦ δακτύλῳ, καὶ ὑπὸ χρισάμενοι τοῦ ἀσβόλου, ἱκανῶς οἴονται καὶ οὗτοι μεταβεβάφθαι. σοὶ μέν τοι δῆλον, ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ διατριβὴ ἔσται. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, ἤδη πλησιάζομεν τῇ Αττικῇ, ὥστε τὸν μὲν Σούνιον, ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐν δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπείπερ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν, ἐνταῦθά που, ἐπὶ τοῦ πάγου καθῆσθαι, τὴν Γνύκα ὁρῶσα, καὶ περιμένουσα, ἐν τ' ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός. ἐγὼ δ' ἐν τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι. Δί. μὴ πρότερον ἀπέλθῃς ὦ Ερμῆ, πρὶν εἰπεῖν, ὅστις οὗτος ὁ προσιὼν ἐστιν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λαίσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν. Ερ. τί φῄς, ἀγνοεῖς τὸν Γᾶνα, τῶν Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ᾠκεῖ μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Γαρθένιον, ὑπὸ δὲ τὸν Δαίτιδος ἐπίπλουν, καὶ τὴν Μαραθῶνα δὲ, τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἧκεν ἄκλητος τοῖς Αθηναίοις σύμμαχος, καὶ τὸν ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ, ἐν τὸ μετοικικὸν συντελῶν. καὶ νῦν, ὡς τὸν εἰκὸς, ἰδὼν ἐκ γειτόνων, πρόσεισι δὲ ξιωσόμενος. Γάν. χαίρετε ὦ Ερμῆ καὶ Δίκη. Ερ. καί. Δί. καὶ σύ γε ὦ Γὰν μουσικώτατε, καὶ πηδητικώτατε Σατύρων ἁπάντων, Αθηνῇσι δὲ καὶ πολεμικώτατε. Γάν. τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ερμῆ, δεῦρο

ρο χρεία ἤγαγεν; Ερ. αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα, ἐγὼ δὲ ἤδη τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. Δί. ὁ Ζεὺς, ὦ Γαὶ, κατέπεμψέ με, ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας. σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; Γάν. τὸ μὲν ὅλον, οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος, καὶ ταῦτα, τηλικοῦτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν Βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους αὐτόντου, ὑπολεξάμενοι τράγον ἐνόρχιν, θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα. εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῷ τιμήσαντες τοῦ κρότῳ. πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά. Δί. τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Γαὶ, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο, ὑπὸ τῶν φιλοσόφων; Γάν. τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους, ἆρ' ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξυνάμα πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ, τοὺς λάλους; Δί. ἐς μάλα. Γάν. οὐκ οἶδα, ὅ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥημάτια· καὶ ἀστικὰ οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς ἢ φιλόσοφος; μέχρι τοῦ πλαγίου καλάμου καὶ τῆς σύριγγος ἐγὼ σοφὸς, τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμικὸς, ἢν δέῃ. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρετήν τινα, καὶ ἰδέας ἐς φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ, ἐς ξένα ὀνόματα.

κὴ τὰ πρῶτα μὲν, εἰρωνικῶς φιλοφρονοῦνται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων, προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας, ὡς τείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον. ὥστε καὶ σφόδρα μετεωρολογοῦσι, καὶ μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ὀρθοῦται, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες διανίστανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς σχοῖνον τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν διαζωνται. μετὰ παρρησίας γε οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, πρὶν ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῃ καὶ δακτύλῳ ἀπεξυσμένοι. κὴ οὗτος κρατεῖν ἐδόξει, ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν, ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅ γε λεὼς ὁ πολὺς, πεθήπασιν αὐτοῦ, καὶ μάλιστα, ὁπόταν μυδλῷ τῶν ἀναγκαιοτάτων πολιτευομένοις, καὶ παρεσᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκλημένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἀεὶ τοῦτοι, καὶ λοιδορίαν ἐπὶ τῇ τοῦ ὠγαθοῦ ὁμοιότητι. εἰ δέ γε δημοφελές τι φθέγγοιντο τῇ βοῇ αὐτῶν, καί τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν ἐπῆν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ', εἴ γε δεῖ, μυδλῷ ὑποσειλάμενον, τἀληθὲς δεῖ γήσασθαι, οἰκῶ γὰρ ἄνω σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς, πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην πόδι δείλῃ ὀψίαν. Δί. ἐπίσχες ὦ Παῖ, οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι λακύττειν ἔδοξε; Παῖ. πάνυ μὲν οὖν. Ερ. ἀκούετε λεώς, ἀγορὰν δεῖ καλὴν ἀγαθὴ δίκη κατασκοπώμεθα τὴμερον, ἐλαφηβολιῶνος ἐβδόμῃ ἱσαμένου, ὁπόθεν

γραφὰς

γραφὰς ἀπηνέγκαν, ἥκειν εἰς Αρειον πάγον. ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν. οἱ δικασταὶ, ἐξ ἁπάντων Αθηναίων. ὁ μισθὸς, τριόβολον ἑκάστης δίκης. ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν, κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν ἀπέθανον, καὶ τούτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἢν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιεῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις, ὠθὶ τὸν Δία. Γάν. Βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν, ἕλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἄναντες εὐθὺ τοῦ Αρείου πάγου. Ἑ ὁ Ερμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν, ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληροῦτε, Ἑ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος. ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τὴν Ηχὼ εἴωθα ὑπακερτομεῖν. ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τῶν ἐν Αρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι. Ερ. ἄγε ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. Δί. εὖ λέγεις, ἀθρόοι γοῦν, ὡς ὁρᾷς, προσίασι θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν. Αθ. εἴληφά σε, ὦ κατάρατε. Αλ. συκοφαντεῖς. Αλ. δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην. Αλ. ἐξελέγξω σε, δεινὰ εἰργασμένον. Αλ. ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. Αλ. ἕπου μιαρὲ πρὸς τὸ δικαστήριον. Αλ. μὴ ἄγχε με. Δί. οἶσθα, ὃ δράσομεν, ὦ Ερμῆ. τὰς μὴ ἄλλας δίκας ἐν τὴν αὔριον ὑπερβαλώμεθα, σήμε

ρον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι, καί μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν. Ερ. μέθη κατὰ τοῦ Ακαδημίας, ὑπὲρ Πολέμωνος, ἄνδρα ποδισμοῦ. Δί. ἑπτὰ κλήρωσον. Ερ. ἡ Στοὰ κατὰ τοῦ ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν σφαστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε. Δί. πῶντε ἱκανοί. Ερ. περὶ Αριστίππου Τρυφὴ πρὸς Αρετήν. Δί. πῶντε τοῦτοις δικασάτωσαν. Ερ. ἀργυραμοιβικὴ, δρασμοῦ Διογένει. Δί. τρεῖς ἀποκλήρου μόνους. Ερ. ἡ γραφικὴ κατὰ Πύῤῥωνος λειποταξίου. Δί. ἐν νέα κρινέτωσαν. Ερ. βούλει καὶ ταύτας ἀκκληροῦμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπεγνηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος; Δί. τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται. Ερ. καὶ μὴν ὅμοιαί γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ νεαρὸν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς πρωποκεκληρωμένοις, ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον. Δί. ἔοικας, ὦ Ερμῆ, χαριζομένῳ τῇ δέησιν, ἀκκληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ. πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀκκεκληρομέναι, δὸς τὰς γραφάς. Ερ. ῥητορικὴ, κακώσεως τοῦ Σύρῳ, διάλογος τοῦ αὐτῷ ὕβρεως. Δί. τίς δὲ οὗτός ἐστιν, οὐ γὰρ ἐγγέγραπται τοὔνομα. Ερ. οὕτως ἀποκλήρου τοῦ ῥήτορι τοῦ Σύρῳ, κωλύσει γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος. Δί. ἰδοὺ, καὶ τὰς ὑπερορίας ἤδη Αθήνησιν ἐν Αρείῳ πάγῳ ἀκκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ

τὸν

τὸν Εὐφραίτην καλῶς εἶχε δεδικάσθαι, πλὴν ἀπε-
κλήρου ἕνδεκα τοῦ αὐτοῦ ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν. Ερ.
εὖγε ὦ Δίκη, φείδη, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δι-
καστικόν. Δί. οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ακαδη-
μίᾳ, καὶ τῇ μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. πρότερα δὲ
σὺ λέγε ἡ μέθη, τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃ; μαθὲ ὦ Ερ-
μῆ προσελθών. Ερ. οὐ δύναμαί, φησι, τὸν ἀγῶνα
εἰπεῖν, ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημέ-
νη, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τοῦ δικαστηρίῳ, μόγις
δὲ τοῦ ἕστηκα, ὡς ὁρᾷς. Δί. οὐκοῦν συνήγορον ἀνα-
βιβασάτω τῶν δεινῶν τούτων τινὰ, πολλοὶ γὰρ, οἳ
κἂν ὑδὶ τριοβόλῳ διαῤῥαγῆναι ἕτοιμοι. Ερ.
ἀλλ' οὐδεὶς ἐθελήσειέ γε τοῦ φανερῶ συναγορεῦ-
σαι μέθῃ, πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξι-
οῦν. Δί. τὰ ποῖα; Ερ. ἡ Ακαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμ-
φοτέρους παρεσκεύασται τοὺς λόγους, τοῦτ' ἀ-
σκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοί-
νυν φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερα εἰπάτω, εἶτα ὕστε-
ρον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. Δί. καινὰ μὲν ταῦτα, εἰπὲ
δὲ ὅμως ὦ Ακαδημία τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί τοι
ῥᾴδιον. Ακα. ἀκούετε ὦ ἄνδρες δικασταὶ πρότε-
ρον τὰ ὑπὲρ τοῦ μέθης, ἐκείνης γὰρ τό γε νῦν ῥέον.
ἠδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τοῦ Ακαδη-
μίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον, ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν, καὶ
πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν, ὧν προστάξειεν, οἰόμε-
νον, ἀφαιρεθεῖσα, τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον. ὃς μεθ' ἡ-
μέραν ἐκώμαζε διὰ τοῦ ἀγορᾶς μέσης, ψαλτριαν ἐ-

χων, καὶ καταδόμενος, ἕωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων ἀεὶ, καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Αθηναῖοι ἅπαντες, οἳ μὴ δὲ πώποτε νήφοντα Γολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ὑπὲρ τὰς τοῦ Ακαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ὑπὲρ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδιζομένη αὐτὸν, καὶ ἀκὸ τῶν χειρῶν τοῦ μέθης ἁρπάσασα μετὰ βίας, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγκασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ σὺν στεφάνους περιέσπασε, καὶ δέον πίνειν κατακείμενον, ῥημάτια σκολιὰ καὶ δύστηνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀναίμεστα ἐπαίδευσεν. ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἄθλιος, καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται. καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἀπομαθὼν, ἄστρος γνίοτε, καὶ δϊψαλέος εἰς μέσην ἑσπέραν, κάθηται ληρῶν, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ακαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται, τῇ μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθεὶς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τοῦ μέθης, ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ, καὶ τὸ ἀκὸ τούτου ἐμοὶ ῥευσάτω. Δί. τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει. Ακα. οὑτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὔλογα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἃ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τοῦ μέθης, εἰ δὲ κἀμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἴσεσθε, ὡς οὐδὲν αὐτὴν ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Γολέμωνα οὐδὲν, ὅν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πε-

φυκότα

φυκότα οὐ φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν μέθην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, παραπάσασα νέον ἔτι, καὶ ἁπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς ἡδονῆς, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπουργεῖ, διέφθειρεν ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις παρασχοῦσα ἔκδοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι. καὶ ἅ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤεσθε, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίσατε. περίῃει γὰρ ἕωθεν ὁ ἄθλιος ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης καταυλούμενος, οὐδέ ποτε νήφων, κωμαζων ὑπὸ πάντας, ὕβρεις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέν τοι παρ' ἐμὲ ἧκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων, λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιοῦσα, ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ καὶ τῶν στεφανῶν ὑπῆστας, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο, τὴν συνουσίαν ὑπὸ ταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον, οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ μέθῃ, ἀνέγνωφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῄρει τε τοὺς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ὑπὸ τῇ πορφυρίδι ἠσχύνετο. ὡσπερ δὲ ὕπνου βαθέος ἀνεγειρόμενος, ἑαυτόν τε ἑώρα, ὅπως διέκειτο, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε. καὶ τὸ μὲν δρύθημα, τὸ ἐκ τῆς μέθης, ἀπήνθει, καὶ ἠφανίζετο, ἠρεθεία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων. καὶ τέλος ἀπο-

δρας, ὡς πόρ ἔχω, ἠντομόλησε παρ' ἐμέ, οὔτε ὧν καλεσαμβύης, οὔτε βιασαμβύης, ὡς αὐτή φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἑκών, αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα ἐν νοῒ λαμβανών. καί μοι ἤδη κάλει αὐτήν, ὅπως καταμάθητε, ὁπότερον δικαίως ἐπιθυμῶ. ΔΙΟΓ. ὦ ἄνδρες δικασταί, παραλαβοῦσα γελοίως ἔχοντα, μὴ μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἐσαίειν νοῦν τοῦ ἀκράτου δεδαπανημένον τὸ ἐσθιεν, μὴ αὐχμηρά, καὶ αὐτὴ αὐθραπόδυτον, νόσιμον ἄνδρα, μὴ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ελλησιν ἀπεδείξατο. καί μοι αὐτός τε χάριν οἶδεν ὧν τούτοις, καὶ οἱ πρόσκοποι νοῦν ἐσθιεν αὐτοῦ. εἴρηκα, ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, πότερα ἡμῶν ἄμεινον ἢ αὐτῷ σωθῆναι. Ερ. ἄγε δή, μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε. ἀνάστητε, μὴ ἄλλους χρὴ δικάζειν. Δί. πάσαις ἡ Ακαδημία κρατεῖ, πλὴν μᾶς. Ερ. παράδοξον οὐδέν, εἶναί τινα καὶ τῇ μέθῃ πιθέμενον. καθήσθε, οἱ τῆς Στοᾶς πρὸς τὴν ἡδονὴν λαχόντες, πρὸς τὸ δρᾶσον δικάζειν. ἐγκέχυται γὰρ ὕδωρ, ἢ κατάγραφον, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ δὲ ἤδη λέγε. Στοά. οὐκ ἄγνοῶ μέν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς ὀλίγον πρόσωπόν μοι τὴν αὐτὴν δικην ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν οὐκ πολλοὺς ὁρῶ, πρὸς μὲν ἐκείνην ἀφορμὲ πόντας, καὶ μᾶλλον τας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι γ' ἐν χρῷ κέκαρμαι, καὶ ἀῤῥάφωπόν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ, ὅμως δέ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαῤῥῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ῥῆσιν. ἔστι γάρ τοι καὶ ἐμοὶ παρὸν ἔγκλημα

δίκην,

ὄντιμ, ὅτι οὕτως ἐπιεικῶς διακρουσμένη τοῦ ἐπαγωγῆς τοῦ ὄψεως, δρασεῖται ἐμοῦ, ἂν δρα τότε σώφρονα, τὸν Διονύσιον φυγακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν πόδιτασε, καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ἡμῶν δίκην ἐδίκασαν, τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ μέθῃ, ἀδελφῇ τοῦ παρούσης δίκης ὄντιμ. διεταίζετε γὰρ γ' τοῦ παρόντι, πότερα, χείρων δίκην, νεανικότας κάτω, ἡδυμένους δεῖζῆν, μικρογὰ μεγαλόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ γ' δ' ὀρτερῶ τῶ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ τὸρπνὸν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν, μήτε τὸ ἄλγεινὸν, ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν δυσαιμονίαν ζητοῦντας γ' τοῦ μέλιτι καὶ ταῖς ἰχάσι, τοιαῦτα γὰρ αὖτη δελέατα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τοῦ πόνῳ, προσάγεται αὐτῶν οὐς πολλοὺς, γ' οἷς ὁ τὸν δείλαιον ἐκεῖνον ἀφλωϊάσας ἡμῶν ἐποίησε, νοσοῦντα τυρράττα, οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο οὐ παρὰ ταύτης λόγους. καί τοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίμι κατ' αὐτῆς, ὅπου μὴ δὲ τῶν θεῶν φείδεται, ἀλλὰ τὴν ὧν μέλειαν αὐτῶν δαβάλλει, ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας αὖ δίκην λαβοίτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἔγωγε, ὡς οὐ δὲ αὐτὴ παρθυκόλασαι ποιήσαθαι οὐ λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεται σωαγορεύοντα, οὕτως γ' τρυφᾷ τοῦ δικαιοσείω. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ὀρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γλυέσθαι, τὸν Ηρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτορον Θησέα, εἰ πεδαγώ-

τοῦ τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον οὐδὲν πόνους, οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκώ-
λυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονη-
σάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν
λόγων χαίρουσα, εἰ δέ γε ἐθελήσειε κατὰ μικρὸν ἀ-
ποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνω-
σθείη τὸ μηδὲν οὖσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὅρκου
μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα, μὴ
πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ, λέγοντι μηδὲν ὑπὲρ σκο-
πεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων οὐδὲ θεούς. Ερ. με
τάστηθι, ὁ Ἐπίκουρος ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγε. Επί.
οὐ μακρά, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ
γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων, ἀλλ' εἰ μὲν ἐπῳδαῖς
τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὅν, φησιν, ἐρασθὴν ἑαυτῆς ἡ
Στοὰ τὸν Διονύσιον κατηναγκασε, ταύτης μὲν
ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν, ἡ ἡδονὴ, φαρ-
μακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ὑπὸ
οὐδὲ ἀλλοτρίους ἐρασθὰς μαγγανεύουσα. εἰ δέ τις ἐ-
λεύθερος, γν' ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόν-
των τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν μυσα-
χθὴς, καὶ ἥν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων, τὴν εὐδαι-
μονίαν παραγίγνεσθαι, λῆρον οἰηθεὶς, οὐδὲ μὲν ἀγ-
κύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους,
ἀπέφυγε, πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέ-
τευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα ἀκρρίψας, τὰς τῶν
λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη
φρονήσας, καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστι, πονηρὸν, ἡ-
δεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀκκλείειν ἐχρῆν αὐτὴ,
ὥσπερ

ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προσνέοντα, καὶ γαλή-
νης ὠλθυμοῦντα, συνωθοῦντας ὠθῖ κεφαλὴν εὖ τὴν
πόνον, καὶ ἔκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπο-
ρίαις, καὶ ταῦτα, ὥσπερ οἰκέτην, ὠθῖ τὸν τοῦ ἐλέου
βωμὸν, ὠθῖ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα, ἵνα τὴν
πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ, ὠθῖ τὸ ὄρθιον ἱ-
δρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν, ἴδῃ, κᾆτα δι' ὅλου πονή-
σας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον. καί τοι
τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτοῦ ἐκείνου,
ὃς καὶ τὰ παρὰ τοῦ Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καί τις ἄλλος,
καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, με-
ταμαθὼν, ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον δὲ ἀμ-
φοῖν δοκιμάσας, εἵλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, οὐδὲ περὶ τοῦ
καρτερεῖν, καὶ ἀνέχεσθαι πόνους, πολλὰ διεξιόν-
τας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι
τούτου νεανιευομένους, οἴκοι δὲ κατὰ οὐδὲ τοῦ ἡδονῆς
νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ φανοῦντες
χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα,
πεπονθότας δὲ ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου, καὶ ἐνθα
ἂν λήσειν, καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι,
χανδὸν ἐμπιμπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐ-
τοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περιθε-
μένους μὴ ὁρᾶσθαι, ἢ τὴν τοῦ Αἴδος κυνέην, εὖ οἶδ', ὅ-
τι μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες, ὠθῖ
τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες
τὸν Διονύσιον. ὃς μέχρι μὲν τοῦ νόσου ἤλπιζεν, ὠφε-
λήσειν τι αὐτὸν οὐδὲ περὶ τοῦ καρτερίας λόγους, ἐπει

δὲ ἠλγήσε, καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστε-
ρον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ αὐτι-
φιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τἀναντία δογματίζον,
αὐτῷ μᾶλλον, ἢ τούτοις ἐπίστευσε. καὶ ἔγνω ἄνθρω
πος ὤν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων, καὶ διετέλεσεν,
οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς, ὅτι ὃς ἂν
ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει,
τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἴρηκα, ὑμεῖς δ' ὦθι τούτοις
ψηφοφορήσατε. Στοά. μηδαμῶς, ἀλλ' ὀλίγα μοὶ
συνερωτῆσαι ὑπετρέψατε. Επί. ἐρώτησον, ἀπο-
κρινοῦμαι γαρ. Στοά. κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;
Επί. ναί. Στοά. τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; Επί.
πάνυ μὲν οὖν. Στοά. τί δὲ, οἶσθα, ὅ, τι διάφορον
καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀπεπροηγμέ-
νον; Επί. μάλιστα. Ερ. οὔ φασιν, ὦ Στοὰ, συνιέ-
ναι οἱ δικαστὰ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήμα-
τα, ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε, ψηφοφορήσουσι γαρ.
Στοά. καὶ μὴν ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ
τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι. Δί. τίς ὑπερέ-
σχεν; Ερ. πάσαις ἡ ἡδονή. Στοά. ἐφίημι ὦθι τὸν
Δία. Δί. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ, σὺ δὲ ἄλλους κάλει. Ερ.
περὶ Αριστίππου Αρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ Αρίστιππος
δὲ αὐτὸς παρέστω. Αρ. πρότερον ἐμὲ χρὴ λέγειν,
τὴν Αρετὴν, ἐμὸς γὰρ ἐστιν Αρίστιππος, ὡς δη-
λοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. Τρυ. οὐ μενοῦν, ἀλλ'
ἐμὲ τὴν τρυφὴν, ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾷν ἀπὸ
τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων. Δί.
μὴ

μὴ φιλονεικῆτε, ἱκανὸν γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη, ἐὰν ὁ Ζεὺς δικάσῃ πρὸς τὸν Διονυσίου, παρὰ πλήσιον γάρ τι καὶ ὅμοιον ἔοικεν εἶναι. ὥστε ἂν μὲν ἡ Ηδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἕξει ἡ Τρυφή. νικώσης δὲ σὺ ἡ Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσαι ἡ Ἀρετῆς κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέσωσαν. τὸ δεῖνα μή τοι μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι τὸ δικαστικόν, ἀδίκας γὰρ ἡ δίκη μεμνήκασιν αὐτοῖς. Ερ. μαθὲ νῦν ὡς ἀνελήλυθότες ὧσι γεροντίδες ἄνδρες, ὅτω μακρὰν τὴν ἀναβασιν. Δί. ἱκανόν, εἰ τριτημόριον λαβοιεν, ἄπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὖθις δικάσατε. Ερ. Διογμὴν Σινωπέα παρεῖναι καιρὸς, καὶ σὺ τοίνυν ἡ ἀργυραμοιβικὴ λέγε. Δι. Ϲ μὲν ἂν γε μὴ ἀκούσητε φθονοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἐπὶ δραχμοῦ δικάσετέ μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων ταλάντων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τὸν ξύλῳ. Δί. τί οὖν; ἀπέφυγεν ἡ ἀργυραμοιβικὴ, ὁ δὲ διώκει, ἐπηρμένος τὸ βάκτρον, οὐ μετρίου τινὸς κακοῦ ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι, τὸν Πύῤῥωνα λέγεις. Ερ. ἀλλ' ἡ μὲν γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύῤῥων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε, καὶ ἐῶσι οὗτοι πράξειν. Δί. ἆρά τι, ὦ Ερμῆ. Ερ. ὅτι οὐδ' ὧν ἡγεῖται λειτούργιον ἀληθὲς εἶναι. Δί. τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτὸν καταδικάσατωσαν. ὁ λογογράφος ἤδη κάλει τὸν Σύρον, καί τοι πρώην ἀπλοι ἐχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαὶ, Ϲ ἀλλ' ἤπειγεν ἤδη λεκέδι. πλὴν ἀλλ', ἐπεὶ ἔδοξε, πρόσεχε εἰσαγγελίαν ἐρήμην τὴν δίκην, βαβαὶ,

ὅσοι σωελκύθασιν ὑπὸ τὴν ἀκρόασιν. Ἐρ. εἰκότως, ὦ Δίκη. τό, τε γὰρ μὴ ἑωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξχθες, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένον, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι ῥητορικῆς μὴ καὶ δικανικοῦ, ᾧ δὴ μέρει κατηγορωμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τὸν Σύρον, δῆλον πολλοὺς ἐπάγειν δὴ δικαστήριον. πλὴν ἀλλ' ἄρξαι ποτὲ ὦ Ρητορικὴ τῶν λόγων. Ρη. πρῶτον μὲν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχουσα δικαίαν τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ἐπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα, εἶθ', ὅπερ δικαιότατον, δοῦναι παρασῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀντίδικον σιωπᾷν κελεύειν, ἐμὲ δὲ, ὡς πρόκειται, καὶ βεβούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ ταυτὰ δέ μοι παρίστατ' γιγνώσκειν, ὅταν τε, εἰς ἃ ἐπόντα, ἀποβλέπω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους, ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς, οὗτος εἰρεῖ πρὸς ὑμᾶς, τὰ δὲ πράγματα εἰς δίκην προκόντα ὄψεσθε, ὥστε ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσομαι πρὸς αὐτοῦ, σκέψασθαι δέομαι. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμάζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ ῥέοντος, ἄρξομαι δὴ κατηγορίας. ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐκ ἀμαθὴς μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνὴν, καὶ μονονουχὶ καὶ δῶν ὠλισθηκότα, ὅτε τὸν Ασύριον τρόπον, πρὸς τὴν Ιωνίαν εὐροῦσα, πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅπη λήσαι

χρήσαιτο ἑαυτῷ, οὐκ εἰδότα παραλαβοῦσα ἐπαί-
δευσα. καὶ ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀ-
τενὲς ὁρᾷν εἰς ἐμὲ, ὑπέπτησσέ τε γὰρ ἔτι τότε, καὶ ἐ-
θεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιποῦσα τοὺς
ἄλλους, ὁπόσοι ἐμνήστευόν με πλούσιοι καὶ καλοὶ,
καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικὰ, τοῦ ἀχαρίστῳ τούτῳ
ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ,
προῖκα οὐ μικρὰν ἐπευγενεγκαμένη, πολλοὺς καὶ
θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς
φυλέτας τοὺς ἐμοὺς, παρενέγραψα, καὶ ἀστὸν ἀπέ-
φηνα, ὥστε τοὺς διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης ἀποπνίγε-
σθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν, ὡς διεξομένῳ τοῦ
γάμου τὴν εὐπορίαν, οὐδὲ τότε περιελείφθην,
ἀλλὰ πανταχοῦ ἑπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιηγό-
μην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν, καὶ ἀοίδιμον ἐποίουν, κα-
τακοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ
τῆς Ἑλλάδος τὰ τῆς Ἰωνίας μέτρια, εὖ δὲ τὴν Ἰταλίαν
ἀποδημῆσαι ἐθελήσαντι αὐτῷ τὸν Ἰώνιον συνδιέ-
πλευσα. καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συ-
ναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα. καὶ μέχρι μὲν
πολλοῦ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνῆν μοι, μὴ δὲ
μίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν, ἐ-
πεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς τὴν εὐδο-
ξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας,
καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἠμέλησε, μᾶλλον δὲ
τέλεον εἴασεν. αὐτὸν δὲ τὴν γενειήτην ἐκεῖνον, τὴν ἀπὸ
τοῦ σχήματος, τὸν διαλογον, φιλοσοφίας ὑπὸν εἶναι

λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς, πρεσ-
βύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι. καὶ οὐκ αἰσχύνε-
ται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνεσιν τῶν ἐν ἐμοὶ
λόγων συντεμὼν, εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐρω-
τήματα κατακλείσας ἑαυτὸν, καὶ αὐτὶ τοῦ λέγειν,
ὅ, τι βούλεται, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λό-
γους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων, ἀφ' ὧν ἀθρόος
μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς οὐκ ἂν ἀπαντήσειεν
αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων, καὶ τὸ ὑπ-
σεῖσαι τὴν χεῖρα ἐν τὸς τῶν ὅρων, καὶ μακρὰ ἐπινεῦ-
σαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις.
τοιούτων ἠράσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας.
φασὶ δὲ αὐτὸν μὴ δὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον εἰρή-
νην ἄγειν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, οἶμαι, ὑβρίζειν. πῶς
οὖν οὐκ ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἔνοχος τοῖς περὶ κα-
κώσεως νόμοις, ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς
τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἔνδοξός ἐστι, οὕτως ἀτί-
μως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν ὠρέχθη πραγμάτων, ἃ
ταῦτα νῦν, ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπι-
γράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν. ἀλλ' ἐγὼ μὴ
αὐτέχω, τοσούτων μνηστευόντων, καὶ κόπτουσιν
αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τοὔνομα ἐπιβοωμένοις με-
γάλῃ τῇ φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βού-
λομαι, ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βοῆς κομίζον-
τας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ,
ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοὶ, χρηστὸν
παρ' αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν, ὃν τοῦ τρίβωνος
οὐδὲν

οὐδενὸς ὁρᾷς πλέον ἔχοντα. εἰρηκα, ὦ ἀνδρες δικασταὶ, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὴν ἐμὴν τρόπον τὸν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλω, οὐκ μὴ ἐπιτρέψετε. ἀγνωμον γὰρ, ἐπ' ἐμε τῶν ἐμῶν μαχαιραν ἀνονᾶν. ἢν δὲ τὸν αὐτὸν ἐρώμενον, τὸν Διαλογον, οὗτος ἀπολογεῖσθω, ἢν δικαιοῦται. Ερ. οὐκουν μὴν ἀπίθανον, οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ ῥητορικὴ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι ἢν ἀληθῆ τὸν δικαλόγου, ἀλλὰ βῆσιν ἐν αὐτὸς εἰπάτω. Συ. ἐπεὶ καὶ οὐκουν, ὦ ἀνδρες, ἢ αὐτίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ αὐτὸν τὸν δικαίως λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲν οὐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολέλυψω σκοπεῖν ὡς εἰ ἀπαύτων. ταῦτα γὰρ, ὁπόσα δικηνήσατο πρὸς ἐμοῦ, ἀληθῆ ὄντα, δικηνήσατο. καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ σωφρονέστερον ἐποίησε, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας φιλοσόφως ἐγράψε, καὶ μετὰ γε τοῦτον χαίρειν αὐτὴν ἐᾶν ἐθέλω τῷ γάμῳ. δι' ἃς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν, ἀδικοῦντι τὸν Διάλογον ἐπαπόμενον, ἀκούσατε ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καὶ μὲ μηδενὸς τοῦ χρησίμου ἕνεκα ψεύδεσθαι νομίσητε. ἐγὼ γὰρ, ὁρῶν ταῦτα ἐν σωφρονοῦσαν, ἐδὲ ἐμμένουσαν τοῖς τοῦ κοσμίου χρήμασιν, οἷόν ποτε ἐχθρὰ μαινομένῃ αὐτὴν ὁ Γαλανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγετο, κοσμουμένην δὲ, καὶ τὰς τρίχας βυθιζουσαν εἰς τὸ ἔταιρικὸν, καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμὼ ἐγγραφομένην, ἐπὶ πλοῦν βυβῦς, καὶ παρειφύλαπον, ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὴ

ἄλλα ἐῶ, καθ' ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα, ὁ μὲν σφω-
τὸς ἡμῶν, γνεπίμπλατο μεθυόντων ὁρασῶν, λω-
μαζόντων ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν,
φίλων δὲ ἡ εἰσβιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολ-
μώντων, αὕτη δὲ ἐγέλα, ☾ ἤδετο τοῖς θορυβοῦ. ☾
☾ τὰ πολλὰ ἢ παρέκυπτεν ἀπὸ τοῦ τέγους, ἀσθέ-
των ἀκούουσα τραχείᾳ τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτι-
κὰς, ἢ ☾ παρανοίγουσα τὰς θυείδας, ἐμὲ οἰομένη
λαθεῖν, ἠσέλγαινε, ☾ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν, ὅπερ
ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας οὐκ
ἐβουλόμαζον, φὼ γειτόνων δὲ οἰκτιρῶν, ὅσ διαλόγῳ
προσελθὼν, ἠξίουν καταδέχεσθαι τὸν αὐτοῦ. τοῦ
τό ὄτιμ, ἀὶ ἐγὼ τὴν ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκησα.
καί τοι εἰ ☾ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, κα-
λῶς ἔχέ μοι, αὐδρὶ ἤδη τετταρακοντα ἔτη χεδὸν
γεγονότι, θορυβῶν μὲν ἐκείνων, κὴ δικῶν ἀπηλλάχ
θαι, καὶ οὐδ' αὖ δρας οὐδ' δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾶν, κὴ
τυραννῶν κατηγορίας, καὶ αἰσεσιν ἐπαίνους ἐκ-
φυγόντι, ὅν δὲ τὴν Ακαδημίαν, ἢ ὃν τὸ λύκειον ἐλ
θόντα, ὅσ βελτίσω τοῦτῳ διαλόγῳ συμποδιπα-
τεῖν, πρέμα σωσαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν,
ἤδη ωαύσομαι, ὑμεῖς δὲ δίορθον τὴν ψῆφον φέρ
κατε. Δι. τίς κρατεῖ; Ερ. πάσας ὁ Συρ Θ,
πλὴν μᾶς. Δι. ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι, ὁ τὴν φω
νὴν ἀμυθ. ὁ Διάλογος ὧδε τ αὐτῶν λέγ, ὑμεῖς
δὲ πδομένατε, δικαστὰς ἀποισόμενοι τὴν μι-
σθὸν ἐπ' ἀμφοτέρας ταῖς δίκαις. Διαλ. ἐγὼ δὲ
ὦ

ὦ ἄνδρες δικασταί, μακρους μὲν ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ αὖ ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ μικρον, ὥσπερ εἴωθα, ὅμως δὲ, ὡς νόμος γε τοῖς δικασταῖς, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδίων τινων τε καὶ πάντων, καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὢν, καὶ μοι δοκῶ ἔσεσθαι πρὸς ὑμᾶς ἱκανῶς παρεσκευασμένος. ἃ δὲ ἀδικούμαι, καὶ πολλὰ ἐστὶ ταῦτα, ταῦτα δίειμι, ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε τιμῶντα, καὶ φύσεως, καὶ τῶν ὅλων πολλάκις σκοπούμενον, ὑψηλόν, ἄνω που τῶν νεφῶν ἀδροβατοῦντα, γῆθεν ὁ μέγας γε οὐρανῶν Ζεὺς, πλοῦν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, καταπατήσας αὐτὸς, ἅμα καὶ τὴν ἀφίδα τεμόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ τὰ πάντα σωτείλας, ἰσοδαίτορα τοῖς πολλοῖς ἐποίησε, καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο, καὶ σωφρονικὸν πάσωπεῖον ἀφεῖλέ μου, λωμικὸν δὲ ἄλλο, καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκέ μοι, καὶ μικροῦ δεῖν γελοῖον. εἶτά μοι δοὺς τὸ αὐτὸ φέρων, συγκαθεῖρξέ μοι τὸ στόμα, καὶ τὸν ἴαμβον καὶ κωμικὸν, καὶ τὴν Εὐπολιν καὶ τὴν Ἀριστοφάνην, δεινοὺς ἄνδρας ὦν κορτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μηνίππου τινα, τῶν παλαιῶν λωῶν μαλακτικὸν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ ἔσωθεν ἐπεισάγει μοι, φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅσῳ καὶ γελῶν ἅμα ἔδακνε. τῶς οὖν οὐ δεινὰ ὕβρισμαι, μηκέτ' ὢν τοιοῦτος οἷος ἐκείμην, ἀλλὰ κωμῳδῶν καὶ

γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ. τὸν γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα παράδοξον κέκραμαι. καὶ οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα, ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι, καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ. Ερ. τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε. Σύ. ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν ἀγῶνα οὗτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα σφεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, καὶ ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐν τὸν ἀνθρώπινον εἴθισα οὗτον τρόπον, μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾷν καταναγκάσας, ἡδίω τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ, τὴν κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ κατὰ οὗτον, πολλὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὔνοιαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἱ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχῖνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ', ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τὰ ἀμιγοῦς, καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράννυτο,

νυτο, καὶ εἰ ῥητορικὴ, πολιτικῆς μορίου εἴδωλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψώραν ἡδέως κνώμενοι. καὶ τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἢν λέγηται, ὡς οὐ παντὸς ἀνδρός ἐστι συνιδεῖν, ἃ περὶ τῶν ἰδεῶν ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἄν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον ἀντὶ τὸ Ἑλληνικὸν περιπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μετενέδυσα, καὶ ταῦτα, βαρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν, ἠδίκουν γὰρ ἄν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πατρίον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι, ὡς δυνατὸν ἐμοὶ, ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε. Ερ. Βαβαὶ, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι, οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστιν, ἀμέλει, ἀντὶ ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ, αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

περὶ πρασίτου, ἤτοι ὅτι τέχνη ἡ πρασιτική.

Τυχιάδου καὶ Παρασίτου.

Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τις

να ἐπίσαντται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι, σὺ δὲ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἄν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιο, ἢ ἄλλῳ μεταδοίης. Γα. πῶς οὖν ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ Σαφέστερον ἐρωτᾷν. Τυ. ἔστιν, ἥντινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν; Γα. μὰ Δία. Τυ. τί δὲ, ἰατρικήν; Γα. οὐδέπω ταύτην. Τυ. ἀλλὰ γεωμετρίαν; Γα. οὐδαμῶς. Τυ. τί δὲ, ῥητορικήν; φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. Γα. ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι, καὶ πλεῖον, ὥστε μὴ δόκει οὖν, καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι. φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων, ἢ σὺ δοκεῖς. Τυ. ναὶ, ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν, καὶ δυσκολίαν, τῶν δὲ δημοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν ἢ σκυτοτομικήν; καὶ γὰρ οὐδὲ τἆλλα οὕτως ἔχει σοι, ὡς μὴ καὶ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης. Γα. ὀρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη, οὐδὲ γὰρ τούτων οὐδεμιᾶς ὠλιστήμων εἰμί. Τυ. τίνος οὖν ἑτέρας; Γα. τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας, ἢν εἰ μάθοις, καὶ σέ ἐπαινέσειν οἴομαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν φημι ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. Τυ. τίνα ταύτην; Γα. οὔπω μοι δοκῶ σοὺ περὶ ταύτην ἐκμεμελετηκέναι λόγους, ὥστε ὅτι τέχνην μέν τινα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ διὰ σοῦ χαλεπῶς μοι ἔχειν, ἥντινα δὲ, αὖθις ἀκούσῃ. Τυ. ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι. Γα. τό γε τοῦ τέχνης παράδοξον ἴσως φανεῖταί σοι ἀκούσαντι.

σαντι. Τυ. καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν. Γα. εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη. Τυ. μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. Γα. ἡ παρασιτική. Τυ. κᾆτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην φαίη ἄν; Γα. ἔγωγε. εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τοῦ μὴ ᾖ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι, τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει. φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην, τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοῦ, ὥσπερ διδάσκαλον, ἢ παιδαγωγὸν τούτων, ἀναδεχομένην εἰς αὑτὴν τὰς αἰτίας. Τυ. οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί; Γα. τέχνη γὰρ, κἀγὼ ταύτης δημιουργός. Τυ. καὶ σὺ ἄρα παράσιτος; Γα. πάνυ ὠνείδιζας ὦ Τυχιάδη. Τυ. ἀλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν καλῶν; Γα. οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἄν, εἰ μὴ λέγοιμι. Τυ. καὶ νὴ Δία, ὁπόταν σὲ βουλώμεθα γνωρίζειν, τῶν οὐκ ἐπισταμένων τοῦ, ὅτε χρήζει μαθεῖν, ὁ παράσιτος, δηλονότι φήσομεν. Γα. πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τοῦ Διΐ. Τυ. καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προῖσαι γέλως πάμπολυς. Γα. τὸ ποῖον; Τυ. εἰ ταῖς ὑπηρολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ὑπηγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ. Γα. καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ὑπηγράφων φιλοσόφῳ. Τυ. ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλοῦ

μενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει, σκοπεῖν ἢ δεῖ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν. Γα. τίνα μὴν; Τυ. εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν, ὥστε ἐπειδὰν πυνθάνηταί τις, ὁποῖά τις αὕτη τέχνη ἐστὶ, λέγειν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, παρασιτική. Γα. ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδη, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινὰ ἑτέραν τέχνην φαίην ἄν. εἰ δέ σοι φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἴομαι, λέγοιμι ἄν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὤν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ὠθὶ τούτῳ παρεσκευασμένος οὐθέν. Τυ. εἰ καὶ σμικρὰ δὲ, τοῖς ἀληθέσι διοίσει. Γα. ἴθι δὴ, πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥ τίς ποτε οὖσα τυγχάνει, τοῦ γένει σκοπῶμεν, οὑτωσὶ γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν τὰ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς. Τυ. τί ποτ' οὖν ἐστι τέχνη, ὡς ἐπίστασαι; Γα. πάνυ μὲν οὖν. Τυ. μὴ τοίνυν ὤκνει λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα. Γα. τέχνη ἐστὶν, ὡς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ τινος ἀκούσας, σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων, πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τοῦ βίῳ. Τυ. ὀρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος, οὕτως ἀπεμνημόνευσας. Γα. εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο, ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; Τυ. τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι. Γα. φέρε δὴ, καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ, καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι, μὴ σαπρὸν

ἀπ-

ἀποφθέγγηται. δεῖ τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην, ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα ἐγκαταλήψεων, πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν καὶ διακρίνειν, ὅστις ἂν ὠνητήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτὸν, καὶ οὕτω παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίοι. ἢ τὸν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπίσταιτο διαγιγνώσκειν τά τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μὴ, τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τούς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέν τοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται λέγων, Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι, οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι. ᾧ δὴ καὶ μείζων ἡ τοῦ παρασίτου τέχνη πέφυκεν, εἴ γε καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τοῦ μαντικῆς γνωρίζει τε, καὶ οἶδε. τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ὠνητηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τοῦ τρέφοντι ἀποδείξει, ἆρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶναί σοι δοκεῖ; Τυ. καὶ μάλα. Γα. τὸ δέ γε γὰρ ταῖς ἑσταίσεσιν αὐταῖς, ὅπως πανὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας πλάττεσθαι οἴει; Τυ. οὐδαμῶς. Γα. τί δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων, καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναί σοι δοκεῖ, καὶ ταῦτα, τοῦ γεν

ναιοτάτου Πλάτωνος οὑτωσὶ λέγοντος, τοῦ μέλ-
λοντος ἑστιάσεσθαι, μὴ μαγειρικοῦ ὄντος, σκευα-
ζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἡ κρίσις. ὅτι γε μὴν οὐκ
ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης
ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μαθοις ἂν ἐνθένδε ῥᾳδίως. αἱ
μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις, καὶ ἡμέρας
καὶ νύκτας, καὶ μῆνας καὶ ἐνιαυτοῦ, πολλάκις ἀ-
συγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται
παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι, αἱ δὲ τοῦ παρα-
σίτου καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνα-
σίῳ, ἀπόλλυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ
καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην, τό γε μὴν πρός τι τέλος
εὔχρηστον τοῦ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ
τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρί-
σκω ἐν τοῦ βίῳ ὄν, οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί.
Τυ. πάνυ μὲν οὖν. Γα. καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν
τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, ὁποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς,
ὥστε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δέ τι-
να τοιαύτην. Τυ. ἀληθῆ λέγεις. Γα. ἀλλὰ μέν
τοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστὶν, ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέπωτε
οὐδὲν κατορθοῖ τοῦ κεκτημένου. φέρε γὰρ, εἰ ὑπὸ-
τρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ, καὶ χειμῶνι,
μὴ ὑπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν; Τυ. οὐχ
ὅτω. Γα. τί δή ποτε, ἢ τοῦ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς
δυνήσεται σώζειν ἑαυτόν; Τυ. καὶ μάλα. Γα.
οὐκοῦν καὶ παράσιτος ὑπὸ τοῦ παρασιτικῆς, εἴ-
περ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο; Τυ. ναί. Γα.
οὐκοῦν

οὐκοῦν τέχνῃ σώζεται, ἀτεχνίᾳ δὲ οὔ; Τυ. πάνυ μὲν οὖν. Γα. τέχνη ἄρα ἐστὶν, ἡ παρασιτική. Τυ. τέχνη, ὡς ἔοικε. Γα. ἐς μὲν ἡνιοχεύντας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας, ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθαρέντας, παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἷς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον. Τυ. ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω, ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀπεδῶς τῆς παρασιτικῆς. Γα. ὀρθῶς σύ γε λέγων, δοκεῖ γὰρ δή μοι οὕτως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτική, ἐστι τέχνη ποτέων ἐς βρωτέων, ἐς τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων. τέλος δὲ αὐτῆς, τὸ ἡδύ. Τυ. ὑπέρευ γέ μοι δοκεῖς ὁρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην, ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχῃ σοι περὶ τοῦ τέλους ᾖ. Γα. καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος ἐν δαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. φανεῖτε δὲ οὕτως, ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος, τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος, καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος, οὐ γὰρ ἔγωγέ τι, φησὶ, τέλος χαριέστερον ἔμμεναι, Ἢ ὅταν εὐφροσύνην μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, Παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι σίτου, καὶ κρεῶν, μέθυ δὲ κρητῆρος ἀφύσσων οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγχέῃ δεπάεσσι. καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα

θαυμαζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ φανε-
ρωτέραν, εὖ λέγων, Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρε-
σὶν εἴδεται εἶναι, οὐχ ἑτερόν τι, ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ πα-
ρασιτεῖν εὔδαιμον νομίζων. Ἐ μὴν οὐδὲ τοῦ τυ-
χόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ
τοῦ σοφοτάτῳ τῶν ὅλων. καί τοι γε εἴπερ ἐβούλετο
Ὀδυσσεὺς τὸν κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐ-
δύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλοκτήτην ἀνή-
γαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸν Ἰλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε
τοὺς Ἕλληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν
εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ, καὶ Στωϊκὰ
ῥαψῆν ἐνδὺς, ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέ-
στερον. ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τοῦ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ
γενόμενος αὖθις, παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑ-
πῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, Ἐ τρυφᾶν, καὶ βι-
νεῖν τὴν Ἄτλαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς
λείας κινήσεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέ-
στερον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ
δαιτυμόνου, οἱ παράσιτοι τότε. πῶς οὖν λέγει,
πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν. οὐδὲ γὰρ
οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων,
Δαιτυμόνου καθήμενοι ἑξείης. Ἐ, Παραπλήθωσι τρά-
πεζαι σίτου καὶ κρεῶν. ὅ γε μὴν Ἐπίκουρος σφό-
δρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ τῆς παρασιτικῆς
τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας τέλος αὐτὸ ποιεῖ.
Ἐ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ
μέλει τὸ ἡδὺ, ἀλλὰ τοῦ παρασίτῳ, οὕτω μάθοις ἄν.

ἔγωγε

ἐγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ, πρῶτον μὲν, τὸ ἀπαρκὲς
ἀσχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς πλὴν
ψυχλὴ ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παρὰ
σιτος ἑκατέρων τυγχάνει, ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ
θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν πρὸς χρῆματος γῆς, καὶ πόσμων
ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀριθμάτων, καὶ
πρώτων στοιχείων, καὶ πρὸς θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ
εἰσὶ, καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ τέλους ἀεὶ πολεμῶν, καὶ δια
φορόμενος πρός τινας, οὐ μόνον γὲ ἀνθρωπίνους,
ἀλλὰ καὶ γε κοσμικοὺς ὄντων ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσι-
τος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπεισθυκὼς
μὴ ἄλλως τοῦτο ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς
ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρ-
ενοχλοῦντος, εὐδίει, καὶ κοιμᾶται ὕπνον, ἀφεικὼς
τοὺς πόδας, καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ ὁ Δυσεὺς ὑδὶ φη
σὶ χειδίας ἀκροπλέων οἰκαδε. καὶ μὴν οὐχὶ καὶ τοῦτο
μόνον οὐδὲ γε προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ
καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος οὗτος, ὅστις ποτὲ
ὄντων ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὔ, εἰ μὲν οὐκ ἔχει,
οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται, εἰ δὲ
ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου. εἰ μὲν οὖν
παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ὄντι, καὶ οὐχ,
ὡς λέγει, εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται. Τυ.
πῶς οὐχ ἡδέως; Γα. εἰ γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ'
ἑαυτοῦ, πολλά γε, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ πα
ρακολουθεῖν ἀνάγκη, καθάπερ, πόλα δεῖ τὴν μέλλον
τα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν, τὰς ἐγκυκλίους ἐρε-

ξεις ἁπάσας ἀναπληροῦν, ἢ τί φῄς; Τυ. κἀμοὶ δο-
κεῖ. Πα. οὐκοῦν τοῦ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως
οὗτος παρέχει, τοῦ δὲ ὀλίγα, καὶ μηδὲν, οὐκέτι. ὥστε
πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ τέ-
λους, λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος,
ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορη-
γῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δή ποτε; ὅτι
πᾶσα ἀνάγκη, τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολ-
λαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, οὗτος μὲν, τοῦ μαγείρῳ
κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ μὴ μαί-
χοιτο, φαῦλα παρὰ οὗτος ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ
ἡδέος ὑστερεῖν, οὗτος δὲ, τοῦ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ
τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίη, μαχόμενον, ἢ
οὐχ οὕτω; Τυ. νὴ Δία κἀμοὶ δοκεῖ. Πα. τοῦ μὲν
Επικούρῳ πάντα ξυμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέπο-
τε τεύξεται τοῦ τέλους. τοῦ δὲ παρασίτῳ οὔτε μά-
γειρός ἐστιν, ᾧ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρὸς, οὔτε οἰκονό-
μος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθε-
σθείη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φαγοι, καὶ πίοι, μόνος
οὗτος ὑπὸ μηδενὸς, ὧν ἐκεῖνος ἀνάγκη, ἐνοχλού-
μενος. ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, κἀκ
τούτων, καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται, λοιπὸν,
ὅτι καὶ ἀρίστη, δεικτέον, καὶ οὗτος οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶ-
τον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν, εἶ-
τα, ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἁπασῶν οὕτω
διαφέρει, πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη, προσάγειν μά-
θησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ οὐκ ἔστιν, ὅστις
οὐκ

οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο, ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀκρ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε ἠλαίων, ὥσπερ τινας ἐκ τῶν διδασκάλων ὁρῶμεν. τίς δ' ὠδὶ δεῖπνον ἀπιὼν, ὤφθη σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες. καὶ μὴν ὁ μὲν παράσιτος, ἑκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα πλθυμῶν τῆς τέχνης, οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτὰς, ὥστε ἔνιοι δι' αὐτὰς ἀκρδιδράσκουσι. τί δὲ, οὐ κἀκεῖνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ οὗτοι ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον, καλῶς νὴ Δία ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν, οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε, οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἐντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕστερον οὐδὲν ἔχουσι, μετὰ τὸ μαθεῖν καὶ οὐδὲ καρποὺς ἡδέως ἀκρλαμβάνουσι, πολλοὶ γὰρ, καὶ ὄρθιος οἶμος ἐν αὐτὸ, ἡ δὲ παρασιτικὴ, μόνη τῶν ἄλλων, εὐθὺς ἀκρλαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχετε, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μὲν τοι τῶν ἄλλων τεχνῶν, οὐ τινὲς, ἀλλὰ πᾶσαι, ὠδὶ μόνην τὴν τροφὴν γεγόνασιν, ὁ δὲ παράσιτος, εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τὸ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ οὐκ ἐννοεῖς, ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι ἕνεκα, ὁ δὲ παράσιτος οὐχ ἕτερον μέν τοι διώκει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ

ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται. καὶ μὴν
ἐκεῖνά γε, οὐδεὶς ἔστιν, ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι οἱ μὴ
τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι, τὸν μὲν ἄλλον χρό-
νον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ, ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς
ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὴ τὰς μὴ, δι' ἔτους,
τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνε-
σθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς
τριάκονθ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγει, πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν
αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν. ἔτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλ-
λας τέχνας ἀπορθοῦν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοπο-
σίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες, πολυπο-
σίαις δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον
μανθάνειν. καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, χωρὶς ὀργά-
νων οὐδαμῶς τοῦ κεκτημένου ὑπηρετεῖν δύνα-
νται, οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν
ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου, αὐτὴ δὲ
οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τοῦ τεχνίτου, ὥστε
καὶ ὑπάρχει μηδὲν ἔχοντι ὅπλον χρῆσθαι αὐτῇ. καὶ
ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθανόμεν, μισθὸν δι-
δόντες, ταύτην δὲ, λαμβανόντες. ἔτι τῶν μὲν ἄλ-
λων τεχνῶν εἰσὶ διδάσκαλοι τινὲς, τῆς δὲ παρα-
σιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ, κατὰ Σωκρά-
την, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνεται. κἀκεῖνο δὴ
σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὁδεύοντες ἢ πλέ-
οντες οὐ δυνάμεθα διαπράττεσθαι, ταύτῃ δὲ ἔστι
χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι. Τυ. πάνυ μὲν
οὖν. Γα. καὶ μέν τοι ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέ-
χναι

χναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἀπαθυμεῖν, αὐτὴ δὲ οὐδε-
μιᾶς ἑτέρας. Τυ. τί δὲ, οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμ-
βάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι; Γα. πῶς γὰρ οὔ.
Τυ. πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβά-
νων οὐκ ἀδικεῖ μόνος; Γα. οὐκ ἔχω λέγειν. καὶ
μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ, φαῦλαί τινες καὶ
εὐτελεῖς εἰσι, τῶν δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γεν-
ναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον ἔστι τῶν φιλίας ὄνομα,
οὐκ ἄλλο τι εὕροις, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς. Τυ. πῶς λέ-
γεις; Γα. ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρωπον,
ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ὠθῖ δεῖπνον καλεῖ, ἀλ-
λὰ δεῖ πρότερον, οἶμαι, ἔστιν γενέσθαι φίλον, ἵνα
κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῶν τέχ-
νης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσα
τινῶν λεγόντων, ποταπὸς δὲ οὗτος ὁ φίλος, ὅστις οὐ
βέβρωκεν, οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν, ὡς δηλονότι
τὸν συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα, μόνον πιστὸν ἡ-
γουμένων φίλον. ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν
τεχνῶν ἐστιν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τοῦδε οὐχ ἥκιστα.
τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον κακοπαθοῦν-
τες, καὶ ἱδροῦντες, ἀλλὰ νὴ Δία καθήμενοι, καὶ ἑστῶ-
τες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν τεχνῶν,
ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτοῦ τέχνην,
ὡς βασιλεὺς κατακείμενος. ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί δεῖ
λέγειν περὶ τῶν εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος,
κατὰ τὸν σοφὸν Ὅμηρον, οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν,
οὔτε ἀροῖ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάν-

τα νέμεται. καὶ μὴν ῥήτορά τε καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ὀργάζεσθαι, ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε καὶ μωρὸς ᾖ, παράσιτον δὲ οὐδεὶς δύναται, ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρός.

Τυ. ὦ παῖ, οἷον χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρασιτικὴν, ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου, ὅς εἰμι. Γα. ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δέδεῖχθαί μοι δοκῶ, φέρε δὴ, ὡς ἕκαστον ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. ἐγὼ μὲν δὴ τὰς βαναύσους τέχνας πάσας ἀβάλλειμι αὐτὴν, ἀνόητόν ὄντα, καὶ μᾶλλον πως καθαιροῦντος ἐξίωμα τὴν τέχνης, ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὁμολόγηται γὰρ δὴ πᾶς πάντων, τήν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς δὴ γυναιότητα, καὶ ὠνησήμας ἀκροφαίνονταί τινες, ἐπεὶ σὺ γοῦν καὶ τούτων ἀπολέξαιμι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, χολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δέξει προφορεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τῶν θεραπαινίδων. κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ ἡ ῥητορικὴς καὶ ἡ φιλοσοφίας, πρῶτον μὲν τὴν ὑπόστασιν, ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὔ. οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν, ὧν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τοὐναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλό τι, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσαν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ

τῆς Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ακαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου. Καὶ ἁπλῶς, ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι, καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατοῦσιν, οὔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται, ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δή ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δὶς δύο, παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ελλησι καὶ Βαρβάροις, φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς, οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν; Τυ. ἀληθῆ λέγεις, μίαν μὲν γὰρ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν, αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλάς. Γα. καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις, συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη, φιλοσοφίαν δέ τις, ὡς ἀναγκαίαν, ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μὴ δὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων. μία μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλαὶ δὲ οὐ δύνανται εἶναι, ἐπειδήπερ ἡ φιλοσοφία μία. ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς προκειμένου ταὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι ταύτας, οὗ μία

κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν, τὸ τί μᾶλλον αὐτῶν ὄντι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τὸ ζητουμένου τὴν οὐσίαν. ἡ μὲν δὴ παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ὄντι, καὶ ἡδὺ ταὐτὰ, καὶ ὠσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως ἢ τοὺς δεῖ, ἑτέρως δὲ οὐδὲ δὲ παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσίν, ὡς ἔοικεν, ἐν παρασίτοις πίνες, οἷον Στωϊκοὶ ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τις ὄντι, καὶ συμφωνία τῶν ὀργῶν, καὶ τὸ τέλος. ὥστε ἔμοιγε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν κατά γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι. Τυ. καλῶς μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι, ὡς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ὄντι ἢ φιλοσοφία πάσης τέχνης, πῶς ἀκριβῶς ἐκμανύσεις; Γα. οὐκοῦν ἀναγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐμνήσθησαν μνημονεύονται φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ὁρῶσι. Τυ. τίνας αὖ ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν ἀπόυ δόξαντας; Γα. οὓς τινας μὲν τοι, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ἐκεῖνα ἀγνοεῖν κάμε, ὡς κατά τινα αὐτοῖς ἀσχημίαν ἐν τοῖς τῶν γιγνομένης, ἐχὶ τιμῆς. Τυ. οὐ μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ σφόδρα ἀκριβῶ, οὓς τινας καὶ εὕροις εἰπεῖν. Γα. ὦ μὴ ναῦε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοον εἶναι τὴν τῶν ἀναγραφῶν τῶν ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν ἐν γνῶναι, οὓς τινας λέγω, δῆλον. Τυ. νὴ μὰ τοι νὴ τὴν Ἡρα-

Ηρακλέα ποθῶ δὴ ἀκούειν, τίνες εἰσίν. Γα. ἐγώ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ τοὺς ἀρίστους, καὶ οὓς ἥκιστα οἴει. Αἰσχίνης μέν τοι ὁ Σωκρατικὸς οὗτος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ἧκέ ποτε εἰς Σικελίαν, κομίζων αὐτοὺς, ὅπως εἰ δύναιτο δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυραννῷ, τὸν Μιλτιάδην ἀναγνοὺς, καὶ δόξας εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ, παρασιτῶν Διονυσίῳ, τὰς Σωκρατοὺς διατριβαῖς ἐρρῶσθαι φράσας. τί δὲ, καὶ Αρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεταί σοι φιλοσόφων; Τυ. καὶ πάνυ. Γα. καὶ οὗτος μέν τοι, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ, πάντων γοῦν ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ, καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής. ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους, οὗτος μέν τοι δοκεῖ καὶ κοσμῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως. ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἧκεν εἰς Σικελίαν ὑπὸ τούτῳ, τοῦ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυραννῷ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφυΐας ἐξέπεσε. καὶ πάλιν Αθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ, καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας ἐξέπεσε. καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι

Biblioteka Główna U. A. M. w Poznaniu

περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου. Τυ. καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει; Πα. πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Αριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Αρχελάῳ μέχρι τοῦ θανάτου παρεσίτει, καὶ Αναξαρχος Αλεξάνδρῳ, πάντως ἐπίστασαι. καὶ Αριστοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασιτία σπουδάσαντας, ἔδειξα, παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι, Φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα. Ἐ μὲν τοι εἰ ἔστιν εὔδαιμον, τὸ μὴ πεινῆν, μὴ δὲ διψῆν, μὴ δὲ ῥιγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε Φιλοσόφους μὲν ἄν τις πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὕροι, παράσιτον δὲ οὔ, ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχής τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ Φιλοσόφῳ ὅμοιος. Τυ. ἱκανῶς ταῦτά γε, ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ διαφέρει Φιλοσοφίας καὶ ῥητορικῆς ἡ παρασιτικὴ, πῶς ἀπὸ δεικνύεις; Πα. εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, καὶ ῥοὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων βίου, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὁ δ' αὖ πολέμου, ἐν δὴ τούτοις πᾶσα ἀνάγκη, φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ οὐδὲ ἔχοντας ταύτας, ὁποῖοι τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνου ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὑτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. Τυ. ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν, Ἐ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν,

τον, γνῶθι, ποῖος αὖ εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος. Γα. ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μὴ δὲ τὸ πρᾶγμά σοι δοκῇ χλοῦνις ἄξιον, φέρε, πρότυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἥγγελθαι μὲν, αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, δεῖν δ' αὐάγκην ἐπεξιέναι, τὴ μὴ πόθεν ὁρᾶν ἔξω δ' ἡίσι μάλα τὴν γῆν, ἅμα στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὴν κατάλογον αὖ γ' ἡλικίας, καὶ δὴ χωρεῖν αὖ ἄλλους, γ' δὲ δὴ φύσεις φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς, αὐάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. θεῶ δὴ αὖ ἄνδρας, ὦ γύναι, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα, αὖ μὲν τοίνυν αὐτῶν, ὡς γ' εὐεξίας, ἴδοις ἂν λεπτοὺς καὶ ὠχροὺς, πεφεικότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην στασιάζειν, καὶ ὠθισμὸν καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους, ὥσπερ ἐκείνους, τινὸς ἀνομένους ἀναλήψεως. ἄθρει δὲ πάλιν μεταβὰς τὸν παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἁβρὺς, οὐ μέλας δὲ, οὐδὲ λιθώδης, τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ, τὸ δὲ δούλῳ προσοικεῖ. ἔπειτα θυμοειδὴς, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν, δεδιηκότα καὶ θῆλυ ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἄν, καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς

δὲ, καὶ εἰ ἀποθανοῦμαι καλῶς; ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζω, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν, γὰρ πολέμῳ τῷ πώποτε ῥητόρων ἢ Φιλοσόφων οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν ἔξω τοῦ τείχους προελθεῖν, εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρεδέξατο, φημὶ ὄπισθεν λείψαντα τὴν τάξιν, ὑποστρέφειν. Τυῶς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑποιχνῆ μέτριον, Γα. λέγω δὲ ὅμως, τῶν μὲν τοίνυν ῥητόρων ἰσοκράτης ἐχόπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' ὁδὶ ἀθὴναῖος ἀνὴρ καὶ δίκαιος καὶ εἰλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν φωνὴν ἅμα ἔσχε. τί ἔτι, οὐχὶ Δημοσθένης μὲν καὶ Αἰσχίνης καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δίκους, ζυθὺς τῇ καταγγελίᾳ τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν πεῦδοσαν, καὶ σφᾶς αὐτοὺς ὑπὲρ Φιλίππου, ἡνίκα ἐστράτευσαν Αθηναίοις ἀεὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς εἰ γέ τις καὶ ἄλλος Αθηναῖος κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, κἀκεῖνος γὰρ αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ Υπερείδης δὲ καὶ Δημοσθένης καὶ Λυκοῦργος, οἵ γε δηοῦτοι αὐθαδέστατοι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβοῦντες, καὶ λοιδορούμενοι ὑπὲρ Φιλίππου, τί ποτε ἀπειργάσαντο γοῦν πρὸς αὐτὸν πολέμου; καὶ Υπερείδης μὲν καὶ Λυκοῦργος ὀλίγ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τοῦ τειλῶν, ἀλλ' ὑπὸ τείχισμα κάθηντο, παρ' αὐτοῖς ἤδη πολιορκούμενοι, γνώμῃ καὶ πρὸ δουμάτια σωτηθῆναι. ὁ δὲ δὴ θορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις σωφρῶν, φίλιππος

λιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὄλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀν-
δραποδον πρίαιτό τίς ποτε, τολμήσας προελθεῖν
εἰς τὴν Βοιωτίαν πρὶν, ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα,
καὶ ξυμβαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα, ἔφευ-
γεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδε-
νὸς, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Αθηναίοις, ἀλ-
λὰ Θρᾳξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν.
Τυ. ἐπίσταμαι ταῦτα, ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ
λόγους λέγειν ἠσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὔ. τί δὲ περὶ
τῶν φιλοσόφων λέγεις, οὐ γὰρ δὴ τούτους, ὥσ-
περ ἐκείνους, ἔχεις αἰτιᾶσθαι. Γα. οὗτοι πάλιν, ὦ
Τυχιάδη, οἱ περὶ τὴν ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμε-
νοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολ-
λῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι καὶ
μαλακώτεροι. σκόπει δὴ οὕτω, πρῶτον μὲν οὐκ
ἔστιν, ὅστις εἰπεῖν ἔχοι φιλόσοφον γὲ πολέμῳ τετε-
λευτηκότα. ἤτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ
εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Αντισθένης
μὲν οὖν, καὶ Διογένης καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων καὶ
Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης καὶ Αριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗ-
τος ὁ ὅμιλος, ὅτε εἶδον παράταξιν. μόνος δὲ τολ-
μήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν γὲ τῇ πόλει μάχην, ὁ σοφὸς
αὐτῶν Σωκράτης, φεύγων ἐκεῖθεν, ἀπὸ τῆς Γάρνη-
θος, εἰς τὴν Ταυρέου παλαίστραν κατέφυγε. πο-
λὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει, μετὰ τῶν μειρακυλ-
λίων καθεζόμενον, ὡραΐζειν, καὶ σοφισμάτια προ-
βάλλειν τοῖς γὲ τυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιά-

τῃ μαίχεσθαι. Τυ. ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ
παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ μὰ Δία σκώπτειν αὐτοὺς,
καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων, ὥστε οὐδέν τι μοι δοκεῖς,
χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ, καταψεύδεσθαι
τῶν ἀνδρῶν. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε, καὶ σὺ τὸν παρά
σιτον, ὁποῖος τίς ἐστιν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ
ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαι
ῶν. Γα. καὶ μὴν ὦ Φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος Ο=
μήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, ὅστις οὐκ ἐ=
πίσταται παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρα
σίτους ὄντας. ὅ, τε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, οὗ ἀπὸ τῆς
γλώττης, ὥσπερ μέλι, ὁ λόγος ἀπέῤῥει, αὐτοῦ τοῦ βα
σιλέως παράσιτος ἦν. καὶ οὔτε τὸν Αχιλλέα, ὥσ=
περ ἐδόκει τε, καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατος, καὶ
δικαιότατος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαν-
τα ὁ Αγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε, καὶ θαυμάζει,
ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὔχετο
γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Αχιλλέας. πάλαι δ' ἂν
ἑαλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιούτους, ὁποῖος ἦν οὗ
τος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὤν, στρατιώτας
εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ιδομενέα, τὸν τοῦ Διὸς ἔγγονον, πα
ράσιτον Αγαμέμνονος ὁμοίως λέγει. Τυ. ταῦτα
μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι, οὔπω γε μὴν δοκῶ μοι γι=
γνώσκειν, πῶς δὴ τὼ ἄνδρε τοῦ Αγαμέμνονι πα
ράσιτοι ἦσαν. Γα. ἀναμνήσθητι ὦ γενναῖε τῶν
ἐπῶν ἐκείνων, ὧνπερ αὐτὸς ὁ Αγαμέμνων πρὸς τὸν
Ιδομενέα λέγει. Τυ. ποίων; Γα. Σὸν δὲ πλέον
δέπας

δέπας αἰεὶ Εστήχ, ὥσπερ ἐμοὶ πίεσιν, ὅτε θυμὸς ἀνώ
γοι. ἐν ταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ
ὅτι τὸ ποτήριον διὰ παντὸς πλῆρες ἑστήκει τοῦ Ιδο
μενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐ
τῷ διόλου τοῦ Βίου μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ
Βασιλεῖ, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις,
πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλουμένοις. τὸν μὲν γὰρ
Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τοῦ Εκτορι, εἰς
Αγαμέμνονα δῖον ἄγων φησὶ, κατὰ τιμὴν ἀξιωθέν=
τα ὀψὲ τοῦ παρὰ τοῦ Βασιλεῖ δείπνου. ὁ δὲ Ιδομε-
νεὺς καὶ ὁ Νέστωρ ὁσημέραι συνεδείπνουν τοῦ Βασι
λεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ
τῶν Βασιλέων, μάλιστα τεχνίτης, καὶ ἀγαθὸς γενέ-
σθαι, οὐ γὰρ ὠθὶ τοῦ Αγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέ-
χνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ὠθὶ Καινέως καὶ Εξαδίου. δοκεῖ
δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Αγα
μέμνων ἀπέθανε. Τυ. οὑτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ πα
ράσιτος, εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.
Πα. τί οὖν, ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ καὶ Πατροκλος τοῦ Α-
χιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα, οὐδενὸς τῶν ἄλ
λων Ελλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε
τὸ σῶμα, νεανίας ὤν, ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ
τοῦ Αχιλλέως, τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις, αὐτοῦ χεί-
ρω εἶναι. τόν τε γὰρ Εκτορα ῥήξαντα τὰς πύ-
λας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἴσω μαχόμενον, οὗ-
τος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καιο=
μένην ἔσβεσε. καί τοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυ

λόστατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος, Αἴας τε καὶ τοῦ
ρος, ὁ μὲν ὁπλίτης ἀγαθὸς, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολ
λοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν Βαρβάρων, γῶ δὲ μὴ τού-
τοις καὶ Σαρπηδόνα, τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος
τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοί
ως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἰς
ὤνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις, τὸν δὲ παράσιτον
θεὸς, καὶ δύο ἄνθρωποι. ἡ τελευτῶν δὲ, φωνὰς ἀ-
φῆκεν, οὐχοίας ὁ γυναικότατος Ἕκτωρ, πρωτί-
στων τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύων, ὅπως ὁ νεκρὸς αὐ
τοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι
παράσιτον, τίνας δὴ ταύτας; Τοιοῦτοι δ' εἰσὶν
μοι ἐκείνοις αὐτεβόλησαν, Παύτου καὶ αὐτόθ' ὁλον-
το, ἐμῷ τῶδ' δουλὶ δ' αμελήτου. Τυ. ταῦτα μὲν
ἱκανὰ, ὅτι δὲ μὴ Φίλος, ἀλλὰ παράσιτος ἴσθι ὁ Πά-
τροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν. Πα. αὐτὸν,
ὦ Τυχιάδη, τὸν Πάτροκλον, ὅτι παράσιτος ἴσθι, λέ
γοντά σοι παρέξομαι. Τυ. θαυμαστὰ λέγεις. Πα.
ἄκουε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν. Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπαυ-
νόου θε πιθέμεναι ὀσσε' Ἀχιλλοῦ, Ἀλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφ-
ημεν, γῶ ὑμετέροισι δόμοισι. καὶ πάλιν, ἀποβὰς,
καὶ νῦν με δ' ἐξάμενος, φησὶν, ὁ Πηλεὺς ἐτρέφθην γῶ
δικέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε, τουτέστι παρά
σιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν Φίλον ἐβούλετο τὸν Πα-
τροκλον λέγειν οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα.
ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει
θεράποντας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς Φίλους,
τοὺς

τοὺς παρασίτους δηλονότι, ἢ καὶ τὸν Μηριόνην, τοῦ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεραπόντα ὀνομάζει, οὕτως, οἶμαι, καλουμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ, ὅτι καὶ ἐν ταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον Ἀρηΐ, Μηριόνην δὲ, τὸν παράσιτον αὐτοῦ. τί δὲ, οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων, δημοτικὸς ὤν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἁρμοδίου, τί δὲ, οὐχὶ καὶ σπαστής; ἐπεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι, καὶ σπασταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην, εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλεν, καὶ νῦν ἔστηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ, μετὰ τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ τοιοίδε ὄντες, μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν. σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον, οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ὑπὲρ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μαχεσθαί φησιν, ἑστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι. καὶ ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον, ὑπὸ δέους, ὁ μέν τις ἀκριβῶς ἁρμόζει τὸ κρανος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸν τὸν δεινὸν ὑποπτεύων τοῦ πολέμου, τρέμει, οὗτος δὲ ἐσθίει τότε μάλα φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον, εὐθὺς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται. ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν, ὄπισθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, ἠᾳκεῖνος αὐτὸν, ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον, ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει. καὶ τῶν βελῶν ἀφιεμένων,

γυμνώσας ἑαυτὸν, οὗτον σκέπει, βούλεται γὰρ ἐκεῖ
νον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν. εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι πα-
ράσιτος γὰρ πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δή που οὔτε
λοχαγὸς, οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθείη, μεγάλῳ τε
ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ γὰρ συμποσίῳ καλῷ κατακει
μένῳ. ὡς ἄξιόν γε, φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν, τούτῳ
παρακείμενον ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον
ἔχοντα, πεπτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρω-
πον. τίς οὐκ ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως,
οὗτο ὑπασπιστὰς αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν;
τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι, χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀν
θρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν ἀποροῦσαν συμ
μάχων, οὗτο γὰρ τῇ εἰρκτῇ κακούργους ἐπιλῦσαι τῷ
πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν γὰρ πολέμῳ, πρὸς ῥήτορας καὶ
φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. γὰρ εἰρήνῃ δὲ τοσοῦ
τόν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικὴ φιλοσο-
φίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ
δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. Τυ. οὔπω
ξυνίημι, ὅτι τοῦτό πως βούλεται, σκοπῶμεν δὲ
ὅμως. Γα. οὐκοῦν ἀγορὰν καὶ δικαστήρια, καὶ πα
λαίστρας καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια καὶ συμπό
σια ἔγωγε φαίην ἄν, πόλεως χωρία; Τυ. πάνυ
μὲν οὖν. Γα. ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν
καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκο-
φάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσή
κει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν γὰρ τούτοις γιγνο-
μένων, τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια καὶ τὰ

συμπόσια

συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς
γὰρ παλαίστρᾳ φιλόσοφος ἢ ῥήτωρ ἀκρδὺς, ἄξιος συγ-
κριθῆναι πρασίτου τοῦ σώματι; ἢ τίς γὰρ γυμνασίῳ
τούτων ὀφθεὶς, οὐκ αἰσχύνη τοῦ χωρίου μᾶλλόν ἐστι; καὶ
μὴν γὰρ ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη θηρίον ὁ-
μόσε ἰὸν, ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ἐπιόντα μένει,
καὶ δέχεται ῥᾳδίως, μεμελετηκὼς αὐτῶν γὰρ τοῖς δέ-
πνοις καταφρονεῖν. καὶ οὔτ' ἔλαφος, οὔτε σῦς αὐτὸν
ἐκπλήττει πεφρικώς. ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸν
ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ὠθῇ τὸν σῦν αὐτι-
θήγει. οὐδὲ μὲν γὰρ λαγὼς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν.
γὰρ δὲ δὴ συμποσίῳ τίς ἂν καὶ ἁμιλλήσαιτο παρασί-
τῳ, ἤτοι παίζοντι ἢ ἐσθιόντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐ-
φραίνει οὐδὲ συμπότας, πότερόν ποτε οὗτος ᾄδων
καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, γὰρ τριβωνίῳ κεί-
μενος, εἰς γῆν ὁρῶν, ὥσπερ ὠθῇ πρίνθος, οὐχὶ συμπό-
σιον ἥκων. καὶ ἔμοιγε δοκεῖ, γὰρ συμποσίῳ φιλόσοφος,
τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον γὰρ βαλανείῳ κύων. φέρε δὴ ταῦτα
ἀφῶντες, ἐπ' αὐτὴν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ πρασί-
του, σκοποῦντες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες ἐκεῖνον. πρῶ-
τον τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν μὴ πρασίτον, ἀεὶ δόξης κατα-
φρονοῦντα, καὶ οὐδ' γὰρ μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴ-
οντο. περὶ ῥήτορας δὴ καὶ φιλοσόφους εὕροι τις ἂν, οὐ τι-
νὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβῶντας,
καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τούτου αἰσχίον ἐστιν, ὑπ'
ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν παράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύ-
ριον, ὡς οὐκ ἂν τις οὐδὲ πρὸς τὰς γὰρ τοῖς αἰγιαλοῖς

ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἵ γε μὴν ῥήτορεύ, καὶ ὃ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως, ὥστε τῶν μαλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων. περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων, τί δεῖ λέγειν; ὁ μὲν δικάζων δίκην, δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω, ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων, εἰσπράττεται τοὺς μανθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται. ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ινδὸς, ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος. καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθὸς, ὃ λαμβάνει. εὕροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτους, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη, οἷον λύπας καὶ ὀργὰς καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ὑπηθυμίας. ὅ γε μὴν παράσιτος ἔξω τούτων ἐστὶν ἁπάντων, οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ, ὅτῳ ὀργισθείη. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥκιστα πάντων, τοῦτο τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν, ὑπὲρ ὅτου λυπηθείη. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνὴ, οὔτε παῖδες. ὧν διαφθειρομένων, πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται. ὑπηθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε

χρημάτων,

χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὡραίου τινός. Τυ. ἀλλ' ὦ σί
μων, εἰκός γε γὼ λείας τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν.
Γα. ἀγνοεῖς ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἀρχῆς οὐδὲ παρά-
σιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀν-
δρεῖος, ἀποδεὴς ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρεῖος. οὐδὲ φρό
νιμος, ἀποδεὴς φρονήσεως ὄντι φρόνιμος, ἄλλως γε οὔ
τε παράσιτος ἂν εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ πα-
ρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀν-
δρεῖος ἄλλως, ἢ παρουσίας ἀνδρειότητος, ὃ ὁ φρό
νιμος, παρουσίας φρονήσεως, καὶ ὁ παράσιτος δὲ,
παρουσίας τοῦ παρασιτεῖν παραδοσιτος ἔσαι. ὡς εἰ
γε ὅλως μὴ ἔστ' ἄρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ σὲ=
χὶ παράσιτος ζητήσομεν. Τυ. οὐκοῦν οὐ λέποτε
ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς. Γα. ἔοικεν, ὥστε
οὔτ' ἐπὶ τούτῳ, οὔτ' ἐπ' ἄλλῳ ὅτῳ, ὅτῳ λυπηθείη
ἄν. κἀγὼ μὲν καὶ παύτου ὁμοῦ φιλόσοφοι καὶ ῥήτο-
ρου φοβοῦνται μάλιστα, οὓς γέ τοι πλείστους αὐτῶν
εὕροι τις ἂν μετὰ ξύλου περιόντας, οὐκ ἄν δήπου,
εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ
μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας, μή τις ἀρα νύ-
κτωρ ἐπιβουλεύσειεν αὐτοῖς, πεπλιότου. ὁ δὲ πλὴν
θύραν τοῦ σώματος πεποίηκεν, εἰκῆ καὶ οὐδὲν, ὡς μὴ
δυνατὸ αὐτῷ μου ἀνοιχθῆναι. γεωμετρῶ δὲ φόφο νύκτωρ,
οὐδεν τι μᾶλλον βορυβεῖται, ἢ μὴ γεωμετρῶν. καὶ
δι' ὀρυμέας δὲ ἀπιὼν, αὖθις ξίφους ὀδυνᾷ, φοβεῖτ'
γὰρ οὐδεν οὐδαμοῦ. φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶ-
δον ἐγὼ, οὐδ' ὅλως ὄντος δ' εἰνοῦ, τόξα γοῦν κεκύκ-

μένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπόντου, καὶ ἐπ' ἄριστον. παρασίτου μὲν τοι ὀφλεῖς ἔχοι κατηγορῆσαι μοιχείαν ἢ βίαν ἢ ἁρπαγὴν, ἢ ἄλλό τι ἀδίκημα ἁπλῶς, ἐπεὶ ὅ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παρασίτου, ἀλλ' ἑαυτῷ ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὡς εἰ μοιχοῦσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τοὔνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγαθὸς, ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο, ὅπερ ἔστιν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ, ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν, αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ κἂν τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπὸ μνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἔστι Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερείδου καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων ἄλλου τινὸ ῥητόρων καὶ σοφῶν. παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκαιον πρὸς παράσιτόν τινι γεγραμμένον. Τυ. ἀλλὰ νὴ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου κρείττων ἐστὶ τοῦ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων, ὁ δὲ θανάτος φαυλότερος. Γα. πολὺ μὲν οὖν τοὐναντίον, παραπολὺ δυσαμορώτερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ σχεδὸν πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, σχεδὸν μὲν ἐκ καταδίκης ἁλόντας ὑπὸ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, φαρμάκῳ, σχεδὸν δὲ καταπροδόντας τὸ σῶμα ἅπαν, σχεδὸν δὲ ἀπὸ δυσουρίας φθινήσαντας, σχεδὸν ὑπὸ φυ-

γόντας.

γόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πιόντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας ἀπέθανε. Τυ. ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληταί σοι τὰ πρὸς τοὺς φιλοσόφους, ὑπὲρ τοῦ παρασίτου, λοιπὸν δὲ, εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τοῦ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν, ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι, τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνην τοῦ τρεφομένῳ. Πα. ὡς ἠλίθιά γε σοί, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν, ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ πρωϊὼν ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ. καὶ ὥσπερ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων, ἀτιμότερος, καὶ ἐσθὴς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου, ταπεινός τις, καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλούσιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ, τὸν δὲ παράσιτον πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ. ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ ἐστιν, ὡς σὺ φῂς, τὸ παρασιτεῖν, ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς κρείττονι χείρονα, ὅπως γε μὴν τοῦ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ᾧ γε μετὰ τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τοῦ τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχῃ ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσαι τοῦ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολ

μήσειεν ἐπιβουλεῦσαι τινὶ, τούτου προεσθίοντος, καὶ προπίνοντος. ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος δ' ἀφιλοστοργίαν, πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τοῦ πλουσίου φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών. Τυ. πάντα μοι δοκεῖς ὦ Σίμων διεξελθεῖν, ὑστερήσας οὐδὲν τοῦ σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ἄν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον αὐτὸ τὸ ὄνομά ἐστι τοῦ παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. Γα. ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐὰν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον, ἢ ἄριστα οἴει. φέρε γὰρ, τὸν σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι; Τυ. τροφήν. Γα. τί δὲ, τὸ σιτεῖσθαι οὐχὶ τὸ ἐσθίειν; Τυ. ναί. Γα. οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν, ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί. Τυ. οὐκοῦν γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστὶν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται. Γα. φέρε δὴ, πάλιν ἀπόκριναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένοιν ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἆρά γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν; Τυ. τὸ παραπλεῖν ἔγωγε. Γα. τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν; Τυ. τὸ παρατρέχειν. Γα. τί δὲ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν; Τυ. τὸ παριππεύειν. Γα. τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν; Τυ. τὸ παρακοντίζειν. Γα. οὐκοῦν ὁμοίως ἔθ' ἕλοιο καὶ τοῦ

ἐσθίειν

ἐσθίειν μᾶλλον τὸ πρασιτεῖν. Τυ. ὁμολογεῖν ἀνάγκη καί σοι λοιπόν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἑῶος, καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην. σὺ δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητής σοι γίγνομαι. φασὶ δὲ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

Ανάχαρσις ἢ περὶ γυμνασίων.

Αναχάρσιος καὶ Σόλωνος.

ΤΑῦτα δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι, καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. καί τοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι, ἑώρων γὰρ, λίπα τε ἠλείψαντο, καὶ κατέψησε μαλα εἰρηνικῶς ἅτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ, οὐκ οἶδ', ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συνενευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἢν ἰδοὺ ἀραμένος ἐκεινοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος, εἶτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἐᾷ, συνωθῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν. τέλος δὲ, ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη, κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον, ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέ-

λεον ἀποπνιγείη. Καὶ οὐδὲ τοῦ ἐλαίου ἕνεκα φείδον-
ται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανίσαντες τὸ χρίσμα,
καὶ τοῦ βορβόρου ἀναπλησθέντες, ἐν ἱδρῶτι ἅμα
πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ
ἐγχέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. ἕτεροι δὲ
ἐν τοῦ αἰθρίου τοῦ αὐλῆς τὸν αὐτὸν τοῦτον δρῶσιν, οὐκ ἐν
πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψαμμον ταύτην βαθεῖαν
ὑποβαλλόμενοι, ἐν τοῦ ὀρύγματι ταράττουσί τε
ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἑκόντες πάττουσι τὴν κόνιν,
ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς ἀφικτότεροι εἶεν ἐν ταῖς
συμπλοκαῖς, οἶμαι, τοῦ ψαμμου τὸν ὄλισθον ἀφαι-
ρούσης, καὶ βεβαιοτέραν ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν
ἀντίληψιν. οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκονιμένοι, καὶ αὐτοὶ
παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζου-
σιν. οὑτοσὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν ἀκοπτύειν
ὁ κακοδαίμων, οὕτως αἵματος αὐτῷ καὶ ψάμμου
ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πὺξ, ὡς ὁρᾷς, παταχθέν-
τος ἐν τὴν γναθον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὑτοσὶ διΐ-
στησιν αὐτοὺς, καὶ λύει τὴν μαχην. τεκμαίρομαι γὰρ
τῇ πορφυρίδι, τῶν ἀρχόντων τινὰ τοῦτον εἶναι. ὁ δὲ
καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ. ἄλλοι
δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶ-
σιν, ὥσπερ θέοντες, ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐν
τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα. ταῦ-
τα οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ ἂν εἴη ποιεῖν.
ὡς ἔμοι γε μανία μᾶλλον ἐοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶ-
γμα, καὶ οὐκ ἔστιν, ὅστις ἂν ῥᾳδίως μεταπείσειέ με, ὡς
οὐ

οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες. Σό. καὶ εἰκότως, ὦ Ανάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται, ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ελλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δόξαντα αὖ, εἴ τις ἡμῶν, ὥσπερ σὺ νῦν, ἐπισταίη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάῤῥει ὦ γαθὲ, οὐ γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὴν κόνιν, ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἢν γοῦν ἐνδατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τῇ Ελλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἷς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων ἢ κεκονιμένων, οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δόξει. Ανα. ἄπαγε ὦ Σόλων, ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα καὶ τερπνά. ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοι οὗτό τι διαθείη, εἴσεται, ὡς οὐ μαθὴν διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομένοις, ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς; Σό. ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὦ Ανάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Απόλλωνος τοῦ Λυκίου. καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸν ὑπὸ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα. ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν. τῶν γυμνασμάτων δὲ τούτων τὸ μὲν ἐν τῷ

πηλῷ ἐκείνῳ, πάλη καλεῖται, οἱ δ' ἐν τῇ κόνει πα
λαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστά-
δην, παγκρατιάζειν λέγομεν. Ἐ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστι
γυμνάσια τοιαῦτα, πυγμῆς καὶ δίσκου, καὶ τοῦ
ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἁπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν.
Ἐ ὁ κρατήσας, ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὑτόν,
Ἐ ἀναιρεῖται τὰ ἆθλα. Ανά. τὰ δὲ ἆθλα τίνα ὑ-
μῖν ταῦτά ἐστιν; Σό. Ολυμπιάσι μὴ στέφανος ἐκ
κοτίνου, Ισθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων
πεπλεγμένος, Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ,
παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον, τὸ ἐκ τῆ
μορίας. τί ἐγέλασας ὦ Ανάχαρσι, ἢ διότι μικρά
σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ; Ανά. οὐκ, ἀλλὰ πάνσεμ-
να, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἆθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε
διαθεῖσιν αὐτά, φιλοτιμεῖσθαι ὑπὲρ τῇ μεγαλοδω
ρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς, ὑπερεσπουδακέ-
ναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων. ὥστε μή-
λων ἕνεκα καὶ σελίνων τοσαῦτα προπονεῖν, Ἐ κιν
δυνεύειν ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατα-
κλωμένους, ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι,
μήλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἐστεφανῶσθαι ἢ πί
τυϊ, μήτε πηλῷ καταχριόμενον τὸ πρόσωπον, μή
τε λακτιζόμενον εὐ τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγω
νιστῶν. Σό. ἀλλ' ὦ ἄριστε, οὐκ εὐ ψιλὰ τὰ διδόμε
να ἡμεῖς ἀποβλέπομεν, ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα
τῆ νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἵ τινευ οἱ κρατήσαν-
τευ. ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παν

τὸς

τὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν, ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρομένοις τὴν εὔκλειαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὐτῇ, ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ' ἤδη τὸ λυσιτελὲς καὶ ἡδὺ, τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν. Ανά. οὖτο φῄς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελὲς, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄψονται ἐστεφανωμένους, καὶ ὠθῇ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ὠθῇ ταῖς πληγαῖς. οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες. Σό. ἄπειρος εἶ, φημὶ, τῶν ἡμετέρων ἔτι, μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιὼν, ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον, ὠθῇ τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυρίανδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν, ἰσόθεον νομιζόμενον. Ανα. αὐτὸ οὖτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς, καὶ μαρτυσι τῇ ὕβρεως, οἳ δηλαδὴ εὐδαιμονίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι ῥαινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων, ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ὑμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἤν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ θοιμάτιον περιρρήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἂν ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων οὖτο πάθῃ

πις, οὔπω γε ἐν τηλικούτοις θεάτροις. οἷα σὺ δικῆν, ἢ ἰδιωτῶν, καὶ ἢ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ μὴν ἀλλὰ οὐδὲ μὴν ἀγωνιστὰς οἰκτείρειν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι, τῶν ἂν θεατῶν, ὅς φησ ἅπαντα χόφων οὐδ ἀρίστους πρᾶγμ ἐνεστ δὲ τὰς παιγνύρεις, καὶ παύ θαυμάζω, εἰ τὰ ναγκαῖα πράγοντες, σχολάζουσιν ὑδὲ τοῖς διστοις. σὺ δὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δυώαμαι καταυοῆσαι, ὅτι ἐσὲ πόν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους τε, καὶ δαπανωμένους ἀνθρώπους πρὸς τὸν τῶν ἀραπομένους, ἐπ συμπριβομένους ἀλλήλων. Σύ. εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ανεκαίρσι, Ολυμπίων ἢ Ἰδμίων ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς οὐ μαθεῖν ἐστ συλάκαμεν ὑδὲ τότοις. οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἂν τις πρσβιβάσειέ σε τὴν ἡδονὴν τὴν ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενοι αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεατοῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ δυεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν ἐπ Φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀκηβήτους, καὶ ἀσθενῶν ἄληκτον ἐπὶ τὸν ἢ νίκης, σὺ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν. Ανά. νὴ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε πρὸς τὶ, καὶ ἐπιχλευάζων, ἅπαντα γὰρ, ὁπόσα κἀκεῖνα μήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, ἐπ τὰς δυεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν ὁρῶ, ὀλίγος μεγάλα γένεκα πραπολυμένας ὑμῖν, οὔτε παιδίδος καὶ δωδυούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων, ὥστε τοσοῦτῳ

τῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη, καὶ τὰ μεγέθη τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλου καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι ἀεὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισαί; Σό. οὐ δαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. Ανά. εἶτ' ὦ Σόλων, ὧν τοῦ ἀδήλῳ, καὶ ἀμφιβόλῳ τῇ νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν, εἷς ἔσαι πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πάμπολλοι, μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάνοντες; Σό. ἔοικας, ὦ Ανάχαρσι, μηδέποτε γὰρ γενοηκέναι πολιτείας ὀρθῆς περὶ μηδὲν, οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἢν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι, ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκισθείη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα πρὸς αὐτὰς, καὶ εἴσῃ, ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. Ανά. καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀκρ τῇ Σκυθίας ἥκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον καὶ δυσχείμερον περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοῦ Ελλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθη παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καί σε μά

λιστα Φίλον, ἀλλ' ἀπαντων Αθλιωτατων, καὶ ξυγγνωμην τοῦτο ἐμοὶ κλέος, ἐπειπερ ἤκουον νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὑρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως, πολιτείας τινὸς σωφρονιστήν. ὥστε οὐκ ἂν φθονοίς μοι διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἐγωγε καὶ ἑαυτοῦ σοι, καὶ ἄλλου παρακαθεζομένου, ὃν ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκοίης λέγων, κεχηνὼς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας τε καὶ νόμων διεξιόντος. Σό. τὰ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν γε βραχεῖ, ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιὼν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων διηκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἄρξωνται σωφρονεῖν τε καὶ βελτίονος, καὶ τοῦ σώματι αὐθαδίζεσθαι, καὶ ὑβρίζεσθαι αὖ πόνους, ταῦτα ἤδη σοι διεξείημι, ὡς μάθοις, οὗ πονοῦντες χαίρειν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκαμεν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα τοῦ ἀγῶνος, ὅπως τὰ ἆθλα διώσαιντο ἀναιρεῖσθαι, ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἁπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἅπασι τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκτᾶσθαι, καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις πρόσκτημα. κοινὸς γὰρ τις ἀγὼν ἄλλοις ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις προκειται, καὶ στέφανος, οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου ἢ σελίνου, ἀλλ' ὡς γε αὐτῷ συλλαβὼν ἔχειν τὸν ἀνθρώπων ὄλαμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω

γω αὐτῶ τε ἑκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῇ πατρίδι, καὶ πλοῦτον καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν, καὶ σωφρόνως, τὰ κάλλιστα, ὧν αὖ τις δόξαιτο γεγενῆσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα ἐγὼ σεφανῶ, ὃν φημι, σωφρονοῦντα, πλεκτὰ, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου πολυγίγνεται, ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

Ανάχ. εἶτα ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἄλλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγοῦ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν. Σόλ. καὶ μάλα ὦ Ανάχαρσι, οὐδὲν ἐκεῖνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω, καταμάθοις. ἐκ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη ταῦτα ταῦτά ὅτι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφανούσθαι, ὃν κατέλεξα τοῦ πανδημοτελοῦς. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ', ὅπως ἐπορθρεύσε τὴν τάξιν, ἐκείνων πρότερον ἐπεμνήσθη, τῶν Ισθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ολυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῦν, σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς φῂς, πρόθυμος ἀκούειν, ἀναθαμούμεθα ῥᾳδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, ἵνα τὸν προεῖνον ἀγῶνα, δι' ὃν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. Ανάχ. ἄμεινον ὦ Σόλων οὕτω, καθ' ὁδὸν γὰρ αὖ ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη. μὴ τάχ' αὖ ἴσως ἐκ τούτων ὑποδείλιω, μήθ' ἑκάστων ἔτι κατηγορῆσαι, εἴ τινα ἴδοιμι σεμνυνόμενον ποτίνῳ ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, δὸς τὸ σύσσιτον ἐκεῖσε ἀπελθόντος, καθίσωμεν ὑπὸ τῷ τάκῳ, ὡς μὴ γνὸ

χλοῖαν ἡμῖν ἐπικεκραγότων τοῖς παλαίουσιν. ἄλλως τε, ἐρήσεται γάρ, οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι ῥᾳδίως ἀνέχομαι, ὀξεῖ καὶ φλογώδει, ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνον γε ὑμῖν ξενίζοιμι τοῦ χήμαλε. ἢ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, ὅτι πυρὸν τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος, ὃν ὑμεῖς κύνα φατε, ταῦτα καταφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ δριμὺν πεφυκότος, ὅτε ἥλιος μεσημβρίαν, ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν ὀξὺν οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καί σου θαυμάζω, ὅπως γυμνὸς ἤδη ἀνθρωπος, οὔτε ἰδίοις πόνοις τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγώ, οὔτε ὅλως ἐνδεδυκὼς εἶ, οὐδὲ πεπιλημένος σύσκιόν τι, ἔνδοθεν ὑποδύσει, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον γυμνῷ.

Σό. οἱ μαθηταί γὰρ οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν ταῖς παλαίστραις κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, ἅδην ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς, ὥστε οὐκ ἔτι πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' οὖν, καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, πρόσεξεις, οἷς αὖ λέγω πρὸς σέ, ὡς δεῖ πάντως πιεῖν αὐτοῖς, ἀλλ' ἐῶ σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, αὐτὶ λέγειν δύνῃς, καὶ διυθύνειν τὸν λόγον. δυσὶν γὰρ θατέρου παύτως οὐκ ἂν ἁμάρτοιμι, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐκεῖνα, ὁπόσα οἶει αὐτὶ λεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδάσκεσθαι, ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐγώ

ἐν τούτῳ πᾶσα ἄν σοι ἡ πόλις ἡ Αθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν ὁμολογοῦσα, ὅσῳ γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ μεταπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔσῃ ὠφεληκώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην αὐτὴν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων. Ἐκ καταστὰς ἐν τῇ Γνυκὶ, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, ἄνδρες Αθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ᾤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει, ὁ δὲ ξένος οὑτοσὶ, δείξας σὲ, ὦ Ανάχαρσι, Σκύθης μὲν ἐστι, σοφὸς δὲ ὤν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ πλεῖστα δεύματα ἐδιδάξατο. ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγραφθω, καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει, παρὰ τὴν Αθηνᾶν. Ἐκ εὖ ἴσθι, ὡς οὐκ αἰσχυνοῖτο ἡ Αθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες. Ανα. τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον τῶν Αθηναίων, ὡς εἴη τε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ νομὰς, καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμάξης βεβιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε, ἢ νῦν ἑωρακὼς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην, τοσούτοις ἤδη χρόνοις, ἐν εὐνομίᾳ κατῳκηκότας, καὶ μάλιστα σε, ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, ὡς φασὶν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι, ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη

εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτω ὡς νομοθέτῃ πει-
στέον σοι, καὶ αὐτερῶ, ἢν τί μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγε-
σθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ, ἤδη ἐκ-
φυγόντες τὸν ἥλιον, γὰρ τοῦ συνειρεφεῖ εὐμεν. καὶ
καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὔκαιρος, ὑπὸ ψυχροῦ τοῦ
λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι οὐδὲ νέους
παραλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε, καὶ
ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πη-
λοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ἡ κόνις, καὶ τὰ
κυβιστήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς, οὐδὲ
γὰρ δὴ μαλιστὰ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι.
τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με, κατὰ καιρὸν ἕκα-
στον, γὰρ τοῦ μέρει. ἐκείνου μέν τοι ὦ Σόλων μέμνησό
μοι, παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βαρβαρον ἐ-
ρεῖς, λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκῃς, μὴ δὲ ἀπομηκύνῃς
οὐδὲ λόγους. δέδια γὰρ, μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώ-
των, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιῤῥέῃ. Σό. σὺ οὐδὲ
ὦ Αναχαρσι ταμιεύσῃ ἄμεινον, γὰρ θα αὖ σοι δοκῇ
μὴ πάνυ Σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόῤῥω ποι ἀπεπλα-
νᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ, ὅ, τι αὖ ἐθέλῃς,
καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἢν μέν τοι μὴ δεξαγώ-
νια, μὴ δὲ πόῤῥω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύ-
σει οὐδὲν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο, ἐπεὶ καὶ τῇ
βουλῇ τῇ ἐξ Αρείου πάγου, ἥπερ τὰς φωνικὰς ἡμῖν
δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ
ἀνελθοῦσα εἰς τὸν πάγον συγκαθέζηται, φόνου, ἢ
τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάσοντες,
ἀπεδί-

ἀπαιδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν κρινομένων, καὶ λέ-
γουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ φεύγων, ἢ
αὐτοὶ, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται, τοὺς ἐρουῶντας ὑ-
πὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ εὖ τ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος
λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούου-
σα, ἢν δέ τις ἢ φροίμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐ-
νουστέρους ἀπεργάσαιτο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον ἢ δείνωσιν
ἔξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι, οἷα πολλὰ ῥητόρων
παῖδες ὠθῶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται, παρελθὼν
ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθὺς, οὐκ ἐῶν ληρεῖν πρὸς
τὴν βουλὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς
λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Αρεωπαγῖται
βλέποιεν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ανάχαρσι, Αρεωπαγίτην
ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἔγωγε. καὶ κατὰ τὸν τῆς βου-
λῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιωπᾷν κέλευε, ἢν αἴσθῃ
καταῤῥητορευόμενος, ἄχρι δ' ἂν οἰκεῖα τῷ πρά-
γματι λέγηται, δέξεσθαι ἀπομηκύνειν. οὐδὲ γὰρ ὑφ'
ἡλίῳ ἔτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθεσθαι,
εἰ ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις, ἀλλὰ ἥ τε σκιὰ πυκνὴ, καὶ
ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν. Ανά. εὐγνώμονά σου ταῦ-
τα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶ-
δά σοι καὶ ὠθῶ τούτοις, ὅτι πάρεργον τοῦ λόγου, καὶ
τὰ ἐν Αρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θαυ-
μάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα,
πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ὠθῶ τούτοις
οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Αρεωπαγίτης ἐγὼ, τοῦτο γὰρ ἔ-
θου με, κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου. Σό.

οὐκοῦν διὰ βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἃ περὶ πό
λεως, καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ τὰ
οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη καὶ ἱερὰ,
καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὥσπερ σῶμά τι
ἐδραῖον καὶ ἀκίνητον, ὑπάρχειν εὖ ὑποδοχὴν καὶ
ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος,
ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα, τούτους γὰρ εἶναι τοὺς
ἀναπληροῦντας καὶ διατάττοντας, καὶ πυλτελοῦν-
τας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας, οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἑκά-
στῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν κατανοήσαντες,
πυλμελούμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς
πόλεως, κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡ-
μῖν εἴη, ἐνδοθέν τε οἰκοδομήμασι κατεσκευασμέ-
νον, καὶ ταῖς ἔκτοθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐν τὸ
ἀσφαλέστατον περιπεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ
ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀ-
γαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιν
το, τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρή-
σεσθαι, ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πο-
λέμου σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαί
μονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατρο-
φὴν αὐτῶν, μητράσι καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγω
γοῖς πυλτρέπομεν, ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄ-
γειν τε καὶ τρέφειν αὐτοὺς, ἐπειδὰν δὲ συνεφὶ ἤ-
δη γίγνωνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδὼς καὶ
ἐρύθημα καὶ φόβος, καὶ πυλθυμία τῶν ἀρίστων ἀνα
φύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιό-

χρεα

χρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς, διδάσκομεν, ἄλλα μὲν τῇ ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια ποτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῦναι, ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἤτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, ἀφ' ὧν τά τε εὐφυῶς διακείμενα, βελτίω παραπολὺ γίγνοιντο ἄν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παραδείγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπιά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων, ἐπειδὰν δὲ ἤδη παχύνηται τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττὰ, καὶ παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναῤῥιπίζομεν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἀνελέξασθαι διδάσκομεν. ποιοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ, καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινὰς, καὶ πράξεις ἀοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοιντο, καὶ θαυμάζοιντο ὑπὸ

τῶν ὕστερον, οἷα πολλὰ Ἡσίοδός τε ἡμῖν καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὰν δὲ πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δέῃ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινὰ, καί τοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα, οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς πρόκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν, ὥστε αὐτὸς ἐμαυτῷ σιωπᾶν προστάττω, οὐ περιμείνας τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἄρεω παγίτην σὲ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα, ἔξω τοῦ πράγματος. Ἀνά. εἰπέ μοι ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόσιμον ὑπανηνόηται; Σό. τί τοῦτο ἤρου με, οὐδέπω γὰρ δῆλον. Ἀνά. ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα παρεὶς, τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἧττον ἀναγκαῖα λέγειν διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων. Σό. μέμνημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προῤῥήσεων, καὶ ἀποπλανᾷν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μή σου ὑπαράξῃ τὴν μνήμην ὑπαῤῥέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων, ὡς οἷόν τε, τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως, ἑτέρου ἂν εἴη λόγου. ῥυθμίζομεν οὖν τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκοντες, οἳ δὴ μοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν, μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες, ἅ τε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι, καὶ ἀγαθῶν ἀν-

δρῶν

δρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δέοντα ἐκμαν
θάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου
ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν
αἰσχρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μη-
δὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι, σοφισταὶ καὶ φιλό
σοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέν τοι καὶ ἐν
τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς, δημοσίᾳ παιδεύο
μεν ὑπὸ κωμῳδίαις καὶ τραγῳδίαις, ἀρετάς τε
ἀνδρῶν παλαιῶν καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τῶν μὲν
ἀποτρέποιντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπεύδοιεν. τοῖς δέ γε
κωμῳδοῖς, καὶ ἀποσκώπτειν, καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίε
μεν ἐν τοῦ πολίτας, οὓς ἂν αἰσχρὰ, καὶ ἀνάξια τῆς
πόλεως πολιτεύοντας αἴσθωνται, αὐτῶν τε ἐκεί
νων χάριν, ἀμείνους γὰρ οὕτω γίγνονται ὀνειδιζό-
μενοι, καὶ τῶν πολλῶν ὡς φεύγοιεν τὸν ὑπὸ τοῖς ὁ-
μοίοις ἔλεγχον. Αναχ. εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς φῄς,
τοὺς τραγῳδοὺς καὶ κωμῳδοὺς, εἴ γε ἐκεῖνοί εἰσιν,
ὑποδήματα μὲν βαρέα καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδε-
μένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλ-
μένοι, κρανη δὲ πολυκείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα
παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκρά
γεσαν, καὶ διέβαινον, οὐκ οἶδ', ὅπως ἀσφαλῶς ἐν
τοῖς ὑποδήμασι, Διονύσῳ δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις
ἑώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ βραχύτεροι μὲν ἐκείνων,
καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἧττον ἐβόων,
κρανη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γοῦν ἅ-
παν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν σκυ

θρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐ-
τοὺς, πέλας τηλικαύτας πλησυρομένους. Σό. οὐκ
ἐκείνους, ὦ γαθὲ, ᾤκτειρον, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρ-
χαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς,
καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῴδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ'
ὧν ἐν δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ,
σε καὶ αὐλοῦντας ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους
συνᾴδοντας, ἐν ἠύκλῳ συνεστῶτας, οὐδ' αὐτὰ, ὦ
Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ᾄσματα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ'
οὖν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις παραθηγόμενοι τὰς ψυ-
χὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνοντο. τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ
μάλιστα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν
ἀπεδύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἁπαλὰ, καὶ τέ-
λεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦ-
μεν πρὸς τὸν ἀέρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥ-
ραις ἑκάσταις, ὡς μήτε θάλπος δυσχεραίνειν, μήτε
πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν, ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ,
καὶ καταμαλαττόμεν, ὡς εὐτονότερα γίγνοιντο.
ἄτοπον γὰρ, εἰ τὰ μὲν σκύτη νομίζομεν ὑπὸ τοῦ
ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέστερα, καὶ πολλῷ δὲ
ἀρκέστερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα, τὸ δ' ἔτι
ζωῆς μετέχον σῶμα, μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ
τοῦ ἐλαίου διατεθήσεσθαι. τοὐντεῦθεν ποικίλα
τὰ γυμνάσια πλησιάσαντες, καὶ διδασκάλους
ἑκάστων πλησιάσαντες, τὸν μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν
δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τούς τε πόνους
καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς,
μὴ

μὴ δὲ ἀποτρέποιντο δέει τῶν τραυμάτων. οὗτος δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζετο ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζον ἐν οὗς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρρῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συνενευκότες παλαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς καὶ περιπλοκὰς καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐν ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι, δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς διαπονούμενα. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρὸν, ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρεῖαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ, ὅτι καὶ πολεμίῳ αὐδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακεὶς, καταῤῥίψει τε θᾶττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾷστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ανάχαρσι, ἐπ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα ποριζόμεθα, τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐῤῥωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κοῦφα καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγωνισαῖς. ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ οὗτος, οἵους εἰκὸς, σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι οὗς ἐν γυμνοῦς

ἂν, φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ὑπὸ δεικνυμένους, οἷα γυναικῶν σώματα, ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἱδρῶτί τε εὐθὺς πολλῷ ῥεόμενα, καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τοῦ κρανέι, καὶ μαλιστα, ἢν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ὑπὸ φλέγῃ. οἷς τί ἂν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι, εὖ τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποὶ, πολὺ τὸ ἔμψυχον, καὶ θερμὸν καὶ ἀνδρῶδες ὑπὸ φαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες, οὔτε ῥικνοὶ, καὶ κατεσκληκότες, οὔτε περιπληθεῖς εὖ βάρος, ἀλλὰ εὖ τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν τοῖς ἱδρῶσι ἐξαναλωκότες, ὁ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγὲς τοῦ φαύλου περιλελειμμένον, ἐρρωμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, οὗτος ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην, καὶ οὖν ἀθέρας ἀπὸ φυσῶντα, καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινοῦντα, καὶ προσωρεύοντα. καὶ διὰ οὗτος ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ὑπὸ μήκιστον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις, ὀψέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανείη. ὥσπερ ἂν, εἰ πῦρ τις φέρων,

ἅμα

ἅμα ἐμβάλοι ὀυ πυρὸν αὐτὸν, καὶ ὀυ τὴν καλάμην αὐτοῦ, καὶ ὀυ τὴν ἄχνην, αὖθις γὰρ ὠθῆ τὸν λιμῶντα ἐπανέιμι, θᾶττον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἡ καλαμη ἀναφλεγέιη, ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλογὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ καταμικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν κατακαυθέιη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος οὐδὲ κάματος, ὀυ τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα ῥᾳδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ' ὑπικρατήσειεν ὀυμαρῶς, τὰ ἔνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκεύασται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτά, ὡς μὴ παριέναι ὀυ τὸ εἴσω, μὴ δὲ παραδέχεσθαι μήτε ἥλιον αὐτὸν, μήτε κρύος ὠθῆ λύμῃ τοῦ σώματος. πρός τε τὸ ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ἐπιῤῥέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευασμένον, καὶ ὀυ τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀσκείμενον, ἀσπληροῖ ὀυθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμαίτους ὑπὲρ πλεῖστον παρέχεται. τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀναίλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναῤῥιπιζομένη, πλείων γίγνεται. καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς, ὀυ μῆκός τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ὀυ τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύτατον ὑπικουρίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στεῤῥὸν καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψαμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ὑπιστηρίξαι ῥᾴδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι,

ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς οὖν ἀσκοῦνται ἡμῖν
ἔτι, καὶ μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔ-
χοντες. εἶτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ὀυ μῆκος ἁμιλ-
λῶνται. εἶδ ὀυ δὲ καὶ ἄλλό τι ἐν τοῦ γυμνασίῳ χαλ-
κοῦν, περιφερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς, ὄχανον οὐκ
ἐχούσῃ, οὐδὲ τελαμῶνας, καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ,
κειμένου ἐν τοῦ μέσῳ, καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσ-
λειπτον ὑπὸ λειότητος, ἐκεῖνο τοίνυν ἄνωτε ἀναῤ-
ῥιπτοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ὀυ τὸ πόῤῥω, φιλοτιμού-
μενοι, ὅστις ὠθεῖ μήκιστον ἐξέλθοι, καὶ οὐ ἄλλους ὑπερ-
βάλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμους τε αὐτῶν κρα-
τύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν. ὁ πηλὸς δὲ
καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄ-
κουσον ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα ὑποβέβληνται,
πρῶτον μὲν, ὡς μὴ ὠθεῖ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐ-
τοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ὠθεῖ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πί-
πτοιεν. ἔπειτα καὶ τὸν ὄλισθον ἀνάγκη πλείω γίγνε-
σθαι, ἱδρούντων ἐν τοῦ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχέλυ-
σιν εἴκαζεν, οὐκ ἀχρεῖον οὐδὲ γελοῖον ὄν, ἀλλὰ καὶ
οὖν ὀυ ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπό-
ταν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων, ἀναγκάζωνται ἐγ-
κρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν διολισθαί-
νοντας. αἴρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἱδρωκότα, μετ' ἐλαίου
ἐκπεσεῖν, καὶ διαῤῥυῦναι τῶν χειρῶν σπουδάζον-
τα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσ-
περ ἔφην ἔμπροσθεν, ὀυ οὐ πολέμους καὶ χρήσι-
μα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα, ῥᾳδίως ἀράμενον ὑπ-
εξενεγκεῖν.

ἐξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἥκειν, μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐν ὑπερβολῇ ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν. τὴν μέντοι κόνιν, τοὐναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθαίνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν, καὶ ταῦτα, ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. ἐς μὲν ἐς τὸν ἱδρῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον ὑπὸ παττομένη, ἐς ὑπὸ πολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ ἡώλυμα γίγνεται μὴ βλαπτέσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραιοῖς τότε, καὶ ἀνεωγῶσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων, ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμᾷ, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παρασκησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ δεδιητημένων, καὶ ὃν ἂν ἕλῃ, τῶν ἐν τῷ λυκείῳ γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλὸν, εὐροίμην ἂν σε, ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὔξαιο γενέσθαι. οἶδα γὰρ, ὡς αὐτίκα ἕλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ ἐς μὴ ὑπὸ τῶν ἔργων, πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκὼς, καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι καὶ διαῤῥεῖν, καὶ λευκὸν εἶναι ἀπορίᾳ, καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἴσω τοῦ αἵματος. ταῦτ' ἐστιν, ὦ Ανάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν

ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτοῦ, κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν, εἰ ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν τε καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, περὶ μηδὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐν ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἔστι λέγειν, ὁπόταν ἔς τε εἰρήνην καὶ ἐν πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδαζόντες. Αναι. οὐκοῦν ὦ Σόλων, ἢν ποτε ἡμῖν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι χρισάμενοι τοῦ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε καὶ αὐτοὶ πὺξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι, κἀκεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι πάσσητε τὴν ψαμμον ἐν τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διαγχητε, ὑπὸ τὸ κρανὸς ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νὴ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξετε τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. οὐ γὰρ καλαίμη καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἐστε, ὡς τάχιστα ἐν διδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὀψέ ποτε ἄν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον

ὑποδείξητε,

ὑποδείξητε, τοιαῦτα γὰρ φῄς, εἰ μὴ πάνυ παρήκου-
σα τοῦ παραδείγματος. ἢ τὰς πανοπλίας ἐκεί-
νας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κωμῳδῶν τε καὶ τρα-
γῳδῶν, καὶ ἢν πεστεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κρά-
νη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἴητε
τοῖς ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι αὐτούς. καὶ ὑπο-
δήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδὴ, φεύγουσί τε
γὰρ, ἢν δέῃ, κοῦφα, καὶ ἢν διώκητε, ἄφυκτα τοῖς
πολεμίοις ἔσαι, ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόν-
των ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα, μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ
κομψὰ λῆρος ᾖ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ διατριβαὶ
ἀργοῦσι, καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ
βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι,
ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀλη-
θινῆς, τῇ γὲν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἅμιλλα οὐ πρὸς ἀλλή-
λους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς αὐτοὺς δυσμενεῖς ἔ-
σαι, μετὰ κινδύνων μελετῶσι τὴν ἀρετήν, ὥστε ἀ-
φέντας τὴν κόνιν καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτοὺς
τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα διδόντες τὰ ἀ-
κόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἔ-
σω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συρισμοῦ ἐλιττομένη, καὶ λί-
θος χειροπληθὴς, καὶ σάγαρις, καὶ γέῤῥον γὲν τῇ ἀρι-
στερᾷ, καὶ θώραξ καὶ κράνος. ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τι-
νος εὐμενείᾳ σώζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπ-
λώλατε ὑπό τινων ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων.
ἰδοὺ γέ τοι, ἢν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφί-
διον, τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς

νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεὶ αὖ ἕλοιμι ἂν γυμνάσιον, φυγόντων ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς αὐτιβλέπειν ὁμοίως ἀνδρὶ τολμῶντι, ἀλλὰ πολὺ σοῦ αὐθριαύτας αὖ πολιτάμενοι, καὶ πολὺ σοῦ κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλωτα αὖ μοι παράσχοιεν, λακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότ' αὖ ἴδοις οὐκ ἐπ' ὀρυθειῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὺς ἅπαντας αὐτίκα γλύοντ' αὖ, καὶ τὸ σίτος μεταβαφῶντες. ὅτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε, βαθεῖα οὖσα, ὡς μὴ αὖ ῥᾳδίως ἀναχεάσῃ λόφους ἅμα καὶ κρᾶνους πολεμίους ἰδόντας. Σό. οὐ ταῦτα ἔφαζεν, ὦ Ἀναχαρσι, Θρᾳκῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ὑμᾶς ἐστράτευζαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἱππολύτης ἐλαζασαι ὅπλα τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι, ὅσοι ἡμῶν γε ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπεισ' ἡπορ οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, ἵνα ἔπορ καὶ ἀνόπλοις ἀζαγωμεν ὅπου σοῦ κινδυνώσας, ἀλλ' ἐπεισ' αὖ καθ' αὑτοὺς ἀρίστους γενόμενοι, ἀσκοῦμεν τὸ μετὰ ταῦτα ἔπορ ξυὺ τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι. Ανά. καὶ πού ἔστιν ὑμῖν ὅτι τὸ γυμνάσιον τὸ γε τοῖς ὅπλοις; ὁ γὰρ εἶδον ἐγωγε γε τῇ πόλει τοιοῦτον ὀλέγ, ἅπασιν αὐτοῖν γε ἰσύκλῳ πολιελθών. Σό. ἀλλὰ ἴδοις ἂν ὦ Ἀναχαρσι, ὡς πλέον ὑμῖν σωσιπατείψας, καὶ ὅπλα ἐκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα, ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους καὶ φάλαρα καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας χιλίους τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν.

τὸ

τὸ μὲν τοι ὁπλοφορεῖν ἀεί, ὦ ἀκινάκλω πόλεμον ζῶδι, πόλεμον γὰρ εἰρήνην οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόσιμόν γ' ὄτιν, ὅτις γὰρ ἄσει σιδηροφοροίη, μηδ' ἀεὶ, ἢ ὅπλα ἀξενεγκοιεῖς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοί, γὰρ ὅπλοις ἀεὶ βιοῦντες. τότε γὰρ γὰρ ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον δ' ὦν βουλοίμην, καὶ οἱ πόλεμοι μᾶλλα πολλοί· καὶ ἄδηλον, ὁπότε τις ὦν ἐπᾴσας, καὶ μάλιστα κατὰ σπουδὰς ἐπὶ δὴ ἀμάξης, φονεύσειεν. ἥτε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία, αὐθαιρέτως, ὦ μὴ γὰρ νόμῳ ξυμποιητεύεσθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τὸν σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα, εἴ τις βιάζοιτο. Ανακ. εἶτα ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαίως ἕνεκα, πόλεμον ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων φείδεσθαι, ὡς μὴ δι' ἀχρεῖος ὄντα φθείροιτο, ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, δὴ χρείας ἐπιστάσης. τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, ὁδενὸς δεινὸν ἐπέγον τος, καταπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἱδρώτων καταναλίσκοντες, ὁ ταμιευόμενοι πρὸς τὸν ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὖτ', ἀλλ' εἰκῇ, ἐν τῷ πολῷ καὶ τῇ νόνῃ ἐκχέοντες. Σό. ἔοικας ὦ Ανάχαρσι ζηλοῦν δ' ἐπιδιαμένως πεῖσαι γνῶναι, ὡς οἶνον ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῳ ὑγρῷ ὁμοίαν αὐτὴν ὄντα. δ' ἐδίδας ἂν, μὴ ὥσπερ δὲ ἀγγεῖα κεραμεᾶ λαθὴ διαῤῥυεῖσα ἐν τοῖς πόνοις, καὶ τὰ ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴκητ' τὸ σῶμα καταλιπόντα, ὑπὸ μηδενὸς ἔνδοθεν ἀναπληρούμενον. τὸ δ' ὀχ ὅτως ἔχει σοι, ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτὴν διαυλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ὦν ῥέῃ, καὶ διὰ δ' διδας μῦθον,

εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἢν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ἦ, μὴ δὲ διαρκῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλαπτοιτο ἀν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ὠδὶ πυρὸς καὶ λύχνου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας ἀν, καὶ μεῖζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ, παραθήγων τοῦ πνεύματι, καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀπεσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀπεχρῶσαν τὴν ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον, οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς, οἶμαι, τὴν ῥίζης ἀνεφύετο. Ανα. ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι, λεπτότερα γὰρ, ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινος φροντίδος, καὶ διανοίας ὀξὺ διεδορκυίας δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι πάντως εἰπὲ, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ολυμπιάσι, καὶ Ισθμοῖ καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοὶ, ὡς φῂς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδέ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθε τὴν ἅμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς οὐ τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ὠνδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε, ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, οὗ τινος ἕνεκα τοῦτο ποιεῖτε. Σό. ἡγούμεθα γὰρ, ὦ Ανάχαρσι, τὴν οὐ τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἀν πλείω ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ελλησι, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς οὐ τούτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ὠνμελοῦνται, ὡς

μὴ

μὴ αἰσχύνοιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστος αὑτὸν ἀποδεικνύοι. καὶ τὰ ἆθλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ σεμνότατον γυμνάσασθαι, καὶ δι' ἀκριβείας ἅπαντα τὰ πρὸς τὸν ἀγῶνα ἐπιτηδεύσαντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔπεστιν ἡ ἄσκησις, ἀπίασιν, οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων, ἀρετῆς καὶ πόνων ὀρεγόμενοι. ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τὸν τῆς Διὸς κλείας ὄρχον ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο, ἢ τίς ἂν τι λαμπρὸν ὀργάσασθαι ὠφελήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιμ' ἂν σοι, ὁποῖοί γ' ὀλέμοις ἂν πατρίδος, καὶ παίδων καὶ γυναικῶν, μὴ ἱδρῶτι γένοιντ' ἂν ὅπλα ἔχοντες, οἱ κατίνου τὸ εἰ, καὶ μήλων, γυμνοὶ τοσαύτην πεφυμέναν δι' ἀνικάτου εἰσφορόμενοι. καί τοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, μὴ ὅτι δὲ ὧν ἐδὴ τούτοις οὐ μικραὶ, ἢ γελάσῃ δ' ἥλιον, καὶ μάλιστα, ἢν μάθῃς, ὡς ἐγὼ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέτακται τοῖς φιλίαις παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα δι' ἀπτυκτύοντα μέχρι δι' ἐχάτης ἀπαγορεύσεως. ἀλλ' οὐ δὲ ὅσον γελοῖον, ἐγὼ δὲ λύεται γάρ τις ἡρέμα ταῖς ψυχαῖς ὀρμὴ δι' ὅσων ἡνιδιώους, ὡς μὴ ἀγριωτέρους καὶ ἀτολμοτέρους φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, μὴ δὲ πεφαπαγορεύσιον ἐγὼ τραυμάτων ἢ λαμάτων, ἢ τὸ ἄλλο δυσχερές. τὸ δὲ μὴ γ' ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐ-

τῶν, καὶ ὁρᾷν πυρωσκομένους ἅπαν, θυμοῦσθαι γὰρ, καὶ σκαιῶς γε καὶ πρόσφορα γε ἀλυσιτελῆ, ἀκροφάτειν οὐκ ἀρίστους, καὶ οἷς αὖ τις ἄμεινον χρήσαιτο κατὰ τὸν συμποσίων. ἐπεὶ δὲ φῆς ὦ Δημάρετε καὶ τἄλλα Ἑλλάδα ἐπεπλεῦσθαι, μέμνησο, ὦ ποτε καὶ ὃν Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μὴ δὲ ἐκείνων, μὴ δὲ οἶσθα μαθεῖν πονεῖν αὐτὸν, ὁπόταν ἢ σφαῖρας τύχῃ γε ὁ θεράπων συμπεσόντων, παίσειν ἀλλήλους, ἢ ὃν χωρίον ὑπελθόντες, ὕλαπι πολυγραμμένον, ὃν φάλαγγα στησάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ὀργάζονται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις αὖ ἐκβάλωσι τὸν πολιγράμματον ὁ ἕτερον σύνταγμα, οἱ ἕτεροι αὖ ὑπὸ Λυκοῦργον, οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν σωσθοῦντες ὃν ὁ ὕλαξ, τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν, ὃ οὐδεὶς αὖ ἔπαισεν. μάλιστα δὲ, ἢν ὁρᾷς μαστιγουμένους αὐτὸν ὑπὸ τοῦ βωμῷ, ὃ αἷμα τι ῥεομένους, πατέρας δὲ ὃ μητέρας παρεστῶσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ὑπὸ τοῖς γινομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἢν μὴ αὐτέχοιεν πρὸς τὰς πληγὰς, ὃ ἱκετεύουσας ὑπὸ μήκιστον ἀφαιρεῖσθαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς σκαιοῖς. πολλοί γοῦν καὶ φιλοτιμίαν τοῦ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, τὸν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μὴ δὲ ἐξαιτοῖς σώμασιν, ὧν καὶ οὐ φειδόμενοι ὑπὲρ τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῶν Σπάρτης ἀναστεβῶντας, ὅταν τοίνυν ὁρᾷς κἀκεῖνα, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς

ὑπολάβης αὐτοῦ, μήτε εἴπῃς, ὡς οὐδεμιᾶς ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων. εἴποι γὰρ ἄν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος, ὁ νομοθέτης αὐτῶν, πολλὰ τὰ εὔλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει αὐτοῦ, οὐκ ἐχθρὸς ὤν, οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῇ πόλεως εἰκῇ παρανα-λίσκων, ἀλλὰ καρτερικοτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξιῶν εἶναι τοῦ σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καί τοι κἂν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἄν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόῤῥητόν τι ἐξείποι τῇ Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν ἁμιλλώμενος πρὸς τὸν παίοντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν. Ανά. ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθευμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο; Σό. πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοῦ νόμους αὐτοῖς, Κρήτηθεν ἀφικόμενος. ἀπρεδεδημήκει δὲ παρὰ τοῦ Κρῆτας, ὅτι ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνωος τοῦ Διὸς νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς. Ανά. τί οὖν οὐ καὶ σὺ ὦ Σόλων ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους, καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστιν. Σό. ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ανάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα. ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιοῦμεν. Ανά. οὐκ, ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μα

σιγοῦδαι γυμνὸν, αὖω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε, ἵν' ποτε ὦν δημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλυθήσεσθαι δημοσίᾳ πᾶς αὐτῶν, ὧν γε λῶν ἑκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτομένους, καθάπερ λέπας ἢ λωποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ὀργαζομένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἐλευθέρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' ἑαυτῆς πάσχουσα. Σό. μὴ ἐρήμην, ὦ γνναῖε, μὴ δὲ τῶν ἀνδρῶν ἁπάντων, μόνον αὐτὸς λέγων, οἷον κρατεῖν ἔοικας γάρ τις, ὁ καὶ ὥσπερ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα αὐτόρρων γε Σπάρτη. πλὴν ἀλλ', ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερα σοι διεξεληλύθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ ἀρθρονομένων γε τούτοις ἔοικας, οὐκ ἄδηκα αὐτὸ σιγᾶν ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς γε ἂν μέρει διεξέλθῃς πρός με, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι δασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ἡμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις αὐτρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν αὖ δρθὸν ἀγαθοὶ γίγνονται. Ανά. δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σόλων. καὶ ἐγωγε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σμικρὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἵγε οὐδὲ ἡ ῥῆτρα παταχθιῶν τολμήσαιμεν ἂν μίαν πλυγίδα, δειλοὶ γάρ δυμεν, ἀλλὰ εἰρήσεταί γε, ὁποῖα ἂν εἴη. δυ αὖ ἐρωμένου τοι, εἰ δοκεῖ, ἐπορβαλώμεθα τὴν σπουδαίαν, ὡς ἄ, τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον γνοίησαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἄ, τε χρὴ εἰπεῖν, σπουδάζοιμι τῇ μνήμῃ

ἐπελθών.

ἐπελθών. τὸ δ' νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἀδη τόποις, ἔστ' ἐρα γὰρ ἤδη.

Περὶ τοῦ θους.

Ἄξιόν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς ἤθεσι γινόμενα καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων ἑλκθεν αὐτὸν οἷς θις λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις, οὓς ὀδύρονται; οὐ μάτην Πλούτωνα καὶ Πορσεφόνην, κατ' οὐδεμίαν ὠμότητα μνούμενοι ἀφῶς, οὔτ' ἐπὶ νηρὰ ταῦτα, καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τοὐναντίον ἥδιόν τε βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τῶν λύπῃ ὠμὸν τρέποντος, ἐπεισιὼν τοίνυν ἀρθαυίη τις, οὕτω ποιῶσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι, ὡς τινας πρὸς αὐτὸ τὸ θανάτου δόξας ἔχουσιν, οὕτω γὰρ ἔσται φανερόν, ὃ τινος γένηται τὰ πρὸς ἐκεῖνα ὠμότητος δύουσιν. ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσιν, Ομήρου τε καὶ Ησιόδου, τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς πρὸς τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τῶν ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν ἅδου ὑπειλήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον αὐτὸν εἶναι, καὶ ζοφερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως, αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ὄντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα λεκλημένον, ὡς μοι τῶν τοιούτων

τα λεγῶν τὸς ἔλεγε, διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς, τῇ προσηγορείᾳ τετιμημένον, ὃν μὲν τὸν πλούτωνα, τὴν παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον κατασκάσθαι τὸν τοιοῦτον. διεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀφθανόντων, καταλεξάμενον ἕ αὐτοῦ, καὶ παραλαβόντα κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, οὐδ' ἐπὶ τὸ παραπαν ἐπ' ἀνόδου ὑφιέμενον, πλὴν ὀλίγων τινῶν ἀπάντων τῶν αἰῶνα· τινὰ δὲ ὀλίγων, ὡδὶ μετίσασι αἰτίαις. προιέρεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτὸν ποταμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, ἐπ' ἐνόμων τῶν ὀνομάτων, Κωκυτοῦ γὰρ, καὶ Πυριφλεγέθοντος, καὶ τὰ τοιαῦτα διεκλῶνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη πρόκειται, πρώτη διεχομένη σὺν ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἐπὶ διαπλῦσαι ἢ παρελθεῖν αὖθις τ' πορθμέως, βαθεῖά τε γὰρ πᾶσα τοῖς ποσὶ, διὰ διανήξασθαι πολλὴ, καὶ ὅλως, οὐκ αὖ αὐτὴν διαπλάνη οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόλου, καὶ πύλη οὖσα Ἀλαμαντίνη, ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακοῦ ὄντι, τὴν φρουρὰν ὧν τεταγμένον. καὶ παρ' αὐτῷ λύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρον, σὺν μὲν ἀφικνουμένους φίλιόν τι καὶ εἰρωνικὸν προσβλέπων, σὺν δὲ πειρῶντας ἀκροβολισκειν ὑλακτῶν, καὶ ὅλῳ χάσματι δεδηγμένον. πορευθέντας δὲ τὴν λίμνην ὧν τὸ ἔσω, λειμὼν ἔστω λέγεται μέγας, ὅλῳ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμου, λήθης γοῦν διὰ ὃν ὀνόμασαι. ταῦτα γὰρ ἀμέλει δικυήσαντο

σαντο τοῖς πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι, Αλκηστίς τε
καὶ Πρωτεσίλαος, οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ
Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ Ομήρου Οδυσσεὺς, μαλα σεμ-
νοὶ, καὶ ἀξιόπιστοι μαρτυρεῖν, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πιόν-
τες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὐτῶν. ὁ μὲν
οὖν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη
δυνασεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχου-
σιν, ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδια-
πράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Εριννύες τε καὶ ποιναὶ καὶ
φόβοι, καὶ ὁ Ερμῆς, οὗτος μέν γε οὐκ αἰεὶ συμπα-
ρών. ὕπαρχοι δὲ, καὶ σατραπαι καὶ δικασταὶ κά-
θηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ραδάμανθυς, Κρῆτες
ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν
ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκό-
τας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς
ἀκρικίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐν τὸ Ηλύσιον πεδίον,
τοῦ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους, ἂν δέ τινας τῶν πονη-
ρῶν λάβωσι, ταῖς Εριννύσι παραδόντες, ἐν τὸν
τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι, κατὰ λόγον τῆς ἀδι-
κίας κολασθησομένους. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν οὐ
πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ καιόμενοι, καὶ ὑπὸ
γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ συμφερόμενοι, καὶ λί-
θους ἀνακυλίοντες. ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ
τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τοῦ δίψους
ὁ κακοδαίμων ἀκρθανεῖν. οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου, πολλοὶ
ὄντες οὗτοι, ἐν τοῦ λειμῶνι πλανῶντες ἄνευ τῶν σω-
μάτων, σκιαὶ γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἁφῇ, καθαπερ

καπνὸς, ἀφανιζόμενοι. τρέφοντες δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ὑπὲρ τῶν τάφων, ὡς εἴ τῳ μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος ἢ συγγενὴς, ἄσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμώττων, ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται. ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλοὺς, ὥστε ἐπειδάν τις ἀπεθανῇ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέροντες ὀβολὸν, εἰς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τοῦ πορθμεῖ τῆς ναυτιλίας γενησόμενον, οὐ πρότερον ἐξετάσαντες, ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς ἢ Μακεδονικὸς ἢ Αἰγιναῖος ὀβολὸς, οὐδ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν, μὴ ἔχειν τὰ πορθμεῖα καταβαλεῖν, οὕτω γὰρ ἂν, οὐ πρᾶδιεξαμένου τοῦ πορθμέως, ἀναπόμπιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦντο. μετὰ ταῦτα δὲ, λούσαντες αὐτοὺς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ, καὶ μύρῳ τοῦ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα, πρὸς δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῷεν δηλονότι παρὰ τὴν ὁδὸν, μὴ δὲ γυμνοὶ βλέποιντο τοῦ Κερβέρῳ. οἰμωγαὶ δὲ ὑπὸ τούτοις, καὶ ἠωκυτὸς γυναικῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ παραττομένη κόμη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαὶ, καί που καὶ ἐσθὴς καταῤῥήγνυται, καὶ κόνις ὑπὸ τῇ κεφαλῇ πάσσεται. καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τοῦ νεκροῦ, οἱ μὲν

γὰρ

γὰρ χαμαὶ κυλινδεῖσθαι πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος, ὁ δὲ ζυχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν εὐσεφανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ὃν πομπὴν κεκοσμημένος. εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ νὴ Δί', ὁ πατὴρ ἐν μέσῳ τῷ συγγενῶν πρόεισιν, καὶ πορφυρίς αὐτῷ, πρόκειδω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ θέαμα ᾖ, φωνὰς ἀλλοκότους καὶ μανίας ἀφίησι, πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀνακείναιτ' ἄν, εἰ λάβοι φωνήν. φήσει γὰρ ὁ πατὴρ, γοερόν τι φθεγγόμενος, καὶ παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, τέκνον ἥδιστον, οἴχῃ μοι, καὶ τέθνηκας, οὐ πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ, ἐπὶ τὸν ἄθλιον καταλιπὼν, οὐ γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος, οὐ γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθών. οὐ λωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ὀρασθήσῃ τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ. ταῦτα δὲ, καὶ τὰ τοιαῦτα φήσει οἰόμενος ἐμὲ ἥδεσθαι μὲν ἐπὶ τούτων, καὶ ὠφελεῖσθαι καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν, οὐ δυνάσθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καί τοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ὠνηκότες φασὶν, καὶ ἐδώδιμα, καὶ ἄλλον κόσμον συνηκτέρξαν, ἢ συνηκτώρυξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κἀκεῖ. ὁ δ' οὐ προβούλευτος ὁ ἀγαθὸς οὐτωσὶ ταῦτα ταῦτα, ὁπόσα εἴρηκε, καὶ ἐπὶ τούτοις πλείονα οὔτε τοῖς παισὶν εἶνεκα τρα-

γῳδεῖν ἔοικεν, οἷδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ' ἂν μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος, οὔτε μὴν αὐτοῦ, φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν, ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς Βοῆς, οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται Βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἐστιν, αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα λῃρεῖν, οὔθ' ὅτι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς, εἰδότα, οὔθ' ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ οὔτε τὸν βίον αὐτοῦ ἐξετάσαντα, ὁποῖός ἐστιν, οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μετάστασιν, ὥς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραινεν. εἴποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Αἰδωνέα, πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι ματαιάζοντα, ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τῆς κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ὑπὸ πολῆς ἀμύσσων. τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολύ σου βελτίω, καὶ μακαριώτερον γεγενημένον. ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοιοῦτοσι γέρων ἐγενόμην, οἷος εἶ σὺ, φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐῤῥυτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθὴς, καὶ ὅλως, ὑπὸ τοῦ χρόνου Σαθρὸς, πολλὰς τρια κάδας καὶ Ολυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα παραπαίων, ὠδὶ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μαίταιε, τί σοι χρηστὸν ἐστὶν δοκεῖ περὶ τὸν βίον, οὗ μηκέτι μεθέξομεν. ἢ σοὺ πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα καὶ ἐσθῆτα, καὶ Αφροδίσια, καὶ δέδιας, μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος ἀπόλωμαι;

φαι; οὐκ γίνοεῖς δέ, ὅτι τὸ μὴ διψᾶν, πολὺ κάλλιον
τοῦ πιεῖν, καὶ τὸ μὴ πεινᾶν τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ῥι
γοῦν τοῦ ἀμπεχόνης δυπορεῖν; φέρε τοίνυν, ἐπει-
δὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, διδαξωμαί σε θρυλῶν ἀληθέ-
σφρον. νῦν δὴ καλαβὼν δὲ ἐπαρχῆς, Βόα, τέκνον
ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις, οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥι
γώσεις. οἴχη μοι καπνὸς αἰμορ, ἐκφυτὼν τὰς νόζους,
οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιὼς, ὁ πολέμορ, οὐ τύραννον.
οὐκ ὄρφως σε αἰκισθσει, οὐδὲ σιωπουσία παρατρέψει,
οὐδὲ παθήσεις ἀδὴ τούτῳ δὶς ἢ τρὶς δ᾽ ἡμέρας, ὧ
δ᾽ συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονηθείσῃ, γέρορ γρύ-
μλου, οὐδ᾽ ὀχληρὸς ἔσῃ, τοῖς νέοις βλεπόμλου.
αὖ ταῦτα λέγῃς ὦ πάτορ, οὐκ οἶσα πολὺ ἀληθέσε
ρα, καὶ γελοιότερα ἐκείνωρ ὁρᾶρ; ἀλλὰ ὅρα, μὴ τό
δε σε αἰτᾷ, καὶ δεινοῦ τορ παῤ ἡμῖρ ζόφορ, καὶ τὶ
πολὺ σκότου, κἄτα δέδιας, μή σοι ἀποπνιγῶ,
κατακλειδεὶς ἐν τῷ μνήματι. χρὴ δὲ πῶς ταῦτα
λογίζεσθαι, ὅτι τῶν ὀφθαλμῶρ διασαπγέντωρ, ἢ μὰ
νὴ Δία, καγόντωρ μετ᾽ ὀλίγορ, εἶγε καῦσαί με διε-
γνώκατε, οὔτε σκότου, οὔτε φῶς ὁρᾷρ διεκσό-
μεθα. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, τί δέ με ὁ κω-
κυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πῶς τορ αὐλὸν αὖτη
σορνοτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν πρὸς τορ θρηνορ
ἀμετρία, τί δὲ ὁ κατὰ τοῦ τάφου λίθος ἐσεφανω-
μένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τορ ἄπρατορ ὠφελεῖν,
ἢ νομίζετε κατασαλεῦσαι αὐτορ πρὸς ἡμᾶς, καὶ με-
θ᾽ ἡμῶν τοῦ Ἅιδου διεξελθεῖν; τὰ μὲν γὰρ ὠδὴ τῶν κατηγορ

μοῦ λαὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν νοσημάτων πλῆ παρεσκευασμένων, ὁ καπνὸς παραλαβὼν, αὖθις εἰς τὴν οὐρανὸν οἴχεται, μυδ' ὁτιοῦν ἡμᾶς ὀνήσας κάτω. ἡ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον, ἐκτὸς εἰ μὴ τῷ σωθῆναι ἡμᾶς σιτεῖσθαι ποιήσειεν. οὐχ οὕτως ἄκαρπος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχή, οὐδ' ὧν ἐλείπομεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα καὶ ὑμῶν τὰ σιτία μετασελλώμεθα. ὥστε μοι νὴ τὸν Τισιφόνην, πάλαι δή, ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε, λαὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῆλθε λύπη καὶ ἀνακαγχάσαι, διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, λαὶ τὰ ὄρια, οἷς μοι τὰς σιαγόνας ἀπεδήξατε, ὡς ἄρα μὴ ἐπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε. πῶς Διὸς δὲ αὖ λέγει ταῦτα ὁ νεκρὸς ὧν γραφεὶς, ἀνακλίνας οὖν ἐπ' ἀγκῶνος, ὃν αὖ οἰόμεθα δικαιότατα αὖ αὖθις ἐπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι κὴ βοῶσι, καὶ μεταδιαλάμψοί τινα θρύλλων σοφιστὴν, πολλὰς συμπεπλεχότα παλαιὰς συμφοράς, τότῳ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ τῆς αὐθαδείας κατακρῶντι, ὅποι αὖ ἐκεῖνος ἀφήκῃ, πῶς ἡ μέλος ἐπαοιδοντες. καὶ μέχρι μὲν θρύλλων ὁ αὐτὸς ἅπασιν νόμος τῆς ἀβελτηρίας, τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διελόμενοι κατ' ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ἀνέλυσε πρόβατα, ὁ δὲ Σκύθης κατέδαισε. ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος, οὗτος μέν τοι, λέγω δὲ ἰδίων, ξηραίνας τὸν νεκρὸν, σώδιον πεπλασμένον καὶ συμπότην ἐποιήσατο. πολλάκις δὲ καὶ διεμύλωσε χρημάτων, αὖθις δὲ Αἰγυπτίῳ ἐλύσε τῷ

τὴν ἀπρείαν, ἐν ἔχυρον, ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενό-
μενος ἐν καιρῷ. χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδεσι
καὶ στῆλαι, καὶ ὠλγραίμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκοῦν-
τα, πῶς οὐ περιττὰ, καὶ παιδιαῖς προσεοικότα; καί-
τοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ὠλταφί-
ους εἶπον ὠδὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ συναγορεύον-
τες ἢ μαρτυροῦντες πρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς τοῦ
νεκρῷ. ὠδὶ πᾶσι τούτοις τὸ περίδειπνον, καὶ πάρει-
σιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦντες
τοῦ τετελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύσασθαι, ὡς οὐκ
ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ'
ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκότας.
καὶ μέχρι μέν τινος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον ἀ-
ναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας. εἰ δὲ καὶ
τὸν παράπαν κλάειν διέγνωκας, αὐτοῦ τε τούτου ἕνε-
κα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσῃς πρὸς τοῦ
πένθους τὸν μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἁπάντων
ῥαψῳδοῦνται δύο τοῦ Ὁμήρου στίχοι, Καὶ γάρ τ' ἠΰ-
κομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου, καὶ, Γαστέρι δ' οὔπως
ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς. οἱ δὲ ἅπτονται μὲν,
αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιότες, εἰ φανοῦν-
ται, μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν φιλτάτων, τοῖς ἀν-
θρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ
τούτων γελοιότερα εὕροι τις ἄν, ὠλτηρῶν ἐν τοῖς
πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸν μέγιστον
τῶν κακῶν τὸν θάνατον οἴεσθαι.

Ρητόρων διδάσκαλος.

Ερωτᾷς ὦ μειρακιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ χρήσιμος καὶ τὸ σεμνότατον ὄντως, καὶ πανδήμου ὀνόματος ἀξιος εἶναι δόξειε. ἀξιώτατα γὰρ εἶναί σοι φῂς, εἰ μὴ τοιαύτῳ τινὰ τῷ διώκειν πορευθείη λοιο γὼ τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς ἁπάντων, καὶ ἀφορᾶσθαι, πορισαιτο δὲ κάλλιστον ἄθυρμα τοῖς Ελλησι διατρίβοντα, καὶ δὴ τὰς ὁδοὺς ἀγούσας ὁδοὺς, αἵτινές ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν, ἀλλὰ οὐδεὶς φθόνος, ὦ παῖ, καὶ μάλιστα, ὁπότε νέος τις αὐτὸς ὢν, ὀρεγόμενος τῶν ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς, ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιτο, ἱκετεύῃ τι χρῆμα, τῷ συμβουλῷ οὔσαν, καθάπερ νῦν σὺ, ὅτου αὐτοῖς προσελθών. ὥστε ἄκουε τόγε ἐπ' ἐμοὶ, καὶ πάνυ θαῤῥῶν, ὡς μάλιστα δ' εἰνὸς ἀνὴρ ἔσῃ γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ, ἢν δὲ μετὰ τοῦτο ἐθελήσῃς αὐτὸς ἐμμένειν, οἷς ἂν ἀκούσῃς παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπόνως αὐτὰ μελετᾷν, μὴ προθύμως ἀνύειν τῷ ὁδῷ, ἐς ἣν ἀφίκῃ πρὸς τὸ τέρμα. τὸ μὲν οὖν θήραμα σμικρὸν, οὐδὲ ὀλίγης δεῖ πανουργίας δεόμενον, ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ καὶ πονῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνῆσαι, μὴ πάνυ ὀκνοῦντα ἄξιον. σκόπει γοῦν, ὁπόσοι τέως μηδ' ὄντες, ἔνδοξοι καὶ πλούσιοι, μὴ νὴ Δί', ἐνηνέατοι ἐδόξαν ἀπὸ τῶν λόγων, ὅμως δὲ μὴ δίεσιθι, μὴ δὲ πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἐλπιζομένων ἀπο-

λύωσι

δυσπετήσης, μυρίους τινὰς τῶν πόνους πρὸς πονή-
σειν οἰηθείς. οὐ γάρ σε τραχεῖαί τινα, οὐδὲ ὄρθιον,
καὶ ἱδρῶτα μεσῶν ἡμῖν γε ἄξομεν, ὡς ἐκ μέσης
αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα, ἐπεὶ οὐδ' ἂν ἀφέ-
ροιμεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τῷ σωφρονεῖν ἐκείνῳ κρωμῶ-
ται, μακρὰν καὶ αὐανῆ, καὶ καματηράν, καὶ ὡς
τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν
ἀξιόχρεων συμβολῆς, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἥδιόν τε
ἅμα καὶ ἀσφαλέστερον, καὶ ἱππήλατον καὶ ναυ-
τικήν, σοὶ πολλῇ τῇ θυμηδίᾳ καὶ τρυφῇ, διὰ λει-
μώνων βαδίων, καὶ σκιᾶς ἀπειβοῦς χολῇ, κῆβδη
δίων αἰσίων, αἰσθησιν τῇ ἄκρᾳ, καὶ ἀγρυ-
σεις οὐ καμών. καὶ νὴ Δί' ὀλυχήσιν, κατακείμενον
ἔκπνους, ὁπόσοι τῶν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑ-
ψηλοῦ ὥσπερ ἐπὶ τὴν σωφρονεῖν διὰ ἀόδου, ἐπι
κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλιθρῶν τῶν κρημνῶν μό-
λις αἰρόντας, ἀπηκυλιομένους ὑπὸ λιφαλῶν χιό
τε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας πρὸς τρα-
χείαις ταῖς πέτραις, σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐστε-
φανωμένον, ὀλυμπονείκαις ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βρα
χεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ, πρὸς τῆς ῥητορικῆς, μονονχὶ κα
θεύδων, λαβών. ἢ μὴν δὴ τὸ σχοῖνος ὅτω μεγάλη,
ἀλλὰ πρὸς φιλίου Διὸς μὴ ἀπιστήσῃς, εἰ ξένα τἄμα
κῆ ἥδιστά σοι ταῦτα ὑπὸ δείξειν φαμέν. εἰ γὰρ Ησίοδος
ἦν, ὀλίγα φύλλα ἐκ τοῦ Ελικῶνος λαβών, αὐτίκα μά
λα ποιητὴς ἐκ ποιμένος καθίστη, κῆ ἥδε θεὸν κῆ ἡρώ-
ων ὑμνῶν, κἀθέχος ἐκ Μουσῶν ἐγκόμιος, ῥήτορα δὲ, ὃ

πολὺ γὰρ ἔρθε τῆς ποιητικῆς μεγαληγορίας ἐστὶν, γὰρ
βραχεῖ καταστῆναι ἀδύνατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν
ταχίστην ὁδὸν, ὡς ἔγωγε καὶ διηγήσασθαί σοι βού-
λομαι Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι' ἀπι-
στίαν ἀτελῆ γενομένην, καὶ τοῦ ἀκούσαντι ἀνόνη-
τον. ἦρχε μὲν γὰρ ἤδη Αλέξανδρος Περσῶν, μετὰ
τῆς γὰρ Αρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθηρηκὼς, ἔδει δὲ
πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τοὺς γραμματοφό-
ρους, τὰ ὑπὲρ τάγματα τοῦ Αλεξάνδρου κομίζον-
τας. ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ οὐ Αἴγυπτον ἐγίγνετο ἡ
ὁδὸς, ἐκπερϊγέναι γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἶτα διὰ τῆς Βα-
βυλωνίας εἰς τῆς Αραβίαν ἐλθεῖν, εἶτα ἐρήμην πολ-
λὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις οὐ Αἴγυ-
πτον, εἴκοσι μηκίστους ἀνδρὶ οὐζώνῳ σταθμοὺς τού-
τους διανύσαντα. ἤχθετο οὖν Αλέξανδρος ὠθὶ τοῦ
τῳ, διότι Αἰγυπτίους τι παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ
εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατράπαις τὰ δο-
κοῦντά οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπο-
ρος, ἐγώ σοι, ἔφη, ὦ Βασιλεῦ, ὑπισχνοῦμαι δείξειν
ὁδὸν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. εἰ γὰρ
τις ὑπερβαίη τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίη δ' ἂν τρι-
ταῖος, αὐτίκα μαλα γὰρ Αἰγύπτῳ οὗτός ἐστι, καὶ
εἶχεν οὕτω. πλὴν ὅγε Αλέξανδρος οὐκ ἐπίστευ-
σεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο, οὕτω τὸ
πρᾶδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον ἐδόκει τοῖς πολ-
λοῖς. ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτὸ, εἴσῃ γὰρ πειρώ-
μενος, ὡς οὐδέν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μιᾶς
οὐδ'

οὐδ' ὅλης ἡμέρας, ὥσπερ ἐπαθόντα τὸν ὄρθον ἐκ
Πορσῶν δὲ Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ
ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα γραψαμένῳ δι' λόγων,
ἐναντίαν ὧν δεῖξαι τῇ ὁδῷ. δύο γάρ ἐστον, αἱ
πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγουσιν, ἧς ὁρᾷν ὀ μὲν ἴσως μοι
δοκεῖς. καὶ δῆτα ἡ μὲν ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω, πάν-
υ καλὴ καὶ ὀλυμπόσιος, τὸ δὲ ἀμαλθείας κέ-
ρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ, παντοίοις καρποῖς ὥσπερ
βρύον. ἐν θαυμαστῷ δέ μοι δόκει τὸν πλοῦτον παρε-
σῶσα ὁρᾶν, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ
ἡ δόξα δὲ ἡ ἰσχὺς παρέσωσαν, οἱ ἔπαινοι πόδα
ἄκραν αὐτῇ, ὁρῶσι μικροῖς ἐοικότες, πολλοὶ ἀ-
παντα χόθεν πόδα πλεκόμενοι ἐκπετόμενοι, εἴ τῳ
τὸν Νέστορος ἴσως ὁρᾷς μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν
λείμενον ὥσπερ κρονοδέλεου τινὸς ἱπποποτάμου,
οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ, μικρὰ δέ τινα
παιδία παρ' αὐτὸν παίζοντα, πήχεις αὐτοῦ οἱ Αἰ
γύπτιοι καλοῦσι, τοιοῦτοι τὴν πόδα τῇ ῥητορικῇ
οἱ ἔπαινοι. πρόσει δὴ σὺ ὁρᾶσις, ὦ θυμῶν δηλα-
δὴ ὅτι τάχιστα γένεσθαι ὦδε ἀκρας, ὡς γαμή
σειάς τε αὐτῇ ἀνελθὼν, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἔχοις,
τὸν πλοῦτον, τῇ δόξαν, οὓς ἐπαίνους, νόμῳ γὰρ ἅ-
παντα γίγνεται τῷ γεγαμηκότος. εἶτα ἐπεισ' αὖ
πλησιάσεις τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀχθηγινώ-
σκεις τὴν ὁδόν, ἡ δὲ πρᾶγμα ὁμοίον σοι ἐν δο-
κεῖ, οἷα ἡ Ὀρνὺξ ἐφαίνετο τοῖς Μακεδόσιν, ἀποξυ-
σον αὐτῇ ἅπαντα χόθεν ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ

ὀρνέοις ὑπερπτῆναι ῥᾳδίαν, Διονύσου τινὸς, ἢ Ἡρα-
κλέους, εἰ μέλλοι καθαιρεθήσεσθαι, δεομένην, ταῦ-
τά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον. εἶτα μετ' ὀλίγον ὁρᾷς δύο
τινὰς ὁδοὺς, μᾶλλον δὲ ἡ μὲν ἀτραπὸς ἐστι στενὴ, καὶ
ἀκανθώδης καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαί-
νουσα καὶ ἱδρῶτα, καὶ ἔφθη γὰρ ἤδη Ἡσίοδος, εὖ
μάλα ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσῃ.
ἡ ἑτέρα δὲ, πλατεῖα καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὔυδρος τοι
αὐτὴ, οἵαν μικρῷ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐ-
τὰ λέγων πολλάκις, ἐπέχω σε ἤδη ῥήτορα εἶναι
δυνάμενον. πλὴν τόγε τοσοῦτο προσθήσειν μοι
δοκῶ, ὅτι ἡ μὲν τραχεῖα ἐκείνη καὶ ἀνάντης, οὐ πολ-
λὰ ἴχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν, εἰ δέ τινα πάνυ πα-
λαιὰ, καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἄθλιος ἀνῆλθον, το-
σαῦτα καμὼν, οὐδὲν δέον. ἡ ἑτέρα δὲ, ἅ τε ὁμα-
λὴ οὖσα, καὶ ἀγκύλον οὐδὲν ἔχουσα, πόρρωθέν μοι
ἐφάνη, οἷα ἔστιν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῷ. οὐ γὰρ ἑώρων
νέος ἔτι ὢν τὸ βέλτιον, ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον
ἀληθεύειν ᾤμην, λέγοντα ἐκ τῶν πόνων φύεσθαι τὰ
ἀγαθὰ, τό δ' οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀκρνητὶ γοῦν ὁρῶ τοὺς
πολλοὺς μειζόνων, ἀξιουμένους εὐμοιρίᾳ τῆς αἱρέσεως,
τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ὠθῶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀ-
φικόμενος, εὖ οἶδα, ὅτι ἀκρήσεις, καὶ ἤδη ἀκρεῖς,
ὁποτέραν καὶ τραπητέον. ὡς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾷ-
στα ὠθῶ τὸν ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις,
καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστὸς πᾶσι δόξεις, ἐγώ σοι φρά-
σω. ἱκανὸν γὰρ, τὸ ἑαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆ-
σαι,

σαι, σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα φυέσθω πάντα, κα-
θάπερ ὑπὸ τοῦ Κρόνου. εὐθὺς οὖν πρόσεισί σοι καρ-
τερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βά-
δισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ὑπὸ τοῦ σώματος δεικνὺς,
ἀῤῥηγνωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορὼς, τῇ τραχείας ἐ-
κείνης ὁδοῦ ἡγεμὼν, λήρους τινὰς ὁ μαίταιος διε-
ξιὼν, πρὸς σὲ ἕπεσθαί οἱ παρακελευόμενος, ὑπο-
δεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἴχνη καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλ-
λων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς νῦν ἀμαυρὰ
δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου. καὶ
φησὶν εὐδαίμονα σε ἔσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν
τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων ὁδεύσειας, ὥσπερ
οἱ ὑπὸ τῶν κάλων βαίνοντες, εἰ δὲ κἂν μικρόν τι
παραβαίης, ἢ ἔξω τῇ εὐθείας, ἢ ὑπὸ θάτερα μᾶλ-
λον κλιθείης τῇ βάσει, ἐκπεσεῖσθαί σε τῇ ὀρθῆς ὁ-
δοῦ, καὶ ἀγούσης ὑπὸ τὸν γάμον. εἶτά σε κελεύσει
ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἑώλα πα-
ραδείγματα παρατιθεὶς τῶν λόγων, οὐ ῥᾴδια μι-
μεῖσθαι, οἷα τὰ τῇ παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶν, Ηγη-
σίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα καὶ Νησιώτην, ἀπεσφιγ-
μένα καὶ νευρώδη καὶ σκληρὰ, καὶ ἀκριβῶς ἀπρτε-
τεμένα ταῖς γραμμαῖς. πόνον δὲ, καὶ ἀγρυπνίαν
καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦ-
τα καὶ ἀπαραίτητα φήσει, ἀδύνατον γὰρ εἶναι, ἄνευ
τούτων διανῦσαι τὴν ὁδόν. ὁ δὲ πάντων ἀνιαρό-
τατον, ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογρά-
ψει τῇ ὁδοιπορίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας, οὐ κα-

τὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ολυμπιάδας ὅλας ἀριθ
μῶν, ὡς προαποκαμεῖν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγο-
ρεῦσαι, πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ
ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ, πρὸς δὲ τούτοις οὐδὲ μισθοὺς
ὀλίγους ἀπαιτεῖν τῶν τοιούτων κακῶν. ἀλλὰ οὐκ
ἂν ἡγήσαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λαβοι. ὁ
μὲν ταῦτα φήσει, ἀλαζὼν, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀληθῶς,
καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν πα-
λαιοὺς προτιθεὶς, καὶ ἀνορύττειν ἀξιῶν λόγους πά
λαι κατορωρυγμένους, ὥς τι μέγιστον ἀγαθὸν, μα
χαιροποιοῦ ἱόν, καὶ ἄλλον Ατρομήτου τινὸς γραμ-
ματιστοῦ ζηλοῦν ἀξιῶν, καὶ ταῦτα γὰρ εἰρήνῃ, μήτε
Φιλίππου ὑπλόντος, μήτε Αλεξάνδρου ὑπλτάττον-
τος, ὅπου τὰ ἐκείνων τέως ἐδόκει χρήσιμα, οὐκ εἰ-
δὼς, ὁποία νῦν μεκαινοτόμηται, ταχεῖα καὶ ἀπρα
γμων, καὶ εὐ τὸ εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδός. σὺ δὲ μή
τε πείθεσθαι, μήτε προσέχειν αὐτῷ, μή σε ἐκτρα-
χηλίσῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον προγη
ραίσαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάν-
τως ἐρᾷς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι,
ἀκμαίζων ἔτι, ὡς καὶ σπουδαίζοιο πρὸς αὐτῆς, ἴσθι
τοῦ μὲν διασεῖ τούτῳ, καὶ πέραν τοῦ μετρίου ἀν-
δρικῷ μακρὰ χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν αὐτὸν, καὶ
ἄλλους, ὁπόσους ἂν ἐξαπατᾷν δύνηται, ἀναίγειν
καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας, καὶ πολλῷ ἱδρῶτι συν
όντας. πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἐλθὼν, εὑρήσεις πολ-
λοὺς καὶ ἄλλους, γὰρ τούτοις δὲ καὶ πανσοφόν τινα,
καὶ

κὴ πάγκαλον ἄνδρα, διαστασιαζόμενον τὸ βάδισμα, ὥσπερ κεκλασμένον τὴν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φώνημα, μύρων ἀκριβῶν πνέοντα, ζῶντα δακτύλῳ ἄνω τῷ κεφαλῷ κινούμενον, ὀλίγας μὲν ἔτι, οὐλὰς δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας ἀνθεπίζοντα, σαυάβρόν τινα σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγαθωνα, τὸν δὴ τραγῳδίας ἐπέρασον ἐκεῖνον ποιητήν. λέγω δὴ, ὡς ἀπὸ τῶν γνωρίζοις αὐτὸν, μὴ δέ σε ὅτῳ θεατέσιον χρῆμα, καὶ φίλον Ἀφροδίτῃ ☞ Χαρισι διαλάθοι. διαὶ τι τί φημι, κᾆν εἰ μύοντι γάρ σοι προσελθὼν εἴποι τι, τὸ ὑμήτιον ἐκεῖνο ἀνοίξας τόμα, κὴ τῷ σιωπᾶν φωνῶ ἀφίη, μαθοις ἄν, ὡς οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τὶς ὄζυρ, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλά τι ξένον φάσμα, δρόσῳ ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. τούτῳ δέ νυν προσελθὼν, μὴ παρασβὺς σεαυτὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ περίβλεπτος, ☞ ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις ἀρχηγὸς καταστήσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύνων τῶν λόγου, διδάξεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα. μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σὲ, γελοῖον γὰρ, ὥσπερ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑπονοεῖ τῶν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ ☞ σωφρόνως που τοσοῦτον ἦρμαι, ὅν ὑπονοεῖνόμαι. φαίη αὖ τοιγαροῦν πρὸς σὲ, ὦ δὲ πάνυ ἀπαιδεύτου, ὅπόσον ἔτι λοιπὸν ἦν νόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο καὶ ἁπαλὸν, οἷον εἰώθει,

Αὐτοθαίδα τῶ κωμικῶ, ἢ Μαλθάκιλλα, ἢ Γλυκέ-
ραν τινὰ μυστέμψυχον προσωπεῖον φέρεσθαι.
τοῦτο. ἄγροικον γὰρ τὸ ἀρχαιότροπον, καὶ οὐ πάνυ ἀβρᾶ
καὶ ὁρασμίου ῥήτορος. φήσει δ' οὖν πάνυ με-
τριάζων ὥσπερ ἑαυτόν, μῶν σε, ὦ ἀγαθέ, ὁ Πύθιος ἔπεμψε
πρός με, ῥήτορων τὸν ἄριστον προσεπών; ὥσπερ ὅτε
Χαιρεφῶν ἦλθε παρ' αὐτὸν, ἐδείξεν αὐτῷ,
ὅστις ἐστὶν ὁ σοφώτατος· ἢ τοῖς τότε. εἰ δὲ μὴ ἔστιν, ἀλ-
λὰ ἡ κλέος αὐτὸς ἦκες, ἀκούων ἅπάντων ὥσπερ
ἐκπεπληγμένων τὰ ἡμέτερα, καὶ ὑμνούντων, καὶ τε-
θηπότων ἢ ὥσπερ ἐπεπληγότων, αὐτίκα μάλα εἴσῃ
πῶς οἷόν τινα δαιμόνιον ἀνδρα ἥκεις. πρόσθεσις
σεις ἢ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον τῷδε ἢ τῷδε πα-
ραλαβεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυὸς ἢ Ὠτος ἢ Ἐφιάλτης,
ὥσπερ ἐκείνους πάνυ φανεῖταί σοι τὸ πρᾶγμα ὑ-
πόρφυες καὶ τρόφιμον. ἐπεὶ τούτῳ ἄλλως τοσοῦτον
ὥσπερφωνοῦντα εὑρήσεις, ὁπόσον ἡ σάλπιγξ αὐ-
λοὺς, καὶ οἱ τίτηγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ αὐ-
τοὺς διδόντας. ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλεις γενέ-
σθαι, καὶ οὕτω οὐκ αὖ παρ' ἄλλου ῥᾷον μάθοις, ἢ παρ'
μόνου ὦ κλυτὸς μέλημα, οἷς αὖ εἶπω, καὶ ζήλου πάν-
τα, καὶ αὖ νόμους, οἷς αὖ συντάξω χρῆσθαι, ἀκρι-
βῶς μοι παραφύλαττε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει,
μηδ' ὀκνήσας, μὴ δὲ ἀπορηθείς, εἰ μὴ προτελεσθῇς
ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὁπόσα ἡ ἄλλη προ-
παίδεια τοῖς αὐτοῖς καὶ ματαίοις, μετὰ πολ-
λοῦ καμάτου ὁδοποιεῖ, οὐδ' ἀνύει γὰρ αὐτῶν δεήσῃ.
ἀλλ'

ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν, ἡ παροιμία φησὶν, ἔμβαινε, οὐ μεῖον ἔξων διὰ τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κοινότατον, μὴ δὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς, ἄλλο γάρ τι περὶ πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. λέξω δὲ πρῶτον μὲν, ὁπόσα χρὴ αὐτόν σε οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ὠνοσιτίσασθαι, ὡς ἂν τάχιστα διανύσαι δυνηθείης. ἔπειτα καὶ αὐτὸς, ἃ μὲν προϊόντι ὠνοδεικνὺς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἥλιον δῦναι, ῥήτορά σε ὑπὲρ τοὺς πάντας ἀπεφανῶ, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ὠνοχρωούντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν, τὴν ἀμαθίαν, εἶτα θράσος ὠδὶ τούτοις, καὶ ἄλλως δὲ τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δὲ, ἢ ὠνείκειαν ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθημα οἴκοι ἀπόλιπε, ἀχρεῖα γὰρ, καὶ ὑπεναντία τοῦ πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοὴν ὅτι μεγίστην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον τὸ ἐμὸν, ταῦτα δὴ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα ἐστὶν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθὴς δὲ ἔστω εὐανθὴς καὶ λευκὴ, σῶρον τοῦ Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα. καὶ ἡ κρηπὶς Ἀττικὴ, καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές. ἡ ἐμβὰς, Σικυωνία, πίλοις τοῖς λευκοῖς ὠνοπρέπουσα. καὶ ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον ἀεί. ταῦτα μὲν αὐτὸν χρὴ συντελεῖν, τὰ δ' ἄλλα, καθ' ὁδὸν ἤδη προϊὼν, ὅρα, καὶ ἄκουε. καὶ δή σοι τοὺς νόμους δίειμι, οἷς χρώμενόν σε ἡ ῥητορικὴ γνωριεῖ, καὶ προσήσεται, οὐδὲ ἀπεστραφήσε

του, καὶ σκληρακιεῖ, καθάπερ ἀτέλεστόν τινα, καὶ κατάσκοπον τῶν ἀποῤῥήτων. ἀλλὰ σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ὧν μελητέον μάλιστα, καὶ εὐμόρφου καὶ ἀναβολῆς. ἔπειτα ὠχρὸν καὶ λεπτόν, ἢ δὲ πλέω γε τῶν ἐνθάδε, Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας πόθεν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας καὶ γλώττης ἔχειν τὰ ἄττα καὶ κάττα, καὶ μὴν καὶ ἀμυγέπη, καὶ λῶσε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ καθάπερ τι ἢ δύσμα ἐπίπαστε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, ἐὰν αὐτὸ μοια τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα καὶ ἀπῳδά. ἡ πορφύρα μόνον ἔστω καλὴ καὶ εὐανθὴς, κἂν σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ᾖ, μετὰ δὲ, ἀποῤῥήτα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ ἀσανιάκις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα, καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀκριτόξυλε, πλοχμεύοντα δὲ τοὺς πολὺ μᾶλλον ὠτας. οὕτω γάρ σε ὁ λεὼς ὁ πολὺς ἀκριβλεψονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψονται, καὶ τῷ ὄντι δεινὸν αὐτὸν, εἰ ἀκριβολογήσασθαι μέλλει, τὸ ἀκριβύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰληθρεῖσθαι, τὸν ἀράβωνα δὲ, πλοκίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ, ἀκροκνεφές. φίλοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα, καὶ ὀνοματοθετεῖ τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι λεινὸν, δύλεξιν καλῶν, τὸν στωϊκὸν, σοφόνοον, τὸν ὀρχηστὴν δὲ, χειρίσοφον. καὶ σολοικίσας δὲ, ἢ βαρβαρίσας, φῇ ἔστω φάρμακον, ἡ ἀναισχυντία, καὶ πρόχειρον δυσὶν ὄνομα, οὔτε ὄντος τινὸς, οὔτε γενομένου ποτὲ, ἢ ποιητοῦ ἢ συγγραφέως, ὃς οὕτω λέγειν

ἐδοκίμαζε

ἐδοκίμαζε σοφὸς αὐτὴρ, καὶ τοῖν φωνοῖν δὺ τὸν ἀκρό
τατον ἀπεκεκωμῳδήκει. ἀλλὰ καὶ ἀναγέγνωσκε τὰ
παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μὴ δέ, εἴ τι ὁ λῆρος Ισοκρά-
της, ἢ ὁ Χαιρίτων ἄμοιρος Δημοδόκης, ἢ ὁ Ψυχρὸς
Πλάτων, ἀλλὰ σὺ τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους,
καὶ ἃς φασι ταύτας μελέτας, ὡς ἔχεις, ἀπ' ἐκείνων
ὠλισθηκότα μοι, γῶν καιρῶν καταχρῆσθαι, καθάπερ
ἐκ τριόδου πρὸς καιρῶν. ἐπεὶ σλαὶ δὲ καὶ δ' ἐν λέγειν,
καὶ οἱ παρόντες ἐνοχλοῦσι τινὰς ἐνοχλήσεις, ἵνα
ἀφορμὰς τῶν λόγων, ἅπαντα μὲν, ὁπόσα αὖ ἢ δυ-
χερῆ, λεγέσθω, καὶ ἐκφαυλιζέσθω, ὡς οὐδενῶν ὅλως
ἀνδρῶν ὄντων αὐτῶν. ἐλαμβάνων δὲ, μὴ μελήσας λέ-
γε, ὅθ' ἥκων ἐπὶ κεφάλαια γλῶτταν ἔλθῃ, μηδενὶ ἐκεί-
νων ὧν μεμελημένος, ὡς τὸ πρῶτον. ὥσπερ οὖν καὶ ἐστὶ
πρῶτον, ὁρᾶς γῶν καιρῶν πρόσωπον τι, καὶ τὸ δεύτε-
ρον, μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον, μετὰ ἐκεῖνο. ἀλλὰ τὸ
πρῶτον ἐμπέσον, πρῶτον λεγέσθω. καὶ ἦν οὕτω
τύχῃ, πρὸς τοῦ μετώπου μὲν ἡ κνημὶς, πρὸς τῇ κνή-
μῃ δὲ ἡ πόρυς. πλὴν ἀλλ' ἔπειγε, καὶ σπεῖρε, καὶ μὴ
σιώπα μόνον. κἂν πρὸς ὑβρισμοῦ τινος ἢ μοιχοῦ λέ
γης Αθλίους, τὰ γῶν Ινδῶν, καὶ τὰ γῶν Εκβατανίοις
λεγέσθω. ὧδε πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν καὶ ὁ Κωκύτει
ρος, ὧν οὐκ αὖ τι ἄνθρωποι γένοιτο. καὶ ἀεὶ ὁ Αθως πλέ
σθω, καὶ ὁ Ελλήσποντος πεζευέσθω. καὶ ὁ ἥλιος ἐνοχ
λῶν πρισκῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης φευγέ-
τω. καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Θρυαλίδων
γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω. καὶ ἡ Σαλαμὶς, καὶ

τὸ Αρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλατεαὶ, πολλὰ ταῦτα καὶ πυκνά. καὶ ἐπίπαστα ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνόματα ὑπὸ πολαζέτω, καὶ ἐπανθείτω, καὶ συνεχὲς τὰ ἅττα, καὶ τὰ δήπουθεν, κἂν μηδαμοῦ αὐτῶν δέῃ, καλὰ γάρ ἐστι καὶ εἰκῇ λεγόμενα. ἢν δέ ποτε καὶ ᾆσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ᾀδέσθω, καὶ μέλος γινέσθω. κἂν ποτε ἀκρήσῃς πράγματος ᾠδικοῦ, τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς, πεπληρωκέναι οἴου τὴν ἁρμονίαν. τὰ δὲ οἴμοι τῶν κακῶν, πολλαῖκις. καὶ ὁ μηρὸς πατασσέσθω, καὶ λαρύγγιζε, καὶ ὑπὸ χρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βάδιζε, μεταφέρων τὴν πυγήν. καὶ ἢν μέν σε μὴ ἐπαινῶσιν, ἀγανάκτει, καὶ λοιδοροῦ αὐτοῖς. ἢν δὲ ὀρθοὶ ἑστήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἔξοδον ἕτοιμοι, καθέζεσθαι κέλευε, καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. ὅπως δὲ καὶ τὰ πλῆθος θαυμαζωσι τῶν λόγων, ἀκὰ τῶν Ιλιακῶν ἀρξάμενος, ἢ καὶ νὴ Δία, ἀκὰ τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας γάμων, ἢν δοκῇ, κατα βίβαζε τὸν λόγον ὑπὸ τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὴ σιωπήσοντες ὑπὸ εὐγνωμοσύνης, ἢν δὲ καὶ λέγωσί τι, ὑπὸ φθόνου αὐτὸ δόξουσι δρᾷν. οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα καὶ φωνὴν, καὶ βάδισμα καὶ περίπατον, καὶ μέλος καὶ κρηπῖδα, καὶ τὰ ἅττα σου ἐκεῖνο θαυμάσονται. καὶ τὸν ἱδρῶτα ὁρῶντες καὶ τὸ ἆσθμα, οὐχ ἕξουσιν, ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. ἄλλως τε καὶ τὰ ταχὺ τοῦτο,

οὐ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπλογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς, ὥστε ὅρα, μή ποτε γράψῃς, ἢ σκεψάμενος παρέλθῃς, ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. οἱ φίλοι δὲ πηδαίτωσαν ἀεὶ, καὶ μισθὸν τῶν δείπνων ἀπτινέτωσαν, εἴ ποτε αἴσθοιντό σε καταπεσούμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ παρέχοντες εὑρεῖν τὸ λεχθησόμενον γὰρ τοῖς μεταξὺ τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῖδε μελέτω σοι, τὸν χορὸν ἔχειν οἰκεῖον καὶ συνᾴδοντα. ταῦτα μὲν σοι τὰ γὰρ τοῖς λόγοις, μετὰ ταῦτα δὲ, πεοϊόντα σε δορυφορείτωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφης, μεταξὺ διαλαμβάνοντα. καὶ ἢν τις γὰρ τύχῃ, θαυμάσια ὑπὲρ σαυτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθὴς γίγνου αὐτῷ. τί γὰρ ὁ παιανιεὺς πρὸς ἐμὲ, καὶ πρὸς γῆνα ἴσως μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγὼν, καὶ τὰ τοι αὗτα. ὁ δὲ μέγιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκιμεῖν ἀναγκαιότατον ὀλίγου δεῖν πρέλιπον. ἁπάντων κατα γέλα τῶν λεγόντων. καὶ ἢν μὲν τις καλῶς εἴπῃ, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δεικνύειν δοκείτω. ἢν δὲ μετρίως γὰρ ἐχθῇ, πάντα ἔστω πῶν λήψιμα. καὶ γὰρ ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιγέναι χρὴ, ἐπίσημ) γάρ. καὶ σιωπησάντων ἁπάντων, ξενόν τινα ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων πῶν στρέφοντα καὶ γὰρ ὀχλήσοντα, ὡς ναυτιᾶν ἅπαντας ὑπὸ τοῦ φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ πῶν φράττεσθαι τὰ ὦτα. πῶν σείσῃς δὲ μὴ πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελὲς γάρ. μήδ' ἀναστῇς, πλὴν ἅπαξ γε, ἢ δὶς τὸ πλεῖστ), ὑπομειδία δὲ τὰ

πολλὰ, ἡ δ᾽ ἧττος γίγνου μὴ ἀρδυνόμενος τοῖς λέγομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὦτα, τὰ δὲ ἄλλα χρὴ θαῤῥεῖν. ἡ τόλμα γὰρ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρόχειρον, καὶ ὄχνος ἐπ᾽ ἄκροις αἰεὶ τοῖς χείλεσι, καὶ φθόνος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος καὶ βλασφημία, καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε ἀοίδιμον ἐν βραχεῖ, καὶ περιβλεπτον ἀφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερὰ, καὶ τὰ ἔξω, ἰδίᾳ δὲ σαυτὰ πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθω, κυβεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν τε, κἂν μὴ ποιήσῃς, κρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμματα ὑποδεικνύναι ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφήναι, καλὸς γὰρ εἶναι θέλε. καί σοι μελέτω, ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι δοκεῖν. ὃν τινὰ ῥητορικὸν γὰρ κρὰ ὧν ἀνοίσουσιν οἱ πολλοὶ, ὡς διὰ τοῦτό σου ἡ ἄχρι τῆς γυναικωνίτιδος ὀνομωμοῦτος. κρὰ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδεσθεὶς, κἂν πρὸς ἀνδρῶν ὠθῇ τοῦ ἑτέρου δρᾶσαι δοκοίης, καὶ ταῦτα γυνειότης, ἢ καὶ νὴ Δία φαλακρὸς ἤδη ὤν. ἀλλ᾽ ἔσωθεν οἱ καὶ ὠθῇ τοῦτω σωιόντων, ἢν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλέων ἡ ἀναισχυντία, καὶ θρασος. ὁρᾷς, ὡς λαλίσθραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται ποδιστῶς, ἡ ὥσπερ σὺν ἀνδράσι, εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχεις, διοίσεις τῶν ἄλλων. ἡ μὴν καὶ πιθοῦσθαι χρὴ μᾶλιστα μὲν τὰ ταῦτα, εἰ δὲ μὴ

μὴ, πάντως ἐκεῖνα. καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ σῶμα πῶς ἅπαντα ἡδέως κεχυμένῳ, ᾧ ἢ γλῶτ͂τα ὑπηρετείτω, καὶ πῶς τοὺς λόγους, καὶ πῶς τὰ ἄλλα, ὅπῃ σοι δοκῇ. δυνάτω δὲ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ βαρβαρίζειν, οὐδὲ ληρεῖν ἢ ὠθορκεῖν ἢ λοιδρεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νικᾶν τι ἄλλο ὑποτελεῖν, καὶ μάλιστα, ἢν πῶς οὕτω πολλοὺς τοὺς ὁρῶντας μὴ διαρκέσῃς. πάντα αὐτῇ γε ὡς ἁδῶ, καὶ γονιμωτέρα γιγνέσθω, καὶ μυσῶν ἀκροφοιτάσθω. ἢν ταῦτα ᾧ πάντι καλῶς ἐκμαθῇς, δυνάσαι δὲ, θαρρῶν ἐπαγγέλλομαί σοι οὐκ εἰς μακρὰν σε ἀρίστου ῥήτορα, καὶ ἡμῖν ὁμοίου ἀκροτελεσθήσεσθαι. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα γε βραχεῖ παρέσαι σοι τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ ἐμὲ, ὃς πατρὸς μὲν ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ καθαρῶς ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὥσπερ Ξοῖρ καὶ Θεμιστοκλῆς δεδουλευκότος, μητρὸς δὲ ἀκεσρίας, ἐπ' ἀμφοδίου τινὸς, αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ πάντάπασιν ἀδόκιμον εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον, ὑπὸ τοῦ φιλῶ τοῦ τρέφεσθαι, σωλῶ τινι καὶ δαίμονι, καὶ γλίσχρῳ ὁρασῇ, ἐπεὶ ἡ τὴν ὀδὸν ταύτην ῥᾴσθω οὖσαν κατεῖδον, καὶ διεκπεραίσας, ὑπὸ τοῦ ἄκρῳ ἐγενόμην. ὑπῆρχε γάρ μοι, ὦ Φίλη Ἀφροδίτεια, πάντα ἐκεῖνα, ἃ πρὸς ἱπποτροφίαν, καὶ διὰ τὸ θράσος, ἢ ἀμαθίαν, ἢ ἀναισχυντίαν. πρῶτον μὲν, οὐκ ἐπὶ ποτεινὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι, ἐ-

πειτα δὲ γραῦ σωοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαζεν ζόμενον πρὸς αὐτῆς, ὁρᾷν πρωτοιούμενον γυναικὸς ἑβδομηκοντούτιδος, τέτταρας ἐπὶ λοιποῖς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους ἐνδεδεμένους. πλὴν ἀλλά γε διὰ τὴν ὠφέλειαν, ὑπεστάμενον τὸν ἄθλον, καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ γλυκορροῦ φιλήματα, ὑπορρύδιτά μοι ἐποίει ὁ λιμός. ἔστα ὀλίγου δεῖν κληρονόμος, ὧν εἶχεν, ἅπαντων κατέστην, εἰ μὴ παράτος τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὡς φάρμακον εἴη ἐπ' αὐτῇ ἐωνημένον. ἀζωθεὶς δὲ ὑπὸ κεφαλῆς, ὅμως οὐδὲ τότε ἀπέργεια τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ ἐπῆτων δικῶν, καὶ ταῖς δίκαις ἀζετάζομαι, πολλοὺς τὰ πολλὰ, καὶ οὐ δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχνούμενον. καὶ ἡδομαι μὲν τὰ πλεῖστα, οἱ φοίνικοι δὲ, ὑπὸ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, τούτοις γὰρ ὑπὸ σὺ λυσιχεῖς χρῶμαι τοῖς δελεάσιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἅπαντων, ἐπίσημον εἶναί με, ὑπὸ τῇ μοχθηρίᾳ τὸ τρόπε, πολὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δείκνυσθαι δ' ἀπύλων, ὅτερον ἐκεῖνον τὸν ἀκρότατον γὰρ πᾶσι καπίᾳ λεγόμενον, ὁ μικρὸν ἐμοιγε δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ, νὴ τὸν ὠκεανὸν, πολὺ πρότερον ἐμαυτῷ πῆξαι νέσεις, καὶ χάειν ἐμαυτῷ ὁ μικρὰν ὠνιωστάμενον. εἶεν, ὁ μὲν γηγενάδας, εἰπὼν ταῦτα, ὠπεπαύσετο. σὺ δὲ, ἢν πιθῇς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δικηβόλος εἶναι νόμιζε, οἷος ὀζαρχῆς ἐπόθεις ἐλθεῖν. καὶ ὀλίγον σε κωλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ, γνῶναι τοὺς δικαστὰς

οἵους

ρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν, καὶ ἐπέραστον εἶναι καὶ γαμεῖν, οὐ γραῦν τινα τῶν κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα, τὴν ῥητορικὴν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐκεῖνο πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, τοῖ μᾶλλον πρέπειν περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός. ἐγὼ δὲ, ἀγεννὴς γὰρ καὶ δειλός εἰμι, ἐκστήσομαι ὑμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ ὑπολαλέων, ἀσύμβουλος ὢν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαυμαι, ὥστε ἀκονιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον οὗτος μεμνημένοι, ὅτι μὴ τοῦ τάχει ἡμῶν κεκρατήκατε, ὠκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τοῦ ῥᾴστην καὶ πρανῆ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

Φιλοψευδὴς ἢ ἀπιστῶν.

Τυχιάδου καὶ Φιλοκλέους.

Ἔχεις μοι ὦ Φιλόκλεις εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ οὐδὲν πολλοὺς εἰς ὑπόθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτούς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, ἐπὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιοῦσι μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν. Φι. πολλὰ ὦ Τυχιάδη ἐστὶν, ἃ οὐδὲν ἀνθρώπους ἐνίους ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, οὐ τὸ χρήσιμον ἀφεβλέποντας. Τυ. οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα φασὶν, οὐδὲ περὶ τούτων ἠρόμην, ὁπόσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλ), καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὁπόσοι ἢ πολεμίους

ἐξηπάτησαν, ἢ ὑπὲρ σωτηρίᾳ τοῦ τοιούτῳ φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τὴν τε αὑτοῦ ψυχὴν ἀρνύμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἑταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων ὦ ἄριστε φημί, οἳ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἡδόμενοι τοῦ πράγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀναγκαίᾳ, τούτους οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ οὗτος ποιοῦσιν. Φι. ἦ που καταγενόμενας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς ἔμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος; Τυ. καὶ μάλα πολλοί εἰσιν οἱ τοιοῦτοι. Φι. τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴγε τὸ χείριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιροῦντες. Τυ. οὐδὲν οὗτος, ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγώ σοι δείξαιμι, συνεροὺς τἆλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστοὺς, οὐκ οἶδ', ὅπως ἑαλωκότας τούτῳ τοῦ κακῷ, καὶ φιλοψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνιᾶσθαί με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτούς τε, καὶ οὗς ἐντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ οὗς παλαιοὺς πρὸ ἐμοῦ σε χρὴ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνίδιον, καὶ πρὸ τούτων οὗς ποιητὰς, καὶ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν, ἀοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ τοῦ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾷν οὗς τότε ἀκούοντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν διϊκνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεσι, καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ

γοῦν

γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι τοὺς αὐτῶν ἐπεισιν, ὁπόταν οὐρανοῦ τομὴν, καὶ προμηθέως δεσμὰ δήγωνται, καὶ γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τῶν ἐν Ἅιδου θαλάμων τραγῳδίαν, καὶ ὡς δι' ὀρῶντα, ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς ὄφις δὲ ὄρνεον ἢ δὲ ἄρκτον μετέπεσεν, ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ Χιμαίρας καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, θαυμάσιά τε, καὶ τραγικὰ μυθίδια, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα, ἔτι τῆς Μορμὼ, καὶ τῶν Λάμιαν λεγομένων, καί τοι τὰ μὴ θαυμαστῶν ἴσως μέτρια, τὰ δὲ καὶ πόλεις ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρῆτες μὲν, τὸν Διὸς τάφον δεικνύουσιν, οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὴν Ἐριχθόνιον ἐκ Γῆς ἀναδυθῆναί φασι, καὶ σὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ Γῆς Αἰγίνης ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα, πολὺ σεμνότερον οὕτοι τῶν Θηβαίων, οἳ δὲ ὄφεως ὀδόντων, Σπαρτούς τινας ἀναβεβλαστηκέναι λιμηρῶνται. ὃς δ' ἂν οἷμαι ταῦτα, καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφρόνως ἀνθρωπίζων ταῦτα, Κορυβάντων τινὸς, ἢ Μαργίτου νομίζοι τὸ πάθημα, ἢ Τελχῖνος ἐλάσαι δεῖ τὸ ἄερθεν, ὧδέ δρακόντων τινὸς πέρην, ἢ Γαῖα ἥκειν δεῖ Ἀρκαδίας, σύμμαχον δὲ Μαραθῶνα, ἢ Ὠρεάθιαν τὸν τοῦ Βορέου ἁρπασθῆναι, ἀσεβὴς οὗτός γε καὶ αὐόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω πολλήλοις καὶ ἀληθέσι πράγμασιν ἀπιστῶν, δι' τοσοῦτον ὧν

κρατεῖ τὸ ψεῦδος. Φι. ἀλλ' οἱ μὲν ποιηταὶ, ὦ Τυ-
χιάδη, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν,
οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὂν
ἐγκαταμιγνῦντες τῇ γραφῇ, οὗπερ μάλιστα δέ-
ονται πρὸς τοὺς ἀκροατάς, Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι,
καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρας ἀπεφαίνονται τὰς
πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ
μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν ἠωλύσῃ
λιμῷ τοὺς περιηγητὰς αὐτῶν διαφθαρῆναι, μὴ δὲ
ἀμισθὶ τῶν ξένων τἀληθὲς ἀκούειν ἐθελησάντων.
οἱ δὲ μὴ δὲ μιᾶς ἕνεκα τοιαύτης αἰτίας, ὅμως χαί-
ροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν
ἄν. Τυ. εὖ λέγεις, ἐγὼ γὰρ πρὰ Εὐκράτους ἥκω-
σοι, τοῦ πανύ πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκού-
σας. μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπιὼν, ᾠχό-
μην, οὐ φέρων τοῦ πράγματος τὴν ὑπερβολήν,
ἀλλά με ὥσπερ αἱ Ἐριννύες ἐξήλασαν, πολλὰ τερά-
στια καὶ ἀλλόκοτα διεξιόντος. Φι. καί τοι ὦ Τυχιά-
δη, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστί. καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πι-
στεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, οὕτω βαθὺν πώγωνα καθει-
μένος, ἑξηκοντούτης ἀνὴρ, ἔτι καὶ φιλοσοφίᾳ ξυνὼν
τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου τινὸς ψευδομέ-
νου ἀκοῦσαι παρὼν, οὐχ ὅπως αὐτός τι τολμῆσαι
τοιοῦτον. Τυ. οὐ γὰρ οἶσθα ὦ ἑταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν,
ὅπως δὲ αὐτὰ ὑπεστώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμνυτο τοῖς
πλείστοις, παρασκησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ
ἀπεβλέποντα εὖ αὐτὸν, ποικίλα γνοεῖν, ἄρτι μὲν,
ὡς

ὡς μεμήνοι, καὶ ἔξω εἴη τοῦ καθεστηκότος, ἄρτι δὲ, ὡς
γόης ὤν, ἄρα τοσοῦτον χρόνον ἐλελήθει με, ὑπὸ τῇ
λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περιστέλλων, οὕτως ἄ-
τοπα διηγεῖτο. Φι. τίνα ταῦτα, πρὸς τοῦ Ἑστίας,
ὦ Τυχιάδη. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι, ἥν τινα τὴν ἀλαζο-
νείαν ὑπὸ τηλικούτῳ τοῦ πώγωνι ἔσκεπεν. Τυ.
εἴωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλεις, φοιτᾷν πρὸς αὐ-
τὸν, εἴ ποτε πολλὴν τῇ σχολὴν ἄγοιμι, τήμερον δὲ
Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δεόμενος, ἑταῖρος δέ μοι, ὡς
οἶσθα, ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς, ὡς παρ' Εὐκρά-
την ἔωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ὑπισκεψόμενος, ἀμ-
φοῖν ἕνεκα, ὡς καὶ τοῦ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, κἀ-
κεῖνον ἴδοιμι, ἠγνοήκειν γὰρ, ὡς νοσοίη, πραγίγνο-
μαι πρὸς αὐτόν. εὑρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντιχον
οὐκ ἔτι, ἐφθάκει γὰρ, ὡς ἔφασκον, ὀλίγον προεξελη-
λυθὼς, ἄλλους δὲ συχνοὺς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν, ὁ
ἐκ τοῦ περιπάτου, καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκὸς, καὶ Ἰων.
οἶσθα τὸν ἐνθὶ τοῖς Πλατωνος λόγοις θαυμάζεσθαι
ἀξιοῦντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν
γνώμην τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι
δυνάμενον. ὁρᾷς, οἵους ἄνδρας σοι φημὶ, πανσόφους
καὶ παναρέτους, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ἐξ ἑκά-
στης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονου-
χὶ φοβεροὺς τὴν πρόσοψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰατρὸς Αντίγονος
παρῆν, κατὰ χρείαν, οἶμαι, τοῦ νόσου ὑπεκληθείς. καὶ
ῥᾷον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα
τοῦ συντρόφων ἦν, τὸ ῥεῦμα γὰρ ἐς τοῦ πόδας αὖθις

αὐτῷ καταλυλύθει. καθέζεσθαι οὖν με παρ' αὐτὴν, ὧν τῇ κλίνῃ, ὁ Εὐκράτης ἐκέλευσεν, ἤρεμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ὅτι τὸ ἀδφνιὸν, ὁπότε εἰσίοι με, καὶ τοὺς Βοῶντος αὐτοῦ, καὶ διατεινομένου τι, μεταξὺ εἰσιὼν, ἐπήκουον. κἀγὼ μαλα πεφυλαγμένος, μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογούμενος τὰ συμπίπτοντα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι, ἐκαθεζόμην πλησίον. οἱ μὲν δὴ ἐτύγχανον ἤδη κατὰ τοῦτον τὰ μὲν ἤδη πεπαυκότες, τὰ δὲ καὶ τότε διεξιόντες, ἔπη τινὰ καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος τῶν βάλλοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, φησὶ, τῇ ἀρίστῃ τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυγάλης, οὕτω φονευθείσης, ὡς πεπέπονε, γνῴη σιγῶν εἰς δέρμα λέοντος, ἅπτοιτο ἀκριβαζόντος, εἶτα πεπιαφεῖ πρὸς τὰ σπέλη, αὐτίκα παύεται τὸ ἄλγημα. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἐγὼ ἥκουσα, ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου καὶ ἀβάτου, καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον. ὠκὺ γὰρ ἡ ἔλαφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν. καὶ ὁ λέων ἅλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ ὠτὸς αἱ ὀρθαὶ, μεγάλα δυνάμενοι, εἴ τις ἐπίσαιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ φρονήσεως ἐπῳδῆς ἑκάστῳ, ποδῶν δὲ ἴασιν οὐκ ἴσμεν ἐπαγγέλλεται. καὶ αὐτὸς, ἢ δ' ὅς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι ἐγίγνωσκον, ἐλάφου χρῆσθαι τὸ δέρμα εἶναι, διότι ὠκὺ ἔλαφος, γάγγρος δὲ λίβυς

βυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα μετεδίδαξέ με, εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς λέοντας, ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἱροῦσιν αὐτὰς διώκοντες. ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τοῦ Λίβυος, ἐγὼ δὲ, οἴεσθε γὰρ, ἔφην ἐπῳδαῖς τισι τὰ τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον διατρίβοντος. ἐγέλασαν πάντες λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ πάνσαιμεν τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν οὐδεὶς φρονῶν ἀντείποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μέν τοι ἰατρὸς Αντίγονος ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσει μου, πάλαι γὰρ ἠμελεῖτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξιῶν τοῦ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης, οἴνου τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖσθαι, καὶ ὅλως ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος, ὑπομειδιῶν ἅμα, τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδη, ἄπιστον εἶναί σοι δοκεῖ, τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίγνεσθαι τινὰς ὠφελείας ἐν τὰ νοσήματα; ἔμοιγε, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ μὴ πάνυ τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς εἴην, ὡς πιστεύσειν τὰ ἔξω, καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἔνδοθεν ἐπεγείρουσι τὰ νοσήματα, μετὰ ῥηματίων, ὡς φατὲ, καὶ γοητείας τινὸς ἐνεργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν πάνπέμπειν προσαρτώμενα, τό δ' οὐκ ἂν γένοιτο, οὐδ' ἢν ἐν τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα ἐνδήσῃ τις ἑκκαίδεκα ὅλας μυγάλας. ἐγὼ γοῦν αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χωλεύοντα ὑπ' ἀλγηδόνων, ἐν ὁλοκλήρῳ τοῦ αὐτοῦ δέρματι. πάνυ

γὰρ ἰδιώτης, ἔφη ὁ Δημόμαχος, εἶ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἂν ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὅπως τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερόμενα. καί μοι δοκεῖς οὐδὲ τὰ προφανέστατα αὐτῶν προειδέναι τούτων, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀκροπομπάς, καὶ τῶν ἑρπετῶν τὰς καταθέλξεις, καὶ βοηθήματα ἰάσεις, καὶ τἄλλα, ὅσα καὶ αἱ γραῦς ἴσασι ποιοῦσιν. εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί δή ποτε οὐχὶ τοῦτο οἰήσῃ γίγνεσθαι τοῦτο τὸ ὁμοίως ἀπέραντα, ὦ δαιμόνιε ἐγώ, ξυμπροαύξῃ ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἥλω, φασίν, ἐκκρούσας τὸν ἥλον, τόδε γάρ, ἃ φῂς, τοῦτο δ' ἥλος μετὰ βιαίου τινὸς δυνάμεως γιγνόμενον. ἦ γὰρ μὴ πείσεις, πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον, διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τὸν τε πυρετὸν καὶ τὸν οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα θεσπέσιον, ἢ φησὶν βαρβαρικοῦ, καὶ δὴ καὶ ἐκ τοῦ βοηδρομιῶνος ὑπογεγράφθαι ὄντος, ἔτι σοι γραῦς μῦθον τὰ λεγόμενα δόξει. σύ μοι δοκεῖς, ἦ δ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, θεὸς εἶναι πιστεύειν, εἴ γε μὴ οἴει τὰς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι τοῦτο ἱδρῶτος ὀνομάτων γίγνεσθαι. οὐκοῦν, ὦ δαιμόνιε ἐγώ, μὴ λέγε ὦ ἄριστε, λωλύει γὰρ ἀκοῦσαι, καὶ θεῶν ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ γοῦν καὶ θεοὺς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἃ δὴ ποιοῦσι καὶ κάμνοντας, τοῦτο φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς ἀνιάτους. ὁ γοῦν Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, πολλὰ φάρμακα πάσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λέοντας καὶ μυγάλας πολλάκις ποιοῦντες. ἔα τοῦτο, ἔφη ὁ Ἰων, ἐγὼ δέ σοι θαυμάσιόν τι διηγήσομαι, ὃ

ἦν μὲν ἐγὼ μειράκιον ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέ
κα ἔτη σχεδὸν, ἧκε δέ τις ἀγγέλλων τοῦ πατρὶ, Μί-
δαν τὸν ἀμπελουργὸν, ἐῤῥωμένον εὖ τὰ ἄλλα, οἰ-
κέτην καὶ ἐργατικὸν, ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν,
ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κεῖσθαι ἤδη σεσηπότα τὸ
σκέλος. ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ
ταῖς χαίραξι περιπλέκοντι, προσερπύσαν τὸ θη-
ρίον δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν
φθάσαι, καὶ καταδῦναι αὖθις εὖ τὸν φωλεὸν, τὸν
δὲ οἰμώζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά
τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαν ἑωρῶμεν αὐτὸν
ὑπὸ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προσκομιζό-
μενον, ὅλον ᾠδηκότα, πελιδνὸν, μυδῶντα τὴν
ὠλφανείαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ
δὴ τοῦ πατρὶ τῶν φίλων τις πρὸν, θάῤῥει, ἔφη, ἐγὼ
γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων, ὥς φα-
σιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ
ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἧκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέ-
στησε τὸν Μίδαν, ἐπῳδῇ τινι ἐξελαύσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ
σώματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τοῦ ποδὶ τεθνη-
κυίας πρεσβύτου λίθον, ἀκρὸν τῆς σήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο
μὴ ἴσως μέτριον, καί τοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν
σκίμποδα, ἐφ' οὗ ἐκεκόμιστο, ᾤχετο εὖ τὸν ἀγρὸν ἀ-
πιὼν, τοσοῦτον ἡ ἐπῳδὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στηλίτης ἐκεῖ
νος λίθος. ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς,
ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἑωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικά τινα,
ἐκ βίβλου παλαιᾶς, ὀνόματα ἑπτὰ, θείῳ καὶ δᾳδὶ κα

θαγνίσατες τὸν τόπον, προελθὼν ὀλίγ τρὶς, ἐξήλασσεν, ὅσα ἰῶ ἐρπετὰ ἐντὸς τῶν ὅρων. ἦκον οὖν ὧσπερ ἐληλύθεισαν, πρὸς τὴν ἐπωλοῦσαν ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδων καὶ ἐχιδνῶν, καὶ κεράστων καὶ ἀμφισβαινῶν, φρυνοί τε καὶ φύσαλοι. ἐλείπετο δὲ εἷς δράκων, παλαιὸς, τυφλὸς γήρως, οἶμαι, ἐξορπύσαι μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος. ὁ δὲ μάγος οὐκ ἔφη παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἕνα τινὰ τῶν ὄφεων τὸν νεότατον χειροτονήσας, προσέβυσε τὴν ἔπεμψεν ὑπὸ τὸν δράκοντα, ἵν' μετὰ μικρὸν ἥκει κἀκεῖνος. ἐπεὶ δὲ συνηυλίσθησαν, γνώφυσιτε μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος, τὰ δὲ αὐτίκα μάλα καὶ τεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τοῦ φυσήματος, ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν. εἰπέ μοι ὦ ἵππιε, τίς δ' ἐγὼ, ὁ ὄφις, ὁ προσβύσας, ὁ νεός, ἆρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα ἤδη, ὡς φῂς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκεῖνος, ἐπεσκεύαζες; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σου πάλαι τὰ τοιαῦτα, ᾠμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι αὖ αὐτὰ πισδῦσαι, ὅμως ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον τετμημένον τὸν ἔχιν τὸν Βάρβαρον, ἐξ ὑποβορείων δὲ ἴσως, ὡς ἔφασκεν, ἐπίσδυσε, καὶ γνώμην ἔθλω, ὡς πολὺ αὐτιχώρ. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν αὐτὸν ὁρῶντα, δράκοντα τὸν ἀέρος φορούμενον, ἡμέρας οὔσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, ἐν δράκοντος δυεῖσιν ἐξιόντα, καὶ χολῇ καὶ βάλλω. σὺ ταῦτα, ἴσως δ' ἐγὼ, ἔθλου, τὸν ὑποβόρειον αὖ δρακοντα τετμημένον, ἢ ὕδατος

τοῦ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μαλλα, ἢ δ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας, οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ ταῦτα τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ὁρῶντας ὧν πέμπων, καὶ δ' αἱμονας αὐαίνων, καὶ νεκροὺς ἑώλους ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν φαρμακῶν πάντας, καὶ τὴν σελήνην καταιωλῶν. ἐγὼ γοῦν δικνύσομαι ὑμῖν, ἃ εἶδον γιγνόμενα τῷ αὐτοῦ γε Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους. αὖτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀφθανόντος, παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαινέτου θυγατρὸς, ἐμοὶ δὲ διαλασπάλως ἐλέγετο πρὸς αὐτὸν λόγους. εἰ γε μὴ ὁ ὁρῶς ἐκεῖνον ἀπηχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα αὖ ἤδη τὰ τοῦ πράτου ἦν ἐπίσατο, ὃς καὶ ὀκτωκαιδεκάετης ὢν ἀνέλυε, καὶ τὴν φυσικὴν ἀκρόασιν μετελήλυθει εἰς τέλος. ἀμηχανῶν δὲ ὅμως ὧν ὁρῶτι, μιμνεί μοι τὸν τῶν, ἐγὼ δὲ, ὥσπερ εἰκὸς ἦν διαλαλοσκαλον ὄντα, τὸν Υπερβόρεον ἐκεῖνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν, ὃν μυᾶις τέτρασι μὲν τὸν παραυτικα, ἐδ' ἐι γὰρ πολὺ τελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας, ἑκκαίδεκα δὲ, εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρήσας τὴν σελήνην, τότε γὰρ ὡς ἥδιστ' ἐστὶ τὸ πολὺ τὰ τοιαῦτα τελεσιουργεῖται, βόθρον τε ὀρυξάμενον ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, πρὸς μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν, πρῶτον μὲν, τὸν Αναξικλέα τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸς ἑπτὰ μιμνῶν τεθνεῶτα, ἠγανάκτει δὲ ὁ γέρων ὥσπερ ὁρῶτι, καὶ ὠργίζετο, τὰ τελευ-

ταῖα δὲ ὅμως ἐφῆκεν αὐτῷ σρᾶν. μετὰ δὲ, τὴν Ε-
κάτην τε ἀνήγαγεν, ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον,
καὶ τὴν σελήνην κατέσπασε. πολύμορφόν τι θέα-
μα, καὶ ἄλλοτε ἀλλοῖόν τι φαντα ζόμενον, τὸ μὲν γὰρ
πρῶτον, γυναικείαν μορφὴν ἐπεδείκνυτο, εἶτα
βοὺς ἐγένετο πάγκαλος, εἶτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέ-
λος δ' οὖν ὁ Υπερβόρεος ἐκ πηλοῦ σρώτιόν τι ἀνα-
πλαίσας, ἄπιθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα, καὶ ὁ μὲν πη-
λὸς ἐξέπτατο, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέστη, κόπτουσα
τὴν θύραν ἐκείνη. καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν
Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα σρῶσα, καὶ συνῆν,
ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἠκούσαμεν ᾀδόντων. τότε
δὴ ἥτε σελήνη ἀνέπτατο εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ Εκά-
τη ἔδυ κατὰ τὴν γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φαίσματα ἠφανί-
σθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπέμψαμεν περὶ αὐτόπου
σχεδὸν τὸ λυκαυγές. εἰ ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδη,
οὐκ ἂν ἔτι ἠπίστησας, εἰ ἦν πολλὰ ἐν ταῖς ἐπῳδαῖς
χρήσιμα. εὖ λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπίστευον γὰρ ἂν, εἴγε
εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια
ὑμῖν ὀξυδερκεῖν ἔχω. πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν Χρυ-
σίδα, ἦν λέγεις, σρᾶστὴν γυναῖκα, καὶ πρόχειρον, οὐχ
ὁρῶ δὲ, τίνος ἕνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλίνου
προσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Υπερβορέων, καὶ σελήνης
αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν εἰς Υπερβορέους
δυνατὸν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν
ἐπῳδὴν ἡ γυνὴ, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς φαίσμασι πε-
πονθεν, ἐκεῖνα μὲν γὰρ, ἢν ψόφον ἀκούσῃ χαλκοῦ ἢ
σιδήρου,

σιδήρᾳ, πέφευγε, καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φατε, αὐτὴ δὲ, οὐ ἀργυρείῳ τινὶ ψοφῇ, ὀρχεῖται πρὸς τὴν ἠχῳ. ἀλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτοῦ τὸ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ὁρᾶσθαι πρὸς τῶν πλησιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὁ δὲ τηλίκῳρ μνῶν, παύσι μικρολόγος ὤν, γλαυκίαν ἐπέρασον ὀργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἰων, ἀπιστῶν ἅπασιν. ἐγὼ γοῦν ἥδιστα ἂν ὁρμίμην σε, τί ποθὲν τούτων φῂς, δοῖ σὺν δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δεινῶν, οὕτω σαφῶς ἑξάδοντος καὶ τὰ φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ παύτους ἴσασι πρῶν Σύρων, πρὶν ἐκ Γαλατίας, πρὶν ὧδε τούτων σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτοντας πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τὸ ὀφθαλμὼ δράσσοντας, καὶ ἀφροῦ πιμπλαμένους τὸ στόμα, ὅμως αὖ ἴσχυσι, καὶ ἀπέμπει ἀρτίους, ὧδε μαθὼν μεγάλῳ ἀπαλλαξας τῶν δεινῶν. ἐπεισλαὶ γὰρ ὧδε κειμένοις, καὶ ὁρῆται, ὅθεν εἰσελήλυθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ δαίμων ἢ ἀπεκείνετο, Ἑλληνίζων ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν αὖ αὐτὸς ἦν, ὅπως τε, καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἄνθρωπον. ὁ δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ μὴ πιθοῖτο, καὶ ἀπειλῶν, ἐξελαύνει τὸν δαίμονα, ἐγὼ δὲ οὐκ εἶδον ἐξιόντα μέλανα, καὶ πνεύματος τοιαῦτα. ὁ μέγας, ὦ Ἰων, καὶ ἐγὼ, τὰ τοιαῦτά σε ὁρᾷ, ὦ Ἰων, ὦ τε καὶ αἱ ἰδέαι αὐτοῖς φαίνονται, ἃς ὁ πατὴρ ὑμῶν πλάττων δείκνυσιν, ἀμαυρόν τι θέαμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς σὺν ἀμβλυώπους.

νος γὰρ, Ἰων ἔφη, ὁ Εὐκράτης τὰ τοιαῦτα εἶδεν, οὐχὶ δὲ
καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν, οἱ μὲν
νύκτωρ, οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν. ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ
μυριάκις ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι, καὶ τὸ μὲν
πρῶτον, ἐταραττόμην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ, ὑπὸ τοῦ
ἔθους, οὐδέν τι παραλογον ὁρᾷν μοι δοκῶ, καὶ νῦν
μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δακτύλιον ὁ Αραψ ἔδωκε,
σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πεποιημένον, καὶ τὴν
ἐπῳδὴν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ
κἀμοὶ ἀπιστήσεις ὦ Τυχιάδη. καὶ πῶς αὖ, ἦν δ'
ἐγὼ, ἀπιστήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δείνωνος, σοφῷ
αὐδρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκοῦντά οἱ λέ-
γοντι, οἴκοι, παρ' αὐτῷ, μετ' ἐξουσίας; τὸ γοῦν πε-
ρὶ τοῦ αὐδριάντος, ἦ δ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ἅπασι τοῖς
ὠθὶ τοῦ οἰκίας, ὅσαι νύκτου, φαινόμενον καὶ παι-
σὶ καὶ νεανίαις καὶ γέρουσι, οὐκ οὐ παρ' ἐμοῦ μό-
νον ἀκούσειας αὖ, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἁ-
πάντων. ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, αὐδριάντος; οὐχ ἑώ-
ρακας, ἔφη, εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἑστηκότα, πάγκα-
λον αὐδριάντα, Δημητρίου ἔργον τοῦ αὐθρωπο-
ποιοῦ. μῶν τὸν δισκεύοντα, ἦν δ' ἐγὼ, φῄς, τὸν
ὑπὲκεκυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ἀφέσεως, ἀπεστραμ-
μένον εἰς τὴν δισκοφόρον, ἠρέμα ὀκλάζοντα τῷ
ἑτέρῳ, ἐοικότα ξυναναστησομένῳ μετὰ τοῦ βολῆς;
οὐκ ἐκεῖνον, ἦ δ' ὃς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἐν τοῦ
τοῦτό ἐστιν, ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις. οὐδὲ τὸν παρ'
αὐτόν φημι, τὸν διαδούμενον τῇ κεφαλὴν τῇ ται-
νίᾳ

νίας, τὴν καλὴν, Πολυκλείτου γὰρ οὐδὲν ὄργον. ἀλλὰ
τοῦτ μὲν ὧδε τὰ δὲ λεξιὰ εἰσιόντων ἄφθη, ᾧ οἷς μὴ τὰ
Κερατίου τοῦ Νησιώτου πλάσματα ἔσηκεν, οἱ τυ-
ραννοκτόνοι, σὺ δ, εἶλκυσε πρὸς τὸ ὕδωρ τὸ ὠμὸν ῥέον
εἰδὼς προγαστορα, φαλακρίαν, ἡμίγυμνον τὴν
ἀναβολὴν, ὠμοιωμένον τοῦ ῥώγωνος τὰς τρίχας
ψιάς, ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπῳ ὅμοι-
ον, ἐκεῖνον λέγω, Πέλιχος, ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς
εἶναι δοκεῖ. νὴ Δί', ὦ δ' ἐγὼ, εἴδόν τινα ὧδε τὰ δε-
ξιὰ τοῦ Κρόνου, ταινίας, καὶ στεφανους ξηροὺς ἔχον
τα, κεχρυσωμένον ὠτάλοις τὸ σῶμα. ἐγὼ γ', ὁ Εὐ
κράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ὁπότε μὲ ἰᾶτο δι'
τρίτης, τοῦτο τοῦ ἱππάλου ἀπολλύμενον. ὦ γὰρ
ἰατρὸς, ὦ δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος οὗτος Πέλιχος; ἔστι,
καὶ μὴ σκῶπτε, ἦ δ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ἢ σε οὐκ εἰς
μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνήρ. οἶδα ἐγὼ, ὅσον δύναται
οὗτος, ὁ τοῦτο σὸ γελώμενον ἀνδριάς. ἢ οὐ νομί-
ζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι, καὶ ὧν πέμπειν ἱππάλους, οἷς αὖ
ἐθέλοι, εἴ γε ἀκροπέμπειν δύναιτ' ἂν αὐτῷ; ἴλεως,
ὦ δ' ἐγὼ, ἔστω ὁ ἀνδριὰς, καὶ ἵππος, οὕτως ἀν-
δρεῖος ὤν. τί δ' οὐχὶ καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾶτε αὐ-
τὸν ἅπαντες οἱ γε τῆς οἰκίας. ἐπεδίδου τάχιστα, ἔφη,
νυξ γάμνυται, ὁ δὲ καταβὰς ἀκροποδιστὶ, ἐφ' ἕνε-
κα, τρεῖσιν γὰρ λύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες
γὰρ τυγχάνουσιν αὐτῷ, γίνονται καὶ δικάζουσι,
ὄντινα ἀδίκησαν, ἐκτρεπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον, ὁ δὲ
παρέρχεται, μηδὲν γνοχλήσας οὐδὲ ἰδόντας. καὶ μὴν

καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτὸς, ὥστε ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφοῦντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ οὐχὶ Γέλιχος ὁ ἀνδριὰς, ἀλλὰ Ταύλως ὁ Κρὴς, ὁ τοῦ Μίνωος ᾖ, καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τοῦ Κρήτης περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὦ Εὔκρατου, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποίητο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐ Δημητρίου ἔργον εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων, δραπετεύει γοῦν, ὡς φῄς, ἀπὸ τοῦ βάσεως καὶ οὗτος. ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδη, μή σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ τοῦ ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὓς κατὰ τὴν νουμηνίαν ἑκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ Ἰὼν ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἠμύνατο, ὦ Εὔκρατου, ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὑτοσὶ Τυχιάδης ἀπιστήσει. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς, ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα νομίσματα ἐνία ἀργυρᾶ πρὸς τὸν μηρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα δὲ ἀργύρου, εὐχαὶ τινὸς, ἢ μισθὸς ὠδῆ τῇ ἰάσει, ὁπόσοι δι' αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Λίβυς τις οἰκέτης, κατάρατος, ἱπποκόμος, οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο, καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα, ἔγνω περισεσυλημένος ὁ Γέλυχος, ὅρα, ὅπως ἠμύνατο, καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τοῦ νυκτὸς περιῄει ἐν κύκλῳ τῇ αὐλῇ, ἄθλιος δεξελθεῖν οὐ δυνάμενος, ὥσπερ εὖ

Λαβύ-

λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη, ἔχων τὰ φώρια, χθιζινὴς ἢ πέμπτης, καὶ τότε μὲν πλησίον οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἄλους. οὐ πολὺ δὲ ὕστερον, καινός καὶ κῶς ἀπέθανε, μαστιγούμενος, ὡς ἔλεγε, πρὸ τῶν νύκτα ἑκάστην, ὥστε καὶ μώλωπας ὀφθῆναι τὸν ὠχρὸν φαίνεσθαι αὐτὸν ἀντὶ τοῦ σώματος. πῶς ταῦτα, ὦ Τυχιάδη, καὶ γὰρ ἐθέλοιμι σκοπεῖν, καὶ μὰ, ὥσπερ τὸν Μίνωος ἡλικιώτην, παραπαίειν ἤδη δόκει. ἀλλ' ὦ Εὐκράτους, λῦε δ' ἐγὼ, ἐς αὖ ὁ χαλκὸς μὴν, χαλκὸς, τὸ δὲ ὄργανον Δημήτριος ὁ Αλωπεκῆθεν εἰργασμένος ἦν, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιός ὢν, οὗ ποτε φοβήσομαι τὸν αὐθριαίτατα ἐθέλοντα, ὃν ὁ δὲ ζῶντα σαυτὸν ἐδεδίδη, ἀπειλοῦντά μοι. ὑπὲρ τούτου Αντίγονος ὁ ἰατρὸς εἶπε, καὶ μοὶ, ὦ Εὐκράτους, Ιπποκράτης ὀξὺ χαλκοῦς, ὅσον τὴν κυνᾶον τὸ μέγεθος, ὃς μόνον ἐπῳδαῖς ἢ θειαλλὶς ἀκρσβῆ, πορίσει τὴν οἰκίαν ὅλην σὺν κύκλῳ, ψοφοῦν, καὶ τὰς ταυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρμακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν πολλάκις ἐπῳδαῖς τὴν θυσίαν ἐπορβαλώμεθα, λῦε πρὸ τοῦ ἔτους ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γὰρ, λῦε δ' ἐγὼ, ὁ Ιπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρὸς θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανακτεῖ, ἢν μὴ πρὸ καιροῦ ἀφ' ἑορῶν τελέων ἐστιαθῇ, ὅν ἔδει ἀγαπᾶν, εἴ τις γνατίσειν αὐτῷ, ἢ μελίκραβον ἢ ταυτίσειν, ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλὴν. ἄκουε τοίνυν, ἔφη ὁ Εὐκράτης, ὅπερ μὲν καὶ ἐγὼ μαρτύρομαι, ὃ πρῶτον ἐθέλω πρώτε εἰδῆν, ἐτύγχανε μὴ ἀμφὶ βουγκτὸν

τὸ ἔθος ὅμ, ἐγὼ ἦ ἀμφὶ τ' ἀγρὸμ, μεσούσης τ' ἡμέρας, τρυγῶντας ἀφεὶς τοὺς ὀργάτας, κατ' ἐμαυτὸμ εἰς τὶὼ ὕλλω ἀπῆειμ, μεταξὺ φροντίζωμ τι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ ἢ γ' ὃς σωπρεφεῖ λῶ, τὸ μὴ πρῶτομ ὑλαγμὸς ἐγχύσω κωῶμ, κἀγὼ εἴκαζομ Μνάσωνα τὸμ ὑὸμ, ὥσπερ εἰώθει, παίζειμ τὸ κωκυετεῖμ, εἰς τὸ λάσιομ μετὰ τῶ ἡλικιωτῶμ παρελθόντα, τό δ' οὐκ εἶχεμ οὕτως. ἀλλὰ μετ' ὀλίγομ, σεισμοῦ τινος γιγνομένου, καὶ βοῆς, οἷομ ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ προσιοῦσαν, φοβεραὶ, ἡμισταδιαίαν σχεδὸμ τὸ ὕψος, εἶχε δὲ τὸ δᾷδα ἐμ τῆ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐμ τῆ δεξιᾷ, ὅσομ εἰκοσάπηχυ. τὰ μὲμ ὀμβρία ὀρθὸμ ἐποίουμ τοὺς λῶ, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφερὴς, τὸ βλέμμα φημὶ, καὶ τὸ φοικῶδες τῆς προσόψεως. καὶ αὐτὴ μὲμ ἡ κόμις, οὐς ὀφάουτας βοστρυχηδὸμ πεδίκειτο, εἱλουμένους περὶ τὸμ αὐχένα, καὶ ὑδὶ τῶ ὤμωμ ἐμίους ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφειξα, ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος, καὶ ἅμα λέγωμ, εὐθέως ἡ Εὐκράτης τὰς ὑδὶ τῶ ὠχεθ' τρίχας, ὡᾶσιμ ὀρθὰς ὑπὸ τῆ φόβου. οἱ μὲμ οὖμ ἀμφὶ τὸμ Ιωνα καὶ τὸμ Δεινόμαχομ καὶ τὸμ Κλεόδημομ, κεχηνότες ἀτενὲς, προσεῖχομ αὐτῶ γέροντες ἀνδρες, ἑλκόμενοι τῆς ῥινὸς, ἡρέμα προσκωμῶτες οὕτως ἀπίθανομ Κολοσσὸμ, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα, γιγαντειόν τι μορμολύκειομ. ἐγὼ δὲ ἐμέγνωσα μεταξὺ, οἵοι ὄντες αὐτοὶ, νέοις τε ὁμιλοῦσιμ ὑδὶ σοφία, καὶ ὑπὸ πολλῶμ θαυμάζοντο,

ταὶ, μόνῃ τῇ πολιᾷ, καὶ τοῦ πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν, τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. ὁ γοῦν Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὔκρατες, οἱ κύνες δὲ τοῦ θεοῦ πηλίκοι τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἦ δ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ λάσιοι, πινναρᾷ καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχνῃ. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα, ἥν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν εἰς τὸ εἴσω τοῦ δακτύλου. ἡ Ἑκάτη δὲ, πατάξασα τοῦ δρακοντείου ποδὶ τοὔδαφος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἡλίκον Ταρτάρειον τὸ μέγεθος, εἶτα ᾤχετο μετ' ὀλίγον ἀλλομένη εἰς τὸ αὐτό. ἐγὼ δὲ θαρσήσας ἐπέκυψα, λαβόμενος δεύδρου τινὸς, πλησίον πεφυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ὠθὶ κεφαλὴν, εἶτα ἑώρων τὰ ἐν Ἅδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν ἐνίους αὐτῶν. τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς, αὐτὰ ἐκεῖνα ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν. τί δὲ ἔπραττον, ὁ Ἰων ἔφη, ὦ Εὔκρατες, αἱ ψυχαί; τί ἄλλο, ἦ δ' ὅς, ἢ κατὰ φῦλα καὶ φρήτρας, μετὰ τῶν φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν, ὠθὶ τοῦ ἀσφοδέλου κατακείμενοι. αὐτιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἦ δ' ὅς ὁ Ἰων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίκουρον τοῦ ἱερῶ Πλάτωνι, καὶ τοῦ περὶ τῶν ψυχῶν λόγῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἦ δ' ὅς, οὐδὲ

ὀρθῶς σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζω, ὅτι φαλακρὸς ἦν πρὸ γάσωλίων. τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώκειν, χρὴ γὰρ οἶμαι, πρὸς Φίλους ἄνδρας τἀληθῆ λέγειν. ἅμα γοῦν ἐγὼ γε ἅπαντα ἀκριβῶς ἑώρακα, καὶ τὸ χάσμα σωρὸς μύρμηκος, καὶ τινὸς τῶν οἰκετῶν ἀναζητούντων με, καὶ Πυρρίας οὗτος ἐν αὐτοῖς ἑστηκώς, οὔπω τέλεον μεμνημένος τοῦ χάσματος. εἰπὲ Πυρρία, εἰ ἀληθῆ λέγω. νὴ Δί', ἔφη ὁ Πυρρίας, καὶ ὑλακῆς ἤκουσα ἀπὸ τοῦ χάσματος, καὶ πῦρ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ βλαδός μοι ἐδόκει. κἀγὼ ἐγέλασα, ὧν μετρήσαντος τοῦ μαρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ. ὁ Κλεόδημος δὲ, ὁ καινὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλους ἀόρατα ταῦτα εἶδον, ἐπεὶ ἐκ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νοσήσας, τοιοῦτόν τι ἐθεασάμην, ἐπεσκόπει δέ με, ἐκ ἐβδόμην ταύτην Ἀντίγονος οὗτος. ἑβδόμη μὲν ἡμέρα, ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότερος, ἅπαντόν δέ με ἀκριβῶς ἐπ' ὀρημίας, ὧν κλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω πορεύεσθαι, ὅτι μὴ ἐκέλευσας ὦ Ἀντίγονε, εἴ πως δυνηθείην εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε δὴ ἐφίσταταί μοι νεανίας ἐρρωμένος, πάγκαλος, λευκὴν ἱμάτιον πορφυροῦν ἐνδεδεκημένος, εἶτα ἀνακαλέσας, ἄγει δι' ὀλίγου χάσματος δηθ' ὑπ' Ἄδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώκειν Ταντάλου ἰδὼν, καὶ Τιτυὸν καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί αὖ ὑμῖν λέγω μι; ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ δικαστήριον ἐθεώμην, παρῆν ὁ Αἰακὸς καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι καὶ αἱ Ἐριννύες, ὁ μὲν τις, ὥσπερ βασιλεὺς ὁ Πλούτων μοι δοκῶ, καθή-

σθαι,

σο, ὡς λεγόμενον τῶν τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα, οὓς ἤδη ἐπορημένους ἤ ζωῆς σωίεσαν ἔναι. ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ φέρων, παρέσκευον αὐτῷ, ὁ ἦ γλάττων ἠγανάκτησε τότε, καὶ πῶς ἔμ ἀγαγόντες με, οὔπω πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω. σὺ δὲ δ' ἂν τὸν χαλκέα Δημύλον ἄγε, ἐπεὶ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. κἀγὼ ἄσμενον ἀναφραμὼν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύργωσα, ἀπήγγειλον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήξεται Δημύλον, ᾧ γενόμενον δὲ ἡμῖν ὤκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς, ὡς ἀπηγγέλθη, καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀλυρομένων ἐπ' αὐτῷ. τί θαυμαστὸν εἶπεν ὁ Ἀντίγονος, ἐγὼ γὰρ οἶδα τινὰ μετὰ εἴκοσιν ἡμέραν, ἣ ἐτάφη, ἀναστάντα, θεραπεύσαντα καὶ πολὺν χρόνον ἔτι βιώσαντα. ἐγὼ δὲ ἔφην, ἐπίστασαι καὶ τὸν Ἀνθρωπον. καὶ πῶς, ἦ δ' ἐγὼ, ᾧ εἴκοσιν ἡμέραις ὅτε ἐμύλησε τὸ σῶμα, ὅτε ἄλλο τοῦ λοιποῦ διεφθάρη, εἰ μή τινά γε Ἐπιμηνίδην σύ γε ἐθεράπευσας. ἅμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαίστρας, ὁ μὲν ἤδη δὲ ἐφήβων, ὁ δ' ἕτερος ἀμφὶ τὰ πρῶτα καὶ δέκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ὑπὸ τὴν κλίνην, παρὰ τῷ πατρὶ, ἐμοὶ δ' εἰστηκὸς ἦν θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν τῆς ἡμέρας, ὅτι ἀναίμακτος, ἔφη, τότων, ὦ βέλτιστε αὐτοῖν τὼ χεῖρε, ὡς ἀληθῶς, ὦ τυχιάδη, πρὸς σε ὁρῶ. τὴν μὲν εἰς τὴν μητέρα γυναῖκα, τὴν τότων μητέρα, πάντες ἴσασιν, ὅπως ἠγάπηκα, ἐν ἧλωκα δ', οἷς πρὸς αὐτὴν ἔπραξα,

οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τόν τε κό-
σμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα,
ἣ ζῶσα ἔχαιρεν. ἑβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευτὴν ἡ-
μέρᾳ, ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ὠθῶ τὴν κλίνης, ὥσπερ νῦν,
ἐκείμην παραμυθούμενος τό γε πένθος, ἀνεγί-
γνωσκον γὰρ τὸν περὶ ψυχῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον
ἐφ' ἡσυχίας, ἐπεισέρχεται δὲ μεταξὺ ἡ Δημαινέτη
αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καθέζεται πλησίον, ὥσπερ νῦν
Εὐκρατίδης οὑτοσὶ, δείξας τὸν νεώτερον τοῦ υἱέων,
ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πάλαι
ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τῇ διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἦ δ' ὃς ὁ
Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακεὶς αὐτῇ, ἐδάκρυον
ἀνακωκύσας, ἡ δὲ οὐκ εἴα βοᾶν, ἀλλ' ἠτιᾶτό με, ὅτι
τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον
τοῖν σανδάλοιν, χρυσοῖν ὄντοιν, οὐ κατακαύσαι-
μι, εἶναι δὲ αὐτὸν ἔφασκε, παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κι-
βωτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἡμεῖς οὐχ εὑρόντες, θάτερον
μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλεγομένων κα-
τάρατόν τι κυνίδιον, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, μελιταῖον
ὑλάκτησεν, ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακήν. τὸ
μέν τοι σανδάλιον εὑρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ κα-
τεκαύθη ὕστερον. ἔτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδη,
ἄξιον ἐναργέσιν οὖσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην
φαινομένοις; μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἐπεὶ σανδάλῳ
γε χρυσῷ ἐν τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παιδία, παί-
εσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπιστοῦντες, καὶ οὕτως ἀναι-
σχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν. ὠθῶ τούτοις ὁ Πυ-

θαγορικὸς

θάρσεινος Ἀείγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ νομήτης, ὁ σεμνὸς ἀεὶ τὸ πρόσωπον. οἶδα γὰρ ἀοίκιμον ὑμῖν τὴν Ὁμίλαν, ἣν ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. κἀγὼ μὲν, ὡς εἶδον αὐτὴν, αὐτίκα, τοῦτ' ἐκεῖνο ἥκειν μοι νομίσας, τελεκού τινα τῶν ψυσμάτων. ὥστε μεῖζον γὰρ αὐτὸν, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ οὕτω τοράσια δίεξιόντας. καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκεκλῆσθαί μοι δοκεῖν ὥμιλον ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ, ἐπεὶ ἐκαθέζετο, ἅτε κατ' αὐτὸ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα μὲν πόθεν τῆς νόσου ἤρξατο, καὶ ὡς ῥᾷον ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐκράτους, τί δὲ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους Φιλοσοφεῖτε, μεταξὺ γὰρ εἰσιὼν ἐπήκουσα, καί μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὼ διατριβώ. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τοῦτο νὴ τὴν Ἀλαμαιώνην ὠήθημεν, λείξας ἐμὲ, ἡγεῖσθαι δαίμονάς τινας εἶναι, καὶ φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς πολιπολεῖν κατὰ γῆς, ᾗ φαίνεσθαι, οἷς αὐτὸ θέλωσιν. ἐγὼ μὲν οὖν ἠρυθρίασα, καὶ κάτω γνοὺς, αἰδεσθεὶς τὸν Ἀείγνωτον. ὁ δὲ, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὐκρατες, μὴ ὥσπερ φησὶ Τυχιάδης τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς πολυνοσεῖν, οἵαν εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπετμήθη τὴν λιφαλλὼ, ἢ αὐτοκολοπίσθη, ἢ ἄλλως γέ τῳ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν ἡμερῶν μοίρας ἀφθαρτόντων οὐκέτι, ἣν γὰρ ὥσπερ λέγω, οὐ ῥᾴδιον ἀποβλητα φήσει. μὰ Δί', ἦ δ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ σωιεῖσθαι ὁρᾷδι οἷε-

ται. πῶς λέγεις, ἢ δ' ὃς ὁ Αἰγύπνωστος, βριμὺ ἀπὸ πλοῦ εἰς ἐμέ, οὐδεμία σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, ἡγοῦ ταῦτα, φαύτων ὡς εἰπεῖν ὁρώντων; ἀπολελόγησθε, ἦν δ' ἐγὼ, ὥσπερ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μὴ δὲ ὁρῶ μόνον τῶν ἄλλων, εἰ ἦ ἑώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δικαίως, ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἢ δ' ὃς, ἦν ποτε δὴ Κόρινθον ἔλθῃς, ὁροῦ, γνῶσθαι δεῖν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, ἡγοῦ ἐπεισθαί σοι δεῦχθῆναι παρὰ τὸ Κραύειον, παρελθὼν δὴ ταύτην, λέγε πρὸς τὴν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν, ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Αἰγύνωστος ἀνοίξας, ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκεῖαν τὴν οἰκίαν ἐποίησε. τί ἦν δ' ὅς, ὦ Αἰγύνωστε, ἦρξο ὁ Εὐκράτης. ἀοίκητος ἦν, ἦ δ' ὅς, ἐκ πολλοῦ γε καὶ δεινῶς, εἰ δέ τις οἰκήσειεν, ὀλυβὺς ἐκπλαγεὶς ἐφθέγξω, ἐκδιωχθεὶς ὑπό τινος φοβεροῦ καὶ παραχώδους φάσματος, σωὶ ἐπιπλῆξον δὲ ἦδη, καὶ κατέρρᾳ, ἡγοῦ ὅλως, δόξεις ἦν ὁ θαρρήσων πρᾶγμα εἰσιέναι εἰς αὐτήν. ἐγὼ ἦ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, εἰσὶ δέ μοι Αἰγύπτιαι μάλα πολλαὶ πρὸς τοῦ πατρὸς, ἦκον δὲ τὴν οἰκίαν πρὸς πρῶτον ὕπνον, ἀπρόπτου τοῦ ξένου, καὶ μονονοὺ ὠλλαμβανομένου, ἐπεὶ ἐμαθον, οἷ βαδίζοιμι, εἰς πρῶτον κανόν, ὡς ὦμον. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι, καὶ ἐν μεγίστῳ οἰκήματι κατεθεὶς τὸ φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῆ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐθέσπεσε δέ δαίμων, ἐπί τινα τῶν πολλῶν ἥκειν νομίζων, καὶ δὴ δέξεσθαι κἀμὲ ἐλπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους, αὐχμηρὸς ἡγ

κωμήτης, καὶ μελανόρρως τὸ χρῶμα. καὶ ὁ μὲν
ὠθήσας, ἐπειρᾶτό μου παντα χόθεν προσβάλλων,
εἴ ποθεν κρατήσαι, καὶ αὖτις μὲν κύων, αὖτις δὲ ταῦ
ρος γιγνόμενος, ἠπείλει. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος
τὴν φοινικοῦν ἐσθῆτα ἐπέρρησιν, Αἰγυπτιάζων τῇ
φωνῇ, σωφρόνως καταβαίνων αὖθις εἰς τινα γωνίαν
σκοτεινοῦ οἰκήματος, ἰδὼν δὲ αὐτόν, οἷ κατέδυ,
τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην. ἑωθεν δὲ πάντων ἀπεγνω
κότων, καὶ νεκρὸν εὑρήσειν με οἰομένων, καθάπερ
εἰώθεσαν ἄλλους, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι, πρόσφ
ατος δὲ Εὐβατίδης, διαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι κα-
θαρὰν αὐτῷ, καὶ ἀδίεμαντον ἁπάντων ἐξει τὴν οἰκίαν
οἰκεῖν. ἅτε παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολ
λοὺς, εἶπον τοῦ παραδόξου ἕνεκα, ἐκέλευον
ἄγαγὼν ὅθεν τὸν τόπον, οὗ κατεδεδυκότα τὸν
δαίμονα ἑωρακεῖν, σκάπτειν λαβόντας δικέλλας
καὶ σκαφεῖα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, εὑρέθη ὡς ἐπ'
ὀργυιὰν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς, ἑωλος, μόνα
τὰ ὀστᾶ ἔτι σχῆμα συγκείμενον, ἐκεῖνον μὲν δὴ ἐθά
ψαμεν αὐορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ ἡ ἀπ' ἐκείνου ἐπαύ
σατο, οὐχλουμένη τῷ τῶν φασμάτων. ὡς ἡ τοῦ
τε εἶπεν ὁ Αἰγύπτιος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σο-
φίαν, καὶ ἄπαυστος αἰδοῖος, καὶ εἰς ἰῶν ἐπὶ τὸν πα
ρόντων, ὃς οὐχὶ κατεγίγνωσκέ μου πολλὴν τὴν ἄ-
νοιαν, τοῖς τοιούτοις ἀπιστοῦντος, καὶ ταῦτα, Αἰγυ-
πτίου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως ὀλίγου ἔτρεπον, ὅτε τῇ
κώμῃ, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, τί τοῦτ',

ἔφην, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα, ἢ μόνη ἐλπὶς ἦν ἀληθείας, καπνοῦ μεσὸς καὶ ἐνδιαλλαττων; ἢ γοῦν τοῦ λόγου ἐκεῖνο, ἀνθρακοῦν ἡμῖν ὁ θησαυρός, ὡφήνας. σὺ δὲ, ἦ δ' ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, μήτε Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, φέρε, εἰπὲ, τίνα ποθὲν ἂν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἡγῇ, ταὐαντία ἡμῖν λέγοντα. νὴ Δί', ὦ δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν αὖ φαίνεται, τὸν Ἀβδηρίτην ἐκεῖνον Δημόκριτον, ὃς ὅτως ἄρα ἐπέπειστο μηδ' ὁτιοῦν τε εἶναι συλλογισμοῦ τοιοῦτον, ὥς γε ἐπειδὴ καθεῖρξεν ἑαυτὸν ἐντὸς μνήματος, ἔξω τοῦ λόγου, γράφων ἐνταῦθα διετέλει καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. καὶ τινὰς τῶν νεανίσκων ὀρεχθέντας βουλομένους αὐτὸν ἰδεῖν καὶ διαλεχθῆναι αὐτῷ, σκιὰς μέλαινας νεκρικὰς, ἐνδεδυκυίας μελαίνας, καὶ προσωπείοις δεινοῖς τὰ πρόσωπα μεμιμημένους προεισάντας αὐτὸν, προσεχόρευον ὑπὸ σωτῇ τῇ βάσει αὐλοῦντας. ὁ δὲ οὔτε ἔδεισε τοῖς προσποιήσιν αὐτῶν, οὔτε ὅλως ἐνέβλεψε πρὸς αὐτούς, ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, παύσασθε, ἔφη, παίζοντες, οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μηδ' εἶναι τὰς ψυχὰς, ἐπ' ἔξω γιγνομένας τῶν σωμάτων. ἆρα φῆς, ἦ δ' ὃς ὁ Εὐκράτης, αὐτόν τινα αὖ φράσαι καὶ τὸν Δημόκριτον γεγενῆσθαι, εἰ γε οὕτως ἐγίγνωσκεν. ἐγὼ ἤ ὑμῖν καὶ ἄλλο δικνύσομαι, αὐτὸς παθών, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, τάχα γὰρ ἄν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδη, ἀκούων πρόσθεν ἀπείθεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῖς δικαιώμασιν.

γήματος. Ὁπότε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὤν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ὠθεῖ παιδείας προφάσει ἀκρσταλεὶς, ἐπεθύμησα οὐ Κόπτον ἀναπλεύσας, ἐκεῖθεν ὠθεῖ τὸν Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκοῦσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον. ἐκείνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς, ἄσημόν τινα φωνὴν, ἀλλά μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτὰ, καὶ εἴ γε μὴ περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. κατὰ δὲ τὸν ἀνάπλουν, ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ, τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμαστὸς τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν πᾶσαν εἰδὼς τῆς Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ εἴκοσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ᾠκηκέναι, μαγεύειν παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ισιδος. Παγκράτην, ἔφη, λέγεις ὁ Αρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα, ἐξυρημένον ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθαρῶς Ελληνίζοντα, ὠνυμήκη, σιμὸν, πρόχειλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἦ δ' ὅς, ἐκεῖνον τὸν Παγκράτην, καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνόουν, ὅστις ἦν, ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἴ ποτε ὁρμίσαιμεν τὸ πλοῖον, ἀλλά τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ὠθεῖ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνων ἱερόν τινα ἄνθρωπον ὄντα. καὶ κατὰ μικρὸν φιλοφρονούμενος, ἔλαθον ἑταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμενος, ὥστε πάντων ἐκοινώνει μοι τῶν ἀπορρήτων.

Biblioteka Główna U. A. M. w Poznaniu

καὶ τέλος, πείθει με οὐδὲ μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων, καὶ τὸ μετὰ οὐδὲν οὕτω διήγομεν. ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἴς τι καταγώγιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον ἢ τὸ ὕπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινα ἐπῳδὴν, ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκοῦντα, τὸν δὲ ἀπελθὸν, ὕδωρ τε ἀπήντλει, καὶ ὀψώνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐν πάντα δεξιῶς ὑπηρέτει, καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. εἶτα δὲ ἐπειδὴ ἅλις ἔχοι τῆς διακονίας, αὖθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον, ἄλλην ἐπῳδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει ἄν. οὐδὲν ἐγὼ πάνυ ἐσπουδακὼς, οὐκ εἶχον, ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτοῦ, ἐβαίσκαινε γὰρ αὐτοῦ, καί τοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὤν. μιᾷ δέ ποτε ἡμέρᾳ λαθὼν, ἐπήκουσα τῆς ἐπῳδῆς, ἦν δὲ τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν ᾤχετο ἐν τὴν ἀγοράν, ἐντειλάμενος τοῦ ὑπέρου, ἃ ἔδει ποιεῖν, ἐγὼ δὲ ἐν τὴν ὑστεραίαν, ἐκείνου τι κατὰ τὴν ἀγοράν πραγματευομένου, λαβὼν τὸ ὕπερον, σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς, ἐκέλευον ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα, ἐκόμισε, πέπαυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὑδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὖθις ὕπερον, τὸν δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὑδροφόρει ἀεὶ, ἄχρι δὴ ἐν ἔπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν ἐπανπλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμηχανῶν τοῦ πράγματι,

πι, ἐλλιδεῖν γάρ, μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἄγα
νακτήσει, ὅπερ καὶ ἐγὼ φοβοῦμαι, ἀξίνην λαβὼν, σμικρὸ-
πλῶ τὸ ὕπερον εἰς δύο μέρη, τὰ δὲ ἑκάτερον τὸ μέ
ρος, ἀμφορέα λαβόντα, ὑδροφόρει, καὶ αὖθ' ἕνος
δύο μοι ἐγίνοντο οἱ διάκονοι. ἐν τούτῳ καὶ ὁ Παγ
κράτης ἐφίσταται, καὶ σωσεὶς τὸ γεγονὸς, ἐκεῖ-
να μὲν οὐθὶς ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἐν πρὸ τοῦ ἐπῳ
δῆς, αὐτὸς δὲ ἀπολιπών με, λαθὼν, οὐκ οἶδ', ὅποι
ἀφανὴς ὤχετο, ἀπιών. νυνὶ δὲ, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶ
σθα καὶ ἐκεῖνο, ἀνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπερου; νὴ
Δί', ἦ δ' ὅς, ἀλλ' ἡμισείας γε, ἐπεὶ γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον
ῥιον τὲ μοι ἄγειν αὖτο, ἢν ἅπαξ γένηται ὑδροφό-
ρος, ἀλλὰ λείψει ἡμῖν ὧν κλειδῶν τὴν οἰκίαν
ἐπανθλουμένων. οὐ πάνυ δὲ, ἐγὼ, τὰ τοιαῦ
τα τοῦ τολμηροῦ τοῦ, γέροντος αὐτοῦ; εἰ δὲ μὴ,
ἀλλὰ καὶ τὸ μειρακίων τοῦτων ἕνεκα, εἰς ἄλλον κα
ιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς πράξεις ταύτας, καὶ φοβε
ρὰς διηγήσασθε, μή πως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες
δόξης ἀπάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. φέρε δὴ
ἔν γε καὶ αὖτ', μὴ γὰρ διαῦτα ἐθίζωμεν ἀκούειν, ἃ δὲ πάνυ δοκεῖ
τὸ βίου ὠφελήσει σωόντα, καὶ ψοφοδεῖς ποιήσει,
ποικίλης τὸ δόξης δαιμονίας ἐμπεπλάνηται. σύγε ὑπὲ
μνησας, ἦ δ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δόξαν δαιμονί
αν. τί γάρ σοι, ὦ τυχιάδη, πρὸς τὸ δίστωρ δύκει, λέ-
γω δὴ χρυσμῶν καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεοφορούμενοί
τινες ἀναβοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκούεται, ἢ παρθέ-
νος ἐμμετρα φθεγγομένη, πρὸ θεσπίζει τὰ μέλλον-

τα, ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Γυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τοῦ σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μή σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι. ἃ δὲ γὰρ Ἀμφιλόχου τὲ ἤκουσα, γὰρ Μαλλῷ, τοῦ Ἡρωος ὑπερδιαλεχθέντος μοι, καὶ συμβουλεύσαντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐτὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν, εἶτα ἑξῆς, ἃ γὰρ Γεργάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα γὰρ Γατάροις. ὁπότε γὰρ δὲ Αἰγύπτου ἐπανήειν οἴκαδε, ἀκούων τὸ γὰρ Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ὠμφανέστατόν τε καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾷν γὰρ ἀργῶς, πρὸς ἔπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμματεῖον, παραδῶ τῷ προφήτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν ἡγησάμην, γὰρ παραπλῷ πειραθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καί τι περὶ μελλόντων συμβουλεύσασθαι τοῦ θεῷ. ταῦτα ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν, οἷ τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἔμελλε, καὶ ὡς οὐ περὶ μικρᾶς γὰρ ἤρχετο τοῦ περὶ τὰ χρηστήρια τραγῳδίας, οὐ δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν μόνος αὐτιλέγειν ἅπασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν, ἔτι διαπλέοντα δὲ Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, καὶ γὰρ συνίην, ὅτι μοι ἄχθονται παρόντι, καθάπερ αὐτισοφιστῇ τῶν ψευσμάτων, ἀλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόντιχον ὠμζητήσων, δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι, ὑμεῖς δὲ, ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγεῖσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς θεοὺς

καλεῖτε

καλεῖτε συνεπιληψομένους ἡμῖν τῶν μυθολογου-
μένων, καὶ ἅμα λέγων ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι, ἐλευ-
θερίας λαβόμενοι, εἱστίων, ὡς τὸ εἰκὸς αὐτοὺς, καὶ
γνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φι-
λόκλεις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας, ἥκω, νὴ τὸν Δία,
ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πιόντες, ἐμπεφυσημένος
τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος. ἡδέως δ' ἂν πο-
θεν ὑδῆ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν τι φάρμα-
κον, ὧν ἤκουσα, ὡς μή τι κακὸν ἐργάσηταί με ἡ
μνήμη αὐτῶν γνοικουροῦσα. τέρατα γοῦν, καὶ
δαίμονας, καὶ Εκάτας ὁρᾷν μοι δοκῶ. Φι. καὶ
αὐτὸς, ὦ Τυχιάδη, τοιοῦτόν τι ἀπήλαυσα τῆς διη-
γήσεως, φασὶ γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ ὕ-
δωρ φοβεῖσθαι, ὁπόσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες
δάκωσιν, ἀλλὰ κἂν τινα ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δά-
κῃ, ἴσα τοῦ κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα, καὶ τὰ αὐ-
τὰ κἀκεῖνος φοβεῖται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐ-
τὸς, γν' Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμά-
των, μεταδεδωκέναι κἀμοὶ τοῦ δήγματος, οὕ-
τω δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν γνέπλησας. ἀλλὰ
θαῤῥῶμεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοιούτων ἀλεξι-
φάρμακον ἔχοντες, τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ὑδῆ πᾶ-
σι λόγον ὀρθὸν, ᾧ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ μὴ τα-
ράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τού-
των ψευσμάτων.

Ἱππίας ἢ βαλανεῖον.

Τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὁπόσοι μὴ λόγους μόνον δεξιοὺς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἑκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ὑπισώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅ γε νοῦν ἔχων, οὐ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξαι τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἶμαι, τοῦ διακρίνειν ῥυθμοὺς καὶ ἁρμονίας ὑπισταμένου, ὁ κιθαρίσαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἄν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ τάττειν μόνον καὶ παραινεῖν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς ἔργα ὑπεδείκνυσθαι, οἷον τῶν πάλαι μὲν, Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ, τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Πύῤῥον ἴσμεν γεγονότας. πρὸς δὴ τί ταῦτ' ἔφην; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ὑπεδείκνυσθαι βουλόμενος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὁπόσοι ὑπὸ τῆς θεωρίας λαμπροὶ γενόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον, ἐπεὶ οἵ γε τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκότως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρχιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον, τὸν μὲν Πτολεμαῖον

χειρωσά-

χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν ἄνευ πολιορκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ, τὸν δὲ τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ὠνοίᾳ κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Αλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικὸς οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ὠνοῆσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸν μὲν γὰρ τοῦ Επειοῦ πάνυ ἀρχαῖον, ὃς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Αχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐν αὐτὸν λέγεται. ἐν δὴ τούτοις καὶ Ιππίου τουτουὶ, τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνῆσθαι ἄξιον, ἀνδρὸς λόγοις μὲν, παρ' ὅν τινα βούλει, τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, καὶ συνεῖναί τε ὀξέως, καὶ ἑρμηνεῦσαι σαφεστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑπόσχεσιν, ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ἠυτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ὧδε τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου. καί τοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος, ἕν τι τῆς ὠνιστήμης ἔργον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδοκιμήσας, εἶναί τις ὅμως ἔδοξεν, ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὢν τὰ πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν καὶ μουσικῶν φαίνεται, καὶ ὅμως ἕκαστον τούτων οὕτως ἐντελῶς δείκνυσιν, ὡς ἐν αὐτὸν μόνον ὠνιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων καὶ κατό-

πτρων θεωρίαν, ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, γν᾽ ἡ παῖ-
δας οὐ πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηνεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου
ἂν εἴη ἐπαινεῖν, ἃ δὴ γνάγχος ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων
κατεπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ
ὑπόθεσις, καὶ τοῦ καθ᾽ ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλὴ, βα-
λανείου κατασκευὴ, περίνοια δὲ, καὶ γν᾽ τοῦ κοι-
νῷ τούτῳ σύνεσις θαυμαστή. Τόπος μὲν ἦν οὐκ
ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης καὶ ὄρθιος, ὃν
παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπει-
νὸν, ἰσόπεδον θατέρῳ ἀπέφηνε, κρηπῖδα μὲν βε-
βαιοτάτην ἅπαντι τοῦ ἔργῳ βαλλόμενος, ἐπὶ θε-
μελίων θέσει τὴν τῶν ὑπατιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμ-
πεδωσάμενος, ὕψεσι δὲ πάνυ ἀποτόμοις, καὶ
πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον κρατυνά-
μενος. τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα, τοῦ τε τοῦ τόπου
μεγέθει σύμμετρα, καὶ τοῦ εὐλόγῳ τῆς κατασκευ-
ῆς ἁρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν φώτων λόγον φυ-
λάττοντα. πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλα-
τείας ἔχων, ὕπτιος μᾶλλον, ἢ ὄρθιος πρὸς τὴν τῶν
ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ οὖτον ἐκδέχεται
κοινὸς οἶκος, εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκολούθοις
καὶ ὑπηρέταις διατριβὴν, γν᾽ ἀριστερᾷ δὲ τῶν εὐ-
τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων. βαλα-
νείῳ δ᾽ οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα, χαρίευ-
σαι, καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχω-
ρήσεις. εἶτ᾽ ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν, ὡς
πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ, ὡς πρὸς τὴν τῶν
εὐδα-

βυβλαιμονεστέρων ὑποδοχῶν, μετὰ δὲ ταῦτα, ἐκατόρθωθρον ἀρχαῖς τοῖς ἀποδυομένοις ἀποθέσεις. καὶ μέσος οἶνος ὕψει τε ὑψηλότατος, καὶ φωτὶ φαιδρότατος, ψυχροῦ ὕδατος ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, λακαίνῃ λίθῳ κεκομισμένῳ, καὶ εἰκόνας ἐν αὐτῷ λίθου λίνου ἢ ἀρχαίας ὀργασίας, ἢ ἢ ὑγείας, ἢ δὲ Ασκληπιοῦ. εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἥρεμα χλιαινόμενος οἶνος, οὐκ ἀπλῶς τῇ θέρμῃ πρὸς πάντων, ὦ μάκης, ἀμφισβήτητος. μεθ' ὃν ἐν ἀλείᾳ οἶνος, δι' μαλακὸς φαιδρὸς, ἀλέα ἀπὸ πρὸς ἴσως παρεχόμενος, ἑκατόρθωθρον εἰσόδους ἔχων, φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισμένας, τοὺς ἐκ παλαίστρας εἰσιόντας δεχόμενος. ἔστι δὲ τούτῳ ἄλλος οἶνος, οἷκων ἁπάντων κάλλιστος, σῖτός τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι πρὸς ἥδιστος, καὶ ἐμβραδῦναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώτατος, φρυγίοις καὶ αὐτὸς εἰς ὀροφὴν ἄκραν ἀκρόλιθος. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ὑδρο οἶνος, κάλλιστος, φωτός τε πολλοῦ αὐλιμενος, ὡς πορφύρα διλιθισμένος, τρεῖς καὶ οὗτος θερμὰς ὑποδέχεται. λουσαμένῳ δὲ ὑγιέσι σοι, μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἶκων ἀθρόις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ὑπὸ τὸ ψυχρὸν, διὰ ἥρεμα θερμοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα ἀνάπτα, ὑποφωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ὑδρο ἡμέρᾳ, ὕψει πρὸς τοῦτοις αὐλόγα, καὶ πλάτει τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ ἀναπαχοῦ

πολλὴ χάρις, καὶ Αφροδίτη ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ τὸν κα-
λὸν Γίνδαρον, Αρχομένους ἔργου, πρόσωπον χρὴ
θέμεν τηλαυγὲς, οὗτος δ' ἂν εἴη ἐκ τοῦ αὐτῆς μαλι-
στα, καὶ τοῦ φέγγους, καὶ τῶν φωταγωγῶν μεμηχα-
νημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ιππίας τὸν μὲν ψυ-
χροδόχον οἶκον εἰς Βοραὶ προκεχωρηκότα ἐποίη-
σεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρινοῦ ἀέρος, οὐδὲ
δὲ πολλοῦ τοῦ θάλπους δεομένους, νότῳ καὶ εὐ-
ρῷ καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε. τί ἂν σοι τὸ ὠδὶ τούτῳ λέ-
γοιμι, παλαίστρας, καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυ-
λακούντων κατασκευὰς, ταχεῖαν τὴν ὠδὶ τὸ λου-
τρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ χρη-
σίμου τε καὶ ἀβλαβοῦς ἕνεκα. καὶ μή με ὑπολαί-
βῃ τις μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τοῦ λό-
γῳ προαιρεῖσθαι, τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς καινὰ ὠνι-
νοῆσαι κάλλους δείγματα, οὐ μικρᾶς σοφίας ἔ-
γωγε τίθεμαι. οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος
ἡμῖν Ιππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλα-
νείου ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὔκαιρον, τὸ εὐφεγγὲς, τὸ
σύμμετρον, τὸ τοῦ τόπου ἡρμοσμένον, τὸ τὴν χρείαν
ἀσφαλῆ παρεχόμενον, καὶ προσέτι, τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ
κεκοσμημένον, ἀμφόδων μὴ ἀναγκαίων δυσὶν ἀ-
ναχωρήσεσιν, ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον. ὡ-
ρῶν δὲ διττὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκή-
ματος, τὴν δὲ δι' ἡλίου ὠνιδεικνύμενον, ταῦτα ἰδόντα μὴ
ἀπορεῖσθαι τὸν πρέποντα ἔπαινον τοῦ ἔργου, οὐκ
ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ βα-

σκανοῦ

σκαίνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν, καὶ τὸ σῶμα, καὶ τὸν τεχνίτην καὶ δημιουργὸν ἠμειψάμην τοῦ λόγου, εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ λούσασθαί ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους ἕξων τοὺς κοινωνήσοντάς μοι τῶν ἐπαίνων.

Προσλαλιὰ ἢ Διόνυσος.

Ὅτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ινδοὺς στρατιὰν ἤλασε, κωλύει γὰρ οὐδεὶν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγήσασθαι Βακχικὸν, φασὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελᾶν ὑπλόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ αὐτιτάξαιτο. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὸ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν φάλαγξ αὐτῷ, καὶ οἱ λόχοι, γυναῖκες εἶεν ἔκφρονες καὶ μεμηνῦαι, κιττῷ ἐστεμμέναι, νεβρίδας ἐνημμέναι, δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καί τινα πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο, ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον καὶ τὰ τύμπανα, ὀλίγους δέ τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνεῖναι, γυμνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐρὰς ἔχοντας κεράστας, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν ἐφ' ἅρματος ὀχεῖσθαι, παρδάλεων ὑπεζευγμένων, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὴν παρειὰν, κερασ

σφόρον, βοτρύοις ἐστεφανωμένον, μίτρᾳ τὴν κό-
μην ἀναδεδεμένον ἁπορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμ-
βάδι. ὑποστρατηγεῖ δὲ δύο, ἕνα μὲν τινα βρα-
χὺ πρόβυτον, ὑπόπαχυ, πώγωνα, ῥινόσι-
μον, ὦτα μεγάλα ὄρθια ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρ-
θηκι ἐπορεισόμενον, ἐπ' ὄνου τὰ πολλὰ ἱππεύον-
τα, ἁπροπτῷ, ἂν ὄρρωδῶν πιθανόν τινα στρα-
τήγημα τάρχῃ αὐτῷ, ἕτερον δὲ, τράστιον ἀνθρω-
πον, τράγῳ τὰ νέρθεν ἐοικότα, κομήτην τὰ σκέ-
λη, λέοντα ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀργίλον, καὶ θυ-
μικόν, θατέρᾳ μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δ' ἑτέρᾳ δὲ
ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον, καὶ πρόσωπον
τὸ ὅλον ἀστρατόπεδον, ἂν τὰ γώνια δὲ φοβεῖσθαι
αὐτόν, καὶ σείειν ἐκκεκινημένας τὰς κόμας, ὁπότε
πρόσοιο, καὶ βοᾷν δοκοῖεν, ἐπικάζειν καλεῖσθαι
αὐτῶν τὸν λεπρόταλον. τὰς δ' οὖν πρίμνας λιγυ-
πτάδας ἤδη ἀπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ λιπαρᾶδας
ἐπὶ ζῶντα τὰ θρέμματα, ὠμοφάγους γάρ ἐνας αὐ-
τὰς εἶναι. ταῦτα οἱ ἰνδοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν
ἀκούοντες ἐγέλων, ὡς τὸ εἰκός, καὶ οὐδ' αὐτὸ πε-
ρεῖναι ἔφη παρατάττεσθαι ἀξίους, ἀλλ' εἴπερ ἄρα
τὰς γυναῖκας ἐπαφήσομεν αὐτοῖς, εἰ πλησίον γοῦν
τοῦτο, σοφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν ἐδόκει, ἂν φονεύειν
γύναια μεμηνότα, καὶ θηλυμανίαν ἄρχοντα, καὶ
μεθύον σμικρὸν γοργόντιον, καὶ ἡμισκαπτώτιον ἄλ-
λον, καὶ γυμνήτας ὀρχηστάς, ταύτας γελοίους. ἐ-
πεὶ δὲ ἠγγέλθη τοῦς πολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώ-
ραν,

ραν, καὶ πόλεις αὐταῦθρους καταφλέγων, καὶ
ἀνάπλεων τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεῖ πᾶσαν τὴν Ινδὴ
κὴν πυρὸς ἐμπεπλεγκὼς, ὅπλον γάρ τοι Διονυσια-
κὸν, τὸ πῦρ, πατρῷον αὐτῷ, καὶ τοῦ κόραννοῦ, ἐν
ταῦθα ἤδη πουδῇ ἀνελαμβανον τὰ ὅπλα, καὶ
σθὺ ἐλέφαντας ἐπεισάξαντες καὶ ἐγχαλινώσαν-
τες, καὶ σθὺ πύργους ἀναθέμενοι, ἐπ' αὐτοῖς αὐτε
πεξήσαν, καταφρονοῦντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζό
μενοι δὲ ὅμως, καὶ σωτρίψαι πουδόντες αὐτῷ
στρατοπέδῳ τὸν ἀγῶνα ἐκεῖνον στρατηλάτει. ἐ-
πεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλήλους, οἱ μὲν
Ινδοὶ, πεζοτάξαντες σθὺ ἐλέφαντας, ἐπῆγον τὴν
φάλαγγα, ὁ Διόνυσος δὲ, τὸ μέσον μὲν αὐτὸς εἶχε,
τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ τοῦ λεξιοῦ μὲν ὁ Σειληνὸς, τοῦ
θυωνύμου δὲ ὁ Πὰν ἡγοῦντο. λοχαγοὶ ἦ ἐς ταξίαρ
χοι, Σάτυροι ἐγκαθειστήκεισαν. καὶ τὸ μὲν σώμα
μα ἦν ἅπασι τὸ δοῦ οἱ. θηθὺς δὲ τὰ τύμπανα ἐπα
ταγεῖτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν θυήμαι-
νε. καὶ τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας, ἐπήχλει
τὸ ὄρθιον. καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος, χρυσαλίδα τι ὠγ
κήσατο. καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ χρεπήδη
σαν αὐτοῖς, βρόμιον ἵππους ἐπεζωσμένας, καὶ τῶν θύρ
σων ἄκρων ἀπογυμνοῦσαι τὸν σίδηρον. οἱ Ινδοὶ δὲ
καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν, αὐτίκα ἐκκλίναντες σὺν
οὐδενὶ κόσμῳ ἔφθυγον, οὐδ' ὑπὸ τοῦ βέλους γρυέ-
σθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος, κατὰ κράτος ἑα
λώκεσαν, ἡ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως

καταγελωμένων, ὀργῶ μαθόντων, ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀρ' ἢ πρώτης ἀκμῆς καταφρονεῖν ἑχόντων στρατηγέσθων. ἀλλὰ τί πρὸς ταῦτα Διόνυσον οὗτος ὁ Διόνυσος, εἰπόν τις αὖ. ὅτι μοι δοκοῦσι, καὶ πρὸς χαριέντως, μή με κορυβαντιᾶν ἢ τελέως μεθύειν νομίζοντες, εἰ τἀμὰ εἰκάζω τοῖς θεοῖς, ὁμοιόν τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς αὐτὰ καινοὺς τῷ λόγῳ τοὺς ἐνδοξοτέρους ἐκείνους, οἷον καὶ πρὸς αὖ ἐμούς. οἰόμενοι γὰρ σατυρικά, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κωμικὰ παρ' ἡμῶν ἀκηκοέναι, τοιαῦτα ὑπεπτόηνασιν, ὅκ οἶδ', ὅτι δύξαν αὐτοῖς ἑαυτῶν ἐμοῦ. οἱ μὲν οὖν δὴ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦντο, ὡς οὐδ' ἡδέως παρέχειν τὰ ὦτα νόμοις γυναικείοις, καὶ σκιρτήμασι σατυρικοῖς, καταβαίνοντας ἀπὸ τῶν ἐλεφαντίνων. οἱ δὲ, ὡς ὕδη τοιοῦτό τι ἤκουσαν, αὐτὴ τοῦ κιθαροῦ σίδηρον εὑρόντος, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν τολμῶσι, τοῦ παραδύξου τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι. ἀλλὰ θαῤῥῶν ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἢν καὶ νῦν, ὡς πρότερον ποτὲ, τὴν τελετὴν ἐθελήσωσιν ὑμνῆσαι πολλαχοῦ, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμποτικὰ ᾄσματα κοινῶν τῶν τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίσωσι δὲ δεόντως τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐκβακχεύσειν τε αὐτοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ὀρεῖν ἐφ' οὗ οἱ, ὅτι μὴ οὕτω, ἐλεύθερον γὰρ ἀκοὴ, ποιοῦντων, ὅ, τι καὶ φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπεισελήλυθα ἔτι καὶ νῦν ἐνδοξότερος δόμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγήσασθαί τι τῶν ἐκεῖθεν, οὐχ ἧττον πρὸς

πρὸς τὸν Διόνυσον οὐδ' αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιοῦμεν, ἀλλότριον, ἐν Ινδοῖς τοῖς Μαχλαίοις, οἳ τὰ λαιὰ τοῦ Ινδοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ῥοῦν αὐτοῦ βλέπεις, ὠνεμόμενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ωκεανὸν καθήκουσι. παρὰ τούτοις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πάνυ μεγάλῳ χωρίῳ, συνηρεφεῖ δὲ, κιττὸς γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπελοι, σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. ἐνταῦθα πηγαί εἰσι τρεῖς, καλλίστου καὶ διειδεστάτου ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου, ἡ δὲ Πανὸς, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ινδοὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἑορτάζοντες τοῦ θεῷ, καὶ πίνουσι τῶν πηγῶν οὐχ ἁπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ μὲν μειράκια τῶν τῶν Σατύρων, οἱ ἄνδρες δὲ τῶν Πανικῆς, τῶν δὲ τοῦ Σειληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. ἃ μὲν οὖν πάσχουσιν οἱ παῖδες, ἐπειδὰν πίωσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολμῶσι, κατεχόμενοι τοῦ Πανὶ, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ' οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθυσθῶσι τοῦ ὕδατος, οὐκ ἀλλότριον εἰπεῖν. ἐπειδὰν πίῃ ὁ γέρων, καὶ κατάσχῃ αὐτὸν ὁ Σειληνὸς, αὐτίκα ὠνὴ πολὺ ἄφωνός ἐστι, καὶ καρηβαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν. εἶτα ἄφνω φωνή τε λαμπρὰ, καὶ φθέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφωνοτάτου ἐστὶν, οὐδ' ἂν ὠνὴ στομίσας, παύσειας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῆ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς συνείρειν. συνετὰ μέν τοι πάντα, καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ομήρου ἐκεῖνον ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ ἐοικότα χειμερίῃσι διεξέρχον

ται. οὐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ τεττιγῶδές τι πυκνὸν, καὶ ἐπίτροχον συναπτουσιν, ἄχρι βαθείας ἑσπέρας, τοὐντεῦθεν δὲ, ἤδη ἀφεθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης, σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. τὸ μέν τοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἦν γὰρ ἀτελῆ ὁ γέρων μεταξὺ καταλίπῃ, ὃν διεξῄει τὸν λόγον, δύντος ἡλίου κωλυθεὶς, ὠθῇ πέρας αὐτὸν ἐπεξελθεῖν, ὃν νέωτα πιὼν, αὖθις ἐκεῖνα συναπτει, ἃ πέρυσι λέγοντα ἡ μέθη αὐτὸν κατέλιπε. ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς ἐμαυτὸν ἀπεσκώφθω, καὶ μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν ἔτι ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον, ὁρᾶτε γὰρ ἤδη, καθότι τῷ μύθῳ ἔοικα. ὥστε ἢν μέν τι παραπαίωμεν, ἡ μέθη αἰτία, εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν ἵλεως.

Προσλαλιὰ ἢ Ηρακλῆς.

Τὸν Ηρακλέα οἱ Κελτοὶ Ογμιον ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ, τὸ δὲ εἶδος τοῦ θεοῦ, παίνυ ἀλλόκοτον γράφουσι. γέρων ἐστὶν αὐτοῖς ὃν τὸ ἔσχατον, ἀναφαλαντίας, πολιὸς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ὃν τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν οἱ ταλαττουργοὶ γέροντες. μᾶλλον δὲ Χάρωνα, ἢ Ιαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον, ἢ Ηρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας, ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὤν, ἔχει ὅμως

μως τὴν σκευὴν τοῦ Ηρακλέους. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐν ἧπται τὴν τοῦ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρτηται, καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἡ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως, Ηρακλῆς ἐστι. ταῦτά γε ὤμην οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ελληνίων θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς, ἐν τὴν μορφὴν τὴν τοῦ Ηρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ αὐτῶν ἐπῆλθε, λείαν ἐλαύνων, ὁπότε τὰς Γηρυόνου ἀγέλας ζητῶν, κατέδρα μετὰ πολλὰ τῶν ἑσπερίων γενῶν. καί τοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφην τοῦ εἰκόνος. ὁ γὰρ δὴ γέρων Ηρακλῆς ἐκεῖνος, ἀνθρώπων πάμπολύ τι πλῆθος ἕλκει, ἐκ τῶν ὤτων ἅπαντας δεδεμένους. δεσμὰ δὲ εἰσίν οἱ, σειραὶ λεπταὶ, χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου εἰργασμέναι, ὅρμοις ἐοικυῖαι τοῖς καλλίστοις, καὶ ὅμως ἀφ' οὗτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βουλεύουσι, δυναμένοι ἂν εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀνπρείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ φαιδροὶ ἕπονται, καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦντες, ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ τοῦ φθανεῖν ἐθέλειν τὸν δεσμὸν ὑπεχαλῶντες, ἐοικότες ἀχθεσθησομένοις, εἰ λυθήσονται. ὃ δὲ πάντων ἀτοπώτατον εἶναί μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος, ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, ἅτε τοῦ δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ῥόπαλον, τοῦ λαιᾶς

δὲ τὸ ξέρον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτ
ταν ἄκραν, ἧς ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοῦ ἐποίησε,
καὶ ἐπέστρεπται γε εἰς τοῦτ ἀγομένους μειδιῶν·
ταῦτ ἐγὼ μὲν ἤδη πολὺ εἰσήκειν ὁρῶν καὶ θαυμά
ζων, καὶ ἀπορῶν καὶ ἀγανακτῶν, Κελτὸς δέ τις
παρεσὼς, οὐκ ἀπαίδευτος τὰ μέτρα, ὡς ἔοικε
ξεν, ἀκριβῶς Ελληνίδα φωνὴν ἀφιεὶς, Φιλόσοφος,
οἶμαι, τὰ ὦτα χώρει, ἐγώ σοι, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τὴν
γραφῆς τὸ αἴνιγμα, πανοῦργόν γὰρ τὸ παρεμπεπλεγ
μένον ἔοι
κεν πᾶσι τοῖς αὐτῶν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ, ἐχθὲς
πρὸ ὑμεῖς οἱ Ελληνες, Ερμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ'
Ηρακλέα αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παρὰ πολὺ τοῦ Ερμοῦ
ἰσχυρότερος οὗτος. εἰ δὴ γέρων πεποίηται, μὴ θαυ
μάσῃς, μόνος γὰρ ὁ λόγος φιλεῖ γηράσκειν ἐπι-
δείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἰ γε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιη
ταὶ λέγουσιν, ὅτι αἱ μὲν τῶν ὁπλοτέρων φρένες πε-
ρίεθον, τὰ δὲ γήρας ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτε
ρον. ὅτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀκροᾶσθαι ἐκ
γλώττης τὸ μέλι. οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὄ-
πα τὴν λειριόεσσαν ἀφιᾶσιν, θυμοῦ τινα. λέγεται
γὰρ καλεῖσθαι, εἴ γε μέμνημαι, τὰ αὖθι. ὥστε εἰ τῶν
ὥτων ἐκρεμάμενος σοῦ ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλῶτ
ταν ὁ γέρων ὅτος Ηρακλῆς, ὁ λόγος ἕλκῃ, μὴ ἧττον
θαυμάσῃς, εἰκὸς τὴν τῶν ὥτων τὴν γλώττης συμπε-
νειαν. ἀλλ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτῃ τετύφθαι,
μέμνημαι γοῦν, ἔφη, τὴν κωμικῶν τινων ἰαμβείων,
παρ' ὑμῶν μαθὼν, τοῖς γὰρ λάλοις ἧς ἄκρος ἡ γλῶτ
τα

τα πᾶσιν ὅτι τετρυπημένη. τὸ δ' ὅλον, καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ηρακλέα λόγῳ τὰ πάντα ἡγούμεθα ἀθρυπτα εἶναι, σοφὸν γεγονέναι, καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τά γε βέλη αὐτοῦ, οἱ λόγοι εἰσίν, οἶμαι, ἐξῆς καὶ διὰ στόματος ἰόντες, καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώσκοντες. προσόντα γοῦν τὰ ἔπη καὶ ὑμεῖς φατε εἶναι. τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτὸς, ἐμοὶ δὲ, ὦ Ἡράκλεις πρὸς Διὸς πάρεδρον ταύτης τῆς ὁμονοίας ἐμαυτὸν, εἰ μοι καλῶς ἔχει, τηλικῷδε ὄντι, καὶ πάλαι τῶν τοιούτων λέξεων πεπαυμένῳ, αὖθις ὑπερεμαυτὸν ὑφορᾶν καὶ διδόναι τοσούτοις διακεκαῦσθαι, καὶ τὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀναμνησθῆναι τοῦ ἀγῶνος. τέως μὲν γὰρ ἐδεόμην, μή τινι ὑμῶν δέξασθαι κοινωνὸν μεθ' ἡμῶν τοῦτο ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι, κατὰ τὸν Ομήρου νεανίσκος τὸν πλήξειν μοι εἰπὼν τὸν, Σὺ δὲ βίᾳ λέλυσαι, καὶ, Χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε, Ηφαιστος δὲ νυ τοι θρασύπων, βραδέως δέ τοι ἵπποι, ὃν τὸν πόδας ὠκὺν ἀκροκώπων, ἀλλ' ὅταν ἀναμνησθῶ τῶν γερόντων ἐκείνων Ηρακλέους, τοῦτο ποιεῖν προάγομαι. καὶ δὴ καὶ δέομαι, τοιοῦτος ὢν ἐλπιῶν, ἡλικιώτης ὢν τοῦ ἐκείνου, ὥστε ἰσχνὸς εἶναι, καὶ τάχος καὶ κάλλος, καὶ ὅλα σώματος ἀγαθὰ, χαιρέτω, καὶ ὁ ὁρῶς ὁ σός, ὦ τέκνε ποιητὰ, εἰσιόντα με, τὸ πόλιον γηγενὲς, χρυσοφαεννόν, εἰ βέλεσι, πρὸ τύχης, ἢ ἀφρῖσι πεδαπτεόντα, καὶ ὁ ἱππόκλειδης ὁ φρονεῖ. τοῦ λόγου δ', νῦν αὖ μᾶλλον αὐτὸν βᾶναι καὶ αὐθῆναι, καὶ ἀπαλλάττειν καθ' ὥραν εἶναι, καὶ ἐλ-

κειν τῶν ὥτων, ὅσους αὖ πλείστους δυνήσεται, καὶ τὸ ξύλον πολλάκις, ὡς οὐδενός γε δεόντος, μὴ ἰσχνωθεὶς λάθοι ὁ γαργαρεὼν αὐτῷ. ὁρᾷς, ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ. καὶ δὴ καὶ ἐν πολέμοις, πάλαι γεγενημένον τὸ ἀκόντιον καταπαύσας, καὶ ἐκ τῶν γιγάντων ὠθισκοδιώξας, αὖθις ἀφεῖναι δεῖ μέσον τὸ τέλαγος. εἰπὲ δ' ὦ θεοὶ καὶ τὰ παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι δεξιά, ὡς νῦν γε μάλιστα πλησίον τε καὶ ἐφεδρεύω, καὶ ἑτοίμου αὐλεῖν δέομαι, ἵνα εἰ ἄξιοι φαινοίμεθα, καὶ ἡμῖν τὸ ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ὠφθῇ ἐξεκταί τις, οἷον ἐκ βακτρίων γεγραμμένα φαίνει.

Περὶ τοῦ ἠλέκτρου καὶ τῶν κύκνων.

Ἠλέκτρου φέρει καὶ ὑμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος ἐπεικὸς, αἰγείρους ὄντας ἐπὶ τῷ ποταμῷ δακρύειν αὐτὸ, θρηνοῦσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφὰς γε εἶναι τὰς αἰγείρους ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἶτα ὀδυρομένας τὸ μειράκιον, ἀλλαγῆναι ὑπὸ τῆς ὀργῆς, καὶ ἀποστάζειν ἐπὶ αὐτῷ δάκρυον δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἀκούων τῶν ποιητῶν ἀδόντων, ἤλπιζον, εἰ ποτε γηραιὸς ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἐπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ πτερόλπιον, ὑποδεξεσθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὡς ἤλεκτρον ἔχοιμι. καὶ δὴ τὸ πρᾶγμα πολλοῦ κατ' ἄλλο μέν τοι χρεὼν, ἦκον ὅμως ὑπὲρ τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ ἔδει γὰρ αὐ πλεῖν ἐπὶ τὸν Ἠριδανόν,

Πειθανὸν, οὔτ' αὐγείρους εἶδον, ταὼν πόδισκο-
πῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοὔνομα τῶν Φαέ-
θοντος ἤδεσαν οἱ ὠκεανίδες. ἀναζητοῦντος γοῦν
ἐμοῦ, καὶ διαπυνθανομένου, ὅτε δὲ ἀπὸ τὰς αὐ-
γείρους ἀφιξόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας,
ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἠξίουν καφέσδρον λέγειν, ὃ
τι καὶ θέλοιμι. κἀγὼ τὸν μῦθον διηγούμην αὐ-
τοῖς, Φαέθοντα γνέσθαι ἡλίου παῖδα, ἡνίκα τὸν ὄ-
ρμα ἡλίκιαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλά-
σαι τὸ ἅρμα, ὡς ποιήσειε καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν, τὸ
δὲ δοῦναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκπεσόντα, καὶ
τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ θρηνούσας γενέσθαι που, ἐ-
φην, παρ' ὑμῖν, ἵνα πορ καὶ κατέπεσεν ὁ Φαέ-
θων, αἰγείρους γένεσθαι, καὶ δάκρυα ἐπ' αὐ
τῷ τὸ ἤλεκτρον. τίς ταῦτά σοι, ἔφασαν, διηγή-
σατο ἀπατεών, καὶ ψευδόλογος ἀνθρώπος; ἡμεῖς
δὲ οὔτε ἰωνίαν, ἵνα ἐκπίπτοντα εἴδομεν, ὅτε τὰς
αἰγείρους, ἃς φῂς, ἔχομεν, εἰ δὲ ἴσως τι τοιοῦτον, οἷα
ἡμᾶς δ' οἷμαι ἀβουλίαν γένεσθαι ἀνῆ, ἢ ἔλκειν τὰ
πλοῖα πρὸς ῥεῦσιν τὸ ὕδωρ, οἷς δῆλον πλουτεῖν,
ἀναλέγοντας τὸν αἰγείρων τὰ δάκρυα. ὥστε λεχ-
θὲν οὐ μετρίως μου καθῆκεν, καὶ δικαίως ἅπαντα διαε-
χωθεὶς, ὅτι παιδίον τινὸς ὡς ἀληθῶς ὄργον ἐπε-
πόνθειν, πεισθὶς τοῖς ποιηταῖς, ἀπίθανα οὕτω
ψευδομένοις, ὡς μηδ' ὑγιὲς αἱρέσκεσθαι αὐτοῖς.
μᾶς μὴ δὴ ταύτης ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐψευσμέ-
νος, ἀνιώμην, καθάπερ ἐκ τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον

ἀπολωλεκὼς, ὅς γε ἤδη ἀνέπλαττον, ὅσα καὶ
οἷα χρήσομαι αὐτῷ. ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀληθῶς
ᾤμην εὑρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς,
ᾄδοντας ὑπὲρ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὖθις
ἠρώτων τοὺς ναύτας, ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι, ἀλλ' οἵ
γε κύκνοι πηνίκα ὑμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ᾄδου-
σιν, ἐφεστῶτες τοῦ ποταμῷ ἔνθεν καὶ ἔνθεν. φασὶ
γοῦν Απόλλωνος παρέδρους αὐτοὺς ὄντας, ᾠδι-
κοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐν τὰ ὄρνεα μετα-
πεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ᾄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαθομένους τῆς
μουσικῆς. οἱ δὲ σὺν γέλωτι, σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε,
ὁ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χώρας ἡ-
μῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ ἀεὶ πλέοντες, καὶ σχε-
δὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ηριδανῷ, ὀλί-
γους μὲν κύκνους ἐνίοτε ὁρῶμεν ἐν τοῖς ἕλεσι τοῦ πο-
ταμοῦ, καὶ κρώζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενὲς,
ὡς τοὺς κόρακας ἢ τοὺς κολοιοὺς, Σειρῆνας μὲν εἶναι
πῶς αὐτούς. ᾀδόντων δὲ ἡδὺ, καὶ οἷον σὺ φῂς, οὐδὲ
ὄναρ ἀκηκόαμεν, ὥστε θαυμάζομεν, πόθεν ταῦτα
εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ ἡμῶν. πολλὰ τοιαῦτα ἐξα-
πατηθῆναι ἐνί, πιστεύοντας τοῖς πῶς τὸ μεῖζον ἕ-
καστα ἐξηγουμένοις. ὥστε κἀγὼ νῦν δέδια ὑπὲρ ἐ-
μαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφιγμένοι, καὶ τοῦτο πρῶτον
ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα, καὶ κύκνους ἐλ-
πίσαντες εὑρήσειν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον
ἀπέλθητε καταγελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν,
τοιαῦτα πολλὰ ἠειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ

μαρτύρομαι,

μαρτύρομαι, ὡς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου πρὸ τ ἐμῶν οὔτε ὑμεῖς, οὔτε ἄλλ Θ πω ἀκήκοα, οὐδ' ἂν ἀκούσειέ ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις φ τύχοις ἂν Ηειλανοῖς τισι, καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τ λόγων, πολὺ τ κύκνων τ ποικιλωτέροις λιγυροτέροις, τ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη, ὁποῖόν ἁπλοϊκόν καὶ ἄμυθον, οὐδ' ἔτις ὠδὴ πρόσεστιν. ὥστε ὅρα, μὴ τοιοῦτό τι πάθωμεν, μεῖζον πρὸ ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ φ τ ὕδατι ὁρῶντες, οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτά, οἷα διαφαίνει αὐτοῖς ἀνωθεν, διαφωμένης τ σκιᾶς πρὸς τὸ αὐγοειδὲς, ἐπειδὰν ἀναπαύσωσι, πολλῷ μικρότερα εὑρίσκοντες, αὐξῶνται. ἤδη δέ σοι πρόλεγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ, καὶ ἀφελὼν τὰμὰ, μηδὲν μέγα προσδοκήσεις ἀνιμήσεσθαι, ἢ σαυτὸν ἀπατήσει τ ἐλπίδος.

Μύας ἐγκώμιον.

Μῦς ἐστι μὲν οὐ τὸ σμικρότατον τ ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι ἢ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔπι λεπτοτέροις παραβάλλειν, ἀλλὰ τοσοῦτον ἐκείνων μεγέθει πρόσεστι, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀφελέσθαι. ἐπίδηλος δὲ οὐ μόνον τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν, ἀπαντα χόρτα καμάρ τὸ σώματος, τοῖς δὲ, ὠκυπέτοις χρῆσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας καὶ μελίττας. ἔστι μὲν ὑμνικὸν πορ Θ, τοσοῦτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τ Ελλωικῶς

ἐσθῆτος ἡ Ἰνδικὴ λεπτοτέρα καὶ μαλακωτέρα. καὶ μὴν
διήνθησται κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέ-
ποι εἰς αὐτὴν, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥ-
λιον, ἐκπτερύσσηται. ἡ δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς
νυκτερίδας, εἰρεσίᾳ συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε κα-
τὰ τὰς ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὐδὲ ὡς οἱ
σφῆκες μετὰ ῥοιζήματος, ἀλλ' εὐκαμπὴς, πρὸς
ὅ, τι ἂν μέρος ὁρμήσῃ τοῦ ἀέρος. καὶ μὴν κἀ-
κεῖνο πρόσεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ
μετ' ᾠδῆς πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνῶς, οἷα κωνώπων
καὶ ἐμπίδων, οὐδὲ τὸ βαρύβρομον τῶν μελιττῶν, ἢ
τῶν σφηκῶν τὸ φοβερὸν καὶ ἀπειλητικὸν ἐνδει-
κνυμένης, ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυροτέρα, ὅσον
σάλπιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. τὸ
δὲ ἄλλο σῶμα, ἡ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τοῦ αὐ-
χένι συνέχεται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμ-
πεφυκυῖα, ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων. ὀφθαλμοὶ δὲ
προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέρατος ἔχοντες. στέρνον
εὐπαγές. καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ οἱ πόδες οὐ κα-
τὰ τοὺς σφῆκας πανύ εὐφιγμένοι. ἡ γαστὴρ δὲ ὠ-
χύρωται καὶ αὐτὴ, καὶ θώρακι ἔοικε, ζώνας πλα-
τείας, καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμύνεται μέν τοι οὐ
κατὰ τὸ ὀῤῥοπύγιον, ὡς σφὴξ καὶ μέλιττα, ἀλλὰ
τοῦ στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ
τοῖς ἐλέφασι, καὶ αὕτη ἔχουσα προνομεύει τε, καὶ
ἀπολαμβάνεται, καὶ προσφῦσα κατέχει, κοτυλη-
δόνι κατὰ τὸ ἄκρον ἐοικυῖα. ἐκ δὲ αὐτῆς ὀδοὺς προ-
κύπτει,

κύπελ, ὦ κρητοῦσα, πίνει τὸ αἵματος. πίνει μὲν γὰρ τὸ γαλακτος, ἥδιον δὲ αὐτῆ τὸ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγαλης ὀδμῆς τῶν κρητουμένων. ἐξαπους ἢ οὖσα, τοῖς μὲν τέτρασι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ πρὸς θίοις δυσὶ τὸ ὅλα χρῆται χρῆται. ἴδιος αὖ οὗτος αὐτῆς ὠδῖ τε πάρεστιν βεβηκυῖα, ἔχουσάν τι γὰ ταῖν χεροῖν μετέωρον ἐδώδιμον, αὐθρωπίνως ταῦτα, καὶ καθ' ἡμᾶς. γίγνεται δὲ οὐκ ὀλυθυς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶτον, ἤτοι ἀπὸ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων, εἶτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἀπ' ἐρυσιπέλατος ὄρνεον γίγνεται. τὸ κυοφορεῖ δὲ, ἡ ἀποτίκτει σκώληκας μικρὸν, τὸν μῦαν ὕδρον. σιτίζεται δὲ ἀνθρώποις ταπάρχουσα, τὸ ὁμοδίαιτος τὸ ὁμοτράπεζος, ἅπαντων γεύεται, πλὴν ἐλαίου, θανάτου γὰρ αὐτῇ τοῦτο πέλει. καὶ μὴν τοι ὠκύμορος οὖσα, ταῦτα γὰρ ὅτι σφόδρα ὁ βίος αὐτῆς συμμετρεῖται, τοῦ φωτὶ χαίρει μάλιστα, κἄμ τούτῳ πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ, εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἅδει, ἀλλ' ταπέπηγε, καὶ ἀτρεμεῖ. σιτίσιν δὲ οὐ μεγαλαις αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὁπόταν γὰρ ἐπίδουλος, καὶ πολέμιον αὐτῇ, τὸν αἰάχνην δαδιδράσκει. λοχῶντά τε γὰρ ὧδε τυγχάνει, τὸ αὐτίον αὐτῷ ὁρᾷ, ἐκκλίνουσα τὴν ὁρμὴν, ὡς μὴ ἁλίσκοιτο ἀγνοοῦσα, καὶ ποδὶ πεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτανάις. τῆς μὲν γὰρ αὐδρίαν, καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν

Ομηρον, τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, οὐ λέοντι ἢ παρδάλει ἢ συὶ τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ θεῷ θάρσει δὲ μιᾶς, καὶ θεῷ ἀτρέσῳ δὲ λιπαρεῖ δὲ ὠκυχειρήσεως, οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος φησὶν αὐτῇ προσεῖναι. δὲ γὰρ εἰργομένην, φησὶν, ὅμως οὐκ ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τοῦ δήγματος. οὕτω δὲ πανύ ἐπαινεῖ, καὶ ἀπαγορεύεται τὴν μάχαν, ὥστε οὐχ ἅπαξ, οὐδ' ἐν ὀλίγοις μεμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλαχοῦ οὕτω κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονεύουσα. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαίαν πᾶσιν αὐτῆς ὠδὴν τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Αθηναῖων, ὁπότε τὸ Μιλήσιον ἐκ βέλος ἀποκρούεται, ὡς μὴ ἀδῆ τὰ καινούργια ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένῃ κοιμωμένου αὐτῇ τὸ βρέφους, τὴν μάχαν αὖθις ἐπεισάγει δὲ παραλείγματι. καὶ μὴν καὶ ὧδε θέτῳ καλλίσῳ αὐτὰς ἐνόσμησεν, ἀδῖνας προσειπών, δὲ τὴν ἀγέλην αὐτῶν, ἔθνη καλῶν. οὕτω δὲ ἰσχυρά ὄντι, ὥδ' ὁπόταν τι δάκνῃ, πτοᾶσκει, οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ καὶ βοὸς καὶ ἵππου. καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ, ὃν τὰς ῥυτίδας αὐτοῦ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ, καὶ τὰ λόγου τοῦ μεγέθους ἀμύσσουσα. μέξεως δὲ καὶ Αφροδισίων, δὲ γάμων πολλή τις αὐτοῖς ἡ ἐλθυθερία. καὶ ὁ ἄρρην οὐ κατὰ σὺν ἀλεκτρυόνας ἐπιβὰς, ὀλυθὺς ἀπεπήδησεν, ἀλλ' ἐπισχεῖται τῇ θηλείᾳ ὠδῇ πολύ, κἀκείνη φέρει ἐρυνυμίου, δὲ συμπέσον τα τὸν φιλέριον ἐκείνῳ μέξιν τῇ πήσει μὴ δίκα

φθέσθαι

φθείρουσαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μῦα, ὠθὶ πολὺ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπνους ἐστίν. ὃ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν ὑπάρχει, οὗτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν, καί μοι δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν, ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μῦα, τέφρας ἐπιχυθείσης, ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται, ὡς ἀκριβῶς πεπεῖσθαι πάντας, ὅτι κἀκείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, εἴγε καὶ ἀπελθοῦσα, ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μῦαν ποιεῖ. καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφεῖσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ, ἀπεδήμει καθ' ἑαυτὴν, εἶτα ἐπανελθοῦσα, ἐπλήρου αὖθις τὸ σῶμα, καὶ ἄνιστα τὸν Ἑρμότιμον. ἀργὸς δὲ αὐτὴ καὶ ἄνεως οὖσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ τραπέπεζα, καὶ γὰρ αἴγου αὐτῇ ἀμέλγονται. καὶ ἡ μέλιττα οὐχ ἥκιστα μύαις καὶ ἀνθρώποις ἐργάζεται. καὶ οἱ ὀψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνουσι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέζαις ἐμπεριπατοῦσα, συνεστιᾶται αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων. νεοττιὰν δὲ ἢ καλλιὰν οὐχ ἑνὶ τόπῳ κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς Σκύθας ἐπανηρημένη, ὅπου ἂν τύχῃ ὑπὸ τῇ νυκτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἑστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ σκότῳ μέν τοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζε-

του, οὔτε ἀξιοῖ λανθανέιν τι πράττουσα, οὐδὲ ἤγεῖται τί αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ γε φωτὶ δρώμενον αἰσχυνεῖ αὐτιλώ. φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ ἄνθρωπόν τινα μὴ αν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι, τανύ καλλὼ, λάλον μὲν τοι γε, καὶ σωμύλλω τῇ ὠδικῇ, τῇ αὐτοραδίῃ δὲ γε τῇ σελλώῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τοῦ Ενδυμίωνος. εἶτ' ἐπειδὴ τοιμώμενον τὸ μέρακιον σιωπῇ ἐπήγειρεν ὀρεχεῦσα, καὶ ἄδυσα, τῇ κωμάζουσα ἐπ' αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τῷ δὲ σελλώῃ ὀργισθεῖσαν, εἰς ὕπνον τῷ μῆνα μεταβαλεῖν, καὶ δὴ ὕπνον πᾶσι νοῦ τοῖς κοιμωμένοις αὐτῷ τοῦ ὕπνου φθονεῖν, μεμνημένῳ ἐπὶ τοῦ Ενδυμίωνος, τῇ μάλιστα τοῖς νέοις, τῇ ἀπαλοῖς. τῇ γὰρ δίψημα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ ἄματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀκριότητος, ἀλλ' ὀρῶτός ὅτι σημεῖον, καὶ θελανθρωπίας, ὡς γὰρ δίψα τὸν ἀπολαύει, τῇ τοῦ κάλλους τὸ ἀπανθίζεται. ἐγγύς δὲ καὶ τὰ οὖς παλαιοὺς καὶ γυνή τις ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, τανύ καλὴ καὶ σοφὴ, καὶ ἄλλη ἑταῖρα τ Αθηναίων ἐπιφανὴς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Η Μῦρα ἐδάκνω αὐτὴ ἄχρι τ καρδίας. οὕτως οὐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκληρῆς τὸ τῆς Μύρας ὄνομα, οὐδ' οἱ γονεῖς ἠδυώτατας τὰς θυγατέρας οὕτω καλοῦντες. ἢ μὴ δὲν βαρωδία, τῇ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς μύρας, ὡς γὲ τοῦτοις, Δεινόν γε, τῇ μὲν μῦρον ἀλείμμα θέωσι Γναθμὸν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὡς πλουσίῃ φόνου, Ανδρας δ' ὁπλίτας πολέμου

λέμον παρβεῖν δύρυ. Πολλὰ αὖ ἔχον εἰπεῖν καὶ ὡς εἰ μύας ἦ Πυθαγορικῆς, εἰ μὴ γνώσεσθε ἴσως ἄπασιν ἢ κατ' αὐτὼν ἰσορία. γίγνονται δὲ καὶ μέτρια τινὰ μῦαι, ἃς στρατιώτιδας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κώπας, τραχύτατον τὸν βόμβον, καὶ τὼν πάντων ὠκύτατον. αἵ γε καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τὸν χειμῶνα ὅλον ἄσιτοι διακαρτεροῦσιν, ὥστε πηχῦαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν κἀκεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφότερα καὶ τὰ θηλειῶν καὶ τὰ ἀρρένων δρῶσι, βαίνοντα γὰρ μέρει, καὶ τὸν Ερμοῦ καὶ Αφροδίτης παῖδα, τὸν μικτὸν τὼν φύσιν, καὶ διπλοῦν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔπ' ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω καὶ τὴν πρωτιμίαν, ἐλέφαντα ἐκ μύας ποιεῖν.

Πρὸς ἀπαίδευτον, καὶ πολλὰ βιβλία ὠνούμενον.

ΚΑΙ μὲν γὰρ ἄντιον ἔσται, ὃ ἐθέλεις, ὁ νοῦς ποιεῖς. οἶει μὲν γὰρ γὰρ παιδείας καὶ αὐτὸς εἶναί τις δόξειν, ὅτου δὴ σωωνούμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων, τὸ δέ σοι πρὸς τὰ κάτω χωρεῖ, καὶ ἔλεγχος γίγνεται ἦ ἀπαιδευσίας πως ἐσχάτης. μάλιστα δὲ οὐδὲ τὰ κάλλιστα ὠνῇ, ἀλλὰ πιστεύῃς τοῖς, ὡς ἔτυχεν, ἐπαινοῦσι. Ερμαιον εἰ τῶν τὰ τοιαῦτα ὠνησόμενον τοῖς βιβλίοις, καὶ θησαυρὸς ἕτοιμος τοῖς κεκτημένοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γάρ σοι διαγνῶναι δυνατόν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια, τίνα δὲ

φαῦλα, καὶ ἄλλως Σαπρὰ, εἰ μὴ τοῦ διαβεβρῶσθαι
καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβού-
λους οὐ σέας ὠθῖ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις,
ἐπεὶ τοῦ ἀκριβοῦς ἢ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν αὐτοῖς τίς ἢ
ποία διάγνωσις; ἵνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κε-
κρικέναι, ὅσα ὁ Καλλῖνος οὐ κάλλος, ἢ ὁ Αοίδιμος
Αττικὸς σὺν ὠλμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, σοὶ τί
ὄφελος, ὦ θαυμάσιε, τοῦ κτήματος, οὔτε εἰδότι τὸ
κάλλος αὐτῶν, οὔτε χρησαμένῳ ποτέ, οὐδὲν μᾶλ-
λον, ἢ τυφλὸς ἄν τις ἀπολαύσειε κάλλους παιδι-
κῶν. σὺ δὲ ἀνεῳγμένοις μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς
τὰ βιβλία, καὶ νὴ Δία κατακόρως, καὶ ἀναγιγνώ-
σκεις, ἔνια πάνυ ὠλτρέχων, φθάνοντος τοῦ ὀφ-
θαλμοῦ τὸ στόμα, οὐδέπω δὲ τοῦτό μοι ἱκανὸν, ἢν
μὴ εἰδῇς τὴν ἀρετὴν καὶ κακίαν ἑκάστου τῶν ἐγγε-
γραμμένων, καὶ συνίῃς, ὅστις μὲν ὁ νοῦς σύμπασι,
τίς δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων, ὅσα τε πρὸς τὸν ὀρθὸν
κανόνα τοῦ συγγραφεῖ ἀπηκρίβωται, καὶ ὅσα κίβ-
δηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομμένα. τί οὖν φῂς, καὶ
ταῦτα μὴ μαθὼν, ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, εἰ μή πο-
τε παρὰ τῶν Μουσῶν κλῶνα διάφνης, καθάπερ ὁ
ποιμὴν ἐκεῖνος, λαβών. Ελικῶνα μὲν γὰρ, ἵνα δια-
τρίβειν αἱ θεαὶ λέγονται, οὐδὲ ἀκήκοας, οἶμαί, πο-
τε, οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποί-
ου. σοὶ καὶ μεμνῆσθαι Μουσῶν ἀνόσιον. ἐκεῖναι γὰρ
τοῦ ποιμένι μὲν οὐκ ἂν ὤκνησαν φανῆναι, σκλη-
ρῷ ἀνδρὶ καὶ διασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ὠθῖ τοῦ σώ-
ματι

ματι ἐμφαίνοντι, οἵῳ δὲ σοί; καί μοι, πρὸς τῆς Λι-
βανίτιδος, ἄφευ ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμπαντα
σαφῶς εἰπεῖν, οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι ποτ' ἄν, εὖ οἶδ',
ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς διάφνης μυῤῥίνῃ ἄν,
ἢ καὶ μαλαίχης φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπήλλαξαν
ἂν τῶν τοιούτων, ὡς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν Ολμειὸν,
μήτε τὴν τοῦ ἵππου κρήνην, ἅπερ ἢ ποιμνίοις δι-
ψῶσιν, ἢ ποιμένων στόμασι καθαροῖς πότιμα.
καί τοι οὐδὲ, εἰ πάνυ ἀναίσχυντος εἶ, καὶ ἀνδρεῖος
τὰ τοιαῦτα τολμήσειας ἄν ποτε εἰπεῖν, ὡς ἐπαι-
δεύθης, ἢ ἐμέλησέ σοι πώποτε τῆς γ' χρῷ πρὸς τὰ
βιβλία συνουσίας, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεῖνα,
ἢ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας. ἀλλ' ἐνὶ τούτῳ μόνῳ πάν-
τα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶ-
σθαι πολλὰ βιβλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε, ξυλλαβὼν
ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ
ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα παρὰ
τοῦ Δημοσθένους καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μετεγγεγραμμέ-
να εὑρέθη καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτήσῃ, ὅσα ὁ
Σύλλας Αθήνηθεν εἰς Ιταλίαν δεῖπεμψε, τί ἂν ἐκ
τούτου πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο, κἂν ὑπο-
βαλλόμενος αὐτὰ ὑπὸ καθεύδῃς, ἢ ξυγκολλήσας καὶ
περιβαλλόμενος περινοστῇς. πίθηκος γὰρ ὁ πίθη-
κος, ἡ παροιμία φησὶ, κἂν χρύσεα ἔχῃ σύμβολα. καὶ
σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγι-
γνώσκεις ἀεὶ, τῶν δὲ ἀναγιγνωσκομένων οἶσθα οὐ-
δὲν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκούεις, κινῶν τὰ ὦτα, ὡς εἴ

γε τὸ κεκτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέφαινε τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ δὲ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι, οὐδὲ πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς ἐμπόροις καὶ τοῖς βιβλιοκαπήλοις ἤρισεν ἂν περὶ παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι, καὶ πωλοῦσιν; ἀλλ' εἴγε διελέγχειν ἐθέλοις, ὄψει μηδ' ἐκείνους πολύ σου τὰ δὲ παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν φωνὴν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτους δὲ τῇ γνώσει, οἵους εἰκὸς εἶναι οὐδὲ μηδὲν τῶν καλῶν καὶ αἰσχρῶν καθεωρακότας. καί τοι σὺ μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν ἐκείνων πριάμενος ἔχεις, οἱ δὲ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά. τίνος οὖν ἀγαθοῦ ὠνῇ ταῦτα, εἰ καὶ μὴ τὰς ἀκρθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πεπαιδεῦσθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν ξυγγράμματα. καί μοι, εἰ δοκεῖ, ἀπόκριναι, μᾶλλον δὲ, ἐπεὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον γοῦν, ἢ ἀνάνευσον πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις αὐλεῖν μὴ ὑπιστάμενος, κτήσαιτο οὐδὲ Τιμοθέου αὐλοὺς, ἢ οὐδὲ Ισμηνίου, οὓς ἐπτὰ ταλάντων ὁ Ισμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἆρα διὰ οὗτο καὶ αὐλεῖν δύναιτο, ἢ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τοῦ κτήματος, οὐκ ὑπιστάμενῳ χρήσασθαι κατὰ τὴν τέχνην; εὖγε ἀνένευσας, οὐδὲ γὰρ, οὐδὲ Μαρσύου ἢ Ολύμπου κτησάμενος, αὐλήσειεν ἂν, μὴ μαθών. τί δ', εἴ τις τοῦ Ηρακλέους τὰ τόξα κτήσαιτο, μὴ φιλοκτήτης ὤν,

ὡς

ὡς δυώδεκα γυτέινα δαί τε αὐτὰ, καὶ ὧδε σκοπῶ
τοξεῦσαι, τί σοι καὶ οὗτος δοκεῖ, ἆρ' ἂν ὧν δέξα-
σθαί τι ὄργανον τοξότου ἄξιον; ἀνήνυτος καὶ ὄκρι-
νος ταῦτα δὴ καὶ ὁ κυβερνήτης οὐκ εἰδώς, καὶ ἱπ-
πεύειν μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ μὲν ναῦν καλλίστην
παραλαβοι τοῖς ἄπασι, καὶ εἰς κάλλος καὶ εἰς ἀ-
σφάλειαν κάλλιστα ἠσκημένην, ὁ δὲ ἵππον
κτήσαιτο Μήδην, ἢ κυνταυρίδην ἢ καππαδόκην,
ἐλέγχοιτο ἄν, οἶμαι, ἑκάτερος, οὐκ εἰδὼς, ὅ, τι
χρήσαιτο ἑκατέρῳ. ὠνηνδύεις καὶ οὗτος; πείθου δή,
καὶ τοῦτό μοι ἐπίνευσον, εἴ τις, ὥσπερ σὺ, ἀπαί-
δευτος ὢν, ὠνοῖτο πολλὰ βιβλία, οὐ σκώμματα
οὗτος εἰς ἀπαιδευσίαν καθ' ἑαυτὸν ἐκφέρει; τί
οὖν καὶ οὗτος ὠνηνδύειν; ἔλεγχος γὰρ, οἶμαι, σα-
φὴς οὗτος, καὶ τῶν ὁρώντων ἕκαστος δυοῖν τὸ πο-
χειρότατον ἐκεῖνο ὠνοφθέγξεται, τί κοινὸν κωὶ
βαλανείῳ; Καὶ ἐγένετό τις οὐ πρὸ πολλοῦ γῶν Ἀσίᾳ
πλούσιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφο-
τέρους τοὺς πόδας, ἀχρὴ κρύους, οἶμαι, ἀποκαπτώ-
των, ἐπειδή ποτε δι' χιόνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέβη
αὐτῷ, οὗτος τοίνυν οὗτος μὲν ἐλεεινὸν ἐπεπόνθει, ὑ
θραπεύων τὴν δυσυχίαν, ξυλίνους πόδας πε-
ποίητο, καὶ τούτους ὑποδυόμενος, ἐβάδιζεν, ἐ-
πισκεπτόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις. ἐκεῖνο δὲ γε-
λοῖον ἐποίει, κρηπῖδας γὰρ καλλίστας ἐωνεῖτο νεο-
τμήτους ἀεὶ, καὶ τὴν πλείστην πραγματείαν πε-
ὶ ταύτας εἶχεν, ὡς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσ-

μημένα εἴη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πόδες δή. οὐ ταῦτα
οὖν καὶ σὺ ποιεῖς, χωλὴν μὲν ἔχων καὶ συκίνην τὴν
γνώμην, ὠνούμενος δὲ χρυσοῦς ἐμβάτας, οἷς μό-
λις ἄν τις καὶ ἀρτίπους ἐμπεριπατήσειεν. ἐπεὶ δὲ
ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ομηρον ἐπρίω πολλάκις, ἀ-
ναγνώτω σοί τις, αὐτοῦ λαβὼν τὴν βῆτα τῆς Ιλιά-
δος ῥαψῳδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξετάζειν, οὐδὲν
γὰρ αὐτῶν πρὸς σὲ, πεποίηται δέ τις αὐτῷ δημη-
γορῶν, παγγέλοιος ἄνθρωπος, διάστροφος τὸ σῶ-
μα, καὶ λελωβημένος. ἐκεῖνος τοίνυν ὁ Θερσίτης,
ὁ τοιοῦτος εἰ λάβοι τὴν Αχιλλέως πανοπλίαν, οἴει,
ὅτι αὐτίκα διὰ τοῦτο καὶ καλὸς ἅμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν
γένοιτο, καὶ ὑπερπηδήσεται μὲν τὸν ποταμὸν,
ὑπερθολώσει δὲ αὐτοῦ τὸ ῥεῖθρον τοῦ φόνῳ τῶν Φρυ-
γῶν, ἀφκτενεῖ δὲ τὸν Εκτορα, καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν
Λυκάονα, καὶ τὸν Ασεροπαῖον, μὴ δὲ φέρειν ὑπὸ τῶν
ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; οὐκ ἂν εἴποις, ἀλ-
λὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χωλεύων ὑπὸ τῇ
ἀσπίδι, καὶ ὑπὸ στόμα καταπίπτων ὑπὸ τοῦ βά-
ρους, καὶ ὑπὸ τοῦ κράνει, ὁπόταν ἀνανεύσειε, δει-
κνὺς τοῦ παραβλῶπας ἐκείνους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς,
καὶ τὸν θώρακα ἐπαίρων τοῦ τοῦ μεταφρένου κυρ-
τώματι, καὶ τὰς κνημῖδας ὑπὸ συρόμενος, καὶ ὅ-
λως, αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ τὸν δημιουργὸν
αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ σὺ πά-
σχων, οὐχ ὁρᾷς, ὁπόταν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ
ἔχης πάγκαλον, πορφυρὰν μὲν ἔχον τὴν διφθέ-
ραν,

ραν, χρυσοῦν δὲ τὸν ὀμφαλὸν, ἀναγιγνώσκεις δὲ αὐ-
τὸ βαρβαρίζων, καὶ καταισχύνων καὶ διαστρέφων,
ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμένων καταγελώμενος,
ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοι κολάκων ἐπαινούμενος,
οἳ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ὑπὸ στρεφόμενοι, γελῶσι
τὰ πολλά. θέλω δέ σοι διηγήσασθαί τι Πυθοῖ γενό-
μενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τοὔνομα, τῶν οὐκ
ἀφανῶν ἐν τῷ Ταραντι, ἐπεθύμησε νικῆσαι Πύ-
θια, τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα ἐδόκει
αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχὺν μήτε πρὸς
ὠκύτητα εὖ πεφυκότι, κιθάρᾳ δὲ καὶ ᾠδῇ ῥᾳ-
δίως κρατήσειν ἐπείσθη ὑπὸ τῶν καταραίτων αὐ-
θρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐπαινούντων καὶ βο-
ώντων, ὁπότε καὶ τὸ σμικρότατον ἐκεῖνος ἀνακρό-
σαιτο. ἧκεν οὖν εἰς τοὺς Δελφοὺς, τάτε ἄλλα λαμ-
πρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσόπαστον ποιησάμενος,
καὶ στέφανον δάφνης χρυσῆς κάλλιστον, ὡς αὐτὶ
καρποῦ τῆς δάφνης σμαραγδους εἶναι ἰσομεγέ-
θεις τῷ καρπῷ, τὴν μέν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερ-
φυές τι χρῆμα, εἰς κάλλος καὶ πολυτέλειαν, χρυσοῦ
μὲν τοῦ ἀκηράτου πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ λίθοις
ποικίλοις κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ,
καὶ Απόλλωνος καὶ Ορφέως ἐντετρεσμένων, θαῦ-
μα μέγα τοῖς ὁρῶσιν. ἐπεὶ δ' οὖν ποτε καὶ ἧκεν ἡ
τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα, τρεῖς μὲν ἦσαν, ἔλαχε δὲ μέσος
αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ᾄδειν, καὶ μετὰ Θέσπιν τὸν
Θηβαῖον, οὐ φαύλως ἀγωνισάμενον. εἰσέρχεται οὖν

ὅλος περιλαμπόμενος τοῦ χρυσῷ, καὶ τοῖς σμαραγδοις καὶ βηρύλλοις καὶ ὑακίνθοις, καὶ ἡ πορφύρα δὲ ἐνέπρεπε τῇ ἐσθῆτος, ἣ μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ διεφαίνετο. τούτοις ἅπασι προεκπλήξας τὸ θέατρον, καὶ θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας τοὺς θεατὰς, ἐπειδή ποτε καὶ ᾆσαι καὶ κιθαρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρούεται μὲν ἀναρμοστόν τι καὶ ἀσυνάρτακτον, ἀπορρήγνυσι δὲ τρεῖς ἅμα χορδὰς, σφοδρότερον τοῦ δέοντος ἐμπεσὼν τῇ κιθάρᾳ. ᾄδειν δὲ ἄρχεται ἀπόμουσόν τι καὶ λεπτὸν, ὥστε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν, τοὺς ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ὠθῇ τῇ τόλμῃ, μαστιγώσαντας αὐτὸν, ἐκβαλεῖν τοῦ θεάτρου. ὅτε περ καὶ γελοιότατος ὤφθη, διακρύων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μαστιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθηματωμένος ἐκ τῶν μαστίγων, καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας, ἐξεπεπτώκεισαν γὰρ, κἀκείνης ζυμμαστιγουμένης αὐτῷ. μικρὸν δὲ ὑπαρχὼν μετ' αὐτὸν, Εὔμηλός τις Ηλεῖος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνους δὲ κόλλοπας ὑπακειμένην, ἐσθῆτα δὲ, καὶ μόγις σὺν τοῦ στεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἀξίαν. ἀλλ' οὗτός γε ᾄσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκηρύττετο, καὶ τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρᾳ, καὶ ταῖς σφραγῖσιν ἐκείναις. καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτὸν, ὦ Εὐ-

αγγελε,

ἀγγελε, σὺ μὲν χρυσῶ πλάφνω πτερύγεσσι πλο
τεῖς γάρ, ἐγὼ δὲ ὁ πτώκης τὴν Δελφικήν. πλὴν τό=
τό γε μόνον ὤνησο φίλ σκοδῦς, ὅτι μήδ' ἐλεόμενος,
ὧδε τῇ ἢ ἢ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μοδμὴν θοσέπι δέμ
τὴν ἄπτερνόν σου ταύτην, καὶ πόδι ἦλον τρυφεῖν.
πόδι πόλαι δή σοι καὶ Εὐάγγελος οὗτος, παρ' ὅσον
σοί γε οὐδ' ὀλίγον μέλει τοῦ γέλωτος τῶν θεατῶν.
οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοιτο, καὶ λέσβιον μῦθόν τι=
να διηγήσασθαί σοι, πάλαι γεγονότα. ὅτε τὸν
Ορφέα διεσπάσαντο αἱ Θρᾷτται, φασὶ τὴν κεφα=
λὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἕβρον ἐμπεσοῦσαν,
ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, κἠ ὧδε πλεῖν
γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν ᾄδουσαν θρῆ=
νόν τινα ὦδὴν τοῦ Ορφέως, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὖ
τὴν ὑπηχεῖν, τῶν ἀνέμων ἐμπιπτόντων ταῖς χορ=
δαῖς, καὶ οὕτω μετ' ᾠδῆς προσφερομένας τῇ Λεσ
βῳ. κἀκείνους αὐτομόλους, τὴν μὲν κεφαλὴν κα=
τατάφαι, ἵνα πορ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ᾖ, τὴν
λύραν δὲ ἀναθεῖναι εἰς τὸ Απόλλωνος τὸ ἱερόν,
καὶ ᾠδήν πολύ γε σώζεσθαι αὐτήν. χρόνῳ δ' ὕστερον,
Νέανθον τὸν τοῦ Γιγάκου τοῦ τυραννοῦντα τότε ὑ=
πὲρ τῆς λύρας πυνθανόμενον, ὡς ἐκήλει μὲν θη=
ρία, καὶ φυτὰ καὶ λίθους, ἐμελῴδει δὲ καὶ μετὰ
τὴν τοῦ Ορφέως συμφοράν, μιμούμενος ἀηδόνος ἄπομένου,
πῶς ὄρνιθα τοῦ κτήματος ἐμπεσεῖν, καὶ διαφθεί=
ραντα τὸν ἱερέα μεγάλοις χρήμασι, πεῖσαι τὸν πα=
θόντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δοῦναι αὐτῷ τὴν τ

Ορφέως. λαβόντα δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει
χρῆσθαι, οὐκ ἀσφαλὲς οἴεσθαι εἶναι, νύκτωρ δὲ ὑπὸ
κόλπου ἔχοντα, μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστειον,
καὶ προχειρισάμενον κρούειν, καὶ συνταράττειν
τὰς χορδὰς, ἄτεχνον καὶ ἄμουσον νεανίσκον, ἐλ-
πίζοντα καὶ μέλη τινὰ θεσπέσια ὑπηχήσειν τὴν λύ-
ραν, ὑφ' ὧν πάντας καταθέλξειν καὶ κηλήσειν, καὶ
μακάριον ἔσεσθαι, κληρονομήσαντα τοῦ Ορφέως μου-
σικῆς, ἄχρι δὴ ξυνελθόντας τοὺς κύνας πρὸς τὸν ἦ-
χον, πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι, διασπάσασθαι αὐτὸν,
ὡς τοῦτο γοῦν ὅμοιον τοῦ Ορφεῖ παθεῖν, καὶ μόνους ἐφ'
ἑαυτὸν ξυγκαλέσαι τοὺς κύνας. ὅτε περ καὶ Σαφέ-
στατα ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχ-
νη, καὶ ἡ ᾠδὴ, ἃ μόνα ἐξαίρετα τοῦ Ορφεῖ παρὰ τὸν μη-
τρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν, οὐδὲν ἄμει-
νον τῶν ἄλλων Βαρβίτων. καὶ τί σοι τὸν Ορφέα ἢ τὸν
Νέανθον λέγω, ὅπου καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό
τις, καὶ ἔτι ἐστὶν, οἶμαι, ὃς τὸν Επικτήτου λύχνον τοῦ
Στωϊκοῦ, κεραμεοῦν ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐ-
πρίατο. ἤλπιζε γὰρ, οἶμαι, κἀκεῖνος, εἰ τῶν νυκτῶν
ὑπ' ἐκείνῳ τοῦ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μαλ-
λα καὶ τὴν Επικτήτου σοφίαν ὄναρ ἐπιστήσεσθαι, καὶ
ὅμοιος ἔσεσθαι τοῦ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι. χθὲς δὲ
καὶ πρώην, ἄλλός τις τῆς Πρωτέως τοῦ κυνικοῦ βακτη-
ρίαν, ἣν καταθέμενος, ἥλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλαύ-
του κἀκεῖνος ἐπρίατο, καὶ ἔχει μὴ τὸ κειμήλιον τοῦτο,
καὶ διείκνυσιν, ὡς Τεγεάται τοῦ Καλυδωνίου τὸ δέρ-
μα,

μα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὀστᾶ τοῦ Γηρυόνου, καὶ Μεμφῖται τοῦ Ἰσιδος τοῦ πλοκάμους. αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ θαυμαστοῦ κτήματος δεσπότης, καὶ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδελυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὁρᾷς, ὅπως κακοδαιμόνως διάκεισαι, βακτηρίας οὐ τὴν κεφαλὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος. λέγετε γὰρ καὶ Διονύσιον τραγῳδίαν ποιεῖν φαύλως πάνυ, καὶ γελοίως, ὥστε τὸν φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτὴν οὐ τὰς λατομίας ἐμπεσεῖν, οὐ δυνάμενον κατέχειν τὴν γέλωτα. οὗτος τοίνυν πυθόμενος, ὡς ἐγγελᾶτε, τὸν Αἰσχύλου πυξίον, εἰς ὃ ἐκεῖνος ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτησάμενος αὐτὸν, ᾤκετο ἔνθεος ἔσεσθαι, καὶ κάτοχος ἐκ τοῦ πυξίου. ἀλλ' ὅμως ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ μακρῷ γε λοιότερα ἔγραφεν, οἷον κἀκεῖνο τὸν Δωρικὸν, ἧκεν ἡ Διονυσίου γυνή. καὶ πάλιν, οἴμοι, γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα, καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυξίου. καὶ τὸν, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτοῦν. τοῦτο μέν γε πρὸς σὲ μάλιστα εὐστόχως ἂν εἰρημένον εἴη, ἢ τοῦ Διονυσίου, καὶ διὰ τοῦτο χρυσῶσαι αὐτοῦ ἔδει ἐκεῖνο τὸ πυξίον. τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς τὰ βιβλία, καὶ ἀνελίττεις ἀεὶ, καὶ διακολλᾷς, καὶ περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τοῦ κρόκῳ καὶ τῇ κέδρῳ, καὶ διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλοὺς ἐντίθεις, ὡς δή τι ἀπολαύσων αὐτῶν. πάνυ γοῦν ἤδη βελτίων γεγένησαι διὰ τὴν ὠνὴν, ὃς τοιαῦτα μὲν φθέγγῃ, μᾶλλον δὲ τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ. βιοῖς δὲ, ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν. μῖσος δὲ ἄγριόν, φασι, παρὰ παν

τῶν ἐχεις ὧδε τῇ βλελυσίᾳ, ὡς εἰ τοιάτας ἀπφγά
ζοι τὰ βιβλία, φυγῇ φθυκτέον αὖ ἰῶ, ὅτι πορρῶ
τάτω ἀπ' αὐτῶν. λυσῖν δὲ ὅντοιμ, ἄπ' αὖ παρά τ
παλαιῶν τις κτήσαιτο, λέγειν τὰ δωάσθαι, καὶ
πράπειν τὰ λέοντα, ζήλῳ δῶν αρίσων, καὶ φυγῇ
δῶν χειρόνων, ὅταν μήτε ἐκεῖνα, μήτε ταῦτα φαί-
νηται τις ωαρ' αὐτῶν ωφελούμενος, τί ἄλλο, ἢ
τοῖς μυσὶ σατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς πίλφαις οἰκ
κήσεις, ἢ πλυγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκέταις; ὡς
δὲ οὐ κἀκεῖνο αἰσχρὸν, εἴ τις γ' τῇ χειρὶ ἔχοντά σε
βιβλίον ἰδὼν, ἀεὶ λέ τι ωαύτως ἔχεις, ῥᾴοιτο, ὅ τι
νος, ἢ ῥήτορος ἢ ξυγγραφέως ἢ ποιητοῦ ὄτι, σὺ δὲ
ἐκ ρῖ ῶν γραφῆς εἰ σὼς, πράως εἴποις τοῦτό γε, εἶτ
τα, ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα γ' ξωουσία πεχωρεῖν
δὲ μῆκος λόγων, ὁ μὲν ἐπαινοῖ τι ἢ αἰτιῶτο δῶν
ἐγγεγραμμένων, σὺ δὲ ἀκροίνης, καὶ μυδῶν ἔχοις
εἰπεῖν. οὐκ δύξει τότε χανεῖν σοι τὸν γλῶ κατάσε
αυτοῦ, ὡς ὁ Βελλοροφόντης, ωοδιφέρων τὸ βιβλίον.
Δημήτριος δὲ ὁ κωνικὸς, ἰδὼν γ' Κοείνθῳ ἀπαί-
δευτόν τινα, βιβλίον κάλλιστον ἀναγινώσκοντα,
τὰς Βάκχας οἶμαι τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ τὸν ἄγγε-
λον δὲ ἰῶ, ἦν δ' ἀγνούμενον τὰ τοῦ Πενθέως ωαῦ-
θη, καὶ τὸ τῆ Αγαυῆς ὄργον, ἁρπάσας, δι' ἁπα-
σῶν αὐτὸ εἰπὼν, ἄμεινόν ὄτι Πενθεῖ, ἅπαξ ἁπα
ραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις. ζητῶν δὲ
ἀεὶ πῶς ἐμαυτὸν, οὕτω καὶ τέμβρον εὑρεῖν δεδύ
νημαι, τίνος ἕνεκα τῶν ωουδῶν ταύτῶν ἐπούε
δακας,

δακας, περὶ τὴν ὠνὴν τῶν βιβλίων, ὠφελείας μὲν γὰρ, ἢ χρείας τῶν ἀπ' αὐτῶν, οὐδ' ἂν οἰηθείη τις τῶν ἐπ' ἐλαχιστόν σε εἰδότων, οὐ μᾶλλον, ἢ φαλακρὸς ἄν τις πρίαιτο κτένιον, ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλακὴν ὁ εὐνοῦχος, ἢ ὁ ἠπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρον. ἀλλὰ μὴ ἐπίδειξιν πλούτου σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει, καὶ βούλει τοῦτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδὲν σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀναλίσκεις; ἐκ μὲν ὅσα γε κἀμὲ Σύρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων, ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρενέγραψας, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν προὐτίθεις τῶν βιβλίων. λοιπὸν οὖν δεῖ ἐκεῖνο πεπεισμένον ὑπὸ τῶν κολάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ καὶ σράσμιος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ καὶ συγγραφεὺς, οἷος οὐχ ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύοις τοῦ ἐπαίνους αὐτῶν. φασὶ δέ σε καὶ λόγους ὧν δείκνυσθαι αὐτοῖς ὠδὶ δείπνῳ, κἀκείνους χερσαίων βατράχων δίκην διψῶντας ἐκκεκραγέναι, ἢ μὴ πίνειν, ἢν μὴ διαῤῥαγῶσι βοῶντες. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ', ὅπως ῥᾷστος εἶ τῆς ῥινὸς ἕλκεσθαι, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε κἀκεῖνο ἐπείσθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὡμοιώθης τὴν ὄψιν, καθάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφίλιππος ἐκεῖνος κναφεὺς, καὶ ὁ κατὰ τοῦ προπάτορας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων. καὶ τί θαυμαστὸν, εἰ τοῦτο ἔπαθες,

ἀνόητος καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, καὶ πρόκεις
ἐξυπτιάζων, καὶ μιμούμενος βάδισμα καὶ σχῆ-
μα καὶ βλέμμα ἐκείνου, ᾧ σεαυτὸν εἰκάζων, ἔχαι-
ρεν, ὅπου καὶ Γύῤῥον φασὶ τὸν Ἡπειρώτην, τὰ ἄλ-
λα θαυμαστὸν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ὠθὶ
τοῦ ὁμοίῳ ποτὲ διαφθαρῆναι, ὡς πιστεύειν, ὅτι ὅ-
μοιος ἦν Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ. καί τοι τὸν τῶν Μυσῶν
τοῦτον, διὰ πάντων τὸ πρᾶγμα ἦν, εἶδον γὰρ καὶ τὴν
τοῦ Γύῤῥου εἰκόνα, καὶ ὅμως ἐπέπειστο ἐκμεμάχθαι
τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν μορφήν. ἀλλ' ἕνεκα μὲν δὴ
τούτων ὕβρισαί μοι εἰς τὸν Γύῤῥον, ὅτι σε εἴκασα
κατὰ τοῦτον αὐτῷ, τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, καὶ πάνυ σοι
πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ οὕτω διέκειτο ὁ Γύῤῥος,
καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπειστο, οὐδεὶς, ὅστις οὐ
ξυνετίθεν, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρι δή τις ἐν
Λαρίσσῃ πρεσβύτις ξένη, αὐτῷ τἀληθὲς εἰποῦσα,
ἔπαυσεν αὐτὸν τοῦ κορύζης. ὁ μὲν γὰρ Γύῤῥος, ὡμι-
λείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου καὶ Περδίκκου, καὶ
Ἀλεξάνδρου καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασι-
λέων, ἤρετο, τίνι ὅμοιος εἴη, πάνυ πεπεισμένος
ὠθὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἥξειν αὐτὴν, ἡ δὲ πολὺν χρό-
νον ὠμοχοῦσα, Βατραχίωνι, ἔφη, τοῦ μαγείρῳ. καὶ
γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσσῃ, Βατραχίων ὄνομα
μάγειρος, τοῦ Γύῤῥῳ ὅμοιος. καὶ σὺ δὴ ᾧ τινι μὲν
τῶν τοῖς ὀρχησταῖς συνόντων κιναίδων ἔοικας, οὐκ
ἂν εἴποιμι, ὅτι δὲ μανίαν ἐῤῥωμένην ἔτι καὶ νῦν
μαίνεσθαι δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πά-
νυ

νυ Σαφῶς οἶδα. οὐκοῦν θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανος οὕτω ζωγράφος ὤν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἔξομοι οὖσθαι ἐθέλεις, πιστεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί ταῦτα λήρῳ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλία σπουδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ νωθείας ἐγὼ μὴ πάλαι κατεῖδον. σοφὸν γὰρ, ὡς γοῦν οἴει, τοῦτ' ἀπηνενόηκας, καὶ ἐλπίδας οὐ μικρὰς ἔχεις περὶ τοῦ πράγματος, εἰ βασιλεὺς μαθοι ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλιστα τιμῶν. εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκεῖνος ἀκούσειεν, ὡς ὠνῇ βιβλία, καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν βραχεῖ παρ' αὐτοῦ ἔσεσθαί σοι νομίζεις. ἀλλ' ὦ καταπύγων, οἴει τοσοῦτον μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ, ὡς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μέν σου ὁ μεθ' ἡμέραν βίος, οἷοι δέ σοι πότοι, ὁποῖαι δὲ νύκτου, καὶ οἵοις καὶ ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις. οὐκ οἶσθα, ὡς ὦτα, καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ οὕτω περιφανῆ ἐστιν, ὡς καὶ τυφλοῖς ἐστιν καὶ κωφοῖς γνώριμα. εἰ γὰρ καὶ φθέγξαιο μόνον, εἰ γὰρ καὶ λουόμενος ἀφρεύσαιο, μᾶλλον δὲ μὴ ἀφρεύσῃ, εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκέται μόνον ἢν ἀφρεύσωνταί σου, τί οἴει μὴ αὐτίκα ἔσεσθαι πάντά σου πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόῤῥητα; εἰπὲ γοῦν μοι καὶ τόδε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστὴς, καὶ Βάταλος ὁ αὐλητὴς, ἢ ὁ κίναιδος Ημιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνεσθαι καὶ παρατίλ

λεσθαι, καὶ πάσχειν καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα, εἰ τούτων τις
νυνὶ λεοντῆν περιβαλλόμενος, καὶ ῥόπαλον ἔχων
βαδίζοι, τί οἴει φαίνεσθαι τοῖς ὁρῶσιν, Ηρακλέα εἶναι
αὐτόν; οὐκ, εἴ γε καὶ χύτραις λημῶντες τυγχά-
νοιεν, μυρία γὰρ ἐστι τὰ αὐτιμαρτυροῦντα τοῦ
σχήματι, βάδισμα καὶ βλέμμα καὶ φωνὴ, καὶ τρά-
χηλος ὑπεκκεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον καὶ μαστίχη
καὶ φῦκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε. καὶ ὅλως, κατὰ τὴν
παροιμίαν, θᾶττον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μά-
λης κρύψειας, ἢ ἕνα κίναιδον. εἶτα ἡ λεοντῆ μὲν τὸν
τοιοῦτον οὐκ ἂν ἔκρυψε, σὺ δ' οἴει λύσειν σκεπό-
μενος βιβλίῳ; ἀλλ' οὐ δυνατὸν, προδώσει γάρ σε,
καὶ ἀκκαλύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα. τὸ
δ' ὅλον, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπί-
δας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπήλων δεῖ ζητεῖν, ἀλ-
λὰ παρ' αὐτοῦ, καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου λαμβάνειν.
σὺ δ' οἴει συνήγορον κοινὸν, καὶ μάρτυρα ἔσεσθαί
σοι, τὸν Ἀττικὸν καὶ Καλλῖνον, τοὺς βιβλιογράφους;
οὐκ, ἀλλ' ὠμούς τινας ἀνθρώπους, ὑπερτρίψοντάς
σε, ἢν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι, καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνε-
λάσοντας. δέον ἔτι νῦν σωφρονίσαντα ἀκρδόσθαι
μέν τινι τῶν πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα,
καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν νεόκτιστον ταύτην οἰκίαν, ἀπο-
δοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις, μέρος γοῦν
ἀκρ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων. καὶ γὰρ κἀκεῖνα πε-
ρὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπούδασας, βιβλίων τε τῶν
πολυτελῶν κτῆσιν, καὶ μειρακίων τῶν ἐξώρων καὶ
ἤδη

ἥδιον καρτερῶν ὠνίου. καὶ τὸ πρᾶγμα σοι πανύ πονοδιάζεται, ὦ θηρεύεται. ἀδωράτου δέ, πυγόνται ὄντα πρὸς ἄμφω διαρκεῖν. σκόπει τοίνυν, ὡς ἰδρὼν χρῆμα συμβουλή. ἀξιῶ γάρ σε ἀφέμενον τῶν μισθῶν προσηκόντων, τῷ ἑτέραν νόσον θεραπεύειν, ἢ σὺ ὑπηρέτας ἐκείνους, ἀνὴρ δ' ὅμως μὴ ὠλιγοπόντων σε τῶν οἰκοθεν, μετασέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων, οἷς οὐδ' ἀκίνδυνον ἀπελθοῦσιν, ἢν μὴ λάβωσιν, ἅπαντα διαγορεῦσαι τὰ πραχθέντα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρώην αἰσχιστα πεῖσοῦ δικηγεῖτο διελθὼν ὁ πόρνος, ἐπὶ καὶ δείγμα τὰ ὦν δεικνύς. ἀλλ' ἐγωγε καὶ μάρτυρας αὖ παραχοίμην ἂν τότε παρόντας, ὡς ἠγανάκτησε, καὶ ὀλίγου πληγὰς ἐνέτριψα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ, ἢ μᾶλλον, ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων, καὶ ἄλλον, ταυτὰ ἢ λόγοις διηγουμένους. πρὸς δὴ ταῦτα ὦ γαθε τὰ μεδύου ταῦγυεμον, καὶ φύλαττε, ὡς οἰκοι, καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχης. ὥστε μὴ γὰρ μηκέτι ὀργάζεσθαι τίς αὖ μεταπείσει σε; οὐδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσασθ' αὖ, σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα. τὸ δ' ἑτερον ῥᾴδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία, ἱκανῶς πεπαίδευσαι. ἄλις σοι φιλοσοφίας, μόνον οὐκ ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους ἔχεις τὰ παλαιὰ πανύτα. πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶδας, πάσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν. πανύ σο-

φόρ τι χρῆμα, καὶ ἄκρον ἐν παιδείᾳ γεγένησαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων. κωλύει γὰρ οὐδὲν κἀμέ σοι ἐνδιατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατώμενος. ἡδέως δ' ἂν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν, τὰ Πλάτωνος, τὰ Ἀντισθένους, τὰ Ἀντιλόχου, τὰ Ἱππώνακτος; ἢ τούτων μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥήτορες δὲ μάλιστά σοι τούτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχύνου τὸν κατὰ Τιμαρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάντα οἶσθα, καὶ γιγνώσκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀριστοφάνην καὶ τὸν Εὔπολιν ὑποδέδυκας; ἀνέγνως καὶ τὰς Βαπτας, τὸ δρᾶμα ὅλον; εἶτ' οὐδέν σου τἀκεῖ καθίκεν, οὐδ' ἠρυθρίασας, γνωρίσας αὐτά; οὐκ γοῦν καὶ μάλιστα θαυμάσειεν ἄν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτει τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις. πότε δὲ ἀναγιγνώσκεις, μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς ἑώρακε ποιοῦντα οὐκ. ἀλλὰ νύκτωρ, πότερον, ὥστε ταμένος ἤδη ἐκείνοις, ἢ πρὸ τῶν λόγων; ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν. ἄφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ μόνα ἐργάζου τὰ σαυτοῦ. καί τοι ἐχρῆν μηκέτι μηδ' ἐκεῖνα, αἰδεσθῆναι δὲ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν,

Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν συνεργάτην,
Τέρεμνά τ' οἴκων μή ποτε φθογγὴν ἀφῇ.

Εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνωσαι,

σαι, ἴθι, ὠνοῦ μὲν βιβλία, καὶ οἴκοι κατακλείσας, ἔχε, καὶ καρποῦ τὴν δόξαν τῶν κτημάτων, ἱκανόν σοι καὶ τοῦτο. προσάψῃ δὲ μηδέπω, μὴ δὲ ἀναγνῶς, μὴ δὲ ὑπαγάγῃς τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους καὶ ποιήματα, μηδὲν δεινόν σε εἰργασμένα. οἶδα, ὡς μάτην ταῦτά μοι λελήρηται, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμήχειν ὠμαχειρῶ. σὺ γὰρ ὠνήσῃ, καὶ χρήσῃ ἐν οὐδὲν, καὶ καταγελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαιδευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφελῆσθαι, οὐκ ἐκ τοῦ κάλλους τῶν βιβλίων, οὐδ' ἐκ τοῦ πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τοῦ φωνῆς καὶ τοῦ γνώμης τῶν γεγραφότων. σὺ δὲ οἴει θεραπεύσειν τὰ ἀπαιδευσίαν, καὶ ὠμαλύψειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξειν τοῦ πλήθει τῶν βιβλίων, οὐκ εἰδὼς, ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι τῶν ἰατρῶν τὸ αὐτό σοι ποιοῦσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας, καὶ σικυίας ἀργυρὰς ποιούμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκολλήτους, ὁπόταν δὲ καὶ χρήσασθαι τούτοις δέῃ, οἱ μὲν οὐδὲ ὅπως χρὴ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν δέ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, φλεβότομον εὖ μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰοῦ τἆλλα μεστὸν, ἀπήλλαξε τοῦ ὀδύνης τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ καὶ γελοιοτέρῳ τινὶ τὰ σὰ εἰκάσω, τοὺς κουρέας τούτους ἐπίσκεψαι, καὶ ὄψει τοὺς μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας, καὶ κάτοπτρον σύμμετρον ἔχοντας, τοὺς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώτας, πλῆθος μαχαιριδίων προτιθέντας, καὶ κάτοπτρα μεγάλα, οὐ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα

οὐδὲν εἰδότας. ἀλλὰ τὸ γελοιότατον ἐκεῖνο πάσχουσιν, ὅτι κέρδος ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς γείτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κάτοπτρα προσελθόντος, τὰς κόμας διατίθενται. σὺ τοίνυν ἄλλως μὲν ἀκριβῶς χρήσεως αὐτὰ βιβλία, χρήσασθαι δὲ αὐτὰς οὐκ ἂν δύναιο. καί τοι οὐδὲ ἔχρυσας οὐδὲ γε βιβλίον ὠώπωτο, ἀλλὰ τὸ δέλτος ποιεῖς, δὲ γε τῇ φαυλότητι κατακεκλυκώς, ἣ οὔτε αὐτὴ τῶν κρειττόνων ἐδίσει, ὅτε δὲ ἵππῳ δύναμιν φαγεῖν ὠνητρέπεται. ταῦτα τοίνυν σοὶ ἔστω, ἕως μόνων τῶν βιβλίων παύσασθαι σε, καὶ ἐπανέλθῃς ποιεῖς, αὖθις ἀκόσμα πολλάκις.

Περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν διαβολῇ.

Δεινόν γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν ἀνθρώποις αἰτία, ὥσπερ ἀχλύς τινα καταχέουσα τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἑκάστου βίον ἐπισκιάζουσα. γοῦν σκοτωθεῖσιν πλανωμένοις παύσομεν. μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, καὶ μὴ προσπαίοντος ἀλόγως, καὶ δὲ ἐμπαίνοντος οὐδὲν δέομαι, ἀλλὰ μὴν πλησίον, καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντος, τὸ δὲ πόῤῥω, καὶ πάμπολυ διεκνεῖς, ὡς γοῦν ἀκριβῶς διελιόντος. καὶ ὅλως, ἐφ' ἑκάστου τῶν πραττομένων οὐ διαλείπομεν, τὰ πολλὰ ὀλισθαίνοντος. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς πραγματικοῖς ἀσκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέχεται,

ὧν

τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τού-
τοις παραπλήσια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ
σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν, εὕροι τις ἂν ὑπὸ τῆς
ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τραγικοῦ δαίμονός τι-
νος κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐν τὰ ἄλλα μὲν
ἀφβλέπων, μάλιστα δὲ εἰς τὰς οὐκ ἀληθεῖς κατὰ τῶν
συνήθων καὶ φίλων διαβολὰς, ὑφ' ὧν ἤδη τοῖ-
κοι ἀνάστατοι γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀφλώ-
λασι, πατέρευ τε κατὰ παίδων ἐξεμανήσαν, καὶ
ἀδελφοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδεν κατὰ τῶν
γεναμένων, καὶ ἐρασταὶ κατὰ τῶν ἐρωμένων. πολλαὶ
δὲ καὶ φιλίαι συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι συνεχύθη-
σαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς διαβολὰς πιθανότητος. ἵν'
οὖν ὡς ἥκιστα περιπίπτωμεν αὐταῖς, ὑποδεῖξαι
βούλομαι καὶ λόγῳ, καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς,
ὁποῖον τί ἐστιν ἡ διαβολὴ, καὶ πόθεν ἄρχεται, καὶ
ὁποῖα ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ Απελλῆς ὁ Εφέσιος
πάλαι ταύτην προὔλαβε τὴν εἰκόνα, καὶ γὰρ αὖ
καὶ οὗτος διαβληθεὶς πρὸς Πτολεμαῖον, ὡς μετε-
χηκὼς Θεοδότᾳ τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ, ὁ δὲ Α-
πελλῆς οὐχ ἑωράκει ποτὲ τὴν Τύρον, οὐδὲ τὸν Θε-
οδόταν, ὅστις ἦν, ἐγίγνωσκεν, ἢ καθόσον ἤκουε Πτο-
λεμαίου τινὰ ὕπαρχον εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινί-
κην ἐπιτετραμμένον. ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντιτέχνων
τις, Αντίφιλος τοὔνομα, ὑπὸ φθόνου τῆς παρὰ Βα-
σιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν τέχνην ζηλοτυπίας,
κατεῖπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς εἴη κεκοι

νωνικὸς τῶν ὅλων, καὶ ὡς θεάσαιτό τις αὐτὸν ἐν φορ
νίκησι σωτειρώμενον θεοδότας, καὶ παρ' ὅλον τὸ πλῆ
θος πρὸς τὸν οὖς αὐτῷ κοινολογούμενον. καὶ τέλος,
ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόστασιν, καὶ τὴν Πλουσίου
κατάληψιν ἐπὶ Ἀπελλοῦ συμβουλῆς γεγονέναι.
ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς αὖ κάρτα, καὶ ταῦτ' οὐ πανύ
φρονήρης τὶς ὤν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ πλεωστικῇ τε
θραμμένος, οὕτως ἐξεκαύθη, καὶ σωτεραφῆν
πρὸς τὴν παράδοξον ταύτης διαβολῆς, ὥστε μηδ' ἐν
τῷ εἰκότων λογισάμενος, μήθ' ὅτι αὐτίπεχθὴς
ἦν ὁ διαβαλλων, μήθ' ὅτι μικρόστροφος, ἢ πρὸς πι-
αύτων πολυδοσίαν ζωγραφος, καὶ ταῦτα, οὐ πε-
πονθὼς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρ' ὀνείνοιν τῶν ὁμοτέχνων
τετιμημένος. ἀλλ' οὐδὲ τὸ παράπαν, ὡς εἰ ἐξέ-
πλυσεν Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξετάσας, ἐλθὼν ἔασε
μωσίαν, καὶ βοῆς ἐνέπιμπλα τὰ βασίλεια, ἐμὲ ἀχέ
σιον κεκραγὼς, καὶ ἐμὲ ἐπίβουλον καὶ σωωμό-
τιν, καὶ εἴ γε μὴ τῶν σωειλημμένων τὶς, ἀγανα-
κτήσας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντιφίλου ἀναισχυντίᾳ, καὶ
ἐμὲ ἄθλιον Ἀπελλῆν κατελεήσας, ἔφη μηδενὸς αὐ
τοῖς κεκοινωνηκέναι ἐμὲ ἄνθρωπον, ἀπετέτμητο
αὖ τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολελαύκει τῶν γε τύ
ρω κακῶν, οὐδενὶ αὐτὸς αἴτιος γεγονώς. ὁ μὲν δὴ
Πτολεμαῖος οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς
γεγονόσιν, ὥστε ἐμὲ μὲν Ἀπελλῆν ἐκάλει τηλαυ-
γὲς εἰσωρήσατο, τὸν δὲ Ἀντίφιλον δουλεύειν αὖ
τῷ παρεδίδου, ὁ δὲ Ἀπελλῆς, ὃν παρεκινδύ-
νευσε,

νδυσε, μεμνημένος, τοιᾶδέ τινι εἰκόνι ἠμύατο τὴν διαβολήν. Ἐν δ' ἐξιᾷ τις αὐτὴν κάθηται, τὰ ὦτα παμμεγέθη ἔχων, μικροῦ δεῖν τοῖς τοῦ Μίδου προσεοικότα, τὴν χεῖρα προτείνων πόρρωθεν ἐπὶ προσιούσῃ τῇ διαβολῇ, πρὸ δὲ αὐτὴν ἑσᾶσι δύο γυναῖκε, ἄγνοιά μοι δοκεῖ, καὶ ὑπόληψις. ἑτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ διαβολή, γυναικὸν ὀδὸν ἕπουσα βολῇ πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ παρακεκινημένον, οἷον δὴ τὴν λύσσαν καὶ τὴν ὀργὴν δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δᾷδα καιομένην ἔχουσα, τῇ ἑτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύρουσα, τὰς χεῖρας ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ μαρτύρομενον τοὺς θεούς. ἡγεῖται δὲ αὐτῆς ὠχρὸς καὶ ἄμορφος, ὀξὺ διεδορκὼς, καὶ ἐοικὼς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾶς κατεσκληκόσι, τοῦτον γοῦν εἶναι τὸν φθόνον αὖ τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι τινὲς δύο παρομαρτοῦσι, πρυτρέπουσαι καὶ προεξέλλουσαι, κατασκευασμοῦσαι τὴν διαβολήν, ὡς δέ μοι ἡ ταύτας ἐμαίευσεν ὁ προμηνυτὴς ἡ εἰκών, ἡ μὲν ὦν βουλή τις ἐστίν, ἡ δὲ ἀπάτη. κατόπιν δὲ ἠκολούθει ταύτῃ πρυθικῶς τις ὀργὴ κεκυβασμένη, μελανείμων καὶ κατεσπαραγμένη, μετανοία δὲ καὶ αὕτη ἐλέγετο, ἐπεστρέφετο γοῦν ὀπίσω τοῦ πίσω δακρύουσα, καὶ μετ' αἰδοῦς ταύτῃ τὴν ἀλήθειαν προσιοῦσαν ἐνατένιζε. πρυ. οὕτω μὲν οὖν Ἀπελλῆς ἑαυτὸν κίνδυνον ὑπ' ἀγραφῆς ἐμιμήσατο. φέρε δὲ καὶ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Ἐφεσίου ζωγράφου τέχνην, διέλ-

θωμεν τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε ὅρῳ
τινὶ περιγραψαντες αὐτὴν, οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ
εἰκὼν γενήσεται. Εστι τοίνυν διαβολὴ, κατηγορία
τις, ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λε
ληθυῖα, ἐκ τοῦ μονομεροῦς ἀναντιλέκτως πεπιστευ
μένη. τοιαύτη μὲν ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου, τριῶν δ'
ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις,
τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, ἐστοῦ,
πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται, καθ' ἕκαστον αὐτῶν
πρωτοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γιγνόμενα.
πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγαγωμεν τὸν πρω
ταγωνιστὴν τοῦ δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν
τῆς διαβολῆς, οὗτος δὲ δὴ, ὡς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἄν-
θρωπός ἐστι, πᾶσιν οἶμαι γνώριμον. οὐδεὶς γὰρ ὢν
ἀγαθὸς, κακῶν αἴτιος γένοιτο τοῦ πλησίον. ἀλλ'
ἔστιν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιοῦσιν αὐτοὶ
τοὺς φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικοῦντας
αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρασκευάζουσιν, εὐ-
δοκιμεῖν, δόξαν εὐνοίας προσλαβόντας. ἔπειτα δὴ,
ὡς ἄδικος ὁ τοιοῦτος, καὶ παρανόμος ἐστι, καὶ ἀσε
βὴς, καὶ τοῖς χρωμένοις πρῶτον, ῥᾴδιον κατα-
μαθεῖν. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε, τὴν μὲν ἰσότη-
τα ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ μηδὲν πλέον, δικαιοσύνης
ἔργα εἶναι, τὸ δὲ ἄνισόν τε καὶ πλεονεκτικὸν, ἀδι-
κίας. ὁ δὲ τῇ διαβολῇ κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρα
χρώμενος, πῶς οὐ πλεονέκτης ἐστὶν, ὅλον τὸν ἀκρο
ατὴν σφετεριζόμενος, καὶ προκαταλαμβάνων
αὐτοῦ

αὐτοῖς τὰ ὦτα, μὴ ἀποφραξώμεθα, καὶ τοῦ διδυτόρου λόγῳ παντελῶς ἄβατα κατασκευάζωμεν αὐτά, ὑπὸ τῆς διαβολῆς πεφυτευμένα. ἑκάστης δὲ πόλεως τοιοῦτον, ὡς φασὶν αἱ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν νομοθετῶν, οἷον ὁ Σόλων καὶ ὁ Δράκων, γέγονεν ποιήσαντες τοῖς δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ τὸ τῆς ξυνοικίας ἴσον τοῖς κεκινημένοις ἀπονέμειν, ἄχρις αὖ ὁ τοῦ διδυτόρου λόγος παρατεθείς, θατέρᾳ χειρὶ ἢ ἀμείνονι φανῇ. πρὶν δὲ γε αὐτὸν ἐξετάσαι τῆς ἀπολογίας τῇ κατηγορίᾳ, παντελῶς ἀσεβῆ καὶ ἀνόσιον ἡγήσαντο ἑστάναι τὸν κρίσιν. καὶ γὰρ αὖ καὶ αὐτοὺς ἀγανακτῆσαι τοὺς θεοὺς εἰκότως ἐμοιγε, εἰ τοῦ μὲν κατηγόρου μετ' ἀδείας, ἃ θέλει λέγειν, ὥσπερ εἰκότως, ἀποφράξαντος δὲ τοῦ κατηγορουμένου τὰ ὦτα, ἢ τοῦ σώματι σιωπῶντος, καταψηφιζόμεθα τοῦ πεπονθότος λόγου κεχειρωμένοι. ὥστε οὐ μόνον τὸ δίκαιον, καὶ τὸ νόμιμον, ἀπόλωλεν ἐν δικαστηρίοις, φαίη τις ἂν γίγνεσθαι τὰς διαβολάς. εἰ δέ τῳ μὴ ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν οἱ νομοθέται, παραινοῦντος οὕτω δικαίας καὶ ἀμοιρεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητέον μοι δοκῶ τὸν αὐτὸν ἐπάγειν τοῦ λόγου, δι' μάλα πρὸς τούτῳ ἀποφαινόμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. φησὶ δὲ, Μήτε δίκαιον δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, ἢ πίστατο γάρ, οἶμαι, καὶ οὗτος, ὡς πολλῶν ὄντων γε τοῦ βίου ἀδικημάτων, οὐδενὶ ἂν τις εὕροι χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον, ἢ ἀκρίτους τινὰς, μὴ ἀμοί

ρους λόγων καταδεδικάσθαι, ὅπερ δὲ ἅπαντος ὁ διαβάλλων ὑπὸ χειρεῖ ποιεῖν, ἄκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τοῦ λαθραίως τῆς κατηγορίας παραιρούμενος. καὶ γὰρ ἀπαρρησίαστος, καὶ δειλὸς ἅπας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐδὲν ἐν τῷ ἐμφανὲς ἄγων, ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, δὲ ἀφανοῦς ποθὲν τοξεύων, ὡς μὴ δὲ ἀντιτάξασθαι δυνατὸν εἶναι, μὴ δὲ ἀνταγωνίζασθαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ, καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου διαφθείρεσθαι, ὃ μέγιστόν ἐστι σημεῖον τοῦ μηδὲν ὑγιὲς τοὺς διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις γε τἀληθῆ κατηγορούντι ἑαυτῷ συνεπίσταται, οὗτος, οἶμαι, καὶ εἰς τὸ φανερὸν διελέγχει, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τοῦ λόγου. ὥσπερ οὐδεὶς ἂν ἐκ τοῦ προφανοῦς νικᾶν δυναίμενος, ἐν ἕδρᾳ ποτὲ καὶ ἀπάτῃ χρήσαιτο κατὰ τῶν πολεμίων. ἴδοι δ' ἄν τις τοὺς τοιούτους μάλιστα ἐν τε βασιλέων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόντων φιλίας εὐδοκιμοῦντας, ἔνθα πολὺς μὲν ὁ φθόνος, μυρίαι δὲ ὑπόνοιαι, πάμπολλαι δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. ὅπου γὰρ ἀεὶ μείζους ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίση ὑπὸ σφαλέστερα, καὶ ζηλοτυπίαι κακοτεχνέστεραι. παίτοι οὖν ἀλλήλους ὀξὺ δεδόρκασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονομαχοῦντες ὑπὸ τηροῦσιν, εἴ που τι γυμνωθὲν μέρος θεάσαιντο τοῦ σώματος, καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος, παρωθεῖται, καὶ παραγκωνίζεται

νίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ, εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθὺς ἀνατέτραπται, καὶ παρασέσυρται, καὶ τὸ τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσται, ὁ δὲ κολακευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος εὐδοκιμεῖ, καὶ ὅλως φθάσας κρατεῖ. τὰ γὰρ τοῦ Ὁμήρου πάνυ ἐπαληθεύουσιν, ὅτι Ξυνὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα. τοιγαροῦν ὡς οὐ περὶ μικρῶν τοῦ ἀγῶνος ὄντος, ποικίλας κατ' ἀλλήλων ὁδοὺς ὑπονοοῦσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπισφαλεστάτη ἐστὶν ἡ τοῦ διαβολῆς, τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ φθόνου ἡμισευέλπιδος λαμβάνουσα, οἰκτρότερα δὲ, καὶ τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν ἀνάπλεα. οὐ μέν τοι μικρὸν, οὐδὲ ἁπλοῦν ἐστι κατὰ, ὡς ἄν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλίγης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβοῦς δέ τινος ὑπομελείας δεόμενον. οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἔβλαπτεν ἡ διαβολὴ, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρόπον ἐγίγνετο, οὐδ' ἂν κατίσχυσε τὴν πάντων ἰσχυροτέραν ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγὸν καὶ πιθανὸν, καὶ μυρία ἄλλα παρεσκεύαστο κατὰ τῶν ἀκουόντων. διαβάλλεται μὲν οὖν ὡς τὸ πολὺ μάλιστα ὁ τιμώμενος, καὶ διὰ κατὰ τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτοῦ ἐπίφθονος, ἅπαντες γὰρ τοῦ δ' ὑπὸ τοξάζονται, καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προορώμενοι. καὶ ἕκαστος οἴεται πρῶτος αὐτὸς ἔσεσθαι, τὸν κορυφαῖον ἐκεῖνον ἐκπολιορκήσας, καὶ τοῦ φι-

λίας ἀρσενοθυασάμενον. οἷόν τι καὶ ὧδε τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν, ὧδε τῷ δρομέως γίγνεται, καὶ κεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, ἢ ὑπολαγὼν ἢ ὀθὺς καταπεσούσης, μόνον τὸ πρόσω ἐξέμενον, καὶ τῶν διαύλιον ἀφικνεῖται πρῶτος τὸ τέρμα, καὶ μὴν τοῖς ποσὶ τῶν ἐλπίδα ἢ νίκης ἔχων, ὃς πλησίον οὐδ' ὅλως καμνυρεῖ, οὐδὲ ἐπὶ τῷ καὶ ἀγωνίας πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ κακὸς ἐκεῖνον, καὶ ἀναθλος ἀνταγωνίσης, ἀφνοὺς τῶν ἐκ τοῦ τάχους ἐλπίδα, ὧδε τῶν κακοτεχνίαν ἐτραπόν, καὶ οὐκ μόνον ἐξ ἅπαντος σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ὑπολαβὼν ἢ ἐμποδίσας ὑπολομεῖ, ὡς εἰ τούτου διαμάρτοι, οὐκ ἂν ποτε νικῆσαι διωάμενον. ὁμοίως δὲ τούτοις, κἂν ταῖς φιλίαις τῷ ζυλαμένων γίγνεται, ὁ μὲν πρὸς χῶραν ἀντικα ἐπιβουλεύεται, καὶ ἀφύλακτος γὰρ μέσῳ λυφθεὶς τῷ διυσμενῶν αὐκρπάδη, οἱ δὲ ἀγαπῶντα, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλους βλαπτειν ἐδοξαν, τό, τε ἀξιόπιστον ἢ διαβολῆς οὐχ, ὡς ἔτυχε, ἐπινοοῦσιν, ἀλλ' ὡ τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς δεῖν ὀρθρον, διεδικόσι τι προσάψαι ἀπῳδόν, μὴ ἢ ἀλλότριον. ὡς γοῦν ὧδε πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντος, οὐκ ἀπιθανους ποιοῦνται τὰς κατηγορείας, οἷόν τὸν μὲν ἰατρὸν διαβάλλουσιν, ὡς φαρμακέα, τὸν πλούσιον δὲ, ὡς τύραννον, τὸν τυραννικὸν δὲ, ὡς πλουτικόν. ἐνίοτε μέν τοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλει ἢ διαβολῆς τὰς διαφορὰς, καὶ πρὸς τὸν

τὸν ἐκείνου τρόπον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ ἁρμοζόμενοι, εὐστοχοῦσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἴδωσι, διγένευσέ, φησι, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν εὖ αὐτὴν, ἀπεστέναξε, καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μαλα ἀηδῶς, καὶ ὅλως ἐρωτικὴ, καί τινου καὶ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ᾖ, καὶ ὧν τούτῳ μέγα φρονῇ, μὰ Δί', ἐχλεύασέ σου Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε, καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτά, καὶ κακοσύνθετα. πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ καὶ Φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ Φίλος διαβάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος, καὶ τὴν πρόνοιαν ἀρνούμενος. ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθὺς μύωπι διὰ τοῦ ὠτὸς τυπεὶς, διακέκαυται, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἀπέστραπται τὸν Φίλον, οὐ περιμείνας τὸν ἀκριβῆ ἔλεγχον. ὅλως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι, καὶ λέγουσιν, ἃ μαλιστα ἴσασιν εὖ ὀργὴν δυναμένα προκαλέσασθαι τὸν ἀκροώμενον. καὶ γὰρ θα πρῶτός ἐστιν ἕκαστος, ἐπιστάμενοι, ἐπ' ἐκεῖνον τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν εὖ αὐτὸν, ὥστε τῇ παραυτίκα ὀργῇ τεταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ ἐξετάσει τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ κἂν θέλῃ τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσίεσθαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς ἀληθεῖ προκατειλημμένον. ἀνυσιμώτατον γὰρ ὂν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὁπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ, τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβαλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μό-

νος τῶν ἄλλων γυναικεῖα οὐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς
Διονυσίοις. Καὶ εἴ γε μὴ κληθεὶς, ἕωθεν ἔπινέ τε, πάν-
των ὁρώντων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον, ἐκυμβαλ-
λισέ τε, καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλει ἄν, ὡς οὐχ ἡ-
δόμενος τοῦ βίου τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀντισοφιστὴς
ὤν, καὶ ἀντίτεχνος τοῖς Πτολεμαίου τρυφῆς. παρὰ
δὲ Αλεξάνδρῳ μεγίστη τότε ἂν ἁπασῶν διαβολὴ
λέγοιτο, εἰ ἕλοιτό τις μὴ σέβειν, μὴ δὲ προσκυνεῖν
τὴν Ηφαιστίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀπέθανεν Ηφαιστίων, ὑπὸ
τοῦ ἔρωτος Αλέξανδρος ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ
τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονῆ-
σαι τὸν τετελευτηκότα. εὐθὺς οὖν νεώς τε ἀνέστη-
σαν αἱ πόλεις, καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοὶ,
καὶ θυσίαι καὶ ἑορταὶ τοῦ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετε-
λοῦντο. καὶ ὁ μέγιστος ὅρκος ἦν ἅπασιν, Ηφαιστίων.
εἰ δέ τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ
φαίνοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο, ἡ ζη-
μία. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρα-
κιώδη ταύτην τοῦ Αλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προ-
σεξέκαιον εὐθὺς, καὶ ἀνεζωπύρουν, ὀνείρατα διη-
γούμενοι τοῦ Ηφαιστίωνος, ὠλφανείας τινὰς, καὶ
ἰάματα προσάπτοντες αὐτῷ, καὶ μαντείας ὠλφη-
μίζοντες, καὶ τέλος, ἔθυον παρέδρῳ καὶ ἀλεξικά-
κῳ θεῷ. ὁ δὲ Αλέξανδρος ἥδετό τε ἀκούων, καὶ
τὰ τελευταῖα, ἐπίστευε, καὶ μέγα εὐφρόνει, ὡσανεὶ
οὐ θεοῦ παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς ποιεῖν δυνά-
μενος. πόσους τοίνυν οἰόμεθα τῶν Αλεξάνδρου

φίλων

φίλων παρὰ τὴν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπολαῦσαι τῆς Ηφαιστίωνος θειότητος, διαβληθέντας, ὡς οὐ τιμῶσι τὴν κοινὸν ἅπαντων θεὸν, καὶ διὰ ταῦτα ἐξελαθέντας, τῆς τοῦ Βασιλέως ὀργῆς ἐκπεσόντας; τόπε μὲν Ἀγαθοκλῆς ὁ Σαλμωνεὺς, ταξιαρχῶν παρὰ Ἀλεξάνδρου, τὸν τιμώμενον παρ' αὐτοῦ, μικρὸν δεῖν συγκαθείρχθη λέοντι, διαβληθεὶς, ὅτι διακρύσειε παρεὼν τὴν Ηφαιστίωνος τάφον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Γορδίκηας, ἐπομοσάμενος κατὰ τῶν αὐτῶν τῷ θεῷ, καὶ κατὰ Ηφαιστίωνος, ὅτι δὴ κωκυσόντι οἱ φανέντα φάσγανῳ τὴν θεὸν, ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ φείσασθαι Ἀγαθοκλέους, οὐ γὰρ ὡς ἀπιστοῦντα, οὐδὲ ὡς ὠδὶ νεκρῷ διακρύσαι, ἀλλὰ τῆς πάλαι σωτηρίας μνημονεύοντα. ἦν γοῦν πολακεία, καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν ἔσχε, πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος σωτηρίαν. καθάπερ γὰρ τῶν πολιορκίᾳ οὐκ ὠδὶ τὰ ὑψηλὰ καὶ ἀπόκρημνα, καὶ ἀσφαλῆ τοῦ τείχους πρόσιασιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἢν ἢ ἀφύλακτόν τι μέρος ἢ ῥαθρον αἰσθωνται, ἢ ταπεινὸν, ὠδὶ κἂν πάσῃ δυνάμει χωροῦσιν, ὡς ῥᾷστα παρεισπλεῦσαι, καὶ ἐλεῖν διωσάμενοι, οὕτω κὴ οἱ διαβαλλόντες, ὅ, τι αὖ ἀσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπόῤῥαθρον καὶ δυσπάβατον, τούτῳ προσβάλλουσι, καὶ προσάγουσι τὰς μηχανὰς, καὶ τέλος, ἐκπολιορκοῦσι, μηδ' ἐνὸς αὐτοῖς παρομένου, μὴ δὲ τῶν ἔφοδον αἰσθομένου. εἶτ' ἐπειδὰν ἐνῇ ἅπαξ τειχῶν γένωνται, πυρπολοῦ-

σι πάντα, καὶ καίουσι, μὴ σφαλῆναι, καὶ ἀγελαίους εἶναι, οἷα ἐκ τῆς ἀλισκομένης ψυχῆς καὶ ἀγλωσσοτάτης ὁρμᾶσθαι. μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀπόντος ἤ τι ἀπάτη, καὶ ὁ ψεῦδος, καὶ ἡ ὠμοτοκία καὶ πρόσληψις καὶ αἰσχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥᾳδιουργήματα. ἡ δὲ μεγίστη πασῶν ἡ κολακεία ἐστὶ, συγγενὴς, μᾶλλον δὲ ἀδελφὴ πρὸς οὖσα τῆς διαβολῆς. οὐδεὶς γοῦν οὕτω γραώδης ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλημένον, ὃς οὐκ ἂν ᾠδίνι πρὸς τὰς τῆς κολακείας διαβολὰς, καὶ ταῦτα, ὑπορυττούσης, καὶ τοὺς θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. καὶ τὰ μὲν ἐκ τῆς ταῦτα, ᾠδῇσιν δὲ πολλαὶ προσῳδοὶ συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὀρέγουσαι, καὶ τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, καὶ πάντα πρόπορ τῇ ἀλώσει τοῦ ἀνθρώπου συμπροθυμούμεναι, πρῶτον μὲν, τὸ φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ ἀψίκορον, ἔπειτα δὲ, τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκουσμάτων ἐπόμενον. οὐ γὰρ οἶδ', ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθρηδὰ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας, καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. οἶδα γοῦν τινας οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ οἱ πρὸς κνωμένους. ἐπεὶ δὲ καὶ τοίνυν ὑπὸ τούτων ἁπάντων συμμαχούμενοι πολλάκις ἐσωσι, κατὰ κράτος αἱροῦσιν, οἶμαι, καὶ ὀλίγοις ἡ νίκη γέγονε, μυρίοις αὐτιπαρατασσομένου, μὴ δὲ ἀμυνομένου τὰς προσβολὰς, ἀλλὰ τοῦ μὲν

μὴν ἀκούοντος ἑκόντως ἑαυτὸν φιλιδόντος, τ διαβαλλομένου δὲ, τῇ ὠμῇ βουλῇ ἀγνοοῦντος. ὥσπερ γὰρ φιλονικὴ πόλεως ἀλύσεως, καθ ὑδόντος οἱ διαβαλλόμενοι φονδύονται, καὶ ὁ παύτων οἱ κρίσεων, ὁ μὴν οὐκ εἰδὼς τὰ γεγραμμένα, πρόσεχε τὰ ζῷ φίλῳ φαιδρὸς, ἅτε μηδὲν φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος, καὶ τὰ συνήθη λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄθλιος φιλοδρυμένος. ὃ ἦν μὲν ἔχει τι γραναῖον καὶ ἐλεύθερον καὶ παῤῥησιαστικὸν, ἁπλοῦς δ ἐρρηξε τῇ ὀργῇ, καὶ ὁ θυμὸν δ ἔχει, ἡ τέλος, τῇ ἀπολογίαν πρωαιδόμενος, ἔγνω μαθεῖν κατὰ τὸ φίλου παρωξυμένος. ἡμ δὲ ἀληθινέστερος καὶ παπεινότερος, πρσίεται μὴν, καὶ πρσμειλιᾷ τοῖς χείλεσιν ἄκροις, μισεῖ ἦ, ἡ λάθρα σὺν ὀδόντας διαπρίει, καὶ ὡς ὁ ποιητὴς φησι, Βυσσοδομεύει τῇ ὀργῇ. οὗ δὴ ἐγὼ οὐδὲν οἶμαι ἀδικώτερον, οὐδὲ δουλοπρεπέστερον, φιλίας κόντα ὁ χεῖλος, ὥστε φέειν τὴν χολὴν, ὃ μισος φ αὐτῷ καὶ τὰ κλεισον αὐξειν, ἑτέρα μὲν κόυθοντα φὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὥσπερ κοινοῦ μενον ἱλαρῷ ὃ κωμικῷ πρσώπῳ, μάλα πρέπα θη τινα, ὃ γέμουσαν τραγῳδίαν. μάλιστα δὲ ὅταν πάσχουσιν, ἐπειδὰν πάλαι φίλος ὁ φιλοβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ φιλοβαλλομένῳ, ποιῆται ὁμοίως, τότε γὰρ οὔτε φωνὴν ἀκούειν ἐπιθέλουσι τὴν διαβαλλομένων ἢ τὴν ἀπολογουμένων, τὸ ἀξιόπιστον ἡ καὶ πιθανότητος ἐκ ἡ πάλαι δοκούσης φιλίας πε

εὐπροφάτους, οὐδὲ ἴσως λογιζόμενοι, ὅτι πολλαὶ πολλάκις γὲ τοῖς φιλτάτοις μίσους παραπίπτουσιν αἰτίαι, οὐκ ἄλλους λανθανέτωσαι. καὶ γοῦν εἴ τις ὁ γόχος ἦν, τοιοῦτοι φθάσας κατηγόρησε τοῦ πλησίον ἐκφυγεῖν, οὕτω πειρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε βάλλειν. ἄπιστος γὰρ αὐτόθι ἡ κατηγορία, πρόσθεν ἔχουσα τὴν αἰτίαν. τοῖς δὲ φίλοις ὡς χειροῦσι, τῇ πρὸς τοῦτο ἀνούσας δύνοιαν ἐμφῦσαι πειρούμενοι, ὅτι ὧν δὲ ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέχοντο. εἰσὶ δέ τινες, οἳ κἂν μάθωσιν ὕστερον ἀδίκως διαβεβλημένους παρ' αὐτοῖς τοὺς φίλους, ὅμως τὸ αἰσχύνης, ὧν ἐπίστευσαν, οὐδὲ λίπη προσίεσθαι, οὐδὲ τολμῶσι προσβλέπειν αὐτοῖς, ὥσπερ ἠδικημένοι, ὅτι μὴ σφ' ἀδικουμένους ἐπέγνωσαν. τοιγαροῦν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλήσθη τοῦτο τῶν οὕτω ῥᾳδίως καὶ ἀνεξετάστως πεπεισθέντων διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἀντεία, Τεθναίης, φησίν, ὦ Προῖτε, ἢ κάκ' ἔπαινε Βελλεροφόντην, ὃς μ' ἔθελε φιλότητι μιγῆναι οὐκ ἐθέλουσαν, Αὐτὴ πρότερα χειρώσασα, καὶ ὑποροφθεῖσα. ὁ μὲν δὲ νεανίας σφ' τῇ πρὸς χίμαιραν συμπλοκῇ διεφθάρη, ὡς τί μὴν σωφρονοῦντος ὑποχώρ, καὶ ἥ πρὸς ἕνα ξένον αἰδοῦς ὑπὸ μαλακχλου γυναικὸς ἀβεβουλευμένως. ἡ δὲ Φαίδρα καὶ κείνη τὰ ὅμοια κατειποῦσα τοῦ πρὸ γόνου, ἐπάρατον ἐποίησε τὸν Ἱππόλυτον γνώμῃ, ὑπὸ τοῦ πατρὸς

πατρὸς, οὐδὲν, ὦ θεοὶ, οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμένον. ναὶ φήσει τὶς, ἀλλ' ἀξιόπιστός ἐστιν ἐνίοτε ὁ διαβαλλων ἀνὴρ, τά τε ἄλλα δίκαιος, καὶ συνετὸς εἶναι δοκῶν. καὶ ἐχρῆν προσέχειν αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἄν τοι οὗτο κακουργήσαντι, ἆρ' οὖν τοῦ Αριστείδου ἔστι τις δικαιότερος; ἀλλ' ὅμως κἀκεῖνος συνέστη ὑπὲρ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαρώξυνε τὸν δῆμον, ἧς, φασιν, ἐκεῖνος πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. δίκαιος μὴ γὰρ, ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους, Αριστείδης, ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολᾷν εἶχε, καὶ ἠγάπα τινὰς, καὶ ἐμίσει. καὶ εἴ γε ἀληθὴς ἐστιν ὁ περὶ τοῦ Γαλαμήδους λόγος, ὁ συνετώτατος τῶν Αχαιῶν, καὶ ἄν τοῖς ἄλλοις ἄριστος τὴν ὑπόβουλον, καὶ ἐνέδραν ὑπὸ φθόνου φαίνεται συντεθεικὼς, κατὰ ἀνδρὸς ὁμαίμου καὶ φίλου, καὶ ὑπὲρ τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐκπεπλευκότος. οὕτως ἔμφυτον ἅπασιν ἀνθρώποις ἡ περὶ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτία, τί γὰρ ἄν τις, ἢ τὸν Σωκράτην λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τοὺς Αθηναίους διαβεβλημένον, ὡς ἀσεβῆ, καὶ ἐπίβουλον, ἢ τὸν Θεμιστοκλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς μετὰ τηλικαύτας νίκας, ὑπὲρ προδοσίᾳ τῆς Ελλάδος ὑπόπτους γενομένους; μυρία γὰρ τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γνώριμα. τί οὖν χρῆναι ποιεῖν τόν γε νοῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦντα; ὅπερ, οἶμαι, καὶ Ομηρος ἐν τοῦ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίξατο, παραπλέειν κελεύσας τὰς ὀλεθρίους ταύτας τῶν ἀκουσμάτων ἡδονὰς, καὶ ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέ

δὴν αὐτὰ ἀναπεταννύειν τοῖς πάθει προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπιστήσαντα ἀκριβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασι τοῖς λεγομένοις, τὰ μὲν ἄξια προσίεσθαι καὶ παραβάλλεσθαι, τὰ φαῦλα δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τὴν μὲν οἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι, τὰ ὦτα δὲ καὶ τὴν διανοίαν, ἀνεῳγμένα ἐᾶν. ἐπειδὰν τοίνυν τοιαῦτα προσίῃ τις λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὑτοῦ χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν, μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ὁρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, μήτε τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνοιαν. ὅσῳ γὰρ τις πιθανώτερος, τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. οὐ δεῖ τοίνυν πιστεύειν ἀλλοτρίᾳ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τοῦ κατηγοροῦντος, ἀλλ' ἑαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον, τῆς ἀληθείας ἀπρόσιτα καὶ τοῦ διαβάλλοντι τὸν φθόνον, καὶ ἐν φανερῷ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς ἑκατέρου διανοίας, καὶ μισεῖν οὕτω, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμένον. πρὶν δὲ οὖν ποιῆσαι, ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κεκινημένον, Ἡράκλεις, ὡς μειρακιῶδες, καὶ ταπεινὸν, καὶ πάντων οὐχ ἥκιστα ἄδικον, ἀλλὰ τούτων ἁπάντων αἴτιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἄγνοια, καὶ τὸ ἐν σκότῳ που εἶναι τὸν ἑκάστου τρόπον, ὡς εἴ γε θεῶν τις ἀπεκαλύψειεν ἡμῶν οὗ βίους, οἴχοιτο ἂν φεύγουσα ἐς τὸ βάραθρον ἡ διαβολὴ, χώραν οὐκ ἔχουσα, ὡς ἂν πεφωτισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

Ψευδο-

ἀποφάδος.

Ἀλλ' ὅτι μὲν ἠγνόεις τοὔνομα τὴν ἀποφράδα, σαφῶς που δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἤτιῶ Βάρβαρον εἶναί με τὴν φωνὴν, ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα ὥσπερ σοῦ, ὡς ἀποφράδι ὅμοιος εἴης. τῷ γὰρ τρόπῳ σου νὴ Δία μέμνημαι, εἰπάσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ, εἰ μὴ νὴ σαπράπασιν αὐήνῳ ἦδα τὸ ὄνομάδος. ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὅ, τι βούλεταί ἐστιν, δέδοικα σὲ μικρὸν ὕσορον. τὸ δὲ τοῦ Ἀρχιλόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέτληκα τὴν πόρδην σωθεῖσαν, εἴ πού τινα ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχίλοχον, παλαιὸν τὸν γρύφον, αὖθις ἀκμὴν ἐλθόντα, καὶ σαφῆ φησίν σωόντα, μηδενὶ ὀκνοῦντα ὀνειδίζειν, εἰ κάτω ὅτι μάλιστα λυπήσειν ἔμελλε τοὺς πολιτευομένους ἐσομένους τῇ χολῇ τὴν ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκεῖνον τοίνυν πρός τινων τῶν τοιούτων ἀκούσας κακῶς, τέτληκα ἔφην αὖθις εἰληφέναι τὴν πόρδην, εἰκάζων ἐκεῖνον τῷ τέτληκε ὁ Ἀρχίλοχος, φύσει μὲν λάλῳ ὄντι, καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης, ὁπόταν δὲ καὶ τοῦ πόρδην λήθῃ, γεγωνόστορον βοῶντι. καὶ σὺ δή, ἔφη, ὦ κακόδαιμον, τί βουλόμενος, ποιητὴν λάλον παροξύνεις ἀδέσαντα, αἰτίας ζητοῦντα καὶ ἔτι θέσεις τοῖς ἰάμβοις; ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπειλῶ, ὃ μὰ τὴν Δία τὸν Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἐμαυτόν. πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δέω, σοὶ δὲ μυρία σωθεῖσα ἰάμβων ἄξια βεβιωμένα, πῶς ἄν μοι δόκει ὁδὶ αὖ ὁ

Αρχίλοχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρακαλέσας
καὶ τὸν Σιμωνίδην καὶ τὸν Ιππώνακτα συμποιεῖν
μετ' αὐτοῦ, κἂν ἐν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν. οὔ
τω σύ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ,
τὸν Οροδοικίδην, καὶ τὸν Λυκάμβην καὶ τὸν Βούπα-
λον, οὗτοι ἐκείνων ἰαμβοῦς. Ἐοικε θεῶν τις ὠδὶ χεῖλος
ἀγαγεῖν σοι τότε τὸν γέλων ὠδὶ τῇ ἀπφράδι λεχ-
θείσῃ, ὡς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν καταφανέστερος γέ-
νοιο, κομιδῇ ἀπαίδευτος ὤν, Ἐ τὰ κοινὰ ταῦτα,
Ἐ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, ἀρχὴν δὲ εὔλογον παρα-
σχοις τῶν κατὰ σοῦ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἰκο-
θεν σε ἀκριβῶς εἰδότι, καὶ μηδὲν ὑποστελουμένῳ
τὸ μὴ οὐχὶ πάντα δεικνῦν, μᾶλλον δὲ κηρύξαι, ἃ
πράττεις νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ὠδὶ
πολλοῖς τοῖς πρὶν ἐκείνοις. καί τοι μάταιον ἴσως,
καὶ περιττὸν, ἐν παιδείας νόμῳ παῤῥησιάζεσθαι
πρὸς σέ. οὔτε γὰρ ἂν αὐτός ποτε βελτίων γένοιο
πρὸς τὴν ὑπτίμησιν, οὐ μᾶλλον, ἢ κανθαρος με-
ταπεισθείη ἄν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν, ἅπαξ
αὐτοῖς συνήθης γενόμενος. οὔτ' εἶναί τινα νομί-
ζω τὸν ἀγνοοῦντα ἔτι τὰ ὑπὸ σοῦ τολμώμενα, καὶ
ἃ γέρων ἄνθρωπος ἐν ἑαυτὸν παρανομεῖς, οὐχ οὕ-
τως ἀσφαλὴς, οὐδὲ ἀφανὴς βδελυρὸς εἶ. οὐδὲ δεῖ
τινος τοῦ ἀπελύσοντος τὴν λεοντῆν, ὡς φανερὸς
γένοιο, κανθήλιος ὤν, εἰ μή τις ἄρα δὲ Υπερβορέων
ἄρτι ἐν ἡμᾶς ἥκοι, ἢ ἐν τοσοῦτον Κυμαῖος εἴη, ὡς
μὴ ἰδὼν, εὐθὺς εἰδέναι ὄνων ἁπάντων ὑβριστόστα
τόν

τὸν σε ὄντα, μὴ πόδιμέναις ὀγκωμένῳ πρόσεπι ἀκούειν. οὕτω πάλαι καὶ πρὸς ἐμοῦ, καὶ παρὰ πᾶσι, καὶ πολλάκις κεκήρυκται τὰ σὰ, ἡ δόξαν οὐ μικρὰν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ τὸν Ἀεισφάλλιω, ὑπὲρ τὸν Συβαρείτιω Μίδωνα, ὑπὲρ τὸν Χῖον ἐκεῖνον Βάσαν, τὸν ὧδε τοῖς ὁμοίοις σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἑωλα δόξω λέγειν, ὡς μὴ αἰτίαν ἔχωμεν μόνον ἀυτὰ ἀγνοεῖν. μᾶλλον δὲ παρακλητέον ἡμῖν τὸν Μηναίδρου πρόλογον εἰς, ὁ ἔλεγχος, Φίλος ἀληθείας καὶ παῤῥησίας θεός, οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ὧδε τιὼ σκιωλιὼ ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς, τοῖς δεδιόσι τιὼ γλῶτταν αὐτοῦ, παύτα εἰδότος, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὁπόσα ὑμῖν σιώποδεδε. χάειγ γοῦν ὅτ' ἂν χθοιτ' αὖ, εἰ ἐθελήσειγ ὑμῖν προεισελθὼν οὗτος διηγήσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τὸ δράματος τὸν λόγον. ἄγε τοίνυν, ὦ πρόλογε καὶ δαιμόνων ἄριστε ἔλεγχε, ὅρα, ὅπως σεσφῶς προλιδάξεις τοὺς ἀκούοντας, ὡς οὐ μάτιω, οὐδὲ φιλαπεχθημόνως, οὐδ' ἀνίπποις ποσὶ κατὰ τιὼ παροιμίαν, ὧδε τόνδε τὸν λόγον ἁπλωτὶ κάμψω, ἀλλὰ καὶ ἰδιόν τι ἀμωσάμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισοῦντος τὸν ἄνθρωπον ὧδε τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνα εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγησάμενος, ἵλεως ἅπιθι ἐκ ποδῶν, τὰ δὲ ἄλλα ἡμῖν κατάλιπε. μιμησόμεθα γάρ σε, ὃ διελέξομεν τὰ πολλὰ, ὡς παῤῥησίας τε καὶ ἀληθείας ἕνεκα. μηδενὸς αἰτιάσασθαί σε. μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτοῦ ἐπαινέσης,

ὦ φίλτατε ἔλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προ
εκχέης αὐτῶς. οὐ γὰρ ἄξιον, θεῷ ὄντι, ὠδὶ στόμα σοι
ἐλθεῖν τοὺς περὶ τῶν οὕτω καταπτύστων λόγους. ὁ
γὰρ σοφιστὴς οὗτος εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη φη
σὶ ταῦτα, ἐν Ολυμπίαν ποτὲ ἧκε, λόγον τινὰ πρὸ
πολλοῦ συγγεγραμμένον ὑπὸ δειξόμενος τοῖς πανη
γυριστᾶς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τοῦ συγγράμματι, ὁ Πυ
θαγόρας κωλυόμενος ὑπό τινος Αθηναίων, οἶμαι,
μετέχειν τῆς ἐν Ελευσῖνι τελετῆς. ὡς Βάρβαρος, ὅτι
ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτὲ καὶ
Εὔφορβος γεγονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτοῦ κα
τὰ τὸν Αἰσώπου κολοιὸν, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικί
λων ἀλλοτρίων πτερῶν. Βουλόμενος δὴ μὴ ἑωλα
δόξαι λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τοῦ Βιβλίου,
δεῖται τῶν συνήθων τινός. ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖ-
νος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ, ἐπειδὰν αἰτήσῃ
τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ
προελέσθαι. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐποίησε, καὶ συνέπει
σε τὸ θέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκεῖ
νον λόγον. ἦν δὴ τὸ ὠδὶ τούτῳ ὁ μὲν πανύ ἀπίθα
νος ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνείρων, οἷον εἰκὸς, ἐκ πολλοῦ
ἐνκεμμένα καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα
ἡ ἀναισχυντία οὖσα, ἐπήμυνε, καὶ χεῖρα ὤρεγε, καὶ
συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀ-
κουόντων. καὶ οἱ μὲν ἐν τὸν Πατρέα ἐκεῖνον μετα-
ξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδήλουν, ὡς οὐ λέληθε συμ
πράξας αὐτῷ τὴν ῥᾳδιουργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ
γνωρί-

γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλων τῶν ἀκροα
σῶν διατελέσθαι, ἢ ὥσπερ μόνον ὄργανον ἔχοντες, ἀλλὰ
λων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχωσι πρὸς τὸ διά
γιγνώσκειν, ὅτου ἕκαστον ἕνεκά τῶν ὀλίγον πρὸ ἡμῶν
δοκιμασάντων ἐπὶ ταῖς καλουμέναις μελέταις
σοφιστῶν. ἢ δὲ τούτοις ἅπασι, καὶ ὁ περὶ λόγου
τόπος διεσυγχέας ἐν τοῖς γελῶσι καὶ αὐτός. τί
δ' οὐκ ἔμελλε γελᾶν ἐφ' οὕτω πρόδηλα φανεῖ καὶ ἀπι
θανῶς καὶ αἰσχύντως τολμήματι; καί πως, ἔστι
δὲ ἀκρατὴς γέλωτος, ὁ μὲν τῷ φωνῷ ἐν τρέψας
εἰς μέλος, ὡς ἔφη, θελιῶν τινα ἐπήνλει ἐφ' Πυθα
γόρᾳ. ὁ δὲ, ὥσπερ διὰ τὸ τοῦ λόγου, ἄνομα κιθαρίζειν πρ
ρώμενον ὁρῶν, ἀνεκάγχασε μάλα ἡδέως, ὁ ποιητὴς
οὗτος ὁ ἐμός. ὁ δὲ εἰδὼς ὑπογραφεὺς, ὥσπερ ἀξιεπολέ
μωσε τότε αὐτὸν ἐναγχος. ἐνθυμοῦ δὲ καὶ μέχρι τοῦ ἔ-
τους ἀρχῆς, μᾶλλον δὲ ἕως ἐπὶ μεγάλης νουμηνίας
τρίτης, ἐν ᾗ οἱ Ρωμαῖοι κατά τι ἀρχαῖον ἔθος χοντά
τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ ἔτους θυχάς τινας, καὶ
θύουσι, Νουμᾶ τοῦ Βασιλέως καταστησαμένου τὰς
ἱερουργίας αὐτοῖς, καὶ ὡς πιστὸν ἅσθεους ἐν
ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς θυομέ
νοις. ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ, καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τό
τε γελάσας ἐν Ολυμπίᾳ ἐκεῖνος, ὑπὸ τοῦ ὑποθε
λημαίου Πυθαγόρᾳ ἰδιῶν προσιόντα περὶ κατάπλη
ξιν καὶ ἀλαζόνα, περὶ τῶν ἀλλοτρίων λόγων ὑπο
κειτῶν, ἐτύγχανε δὲ καὶ περὶ τρόπον ἀκριβῶς εἰ-
δὼς αὐτὸν, καὶ τῶν ἄλλων ἀσέλγειαν, καὶ μαρίαν

τοῦ βίου, καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ ἃ ποιῶν κατείληπτο, ὥρα ἡμῖν, ἔφη πρός τινα τῶν ἑταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσάντητον οὗτο θέαμα, ὃς φανεὶς, ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέραν, ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσειν. τοῦτ' ἀκούσας ὁ σοφιστὴς τὴν ἀκρφράδια, ὥς τι ξένον καὶ ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων ὄνομα, ἐγέλα εὐθὺς, καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ πάλαι ἐκείνου γέλωτος ἠμύνετο, ὡς γοῦν ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ἀκρφράς. τί δὲ τοῦτό ἐστι, καρπός τις ἢ βοτάνη τις, ἢ σκεῦος; ἄρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομένων τί ἐστιν ἀκρφράς; ἐγὼ μὲν οὔτε ἤκουσα πώποτε, οὔτ' ἂν συνίην ποτὲ, ὅ, τι καὶ λέγοι. ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τούτου διεξιέναι, καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλων, ἐλελήθει δὲ κατ' αὐτοῦ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαιδευσίας ἐκφέρων, ὠδὶ τούτῳ. τόνδε τὸν λόγον συνέγραψεν, ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν, ὡς δείξειε τὸν ἀοίδιμον σοφιστὴν, τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων ἀγνοοῦντα, καὶ ὁπόσα κἂν οἱ ὠδὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν καπηλείων εἰδεῖεν. ταῦτα μὲν ὁ ἔλεγχος. ἐγὼ δὲ, ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα τοῦ δράματος τὰ λοιπὰ, δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μὲν σοῦ τὰ ἐν τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Γαλαιστίνῃ, οἷα δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ καὶ Συρίᾳ, εἶτα ἑξῆς, τὰ ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ὠδὶ πᾶσι, τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν, ἅπερ κεφαλαιοδέστατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κορυφὴ καὶ κορωνὶς τοῦ τρόπου.

ἐπεὶ

ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἰλιεὺς ὢν τραγῳδοὺς ἐμισθώσω, καιρὸς ἤδη σοι ἀκούειν τὰ σαυτοῦ κακὰ, μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέπω, περὶ δὲ τῆς ἀκρφράδος πρότερον. εἰπὲ γάρ μοι πρὸς πανδήμου, καὶ γενετυλλίδος, καὶ κυβίβης, πῇ σοι μεμπτον, καὶ γέλωτος ἄξιον τοὔνομα εἶναι ἔδοξεν, ἡ ἀποφράς; νὴ Δί', οὐ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλὰ ποθεν ἐπεισκωμάσαν αὐτοῖς ἀκρὰ τῆς πρὸς Κελτοὺς ἢ Θρᾷκας ἢ Σκύθας ὑπομιξίας, σὺ δὲ, ἅπαντα γὰρ οἶσθα τὰ τῶν Ἀθηναίων, ἐξέκλεισας οὕτω ἐυθὺς, καὶ ἐξεκήρυξας τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ ὁ γέλως ὠθῇ τούτῳ, ὅτι βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους τοὺς Ἀττικούς. καὶ μὴν τί ἄλλο οὕτως Ἀθηναίοις ἐπιχώριον, ὡς τουτὶ τοὔνομα, φαῖεν ἄν, οἵ γε σοῦ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότου. ὥστε θᾶττον ἂν Ἐρεχθέα καὶ τὸν Κέκροπα, ξένους ἀκρφήναις, καὶ ἐπήλυδας εἶναι τῶν Ἀθηνῶν, ἢ τὴν ἀκρφράδα δείξειας, οὐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς Ἀττικῆς. πολλὰ μὲν γάρ ἐστιν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ ταυτὰ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν, ἀκρφράδα δὲ μόνοι ἐκεῖνοι τὴν μιαρὰν καὶ ἀπευκτὴν, καὶ ἀπαίσιον καὶ ἄπρακτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδοὺ καὶ μεμαθηκας ἤδη ὁδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφρὰς ἡμέρα, ὅταν μήτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μήτε εἰσαγώγιμοι αἱ δίκαι ὦσι, μήτε τὰ ἱερὰ ἱερουργῆται, μήθ' ὅλως τι τῶν αἰσίων τελῆται, αὕτη ἀποφρὰς ἡμέρα. γνομίσθη δὲ οὕτω ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις

αὐτίαις, ἢ γὰρ αὖ ἡ ἡθγότου μαχαις μεγαλαις, ἢ
πειτα ἔταξαν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, γὰ αἷς τὰ ἰδιαῦ
τα ἐπεπόνθεισαν, ἀπράκτους καὶ ἀκύρους τῶν γὰ
νόμων πραξεως εἶναι, ἢ καὶ νὴ Δία, καὶ τοι ἄπαν
ρομ ἴσως, καὶ ἔξωρόμ γε ἤδη, γέροντα αὖδρα μὲ
παπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μὴ
δὲ τὰ πρὸ τούτων εἰδότα. τωαύν γοῦν τοῦτ' ὄδει ἡ
λικιόμ, κἄμ ἐκμαθης αὐτὸ, τωᾶν ἡμῖν εἰδίως ἔ
σει. πόθεν γὰρ, ὦ οὗτος; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα κἄμ ἀγνοῆ
σαι, συγγνώμη, ὁπόσα ἔξω τοῦ πολλοῦ πάτου, καὶ
ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις, τὼν ἀκριβῶς δὲ, οὐδὲ βα
λυθεὶς αὖ, ἄλλως εἴποις, γὰν γ' ὧδε καὶ μόνομ ἅπαν
τωμ ὄνομα ἔσω, φησί τις. ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν
ὀνομάτωμ τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ' οὐ ὁπόσα αὐτῶμ
μὴ σωύθη τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ παράδηλομεν τὰς
ἀκοὰς, ἃ πρὸς ἡμεν τῶν σωόντωμ τὰ ὦτα. ἐγὼ
δὲ, ὦ βέλτιστε, πρὸς μὲν σὲ ἴσως ταῦτα πρὸς σοῦ
εἰπὼμ, ἥμαρτομ. ἐρεῖ γὰρ, ἐρεῖ ἢ κατὰ τὰ Γα
φλαγόνωμ ἢ Καππαδόκῶμ ἢ Βακτρίωμ πάτρια
διαλέγεσθαί σοι, ἕως ἐκμάθης τὰ λεγόμενα, ἢ σοὶ
ἀκούειμ ἡδέα, τοῖς δ' ἄλλοις Ελλησιμ, οἶμαι, καθ'
Ελλάδα γλῶτταν σωεῖναι χρή. εἶτα καὶ τῶν Α
κῶμ κατὰ χρόνους τινὰς πολλὰ γὰτρεψαύτωμ
αὐτῶμ φωνῆς, ὧδε γὰ τοῖς μάλιστα τοὔνομα διετέ
λεσεγ οὕτως ἀεί, καὶ πρὸς ἅπαύτωμ αὐτῶμ λεγό
μενομ. εἶπομ αὖ κἀκ τοῦ πρὸ ἡμῶμ κεχρημένους τῷ
ὀνόματι, εἰ μὴ κἀκ ταύτης σε διαταράξειμ ἐμέλλομ,

ξγ' α

ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν καὶ ῥητόρων καὶ συγ-
γραφέων ὀνόματα διεξιών. μᾶλλον δὲ οὐδ' ἐγώ
σοι τοὺς εἰπόντας ὁρῶ, πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλλὰ σύ
μοι ἕνα τῶν πάλαι δείξας τὸ κεχρημένον τοῦ ὀνόμα-
τι, χρυσοῦς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι. καί τοι ὅ-
στις γέρων ὤν, καὶ ἀφῆλιξ τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δο-
κεῖ μοι, ὅτι καὶ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ
Κόρινθος ὑπὲρ τοῦ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελο-
ποννήσῳ, μὴ εἰδέναι. λοιπὸν ἴσως, ἐκεῖνό σοι λέ-
γειν, ὡς τὸ μὲν ὄνομα ᾔδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτοῦ ἄ-
καιρον ᾐτιάσω. φέρε δὴ, καὶ ὑπὲρ τούτου πρὸς σὲ
ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα, σὺ δὲ πρόσεχε τὸν νοῦν,
εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τοῦ μηδὲν εἰδέναι, εἰ
οἱ πάλαι πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέῤῥιψαν ἐν
τοῦ σοὶ ὁμοίους ἕκαστοι τοῦ τότε. ἦσαν γὰρ καὶ τό-
τε, ὡς τὸ εἰκὸς, βδελυροί τινες ἐν τὰ ἤθη, καὶ μια-
ροὶ, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον, καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν
τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄν-
τα τοῖς τοιούτοις ὑποδήμασιν, ὁ δὲ Λυπάλιν, ὅ-
τι τὰς ἐκκλησίας, θορυβώδης ῥήτωρ ὤν, ἐπετά-
ραττεν, ὁ δὲ Ἑβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν
ταῖς ἑβδόμαις, κἀκεῖνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαι
ζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὴν σπου-
δὴν τοῦ δήμου. μὴ δῶς οὖν κἀμοὶ, πρὸς Ἀδόνιδος,
εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἁπάσῃ κακίᾳ
σύντροφον, ἡμέρᾳ δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ. ἡμεῖς
καὶ τοὺς χωλοὺς τοῦ διεξιῶ ἐκτρεπόμεθα, καὶ μαι-

λιστὰ, εἰ ἐωθὼς ἴδιμεν αὐτούς. κἄμ εἴ τις βάκηλος ἢ ζυνοῦχος ἴδοι ἢ πίθηκος, ζυθὺς ἀξιοῖ ἢ οἰκίας, ὧδε πόδια ἀναστρέφει, καὶ ἐπανέρχεται, οὐκ ἄγαν θαυμαντὸν ὁμῶν τὰς ἐφημέρους ἐκείνας πραξεις ἔσεσθαι αὐτῷ, νῦν πονηρῷ ὄντι πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. ὡ ἀρχὴ δὲ, καὶ ὡ θύραις, καὶ ὧδε τῇ πρώτῃ ἀξιόλῳ, ἐ ἐωθὼς τοῦ ἅπαντος ἔτους εἴ τις ἴδοι κίναιδον, καὶ ἀπόῤῥητα ποιοῦντα ἐ πάσχοντα, ἐπίσημον ὧδε τοῦτο, καὶ ἀπερῤῥωγότα, καὶ μονονουχὶ τοὔνομα τῶν ὀρνίθων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα, ἐπίορκον, ὀλέθρου, κύφωνα, βάραθρον, μὴ φύγῃ, μήδ' εἰκάσῃ ὄντα ἀποφράδος ἡμέρας; ἀλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτος; οὐκ αὖ ἔξαρνος γένοιο, εἰ ἐγὼ τὴν αὐθρίαν οἶδα τὴν σὴν, ὃς γε καὶ μέγα φρονεῖν ὧδε τούτῳ μοι δοκεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλυτά σοι ἡ δόξα τῶν ὀργάνων, ἀλλὰ πᾶσι δῆλος εἶ, ἐ πολιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμόσε χωρήσειας, καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοιοῦτος εἶναι, τίσι πίστ' ὀρεῖς, τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς; ἐκεῖθεν γὰρ ἀρχεσθαι δίκαιον, ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου τροφὰς, ἐ ὡς παραδὺς σεαυτὸν τοῦ ὀλέθρου ἐκείνῳ σφαλώτῃ, συμπολιφθείρας ἀπώλεσας ὑπηρετῶν, ἄχρι δή σε, τὸ τοῦ λόγου ὄντα, ῥάκος πολυχρὶς ὀργασάμενος, ἐξέθηκε. καὶ κεῖνα μέμνησαι, ὡς τὸ εἰκὸς, ἃ πρὸς τὸ θέατρον ἐπανιόντων, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκεινόμενος, καὶ σωτάγματα ἄρχης ἀξιῶν εἶναι. οὐδεὶς γοῦν πώ σοῦ αὖ εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, οὐδ' αὖ ἐμιμήσ-

σω,

ὄργ, ὦ, τὸ οὔνομα ὠφ δράματι, ἀλλὰ σὺ ἡσυχίως
παύ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐδῆτα τυραν-
νικὰ, πρεσβευτὴν ἔμπορον, συμβάσεων αὐτήσων πα-
ρὰ τοῦ θεάτρου, στεφάνους νομίζων, καὶ κρότῳ ἀ-
πάντων, ἅδην τιμώμενον πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ νυῦ ῥή-
των, ὦ σοφιστής, ὦ σχολὴ ὄντων, ἢν τύθωνταί ποτε
τὰ θειοῦτα ὥσπερ σοῦ ἐκεῖνοι, ὄντων δὴ τὸ ἐνθρα
γωδίας, δύο μὲν ἥλιος ὁρᾷν δοκοῦσι, δισσὰς δ' Θή
βας, καὶ πρόχειρον ἅπασιν τύθυς τὸ, Ἐκεῖνον, ὁ τό
τε, ὦ μετ' ἐκεῖνα. τοιγάρτοι καὶ αὐτὸς οὐ ποιῶν,
οὐκ ἐπιβαίνεις τῷ παράπαν, οὐδ' ὡς χωλειάζεις
αὐτοῖς, ἀλλὰ φεύγεις ἐκὼν πατρίδα, οὔτε χεῖμα
κακὸν, οὔτε θέρει ἀργαλέον, ἀλλὰ καλλίστων καὶ
μεγίστων τῶν ὧν Φοινίκη ἅπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγχεσθαι,
καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν πάλαι ἐκείνων
σωθῆναι, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἐστι σοι. καί τοι τί ταῦ
τα λυπῶ; τίνα γὰρ αὖ αἰσχυνθείης σύ; τί δ' αὖ αἰ-
σχρὸν ἡγήσαιο τῶν ὑπάτων; πιθανόμαι δὲ καὶ
κτήματα εἶναί σοι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύσκο-
λον ἐκεῖνο πυρίον, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως πίθον,
τοῦ Διὸς αὐλίζειν εἶναι πρὸς αὐτό. ἐᾶν μὲν δὴ πολί
ται οὐδαμῶ οὐδαμῶς μεταπείσειας αὖ, μὴ οὐχὶ
τῶν ἅπαντων βδελυρώτατόν σε ἡγεῖσθαι, ὄντει-
νος ἡσυχὴν ἅπασι τῇ πόλει, τάχα δ' αὖ ἐᾶν ἄλλος
τὸν γε τῇ Συρίᾳ προσλάβοις ὁμοψήφους, εἰ λέγοις,
μισθῷ πονηρόν, μὴ δὲ ἐπαίτιον βεβιῶσθαί σοι. Ἡ-
ράκλεις, ἢ μὲν Ἀντιόχεια καὶ τοῦργον αὐτὸ εἶδεν,

ὅτε γὰρ Ταρσόθεν ἥκοντα ἐκεῖνον νεανίσκον ἅπαν
γαγὼν, ἀλλὰ καὶ ἀναδέρειν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐ-
μοί. πλὴν ἀλλὰ ἴσασί γε, καὶ μέμνηνται οἱ τότε ὑ-
μῖν ὠνησάντων, καὶ σε μὲν ὀλίγου συγκαθήμενον
ἰδόντων, ἐκεῖνον δὲ οἶδα, ὅτι καὶ ποιοῦντα, εἰ μὴ
πανταπασιν ὠμὴ ἦσθα τις εἶ. ἀλλ' οἱ γ' Αἰγύ-
πτιοι ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μετὰ σοῦ γ' Συρίᾳ θαυμα
στοὺς ἄθλους ἐκείνους ἐπιδεξάμενοι φεύγοντα,
ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἱματιοκαπήλων σκιώμε-
νον, πάρ' ὧν ἐλάβετε πολυτελεῖς πριάμενοι, ἐ-
φόδια εἴχετε. ἀλλ' οὐκ ἐλάττω σοι ἡ Αλεξανδρεια
σώιοι δίδωσιν, οὐδὲ μὰ Δί' ἐλάττω δ' ὀλοφύρα τῆ Αντιο-
χείας κεκείδαι αὐτῷ. ἀλλ' ἥτε ἀκολασία γυμνο-
τέρα, καὶ ἡ αἰσχρουργία σοι ἐκεῖ ἐπιμανεστέρα, καὶ
τοὔνομα ἐπὶ τούτοις μεῖζον, καὶ ὑπὲρ πᾶσιν ἀκά-
λυπτος ἡ κεφαλή. εἷς μόνος αὖ ἐπίσθιός σοι, ἀλλὰ
νῦν γιγνομένῳ μηδενὶ τοιοῦτον ὀργάσασθαι, καὶ βοη
θὸς αὖ κατέστη ὁ τελευταῖος μαθόντες αὐτὴν οἱ
τοῖς ἀρίστοις Ρωμαίων. τοὔνομα δὲ αὐτὸ δώσεις ἀ-
ποσιωπήσαί μοι, καὶ ταῦτα, πρὸς πάντας εἰδό-
τας, ὃν λέγω. ἐκεῖνος τοίνυν, τὰ μὲν ἄλλα, ὁπόσα
ἔτλη γ' ἐπὶ σωφροσύνῃ τολμηθέντα ὑπὸ σοῦ, τί
χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἰδίᾳ σε καταλαβὲ τὸ μειρακίσ-
κον οἰνοχόον, τὸν οἰνοπίωνος γ' ὄνασι κείμενον, τί
οἴει, ἐπίσθιόν σοι μὴ εἶναι τοιοῦτον, αὐτὸ τὸ
ὀργὸν ὁρῶν; οὐκ, εἴ γε μὴ πανταπάσι τυφλὸς
ἦν, ἀλλ' ἐδήλωσε τῷ γνώμῃ, αὐτίκα ἐζελάσας
ἐπὶ

τῆς οἰκίας, καὶ καθάρσιόν γε, ὥς φασι, περιγενεγκὼν
ὑπὲρ τῇ σῇ ἐξόδῳ. Ἀχαΐα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα
ἐμπέπλησται τῶν σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δό-
ξης, καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας. ὥστε πρὸς σοῦ θαυμαί-
ζοντας ἔγωγε τὰ γὰρ Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ
σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ ἀληθέστατον, πῶς οὐκ ἂν ἐ-
θαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου ᾔδεισαν. καί τοι καὶ
νὸν γὰρ ταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖκας προσέμα-
θες. οὐ περὶ πόδα οὖν, τοῦ τοιούτῳ, εἰπέ μοι, ἀπο-
φράδα ὀνομαίζεσθαι; ἀλλὰ τί πρὸς Διὸς, καὶ φιλῆ-
σαι τοῦ στόματι προσέτι ἀξιώσειας ἡμᾶς ἐπ' ἐκεί-
νοις τοῖς ἔργοις; οὐκ γοῦν τὸ ὑβριστότατον ποιεῖς,
καὶ μάλιστα, πρὸς οὓς ἥκιστα ἐχρῆν, καὶ σοῦ ὁμιλη-
τὰς, οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στό-
ματος ἀπολαύειν, τὸ βάρβαρον τῶν ὀνομαίτων, τὸ
τραχὺ τῆς φωνῆς, τὸ ἄκριτον, τὸ ἄτακτον, τὸ παν-
τῇ ἄμουσον, καὶ τὰ τοιαῦτα, φιλῆσαι δέ σε ὑπὲρ
τούτοις μὴ γένοιτο, ὦ ἀλεξίκακε. ἀσπίδα μᾶλλον
ἢ ἔχιδναν φιλῆσαι, ἄμεινον δῆγμα ἐκεῖ, τὸ κινδύ-
νευμα καὶ ἄλγημα, καὶ ὁ ἰατρὸς εἰσκληθεὶς ἐπήμυ-
νεν, ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ φιλήματος, καὶ τοῦ ἰοῦ ἐκείνου, τίς
ἂν ἢ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν θεὸς ἐπα-
κούσειεν ἔτι εὐχομένου; πόσων περιῤῥαντηρίων,
πόσων ποταμῶν δεῖ; καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὤν, κα-
τεγέλας τῶν ἄλλων ἐπ' ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν, ἔργα
τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καί τοι ἐ-
γὼ μὴ ἀπροφράδα μὴ εἰδὼς, ἠσχυνόμην ἂν μᾶλλον,

οὐχ ὅπως ἐπὶ τῶν ἀρνηθείλω αὖ, σὲ δὲ οὐδεὶς ἐπαί-
ξας τῶν ἡμῶν, βρωμολόγους λέγοντας, καὶ προπομ-
δήσας, ἐκ ῥησιμετρεῖν, καὶ ἀθλιωῖν, ἢ Ἀθλιῶν ὧν
θυμῶν, ἐκ αὐθοκρατεῖν καὶ σφυδρικίζειν, ἐκ χόρδοβλη
μᾶδαι. καὶ ὃν καὶ ὡς σὲ ὁ λόγιος Ἑρμῆς ὧν τρί-
ψειν αὐτοῖς λόγοις, ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων
εὑρέσκεις; ἢ γωνία που τύχα τῶν Ἰαλέμων τινὸς
ποικτῶν κατορωρυγμένα, δυρῶτος καὶ ἀραχνίων
μεσά, ἅπου ἐκ τῶν Φιλαινίδος δέλτων, ἃς σὰ χει-
ρὸς ἔχεις, σῶ μὲν τοι, καὶ τοῦ σῶ σώματος ἄξια. ἐ-
πεὶ δὲ τοῦ σώματος ἐμνήσθλω, τί φαίης ἄν, εἴ σε ἡ
γλῶττα εἰς λικασπείλον πδοκαλεσαμένη; θᾶμα
γὰρ οὕτως, ἀλικήματος, ἢ τὸ μετριώτατον, ὕβρε-
ως λιώνοι λέγουσα, ἐγώ σε, ὦ ἀχάρεισε, σῴνητα ἐκ
ἄπορον παραλαβοῦσα, ἐκ βίου δεόμενον, τὰ μὲν
πρῶτα μὲν τοῖς θεάτροις ὀυδαμεῖν ἐποίησα, νῦν
μὲν Νῖνον, νῦν δὲ Μητίοχον, εἶτα μετὰ μικρὸν Α-
χιλλέα πιθέσα. μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας συλλαβὲ
ζειν διδάσκοντα, μακρῷ χρόνῳ ἐβόσκομ. ἢ δὲ ἡ
τῶν ἀλλοτρίους τούτους λόγους ὑποκεινόμενον,
σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, ἐκ πλὴ μισθῷ πω-
σάμενος δόξαν πορίσασθαι. τί οὖν σὺ λοιπὸν
ἔχων ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διαπίθης, καὶ ὧν πάν-
τες ὧν τάγματα αἴσχιστα, καὶ ὑπουργίας κατα-
πτύουσι; οὐχ ἱκανά μοι τὰ ὑδὴ ἢ ἡμέρας ὀργᾶ,
ψεύδεσθαι καὶ ὧν ὀρκεῖν, καὶ τοῦ τοσούτους ὄθλους
καὶ λήρους διαπλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον τῶν
λόγων

λόγων ἐκείνων ἐμεῖν; ἀλλ' οὐδὲ νυκτὸς τῶν κακο-
δαίμονα σχολὴν ἄγειν ἔᾳς, ἀλλὰ μόνη σοι παύτα
ποιῶ, καὶ πατοῦμαι, ὦ μαίνομαι, κἀ αὐτὶ γλώσ-
σης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας, καὶ ὥσπερ
ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ὧν κλύζεις τοσούτοις κα-
κοῖς. λαλεῖν μοι ὄργον ὅτι μόνον, τὰ δὲ τοιαῦτα
ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι πεφύτακται.
ὡς ὤφελε κἀμέ τις, ὥσπερ τὴν ᾗ φιλομήλας, ἐκ-
τεμεῖν. μακαριώτεραι γοῦν μοι αἱ γλῶτται τῶν
τὰ τέκνα κατεδηδοκότων. πῶς θεῶν, εἶπ λέγω
ταῦτα ἡ γλῶττα, ἰδίαν αὐτῆς φωνὴν λαβοῦσα, καὶ
ὄρμ ὠώγωνε σιωπήρορμ ὧν καλεζαμένη, τί αὖ ἀ-
ποκείναιο αὐτῇ; ἐκεῖνα διηλονότι, ἃ καὶ πρὸς τὸμ
γλαῦκαν φάσκοις εἰρηκέναί σοι, ὡδὶ πεπραγμένα
ἤδη τοῦ ὄργου αἰσχύμενον, ὡς ὠδὶ τούτῳ φάδεξ-
ῳ βραχεῖ, καὶ γνώσεσθε ἅπασι γεγάμησαι. πό-
θεν αὖ οὕτω πολυδόητος ὠδὶ τοῖς λόγοις γεγόμενος;
τὸ γαπτὸν δὲ, ὁπόσων πλέονα καὶ ὀνομάσειν εἶναι.
εἶτα καταριθμήσειν αὐτῇ τὰς πολλῶς σου πρόσ-
γοείας, ὁπόσας κατὰ ἔδος προείληφας. ὃ κἀ θαυ
μάζω, ὅτι τὴν μὲν ἀπόφασιν εὐχέρανας ἀκού-
σας, ἐπ' ἐκείναις δὲ τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἠγανάκτεις.
φῦ συείας μὴν ῥοδοδάφνη κληθείς, ἐφ' ᾧ δὲ, νὴ τὴν
Ἄθηναν, αἰσχύνομαι διηγεῖσθαι, ὥστε τό γε ἐπ' ἐμοί,
ἀσαφὲς ἔτι ἔσεσθαι. φῦ γαλαξίνη δὲ φραγμὸς, ὃν τὰς
ἀκανθὰς τῇ τῶν ὠγώνων οἶμαι, ὅτι φῦν τῇ μεταξύ,
ἔπ γὰρ ἔξυρσεν αὐτόν. φῦ λιγύπηξ δὲ σωάγχη,

πρόδηλον οὖσαν. μικροῦ γοῦν φασιν ἀκρωνιγλῶσαί σε, ναύτῃ τινὶ τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα, ὃς ἐμπεσὼν, ἀπέφραξέ σοι τὸ στόμα. Αθηναῖοι μὲν γὰρ βέλτιστοι, αἰνιγματῶδες οὐδὲν, ἀλλὰ γράμματος ἑνὸς προσθήκῃ τιμήσαντές σε, Ατίμαρχον ὠνόμαζον, ἔδει γὰρ κἀκείνου τι περιττότερον προσεῖναί σοι. ἐν Ιταλίᾳ δὲ, Βαβαὶ, ἡρωϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ, ἐπειδή ποτε καὶ πρὸς ἀρχαίαν διασκευὴν, παρ' αὐτὰ τὰ τοῦ Ομήρου ῥαψῳδῆσαι, καὶ σὺ τὴν αἰσχρουργίαν ἐπεθύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν ἔκεισο μεθύων ἤδη, κισσύβιον ἔχων ἐν τῇ χειρὶ, Βινητιῶν Πολύφημος, νεανίας δὲ ὑπόμισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλὸν, εὖ μάλα ἠκονημένον, ὤθει σὲ Οδυσσεύς τις ἐπήει, ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν.

Κἀκείνου μὴ ἅμαρτε, πρὰ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος,
Αἰχμηδ' ἐξελύθη πρὰ νείατον ἀνθερεῶνα.

Καὶ γὰρ οὐδὲν ἄτοπον, ὑπὲρ σοῦ λέγοντα ψυχρολογεῖν. σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ στόμα, καὶ ὡς ἔνι, πλατύτατον κεχηνὼς, ἠνείχου τυφλούμενος ὑπ' αὐτοῦ τὴν γνάθον. μᾶλλον δὲ, ὥσπερ ἡ Χαρυβδις, αὐτοῖς ναύταις, καὶ πηδαλίοις καὶ ἱστίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν τὸν Οὖτιν. καὶ ταῦτα ἑώρων καὶ ἄλλοι παρόντες, εἶτά σοι ἐν τὴν ὑστεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες. τοιούτοις δὴ καὶ τοσούτοις ὀνόμασι πλουτῶν, αἰσχύνῃ τὴν ἀκρφράδια; πρὸς θεῶν

εἰπέ

εἰπέ μοι, τί πάσχεις, ἐπειδὰν κἀκεῖνα λέγωσιν οἱ πολλοὶ, Λευβιάζειν σε, καὶ Φοινικίζειν. ἄρα καὶ ταῦτα, ὥσπερ τὴν ἀφρασίαν ἀγνοεῖς, καὶ οἴει τάχα που ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ τὸ σύντροφον οἶσθα, τὴν ἀφρασίαν δὲ, ὡς ἀγνῶτα, μόνην ἀτιμάζεις, καὶ ἀφκλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων; τοιγαροῦν οὐ μεμπτὰς ἡμῖν τίνεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναικωνίτιδος περιβόητος εἶ. πρώην γοῦν, ἐπειδή τινα γάμον ἐν Κυζίκῳ μνᾶσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα ἐκπεπυσμένη πάντα ἡ βελτίστη ἐκείνη γυνὴ, οὐκ ἂν προσείμην, ἔφη, ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον. εἶτα ἐν τοιούτοις ὄντι σοι ὀνομάτων μέλει, καὶ γελᾷς, καὶ τῶν ἄλλων καταπτύεις. εἰκότως, οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὅμοιά σοι λέγειν δυναίμεθα. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος, ὡς ὠδὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχοὺς, ἀντὶ ξίφους τρίαιναν αἰτεῖν, τὸν δὲ Θεόπομπον, ὠδὶ τοῦ Τρικαρανῷ κρίνοντα φάναι, τριγλώχινι λόγῳ καθηρηκέναι αὐτὸν τὰς προὐχούσας πόλεις, καὶ πάλιν, ἐκτριαινῶσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις. πρώην γὰρ καὶ λύχνον ἅψας, ἐζήτεις ἀδελφόν τινα, οἶμαι, ἀφλωλότα. καὶ ἄλλα μυρία, ὧν οὐδὲ μεμνῆσθαι ἄξιον, ἢ μόνου ἐκείνου, ὅπερ οἱ ἀκούσαντες ἀπεμνημόνευον. πλούσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο πρένητες ἦσαν ἐχθροὶ, εἶτα μεταξὺ περὶ τοῦ πλουσίου λέγων, ἀπέκτεινεν, ἔφης, θάτερον τῶν πρενήτων. γελασαν-

των δὲ, ὡς τὸ εἰκὸς, τῶν παρόντων, ἐπανορθούμε-
νος δὴ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διημαρτημένον,
οὐμένουν, ἔφης, ἀλλὰ ἅτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν.
ἐῶ τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μηνοῖν, καὶ τὸ ἀνήνεμία, καὶ
τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ
τοῖς σοῖς λόγοις ἐπανθεῖ. ἃ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας
ἐλαυνόμενος ποιεῖς, Ἀδράστεια φίλη, οὐκ ἄν τινι
ὀνειδίσαιμι. συγγνωστὰ γοῦν, εἴ τις λιμῷ πιεζόμε-
νος, παρακαταθήκας παρ' ἀνδρὸς πολίτου λα-
βὼν, εἶτα ὠνιώρκησεν, ἢ μὴν μὴ παρειληφέναι, ἢ
εἴ τις ἀναισχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ
λωποδυτεῖ, καὶ τελωνεῖ, οὐ δὴ λέγω ταῦτα. φθό-
νος γὰρ οὐδεὶς ἐξ ἅπαντος, ἀμύνασθαι τὴν ἀπο-
ρίαν. ἐκεῖνο δὲ οὐκέτι φορητὸν, πένητά σε ὄντα,
εὖ μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς ἀ-
ναισχυντίας περιγιγνόμενα. πλὴν εἴγε τι καὶ ἐπαι-
νέσαι μοι δώσεις πάνυ ἀστείως ὑπὸ σοῦ πεπραγ-
μένον, ὁπότε τοῦ Τισίου τῆς τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ δισ-
κόρακος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαρπάσας τοῦ ἀ-
νοήτου ἐκείνου πρεσβύτου χρυσοῦς τριάκοντα. ὁ δὲ
δὴ τὸν Τισίαν, αὐτὴ τοῦ Βιβλίου, πεντήκοντα καὶ
ἑπτακοσίας ἐξέτισε, κατασοφισθείς. πολλὰ ἔτι ἔ-
χων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἑκὼν ἀφίημί σοι, ἐκεῖνο δὲ
μόνον προσλέγω. πράττε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι φί-
λον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα εὖ ἑαυτὸν πα-
ροινῶν, ἐκεῖνο δὲ μηκέτι. ἄπαγε, οὐ γὰρ ὅσιον, ὠθὶ
τὴν αὐτὴν Ἑστίαν τοὺς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν,

καὶ

Φιλοτησίας πῶ πίνειν, καὶ ὄψων τῶν αὐτῶν ἅπτεσθαι. ἀλλὰ μὴ δὲ ἐκεῖνο ἔσω, τὸ ὦν τοῖς λόγοις φιλήματα, καὶ ταῦτα, πῶς οὐδ' οὐ πῶ πολλοῦ ἀκροᾶσθαι σοι ὀργαζομένους τὸ σῶμα. καὶ πεισθήτω πῶ ἅπαξ φιλικῆς παραινέσεως ἠρξάμην, καὶ κεῖνα, εἰ δοκεῖ, ἄφελε, τὸ μύρῳ χρίεσθαι τὰς πολιάς, καὶ τὸ πηδᾶσθαι μόνα ἐκεῖνα. εἰ μὲν γὰρ νόσῳ ἓς ἐπέγει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευτέον, εἰ δὲ μηδ' ὑγιοῦς τοιοῦτον, τί σοι βούλεται καθαρὰ καὶ λεία καὶ ὀλισθηρὰ ὀργάζεσθαι, ἃ μὴ δὲ ὁρᾶσθαι θέμις. ἐκεῖνό σοι μόνον σοφόν, αἱ πολιαὶ, καὶ τὸ μηκέτι μελαίνεσθαι, ὡς πῶ κάλυμμα εἶεν ἢ βδελυρίας. φείδη δ' αὐτῶν πῶς Διὸς κἂν τούτῳ, καὶ μάλιστά γ' ὧν ὑγιῶς αὐτῶ, μὴ δὲ μαίνῃς ἔτι, μὴ δὲ ὑβρίσῃς, εἰ ἢ μὴ, ἢ νυκτὸς γε, ἢ σιὼ σκότῳ, τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν ἅπαγε, καμοὶ ἄχριον, καὶ θυελώδη. ὁρᾷς, ὡς ἄμεινον ἢ σοι, ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἐᾶν, μὴ δὲ κατα γελᾶν ἢ ἀκροᾶσθαι, ἢ σοι ἀκροᾶσθαι τὸν βίον ὅλον ὀργάσεται. ἢ ἔτι πῶς σοὶ πινῶ, ὡς τὸ γε ἐμὸν οὔ ποτ' ἐλλείψει. οὐδ' ἔπω γοῦν οἶδα, ὡς ὅλλω τὴν ἅμαξαν ἐπεστάσω, δέον, ὦ ναυπάλιε μακὰ κίναιδος, ὥσπερ ἢ ποσειν, εἴ τις αὐτὴν δασύς, ἢ ὥσπερ δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμπυγος, δριμὺ μόνον εἰς σὲ ἀκριβλέψειεν, ἴσως ἂν δὴ ἢ τούτων γελάσειε, τὸ ναυπάλημα καὶ τὸ κίναιδος, ὥσπερ τινὰ αἰνίγματα, ἢ χρίφος ἀκούσας, ἄγνωστε γάρ σοι τῶν σῶν ὀνομάτων ὀνόματα, ὥστε ὥρα ἂν δὴ καὶ ταῦτα συνοφαν

τεῖν, εἰ μὴ τριπλῆ καὶ τετραπλῆ σοι ἡ ἀφρὰς ἐκ-
τέτικεν. αἰτιῶ δ' οὖν σεαυτὸν ὠθῶ πᾶσιν, ὡς γὰρ
ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἴωθεν, Ἀχαλίνων στομαί-
των, καὶ ἀφροσύνης καὶ ἀνομίας τὸ τέλος, δυστυ-
χία γίγνεται.

Περὶ τοῦ οἴκου.

Εἶτα Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ δ
Κύδνῳ λούσασθαι, καλόν τε καὶ διαυγῆ τὸ
ποταμὸν ἰδὼν, καὶ ἀσφαλῶς βαθὺν, καὶ προσηνῶς
ὀξὺν, καὶ νήξασθαι ἡδὺν, καὶ θέρους ὥρᾳ ψυχρὸν, ὥστε
καὶ ὠθῶ προδήλῳ τῇ νόσῳ, ἣν ἐνόσησεν ἀπ' αὐτοῦ,
δοκεῖ μοι οὐκ ἂν τοῦ λουτροῦ ἀφεχέσθαι. οἶκον δέ
τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον, καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ
φωτὶ φαιδρότατον, καὶ χρυσῷ στιλπνότατον, καὶ
γραφαῖς ἀνθηρότατον, οὐκ ἂν ὠνθυμήσειε λόγους
ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ τούτους διατρί-
βων, καὶ ἐνευδοκιμῆσαι καὶ ἐλλαμπρύνασθαι, καὶ
βοῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα, καὶ αὐτὸς μέ-
ρος τοῦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι, ἀλλὰ περισκοπή-
σας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἄπεισι, κωφὸν
αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν,
μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἄναυδος, ἢ φθόνῳ
σιωπᾷν ἐγνωκώς; Ἡράκλεις, οὐ φιλοκάλου τινὸς,
οὐδὲ περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικοῦ τὸ ἔργον,
ἀγροικία δὲ πολλὴ, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι
γε ἀμουσία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιοῦν, καὶ τῶν
καλλίστων

καλλίστων ἀπεξενοῦν, καὶ μὴ συνιέναι, ὡς οὐχ ὁ αὐ-
τὸς περὶ τὰ θεάματα νόμος ἰδιώταις τε, καὶ πε-
παιδευμένοις ἀνδράσιν. ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη
τὸ κοινὸν τοῦτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περιβλέψαι, καὶ τὼ
ὀφθαλμὼ περιενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν ὀροφὴν ἀνα-
κύψαι, καὶ τὴν χεῖρα ὑπασεῖσαι, καὶ καθ' ἡσυχίαν ἡ-
σθῆναι, δέει τοῦ μὴ ἂν δυνηθῆναι ἄξιόν τι τῶν βλε-
πομένων εἰπεῖν. ὅστις δὲ μετὰ παιδείας ὁρᾷ τὰ
καλὰ, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀγαπήσειεν, ὄψει μόνῃ καρ-
πωσάμενος τὸ τερπνὸν, οὐδ' ἂν ὑπομεῖναι ἄφω-
νος θεατὴς τοῦ κάλλους γενέσθαι, πειράσεται δὲ,
ὡς οἷόν τε, καὶ ἐνδιατρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι
τὴν θέαν. ἡ δὲ ἀμοιβὴ, οὐκ ἔπαινος τοῦ οἴκου μό-
νον, τοῦτο μὲν γὰρ ἴσως ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μειρα-
κίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰκίαν ὑπερεκπεπλῆχ-
θαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν οὐρανῷ καλὰ, τὸν ἐλέφαντα καὶ
τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μηδὲν ἐν γῇ κα-
λόν τι ἄλλο ἑωρακότι, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν αὐτῷ,
καὶ τοὺς βελτίστους συγκαλέσαντα λόγων ἐπίδει-
ξιν ποιήσασθαι, μέρος τοῦ ἐπαίνου καὶ τοῦτο γένοι-
το ἄν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον, οἶμαι, οἴκων ὁ
κάλλιστος εὖ ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος, καὶ
ἐπαίνου καὶ εὐφημίας μεστὸς ὤν, ἠρέμα καὶ αὐτὸς,
ὥσπερ τὰ ἄντρα, συνεπηχῶν, καὶ τοῖς λεγομέ-
νοις παρακολουθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευ-
ταῖα τῇ φωνῆς, καὶ τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβρα-
δύνων, μᾶλλον δὲ, ὡς ἄν τις εὐμαθὴς ἀκροατὴς,

δια μνημονεύων τὰ εἰρημένα, καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἄμουσον ποιούμενος πρὸς αὐτά. οἷόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκηπιαὶ ἐπαυλοῦσαι, ἢ φωνῆς ἐπανιούσης κατὰ τὸ αὐτίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναφερούσης, οἱ δὲ ἰδιώται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην αὐτὸ ἄδοντας ἢ βοῶντας, ὡ μέσοις που τοῖς κρημνοῖς κατοικοῦσαν, καὶ λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ὠδόθεν. ὦ μοι γοῶν δυκεῖ σωφρονεῖσθαι οἴκου πολυτελείας ἢ τὸ λέγοντος γνώμης, καὶ πρὸς αὐτὸ λόγους ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ἐνυβαλλούσης ἢ θέας. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι, δι' ὧν ὀφθαλμῶν, ὧδε τὴν ψυχὴν καλόν, εἶτα πρὸς αὐτὸ κοσμῆσαν ἐκπέμπει αὐτὸ λόγους. ἢ ὅσ' μὲν Ἀχιλλεῖ πεδύομεν τὴν ὄψιν, τῶν ὅπλων ὠνητέναι καὶ τῶν φρυγῶν τ' ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ γένεσθαι αὐτὰ πεφρόμενον, ἐπαρθῦναι καὶ πρόθυμος πρὸς τὴν τοῦ πολέμου ὠνὴν μίαν, λόγου δὲ ἄσου δὲν μὴ ὠνητέον εἶναι πρὸς κέλευ χωρεῖν; καὶ πεΣωκράτει μὲν ἀπέχρησε πλάτανος δυφνὴς, καὶ πόα δυθαλὴς, καὶ πηγὴ διαυγὴς, μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ιλισσοῦ. κἀνταῦθα καθεζόμενος, Φαίδρου τε τοῦ Μυρρινουσίου κατειρωνεύσω, καὶ τὸν Λυσίου τε κεφάλου λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς Μούσας ἐκάλει, καὶ ἐπίσδυγε ἥξειν αὐτὰς ὧδε τὴν ὁρμέαν, συμπονδιλυομένας τῶν πρὸς τοῦτο λόγων. νῦν δὲ ἡ χώνευσε γέρων ἄνθρωπος, παρακαλῶν παρθένους, σωτε-

συνεσομένας τὰ παιδεραστικὰ, οὐδὲ οὕτω κα-
λὸν χωρίον οὐκ ἂν οἰώμεθα καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλ-
θεῖν; καὶ μὴν οὐ κατά γε σκιὰν μόνην, οὐδὲ κατὰ
πλατάνου κάλλος ἡ ὑποδοχὴ, οὐδ' ἂν τὴν ὠδὴ
τοῦ Ἰλισσῷ καταλιπὼν, τὴν βασιλέως λέγῃς τὴν
χρυσῆν. ἐκείνης μὲν γὰρ, ἐν τῇ πολυτελείᾳ μόνῃ τὸ
θαῦμα, τέχνη δὲ, ἢ κάλλος ἢ τέρψις, ἢ τὸ σύμ-
μετρον ἢ τὸ εὔρυθμον οὐ συνείργαστο, οὐδὲ κατε-
μέμικτο τοῦ χρυσῷ, ἀλλ' ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέα-
μα, πλοῦτος μόνον, καὶ φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐ-
δαιμονισμὸς τῶν ἐχόντων, ἔπαινος δὲ οὐδαμοῦ
προσῆν. οὐδὲ γὰρ ἔμελλε τοῖς Ἀρσακίδαις τῶν κα-
λῶν, οὐδὲ πρὸς τὸ τερπνὸν ἐποιοῦντο τὰς ὑπὸ δέι-
ξεις, οὐδὲ ἐφρόντιζον, εἰ ἐπαινέσονται οἱ θεαταὶ,
ἀλλ' ὅπως ἐκπλαγήσονται. οὐ φιλόκαλοι γὰρ, ἀλ-
λὰ φιλόπλουτοί εἰσιν οἱ βάρβαροι. τούτου δὲ τοῦ
οἴκου τὸ κάλλος, οὐ κατὰ βαρβαρικούς τινας ὀφ-
θαλμοὺς, οὐδὲ κατὰ Περσικὴν ἀλαζονίαν, ἢ βασι-
λικὴν μεγαλαυχίαν, οὐδὲ πρόνητος μόνον, ἀλλὰ εὐ-
φυοῦς θεατοῦ δεόμενον, καὶ ὅτῳ μὴ ἐν τῇ ὄψει ἡ κρί-
σις, ἀλλά τις καὶ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγο-
μένοις. τὸ γὰρ τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀπο-
βλέπειν, κάλλιστον δὲ αὐτῆς, καὶ ποθεινότατον, ἡ
ἀρχή. καὶ τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα εὐθὺς ὑποδέ-
χεσθαι, καὶ τοῦ φωτὸς ἐμπίμπλασθαι εὐκόρον, ἀ-
ναπεπταμένων τῶν θυρῶν, καθ' ὃ καὶ τὰ ἱερὰ βλέ-
ποντα ἐποίουν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ τοῦ μήκους πρὸς

τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὔριθμον, καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον, καὶ πρὸς ὥραν ἑκάστην εὖ ἔχον, πῶς οὐχ ἡδέα ταῦτα πάντα, καὶ ἐπαίνων ἄξια; ἔτι δὲ θαυμάσειεν ἄν τις καὶ τοῦ ὀροφῆς ἐν τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριττον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ τὸ τοῦ χρυσοῦ εὐ τὸ εὐπρεπὲς σύμμετρον, ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐπίφθονον, ἀλλ' ὁπόσον ἂν καὶ γυναικὶ σώφρονι καὶ καλῇ ἀρκέσῃ ὑπερσημότερον ἐργάσασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτός τις ὅρμος, ἢ περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὔφορος, ἢ ἐν τοῖν ὤτοιν ἐλλόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἄφεσον τοῦ κόμης συνδέουσα, τοσοῦτον τῇ εὐμορφίᾳ προστιθεῖσα, ὅσον τῇ ἐσθῆτι ἡ πορφύρα. αἱ δέ γε ἑταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ ἀμορφότεραι αὐτῶν, καὶ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυρᾶν, καὶ τὴν δειρὴν χρυσῆν πεποίηνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώμεναι τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ τὸ ἐνδέον τῷ καλῷ, προσθέσει τοῦ ἔξωθεν τερπνοῦ παραμυθούμεναι. ἡγοῦνται γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐτῶν στιλπνοτέραν φαίνεσθαι, συναπολάμπουσαν τῷ χρυσῷ, καὶ τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγραφον λήσειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι, τῷ φαεινοτάτῳ συνορώμενον. ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν οὕτως, ἡ δέ γε σώφρων γυνὴ, χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκοῦντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσχρῆται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, οὐκ ἂν αἰσχύνοιτο, οἶμαι, καὶ

γυμνὸν

γυμνὸν δεικνύουσα. ☞ τοίνυν ἡ τοῦδε τοῦ οἴνου ὀρο
φὴ, μᾶλλον δὲ κεφαλὴ, δυπρόσωπος μὲν καὶ καθ'
ἑαυτὴν, ἀλλ' χρυσῷ δὲ δι' ὅσου τοσοῦτον κεκόσμηται,
δι' ὅσου καὶ οὐρανὸς ἀν νυκτὶ τῷ ἀστέρων, ἐκ
διαστήματος πολλαμπόμενον, ☞ ἐκ διαλείμμα-
τος αὐθῶν ἀνειέ. εἰ δέ γε τῶν ῥιζῶν τὸ ἄνω, οὐ
καλὸς αὖ, ἀλλὰ φοβερὸς ἡμῖν ἐδόξεν. ἴδοι δ' αὖ τις
οὐδ' ἀργὸν ἀνταῦθα τὸν χρυσὸν, ἀδὲ μόνα τὰ ῥᾴ
στα τοῦ εἴνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνεναρμόνον,
ἀλλὰ ☞ αὐχμὶ τινα ἡδεῖαν ἀκλάμπει, καὶ τὸν αἷ
μον ὅλον ὥσ χρώννυσι δρυθήματι. ὁπόταν γὰρ
τὸ φῶς πλανᾶσον ἐφαλῶνται, καὶ ἀναμιχθῇ δι'
χρυσῷ, κοινόν τι ἀπαστράπουσι, καὶ δι' ἁπλασίαν
τοῦ ἐρυθήματος ἐκφαίνουσι τὴν αἰθείαν. τὰ
μὲν δὴ ὑλικὰ κῆ πορυφᾶκα τοῦ οἴνου τοιαῦτ', ὁ-
μήρου τινὸς δ' ἐόμενα ἐπαινέτου, ἵνα αὖ τὸν ἡ ὑλό-
ροφον, ὡς τὸν Ελφῆνος θάλαμον, ἢ αὐγλήεντα, ὡς τὸ
Ολυμπον εἴποι. τὸν δὲ ἄλλον κόσμον, ☞ τὰ δι' τοί
χων γράμματα, κῆ τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, κῆ τὸ
ζωαργὲς ἐκάστου, καὶ τὸ ἀκειβὲς καὶ τὸ ἀληθὲς, ἕκα-
στον ὅτι, καὶ λάμψιν δὲ ὁ ἀνθεῖ καλῶς αὖ ἔχοι πα
ραβαλεῖν. πλὴν, ὡς τὸν ὅσον ἐκεῖνα μὲν ἀπανθεῖ, ☞
μαραίνεται, ☞ ἀλλαλάσσεται, καὶ ἀκβάλλει τὸ κάλ
λος, τοῦτο δὲ τὸ ἔαρ ἀεί δι' ὅλου, καὶ ὁ λειμὼν ἀμάραν-
τος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθανάτου, ἅτε μόνης δι' ὄψεως
ἐφαπτομένης, καὶ δι' ἐπτομένης τὸ ἡδὺ τῷ δι' ἐπτο-
μένῳ, τὰ δὴ ζωσᾶντα ☞ ζωᾶντα τὶς ὀκ αὖ ἡδέα

βλέπων; ἢ τίς οὐκ ἂν προθυμηθείη καὶ παρὰ τὴν
δυνάμιν ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς ἀκριτον ὄχλον, ἅπερ
λήθειν ἂν ὁρωμένων. ἐπαγωγότατον γάρ τι
ἡ ὄψις τῶν καλῶν, οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ
καὶ ἵππος ἥδιον ἄν, οἶμαι, θρέμοι τῷ πρανῆ
δίου καὶ μελανοῦ, προσιῶσι λειομένου τὴν βά
σιν, καὶ ἡρέμα ὑπαείροντος τὸν πόδα, ⸗ μὴ αὐπ
τυπούντος τῇ ὁπλῇ. ἅπαντι γοῦν τότε χρῆται
τὸν θρόμῳ, καὶ ὅλην ὑπιδὺς ἑαυτὸν τὸν τάχει, ἅ
μιλλᾶται τῇ πρὸς τὸ πεδίον τὸ κάλλος. ὁ δὲ τα
χὺς, ἢν ὁ ἀρχομένου, πρὸς λειμῶνα τινὰ ἐλθὼν, ὁ
πότε μὴ τὰ αὐθη προείσιν, οὐ ποθεινότερα μόνον,
ἀλλὰ ⸗ ὡς αὖ εἴποι τις, αὐθηρότερα, καὶ τὰς βα
φὰς καθαρώτερα, τότε καὶ οὗτος ἐκπετάσας τὰ
πτερὰ, καὶ ἀναλείξας τὸν ἥλιον, καὶ τὴν οὐρανὸν ἐ
πάρας, μὴ πανταχῇ αὐτῷ πρυτανίζας, ὑπολέκυ
τὰ τὰ αὐθη τὰ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥσ
περ αὐτὸν προκαλουῦτος τοῦ λειμῶνος οὐ τὴν
ἄμιλλαν. ὑπερέφει γοῦν ἑαυτὸν, καὶ πολιάγῃ ⸗
ἐκπομπεύει τὸν κάλλει, ὅτε δ' ἂν μὴ θαυμασιώτε
ρον φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλὰ πομπεύων αὖ
τῷ τῶν χρωμάτων, ⸗ μεταβαινόντων ἡρέμα, καὶ
πρὸς ἕτερον ἄνθος ἰόντος τρεπομένων. πάγει
δὲ αὐτὸ μάλιστα ὑπὸ τῶν κύκλων, οὓς ἐπ' ἄκροις ἔ
χει τοῖς πτεροῖς, ἴσεισός τινος ἑκάστου πορθεούσης.
ὁ γὰρ τέως χαλκὸς ὢν, ὅταν ἐγκλίνωνται ὀλίγον, χρυ
σοῦς ὤφθη, ⸗ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου κυανανγές, εἰ σκια

δείκη

θείη, χλοάζοντες ὄσιν, οὕτω μετακοσμεῖται πρὸς
τὸ φῶς ἡ πέρωσις. ὅτι μὲν γὰρ καὶ ἡ θάλαττα, ἵνα
νὴ προσκαλέσεσθαι, καὶ εἰς ὦλθυμίαν ἐπαπάσασ
θαι, φ' γαλλώμη φανεῖσα, ἴσε, κἄμ μὴ εἴπω. ὅτε εἰ
καὶ πανταπασιν ἠπειρώτης, καὶ ἀπειρόπλους τις
εἴη, πάντως αὖ ἐθελήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβιῶναι καὶ
πολυπλοῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ γῆς ἀποπάσαι,
καὶ μάλιστα, εἰ βλέποι τὴν μὲν αὔραν κυφῶς ἐ-
πουριάζουσαν τῷ ὀθόνῃ, τῇ δὲ ναῦν προσιωῦσ
τε καὶ λείως ἐπ' ἄκρων ἠρέμα διολιδαίνουσαν τ
κυμάτων, καὶ τοίνυν καὶ τὸ δλε τοῦ οἴνου τὸ κάλ
λος ἱκανὸν καὶ παρορμῆσαι δι' λόγους, καὶ λέγον-
τα ἐπεξεῖραι, ὦ πάντα τρόπον δυσκιμῆσαι πα
ρασκυάσαι. ἐγὼ μὲν δὴ τούτοις πείθομαι, καὶ
ἤδη πέπεισμαι, κἠ δι' ἐμοῦ οἴνου ἀδὴ λόγοις παρε-
λήλυθα, ὥσπερ ἀπ' ἰῦγγος ἡ Σειρῆνος, ἀφ' κάλλ
ἑλκόμενος, ἐλπίδα οὐ μικρὰν ἔχων, εἰ κἠ τέως ἡ-
μῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς φανεῖ-
σθαι, καθάπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημένους. ἔστι
ρος δ' ἐστὶ τις οὐκ ἀχάριτος λόγος, ἀλλὰ καὶ παύ χάρ
ναῦος, ὡς φησι, κἠ μεταξύ μου λέγοντος ἐπέκρασε,
κἠ σβεσθῆναι ἐπέφασκε τὴν ῥῆσιν, καὶ ἐπεσβὴ πέ-
παυμαι, οὐκ ἀληθῆ τοῦτα λέγειν φησί με, ἀλλὰ
θαυμάζειν, εἰ φοβοῦμαι ἐπιτηδειότερον εἶν πρὸς
λόγων ἐπίσβεξιν οἴνου κάλλος, γράφῃ καὶ χρυσῷ
κεκοσμημένον, αὐτὸ γάρ που τοὐναντίον ἀποβαί
νειν. μᾶλλον δέ, εἰ δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λόγος

ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καθάπερ ἐν δικασταῖς, ὑμῖν εἰπά-
τω, ὅπῃ λυσιτελέστερον ἡγεῖται τοῦ λέγοντι εὐτέ-
λειαν οἴκου, καὶ ἀμορφίαν. ἐμοῦ μὲν ἀκηκόατε ἤδη
λέγοντος, ὥστε οὐδὲν δέομαι δὶς περὶ τῶν αὐτῶν
εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη λεγέτω, κἀγὼ σιωπή-
σομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ μεταστήσομαι. ἄν-
δρες τοίνυν δικασταί, φησιν ὁ λόγος, ὁ μὲν πρει-
πὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν οἶκον ἐ-
πήνεσε, καὶ τοῦ ἑαυτοῦ λόγῳ ἐκόσμησεν, ἐγὼ δὲ
τοσούτου δέω ψόγον αὐτοῦ διεξελεύσεσθαι, ὥστε καὶ
τὰ ὑπ' ἐκείνου παραλελειμμένα προσθήσειν μοι
δοκῶ. ὅσῳ γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίων φαίνηται, τοσῷδε
ὑπεναντίως τῇ τοῦ λέγοντος χρείᾳ δειχθήσεται.
καὶ πρῶτόν γε, ἐπειδὴ γυναικῶν καὶ κόσμου καὶ
χρυσοῦ ἐκεῖνος ἐμνημόνευσε, κἀμοὶ ἐπιτρέψατε
χρήσασθαι τοῦ παραδείγματι. φημὶ γὰρ οὖν, καὶ
γυναιξὶ καλαῖς οὐχ ὅπως συλλαμβανεῖν ἐν τῷ εὐ-
μορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον τὸν
πολὺν, ὁπόταν τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ
τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλα-
γείς, ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν, ἢ χρόαν ἢ βλέμμα, ἢ δει-
ρὴν ἢ πῆχυν ἢ δάκτυλον, ὁ δὲ ταῦτ' ἀφείς, εὐ τῆς
σαρδὼ ἢ τὸν σμάραγδον, ἢ τὸν ὅρμον ἢ τὸ ψέλλιον
ἀπεβλέπει, ὥστε ἄχθοιτο ἂν εἰκότως παρορωμένη
διὰ τὸν κόσμον, οὐκ ἀγόντων σχολὴν ἐπαινεῖν αὐ-
τὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πάρεργον αὐτῆς ποιουμέ-
νων τὴν θέαν, ὅπερ ἀνάγκη, οἶμαι, παθεῖν καὶ
τὸν

τὸν γὰρ ὅτω καλοῖς ὀργὴν λόγους λεικνύοντα. λαν
θάνει γὰρ γ' ὢν ὢφ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθέν, ἀ-
μαυροῦται, καὶ σωαρπάζεται, καθάπερ εἰ λύχ
νον τις εἰς ωυρκαϊὰν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι, ἢ
μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλου δεικνύοι, οὕτω
γοῦν φυλακτέον ὢφ λέγοντα. ἀ πρὸς ἅπαντα μὲν
καὶ τὴν φωνὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται γὰρ οὕτως
θυφώνως καὶ ἠχήεντι οἶκῳ λέγων, αὐτιφθέγγεται
γὰρ, καὶ αὐτιφωνεῖ, ἀ αὐτιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικα
λύπτει τὴν βοὴν, οἷόν τι καὶ σάλπιγξ δηῷ τ' αὐ-
λοῦ, εἰ σωαυλοῖεν, ἢ ὁδὸς κελευστὰς ἢ θάλαττα, ὁ-
πόταν πρὸς κύματος ἦχον ἐπᾴδειν τῇ ἐρεσίᾳ θέ
λωσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατα-
σωπᾷ τὸ ἦθον. ἀ μὴν κἀκεῖνο, ὅπερ ἔφη ὁ αὐτὸς
κως, ὡς αἷρε ἐπεγείρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα,
καὶ πρὸθυμότερον παρασκευάζει, ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ
φανότιον ποιεῖν, ἐκπλήττει γὰρ, οὐ φοβεῖ, καὶ τὸν λο
γισμὸν δαπαρελθεῖν, καὶ δειλότερον ὀργάζεται
φῦθυμούμενον, ὡς ἅπαντῶν ὄντων ἀῤῥιστοτέρων, ἀ ῥυ-
μόρφως χωρεῖν μὴ ὁμοίους φαίνεσθαι τοὺς λόγους. ἐ-
λεγχων γὰρ οὗτός γε ὁ φαυλοπρώκτου, ὥσπερ αὖ
εἴ τις ωανοπλίαν καλὴν ἀῤῥυσε, ἔπειτα φύγοι
πρὸς τὸν ἄλλων, ἐπισυμότερον ὢν δειλὸς ἀπὸ τῶν
ὅπλων. οὕτω δέ μοι δοκεῖ λογισάμενος καὶ ὁ τοῦ
Ομήρου ῥήτωρ ἐκεῖνος, ὀλυμπίας ἐλάττονος φρον
τίσας, μᾶλλον δὲ καὶ ωαντελῶς ἀῤῥεῖ φωτὶ ἐαυ
τὸν ἀπεικάσας, ἵνα αὐτῶν πᾶσιν ἐνδοξότερον φαίνη-

ται τῶν λόγων τὸ κάλλος, ἐκ δὲ πῶς τὸ ἁμορφότε
ρον θεατάσεως. ἄλλως τε αὐθαγκη πᾶσι, καὶ τῶ
τοῦ λέγοντος αὐτοῦ διανοιαν ἀκολεῖσθαι πρὸς τὴν
θέαν, καὶ δὲ φροντίδος τὸ ἀκριβὲς ἐκλύειν, δὲ ὅσ
ψεως ὠὴ κρατούσης, καὶ πῶς αὐτῶν καλούσης,
καὶ ἓν λόγῳ πᾶσέχειν οὐκ ἐώσης. ὥστε τὶς μηχα
νὴ, μὴ οὐχὶ ταύτως ἑλαπτον ὁρᾶν αὐτὸν, δὲ ψυχῆς
διατριβούσης πρὸς τὸν ὁρωμένων ἔπαινον. εὖ
γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντος αὐτοὶ, καὶ πῶς
τῶν ἀκρόασιν παρειλημμένοι, ἐπεισ αὖ εἰς τὸν τι
οὗτον οἶκον παρέλθωσιν, αὐτὶ ἀκροατῶν θεατὰ
καθίσαντα. καὶ οὐχ οὕτω Δημοσθένης ἢ Φίλιππος, ἢ
Θάμυνις ἢ Ἀμοιβαῖος, ἢ Ὀρφεύς τὶς λέγων ᾖν, ὥστε
ἀποπαῶσαι τὴ διανοιαν αὐτῶν ἀπὸ δὲ θέας, ἀλλ'
οὐδ' ἕκαστος, ἐπεισελαὺ μόνον ἐπορθῆ τὸν οὐδὸν, ἀ-
θρόως ἓν κάλλει προσχυθείς, λόγων μὲν ἐκείνων ἢ
ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἀρχῶν ἀίοντι ἔοικεν. ὅ-
λος δὲ πῶς τοῖς ὁρωμένοις ᾖν, εἰ μὴ τύχοι τὶς
παντελῶς τυφλὸς ὤν, ἢ νὺ νυκτὶ, ὥσπερ ἢ ὁ Α-
ρείου πάγου Βουλὴ, ποιοῖτο τῶν ἀκρόασιν, ὅπου γὰρ
οὐκ ἀξιόμαχον λόγῳ ἰσχὺς ὄψει αὐταγωνίσασθαι,
καὶ ὁ Σειρῆνων μῦθος παρατεθεὶς ἓν πρὸς τὸν
Γοργόνων διαλαξειν αὖ. ἐκεῖναι μὲν γὰρ ἐκήλουν
τοὺς παραπλέοντας μελῳδοῦσαι, καὶ κολακεύσα-
σαι τοῖς ἄσμασι, καὶ καταπλύσαντας ἐᾶν πο-
λὺ κατεῖχον, καὶ ὅλως, τὸ ὀργον αὐτῶν ἐλεῖν τὸ τι-
νος διατριβῆς. καὶ που τὶς αὐτὰς καὶ παρεπλευ
σεν

σε, καὶ τοῦ μέλους παρήκουσε, τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαιότατόν τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὁμιλοῦν, εὐθὺς ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, καὶ ἀφώνους ἐποίει, ὡς δὲ ὁ μῦθος βούλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐγίγνοντο ἀπὸ τοῦ θαύματος. ὥστε καὶ ὃν ὑπὲρ τοῦ ταὼ λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἐμαυτοῦ εἰρῆσθαι νομίζω, καὶ γὰρ ἐκείνου ἐν τῇ ὄψει, οὐκ ἐν τῇ φωνῇ τὸ τερπνόν. καὶ εἰ γέ τις πρᾳστησάμενος τὴν ἀνδόνα ἢ τὸν κύκνον, ᾄδειν κελεύοι, μεταξὺ δὲ ᾀδόντων παραδείξειε τὸν ταὼ σιωπῶντα, εὖ οἶδ', ὅτι ἐπ' ἐκεῖνον μετα βήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαίρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ᾄσμασιν, οὕτως ἄμαχόν τι ἔοικεν εἶναι ἡ δι' ὄψεως ἡδονή. καὶ ἔγωγε, εἰ βούλεσθε, μάρτυρα ὑμῖν πρᾳστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα μοι μαρτυρήσει, ὡς πολὺ ἀνδρατέστερά ἐστι τῶν ἀκουομένων τὰ ὁρώμενα. καί μοι σὺ ἤδη ὁ κήρυξ προσκάλει αὐτὸν Ηρόδοτον τοῦ Λύξου Αλικαρνασσόθεν, κἀπειδὴ καλῶς ποιῶν ὑπήκουσε, μαρτυρείτω παρελθών. ἀνάδεξασθε δὲ αὐτὸν, Ιαστὶ πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ αὐτῷ ἔθος. Αληθέα τάδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασταὶ, μυθέεται, καί οἱ πείθεσθε, ὅσα ἂν λέγῃ τουτέων πέρι, ὄψιν ἀκοῆς προτιμένων. ὦτα γὰρ τυγχάνει ἐόντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. ἀκούετε τοῦ μάρτυρος, ἅφησιν, ὡς τὰ πρῶτα τῇ ὄψει ἀποδέδωκεν; εἰκότως, τὰ μὲν γὰρ ἔπεα πτερόεντά ἐστι, καὶ οἴχεται ἅμα τοῦ προελθεῖν

ἀκρπτάμενα. ἡ δὲ τῶν ὁρωμένων τέρψις, ἀεὶ παρε-
στῶσα καὶ παραμένουσα, πάντως τὴν θεατὴν ὑπά-
γεται. πῶς οὖν οὐ χαλεπὸς τοῦ λέγοντι ἀνταγω-
νιστὴς, οἶκος οὕτω καλὸς καὶ περίβλεπτος ὤν. μᾶλ-
λον δὲ τὸ μέγιστον οὐδέπω φημί. ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ
οἱ δικασταὶ, καὶ μεταξὺ λεγόντων ὑμῶν, οὐ τὴν ὀρο-
φὴν ἀπεβλέπετε, καὶ οὐδὲ τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ
τὰς γραφὰς ἐξητάζετε, πρὸς ἑκάστην ἀποστρεφό-
μενοι, καὶ μηδὲν αἰσχυνθῆτε. συγγνώμη γὰρ, εἴ τι
ἀνθρώπινον πεπόνθατε ἄλλως τε, καὶ πρὸς οὕτω
καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέσεις. τοῦ γὰρ τέχνης
τὸ ἀκριβὲς, καὶ τοῦ ἱστορίας μετὰ τοῦ ἀρχαίου τὸ ὠ-
φέλιμον, ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευ-
μένων θεατῶν δεόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκεῖ-
σε ἀποβλέπητε, ἡμᾶς ἀκριπόντου, φέρε, ὡς οἷόν
τε, γράψωμαι αὐτὰ ὑμῖν τοῦ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γὰρ,
οἶμαι, ἀκούοντες, ἃ καὶ ὁρῶντες θαυμάζετε. καὶ
ἴσως ἄν με καὶ δι' αὐτὸ ἐπαινέσαιτε, καὶ τοῦ αὐτοδί-
κου προτιμήσαιτε, ὡς καὶ αὐτὸν ἀπαλείξαντα, καὶ
διπλασιάσαντα ὑμῖν τὴν ἡδονήν. τὸ χαλεπὸν δὲ
τοῦ τολμήματος ὁρᾶτε, ἄνευ χρωμάτων καὶ σχη-
μάτων καὶ τόπου, συστήσασθαι τοσαύτας εἰκόνας.
ψιλὴ γάρ τις ἡ γραφὴ τῶν λόγων. Ἐν δεξιᾷ μὲν οὖν
εἰσιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ ἀναμέμικται πάθος Αἰ-
θιοπικόν. ὁ Περσεὺς τὸ κῆτος φονεύει, καὶ τὴν Αν-
δρομέδαν καθαιρεῖ, καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει, καὶ
ἄπεισιν αὐτὴν ἄγων, πάρεργον οὖν τοῦ ὑπὸ Γοργό-
νας

νας πήσεως. ὧν βραχεῖ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμή
σατο, αἰδῶ παρθένου καὶ φόβον. ὥστιν ὅπου γὰρ τὴν
μάχλου ἀνωθεν, ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου τόλμαν ἐ-
ρωτικὴν, καὶ θηρίου ὄψιν ἀπρόσμαχον. καὶ τὸ μὲν
ἔπεισι πεφρικὸς ταῖς ἀκανθαις, ⸗ ἀεδι ἠόμενον
ζοῖς χάσματι, ⸗ ὁ βρυτὸς δὲ τῇ λαιᾷ μὲν πεδέ
κνυσι τὴν γοργόνα, τῇ δεξιᾷ δὲ καθικνεῖται ζοῖς ξί
φει. καὶ τὸ μὲν, ὅσον τὸ κῆτος εἶδε τὴν Μέδου-
σαν, ἤδη λίθος ὄζει. τὸ δ', ὅσον ἐμψυχον μένει, τῇ
ἅρπῃ κόπτεται. Ἐξῆς δὲ, μετὰ τὴν δὲ τὴν εἰκόνα,
ἑτέρον γράμμα γέγραπται δικαιότατον, ὃ τὸ αὖ
κέτυπον ὁ γραφεὺς παρ' Εὐριπίδου ἢ Σοφοκλέους
δοκεῖ μοι λαβεῖν. ἐκεῖνοι γὰρ ὁμοίαν ἐγραψάτην εἰ-
κόνα, τὸν νεανίαν τὸν ἑταίρου, Πυλάδην τε ὁ Φωκεὺς
καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνάναι, λαβόντε τὰ
Βασίλεια, καὶ παρελθόντε, φονεύουσιν ἄμφω τὸν
Αἴγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνῄρηται, καὶ
ἐπ' ἀυνῆς τινος ἡμίγυμνος πρόκειται, καὶ θρα-
πείαι πᾶσαι, ἐκπεπληγμένοι τὸ ὄργον, οἱ μὲν, ὥσ-
περ βοῶσιν, οἱ δὲ τινες, ὅπη φύγωσι, περιβλέπε
ται. σεμνὸν δὲ τὸ γραφεὺς ἐπεγόησε, τὸ μὲν ἀσε-
βὲς ἐπὶ τῶν χειρῶν ποιήσας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πε
πραγμένον παραδραμὼν, ἐμβραδύνοντας ἐᾶν τοὺς
νεανίσκους ὀργασάμενον ζοῖς τοῦ μοιχοῦ φόνῳ.
Μετὰ δὲ τοῦτον, θεὸς ὄφιν δύμορφον, καὶ μειράκιον
ὡραῖον, ἐρωτική τις παιδιά. ὁ βραγχος, ἐπὶ πέ-
τρας καθήμενον, ἀνέχει λαγὼν, καὶ πεπαίζει τὸ

κύνα. ὁ δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπ' αὐτὸν, εἰς τὸ ὕψος, καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς μειδιᾷ, τερπόμενος ἀμφοῖν, καὶ τοῦ παιδὶ παίζοντι, καὶ πειρωμένῳ τοῦ κυνί. ὧδε δὲ τούτοις, ὁ Γερσεὺς πάλιν τὰ πρὸ τοῦ κήτους ἐκεῖνα τολμῶν, καὶ ἡ Μέδουσα τεμνομένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηνᾶ σκέπουσα τὸν Γερσέα, ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἴργασται, τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἑώρακέ ποτε ὧδε τοῦ ἀσπίδος, τοῦ Γοργόνος τὴν εἰκόνα, οἶδε γὰρ τὸ πρόσιμον τοῦ ἀληθοῦς ὄψεως. κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τοῦ αὐτίθυρος, Ἀθηνᾶς ναὸς πεποίηται. ἡ θεὸς λίθου λευκοῦ, τὸ σχῆμα οὐ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγούσης θεοῦ πολεμικῆς. εἶτα μετὰ ταύτην, ἄλλη Ἀθηνᾶ, οὐ λίθος αὕτηγε, ἀλλὰ γραφή. πάλιν Ἡφαιστος αὐτὴν διώκει ὀρῶν, ἡ δὲ φεύγει, κἀκ τοῦ διώξεως Ἐριχθόνιος γίγνεται. Ταύτῃ ἕπεται παλαιά τις ἄλλη γραφή. Ωρίων φέρει τὸν Κηδαλίωνα, τυφλὸς ὢν, ὁ δ' αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ φῶς ὁδὸν, ἐποχούμενος, καὶ ὁ ἥλιος φανεὶς ἰᾶτο τὴν πήρωσιν, καὶ ὁ Ἡφαιστος Λημνόθεν ὑπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ ἐῶν, δῆθεν μεμηνὼς, ὅτε συστρατεύειν τοῖς Ἀτρείδαις μὴ θέλων, πάρεισι δὲ οἱ πρέσβεις, ἤδη καλοῦντες. καὶ τὰ μὲν τοῦ ὑποκρίσεως πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπήνη, τὸ τῶν ὑπεζευγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν δρωμένων, ἐλέγχεται δὲ ὅμως τοῦ βρέφει. Παλαμήδης γὰρ ὁ τοῦ Ναυπλίου, συνεὶς τὸ γιγνόμενον, ἁρπάσας

πάλας μὲν Τηλέμαχον, ἀπολεῖ φονεύσειν, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς τὴν μανίας ὑπόκεισιν, ὀργὴν οὗτος αὐθυποκείνεται. ὁ δὲ οἰνοσεὺς πρὸς τὸν φόβον οὐδὲν σωφρονεῖ, ἀπατῆρ γίγνεται, καὶ λύει τὴν ὑπόκεισιν. Υσωτη δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, ἧς ζηλῶ δικαιοσύνην, τὸ παῖδε εὐπρόβλεπτον, καί τι δεινὸν φρονοῦσα. ἔχει γοῦν ἤδη τὸ ξίφος, τὸ δ' ἀθλίως καθῆστο γελῶντα, μηδὲν τῶν μελλόντων εἰδότα, ἀπατῶντα δὲ τοὺς ὁρῶντας τὸ ξίφος ἐν ταῖς χερσίν. ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐχ ὁρᾶτε, ὅπως ἀπάγει μὲν ἐμὲ ἀπροαιρέτως, ἀπὸ τὴν θέαν ἀπορρέφει, μόνον δὲ καταλείπει ἐμὲ λέγοντα; καὶ ἐγώγε δι' ἐξῆλθον αὐτὰ, οὐχ ἵνα ἐμαυτὸν ἀπίδωμι τολμηρὸν ὑπολαβόντες, καὶ θρασύν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν φέρων ἐπέβαλε, καταγνῶτε, ἀπίσητε, μὴ ὧδε τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ συναγωνίσησθε, μὴ ὡς οἷόν τε, καταμύοντες ἀνθύπτετε τῶν λεγομένων, λογιζόμενοι τὸ πρᾶγματος τὴν δυσχέρειαν. μόλις γὰρ ἂν οὕτω δικασθείη, οὐ δικασταῖς, ἀλλὰ συναγωνισταῖς ὑμῖν χρησάμενον, μὴ ταναντίοις ἀνάξιον τῆς οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ἕτερ ἀπίδωτε ταῦτα δέομαι, μὴ θαυμάσητε. ἕτοιμος γὰρ τὸν οἶνον φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λέγοντα, ὅστις ἂν ᾖ, βαλόμενος ἂν δοκιμεῖν.

Μακρόβιοι.

Ὄναρ τι τοῦτο, λαμπρότατε Κυϊντίλλε, κελευσθεὶς προσφέρω σοι δῶρον, τοὺς μακροβίους, πάλαι μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ σου παιδὶ τοὔνομα. συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων, τίνας ὁ θεὸς κελεύει μοι προσφέρειν σοὶ τοὺς μακροβίους, τότε μὲν ἠυξαίμην τοῖς θεοῖς ὠδὶ μήκιστον ὑμᾶς βιῶναι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σοὺς, τοῦτο συμφέρειν νομίζων, καὶ σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν ἁπάντων, αὐτῷ τε ἐμοὶ, καὶ πᾶσι τοῖς ἐμοῖς. καὶ γὰρ κἀμοί τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ θεός. σκεπτόμενος δὲ κατ' ἐμαυτὸν, εἰς σύνοιαν ἦλθον, εἰκὸς εἶναι, τοὺς θεοὺς ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα προστάσσοντας, κελεύειν τι προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς τέχνης. ταύτην οὖν αἰσιωτάτην νομίζων τήν γε τῶν σῶν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τοὺς ἱστορημένους εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαινούσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄφελος γένοιτο τί σοι ἐκ τοῦ συγγράμματος διπλοῦν, τὸ μὲν εὐθυμία τις, καὶ ἐλπὶς ἀγαθὴ, καὶ αὐτὸν ὠδὶ μήκιστον δύνασθαι βιῶναι, τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ ὦν γνοίης, ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ὦν μέλειαν ποιησάμενοι, κατά τε σῶμα καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ εἰς μακρότατον γῆρας ἦλθον, σὺν ὑγείᾳ παντελεῖ.

Νέστορα

Νέστορα μὲν οὖν, τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν, ὐδὲ τρεῖς παρατεῖναι γενεὰς Ὁμηρος λέγει, ὃν συνίστησιν ἡμῖν γεγυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ καὶ σώματι, καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἡ τραγῳδία μέχρις ἓξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει. πιθανὸν δ' ἂν εἴη, ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ καθαρωτέρᾳ διαίτῃ χρώμενον, τὸν Τειρεσίαν ὐδὲ μήκιστον βιῶναι. καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται διὰ τὴν δίαιταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Ασσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων, Ινδῶν δὲ οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκριβῶς φιλοσοφίᾳ σχολάζοντες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ Μάγοι, γένος ὦσιν μαντικὸν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρά τε Πέρσαις καὶ Παρθοις, καὶ Βάκτροις καὶ Χωρασμίοις, καὶ Ἀρείοις καὶ Σάκαις καὶ Μήδοις, καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρβαροις ἐῤῥωμένοι τέ εἰσι, καὶ πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διαιτώμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκριβέστερον. ἤδη δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα. ὥσπερ Σήρας μὲν ἱστορῶσι μέχρι τριακοσίων ζῆν ἐτῶν, οἱ μὲν τῷ ἀέρι, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρως προστιθέντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ, ὑδροποτεῖν γάρ φασι τὸ ἔθνος ὦσιν σύμπαν. καὶ Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριάκοντα καὶ ἑκατὸν ἐτῶν βιοῦν ἱστόρηται. καὶ ὦν Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος, τούτους μὲν καὶ κριθίνῳ ἄρτῳ χρωμένους, ὡς ὀξυδορκίας ὦσιν φαρμακον, οἷς γε φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην

Biblioteka Główna U. A. M. w Poznaniu

δίαιταν, καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις, ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐῤῥωμένας εἶναι. ἀλλὰ ταῦτα μὲν περί τε τῶν μακροβίων γενῶν καὶ τῶν ἐθνῶν, ἅ τινα φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖστον διαγίγνεσθαι χρόνον, οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν καὶ τὸν ἀέρα, οἱ δὲ διὰ τὴν δίαιταν, οἱ δὲ καὶ δι' ἄμφω. ἐγὼ δ' ἂν σοι δικαίως τὴν ἐλπίδα ῥᾳδίως παράσχοιμι ἱστορήσας, ὅτι καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα ἀέρα μακρόβιοι γεγόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς καθήκουσι, καὶ διαίτῃ τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. διαίρεσιν δὲ τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν πρώτην, κατά γε τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνδρῶν. καὶ πρῶτον γέ σοι τοὺς βασιλικοὺς καὶ στρατηγικοὺς ἄνδρας ἱστορήσω, ὧν ἕνα καὶ εὐσεβεστάτη μεγαλου, θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελεωτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα τὴν οἰκουμένην τὴν ἑαυτοῦ. οὕτω γὰρ ἂν ἀπιδὼν καὶ σὺ τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς ἕξεως καὶ τῆς τύχης, ἑτοιμότερον ἐλπίσειας γῆρας ὑγιεινὸν καὶ μακρὸν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἅμα καὶ ὑγιεινότατον βίον. Πομπίλιος Νουμᾶς, ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ρωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἱστορεῖται. Σέρβιος δὲ Τούλλιος, Ρωμαίων καὶ οὗτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ, ὁ τελευταῖος Ρωμαίων

μαίων Βασιλεὺς, φυγαδευθεὶς, καὶ ὑπὸ Κύμης δια-
τρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται στερρό-
τατα βιῶσαι. Οὗτοι μὲν οὖν Ρωμαίων Βασιλεῖς,
οἷς συναψω καὶ τοὺς λοιποὺς Βασιλέας, τοὺς εἰς μα-
κρὸν γῆρας ἀφικομένους, καὶ τὰ ὑπὲρ τῆς δύματα ἑκά-
στου. ὑπὸ τέλει δέ σοι καὶ τοὺς λοιποὺς Ρωμαίων, τοὺς
εἰς μήκιστον γῆρας ἀφικομένους προσαναγραψω,
προσθεὶς ἅμα καὶ τοὺς κατὰ τὴν λοιπὴν Ιταλίαν
ὑπὸ πλεῖστον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἔλεγχος,
ἡ ἱστορία τῶν διαβάλλειν πειρωμένων τὸν ἐνταῦθα
ἀέρα, ὥστε καὶ ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας,
τελείους ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἔσεσθαι, πρὸς τὸ εἰς μήκι-
στόν τε καὶ λιπαρὸν, τὸν πάσης γῆς καὶ θαλαττης
διεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ ἑαυτοῦ οἰκου-
μένῃ Βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέροντα. Αργανθώ-
νιος μὲν οὖν, Ταρτησίων Βασιλεὺς, πεντήκοντα καὶ
ἑκατὸν ἔτη βιῶναι λέγεται, ὡς Ηρόδοτος ὁ λογο-
ποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ανακρέων. ἀλλὰ τοῦτο μὲν μῦ-
θος τισὶ δοκεῖ. Αγαθοκλῆς δὲ, ὁ Σικελίας τύραν-
νος, ἐτῶν ἐνενηκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ
Δημοχαρης καὶ Τίμαιος ἱστοροῦσιν. Ιέρων δὲ, ὁ Συρα-
κουσίων τύραννος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν γενόμε-
νος, ἐτελεύτα νοσῶν, Βασιλεύσας ἑβδομήκοντα
ἔτη, ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Καλλιστιανὸς, καὶ ἄλλοι
λέγουσιν. Αντέας δὲ Σκυθῶν Βασιλεὺς, μαχόμενος
πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ιστρον ποταμὸν, ἔπεσεν
ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυλις δὲ, ὁ

Ιλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μάχεσθαι
ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα τε
λῶν ἔτη. Τήρης δὲ, ὁ Δρυσῶν βασιλεὺς, καθά φησι
Θεόπομπος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτη-
σεν. Αντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου, ὁ μονόφθαλμος,
βασιλεύων Μακεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος
Σελεύκῳ καὶ Λυσιμάχῳ, τραύμασι πολλοῖς περι-
πεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα,
ὥσπερ ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ Ιερώνυμος ἱστο-
ρεῖ. καὶ Λυσίμαχος δὲ, Μακεδόνων βασιλεὺς, ἐν
τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλεσε μάχῃ, ἔτος ὀγδοηκο-
στὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτός φησιν Ιερώνυμος. Αντίγο-
νος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου, υἱωνὸς δὲ Αντιγόνου
τοῦ μονοφθάλμου, οὗτος τέσσαρα καὶ τεσσαράκον-
τα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοή-
κοντα, ὡς Μήδιός τε ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς.
ὁμοίως δὲ καὶ Αντίπατρος ὁ Ιολαίου, μέγιστον δυ-
νηθεὶς, καὶ ὑπὲρ τροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βα-
σιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη οὗτος ζήσας, ἐτε-
λεύτα τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου, ὁ τῶν καθ'
ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτου μὲν
ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔ-
τη. ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν, πρὸ δυοῖν ἐτοῖν
τῆς τελευτῆς, τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ
δὲ ἐπίκλησιν, ὅστις διεδέξατο τὴν πατρῴαν βα-
σιλείαν ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δὲ, πρῶτος μὲν ἐκ-
τήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, καὶ κατέσχεν,

εὐνοῦχος

εὐνοῦχος ὤν, κατέστρεψε δὲ τὸν βίον, ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος. Ἄτταλος δὲ, ὁ ὠνικληθεὶς Φιλαδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ οὗτος Βασιλεύων, πρὸς ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ρωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον. Μιθριδάτης δὲ, ὁ Πόντου Βασιλεὺς, ὁ προσαγορευθεὶς Κτίστης, Αντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ὠδὶ Πόντου ἐτελεύτησε, Βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ Ιερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Αριαράθης δὲ, ὁ Καππαδοκῶν Βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ιερώνυμος ἱστορεῖ, ἐδυνήθη δὲ ἴσως καὶ ὠδὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδίκκαν μάχῃ ζωγρηθεὶς ἀνεσκολοπίσθη. Κῦρος δὲ, ὁ Περσῶν Βασιλεὺς, ὁ παλαιὸς, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περσῶν καὶ Ασσυρίων ὅροι, οἷς καὶ Ονησίκριτος, ὁ τὰ περὶ Αλεξάνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γενόμενος, ἐζήτει μὲν ἕνα ἕκαστον τῶν φίλων, μαθὼν δὲ τοὺς πλείστους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσου τοῦ υἱέος, καὶ φάσκοντος Καμβύσου κατὰ πρόσταγμα τὸν ἐκείνου ταῦτα πεποιηκέναι, τὸν μέν τι, πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ υἱοῦ διαβληθεὶς, τὸν δέ τι, ὡς παρανομοῦντα αὐτὸν αἰτιασάμενος, ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον. Αρταξέρξης, ὁ Μνήμων ὠνικληθεὶς, ἐφ' ὃν Κῦρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο, Βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἓξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ὡς δὲ Δείνων ἱστο-

ρεῖ, τεσσαίρων καὶ γνῶνκοντα. Αρταξέρξης, ἕτερος
Περσῶν Βασιλεὺς, ὅν φησιν ὠδὶ τῶν πατέρων τῶν
ἑαυτοῦ Ισίδωρος, ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς, Βασι-
λεύειν ἔτη τρία καὶ γνῶνκοντα Βιοὺς, ὑπὸ βουλῆ τὰ
δελφοῦ Γωσίθρου ἐδολοφονήθη. Σιναρθοκλῆς δὲ, ὁ
Παρθυαίων Βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγο-
νὼς, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθεὶς, Βασι-
λεύειν ἤρξατο, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτά. Τιγρά-
νης δὲ, ὁ Αρμενίων Βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λούκουλλος
ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐτελεύ-
τα νόσῳ. Υπασίνης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῶν κατ'
ἐρυθρὰν τόπων Βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα
ἐτῶν, νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραιος δὲ, ὁ μεθ' Υ-
πασίνην τρίτος Βασιλεύσας, δύο καὶ γνῶνκοντα
Βιοὺς, ἐτελεύτα νόσῳ. Αρτάβαζος δὲ, ὁ μετὰ Τή-
ραιον ἕβδομος Βασιλεύσας Χάρακος, ἕξ καὶ ὀγδοή-
κοντα ἐτῶν, καταχθεὶς ἀπὸ Παρθων, ἐβασίλευσε.
καὶ Μνασκίρης δὲ, Βασιλεὺς Παρθυαίων, ἕξ καὶ
γνῶνκοντα ἔζησεν ἔτη. Μασσινισσᾶς δὲ, Μαυρου-
σίων Βασιλεὺς, γνῶνκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ασαν-
δρος ἢ, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ Σεβαστοῦ, ἀντὶ ἐθναρχου, βα-
σιλεὺς ἀναγορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὢν γνῶνκ-
οντα, ἱππομάχων καὶ πεζομαχων οὐδενὸς ἥττων
ἐφάνη. ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ὑπὸ τῇ μαχῇ Σκριβωνίῳ
προστιθεμένους, ἀποσχόμενος σιτίων ἐτελεύτησε,
Βιοὺς ἔτη τρία καὶ γνῶνκοντα. Γόαισος δὲ, ὥς φη-
σιν Ισίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ὠδὶ τοῦ ἑαυτοῦ ἡλικίας
ὁ Μανῶν

ὁ Μάνων τῆς ἀρωματοφόρου Βασιλεύσας, πέντε-
καίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονὼς ἐτῶν, ἐτελεύτησε
νόσῳ. Βασιλέας μὲν οὖν τοσούτους ἱστορήκασι μα
κροβίους οἱ πρὸ ἡμῶν. ἐπεὶ δὲ καὶ φιλόσοφοι, καὶ
πάντες οἱ περὶ παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειάν
πως καὶ οὗτοι ποιούμενοι ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆ-
ρας ἦλθον, ἀναγράψωμεν καὶ τούτων τοὺς ἱστορημέ-
νους, καὶ πρώτους γε φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν
ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονὼς τεσσαρων καὶ ἑκα-
τὸν, ἀποσχόμενος τροφῆς, ἐτελεύτα. Ξενόφιλος
δὲ ὁ μουσικὸς, ὥς φησιν Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ
Πυθαγόρου φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκα-
τὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θαλῆς
καὶ Πιττακὸς, οἵ τινες τῶν κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν
ἐγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος ἔζησεν ἔτη, Ζήνων δὲ, ὁ
τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας ἀρχηγὸς, ὀκτὼ καὶ ἐνενή
κοντα. ὅν φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν,
καὶ προσπταίσαντα ἀναφθέγξασθαι, τί με βοᾷς;
καὶ ὑποστρέψαντα οἴκαδε, καὶ ἀποσχόμενον τρο-
φῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ, ὁ Ζήνω-
νος μαθητὴς καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα
οὗτος γεγονὼς ἔτη, φύμα ἔσχεν ὑπὲρ τοῦ χείλους, καὶ
ἀποκαρτερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἑταίρων
τινῶν γραμμάτων, προσενεγκάμενος τροφὴν,
καὶ πράξας, περὶ ὧν ἠξίουν οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος
αὖθις τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ξενοφάνης δὲ, ὁ
Δεξίνου μὲν υἱὸς, Ἀρχελάου δὲ τοῦ φυσικοῦ μαθη-

τὴς, ἐβίωσεν ἔτη ϙ̅ καὶ ϛ̅ ὀγδοήκοντα, Ξενοκράτης δὲ, Πλάτωνος μαθητὴς γεγόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Καρνεάδης δὲ, ὁ τῆς νεωτέρας ἀκαδημίας ἀρχηγὸς, ἔτη ϖϛ̅ τὰ ὀγδοήκοντα, Χρύσιππος ϙ̅ καὶ ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ, ὁ Σελευκεὺς, ἀπὸ Τίγριος, Στωϊκὸς φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα, Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, φιλόσοφός τε ἅμα καὶ ἱστορίας συγγραφεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κρίτολαος ὁ περιπατητικὸς ὑπὲρ δύο καὶ ὀγδοήκοντα, Πλάτων δὲ ὁ ἰσχύτατος ϙ̅ καὶ ὀγδοήκοντα. Αθηνόδωρος, Σανδώνος, Ταρσεὺς, Στωϊκὸς, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ θεοῦ, ὑφ' οὗ ἡ Ταρσέων πόλις καὶ φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιοὺς, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει, ὡς ἥρωϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσοῦ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ϙ̅ γεγηκὼς, Ξενοφῶν δὲ ὁ Γρύλλου ὑπὲρ τὰ ϙ̅ γεγηκὼς ἐβίωσεν ἔτη. οὗτοι μὲν φιλοσόφων οἱ ἐνδοξοι. συγγραφέων δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, ϙ̅ Πριηπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ὁ τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. Ἱερώνυμος δὲ, ὁ πολέμιος γεγόμενος, καὶ πολλοὺς καμόντους ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ὁ τὴν γνάτην τῶν πόλεων τῆς Ἀσίας ἱστορίαν λέγει. καὶ θαυμάζει γε τὸν αὐ

ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἀγρὸν ὄν
τα γε τοῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητη-
είοις, μηδενὸς χρώμενον πρὸς ὑγίειαν ἐλλι-
πῆ. Ελλανίκος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ ἑκατὸν
καὶ φρενύδλης ὁ Σύρος ὁμοίως ὀγδοήκοντα καὶ πέν
τε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενείτης ἐξ καὶ ἑκατὸν γηγενήκοντα,
Αριστόβουλος δὲ ὁ Κασανδρεὺς, ὥσπερ τὰ γηγενήκον.
τα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι. πρὸς ἰσοφίαν δὲ, τέ-
ταρτον ἐνδοήκοστὸν ἔτος γεγονὼς, ἤρξατο συγ-
γράφειν, ὡς αὐτὸς γε ἀρχῆς τῆς πραγματείας λέγει.
Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν
ἀνελθὼν, ἀφ' ἵππου κατέπεσε, καὶ ἐκ τούτου νο-
σήσας, ἀπέθανεν, ἐτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα. Υψι
κράτης δὲ, ὁ Αμισηνὸς συγγραφεὺς, ἀστὴρ πολλῶν
μαθημάτων γηγόμενος, ἔτη δύο καὶ ἑκατὸν γηγενήκοντα.
Ρητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινὲς σοφιστὴν καλοῦσιν,
ἔτη ἑκατὸν ἑπτὰ, τροφῆς δὲ ἀποχόμενος, ἐτελεύ
τησεν. ὃν φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μα-
κροῦ γήρως, καὶ ὑγιεινοῦ γε πάσας ταῖς αἰσθήσε
σιν, εἰπεῖν, ἀεὶ τὸ μηδέποτε συμπεδιγνεχθῆναι
ταῖς ἄλλων ἐνωχίαις. Ισοκράτης γηγενήκοντα καὶ ἓξ
ἐτῶν γεγονὼς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραφε λόγον. πρὸς
ἔτη δὲ γῆρος ἀποδέοντα ἑκατὸν γεγονὼς, ὡς ἔφη
Αθηναίους νικᾷ τὸ Φιλίππου γῆ τῇ περὶ Χαιρώνειαν
μάχῃ νενικημένους, ποτνιώμενον, τὸν Εὐριπίδην
εἶχον προσλαβέσθαι, εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρων,

Σιληνίου ποτ' ἄσυ Καδμος ἐκλιπὼν,

καὶ ἐπειπὼν, ὡς δουλεύσει ἡ Ἑλλὰς, ἀξέλιπε τὸν βίον. Ἀπολλόδωρος δὲ, ὁ Γοργαμιωὺς ῥήτωρ, θεῦ Καίσαρος Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ τῷ Ταρσεῖ φιλοσόφῳ τὰ δεύτερα αὐτὸν, ἔζησε τοῦτο τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο, Ποτάμων δὲ, οὐκ ἄδοξος ῥήτωρ, ἔτη ἐνενήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγῳδοποιὸς, ῥᾳγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, ὢν τὰ ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. οὗτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος, ἐπὶ τέλει τοῦ βίου, παρανοίας νοσήσας, ἀνεγνώσθη δικάσας οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος δι' ἀδοῦ τοῦ δράματος, ὅπως τὸν νοῦν ὑγιαίνει, ὡς οὐκ ἐδικασάς τὸν μὲν ὑπορθαυμάσαι, κατανοήσεσθαι δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μανίαν. Κρατῖνος ὁ κωμῳδιδάσκαλος ποιητὴς, ἐπὶ πᾶσι τοῖς γηγενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ' οὐ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἐπὶ καὶ γηγενήκοντα ἔτη βιοὺς, κατέκειτο μὲν ἐν κλίνης ἠρεμῶν, θεασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρεσκευασμένα αὐτῷ σύκα κατεσθίοντα, ὥρμησε μὲν ἐς γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ ἀθρόῳ γέλωτι εἰπὼν πρὸς δυῶαι τῷ ὄνῳ ἀκράτου ῥοφῆσαι, ἀποπνιγεὶς ὑπὸ τοῦ γέλωτος, ἀπέθανε. καὶ Ἐπίχαρμος δὲ, ὁ κωμῳδιδάσκαλος ποιητὴς, καὶ αὐτὸς γηγενήκοντα καὶ ἐπτὰ ἔτη λέγεται βιῶναι. Ἀνακρέων δὲ, ὁ τῶν μελῶν ποιητὴς,

τὴς, ἐζησεν ἔτη ρϡ΄τε καὶ ὀγδοήκοντα, καὶ Στησίχορος δὲ ὁ μελοποιὸς ταυτά, Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος ὑπὲρ τὰ ϛϡ΄ήκοντα. Γραμματικῶν δὲ Ἐρατοσθένης μὲν, ὁ Ἀγλαοῦ, Κυρηναῖος, ὃν οὐ μόνον γραμματικὸν, ἀλλὰ καὶ ποικιλῶν αὐτὸν ὀνομάσειε, καὶ φιλόσοφον καὶ γεωμέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα οὗτος ἔζησεν ἔτη. καὶ Λυκοῦργος δὲ, ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, ϡϡ΄τε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἱστορεῖται. Τοσούτους ἐδυνήθημεν βασιλέας, καὶ τοσαυτὶ δυνάμενοι ἀθροῖσαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερχόμεθα καὶ Ρωμαίων τινὰς, καὶ τῶν τῆδε Ἰταλίαν οἰκησάντων μακροβίων ἀναγράψαι, τούτους σοι, θεῶν βουλομένων, ἱστορήσατε Κοΐντιλλε, ἐν ἄλλῳ δὴ λώσομεν λόγῳ.

Πατρίδος ἐγκώμιον.

Ὅτι μὲν οὐδενὸς γλύκιον ἦς πατρίδος φθέγξῃ, πολυθρύλλημένον. ἔρρωσθαι μὲν οὖν ἥδιον μὲν ἀκούσῃ, σεμνότερον δέ τι, καὶ θειότερον ἄλλος· καὶ μᾶλλον ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομίζουσιν ἄνθρωποι, τούτων πατρὶς αὐτὸς, καὶ δι' ἀσκαλος, γεγονὼς μᾶλλον καὶ ἀνθρεμμένος καὶ παιδευόμενος. πόλεων μὲν οὖν μεγέθη, καὶ λαμπρότητας καὶ πολυτελείας κατασκευῶν θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δὲ σέβουσι παντὸς. καὶ τοσοῦτον οὐδεὶς ἀξιοπαθήσας τῶν καὶ παύων ἐκρατημένων ὑπὸ δεινῆς τῆς θέας ἠδυνήθη, ὡς ὑπὸ δεινοβολῆς τῶν παρ' ἄλλοις θαυ-

μάτων, λήθην ποιήσασθαι τῆς πατρίδος. ὅστις μὲν οὖν σεμνύνεται πολίτης ὢν εὐδαίμονος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ, τίνα χρὴ τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι. καὶ ὁ τοιοῦτος δῆλός ἐστιν ἀχθόμενος ἄν, εἰ μετριωτέρας ἔλαχε τῆς πατρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον, αὐτὸ τιμᾶν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα. πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν πειρωμένῳ προσήκει, μέγεθος ἐξετάζειν καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὠνίων ἀφθονίαν. ὅπου δ' αἵρεσίς ἐστι πόλεων, οὐδεὶς ἂν ἕλοιτο τὴν λαμπροτέραν, ἐάσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὔξαιτο μὲν ἂν εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παραπλησίαν, ἕλοιτο δ' ἂν τὴν ὁποιανοῦν. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οἱ δίκαιοι τῶν παίδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέρων. οὔτε γὰρ νέος καλὸς κἀγαθὸς ἄλλων ἂν προτιμήσαι τοῦ πατρὸς, οὔτε πατὴρ καταμελήσας τοῦ παιδὸς, ἕτερον ἂν στέρξαι νέον. ἀλλὰ τοσοῦτόν γε οἱ πατέρου νικώμενοι, προσνέμουσι τοῖς παισίν, ὥστε καὶ κάλλιστοι καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκοσμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς. ὅστις δὲ μὴ τοιοῦτός ἐστι δικαστὴς πρὸς τὸν υἱὸν, οὐ δοκεῖ μοι πατρὸς ὀφθαλμοὺς ἔχειν. πατρίδος τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον καὶ οἰκειότατον πάντων. οὐδὲν γὰρ, ὅτι τοῦ πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις ἀπονέμει τῷ πατρὶ τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νόμος καὶ ἡ φύσις κελεύει, προσηκόντως ἂν τὴν πατρίδα προτιμήσαι. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς, τῆς πατρίδος κτῆμα, καὶ ὁ τοῦ

πατρὸς

πατρὸς πατὴρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι πάντες
ἀνωτέρω. Ἐ μέχρι θεῶν πατρῴων πρόεισιν ἀναβι-
βαζόμενον τὸ ὄνομα. χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ
πάντα μὲν, ὡς εἰκὸς, ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων,
αὐτῶν ἡγούμενοι κτήματα, πᾶσαν γῆν καὶ θά-
λασσαν, ἐφ' ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, πρωτιμᾷ
τῶν ἄλλων ἁπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότε-
ραι, θεῶν πατρίδες. Ἐ νῆσοι θειότεραι, παρ' αἷς
ὑμνεῖται γένεσις θεῶν. ἱερὰ γοῦν κεχαρισμένα
ταῦτα νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὰν εἰς ἀεὶ οἰκεί-
ους ἕκαστος ἀφικόμενος ἱερουργῇ τόπους. εἰ δὲ
θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώ-
ποις πολύ γε μᾶλλον; καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶ-
τον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος, ὡς Ἐ ἀεὶ τὸν θεὸν, εἰ
Ἐ κοινός ἐστιν, ἀλλ' οὖν ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρῷον,
διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θέαν. Ἐ φωνῆς γεν-
ταῦθα ἤρξατο, ὑπὲρ χώρια πρῶτα λαλεῖν μανθά-
νων, καὶ θεοὺς ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύτης ἔλα-
χε πατρίδος, ὡς ἑτέρας δεηθῆναι, πρὸς τὴν τῶν
μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' οὖν ἐχέτω καὶ τούτων τῶν
παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν. οὐ γὰρ ἂν
ἐγνώρισεν οὐδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πατρί-
δος πόλιν εἶναι μαθών. πάντα δὲ, οἶμαι, παιδεύ-
ματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρη-
σιμωτέρους αὐτοὺς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι πα-
ρασκευάζοντες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, φιλοτι-
μίας ἕνεκεν, τῆς εἰς τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανή

ματα, ἐ εἰκότως, οἶμαι. δεῖ γὰρ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι τοὺς τῶν μεγίστων τυχόντας ὀλοφυρομένους. ἀλλ' εἰ μὲν καὶ τοῖς καθ' ἕνα τις ἀπονέμοι χάριν, ὡς περ δίκαιον, ἐπειδὴ οὐ πάνυ πρός τινα, πολὺ μᾶλλον πρέπει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰσὶ νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι. κοινὴν δὲ πρέπει πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαρισήεια τροφῶν ἀποδιδόναι, ἐ ἃ τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως. ὥφθη δὲ οὐδεὶς οὕτως ἀμνήμων ἃ πατρίδος, ὡς γ' ἄλλην πόλει γοῦν ἐ ἀμελεῖν, ἀλλ' οἵ τε καὶ πραγοῦντες γ' ταῖς ἀποδημίαις, σωζεχῶς ἀναλῶσιν, ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν, ἡ πατρίς. οἵ τε ὀλυμπιονῖται αὖ καὶ τἄλλα οὐ πράττουσι, τοῦτο γοῦν αὐτοῖς μέγιστον γ' εἶναι νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ἄνεισος γὰρ τὸ ἃ ξενιτείας. καὶ οὐ μὴ ἃ ἀποδημίας χρόνον λαμπρὸς γοῦν, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τιμῆς ὄγκον, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαινον, ἔσιν ἰδεῖν ὅτι τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὡς οὐκ ἂν γ' ἄλλοις βελτίοσιν ἐντυγχανομένους τὰ αὐτῶν καλά. καὶ τοσούτῳ γε μᾶλλον ἕκαστος αὐτοῦ λαβέσθαι ἃ πατρίδος, ὅσῳ πρ ἂν φαίνηται μείζονα παρ' ἄλλοις ἡδέα μένα. πόθεν δὲ μὴν οὗτοι καὶ νέοις πατρὶς, τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν ὅσῳ πλέον τὸ φρονεῖν, ἢ τοῖς νέοις μέτεσι, τοσούτῳ καὶ πλέων ἐγγίνεται πόθος ἃ

ὁ δὲ πατρίδα. ἕκαστος γοῦν τῶν γεγραφότων οὐδὲν ἄλλο, καὶ δύχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐν τῇ πατρίδος, ἵν' ὅθεν ἤρξατο βιοῦν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατάθηται τῇ θρεψαμένῃ γῇ, καὶ τῶν πατρώων κοινωνήσῃ τάφων. δεινὸν γὰρ ἐκάστῳ δοκεῖ ξενίας ἁλίσκεσθαι, καὶ μετὰ θάνατον ἐν ἀλλοδαπῇ κεῖσθαι γῇ. ὅσον δὲ ἡ δύνοιας τὸ πρὸς τὰς πατρίδας μέτεστι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μαθοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπήλυδες, καθάπερ νόθοι, ῥᾳδίας ποιοῦνται τὰς μεταναστάσεις, τὸ μὲν δὲ πατρίδος ὄνομα μήτε εἰδότες, μήτε σέβοντες, ἡγούμενοι δ' ἁπανταχῇ τῶν ὠφελείων δύνασθαι πορίσειν, μέτρον δύσκαμονίας, τὰς δὲ γαστρὸς ἡδονὰς πιθέμενοι. οἷς δὲ ἡ μήτηρ ἡ πατρὶς, ἀγαπῶσι τὸν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, κἂν ὀλίγων ἔχωσι, κἂν τραχεῖαν καὶ λεπτόγεων, κἂν ἀπορῶσι δὲ γῆς ἐπαινέσαι τὴν ἀρετὴν, δῆλον ὅτι οὐδὲν δὲ πατρίδος οὐκ ἀπορήσουσιν ἐγκώμιον. ἀλλὰ κἂν ἰδιῶσιν ἕτερους σεμνυνομένους πεδίοις ἀνειμένοις, καὶ λειμῶσι φυτοῖς πανταχόθεν πεποικιλμένοις, οὐκ αὐτοὶ δῆλον δὲ πατρίδα ἐγκώμιον οὐκ ἀπολαυθάνοντα. τὴν δὲ ἱπποτρόφον εὐθροῦντα, καὶ βουκολικὴν ἐπανορθοῦσι. καὶ πάλιν τις ὃν τὴν πατρίδα, κἂν νησιώτης, κἂν παρ' ἄλλοις δύνασθαι δοκῇ. καὶ δὲ δυνάμει ἀθανασίαν οὐ πεποίηται πρὸ τιμῆς τῆς δὲ πατρίδα τάφον, καὶ ὁ δὲ πατρίδα αὐ-

τῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθήσεται τοῦ παρ' ἄλλοις πυρός. οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ περὶ πᾶσιν ἡ πατρίς, ὥστε καὶ τοὺς πανταχοῦ νομοθέτας ἴδοι τις ἂν, ὠθῆ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν, ὡς χαλεπωτάτην ὑπεβεβληκότας τὴν φυγὴν, τιμωρίαν. καὶ οὐχ οἱ νομοθέται μὲν οὕτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πιστευόμενοι τὰς στρατηγίας ἑτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς παρατεταγμένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ πόλεμος, καὶ οὐδεὶς, ὅστις ἂν ἀκούσας τούτου, κακὸς εἶναι θέλῃ. ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν, ἀνδρεῖον, τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

Περὶ τῶν διψάδων.

ΤΗΣ Λιβύης τὰ νότια, ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ διακεκαυμένη, ἔρημος ὠθῆ πολὺ, ἀκριβῶς ἄκαρπος, πεδινὴ ἅπασα, οὐ χλόην οὐ πόαν, οὐ φυτὸν οὐχ ὕδωρ ἔχουσα, ἢ εἴπου ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὑστοῦ ὀλίγου λείψανον, παχὺ καὶ σῶτο, καὶ δυσῶδες, οὐδὲ πάνυ διψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον, ἀοίκητος γοῦν ἐστι διὰ ταῦτα. ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο ἀνήμερος οὕτω, καὶ ξηρὰ καὶ ἄφορος οὖσα, καὶ πολλῷ τοῦ αὐχμῷ πιεζομένη, καὶ τὸ θάλπος αὐτὸ, καὶ ὁ ἀὴρ, κομιδῇ πυρώδης καὶ φλογερὸς ὤν; καὶ ἡ ψάμμος ὑπερζέουσα, παντελῶς ἄβατον τὴν χώραν τίθησι. Γαράμαντες μόνοι, πρόσοικοι ὄντες, εὐσταλὲς καὶ κοῦφον ἔθνος, ἄνθρωποι σκηνί-

ται,

ται, ἀπὸ θήρας τὰ πολλὰ ζῶντες, γνίοτε οὗτοι ἐν-
βάλλουσι, θηρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερι-
νὰς, μάλιστα ὕσαντα τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὁπότε
τὸ πολὺ τοῦ καύματος σβεσθείη, καὶ ἡ ψαμμος νό-
τισθείη, καὶ ἀμηγέπη βατὰ γένοιτο. ἡ θήρα δέ ἐστιν
ὄνων τε τῶν ἀγρίων, καὶ στρουθῶν τῶν μεγάλων χα-
μαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλιστα, καὶ ἐλεφάντων
γνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνα διαρκεῖ πρὸς τὸ δίψος, καὶ
ἀνέχεται ὑπὸ πολὺ, ταλαιπωρούμενα ὑπὸ πολ-
λῷ καὶ ὀξεῖ τοῦ ἡλίου. καὶ ὅμως οἱ Γαραμαντες ἐ-
πειδὰν τὰ σιτία καταναλώσωσιν, ἅπερ ἔχον-
τες ἀφίκοντο, ἀπελαύνουσιν εὐθὺς ὀπίσω, δε-
διότες, μὴ σφίσιν ἡ ψαμμος ἀναφλεγεῖσα, δύσ-
βατος καὶ ἄπορος γένηται, εἶτα ὥσπερ γὰρ τὸς ἀρ-
κύων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται μετὰ τῆς
ἄγρας. ἄφυκτα γάρ ἐστιν, ἢν ὁ ἥλιος, ἀνασπάσας
τὴν ἰκμάδα, καὶ τάχιστα ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερ-
ζέσῃ, ἀκμαιοτέραν τὴν ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε
πρὸς τὴν νοτίδα παρατεθηγμένην, τροφὴ γὰρ
αὕτη τοῦ πυρί. καί τοι ταῦτα πάντα, ὁπόσα εἶ-
πον, τὸ θάλπος, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδεὶν ἔχειν
ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν, ἧττον ὑμῖν δυσχερῆ εἶναι δόξει
τοῦ λεχθησομένου, καὶ διὰ τοῦτο φευκτέα πάντως
ἡ χώρα ἐκείνη. ἑρπετὰ γὰρ ποικίλα, μεγέθει τε μέ-
γιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα, καὶ τὰς μορφὰς ἀλ-
λόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ὠλνέμεται τὴν γῆν.
τὰ μὲν ὑποβρύχια, φωλεύοντα γὰρ μυχῷ τῆς ψάμ-

μου, τὰ δὲ ἄνω ὦν πολάζοντα, φύσελλοι & ἀαπ
δδν, & ἐχιδναι καὶ κοράλλαι, καὶ βουπρήσεις κὰ
ἀκοντίαι, καὶ ἀμφίσβαιναι καὶ δράκοντες. κὰ
σκορπίων γένος δλιγίστον, ἐν μιᾷ ἕστορι, ἐπίγειον
τε καὶ πτερόν, ἐπαείρεται καὶ πολυσφόνδυλον, θα
στορα δὲ, γαλεώτου καὶ πλωτόν, ὑμενόπτερον ὄν, οἷα
ταῖς ἰκτῖσι καὶ τετράξι κὰ νυκτερίσι τὰ πτερά.
τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ, ὧν πετώμενα οὐκ ἄν πρόσ
τοι ἀπορράζεται τῷ Λιβύλλῃ ἐκείνῳ. τὸ δὲ δλὴ
παντων ἑρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ ψάμμος τρέ
φει, ἡ δίψας ἐστὶν, ὅτις οὐ παύει μέχρις, ἐφ' ἧπερ ἂ
μοιτο, τὸ δῆγμα βίαιον, ἐὰν ἰὸν παχὺς, ὀδυνᾷ
μὲν ἀλλήκτους ἐπάγων ὀδύνας. ἐκκαίει τε γὰρ, κὰ
σήπει, ἢ πίμπρασθαι ποιεῖ, & βοᾶσιν, ὥσπερ οἱ
φ' ὕδατι κείμενοι. τὸ δ' μάλιστα κατα πόνου & κα
τατρύχον αὐτόν, ἐκεῖνό ἐστιν, ὁμώνυμον πάθος τοῦ
ἑρπετῷ, δίψῃσι γὰρ εἰς ὑπερβολήν. & τὸ παρα
δοξότατον, ὅσῳπερ ἂν πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον
ὀρέγονται τοῦ ποτοῦ, καὶ ἡ ἀνθρωμία πολὺ πλέον
ἀνατείνεται αὐτοῖς. οὐδ' ἂν σβέσειας ποτε τὸ δε
ψος, οὐδ' ἂν ἐν τῷ Νείλῳ αὐτὸν, ἢ ἐν Ἴστρῳ ὅλον ἐκ
πιεῖν παραλάβῃς, ἀλλὰ πρὸς ἐκκαύσεις ἐπάρδῃσιν
τῷ νόσῳ, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ κατασβέν
νύοι. λέγουσιν ἰατροὶ παῖδά τινα ἐκείνῳ τῷ πάθει
ἂν ἑαναι, παχὺν ἐν ἰῷ ὄντα, ἔπειτα ὀδυόμενον
ὑπὸ ποτῷ, ὀξυκίνητον γίγνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ
ἐνὸς, καθιστάμενον, καὶ ὧδε πλεῖστον διαχεόμενον,
ἐγὼ

ἐγὼ μὲν οὖν οὐδενὸς τῶν πεπονθότων εἶδον, μὴ δὲ, ὦ θεοί, ἴδοιμι οὕτω κολαζόμενον ἄνθρωπον. ἀλλ' ὅ δὲ ἐπέβλω τῇ Λιβύης τὸ παραπαν, οὐ ποιῶν, ἐπὶ γραμμὰ δέ τι ἤκουσα, ὅ μοι τῶν ἑταίρων τις ἔλεγεν αὐτὸς οὐδὲ σκιὰς ἀνεγνωκώς, ἀνδρὸς οὕτως ἀρθρωνότος. ὃς ἐκ Λιβύης, ἔφη, ἀπιὼν ὑπ' Αἴγυπτον, παρὰ τὴν μεγάλην Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν, οὐ γὰρ εἶναι ἄλλως, φάσκων δὴ πάσῃ φυτυχεῖν, πλὴν ὀλίγα, ἐπ' αὐτῷ δὴ κλύσματι, ἢ σύλλιμένι ἐφεσάναι, πλοῦσιον δὲ ὀλέθρου τρόπον. κινδυνάζεσθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον μὴ τινα, οἷον τὴν Ταύταλον γράφουσιν, ἐν λίμνῃ ἑστῶτα, καὶ ἀρυόμενον τὸ ὕδατος, ὡς πίοι δῆθεν. τὸ θεῖον δὲ, τὴν δίψαλλα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ, πεδιαπρεπῶς ἔχειν πολλὴ, καὶ τινας γωνίας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς καὶ ταχεῖαν τὸ ὕδωρ αὐτόθι, πλησίον ἢ ὡς κεῖθι, οἷα τῶν σροὺθῶν ἐκείνων, οὓς ἔφλυ θηρᾶν τὸν Γαράμαντας. γράφεσθαι δὲ πρὸς τὸν πίνακα, οὐχεῖον δὲ μὴ αὐτὸν εἶπεῖν.

Τοῖα πάσχοντ' οἶμαι μὴ Ταύταλον ἄνθρωπος ἰὸν
Μηδαμὰ κιμάσας δίψαλέῳ ὀδύνῃ,
Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πίθον ἐκ ἀναπλήσας,
Αἰῶν' ἐπαντλούσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι μὴ ἄλλα ἔπη τέτρακά ὅτι πρὸς τῶν ὠῶν, καὶ ὡς ἀναιρούμενα αὐτὰ, ἐλήφθη, ἀλλ' οὐκ ἔτι μέμνημαι ἐκείνων. συλλέγουσι δ' ἀρα τὰ ὠὰ, ἐπὶ σταδιαίοις πρὸς αὐτὰ οἱ πελάσκοι, οὐχ ὡς φαγεῖν μόνον,

ἀλλὰ καὶ σκόλυσι χρῶντες κρωβύλοις, καὶ ἐκπώμασι
ποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν, οὐ γὰρ ἔχουσι κεραμεύς·
ἀλλ' ἐν ψάμμῳ εἶναι τὴν γλῶ. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὑ-
ρεθείη, καὶ πῖλοι γίγνονται. δύο ἐκ τοῦ ὠοῦ ἑκά-
στου, ἐν γὰρ ἡμίτομον ἑκάτερον, ἀποχρῶν τῇ κεφα-
λῇ, πῖλος ὅτιμ. ἐκεῖ τοίνυν λεχῶσιν αἱ δρυάδες
παρὰ τὰ ὠά, καὶ ἐπειδὰν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος,
ἐκ τοῦ ψάμμου ὀρύξαντες, δάκνουσιν ἐν καρ-
δίαις μόνα. ὁ δὲ πάσχει ἐκεῖνα τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν
εἰρημένα, πίνων ἀεί, καὶ μᾶλλον δι' ὕδατος, ἢ πιμπλά-
μενον οὐδέποτε. ταῦτα οὖν, μὰ Δία, πρὸς Νίκαν-
δρον ἐγώ σοι, ὦ Φιλοπαμούμενε δι' ἐξήλθομεν,
οὐδ' ὅπως ὑμεῖς μάθοιτε, ὡς οὐκ ἀμελὲς γεγόνα-
τά μοι, φύσεις τῶν λιβυκῶν ἑρπετῶν εἰδέναι, ἀπα-
τρῶν γὰρ αὖ μᾶλλον ὁ ἔπαινος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰ-
δέναι ταῦτα, ὡς μὴ ἀμαθάνειν αὐτὰ μετὰ τέχ-
νης ἔχοιεν. ἀλλά μοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίου μὴ δυ-
σχεράνητε τὴν εἰκόνα θηρεύσειν οὖσαν, ὁμοίου τι μὴ
αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχουσι πρὸς
τὸ ποτόν, οἱ δ' ἀγθόντες ὑπὸ τοῦ διψάδος. ὅσῳ γὰρ
αὖ ὠδὶ πλέον παρέσω ὀλίγον ὑμᾶς, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέ-
γομαι τοῦ πράγματος, μὴ τὸ δίψος ἄρα ὑπερ-
καίειτά μοι, καὶ ἔοικα οὐδ' ἐμπλήσεσθαί ποτε τ
τοιούτου ποτοῦ, μὴ μάλα εἰκότως. ποῦ γὰρ αὖ οὕ-
τω διεξέλθοι τε καθαρῶς ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥστε
σύγγνωτε, εἰ δηχθεὶς καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἠδίσῳ
τούτῳ καὶ ὑγιεινοτάτῳ λόγῳ δήγματι, ἐμφορεῖμαι
χαυ-

χανδὸν, ὑποθεὶς τοῦ κρουνῷ τὴν κεφαλήν. εἴη μόνον μὴ ἀπολείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἀπορρέοντα, μὴ δὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως, κεχηνότα ἔτι, καὶ διψῶντα καταλιπεῖν, ὡς δίψος γε ἕνεκα τοὐμοῦ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν ἀεί. καὶ γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, κόρος οὐδεὶς τῶν καλῶν.

Διάλεξις πρὸς Ησίοδον.

Λυκίνου καὶ Ησιόδου.

Ἀλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναί σε, Ησίοδε, καὶ οὗτος παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς διάφνης αὐτός τε δεικνύεις, ἐν οἷς ποιεῖς. ἔνθεα γὰρ καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ ὑμεῖς πιστεύομεν οὕτως ἔχειν. ἐκεῖνο δὲ ἀπρῆσαι ἄξιον, τί δή ποτε προειπὼν ὑπὲρ σαυτοῦ, ὡς διὰ οὗτος λαβοῖς τὴν θεσπέσιον ἐκείνην ᾠδὴν παρὰ τῶν θεῶν, ὅπως κλείοις, καὶ ὑμνοίης τὰ παρεληλυθότα, καὶ θεσπίζοις τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πάνυ ἐντελῶς ἐξενήνοχας, θεῶν τε γενέσεις διηγούμενος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάους καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ καὶ ἐρώτος, ἔτι δὲ γυναικῶν ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικὰς, καὶ ὅσα περὶ πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου καὶ ἀμήτου καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως, τῶν ἄλλων ἁπάντων, θάτερον δὲ, καὶ ὃ χρησιμότερον ἦν τοῦ βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον ἐοικὸς, λέγω δὲ δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος οὗτος πᾶν λήθῃ πα

ραδέδωκας, οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Καλλ-
χαντα ἢ τὸν Τήλεφον, ἢ τὸν Πολύϊδον ἢ καὶ Φινέα
μιμησάμενος. οἱ μὲν δὲ παρὰ Μουσῶν τούτου τυ-
χόντες, ὅμως προεθέσπιζον, καὶ οὐκ ὤκνουν χρᾶν
τοῖς δεομένοις. ὥστε ἀνάγκη σοι, τῶν τριῶν τούτων
αἰτιῶν μιᾷ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω,
εἰ καὶ πικρὸν εἰπεῖν, οὐχ ὡς ὑποσχομένων σοι τῶν
Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνασθαι. ἢ
αἱ μὲν ἔδοσαν, ὥσπερ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ φθό-
νου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπον φυλάττεις τὴν
δωρεὰν, οὐ μεταδιδοὺς αὐτῆς τοῖς δεομένοις. ἢ
γέγραπται μέν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα πολλὰ, οὐδέ-
πω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας, οὐκ οἶδα,
εἰς ὃν καιρόν τινα ἄλλον τα μισυόμενος τὴν χρῆ-
σιν αὐτῶν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ οὐδὲ τολμήσαιμ' ἂν εἰ-
πεῖν, ὡς αἱ Μοῦσαι δύο σοι παρέξειν ὑποσχόμε-
ναι, τὸ μὲν ἔδοσαν, ἐξ ἡμισείας δὲ ἀνεκαλέσαν-
το τὴν ὑπόσχεσιν, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων γνῶ-
σιν, καὶ ταῦτα, πρότερον αὐτὴν ἐν τῷ ἔπει ὑπε-
σχημένας. ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου, Ησίο-
δε, ἢ παρ' αὐτοῦ σοῦ μάθοι τὶς ἄν; πρέπον γὰρ
ἄν, ὥσπερ οἱ θεοὶ δοτῆρες ἑαυῶν εἰσὶν, οὕτω δὲ καὶ
ἡμῖν τοῖς φίλοις, καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ πα-
σης ἀληθείας ἐξηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴσθε, καὶ λύειν ἡ-
μῖν τὰς ἀπορίας. Ησί. ἐνὴν μέν μοι, ὦ βέλτι-
στε, ῥᾳδίαν ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαί σοι περὶ ἁ-
πάντων, ὅτι μηδὲν ἐστι τῶν ἐρραψῳδημένων ὑπ'
ἐμοῦ

ἐμοῦ ἴδιον ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μουσῶν, καὶ ἐχρῆν σε
παρ' ἐκείνων τοὺς λογισμοὺς τῶν τε εἰρημένων καὶ
τῶν παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν. ἐγὼ δὲ ὑπὲρ μὲν
ὧν ἰδίᾳ ἠπιστάμην, λέγω δὲ τοῦ νέμειν καὶ ποιμαί-
νειν, καὶ ἐξελαύνειν καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν ἄλλων,
ὅσα ποιμένων ἔργα καὶ μαθήματα, δίκαιος ἂν
εἴην ἀπολογεῖσθαι, αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὑτῶν δωρεὰς,
οἷς τε ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται καλῶς
ἔχειν, μεταδιδόασιν. ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω πρὸς
σε καὶ ποιητικῆς ἀστυολογίας, οὐ γὰρ, οἶμαι, χρὴ
παρὰ τῶν ποιητῶν, οὐ τὸ λεπτότατον ἀκριβολο-
γουμένους, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν συλλαβὴν ἑκά-
στην ἐντελῆ πάντως τὰ εἰρημένα, κἂν εἴ τι ἐν τῷ
τῇ ποιήσεως δρόμῳ παραῤῥυὲν λάθῃ, πικρῶς τοῦ-
το ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι, ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν
μέτρων ἕνεκα καὶ τῇ εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν.
τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις, λεῖα ὄντα, οὐκ
οἶδ' ὅπως, παρεδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον, ὧν ἔ-
χομεν, ἀγαθῶν ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευ-
θερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν. καὶ τὰ μὲν
ἄλλα οὐχ ὁρᾷς, ὅσα τῇ ποιήσεως καλὰ, σκινδαλά-
μους δὲ, καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς
τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ,
οὐδὲ κατ' ἐμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἄλλοι τὰ
τοῦ ὁμοτέχνου τοῦ ἐμοῦ Ομήρου κατακνίζουσι, λε-
πτὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ ἅττα διε-
ξιόντου. εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμόσε χωρήσαντα τῇ αἰτίᾳ

τὴν ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀνά-
γνωθι ὦ οὗτος τὰ ἔργα μου, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴσῃ
γὰρ, ὅσα ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ μαντικῶς ἅμα καὶ
προφητικῶς προτεθέσπισαί μοι, τὰς ἀποβάσεις
προδηλοῦντα τῶν γε ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πρατ-
τομένων, καὶ τῶν παραλελειμμένων τὰς ζημίας.
καὶ τὸ, Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ, παῦροι δέ σε θηήσον-
ται. καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσαι τοῖς ὀρθῶς
γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νο-
μίζοιτο. Λυ. Οὗτος μὲν οὖν, ὦ θαυμαστὲ Ησίοδε, καὶ
πάνυ ποιμενικὸν εἴρηταί σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔ-
οικας τὴν τῶν Μουσῶν ἐπίπνοιαν, αὐτὸς οὐδ' ἀ-
πολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος. ἡμεῖς δὲ
οὐ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σοῦ καὶ τῶν Μου-
σῶν περιεμένομεν, ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, πολὺ μαν-
τικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοὶ, καὶ ἄριστα μαντεύ-
σαιντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν τοῦ
θεοῦ, εὐθαλῆ ἔσαι τὰ δράγματα. ἢν δὲ αὐχμὸς
ὑπολάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι, οὐδεμία μη-
χανὴ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθῆσαι τῷ δίψει αὐ-
τῶν. καὶ ὅτι οὐ μεσοῦντος θέρους, χρὴ ἀροῦν, ἢ οὐκ
ἄν τι ὄφελος γένοιτο, εἰκῇ ἐκχυθέντων τῶν σπερμά-
των, οὐδὲ ἀμᾷν χλωρὸν ἔτι τὸν στάχυν, ἢ κενὸν εὑ-
ρεθήσεσθαι τὸν καρπόν. οὐ μὴν οὐδ' ἐκεῖνο μαν-
τείας δεῖται, ὡς ἢν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρματα,
καὶ θεράπων μακέλλην ἔχων ὑπαφοροίη τῆς γῆς αὐ-
τοῖς, καταπτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατεδεῖται
τὴν

τὴν ἅπασαν τοῦ θέρους ἐλπίδα. τὰ γὰρ τοιαῦτα παραινέσεις μὲν καὶ ὑποθήκας λέγων οὐκ αὖ τις ἁμάρτοι, μαντικῆς δὲ πάμπολυ ἀφεστάναι μοι δοκεῖ, ἧς τὸ ὄργανον, τὰ ἄδηλα, κἀκ οὐδαμῆ οὐδαμῶς φανερὰ προγιγνώσκειν, ὥσπερ ἐκ τοῦ Μίνωϊ πρὸ εἰπεῖν, ὅτι σὺ τοῦ μέλιτος πίθῳ ὁ πατὴρ ὄψιν αὐτῷ ἀφανιεῖται, καὶ τὸ τοῖς Αχαιοῖς προμηνύσαι τὴν Απόλλωνος ὀργὴν τὴν αἰτίαν, καὶ τοῦ πλεκάτῳ ἔτει ἁλῶναι τὸ Ιλιον, ταῦτα γὰρ ἡ μαντικὴ. ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀναπθείη, ὅκαὐτοῦ φθαίοι κἀμὲ μαντιν λέγων, προορᾶν γὰρ, καὶ προθεσπιῶν, καὶ αὖθις Κασταλίας καὶ Δάφνης, καὶ τρίποδος Δελφικοῦ, ὅτι αὖ γυμνὸς τοῦ κρούσαντος τὸ θεῖνος ἦν τις, ὕοντος προσέτι, ἢ χαλαζῶντος τοῦ θεοῦ, ἢ πίαλος οὐ μακρὸς ὤν πεσεῖται τοῦ τοιούτῳ, καὶ τὸ ἔτι γε τούτου μαντικώτερον, ὅτι καὶ θέρμη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἰκός, ὤν λυμήσεται. καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον αὖ εἰκῆ μεμνῆσθαι. ὥστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφοβ, ἐκείνου δὲ, ὃ εἰρήκας τὴν ἀρχήν, ἴσως παραλέλεχθαι ἄξιον, ὡς οὐδὲν ἧττον δεῖ τῶν λεγομένων, ἀλλά τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοι τὰ μέτρα, οὐ παύουσα οὐδὲ ἐκείνη βέβαιος οὖσα. οὐ γὰρ αὖ τὰ μὲν ἐπετέλει τὰ ὑποσχημένων, τὰ δ' ἀτελῆ ἀπολίμπανεν.

Πλοῖον ἢ Εὐχαί.

Λυκίνου, Τιμολάου, Σαμίππου & Ἀδειμάντου.

Ουκ ἐγὼ λεγον, ὅτι θᾶττον τὸν γύπας ἕωλος νεκρος, ἢ φανερῶς κείμενος, ἢ θεαμά τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον δηλαδὴ, λέγειν εἰς Κόρινθον δεῦρο ἀπενεγκεῖν θέοντα ἀπιόντας, δηλαδὴ οὕτω φιλοθεάμων σύγε, & ἄοκνος τὰ τοιαῦτα. Τι. τί γὰρ ἔδει κῆ ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, τυφόμενον οὕτως ὑποφυγόντα ναῦν, καὶ πέρα τοῦ μέτρου δὴ τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν. οἶμαι δὲ & σφῶ, σέ τε κῆ Σάμιππον τουτονί, μή ποτ' ἄλλό τι δεῖ ἄστεος ἥκειν, ἢ ὀφομένους τὸ πλοῖον. Λυ. νὴ Δία, κῆ Ἀδείμαντος ὁ Μυρρινούσιος εἵπετο μετ' ἐμοῦ, ἀλλ' οὐκ οἶδ', ὅπου νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀπολαβὼν γὰρ ὁ πλοῦς πλήθει τῶν θεατῶν. ἄχρι μὲν γὰρ τοῦ νεὼς ἅμα ἤλθομεν, κῆ αὐτόντος δὴ αὐτῷ, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε πρόεις, μετὰ σὲ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἐγὼ, εἶτ' ἐγὼ μετ' ἐκεῖνον ἐγένομεν αὐτῷ ἀμφοτέραις. καί με δηλαδὴ τὸ ἀκρόβαθρας ὅλης παρέπεμψε, χειραγωγῶν τοσοῦδε μόνον, αὐτοπόλητος αὐτὸς ὤν, τὸ ἀπὸ τούτου δὲ οὐκέτ' αὐτὸν εἶδον, οὔτε γνῶδον, οὔτε ἐπεὶ κατελκύσαμεν. Σά. οἶδα ὦ Λυκῖνε, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλειπες; ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο μειράκιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τιὼ καθαρὰν ὀθόνιον γυμνὸν ὑποζωννύς, καὶ δηλαδὴ μόνον

δὴ

ὃν τὸν ὄπισθεν τοῦ κώμου, ἐπ' ἀμφότερα τὸ μετώπου ἀπεγμωλίων. εἰ τοίνυν ἐγὼ Δημάνδου οἶδα, οἶμαι, γλαφυρὸν οὕτω ἐκεῖνο θέαμα ἰδὼν, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, τὸν ἐκγομώσω τὸ πλοῖον, πρίσας δ' ἀκρύων, ὥσπερ εἰώθει, ταχύ δ' ἀκρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ὃν τὰ ὀρωπικά. Λυ. ἀλλὰ ὁ πάνυ καλὸς, ὦ Σαμπτε, ὁ μειρακίσκος ἔδοξέ μοι, ὡς αὖ Δημάνδου ἐκπλῆξαι. ὦ τοσοῦτοι Ἀθλητῆσι καλοὶ ἔποντο, ὡσανεὶ δὴ ἐλεύθεροι, σωμύλοι τὸ φθέγμα, παλαίστρας ἀκριβῶς ἐπεοντες, οἷς μὴ παρὰ δ' ἀκρύσαι οὐκ ἀγχυνές. οὗτος δὲ πῶς τῷ μελανχρους εἶναι, μὴ πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν, μὴ ἐφθέγξω ὡς ἐσυρμόν τι, καὶ σωμέχες καὶ ἐπίτροχον, Ἑλλησὶ μὲν, ὃν τὸ πάτριον δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ φωνῆς τόνῳ. ἦ κόμη δὲ, καὶ ὃν τὸ ὄπισθεν ὁ πλόκαμος σωεσπειραμένος οὐκ ἐλεύθεριόν φησιν αὐτὸν εἶναι. Τι. οὔκουν μὲν δὴ γε ἀγροικίας, ὦ Λυκῖνε, σημεῖόν ἐστιν Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι παῖδες αὐξανόμενοι, ἐς τε πόδας τὸ ἐφηβικόν. ἐν Παλλήνῃ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι, κομᾶν οὕτως γέροντας, ἀναδυομένους κρώβυλον, ὑπὸ τεττίγι χρυσῷ ἀνειλημμένον. Σα. σύγε, ὦ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀναμιμνήσκεις τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοιμίῳ πολὺ τὴν ἀρχαίαν ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἴωσιν, ὁπότε οἱ τότε σωαπωκίδωσαν. Τι. ἀτὰρ ὦ Σαμπτε, νῦν ἀνεμνή-

σθην, ὁπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Αδείμαντος, ὅτε παρὰ τὸν ἱστὸν ὑπὲρ πολὺ ἔστημεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν Βυρσῶν τὰς ὑπὲρβολὰς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κάλων, εἶτα ὑπὲρ τοῦ κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα, τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον. Σαλ. οὖ γε λέγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐν ταῦθα, καραδοκεῖν αὐτὸν, ἢ ἐθέλεις, ἐγὼ αὖθις ἐπανείμι ἐς τὸ πλοῖον. Τι. μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐωμεν, εἰκὸς γὰρ ἤδη παρεληλυθέναι ἐκεῖνον, ἀκροβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέθ' ἡμᾶς εὑρεῖν ἐδύνατο, εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν Αδείμαντος, καὶ δέος οὐδὲν, μὴ ἀκρλειφθεὶς ἡμῶν ἀκρβουκοληθῇ. Λυ. ὁρᾶτε, μὴ σκαιὸν ᾖ, φίλον ἀκρλιπόντας, αὐτοὺς ἀπιέναι, βαδίζωμεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίππῳ οὕτω δοκεῖ. Σαλ. καὶ μάλα δοκεῖ, ἢν πως ἀνεῳγυῖαν τὴν παλαίστραν ἔτι καταλάβωμεν. ἀλλὰ μεταξὺ τῶν λόγων, ἡλίκη ναῦς, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς τὸ μῆκος, εὖρος δὲ, ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα τούτου, καὶ ἀκρ τοῦ καταστρώματος ἐς τὸν πυθμένα, ἢ βαθύτατον κατὰ τὸν ἄντλον, ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι. τά δ' ἄλλα, ἡλίκος μὲν ὁ ἱστὸς, ὅσην δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν, οἵῳ δὲ προτόνῳ κέχρηται, καὶ συνέχεται. ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστηκεν ἠρέμα καμπύλη, χρυσοῦν χοινίσκον ὑπὲρκειμένη, καταντικρὺ δὲ, ἀνάλογον ἡ πρώρα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω ἀκρμηκυνομένη, τὴν ἐπώνυμον τοῦ νηὸς θεὸν ἔχου-

ρα,

σα, τῶν ἵππων, ἐκατόρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαὶ, καὶ τὸ ἱσίου τὸ παράσιον πυραυγές, καὶ πρὸ τούτων, αἱ ἄγκυραι καὶ τροφεῖα καὶ πόδια-γωγεῖς, καὶ αἱ μετὰ τῶν πρύμναν οἰκήσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε. καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος τὸ πέλαγος αὖ τις εἰκάσειεν. ἐλέγετο δὲ καὶ τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὡς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον πρὸς τροφήν. κἀκεῖνα πάντα μικρός τις ἀνθρωπίσκος, γέρων ἤδη, ἔξωθεν τὸ λεπτὸν κάμακι τὰ τυλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων, ἐδόκει γάρ μοι ἀναφαλαντίας οὗτος, Ἥρων, οἶμαι, τοὔνομα. Τι. θαυμάσιον τὸν τέχνην, ὡς ἔφασκον οἱ ἐμπλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφός, ὥσπερ ὁ Πρωτέας. ἠνύσατε δὲ, ὅπως ἀπὸ τοῦ κατήγαγε τὸ πλοῖον, οἷα ἔπαθον πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀετὸς αὐτὸν ἔσωσεν; Λυ. οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νεὼς ἤδη ἀπ' αὐτῆς ἀναφυσαίμην. Τι. ὁ ναύκληρος αὐτὸς ἀπηγεῖτό μοι. χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ πάνυ μιλησίας ἀνέξιος. ἔφη δὲ ἀκμὴ τῇ Φάρῳ ἀπάραντας οὐ πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἑβδομαίους ἰδεῖν τὴν Ἀκάμαντα, εἶτα ζέφυρου αὐτιπνεύσαντος, ἀπενεχθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδῶνος, ἐκεῖθεν δὲ, χειμῶνι μεγάλῳ, δεκάτῃ ὕδη Χελιδονέας, δι' ἀπὸ Αὐλῶνος ἐλθεῖν, ἔνθα δὴ πόδα μικρὸν ὑποβρυχίους δοῦναι ἅπαντας. οἶδα δέ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελιδονέας, ἡλίκον τὸ τοῦ τόπου αἴνισται τὸ κῦμα, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν λίβα, ὁπόταν ὦσι λάβῃ

τοῦ νότου. μετ' ἐκεῖνο γὰρ δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Γαμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυκιακῆς θαλάσσης, καὶ ὁ κλύδων ἅτε ἀπὸ πολλῶν ῥευμάτων περὶ τοῦ ἀκρωτηρίου σχιζόμενος, ἀπόξυροι δέ εἰσι πέτραι καὶ ὀξεῖαι, παραθηγόμεναι τοῦ κλύσματι, καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν. ὃ τὸ κῦμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τοῦ σκοπέλου. τοιαῦτα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι καὶ νυκτὸς οὔσης, καὶ ζόφου ἀκριβοῦς, ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τοὺς θεοὺς, πῦρ τε ἀναδεῖξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καί τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τοῦ καρχησίου, καὶ κατευθῦναι τὴν ναῦν ὑδὶ τὰ λαιὰ ἐν τῷ πέλαγος, ἤδη τοῦ κρημνῷ προσφερομένην. τοὐντεῦθεν δὲ ἅπαξ τῆς ὀρθῆς ἐκπεσόντας, διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας, ἑβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ, πρὸς ἀντίους τοὺς ἐτησίας πλαγιάζοντας, ἐν Γειραιᾷ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀποσυρέντας ἐν τὸ κάτω, οὓς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ τὸν Μαλέα πλεύσαντας, ἤδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ. Λυ. νὴ Δία, θαυμάσιόν τινα φῂς κυβερνήτην τὸν Ηρωνα, ἢ τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς τοσοῦτον ἀπεσφάλη τῆς ὁδοῦ. ἀλλὰ τί τοῦτο, οὐκ Αδείμαντος ἐκεῖνός ἐστι; Τι. πάνυ μὲν οὖν Αδείμαντος αὐτὸς, ἐκβοήσωμεν οὖν. Αδείμαντε, σέφημι, τὸν Μυῤῥινούσιον, τὸν Στροβίχου. Λυ.

δυοῖν

δυοῖν θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται, Δαμοίμαντος γὰρ, οὐκ ἄλλος τίς ἐστι. παύσομαι σαφῶς ὁρῶ, καὶ θοιμαδὸν αὐτὸν, καὶ τὸ βάδισμα ἐκείνου, καὶ φωχρὸν ἡ κουρά. ἐπιτείνωμεν ὅμως τὸν πρεσβύτατον, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν. ἢν μὴ τοῦ ἱματίου λαβόμενοί, σε ἐπιστρέψωμεν, ὦ Δαμοίμαντε, οὐχ ὑπακούσεις ἡμῖν ἐμβοῶσιν; ἀλλὰ νὴ φρονίζοντί γε ἔοικας ὑπὲρ σωφροσύνης τινὸς, οὐ μικρὸν, οὐδ' ὀλίγα καταφρόνημα πράγματος, ὡς δοκεῖς, ἀνακυκλῶν.

Δαμ. οὐδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, χαλεπὸν, ἀλλὰ με καινή τις γνώμη μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθοῦσα, παρακούσαι ὑμῶν ἐποίησεν, ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαν τὸν λογισμὸν ἀναβλέποντα. Λυ. τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν, εἰ μή τις ὀλίγων πάνυ ἀῤῥήτων. καί τοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶδα, καὶ σέγειν μεμαθήκαμεν. Δαμ. ἀλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς, οὕτω γὰρ μειρακιωδῶς ὑμῖν δόξει τὸ φρόνημα. Λυ. μῶν ὀρωπικόν τί ἐστιν; ὃ δὲ γ' οὐδὲ ὅσον ἀμυήτοις ἡμῖν ὀλιγορρυσεῖς, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ λαμπῇ καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.

Δαμ. οὐδαμῶς, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλά τινα πλοῦτον ἐμαυτῷ ἀνεπλασάμην, ὃν κρυπτὸν μακαρίαν οἱ πολλοὶ καλοῦσι, καί μοι γ' ἀκμὴν ἐπὶ τῶν εἰσιόντων καὶ τρυφῆς ἐπέσκηπτε. Λυ. ἐκφυῶ τὸ πρόχειρότατον ὄνομα, κοινὸς Ἑρμᾶς, φασι, καὶ ὃν μέσον κατατίθει φέρων τὸν πλοῦτον. ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος, φίλους ὄντας, τοῦ Δαμοίμαντος τυ-

φῆς. Αδέι. ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ εὐ τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεί σε, ὦ Λυκῖνε, κατέστησα εὐ τὸ ἀσφαλές. περιμετροῦντος γάρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ μέγεθος, οὐκ οἶδ', ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε. ἰδὼν δ' ὅμως τὰ πάντα, ἠρόμην τινὰ τῶν ναυτῶν, ὁπόσην ἀπφέρει ἡ ναῦς τῶν δεσπότῃ ὡς ὑπὲρ τὸ πολὺ κατ' ἔτος ἕκαστον τῆς μισθοφορίαν. ὁ δέ μοι, δώδεκα, ἔφη, Αττικὰ τάλαντα, εἰ πρὸς τοὐλάχιστόν τις λογίζοιτο. τοὐντεῦθεν οὖν ἐπανιὼν, ἐλογιζόμην, εἴ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν εἶναι, οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τοὺς φίλους. καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκέτας ἐκπέμπων. εἶτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων οἰκίαν τὲ ἤδη ᾠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ, μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν Ιλισσὸν ἐκείνην, τὴν πατρῷαν ἀφεὶς, καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη καὶ ἵππους. νυνὶ δὲ ἤδη καὶ ἔπλεον, ὑφ' ἁπάντων εὐδαιμονιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φοβερὸς τοῖς ναύταις, καὶ μονονουχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν εὐθετίζοντι, καὶ εὐ λιμένα πόῤῥωθεν ἀπβλέποντι ἐπιστὰς, ὦ Λυκῖνε, κατέδυσας τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνέτρεψας εὖ φερόμενον τὸ σκάφος, οὐρείῳ τῆς εὐχῆς τῶν πνεύμαματι. Λυ. οὐκοῦν ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου, ἄπαγε πρὸς τὸν στρατηγὸν, ὥς τινα πειρατὴν, ἢ καταποντιστὴν, ὃς τηλικοῦτον ναυάγιον εἴργασμαι,

καὶ τοῦτα, φῶ γῦ, κ᾽ τῶν ἐκ Πειραιῶς ὃν τὸ ἄστυ. ἀλλ᾽ ὅρα, ὅπως παραμυθήσομαί σου τὸ πάθημα. ὥστε γὰρ, εἰ βούλῃ, καλλίω ἢ μείζω τοῦ Αἰγυπτίου πλοῖα ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγιστον, οὐδὲ καταδεδυκότα δυνάμενα, καὶ τάχα σοι ὠφελήσει ὁ Αἰγύπτου, κατ᾽ ἔτος ἕκαστον, σιταγωγήσαντα σιταγωγίαν. καὶ ὦ ναυκλήρων ἄριστε, δῆλος εἶ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενησόμενος, ὡς γὰρ, ἐπὶ ἑνὸς πλοίου τοσούτου δεησόμενος ὤν, παρήκουσας βοώντων, εἰ ὠφήσεσθαι πρὸς τοῦτο, τριάρμενα ὠνήσασθαι καὶ αὐώλεθρα, οὐδὲ ὄψει δήπου τοὺς Φίλους. σὺ μὲν δὴ πλοίου ὦ Βέλτιστε, ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεῖ καθεδούμεθα, ἢ ἐκ τοῦ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέοντας ἀνακείνοντος, εἴ που τὸ μέγα Δεξιμάχου πλοῖον, τῶν ἴσων τοῖς ὄγδοον. Δε. ὁρᾷς, δ᾽ ἐκ τούτων ὠκνουν εἰπεῖν, ἃ γὰ γνώσου, εἰδὼς, ὅτι γὰ γέλωτα καὶ σκώμματα ποιήσεταί μου τῶν ὀνείρων. ὥστε ὦ τὰς μικρὸν, ἐς ἃ ὑμεῖς προχωρήσητε, ἀπλοῦν σῦμα πάλιν ὦδῖ ἢ νεὼς, πολὺ γὰρ ἄμεινον, τοῖς ναύταις προσλαλεῖν, ἢ ὑφ᾽ ἡμῶν καταγελᾶσθαι. Λυ. μηδαμῶς, ἐπεὶ σωμεμυήσομεθά σοι καὶ αὐτοὶ ὑπὲρ σαύτου. Δε. ἀλλὰ ὑφαιρήσω τῶν ἀκροάθραν, προεισελθών. Λυ. οὐκοῦν ἡμεῖς γε προσνήξομεθ᾽ ὑμῖν. μὴ γὰρ οἷον σοὶ μόνῳ εἶναι ῥᾴδιον, τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε πριαμένῳ μήτε ναυπηγησαμένῳ, ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν, ὧδε πολλοὺς τοσούτους ἀκμῆτας δυνάσθαι νεῖν.

ζας ἔχε, κἀγὼ σιωπήσομαί σοι. Λυ. ἀλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας δεῖ ἐγγυητῆς ἐποιησάμην, ὡς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χρυσίου. καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα μέτρια, τὸ μειράκιον ἢ τὸ ὡραῖον ἀποπνιγήσεται ἄθλιον, νεῖμον οὐκ ἐπισάμενον. Τι. θάρρει ὦ Λυκῖνε, οἱ ἀδελφῖνοι γὰρ αὐτὸ ὑποδιώτου, δίοισουσιν ὥστε τὼ γλῶ. ἢ νομίζῃς κἀθαρωδὸν μέν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀκλαβεῖν τὸν μισθὸν αὐτὶ δελφῖνος, καὶ νεκρόν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ὥστε δελφῖνος ὁμοίως πομπιδῆναι, τὸν δὲ Ἀρειμανίου οἰκέτην, τὸν νεώνητον ἀποφήσειν δελφῖνος ὄντως; Ἀδ. καὶ σὺ γὰρ Τιμόλαε μιμῇ Λυκῖνον, καὶ ἐπιμετρεῖς τῷ σκώμματι, καὶ ταῦτα, εἰσηγητὴς αὐτὸς γενόμενος. Τι. ἄμεινον γὰρ ἦν, πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καί τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνορύξειν, ὡς μὴ πράγματα ἔχοις ἐκ τοῦ πλοίου, μετατιθεὶς χρυσίον ὂν τὸ ἄχυ. Ἀδ. δῦ λέγεις, ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν τὸν λίθινον, ὃς ὄντιν ἡμῖν γε τῇ αὐλῇ, μύριμνοι χίλιοι ἐπισήμου χρυσίου. ὄνθυς οὖν κατὰ τὸν Ἡσίοδον, οἶκος τε πρῶτον, ὡς αὖ ἐπισημότατα οἰκοῖλω. καὶ τὰ πόδε τὸ ἄχυ πάντα ὠνησάμην ἤδη, πλὴν ὅστε Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ, καὶ γε Ἐλευσῖνι, ὅστε ὥστε θαλῆται, καὶ πόδε τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἰσθμια ἐπιδημήσαιμι, τὸ Σικυώνιον πεδίον. καὶ ὅλως, εἴ που τί ἦν σωτηρίας ἢ γύνδρον ἢ δύκαρπον γε τῇ Ἑλλάδι,

λι, ταῦτα γὰρ ὀλίγῳ Δημιμάντου ἔστω. ὁ χρυσὸς ὁ κοῖλος, ἡμῖν ἐμφανεῖν, τὰ δὲ ἐκπώματα, οὐ κοῦφα, ὡς τὰ Ἑκεκρωτους, ἀλλὰ διπάλαντον ἕκαστον τὸ ὁλκῆ. Λυ. εἶτα πῶς οἰνοχόον ὀρεξεῖ πλῆρες οὕτω βαρὺ ἔκπωμα, ἢ σὺ διέξει παρ' αὐτοῦ ἀμογητί, οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιόν τι βαρος ἀναδιδόντος; Δημ. ἄνθρωπε, μή μ' ἀνάλυε τῷ ὄχλῳ· ἐγὼ δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι, καὶ τὰς κλίνας χρυσᾶς, εἰ δὲ μὴ σιωπήσει, καὶ σὲ διακόνους αὐτους. Λυ. ὅρα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδᾳ, ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ ποτὸν, χρυσὸς γένηται, καὶ πλουτῶν, ἄθλιος ἀπόλῃ, λιμῷ διαφθαρείς πολυτελεῖ. Δημ. τὰ σὰ ῥυθμιεῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκῖνε, μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν αὐτὸς αὐτῆς. ἐοδὲς ὦδε τούτοις ἄλουργὶς, καὶ ὁ βίος οἷος ἀβρότατος, ὕπνος, ἑφ' ὅσον ἥδιστος. φίλων πρόσοδοι καὶ διαπύσεις, καὶ τὰ ἅπαντα ὑποπήγασιν καὶ προσκυνεῖν. καὶ οἱ μὲν ἐωθεν πρὸς ταῖς θύραις αὖ καὶ κάτω πεδιπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεαίνετος καὶ Δημοκράτης οἱ παῦν. καὶ προσελθοῦσί γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἀξιοῦσι, θυρωροὶ ἐπὰν ἐφεστῶτος, δυμεγέθεις βαρβαροι προσαραξαντα τὸν μέτωπον δυθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐτοὶ ποιοῦσιν. ἐγὼ δὲ, ὁπόταν δύξῃ, προκύψας, ὥσπερ ὁ ἥλιος, ἐκείνων μὲν ὀλίγων ὑπολέψομαι φίλους, εἰ δέ τις πρῆξις, οἷος ἐγὼ πρὸ τοῦ θησαυροῦ, φιλοφρονήσομαι ὥρᾳ, καὶ λουσάμενον ἥκειν κελεύσω

τὴν ὥραν ὑδὲ τὸν δεῖπνον. οἱ δὲ ἀφπνιγήσονται οἱ πλόσιοι, ὁρῶντες ὀχήματα, ἵππους, καὶ παῖδας ὡραίους, ὅσον δυχιλίους, ἀξ ἁπάσης ἡλικίας, ὁ, τι πόρρω τὸν ἀνθηρότατον. εἶτα δεῖπνα ὡδὶ χρυσᾶ, ὀυτελὴς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ οὐ κατ' ἐμέ. τάσειχος μὲν ἀξ Ιβηρείας, οἶνος δὲ ἀξ Ιταλίας, ἔλαιον δὲ ἀξ Ιβηρείας καὶ τὸν ὄξος, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὄψα πάντα τὰ χθόνια, καὶ σῦς ὑὴ λαγὼς, καὶ ὅσα πίωα, ὄρνις ἐκ Φάσιδος, ὑὴ ταὼς ἀξ Ινδίας, ὑὴ ἀλεκτρυὼν Νομαδικός. οἱ δὲ σκυβάζοντες ἕκαστα, σοφισταί τινες, πρὸς πέμματα ὑὴ χυμοὺς ἔχοντες. εἰ δέ τινι προπίοιμι, σκύφον ἢ φιάλιον αἰτήσας, ὁ ἐκπιὼν ἀναφορέτω καὶ τὸ ἔκπωμα. οἱ δὲ νεῶν πλόσιοι, πρὸς ἐμὲ ἴροι, ὑὴ προσαίτου ἁπλαδὴ ἅπαντες. ὑὴ οὐκ ἔστι τὸν ἀργυροῦν πινάκιον ἢ τὸν σκύφον ὧν ὁ εἰρέτης διώκοιτο γὰν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα, ἐπειδὰν ὁρᾷ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς ἀργύρῳ τοσούτῳ χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ' ἐμοῦ δαίρεται τάδε· ἐξ αὐ, αἱ μὲν δεκανομαὶ, ἡ μὲν μυῶν ἕκαστον δραχμαὶ, ἕξ δὲ μὲν ἀσῶν ἑκατὸν, ἕξ δὲ μυρίκων ἥμισυ τούτων. δημόσια δὲ ὁ κάλλιστος θέατρα καὶ βαλανεῖα, καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸν Δίπυλον ἥκειν, κἀντεῦθά που λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματι μεγάλῳ τοῦ ὕδατος, ὡς τὸ πλοῖόν μου πλησίον ὁρμεῖν, καταφανὲς ὂν ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ, τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι μεδίμνους ἐπισήμου χρυσίου παραμετρῆσαι τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα

λεῦσα αὖ, Τιμολάῳ δὲ πρέντε χοίνικας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀκρεμαγμένην καὶ ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μου τὴν εὐχήν. οὐδὲν ἐβουλόμην βιῶναι τὸν βίον, πλουτῶν εὖ ὑπερβολὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόνως χρώμενος. εἴρηκα, καί μοι ὁ Ερμῆς τελεσιουργήσειεν αὐτά. Λυ. οἶσθα οὖν ὦ Αδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀκρ λεπτῆς κρόκης ὁ παῖς οὑτοσὶ Πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἢν ἐκείνη ἀκρρραγῇ, πάντα οἴχεται, καὶ ἄνθρακές σοι ὁ θησαυρὸς ἔσται; Αδέι. πῶς λέγεις ὦ Λυκῖνε. Λυ. ὅτι, ὦ ἄριστε, ἄδηλον, ὁπόσον χρόνον βιώσεις πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν, εἰ ἔτι παρακειμένης σοι τῆς χρυσῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀκρυσθέσασθαι τοῦ ταὼ ἢ τοῦ Νομάδος ἀλεκτρυόνος, ἀκρφυσήσας τὸν ψυχίδιον ἄπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκεῖνα καταλιπών; ἢ ἐθέλεις, καταριθμήσομαί σοι οὐδὲ μὲν αὐτίκα, πρὶν ἀκλαῦσαι τοῦ πλούτου, ἀκρθανόντας, γνίους δὲ καὶ ζῶντας ἀκρτερηθέντας, ὧν εἶχον, ὑπό τινος βασκανοῦ πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γάρ που τὸν Κροῖσον καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους γενομένους, ἐκπεσόντας γὰρ βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων. ἵνα δέ σοι καὶ τούτους ἀφῶ, τό, τε ὑγιαίνειν ἐχέγγυον οἴει σοι γενήσεσθαι καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὁρᾷς πολλοὺς τῶν πλουσίων, κακοδαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων, οὐδὲ μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, γνίους δὲ τυφλοὺς, ἢ τῶν γὰρ τοσθίων τὶ ἀλ-

γοῦντας; ὅτι μὴν γὰρ οὐκ αὖ ἔλαιον, πλατῶν δίς τὸ σῶτον πλῶτον, ὅμοια πάσχειν φανομαίχῳ ζῷ πλοσίῳ, ☞ θηλώσεσθαι, ὡς ἐκεῖνο, σὺ οἶδα, κἄν μὴ εἴπωμεν. ἐῶ λέγειν, ὅσους ὦμβολὰς οἶδα μετὰ τοῦ πλόου, ☞ λῃστὰς, ☞ φθόνον ☞ μῖσος παρὰ τῶν πολλῶν. ὁρᾷς, οἷον σοι πράγμα τῶν αἴτιος ὁ θησαυρὸς γίγνεται; Αδ. ἀεί σύ μοι, ὦ Λυκῖνε, ἐπισφαλὲς αἴτιος, ὥστε οὔτε τῷ χοινικίδα ἐπὶ λήψῃ, οὐ τέλος μου ζῇ δυχῆς ἐπιρεαίζων. Λυ. ὀρθῶς μὲν ἥδη λέγεις καὶ πολλοὺς τῶν πλουσίων ἀναδύῃ, ☞ ἀνανα λεῖς τῷ ὑπόχεσιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη ὁ Σαμπτος δύ χου. Σω. ἐγὼ δὲ, Ηπειρώτης γάρ εἰμι, Αρκὰς, ἐκ Μαντινείας, ὡς ἴσε, ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσομαι γενέσθαι, ἢν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀδωίαν. οὐδὲ μικρολογήσομαι πρὸς σὸν θεούς, θησαυρὸν αἰτῶν, κῆ μεμετρημένον χρυσίον, ἀλλὰ, δωύαντα γὰρ ἅπαντα οἱ θεοὶ, κῆ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, ☞ ὁ νόμος ζῇ δυχῆς, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδ' ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς ἐκείνων πρὸς οὐδενὶ ἀνανδυόντων, αἰτῶ δὴ Βασιλεὺς γένεσθαι, οὐχοῖος Αλέξανδρος ὁ Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖος ἢ Μιθεδάτης, ἢ εἴ τις ἄλλος, ἐκδιξαμένου τὴν βασιλείαν πρὰ πατρὸς, ἢ ἄρξαι. ἀλλά μοι, τὸ πρῶτον ἀπὸ λῃστείας ἀρξαμένῳ, ἐταῖροι καὶ συνωμόται, ὅσον τριάκοντα, πιστοὶ μάλα ☞ πρόθυμοι γένεσθαι, εἶτα κατ' ὀλίγον, τριακόσιοι πεφοίντοι ἡμῖν, ἄλλοι ἐπ' ἄλλους, εἶτα χίλιοι, ☞ μετ' οὐ πολὺ μύριοι, ☞

καὶ τὸ πᾶν, εἰς πέντε μυριάδας, τὸ ὁπλιτικόν. ἱππεῖς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. ἐγὼ δὲ, χειροτονητὸς ὑφ' ἁπάντων προκριθεὶς, ἄρχων ἄριστος εἶναι δόξας, ἀνθρώπων ἡγεῖσθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι, ὡς τοῦτό γε αὐτὸ ἤδη μεῖζον εἶναι τῶν ἄλλων βασιλέων, ἅτε ἀρετῇ προχειρισθέντα τῆς στρατιᾶς ἄρχειν, οὐ κληρονόμον γενόμενον, ἄλλου πονήσαντος εἰς τὴν βασιλείαν, ἐπεὶ τοῦ Ἀδειμάντου θησαυρῷ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτο. καὶ τὸ πρᾶγμα οὐχ ὅμοιον ἡδὺ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι' αὐτοῦ κτησάμενος τὴν δυναστείαν. Λυ. παπαὶ, ὦ Σάμιππε, οὐδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων σύ γε ἤτησας, ἄρχειν ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὴ προκριθεὶς ὑπὸ τῶν πεντακισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῖν ἡ Μαντίνεια θαυμαστὸν βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρέφουσα. πλὴν ἀλλὰ βασίλευε, καὶ ἡγοῦ τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμει τό, τε ἱππικὸν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας, ἐθέλω γὰρ εἰδέναι, οἷ βαδιεῖσθε τοσοῦτοι ὄντες, ἐς Ἀρκαδίας, ἢ ὑπὸ τίνας ἀθλίους πρώτους ἀφίξεσθε. Σά. ἄκουε ὦ Λυκῖνε, μᾶλλον δὲ, εἴ σοι φίλον, ἀκολούθει μεθ' ἡμῶν, ἵππαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀφφανῶ. Λυ. ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χαίριν οἶδά σοι, καὶ ὑποκύψας εὖ τὸ Γερσικὸν, προσκυνῶ σε, περιαγαγὼν εὖ τοὐπίσω τὼ χεῖρε, τιμῶν τὴν τιάραν, ὀρθὴν οὖσαν, καὶ τὸ διάδημα, σὺ δὲ τῶν ἐρρωμένων τούτων τινὰ ποίησον

ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ σοι ἀληθῶς ἄριππός εἰμι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπίβλω ἵππου ἐν ὄψει πω τοῦ χρόνου. διὰ τοῦτο, μὴ τοῦ χαλινοῦ ἐποτρύνοντος, καταπίσω ἔγωγε, συμπαθῶ γὰρ τῇ τύρβῃ, τοσαύτας ὁπλὰς, ἢ καὶ θυμοειδὴς ὁ ἵππος ὤν, διέγνωκέ με, τὸν χαλινὸν ἐν λακκῷ, ὃν μέσους οὗτος πολεμίους, ἢ λείπει καταλιθωσάμενος πρὸς τὸ ἐφίππειον, εἰ μέλλω μύειν τε αὖθις, καὶ ἔξεσθαι τοῦ χαλινοῦ. Αλέ. ἐγώ σοι, ὦ Σάμππε, ἡγήσομαι τῶν ἱππέων, Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω. δεῖ καιρὸς δ' αὖ εἶναι τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεδίμνοις ἀργυρίου ὠνησάμενος χρυσίου. Σά. καὶ αὐτὸν ὁρῶμεν, ὦ Αλείμαντε, οὕτω ἱππωτικὸν, εἰ δέξονταί σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτῳ δοκεῖ, ὦ ἱππεῖς, Αλείμαντον ἱππαρχεῖν, αἴρετε νάτω τὴν χεῖρα. ὁρᾶτον, ὡς ὁρᾷς, ὦ Αλείμαντε, ἐχειροτόνησαν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῶν ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιόν, οὗτοι δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ ὀνωνύμου τετάξεται. ἐγὼ δὲ ἐν μέσῳ, ὡς νόμος βασιλεῦσι Πέρσαις, ἐπεὶ δὲ αὐτοὶ συμπαρεμβοήσειν αὐτοῖς βούλονταί τινες. πρεσβύμην δὲ ἤδη τὴν ἀσπίδα Κορίνθου, ἀφ' ἧς ὀρεινῆς, ἐπὶ ξυλλημνοῖ τοῦ Βασιλείου Διί. καπειδὰν τὰ ἐν τῇ Ελλάδι πάντα χειρωσώμεθα, οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν τὰ ὅπλα, τοσούτοις οὖσιν, ἀλλ' ἀπὸ νῦν κρατήσομεν, ὥσπερ ἀπὸ τῆς τριήρους, καὶ τοὺς ἵππους ἐς τὰς ἱππαγωγοὺς ἐμβιβάσαντος,

τες, πρὸς κεύασαι δ' ἐν Κεγχρεαῖς καὶ σῖτος ἱκανὸς, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, καὶ τἆλλα πάντα, διαλάβωμεν τὸν Αἰγαῖον ἐν τὴν Ιωνίαν. εἶτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι εὐσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες, ῥᾳδίως ἄρχοντας ἀπολιπόντες, προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας, διὰ Καρίας, εἶτα Λυκίας καὶ Γαμφυλίας, καὶ Γισίδων, καὶ τὴν παραλίου καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ὑπὲρ τὸν Εὐφραίτην ἀφικώμεθα.

Λυ. ἐμὲ, ὦ Βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατράπην τὴν Ελλάδος κατάλιπε, δειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πολὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἡδέως ὑπομείναιμι. σὺ δὲ ἔοικας ὑπὲρ Αρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχιμα φῦλα, καὶ τὴν τοξικὴν εὔστοχα. ὥστε ἄλλῳ παραδοὺς τὸ δεξιὸν, ἐμὲ Αντίπατρόν τινα ἔασον ὑπὲρ τὴν Ελλάδος, μή με καὶ διαπείρῃ τις ὀϊστῷ, ἄθλιον βαλὼν ἐν τὰ γυμνὰ, περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα ἡγούμενόν σοι τὴν φαλαγγος. Σά. ἀπεδιδράσκεις ὦ Λυκῖνε τὸν κατάλογον, δειλὸς ὤν. ὁ δὲ νόμος, ἀποτετμῆσθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις λιπὼν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφραίτην ἤδη ἐσμὲν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔζευκται, καὶ κατόπιν ὁπόσα διεληλύθαμεν, ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ πάντα ὑπάρχοι κατέχουσιν, ὑπ' ἐμοῦ ἑκάστῳ ἔθνει ἐπεισαχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασι, τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τοσούτῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἶτα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαξόμενοι, σὺ πρῶτος ὦ Λυκῖνε διάβαινε, τὸν δεξιὸν ἄγων, εἶτα ἐγὼ, καὶ μετ' ἐμὲ οὑτοσὶ Τι

μόλαος. ὠθῶ πᾶσι δὲ, τὸ ἱππικὸν ἄγε σὺ ὦ Ἀδεί-
μαντε. καὶ διὰ μὲν τῆς Μεσοποταμίας οὐδεὶς ἀπήν-
τηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἑκόντες, αὐτούς τε καὶ
τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρησαν. καὶ ὠθῶ Βα-
βυλῶνα ἐλθόντες, ἀπροσδόκητοι παρῄλθομεν εἰς
τὸ εἴσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ Βασι-
λεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων ἤκουσε τὴν
ἔφοδον, εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρα-
σκευάζεται, ἱππέας τε ὅτι πλείστους μεταπεμ-
πόμενος, καὶ τοξότας καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλ-
λουσι δ' οὖν οἱ σκοποὶ, ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη μυ-
ριάδας τοῦ μαχίμου συνειλέχθαι, καὶ τούτων εἴ-
κοσιν ἱπποτοξότας, καί τοι οὔπω ὁ Ἀρμένιος πά-
ρεστιν, οὔτε οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκοῦν-
τες, οὔτε οἱ ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίων, καὶ
προαστείων τῆς ἀρχῆς, οὕτω ῥᾳδίως τοσαύτας μυ-
ριάδας κατέαξε. καιρὸς οὖν ἤδη, σκοπεῖν ἡμᾶς
ὅ, τι χρὴ ποιεῖν. Ἀδέι. ἀλλ' ἐγὼ μὲν φημι δεῖν ὑ-
μᾶς, τὸ πεζὸν, ἀπιέναι τὴν ὠθῶ Κτησιφῶντος, ἡ-
μᾶς δὲ, τὸ ἱππικὸν, αὐτοῦ μένειν, τὴν Βαβυλῶνα
διαφυλάξοντας. Σά. ἀπὸ δειλιᾷς καὶ σὺ ὦ Ἀδεί-
μαντε, πλησίον τοῦ κινδύνου γενόμενος. σοὶ δὲ τί
δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε. Τι. ἁπάσῃ τῇ στρατιᾷ Βαδί-
ζειν ὠθῶ τοὺς πολεμίους, μὴ δὲ περιμένειν, ἐς ἂν ἄ-
μεινον παρασκευάσωνται, πανταχόθεν αὐτοῖς
συμμάχων προσγενομένων. ἀλλ' ἕως ἔτι καθ' ὁ-
δόν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ὑπαχειρῶμεν αὐτοῖς. Σα.

εὖ

σὺ λέγεις, σὺ ὦ τί, ὦ Λυκῖνε, δοκιμάζεις; Λυ. ἐγώ σοι φράσω, ἐπειδὴ κεκμήκαμεν, σωτόνως ὁδὸν ὄντων, ὁπότε κατήειμεν ἔωθεν ὃν τὴν Πειραιᾶ, καὶ νῦν δὲ ἤδη τριάκοντά που σταδίους πεπορεύμεθα, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, καὶ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα, φαίνεται δέ που ὑπὸ τὰς ἐλαίας, ὑπὸ δὲ αὖ γραμμένης σκιᾶς καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἶτα οὕτως ἀνασώσαντας πορεύεσθαι, καὶ αὖθις τὸ λοιπὸν ὃν τὸ ἄστυ. Σά. ἐπὶ γὰρ Ἀθηναίους ὦ μακάριε εἶναι δοκεῖς, ὃς ἀμφὶ Βαβυλῶνα, καὶ δὴ περὶ τῶν τειχῶν, καὶ τοσούτοις στρατιώταις κάθησαι, πόλεμον πολέμου διανοούμενος. Λυ. ἀπεμνησας, ἐγὼ δὲ νήφειν ὤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸν φανεῖσθαι τὴν γνώμην. Σά. πρόσειμι δή, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἀνδρὸς ἀγαθοὶ καὶ τοῖς κινδύνοις ἕσεσθε, μὴ ὃ πολλάκις τὸ πάτριον φρόνημα, ἤδη γάρ που καὶ οἱ πολέμιοι ὑπολαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὴ σιώθημα ἔσω, Ἐνυάλιος, ὑμεῖς δὲ, ἐπειδὰν σημαίνῃ ὁ Σαλπιγκτὴς, ἀναλάξαντες, καὶ τὰ δόρατα κρούσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπέγεσθε συμμίξαι τοῖς φαντίοις, καὶ φθέγγεσθαι τὸ ἐξολυμάτω, ὡς μὴ δὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίζεσθαι αὐτοῖς δοκοῦντες. καὶ ἐπειδὴ ὃν χεῖρας ἤδη συνελήλυθαμεν, τὸ μὲν ὀνώνυμον καὶ ὁ τῆς μόλαος ἐπρέψαντο σὺν καθ' αὑτοὺς, Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ, ἰσόπαλον ἐπῆρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς φὴν αὐτοῖς, ἡ δὲ ἴππος ἅπασα φὴν

βαρβαίρων ὑπὲρ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥστε ὦ Λυκῖνε, αὐτός τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνου, καὶ τοῖς μετὰ σαυτοῦ πρακελεύου διέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν. Λυ. ὦ τοῦ τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἱππεῖς ἅπαντες, καὶ μόνος ὑπὸ τήδειος αὐτοῖς ἔδοξα ἐπελαύνεσθαι. καί μοι δοκῶ, ἢν βιάζωνται, αὐτομολήσειν, προσδραμὼν ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι πολεμοῦντας ὑμᾶς καταλιπών. Σα. μηδαμῶς, κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος. ἐγὼ δ', ὡς ὁρᾷς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προσκαλεῖται γάρ με, καὶ ἀναδῦναι, πάντως αἰσχρόν. Λυ. νὴ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτοῦ, βασιλικὸν γὰρ, καὶ τὸ τρωθῆναι περὶ τοῦ ἀρχῆς μαχόμενον. Σα. εὖ λέγεις, ὑπὸ πόλαιον μέν μοι τὸ τραῦμα, καὶ οὐκ εἰς τὰ φανερὰ τοῦ σώματος, ὡς μὴ δὲ τὴν οὐλὴν ὕστερον ἄμορφον γενέσθαι. πλὴν ἀλλὰ ὁρᾷς, ὅπως ἐπελάσας, μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν λόγχην ἀφείς; εἶτα τὴν κεφαλὴν ἀπετεμὼν, καὶ ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυνούμενος ὑφ' ἁπάντων. οἱ βάρβαροι προσκυνείτωσαν ἡμῖν, κατὰ τὸν Ελλήνων νόμον ἄρξω, εἷς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ὑπὲρ τούτοις ἄρα γνώσεῖτε, ὅσας μὲν πόλεις ἐπωνύμους ἐμαυτοῦ οἰκιῶ, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω, ἑλὼν κατὰ κράτος, αἵ ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχήν. ἁπάντων δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλούσιον μετελεύσομαι, ὃς ὅμορος ἤδη ὤν μοι, ἐξέωσε τοῦ ἀγροῦ, ὑπὸ βαίνων κατ' ὀλίγον ἐς τὸ εἴσω

τῶν

τῶν ὁρῶν. Λυ. πεπαυσο ἤδη ὦ Σάμππε, καιρὸς γάρ, σε ἤδη μὴ νφινικηκότα ζηλικαύτῳ μάχῳ, φὴ βαβυλῶνι δυωχεῖσθαι τὰ ὠνίνια, ἐκτάδη γὰρ, οἶμαί, σοι ἡ ἀρχὴ, Τιμόλαον δὲ φ' ὧν ἔφη μέρει δύχεσθαι, ὅπερ αὖ ἐθέλει. Σά. τί δ' ὄν, ὦ Λυκῖνε, οἷά σοι ἡ τῆ ὠτα δοκῶ; Λυ. πάνυ πολύ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ὧν πονώτερα καὶ βιαιότερα τῶν Αδειμαύτου, ὧν ὅσων ἐκεῖνος μὴ ἐτρύφα διτάλαντα χρύσεα ἐκπώματα πρότεινων τοῖς συμπότοις, σὺ δὲ μὴ ἐπιτρώσκου μονομαχῶν, μὴ ἐδεδίεις, καὶ ἐφρόντιζου νύκτωρ, μὴ μεθ' ἡμέραν. ὁ μόνος γάρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερὰ ἦν, ἀλλὰ καὶ ὧν βελαὶ μυρίαι, καὶ φθόνος παρὰ τῶν συμόντων, καὶ μῖσος καὶ κολακεία. Φίλος δὲ ὀλεῖς ἀληθὴς, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα δύνοι δοκοῦσι τοῦ ἐν. ἀκτόλαυσις μὲν γε ὀδὲ ὄναρ τῶν ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον, καὶ πορφυρεὶς χρυσῷ ποικίλη, καὶ παινίαι λόγκη πρὸς τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι πολλοὶ ὄντες, τὰ δ' ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδίαι πολλαί. καὶ ἡ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων πέμπουσι δεῖ, ἢ δικάζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς νικῶσιν ὧν τάγματα. ὧν ἤτοι ἀφέσηκέ τι ἔθνος, ἢ ἐπελαύνοσί τινος τῶν ἔξω τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι δὲν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι, καὶ ὅλως, ὑπὸ πάντων μᾶλλον, ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ δυσαρεστίζεσθαι. μὴ γὰρ δὴ καὶ τόδε ὡς οὐ παπεινὸν, ὅτι μὴ νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ἰδιώταις, μὴ ὁ πυρετὸς ὁ δημόσιος σε βα

σιλέα ὄντα, οὐδὲ ὁ θάνατος δέδιε τοὺς δορυφόρους, ἀλλ' ὑπὲρ στὰς, ὁπόταν αὐτῷ δοκῇ, ἄγει οἰμώζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ διάδημα. σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς, καταπεσὼν, ἀναίσπαστος ἐκ τοῦ Βασιλείου θρόνου τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπει, τοῖς πολλοῖς ἰσότιμος, ἐλαυνόμενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλην μακρὰν, ἢ πυραμίδα εὔγραμμον, τὰς γωνίας ἀπολιπὼν, ἐκπρόθεσμα καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα. εἰκόνου δὲ ἐκεῖναι καὶ νεὼς, οὓς ἀνιστᾶσιν αἱ πόλεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ' ὀλίγον ἀπορρεῖ, καὶ ἄπεισιν ἀμελούμενα, ἢν δὲ καὶ ὅτι μάλιστα ὑπὲρ πλεῖστον παραμένῃ, τίς ἔτι ἀπόλαυσις ἀναισθήτῳ αὐτῶν γενομένῳ; ὁρᾷς, οἷα μὲν ζῶν ἔτι ἕξεις πράγματα, δεδιὼς καὶ φροντίζων καὶ κάμνων, οἷα δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται; ἀλλ' ἤδη σὸν, αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλῃ τούτους, ὥσπερ εἰκὸς, ἄνδρα σύνετον, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα. Τι. σκόπει γοῦν ὦ Λυκῖνε, εἴ τι ὑπὲρ λήψιμον εὔξομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐθύναι τὶς δυνηθείη. χρυσὸν μὲν οὖν, καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ Βασιλείας καὶ πολέμους, καὶ δείματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ εἰκότως διέβαλεν, οὐκ αἰτήσομαι, ἀβέβαια γὰρ ταῦτά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλὰς ἔχοντα, καὶ πλέον τοῦ ἡδέως τὸ ἀνιαρὸν ἐν αὐτοῖς ἦν. ἐγὼ δὲ βούλομαι, τὸν Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δοῦναί τινας δακτυλίους τοιούτους

τὴν

τῶν δυσαμμαχίαν, ἵνα μὴ, ὥστε ἀεὶ ἐρρῶσθαι, καὶ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα, καὶ ἄτρωτον εἶναι καὶ ἀπαθῆ, ἕτερον δὲ, ὡς μὴ ὁρᾶσθαι τὸν πολυθέμενον, οἷος ὢν ὁ τοῦ Γύγου, τὸν δέ τινα, ὡς ἰσχύειν ὥσπερ ἀνδρας μυείους, καὶ ὅ, τι ἂν ἄχθος ἅμα μυρίοι κινῆσαι μόλις δυνάμενον, τοῦτο μεῤῥᾳδίως μόνον ἀναπίθεσθαι, ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι, πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀρθέντα. καὶ πρὸς τοῦτό μοι εἶναι δακτύλιόν τινα, καὶ μὴν καὶ ὄνυπνον καταπαῦσαι, ὁπόσους ἂν ἐθέλω, καὶ ἅπαντα θύραν προσιόντι μοι ἀνοίγεσθαι, χαλωμένου τοῦ κλείθρου, καὶ τοῦ μοχλοῦ ἀφαιρουμένου, ταῦτα ἀμφότερα ἐς δακτύλιον δυνάσθω. τὸ δὲ μέγιστον, ἄλλος τις ἔσω ὑμῶν πᾶσιν ὁ ἥδιστος, ὡς ὁράσμιον εἶναί με, πολυθέμενον παισὶ τοῖς ὡραίοις, καὶ γυναιξὶ, καὶ δήμοις ὅλοις, καὶ μυδιῶντα εἶναι ἀνέρασον, καὶ ὅτῳ μὴ ποθεινότατος ἐγὼ, καὶ ἀνάσσομα, ὥστε πολλὰς γυναῖκας, οὐ φορούσας τὸν ὄρθωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτὰς, καὶ τὰ μεράκια ἐμμενέναι μοι, καὶ ὀλυμαίονα εἶναι δυκεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑποροφῶν, κἀκεῖνα ὑπὸ λύπης ἀπολυόθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον ἢ Ὕλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χῖον εἶναί με, καὶ ταῦτα παῦτα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μὴ δὲ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια, νέον ἐκ νέου γιγνόμενον διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἑπτακαίδεκα ἔτη ἀεὶ ἀποδυόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα,

πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν αὐτὰ τῶν ἄλλων, οὐ ὅσον ἀνοί-
γειν τε τὰς θύρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τοὺς φύ-
λακας, καὶ ἀθέατος εἶναι εἰσιών. εἰ δέ τι γὲν Ἰνδοῖς ἢ
Ὑπερβορέοις θέαμα παράδοξον, ἢ κτῆμα τίμιον, ἢ
ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἡδέα, οὐ μεταστειλάμενος,
ἀλλ' αὐτὸς ὑπὲρ πετόμενος, ἀπέλαυον ἁπάντων οὐ-
κόρον. καὶ ἐπεὶ γρὺψ, ὑπόπτερον θηρίον, ἢ φοῖνιξ, ὄρ-
νεον γὲν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο
ἑώρων αὖ, καὶ τὰς πηγὰς δὲ τὰς Νείλου μόνος αὖ
ἠπιστάμην, καὶ ὅσον τῆς γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴ τινες ἀν-
τίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον
ἔχοντες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν καὶ σελήνης, καὶ
αὐτοῦ ἡλίου ῥᾳδίως αὖ ἔγνων, ἀπαθὴς ὢν τοῦ πυ-
ρί. καὶ τὸ πάντων ἥδιστον, αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι οὐ-
Βαβυλῶνα, τίς γὲν ἵκησεν Ὀλύμπια, καὶ ἀριστήσαν-
τα, εἰ τύχοιμι γὲν Συρίᾳ, δειπνῆσαι γὲν Ἰταλίᾳ. εἰ
δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφα-
νοῦς, πέτρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ὑπὲρ τετρίφ-
θαι τὸ κρανίον, τούς τε αὖ φίλους εὖ ποιεῖν, ὑπὲρ-
χέαντα κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἴ
τις ὑπερόπτης εἴη, ἢ τύραννος πλούσιος ὑβριστὴς,
ἀράμενος αὐτὸν, ὅσον ὑπὲρ σταδίους εἴκοσιν, ἀφῆκα
φέρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδικοῖς δὲ ὁμι-
λεῖν ἀκωλύτως αὖ ἐξῇ, εἰσιόντα ἀθέατον, κοιμίσαν-
τα ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ κἀκεῖνο
ἦν, τοὺς πολεμοῦντας ὑπὲρ σκοπεῖν, ἔξω βέλους ὑ-
περαιωρούμενον. καὶ εἰ δόξειέ μοι, προσθέμενος αὖ

τοῖς

τοῖς πεπημωμένοις, καὶ μόνους οὐ κρατοῦντας, νικᾶν παρεῖχον τοῖς φθόνοις, ἀναστρέφασιν ἀπὸ τῆς πύλης. Ἐπὶ τὸ ὅλον, ὡσανεὶ ἐποιούμεν αὖ τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ ὡσὰν τὰ ἐμὰ λῶ, κὴ θὲς ἐθάκωσι τοῖς ἄλλοις. ὅσον ἡ ἄκρα δυσαιμονία δῆι, μήτε ἀπολέσθαι, μήτε ὠφελουλθῶσαι δυσαμάκη, καὶ μᾶλλιστα μεθ' ὑγείας φὴ μακρῷ τοῦ βίῳ. τί αὖ αἰτιάσαιο, ὦ Λυκῖνε, τὴ δυχῆς; Λυ. οὐδ' ἐγώ, ὦ Τιμόλαε. οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς, φὴ ἀντιοῦσθαι αὐθρὶ πλουῶ, ἐπὶ τὸ μυείους τῶν ἰχνῶ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνο θρήσομαί σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες φὴ τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅστε ἀσθρέπτης, γέροντα ἤδη καὶ ἀθρα, οὕτω παρακεκινηκότα τῶν γνώμων, ὡδὶ δακτυλίου μακροῦ ἐχούμενον, ὅρκ ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τοῦ δακτύλῳ δυναμένον, ἑτέρασον πᾶσι, κὴ ταῦτα, φαλακρὸν ὄντα, καὶ τῶν ῥῖνα σιμόν. ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε οὐχ ἕις δακτύλιον ἅπαντα ταῦτα δύνατάί σοι, ἀλλὰ τοσούτους πεπημένον βαδίζῃ, τῶν ἀρίστων ἐφορτισμένον κὴ δάκτυλον ὄνα, μᾶλλον δὲ ἀσθρπαίει ὁ ἀριθμός, ἐπὶ δεύσει καὶ τῶν δεξιὰν σωεπιλαβεῖν. καί τοι γνὸς τὸν ἀναγκαιοτάτου πόσου δεῖ, ὃς πεπιθέμενόν σε, πάυσει μωραίνοντα, τῶν πολλῶν ταύτων κήρυζαν ἀπρεπίζας, ἢ τὸν μὲν ἐπὶ ὁ ἐλλέβορον ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωρότερος ποθείς. Τι. ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκῖνε, καὶ αὐτὸς δύξει τι ἤδη ποτὲ, ὡς αὖ μάθωμεν, οἷα αὐτήσεις ἀπεπίληπτα. Ἐπὶ ἐγκλητα, ὁ συκοφαντῶν τὸν ἄλ-

λους. Λυ. ἀλλ' οὐ δέομαι εὐχῆς ἐγὼ, ἥκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸν Δίπυλον, καὶ ὁ Βέλτιστος οὑτοσὶ Σαλμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν. καὶ σὺ ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ ὠνεβάλλουσι σταδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς ποιοῦντες. ἄλλως τε οὐκ ἂν δεξαίμην, πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον, ὑπηνέμιόν τινα πλοῦτον ἀνιαθῆναι, μετ' ὀλίγον ψιλὴν τὴν μαλαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν ἡ εὐδαιμονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος οἴχηται ἀποπταμένος, αὐτοὶ δὲ καταβαντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ὀνείρατος ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ὠδῖ τῆς οἰκίας εὑρίσκητε, ὥσπερ οἱ τοῦ βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγῳδοὶ, ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου, λιμώττοντες οἱ πολλοὶ, καὶ ταῦτα, πρὸ ὀλίγου Αγαμέμνονες ὄντες, ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ ὠδῖ τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὁπόταν δέῃ σε τὸν αὐτὸν παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ, τῆς πτερώσεως διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, χαμαὶ βαδίζειν, ἀπολέσαντα τοὺς δακτυλίους ἐκείνους ἅπαντας, ἀποῤῥυέντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο ἱκανὸν, αὐτὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἠτήσατε, τοιούτοις οὖσι, καὶ ταῦτα, φιλοσοφίαν ἐπαινοῦντες.

Τραγοπο-

Ποδάγρᾶ, Χόρα, Ποδάγρας, Ἀγγέλα,
Ἰατρῶν τῇ Βασανίῳ.

Ὦ στυγνὸν ὄνομ', ὦ θεοῖς συγούμενον,
ὦ ποδάγρα, πολυσγάκτε, κωκυτᾶ τέκνον,
ὡς γαρ τάρα κλυθμῶσιν ἐν βαθυσκίοις
Μεγαιρᾶ Ἐριννὺς γαστρὸς ἐξεγείναθ',
μαζοῖσί τ' ἐξέθρεψε, κ' πικρῶ βρέφει
εἰς χεῖλος ἐστάλαξεν Ἀλκητῶ γάλα,
τίς τ' ἐνσώνυμόν σε δαιμόνων ἀρᾶ
εἰς φῶς ἀνῆκεν; ἦλθεν ἀνθρώποις βλάβη,
εἰ γὰρ τεθνεῶσιν ἀμπλακημάτων τίσις
βροτῶν ὀπηδεῖ, τ' ἐσορᾶσαν ἐν φάει,
ὃ ταὐτὸν ἦν πόδοῖσιν, ἐδ' ἰξίονα
τροχῶ στρόβιλον, ἐδὲ Σίσυφον πέτρῳ
ἔδει κολάζειν ἐν δόμοισι Πλατέως,
ἁπλῶς τ' ἀνάτας οὐ κακῶς δ' ἐσορακότας,
τοῖς σοῖς πόδεσσι πᾶσιν ἀρθρονικδέσιν πόνοις,
ὡς μ' ὁ λυπρὸν, κ' ταλαίπωρον δέμας,
χειρῶν ἀπ' ἄκρων, εἰς ἄκρας ποδῶν βάσεις,
ἔχθει φαύλῳ, τῇ πικρῷ χυμῶ χολῆς,
ὠδύνατι βιαίῳ τῶδε δάσφιγγον πόρος
ἔσηκε, κ' μεμυκὸς, ὥστε ἰνες πόνος.
ἀλλ' ἐγχωρεῖ δ' ἐπ' αὐτῷ, διάπυρον βρέχε καπνῷ,
δίναισι φλογμῶν σάρκα πυρπολουμένην,
ὁποῖα κρητὴρ μέσος Αἰτναίου πυρὸς,
ἢ Σικελὸς αὐλὼν ἁλιπόρου δάσφάγος,
ὅτ' ὀνσεξέλικτα κυματόρμους,

σήραγξι πετρῶν σκολιὸς εἱλεῖται κλυδών.
ὦ δυστέκμαρτον πᾶσιν ἀνθρώποις τέλος,
ὡς εἰς μάτην σε πάντες ἀμφιθάλπομεν,
ἐλπίδι ματαίᾳ μωρὰ βουκολούμενοι.

Χο. ἀνὰ Δίνδυμον Κυβήσης,
Φρύγες γένθεον ὀλολυγὴν
ἁπαλῷ τελοῦσιν Αττει.
καὶ πρὸς μέλος κεραύλου,
Φρυγίου κατ' οὔρεα Τμώλου,
κῶμον βοῶσι Λυδοί.
πραπλήγες δ' ἀμφὶ ῥόπτροις
κελαδοῦσι, Κρητὶ ῥυθμῷ
νόμον εὐὰν Κορύβαντες.
κλάζει δὲ βρίθουσα σάλπιγξ,
Αρεϊ κρέκουσα θούρῳ
πολεμηΐαν Ατην.
ἡμεῖς δὲ σοὶ Ποδάγρα,
πρώταις ἔαρος γὰρ ὥραις,
μύσαι τελοῦμεν οἴκτους,
ὅτε πᾶς χλοητόκοισι
ποίαις τέθηλε λειμὼν,
ζεφύρου δὲ δγόδρεα πνοαῖς
ἁπαλοῖς κομᾷ πετήλοις,
ἁ δὲ δύσγαμος κατ' οἴκους
μερόπων θροεῖ χελιδὼν,
καὶ νύκτερος καθ' ὕλαν,
τὸν Ιτυν στένει διακρύοις

Ατθὶς

Ατθὶς γόοις ἀηδών.

Γο. ὤμοι πόνων ἀρωγὸν, ὦ τρίτου ποδὸς
μοῖραν λελογχὸς βάκτρον, ἐξέρει δέ μου
βαίσιν τρέμουσαν, καὶ κατίθυνον τρίβον,
ἴχνος τε βαιὸν ὡς ὑπαστήσω πέδῳ.
ἔγειρε τλῆμον γῦμα δεμνίων ἄπο,
καὶ λεῖπε μελαθρων τὴν ὑπώροφον στέγην.
σκέδασον δ' ἀπ' ὄσσων νύχιον ἀέρος βάθος,
μολὼν θύραζε, καὶ πρὸς ἡλίου φάος,
ἀθόλωτον αὖραν πνεύματος φαιδροῦ σπάσον.
δέκατον γὰρ ἤδη οὗτος πρὸς πέμπτῳ φαίει,
ἐξ οὗ ζόφῳ σύγκλειστος, ἡλίου δίχα,
οὐναῖς ἐν ἀστρώτοισι τείρομαι δέμας.
ψυχὴ μὲν οὖν μοι, καὶ προθυμία πάρα,
βάσεις ἀμείβειν ὠθὶ θύρας ὡρμημένῳ,
δέμας δὲ νωθρὸν οὐχ ὑπηρετεῖ πόθοις.
ὅμως δ' ἐπείγου θυμὲ γιγνώσκων, ὅτι
πτωχὸς ποδαγρῶν, περιπατεῖν μὲν αὖ θέλῃ,
καὶ μὴ δύνηται, οὗτον ἐν νεκροῖς τίθει.
ἀλλ' εἶα,
τίνευ γὰρ οἵδε βάκτρα νωμῶντες χεροῖν,
κάρηνα φύλλοις Ακτέας καταστεφεῖς,
τίνα δαιμόνων ἄγουσι κωμαστὴν χορόν;
μῶν Φοῖβε Γαιὰν, σὸν γεραίρουσι σέβας;
ἀλλ' οὐ στέφονται Δελφίδος φύλλῳ Δάφνης.
ἢ μή τις ὕμνος Βακχείων κωμάζεται;
ἀλλ' οὐκ ἔπεστι κισσίνη σφραγὶς κόμαις.

τίνες ποθ' ἡμῖν ὦ ξένοι βεβήκατε;
αὐδᾶτε, καὶ πρόεσθε νημερτῆ λόγον.
τίς δ' ἐστιν, ἣν ὑμνεῖτε, λέξατ' ὦ φίλοι.
Χο. σύ δ' ὢν τίς, ἡμᾶς, καὶ τίνων προσεννέπεις;
ὡς γάρ σε βάκτρον καὶ βάσις μηνύετον,
μύστην ὁρῶμεν τῆς ἀνικήτου θεᾶς.
Γο. εἷς εἰμι κἀγὼ τῆς θεᾶς ἐπάξιος.
ταὶ μὲν Κυπρίαν Αφροδίταν,
σταγόνων προπεσοῦσαν ἀπ' αἰθέρος,
ἀνεθρέψατο κόσμιον ἁρμογάν,
ἅλιος ἐνὶ κύμασι, Νηρεύς.
τάν δ' Ὠκεανοῦ παρὰ παγαῖς,
Ζηνὸς πράκοιτιν Ολυμπίου
λευκώλενον, εὐρέσι κόλποις
Ηραν ἐτιθήνατο Τηθύς.
κορυφαῖσι δὲ κρατὸς ἐν ἀφθίτου,
ἐλόχευσε κόρης ἄτρομον φυὰν
Κρονίδας, μέγ' ἄριστος Ολυμπίων,
τὰν ἐγρεκύδοιμον Αθαναν.
τάν δ' ἡμετέραν θεὸν ὀλβίαν,
ὁ γέρων λιπαραῖσιν ἐν ἀγκάλαις
πρώταν ἐλόχευσεν Ο φίων.
ὅτ' ἐπαύσατο μὲν σκότιον φάος,
ἀνέτειλέ τε λαμπέτις ἠὼς,
καὶ παμφαὲς ἀελίου σέλας,
τότε καὶ Ποδάγρας ἐφάνη κράτος.
ὅτε γὰρ λαγόνων σε τεκοῦσα

Μοῖρα,

Μοῖρα, Κλωθὼ τότ' ἔλουσεν,
ἐγέλασεν ἅπαν σέλας οὐρανοῦ,
μέγα δ' ἔκτυπεν εὔδιος αἰθήρ.
τὴν δ' εὐγλαγέτοις ἐνὶ μαζοῖς,
ἐνόλβος ἐθρέψατο Πλούτων.
Πο. τίσι δ' ἐν τελεταῖς ὀργιάζει πεσπόλους;
Χο. οὐχ αἷμα λάβρον πεσχέομεν ἀκρ στόματος σιδάρου,
οὐ τριχὸς ἀφέτου λυγίζεται στροφαῖσιν αὐχὴν,
οὐδὲ πολυκρότοις ἀστραγάλοις πέπληγε νῶτα,
οὐδ' ὠμὰ λακιστὰ κρέα σιτούμεθα ταύρων.
ὅτε δὴ πτελέας ἔαρι βρύει τὸ λεπτὸν ἄνθος,
ὁ πολυκέλαδος κόσσυφος ὠδῖ κλάδοισιν ᾄδει,
τότε δὲ μελέων ὀξὺ βέλος πέπηγε μύσαις,
ἀφανὲς, κρύφιον, δεδυκὸς ὑπὸ μυχοῖσι γύων,
πόδα, γόνυ, κοτύλην, ἀστραγάλους, ἰσχία, μηροὺς,
χεῖρας, ὠμοπλάτας, βραχίονας, κόρωνα, καρπούς,
ἐσθίει, νέμεται, φλέγει, κρατεῖ, πυροῖ, μαλάσσει,
μέχρις ἂν ἡ θεὸς τὸν πόνον ἀκρφυγεῖν κελεύσῃ.
Πο. εἷς ἄρα κἀγὼ τῶν κατωργιασμένων
ἔλαθον ὑπαρχων, τοι γὰρ ἡκέτω πρευμενὴς
δαίμων φανεῖσα, σὺν δ' ἐγὼ μύσαις ὁμοῦ
ὕμνων κατάρξω, τὸ ποδαγρῶν ᾄδων μέλος.
Χο. σίγα μὲν αἰθὴρ, καὶ νήνεμος ἔστω,
καὶ πᾶς ποδαγρῶν εὐφημείτω.
ἴδε, πεὸς θυμέλας κλινοχαρὴς
βαίνει δαίμων, σκίμπωνι βάσιν στηριζομένη.
χαίροις μακάρων πολυπραοτάτη,

καὶ σοῖς πεπόλοις ἵλαος ἔλθοις,
ὄμματι φαιδρῷ, δοίης δ' πόνοις λύσιν ὠκεῖαν,
ταῖς δ' εἰαρηναῖς ὥραις. Ποδάγρα.
τίς τὴν ἀνίκητόν με δεσπότιν πόνων,
οὐκ οἶδε ποδάγραν τῶν ὠδὶ χθονὸς βροτῶν;
ἣν ὅτε λιβάνων ἀτμὶς ἐξιλάσκεται,
ὅτε χυθὲν αἷμα βωμίοις παρ' ἐμπύροις,
οὐ ναὸς ὄλβου περικρεμὴς ἀγάλμασιν.
ἣν ὅτε Παιὰν φαρμάκοις νικᾷν σθένει,
πάντων ἰατρὸς τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν,
οὐ παῖς ὁ Φοίβου πολυμαθὴς, Ἀσκληπιός.
ἐξ οὗ γὰρ ἐφύη πρῶτον ἀνθρώποις γένος,
τολμῶσι πάντες τοὐμὸν ἐκβαλεῖν σθένος,
κυκῶντες ἀεὶ φαρμάκων τεχνήματα,
ἄλλος γὰρ ἄλλην ἐπ' ἐμὲ πειράζει τέχνην.
τρίβουσιν ἀρνόγλωσσα καὶ σέλινα μοι,
καὶ φύλλα θριδάκων, ἐνομαίαν ἀνδραχνήν,
ἄλλοι πράσιον, οἱ δὲ ποταμογείτονα.
ἄλλοι κνίδας τρίβουσιν, ἄλλοι σύμφυτον.
ἄλλοι φακοὺς φέρουσι σὺν ἐκ τελμάτων,
σταφυλίνον ἑφθὸν, οἱ δὲ φύλλα Περσικῶν,
ὑοσκύαμον, μήκωνα, βολβὸς, σίδα,
ψύλλιον, λίβανον, ῥίζαν ἐλλεβόρου, νίτρον,
τῆλιν μετ' οἴνου, γυρίνην, κολλάμφακον,
κυπρισσίνην κικῖδα, γύριν κριθίνην,
κράμβης ἀπέφθου φύλλα, γύψον ἐκ Γάρου,
σπυράθους ὀρείας αἰγὸς, ἀνθρώπου κόπρον,

ἄλευρα

ἄλδυρα κυάμων, αὖθ' Ασὶς λίθος.
ἔψεσι φρυάς, μυγαλᾶς, σαύρας, γαλᾶς,
βαβαιχές, ὑαίνας, βραγελάφους, ἀλώπεκας.
ποῖον μέταλλον ὁ πεπείρατα βροτοῖς,
τίς δὲ χυμός, ποῖον ὁ λιγνύος ἄκρυ;
ζώων ἁπάντων ὀστᾶ, νεῦρα, σπέρματα,
κέαρ, αἷμα, μυελός, ὄρος, ἀπόπατος, γάλα.
πίνουσιν οἱ μὲν τὸ μὰ τετράρων ἄπο,
οἱ δὲ τὸ δι' ὀκτώ, τὸ δὲ δι' ἑπτὰ πλείονος.
ἄλλος δὲ, πίνων τὸν ἱδρῶ, καθαίρεται.
ἄλλος ἐπ' ἀοιδαῖς ὠνίθετ' ἐμπαίζεται.
Ιδαῖος ἕτερον μῶρον ἐξάδει λαβών.
ὁ δὲ θρασπείαν ἔλαβε πρὸς τῆ κραιπάλῃ.
ἐγὼ δὲ τούτοις πᾶσιν οἰμώζειν λέγω,
ᾧ τοῖς ποιοῦσι ταῦτα, καὶ πείθουσί με
εἰωθ' ἅπαντα μᾶλλον ὀργιλώτερα.
τοῖς δὲ φρονοῦσι μηδὲν αὐτίξειν ἐμοί,
ἥπιον ἔχω νοῦν, ξυμπλοῦς τε γίγνομαι.
ὁ γὰρ μεταλαβὼν τῶν ἐμῶν μυκημάτων,
πρῶτον μὲν ὀρθὸς ὀξυμεῖν διδάσκεται,
τὸν πάντα ἅπαντας, ὀρθοπέλους λέγων λόγους.
πᾶσιν δ' ὁρᾶται μετὰ γέλωτος καὶ κότου,
ὅτι ὑδροποτὰ φορόμενος βασάζεται.
Ατλιν γὰρ, ὃν ἔπτυν Ομηρος, ἠδ' ἐμὲ ἐγὼ,
βαίνοντ' ἐπ' ἀνδρῶν κρᾶτα, καὶ βάσεις ποδῶν
ἁπαλὰς ἔχοντα, πρὸς τὸ τοῖς πολλοῖς βροτῶν,
Ποδάγρα καλοῦμαι, γιγνομένη ποδῶν ἄγρα.

ἀλλ' εἶα μύσαι πάντες ὀργίων ἐμῶν,
γεραίρεθ' ὕμνοις τὴν ἀνίκητον θεάν.

Χο. ἀδαμάντινον ἦθος ἔχουσα κόρα,
πολυσθενὲς, ὀβριμόθυμε θεὰ,
κλῦε σῶν ἱερῶν μερόπων γνόπας.
μέγα σὸν κράτος, ὀλβιόφρον Ποδάγρα,
τὰν καὶ Διὸς ὠκὺ πέφρικε βέλος.
τρομέει δέ σε κύμαθ' ἁλὸς Βαθείης,
τρομέει βασιλεὺς γνέρων Αἴδας,
ὠλεσμοχαρὲς, κατακλινοβατὲς,
κωλυσοδρόμα, βασανασταγαλα,
σφυροπρησιπύρα, μογισαψεδάφα,
δοιδυκωφόβα, γονυκλαυσαγρύπνα,
περικονδυλοπωροφίλα,
γονυκαμψεπίκυρτε Ποδάγρα.

Αγ. δέσποινα, καιρίῳ γὰρ ἤντησας ποδὶ,
ἄκουε, ἔπος γὰρ οὐκ ἐτώσιον φέρω,
ἀλλ' ἔστι πρᾶξις τῶν λόγων συνέμπορος.
ἐγὼ γὰρ, ὡς ἔταξας, ἠρέμῳ ποδὶ
πόλεις ἰχνεύων, πάντας ἠρεύνων δόμους,
μαθεῖν ποθῶν, εἴ τις σὸν οὐ τιμᾷ κράτος,
ἐς τῶν μὲν ἄλλων ἥσυχον εἶδον φρένα,
νικωμένων, ἄνασσα, σαῖν βίᾳ χεροῖν,
δύο δὲ τώδε φῶτε, τολμηρὼ θραύσει,
ἐφραζέτην λαοῖσι, καὶ κατωμνύτην,
ὡς οὐκ ἔστι σὸν κράτος σεβάσμιον,
ἀλλ' ἔκβολον βροτῶν σε θήσουσιν βίου.

διόπερ

διόπερ κραταιῶς συνοχμάσας δεσμῷ πόδα,
πεμπταῖος ἥκω, στάδια διανύσας δύο.
Γο. ὡς κραιπνὸς ἔπτης ἀγγέλων ὤκιστέ μοι,
τίνος δὲ καὶ γῆς ὅρια δυσβάτου λιπὼν,
ἥκεις, σαφῶς μηνύσον, ὡς ἴδω τάχος.
Αγ. πρῶτον μὲν ἔλιπον πρέντε βαθμῶν κλίμακα,
ξύλων τρέμουσαν διαλύτοισιν ἁρμογαῖς,
ὅθεν με δέχεται κορδυβαλλῶδες πέδον,
σκληροῖσι ταρσοῖς ἀντερεῖδον κρούμασιν,
ὅπερ διανύσας ἴχνεσιν ἀλγεινοῖς ἐγὼ,
ἐστρωμένην χάλιξιν εἰσέβην ὁδὸν,
καὶ δυσπάτητον ὀξέσι κέντροις λίθων.
μεθ' ἣν ὀλίσθῳ περιπεσὼν λείας ὁδοῦ,
ἔσπευδον εἰς τὸ πρόσθε, διάλυτος δέ μου
ἔσυρεν ὀπίσω πηλὸς ἀσθενῆ σφυρὰ,
δι' ἧς πορῶντι νότιος ἐκ μελῶν ἱδρὼς
ἔῤῥει, βάσιν μου σαθρὰν ἐκλυομένῳ.
ὅθεν με δέχεται, πᾶν δέμας κεκμηκότα,
πλατεῖα μὲν κέλευθος, ἀλλ' οὐκ ἀσφαλὴς,
τὰ μὲν γὰρ ἔνθεν, τὰ δ' ἐκεῖθεν ὀχήματα
ἤπειγεν, ἠνάγκαζεν, ἔσπερχε τρέχειν.
ἐγὼ δὲ νωθρὸν ἐλαφρὰ κουφίζων πόδα,
δόχμιος ἔβαινον εἰσόδου πέζαν στενὴν,
ἕως ἀπήνη παραδράμῃ τροχήλατος,
μύστης γὰρ ὢν σὸς, ταχὺ τρέχειν οὐκ ἔσθενον.
οὐκ εἰς μάτην, βέλτιστε, πρᾶξις ἡ δέ σοι
ὀρθῶς πέπρακτο, τῇ δὲ σῇ προθυμίᾳ

ἴσαισι τιμαῖς ἀντισηκώσω χαίριν.
ἔστω δέ σοι δώρημα θυμῆρες τόδε,
ἑξῆς τριετίας πειράσῃ κούφων πόνων.
ὑμεῖς δὲ μιαροὶ, καὶ θεοῖς ἐχθίστατοι,
τίνες πότ' ὄντες, καὶ τίνων πεφυκότες,
τολμᾶτε Ποδάγρας ἀνθαμιλλᾶσθαι κράτει,
ἢ οὐδ' ὁ Κρονίδας οἶδε νικῆσαι βίαν.
λέγετ' ὦ κάκιστοι, καὶ γὰρ ἡρώων ἐγὼ
ἐδάμασα πλείστους, καί γ' ἐπίστανται σοφοί.
Πρίαμος ποδάρκης, ποδαγρὸς ὢν ἐκλήϊζεν.
ἔθανε δ' Ἀχιλλεὺς, ποδαγρὸς ὢν, ὁ Πηλέως.
ὁ Βελλεροφόντης, ποδαγρὸς ὢν, ἐκαρτέρει.
Θηβῶν δυνάστης, Οἰδίπους, ποδαγρὸς ἦν.
ἐκ τῶν Πελοπιδῶν, ποδαγρὸς ἦν ὁ Πλησθένης.
Ποίαντος υἱὸς, ποδαγρὸς ὢν, ἦρχε στόλου.
ἄλλος ποδάρκης, Θεσσαλῶν ἦν ἡγεμὼν,
ὃς ἐπείπερ ἔπεσε Πρωτεσίλαος ἐν μάχῃ,
ὅμως ποδαγρὸς ὢν, καὶ πονῶν ἦρχε στόλου.
Ἰθάκης ἄνακτα, Λαερτιάδην Ὀδυσσέα
ἐγὼ κατέπεφνον, οὐκ ἄκανθα τρυγόνος.
ὡς οὔτι χαιρήσοντες, ὦ δυσδαίμονες,
ἴσην πάθησθε κόλασιν, οἷς δεδράκατε.
Ια. Σύροι μὲν εὐμὲν, ἐκ Δαμασκοῦ τῷ γένει,
λιμῷ δὲ πολλῷ, καὶ πενίᾳ κρατούμενοι.
γῆν καὶ θάλασσαν ἐφέπομεν πλανώμενοι,
ἔχομεν δὲ χρίσμα πατροδώρητον τόδε,
ἐν ᾧ πρηγορεῦμεν ἀλγούντων πόνους.

τί

Πο. τί δῆτα τὸ χρίσμα, κἢ τίς ἡ σκδνή, φράσον.
Ια. μύσης με σιγᾷν ὄρνις οὐκ ἐᾷ φράσαι,
κἢ λοίδια θυήσκοντος γ' τολμᾷ πατρός,
ὃς ἔταξε κδύθειν φαρμάκων μέγα θρόν@,
ὁ δὲ σὲ ψαύειν οἴδεν ἠγριωμένω.
Πο. εἶτ' ὦ κατάρατοι, κἢ κακῶς ὀλούμενοι,
ἔστιν τις γῆ φαρμάκοις δρᾶσις τόση,
ἣ χιόνα οἶδε τλῶν ἐμὲ ψαῦσαι βίαν;
ἀλλ' εἶα, τλῶμέν σύμβασιν σωθώμεθα,
δὲ πειράσωμεν, εἴτε φαρμάκοις θρόν@
ὑπέρτερόν πέφυκεν, εἴτ' ἐμαὶ φλόγες.
δίδυτ' ὦ σκυθρωπαὶ, ψαύτοιν ποτώμεναι,
βάσανοι, πάρεδροι τῶν ἐμῶν βακχευμάτων,
ψελάζετ' ἄσον. δὲ σὺ μὲν ποδῶν ἄκρας
φλέγμανε ταρσούς, δακτύλων ποδῶν ἄχρι.
σὺ δὲ σφυροῖς ἔμβαινε, σὺ δὲ μηρῶν ἄπο,
δὲ γάνατα λεῖβε πικρῶν ἰχώρων βάθ@,
ὑμεῖς δὲ χειρῶν δακτύλους λυγίζετε.
Βα. ἰδ', ὡς ἔταξας, ψαύτα σοι δεδράκαμεν.
κεῖνται βοῶντες οἱ παλαίψωροι μέγα,
ἅπαντα γῦα πρόσβολῆς ἐριβλάμενοι.
Πο. φέρετ' ὦ ξένοι, μάθωμεν ἀτρεκέστατον,
εἰ χιόνα ὑμᾶς φάρμακον τόδ' ὠφελεῖ.
εἰ γὰρ σαφῶς τόδ' ὄψιν αὐτίξει ἐμοί,
λιπὼν γαῖαν, εἰς μυχὸς ἐμὸς χθονὸς,
ἄϊσος, ἀφανὴς, ψύματα Ταρτάρου βαθῆ.
Ια. ἰδού, κέχρισαι, κἀχαλᾷ φλογμὸν πόνων.

οἴ μοι, παπαῖ γε, τέιρομαι, διόλλυμαι,
ἅπαν ὡς ἐπάρμαι γῦρον ἀσκόπῳ κακῷ.
ὁ Ζεὺς κραυνῷ τοῖον αἰωρεῖ βέλος.
ὀλεῖς θαλάσσης τοῖα μαίνεται κλυδώνι.
οὐδὲ προβατὴ λαίλαπος τόση βία.
μὴ κάρχαρον πορθεῖ με δῆγμα κορβέρου;
μή τις ἐχίδνης ἰὸς ἀμφιβόσκεται,
ἢ δαΐφρεχὴς ἰχῶρ κνηταίρου πέπλου;
ἐλεαιρὰ αὔασα, φαρμακὸν γὰρ οὔτ' ἐμὸν,
οὔτ' ἄλλο δώματ' σὸν ἀναχαιτίσαι δρόμον,
ψῆφοις δὲ πάσαις πᾶν ἔθνος νικᾷς βροτῶν.

Πο. παύσασθε βάσανοι, πόνος μειώσατε
ἐμῶν μετανοούντων εἰς ἐμὲ θρῖν μολεῖν.
γιγνωσκέτω δὲ πᾶς τις, ὡς μόνη θεῶν
ἄτεγκτος οὖσα, φαρμακοῖς ὀ πείθομαι.

Χο. οὔτε Διὸς βροντῆς Σαλμωνέος ἤνεγκεν βία,
ἀλλ' ἔθανε, ψολόεντι δαμεῖσα θεᾶ φρενὰς βέλει.
ὃν ἐξίκας ἐχάρη Φοίβῳ Σατυρῳ Μαρσύας,
ἀλλὰ λιγὺ ψαίρει κεῖνο πρὸ δέρμα πίτυς.
τῷ γὰρ ἀείμνηστον δὶ θρῖν τοκὰς ἔχε Νιόβη,
ἀλλ' ἔτι μυρομένη πρὸ χέει πολὺ δάκρυ Σιπύλῳ.
Μαιονίας δ' ἀράχνη Τελτωνίδος ἦλθεν εἰς θρῖν,
ἀλλ' ὀλίζασα τύπον, νῦ νῶν ἔτι νήματα πλέκει.
ὁ γὰρ ἴσον μακάρων ὀργαῖς θράσος δὲ μερόπων,
ὡς Διὸς, ὡς Λητοῦς, ὡς Παλλάδος, ὡς Πυθίου.
ἦ πῶν ὦ πανάθλιμε φέρεις ἄλγημα, πολλὰ γὰρ
κἀφ', ἐλαφρὸν, ἄδριμυ, βραχυβλαβὲς, ἀνώδυνον,
ζύφο-

εὔφορον, εὔληκτον, ὀλιγοδρανὲς, εὐπερίπατον.
πολλαὶ μορφαὶ τῶν ἀτυχούντων.
μελέται δὲ πόνων, καὶ τὸ σύνηθες
τοὺς ποδαγροῦντας παραμυθείσθω.
ὅθεν εὐθύμως ὦ συναύκληροι λήσεσθε
πόνων, εἰ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τοῖς δ' ἀδοκήτοις πόρον εὗρεν θεός.
πᾶς ἀνεχέσθω τῶν πασχόντων
ἐμπαιζόμενος καὶ σκωπτόμενος,
τοῖον γὰρ ἔφυ τόδε πρᾶγμα.

Ωκύπους.

Ωκύπους, Ποδαλειρίου καὶ Ἀστασίας υἱὸς ἐγένετο, κάλλει καὶ δυνάμει διαφέρων, γυμνασίων τε καὶ κυνηγεσίων μὴ ἀμελῶν, πολλάκις δὲ θεωρῶν τοὺς ἐχομένους ὑπὸ τῆς ἀτέγκτου Ποδάγρας, κατεγέλα, φάσκων μηδὲν ὅλως εἶναι τὸ παθος. ἡ θεὸς τοίνυν ἀγανακτεῖ, καὶ διὰ ποδῶν εἰστρέχει, τοῦδ' εὐτόνως φέροντος, καὶ ἀρνουμένου, ὕπτιον ὅλως τίθησιν ἡ θεός. Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις, ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ ὑπὸ χωρίων ποδαγρῶν, συνελεγχόντων τὸν Ωκύπουν. Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πάνυ ἀστείων. Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα, Ποδάγρα, Ωκύπους, Τροφεὺς, Ιατρὸς, Πόνος, Αγγελος.

Προλογίζει δὲ ἡ Ποδάγρα.

ΔΕΙνὴ μὲν ἐν βροτοῖσι, καὶ δυσώνυμος

ποδάγρα κέκλημαι, δεινὸν ἀνθρώποις
δεσμὸν δὲ νοσεροῖσι τοῖς ποδὸς βρόχοις,
ἀρθροισιν εἰσβαίνω, μὴ νοσοῦντ᾽ ἐμέ,
γελῶ δὲ τοὺς πλουτοῦντας τῶν ἐμῶν,
οἳ μὴ λέγοντας ἀτρεκῆ ξυμφορᾶς,
ἀλλ᾽ εἰς μαλακίαν προφασιν ἀσκοῦντες.
ἅπαντα γὰρ ἀνθρ βασανοῖ ψευδεσμῶν,
ὡς φύσεσι κώς, ἢ πονηρὸς ποι βάσιν,
λέγει φίλοισι, μὴ φρασθεὶς τὴν αἰτίαν.
ὁ μὴ λέγει γὰρ, ὡς δακὼν λαθεῖν τινὰς,
χρόνῳ δ᾽ ἑαυτὸν ἕρπων μιαίνει, κἂν μὴ θέλῃ.
ὅταν δὲ λαμπαδεὶς, ὀνομάσας μου τὸ νόμα,
πᾶσι θείαμβος, ἐμβεβωσάκασι φίλοις.
πόνος δέ μοι σωτὴρ ὅτι τῶν κακῶν,
ἐγὼ γὰρ ἀσφαλής εἰμι τούτου δίχα, μόνη.
τοῦτ᾽ οὖν λάκνει με, μὴ φρονοῦντα καθάπερ τοι,
ὅτι νῦν ἅπασιν αἴτιον πόνον κακῶν,
ἀδικεῖς κακουργοις λοιδορεῖ βλασφημίαις,
ἀλλὰ κατ᾽ ἐμοῦ πέμπουσι δυσφήμους ἀρὰς,
ὡς δεσμὸν ἐλπίζοντος ἐκφυγεῖν ἐμόν.
τί τοῦν με φλυαρῶ, καὶ λέγω τίνος χολὴν
πάρειμι, μὴ φέρεσθε τὴν ἐμὴν χολήν.
ὁ γὰρ δίλωρ γύναιος, ὁ θρασὺς Ωκύπους
φρονεῖ καθ᾽ ἡμῶν, μυδρὸν εἶναι μέ τι λέγων,
ἐγὼ δ᾽ αὖ τὸν ὀργῆς, ὡς γυνὴ δεδηγμένη,
αὐτὸς δ᾽ ἀνακόπτον ἀθρόαν πτοὺν δυσχόλως,
ὡς ἐμοὶ ἔοικε μοι, μονδύλου ποδὸς τυχεῖν.

ἄλλῃ

ἤδη δ' ὁ δεινὸς πόνος ἔχει λεπτὸν τόπον,
καὶ τὴν βάσιν νυγμοῖσι τρυπᾷ τὴν κάτω,
ὁ δ' ὡς δρόμοισιν ἢ πάλῃ πλήξας ἴχνος,
πλανᾷ γέροντα, παιδαγωγὸν ἄθλιον,
καὶ κλεψίχολον πόδα τιθεὶς ἰχνευμένον,
δύστηνος αὐτὸς ἐκ δόμων προσέρχεται.
Ωκ. πόθεν δ' ὁ δεινὸς κατὰ ποδῶν οὗτος πρὴν,
ἀτραυμάτιστος, ἄβατος, ἄστατος πόνος;
τείνω δὲ νεῦρον, οἷα τοξότης ἀνὴρ,
βέλος προπέμπων, καὶ λέγειν βιάζεται,
τὸ τῶν πονούντων ἔσχατον στοιχεῖ χρόνῳ.
Τρο. ἔπαιρε σαυτὸν ὦ τέκνον, καὶ κούφιον,
μή πως με πίπτων καταβαλῃς, σὺ χωλὸς ὤν.
Ωκ. ἰδοὺ κρατῶ σε δίχα βάρους, καὶ πείθομαι,
καὶ τὸν πονοῦντα πόδα τιθῶ, καὶ καρτερῶ.
νεωτέρῳ γὰρ αἶσχος ἐν παισὶν ἀεὶ,
ὑπηρέτης ἀδύνατος, γογγύζων γέρων.
Τρο. μὴ, μή τι ταῦτα μῶρε, μή με κερτόμει.
μή μ' ὡς νέος κόμπαζε, τοῦτ' εἰδὼς, ὅτι
ἐν ταῖς ἀνάγκαις πᾶς γέρων ἐστὶ νέος.
πείθου λέγοντι, τὸ πέρας ἂν ὑποσπάσω,
ἔστιν ὁ πρέσβυς, σὺ δ' ὁ νέος πίπτεις χαμαί.
Ωκ. σὺ δ' ἂν σφαλῇς, πέπτωκας ἄπονος ὢν γέρων.
προθυμία γὰρ ἐν γέρουσι πρέπεται,
πρᾶξις δὲ τούτοις οὐκέτ' ἐστὶν εὔτονος.
Τρο. τί μοι σοφίζῃ, κοὐ λέγεις, οἵῳ τρόπῳ
πόνος προῆλθε σοῦ ποδὸς κοίλην βάσιν.

Ωκύ. δρόμοισιν ἀσκῶν, κοῦφον ὡς τιθῶ πόδα,
τρέχων ἔστειλα, καὶ συνεμίχθην πόνῳ.
Τρο. πάλιν τρέχ', ὅστις εἶπον, ἢ καθήμενος
πώγωνα τίλλει κουρέων ὑπ' ὠλέναις.
Ωκύ. ὀκνῶν παλαίων, ὡς θέλων παρεμβολὴν
βαλεῖν, ἐπλήγην, οὖτον δὴ πίστευέ μοι.
Τρο. ποῖος στρατιώτης γέγονας, ἵνα παρεμβολὴν
βάλλων σὺ πληγῆς; περικυκλοῖς ψευδηλογῶν,
τὸν αὐτὸν ἡμεῖς εἴχομεν λόγον ποτέ,
μηδενὶ λέγοντες τὴν ἀλήθειαν φίλων.
νῦν δ' εἰσορᾷς ἅπαντα δὲ *
ὁ πόνος δ' ἐλελίξας ἐμμελῶς διαστρέφει.
Ια. ποῖ, ποῖ καθεύρω κλεινὸν Ωκύπουν, φίλοι,
τὸν πόδα πονοῦντα, καὶ βάσιν παρειμένον;
ἰατρὸς γὰρ ὢν ἔκλυον ὑπὸ φίλου τινὸς,
πάσχοντα δεινὰ οὖτον ἀστάτῳ πάθει,
ἀλλ' αὐτὸς οὗτος ἐγγὺς ὀμμάτων ἐμῶν,
κεῖται κατ' ἐνῆς ὕπτιος βεβλημένος.
ἀσπάζομαί σε πρὸς θεῶν, καὶ σὸν *
τί οὖτον, λέξον Ωκύπου τάχα. *
εἰ γὰρ μάθοιμι τυχὸν, ἴσως ἰάσομαι
τὸ δεινὸν ἄλγος, τοῦ πάθους τὴν συμφοραν.
Ωκύ. ὁρᾷς με σωτὴρ, καὶ πάλιν σωτήριχε,
σάλπιγγος αὐτῆ ὄνομ' ἔχων, σωτήριχε,
δεινὸς πόνος με τοῦ ποδὸς διάκνει κακῶς,
δειλὸν δὲ βῆμα, κοὐχ ἁπλοῦν τιθῶ ποδί.
Ια. πόθεν; τί παθών; μήνυσον. ἢ ποίῳ τρόπῳ;

μαθὼν

μαθὼν γὰρ ἀλήθειαν ὁ ἰατρὸς ἀσφαλῶς,
κρεῖττον πρόσεισι, σφάλλετο δὲ μὴ μαθών.
Ωκ. δρόμον τιν' ἀσκῶν, καὶ τέχνην γυμναστικὴν,
δεινῶς ἐπλήγην ὑπὸ φίλων ὁμηλίκων.
Ια. πῶς οὖν ἀηδὴς οὐ πάρεστι φλεγμονὴ,
τόπου κατ' αὐτοῦ, κοὐκ ἔχεις τίν' ἐμβροχήν;
Ωκ. οὐ γὰρ στέγω τὰ δεσμὰ τῶν ἐριδίων,
εὐμορφίαν ἄχρηστον εἰς πολλοὺς καλήν.
Ια. τί οὖν δοκεῖ σοι, κατακνήσω σου τὸν πόδα;
ἂν γὰρ πράσχῃς μοι, γιγνώσκειν σὲ χρὴ,
ὡς ταῖς τομαῖσι πλεῖστον αἷμα σου κενῶ.
Ωκ. ποίησον, εἴ τι καινὸν δεῦρεῖν ἔχεις,
ἵν' εὐθὺ δεινὸν ἐκ ποδῶν παύσῃς πόνον.
Ια. ἰδοὺ σιδηρόχαλκον ἐπιφέρω τομὴν,
ὀξεῖαν, αἱμόδιψον, ἡμιστρόγγυλον.
Ωκ. ἔα, ἔα.
Ια. σῶτερ τί ποιεῖς; μὴ τύχοις σωτηρίας,
τολμᾷς σιδηρόσπαρτον ἐπιβαλεῖν πόνον,
μηδὲν κατειδὼς, προσφέρεις κακὸν ποσί.
ψευδὴς γὰρ ἔκλυσε, ὧν ἀκήκοας ἔργων,
οὐ γὰρ πάλαισιν ἢ δρόμοισιν, ὡς λέγει,
ἀσκῶν ἐπλήγη. οὗτος γοῦν ἄκουέ μου,
ἦλθεν μὲν οὖν τὸ πρῶτον ὑγιὴς ἐν δόμοις,
φαγὼν δὲ πολλὰ, καὶ πιὼν ὁ δυστυχὴς,
κλίνης ὕπερθε καταπεσὼν, ὑπνοῖ μόνος.
ἔπειτα νυκτὸς διυπνίσας, ἐκραύγασεν,
ὡς δαίμονι πληγεὶς, καὶ πάντα φόβον λαβεῖν,

ἔλεξε δ' οἴμοι, πόθεν ἔχω κακὼ τύχας;
δακάμων τάχα κρατῶν ἔξω ποδός, *
πῶς ταῦτα, νυκτὸς ὠὰ καθήμενος μόνος,
ὁποῖα κῆρυξ ἀγεθρώσει τὴν πόδα.
ἐπεὶ δ' ἀλέκτωρ ἡμέραν ὠνάλπισεν,
οὗτος πῶς ἦλθε, χεῖρα θεὶς ἐμοὶ πικρὰν,
θρώσω, πυρέσσω, ἐπ' ἐμοὶ βαλὼν.
ἃ πρὶν δέ σοι κατεῖπε, πάντ' ἐψεύσατο,
τὰ δεινὰ κρύπτων τὴν νόσον μυσήεια.

Ωκύ. γέρων μὲν ἀεὶ τοῖς λόγοις ὁπλίζεται,
καὐχώμενος τὰ πάντα, μηδὲν ᾗ ἀξιώτερος.
ὁ γὰρ πονῶν τε, κοὐ φίλοις ψευδῆ λέγων,
θεινῶντ' ἔοικε μαίνεσθαι μανθάνειν.

Ια. πλανᾷς ἅπαντας, ἄλλα δ' ἄλλων λέγεις,
λέγων πονεῖν μὲν, ὃ δὲ πονεῖς, οὔπω λέγεις.

Ωκύ. πῶς δῆτα φράσω σοι τὸ πάθος τὼν συμφορᾶν;
πάσχων γὰρ, ὀδυνῶ οἶδα, πλὴν πονῶ μόνον.

Ια. ὅταν ἀφορμῆς δίχα πονῇ τις τὴν πόδα,
πλάσσει τὸ λοιπὸν, οὓς θέλει, κενοὺς λόγους,
εἰδὼς τὸ δεινὸν, ᾧ σωφρόνως ξυνέστακε κακῷ.
κοὐ νῦν μὲν ἀκμὴν εἶς. *
ἐπὰν δὲ κοὐ τὸν ἔτορον ἀλγήσῃς πόδα,
σκώψω δακρύειν, ᾧ σέ σοι φρονῶν θέλω,
τοῦτ' ἐς ἐκεῖνο, κἂν θέλῃς, κἂν μὴ θέλῃς.

Ωκύ. τί δ' ἐς ἐκεῖνό γ', εἰπέ, κοὐ τί κλαίζεται;

Τρο. ἔχει μὲν ὄνομα, συμφορᾶς γέμον δ' ἁπλῆς.

Ωκύ. οἴμοι, τί τοῦτο; λέξον, ὦ, δέσποινα, ἐρῶ.

ἐκ

Τρο. ἐκ τοῦ τόπου μὲν, οὗ πονεῖς, ἀρχὴν ἔχει.
Ωκ. ποδὸς μὲν ἀρχὴν ὄνομ' ἔχει, καθὼς λέγεις.
Τρο. τούτῳ σὺ πρόσθεν ὠδὶ τέλει δεινὴν ἄγραν.
Ωκ. ἐ πῶς με τὸν δύστηνον ἔτι;
Τρο. δεινήπερ οὖσα, φείδεται γὰρ οὐδενός.
Ωκ. σωτὴρ τί λέγεις, τί δέ με;
Ια. ἄφεν με μικρὸν, ἠλόγημαι σοῦ χάριν.
Ωκ. τί δ' ἐστι δεινὸν, ἢ τί συμβέβηκέ σοι;
Ια. εἰς δεινὸν κἀχώριστον πόνον ἦλθεν ποδός.
Ωκ. οὐκοῦν με δεῖ πρόχωλον ἐξαντλεῖν πόνων;
Ια. χωλὸς μὲν ἂν ἦς, οὐδὲν ἐστι, μὴ φοβοῦ.
Ωκ. τί δ' ἐστι χεῖρον;
Ια. ἀμφοῖν ποδοῖν σε συμποδισθῆναι μένει.
Ωκ. οἴμοι, πόθεν μοι καινὸς εἰσῆλθεν πόνος
ποδὸς δι' ἄλλου, καί με συμπάσχει κακῶς;
ἢ πῶς ὅλως πέπηγα, μεταβῆναι θέλων.
δειλαίνομαι δὲ πολλὰ μεταστῆσαι πόδα,
νήπιος, ὁποῖα βρέφος, ἄφνω φοβούμενος.
ἀλλ' ἄντομαί σε πρὸς θεῶν, Σωτήριχε,
εἴπερ τέχνη σὴ δύναται, μηδὲν φθονῶν,
θεράπευσον ἡμᾶς, εἰ δὲ μὴ, διοίχομαι,
πάσχω γὰρ ἀφανῶς, κατὰ ποδῶν τοξεύομαι.
Ια. οὐδὲ μὲν πλανήτας περιελὼν λόγους ἐγὼ,
οὐδὲ τῶν ἰατρῶν τῶν ὁμιλούντων μόνον,
ἔργῳ δὲ μηδὲν εἰδότων σωτήριον,
τὰ πάντα σοι πάσχοντι, συντόμως φραίσω.
ἄφευκτον ἦλθεν πρῶτον ἐν πάθος κακὸν,

ὁ γὰρ σιδηρόπλακτον ὑπωδύσω βάσιν,
ὃ τοῖς κακουργοις εὑρέθη τεκμήριον,
δεινὴν δὲ, κἠ κρυφαίαν, εἰς πάντας κακὴν,
ἧς ὀκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος ἀνθρώπων φύσις.

Ωκύ. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, οἴμοι, οἴμοι,
πόθεν μοι τρυπᾷ τὸν πόδα κρυπτὸς πόνος.
δέξαθε χεῖρας τὰς ἐμὰς πρὸ τοῦ πεσεῖν,
ὁποῖα Σάτυροι βακχίους ὑπὸ ὠλένας.

Τρο. γέρων μὲν εἰμι, πλὴν ἰδοὺ, δοκῶ πεσεῖσθαι,
κἠ τὸν νέον σε χειραγωγῶ, πρέσβυς ὤν.

Εταιρικοὶ διάλογοι.

Γλυκέρα Θαΐς.

ΟΝ στρατιώτην Θαΐδι, τὸν Ἀχαρναῖα, ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ ταῦτα δ' ἠρώθη ἐμοῦ, τὸν δὲ πάρυφον λέγω, τί σοὶ τῆς χλαμύδος, οἶσθα αὐτὸν, ἢ ὠνήλεησας τὸν ἄνθρωπον; Θα. οὐκ, ἀλλὰ οἶδα ὦ Γλυκέριον, καὶ σωφρονεῖν μεθ' ὑμῶν στέργουσιν οἱ τοῖς ἀλόγοις. τί δὲ τοῦτο, ἐώκεις γάρ τι πρὸς αὐτὸν διηγεῖσθαι. Γλυ. Γοργόνα αὐτὸν, ἡ παμπόνηρος Φίλη δεηθοῦσα εἶναι, ἀπέπεμψεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπάγουσα. Θα. καὶ νὴ τοῦτο μὲν ἐκεῖνος οὐ πρόσεστι, Γοργόναν δὲ ἐταίραν ποτοῦ ἦκται; Γλυ. ναὶ ὦ Θαΐ, τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως μου ἥψατο. Θα. πονηρὸν μὲν ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδόκητον δὲ, ἀλλὰ εἰωθὸς γίγνεσθαι ὑφ'

ὑφ' ἡμῶν τῶν ἑταιρῶν. οὔκουν χρὴ οὔτε αὐλᾶσθαι ἄγαν, οὔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνῃ, οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο, καί τοι φίλαι ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμάζω, τί καὶ ἐπῄνεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης οὗτος, ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασι τυφλός ἐστιν, ὃς οὐχ ἑωρακει τὰς μὲν τρίχας αὐτῶν ἀραιὰς ἐχούσας, καὶ ὧν πολὺ τοῦ μετώπου ἀπῳκισμένας. τὰ χείλη δὲ, πελιδνὰ καὶ νεκρικά. κἠ τραχήλου λεπτὸς, καὶ ἐπίσημοι γε αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ ῥὶς μακρά. γῶν μόνον, δυμήκης ἔστι καὶ ὀρθὴ, καὶ μειδιᾷ πως ἐπαγωγόν. Γλυ. οἶει γάρ, ὦ Θαΐ, ἔστ' ἂν κάλλει ἡρπάσθαι τὴν Ἀκαρνᾶνα; οὐκ οἶδας, ὡς φαρμακὶς ἡ Χρυσάριον, ἡ μήτηρ αὐτῆς, θεσσαλὰς τινας ὠδὰς ἐπισαμένη, καὶ τῷ σελήνῃ καὶ τὰ γοῦν ἄστρα; φασὶ δὲ αὐτῇ καὶ ὑπεκδῦναι νυκτός. ἐκείνη δ' ἐμήνευε τὴν ἄνθρωπον πεῖσαι, τῶν φαρμάκων ἐγκέασα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν. Θα. καὶ σὺ ὦ γλυκύτατον ἄλλον τρυγήσεις, ὥσπερ δὲ χαίρειν ἔα.

Μύρτιον, Πάμφιλον καὶ Δωρίς.

ΓΑμεῖς ὦ Πάμφιλε τῶν φίλων τὸν ναυκλήρου θυγατέρα; καὶ ἤδη σε γεγαμηκέναι φασίν. οἱ τοσοῦτοι δὲ ὄρνιθες, οὓς ὠμόσας, καὶ τὰ λαδκρυα ἐν ἀκαρεῖ ταῦτα οἴχεται, καὶ ἐπιλέλησαι Μυρτίου νυῦ, καὶ ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ὁπότε κύων μιᾶς ὀψίνου ἤδη. ἴσθι γοῦν καὶ μόνον ἐπριάμην τὸν σὸν ὄρνιθος, ὅτι μου τηλικαύτην ἐποίησας

τὴν γαστέρα, καὶ μετὰ μικρὸν παιδοτροφεῖν δεήσει, πρᾶγμα ἑταίρας βαρύτατον. οὐ γὰρ ἐκθήσω τὸ τεχθέν, καὶ μάλιστα, εἰ ἄρρεν γένοιτο, ἀλλὰ Γάμυλλον ὀνομάζεσθαι, ἐγὼ μὲν ἕξω παραμύθιον τοῦ ὀρφανοῦ, σοὶ δὲ ὀνειδεῖ ποτε πορευθεὶς ἐκεῖνος, ὡς ἄπιστος γεγένησαι πρὸς τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ μητέρα. γαμεῖς δ' οὐ καλὴν παρθένον, εἶδον γὰρ αὐτὴν χθὲς ἀγχοῦ τῶν τοῖς θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρός, οὐδέπω εἰδυῖα, ὅτι δὴ αὐτὴν οὐκ ἔτι ὄψομαι Γάμυλλον. καὶ σύ γ' οὕτω πρόστορον ἴδου αὐτὴν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἴδε, μή σε αὐτοδιδάκτως, εἰ τὼ μάν γλαυκοὺς ἔχει αὐτούς, μὴ δὲ ὅτι διδασκάλους εἰσὶ, καὶ οὐ ἀλλήλους ὁρῶσι. μᾶλλον δὲ τὴν φίλωνα ἑώρακας τὴν πατρὸς τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οἶδα, ὥστε οὐδὲν ἔτι δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. Γαμ. ἔτι σου λυπούσης, ὦ Μύρτιον, ἀκούσομαι, παρθένους καὶ γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης. ἐγὼ δέ τι σιμὸν τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα, ἢ ὅτι Φίλωνος ὁ Ἀλωπεκῆθεν, οἶμαι γὰρ ἐκεῖνον λέγειν σε, θυγατέρα ὅλως ἔχει ὡραίαν ἤδη γάμου; ἀλλ' οὐδὲ Φίλος ὄντι οὕτω τῷ πατρὶ, μέμνημαι γὰρ ὡς πρώην ἐδικάζετο πρὸς συμβολαίου ναυτικοῦ. πάλαι τοίνυν γὰρ, οἶμαι, ὀφείλων τῷ πατρὶ οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν, ὁ δὲ παρὰ τοῦ ναυτοδίκου ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις δέ ἐπισχὼν αὐτὸν, οὐδ' ὅλον, ὡς ὁ πατὴρ ἔφασκεν. εἰ δὲ μὴ γαμεῖν ἐδόκει τό μοι, τὴν τοῦ Δημέου θυγατέρα, τὴν τοῦ πέρυσι

πέρυσιν ἐστρατηγηκότος ἀφεὶς, καὶ ταῦτα, πῶς μητρὸς ἀνεψιὰν οὖσαν, τὴν φίλωνος ἐγάμουν αὖ; σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας, ἢ σωτέθηκας αὐτὴ, ὦ Μύρτιον, καινάς τινας ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα; Μύρ. οὐκοῦν οὐ γαμεῖς, ὦ Γάμφιλε. Γάμ. μέμνησο ὦ Μύρτιον, ἢν κραιπαλᾷς, καὶ τοι χθὲς οὐ παύν ἐμεθύσθημεν. Μύρ. ἡ Δωρὶς αὕτη ἐλυπησέ με, τεμφθεῖσα γὰρ, ὡς ὁρᾷς ὠνήσατό μοι ἀδὴ τὴν γαστέρα, καὶ ὀλίγου τῆ λοχείᾳ ὡς τάχιστα ἐμοῦ, Λεσβίαν, ἔφη, γένηται αὐτῆ. μᾶλλον ἢ σὺ αὐτῷ ὦ Δωρὶ λέγε, ἄπορ ἀκήκοας, εἰγὼ μὴ ἐπλάσω αὐτά. Δω. ἀλλ' ὦν τριβείλω, ὦ δέσποινα, εἴ τι ἐψευσάμην. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ πρυτανεῖον ἐγένόμην, γένετυχέ μοι ἡ Λεσβία μειδιῶσα, νὴ φησὶν, ὁ δρασὺς, ὑμῶν ὁ Γάμφιλος γαμεῖ τὴν φίλωνος θυγατέρα. εἰ δὲ ἀπιστοίλω, ἤξίου με παρακύψασαν δι' ὀρθρου σφῶν τὸν ὑμῶν, ἰδεῖν ταῦτα κατεσκευασμένα, καὶ αὐλητρίδας, καὶ βόρυβον, καὶ ὑμεναίου ἄδοντάς τινας. Γάμ. τί οὖν, παρέκυψας ὦ Δωρεί. Δω. καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη. Γάμ. μανθάνω τὴν ἀπάτην. οὔτε ταῦτα ἡ Λεσβία, Δωρεί, πῶς σε ἐψεύσατο, καὶ σὺ τἀληθῆ ἀπήγγελκας Μυρτίῳ. πλὴν μαθήσεταί γε ἐταραχθῆναι, οὔτε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι. ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθην ἀκούσας σου μητρὸς, ὁπότε χθὲς ἀνέδρεψα παρ' ὑμῶν, ἔφη γὰρ, ὦ Γάμφιλε, ὁ μὴν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ τοῦ γέροντος Αἰσανέτου υἱὸς,

γαμεῖ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἑταίρᾳ συνεῖ; διακωτα πρὸς ἀκόων αὐτῆς, ὃν ὕπνον κατέχω θλω, εἶτα ἑωθεν πρὸς ἡλθον ἀπὸ οἰκίας, ὥστε οὐδὲν εἶδον, ὧν ἡ Δωρὶς ὕστερον εἶδεν. εἰ γὰρ ἀπῆσεις, κἂν ἀπελθοῦσα, ὃ Δωρὶ ἀκριβῶς ἴσθι, μὴ τὴν θύραν, ἀλλὰ τὴν θύραν, πρόσθεν ἢ καθεσεμνύνη, εὑρήσεις γὰρ τὴν γειτόνων. Μύρ. ἀπέσωσας ὦ Γάμιλε, ἀπηξάμην γὰρ ἂν, εἰ τι ἐποίησε ἐκεῖνος. Γάμ. ἀλλ' ἐκ ἂν ἐκεῖνος, μὴ δ' οὕτω μανείην, ὡς ἐκλαθέσθαι Μυρτίου, τοῦτα, ἥδη μοι κύσης παιδίον.

Μύτης καὶ Φίλιννα.

Ε μαύης ὦ Φίλιννα, ἢ τί ἔπαθον ὑπὸ ξυμποσίῳ χθές; ἦκε γὰρ παρ' ἐμὲ Δίφιλος ἐωθεδ' ἀκρύων, καὶ διηγήσατό μοι, ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσθαι γάρ σε, καὶ ὃν τὸ μέσον ἀνασᾶσαν ὀρχήσασθαι, αὐτὸν δ' ἀκωλύοντα, καὶ μετὰ ταῦτα, Φιλῆσαι λαμπρίαν τὴν ἑταίρον αὐτοῦ, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιποῦσαν αὐτὸν, ἀπελθεῖν πρὸς τὴν λαμπρίαν, καὶ προσβαλεῖν ἐκεῖνον, ἑαυτὴν δὲ ἀποπνίγεσθαι, τούτων γιγνομένων. ἀλλ' οὐδὲ ἡ νυκτὸς, οἶμαι, σωτηρίαθυλοῦ, καταλιποῦσα δὲ δακρύοντα, μόνη ὧν τὸ πλησίον σκίμποδι κατέκεισο ἁδρύζα, καὶ λυποῦσα ἐκεῖνον. Φί. τὰ γὰρ αὐτοῦ σοι, ὦ μῆτερ, οὐ διηγήσατο, οὐ γὰρ ἂν συνηγόρευεν αὐτῷ, ὑβριστῇ γε ὄντι, ὃς ἐμοῦ γε ἀφέμενος, ἐκείνου ἐλογεῖτο θαίδι, τῇ λαμπρίου ἑταίρᾳ,

ἑταίρᾳ, μηδέπω ἐκείνου παρόντος. ἐπεὶ δὲ χαλε-
παίνουσαν εἶδέ με, καὶ διηγέσασα αὐτῷ, οἷα ποιεῖ,
τοῦ ὠτὸς ἄκρου ἐφαψάμενος, ἀνακλάσας τὸν αὐ-
χένα τῇ Θαΐδος, ἐφίλησεν οὕτω προσφυῶς, ὥστε
μόλις ἀπέσπασε τὰ χείλη. εἶτ' ἐγὼ μὲν ἐδάκρυον,
ὁ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ οὖς
ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδή. καὶ ἡ Θαΐς ἐμειδία, βλέ-
πουσα πρὸς ἐμέ. ὡς δὲ προϊόντα ᾔσθοντο τὸν Λαμ-
πρίαν, καὶ ἐκορέσθησάν ποτε φιλοῦντες ἀλλή-
λους, ἐγὼ μὲν ὅμως παρ' αὐτὸν κατεκλίθην, ὡς
μὴ καὶ οὗτος προφασίζοιτο ὕστερον. ἡ Θαΐς δὲ ἀνα-
στᾶσα, ὀρχήσατο πρώτη, ἀπογυμνοῦσα ὑπὲρ πολὺ
τὰ σφυρὰ, ὡς μόνη καλὰ ἔχουσα, καὶ ἐπειδὴ ἐ-
παύσατο, ὁ Λαμπρίας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν οὐ-
δέν, Δίφιλος δὲ ὑπερεπήνει τὸ εὔρυθμον καὶ τὸ
κεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ
πούς, καὶ τὸ σφυρὸν, ὡς καλὸν, καὶ ἄλλα μυρία,
καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν ἐπαινῶν,
ἀλλ' οὐχὶ Θαΐδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλουομένην
ἡμῖν, οἷα ἐστι. Θαΐς δὲ οἷα καὶ ἔσκωψεν εὐθὺς εὖ ἐ-
μέ; εἰ γάρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχουσα
τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαναστᾶσα. τί αὖ
λέγοιμι, ὦ μῆτερ, ἀνέστην γὰρ, καὶ ὀρχησάμην. τί
γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἀνασχέσθαι, καὶ ἐπαληθεύειν τὸ
σκώμμα, καὶ τὴν Θαΐδα ἐᾷν τυραννεῖν τὸ συμπό-
σιον; Μή. Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ θύγατερ, οὐδὲ
φροντίζειν γὰρ ἐχρῆν, λέγε δ' ὅμως τὰ μετὰ ταῦ

τα. Φί. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπῄνουν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος ὑπῆιρον καταβαλὼν ἑαυτὸν, ὅτι τὴν ὀροφὴν ἀνέβλεπον, ἄχρι δὴ καμοῦσα ἐπαυσάμην. Μή. ἦ Φιλῆσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθὲς ἦν, ἢ τὸ με ταβᾶσαν πρόιπλέκεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾷς; οὐκ ἔστι γὰρ ταῦτα συγχωρήσεις ἄξια. Φί. αὐτὸν ὑπεῖμι ἐβούλόμην αὐτόν. Μή. εἶτα οὐδὲ σωπᾶν ἤθελον, ἀλλὰ καὶ ᾔδον, ἐκείνου δακρύοντος, οὐκ αἰδῆ ὦ θύγατερ, ὅτι πρωΐ ἀνέμνησα, ὅτε ταῦτ' αὐτὸ ἐλάβομεν, ἢ οἷον δὴ τὸν πέρυσι χειμῶνα δίψῃ ἀπέθνῃσκον, εἰ μὴ δόξαν ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἔπεμψε. Φί. τί οὖν, ἀνέχομαι δῆτα δόξαν, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ; Μή. ὀργίζου μὲν, μὴ ἀνθυβρίζε δέ. οὐκ οἶδα, ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ὑβρίζοντες, ὦ τιμῶσιν ἑαυτοῖς, σὺ δ' ἧττον χαλεπὴ ἀεὶ δοκοῦσ' ἀνθρώπῳ γενέσθαι. ὅρα, μὴ ἡδὺ τὸν παροιμιῶν, ἀπορρήξωμεν παύσαντες τὸν καλὸν λόγον.

Μέλιτται καὶ Βακχίς.

Εἴ τινα οἶδα Βακχὶ χρῶν, οἵαι πολλαὶ θεττάλαι λέγονται ἐπᾴδουσαι, καὶ ὁρασμοὺς ποιοῦσαι, εἰ καὶ παύσω μισουμένη γυνὴ τυγχάνουσι, οὕτως ὄναιο, παραλαβοῦσα ἥκε μοι. θοιμάτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία ταυτὶ πρόειμι ἥδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμὲ αὖθις ἀναστρέψαντα χαρίνον, μισήσαντα Σιμμίχιον, ὡς νῦν ἐμέ. Βακ. τί φῄς; οὐκ ἔστι σώζεσθαι, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σιμμίχιον,

ὦ Μελιτίδη, οἴχεται χαρίεν, διὰ σὲ τοσαύτας ὀργὰς τῶν γονέων ὑπέχων, οὐ βουληθεὶς τὴν πλουσίαν ἐκείνην γῆμαι, ὥστε πρωϊνὸς τάλαντα, ὡς ἔλεγον, ὑπεφρόμενον. μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου ἀκούσας. Μέ. ἅπαντα ἐκεῖνα οἴχεται, ὦ Βακχίδη, καὶ τὴν ἐμπλοῦν ταύτην ἡμέραν οὐδὲν ὠφέλησε ὅλως αὐτόν. ἀλλὰ πίνουσι παρὰ σοὶ σωφρόνως Γαμμέλει αὐτός τε καὶ Σιμμίχη. Βακ. δεινὰ ὦ Μελίτα πεπονθὼς, ἀλλὰ τί σὲ ὑμᾶς διέσωσεν, ἔοικε γοῦν μικρὸν τοῦτ' εἶναι. Μέ. τὸ μὲν ὅλον ὃ δὲ εἰπεῖν ἔχω, πρώην δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς, κατελυλύθειν γάρ, οἶμαι, χρέος τι ἀπαιτήσων, τεθνεῶτος τοῦ πατρὸς, οὔτέ με προσέβλεψεν ἀνελθόν, οὔτε προσήκατο, ὡς ἔθος, προσδραμόντα. ἀχρειστάμενος δὲ πολυπλακοῦντα θέλουσαν, ἄπιθι, φησὶ, πρὸς τὸν ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ὠδὶ τοίχων γεγραμμένα γνῶθι κοραμεικῷ ἀναγνούς, ὅπου κατεσκλίνθην ὑμῶν τὰ ὀνόματα. τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφην, ἢ ποίαν σκίλλαν λέγεις; ὁ δὲ οὐδενὸς ἀκηκοὼς μᾶλλον, ἀναστενάξας, ἐκάθευδον ἔφη ἀκρασφεὶς. πόσα οἴει ὦδε ἔσθον μεμηχανῆσθαί με πρὸς βάλλεσθαι, ὥστε στρέφεσθαι, φιλεῖσθαι ἀπεστραμμένον τὸ μετάφρενον; ὁδὶ δ' ὅπως ἐλεῖν ἐπεμελάχθη. ἀλλ' εἰ μοι, φησὶν, ὦδε πλέον ὀχλήσας, ἄπιμι ἤδη, εἰ μὴ μέσαι νύκτες εἰσίν. Βακ. ὅμως ἦλθες πρὸς Ἑρμότιμον; Μέ. ἀλλά με ἴσθι ὦ Βακχίδη ἀθλιώτερον διάθεσθαι, ἢ νῦν ἔχω, εἴ τινα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα. πλὴν ἀλλ'

ὁ μὲν ἑωθεν ἀπεληλύθει, τὸ ἀλεκτρυόνος ὄνθος ἀφέσαντος ἀνερόμενος, ἐγὼ δὲ ἐμεμνήμην, ὅτι κατὰ τοίχου τινὸς ἔλεγε καταγεγραφθαι τοῦνομα ὧν πεπαυμένων, ἐπεμψα οἷν Ακιδα κατασκεψομένην, ἢ δ' ἄλλο μὲν οὐδὲν εὗρε, τοῦνομα δὲ μόνον ὧδε γεγραμμένον δυοῖν τοῖν ὦδε τὰ λεξιὰ, πῶς ἔχει Διπύλῳ, Μέλιτται Φιλεῖ Ερμότιμον, καὶ μικρὸν αὖθις ὑποκάτω, ὁ ναύκληρος Ερμότιμος Φιλεῖ Μέλιτταν. Βακ. ὦ τῶν πονηρῶν νεανίσκων, σωφρονεστάτην γε τὴν Χαρῖνον, ἐπέγραψε, ζηλότυπον ὄντα εἰδὼς, ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίσταται, εἰ μέ που ἴδοιμι αὐτὸν, διαλέξομαι, ἄπειρος ὢν καὶ ταῦς ἔτι. Μέ. πῶς δ' ἂν ἴδοις ἐκεῖνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, σώζεται τῇ Σιμμίχῃ, οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ' ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτόν. ἀλλ' εἴ τινα εὕροιμι, ὦ Βακχὶ, γράψω, ὡς ἔφλω, ἀποσώσοι γὰρ ἂν φανεῖσα. Βακ. ἔστιν, ὦ Φιλτάτη, ὅτι χρησίμη φαρμακὶς, Σύρα τὸ γένος, ὠμὴ ἔτι, καὶ συμπεπηγυῖα, ἣ μοι ποτὲ Φανίαν καλεπαίνοντα κἀκεῖνον εἰκῇ, ὥσπερ Χαρῖνος, διήλλαξε μετὰ μιᾶς ὅλους τέσσαρας, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειμι, ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπῳδῶν ἥκων αὖθις ἐπ' ἐμέ. Μέ. τί δὲ ἔπραξεν ἡ γραῦς, εἰπὸν ἔτι μέμνησαι; Βακ. λαμβάνει μὲν ὁδὲ πολλὰ, ὦ Μέλιτται, πρῶτα μὲν μάδον, ἀλλὰ δραχμὴν καὶ ἄρτον, καὶ ὠὸν κεῖθεν δὲ λείπει μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ὀβολοὺς ἑπτὰ, καὶ θύον καὶ λάδανα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ πρατῆρα κεκραδάνας

ῶται δεῖ, καὶ πίνειν ἐκείνην μόνην, δεήσει δέ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια ἢ κρηπῖδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἢ τι τῶν τοιούτων. Μέ. ἔχω τὰς κρηπῖδας αὐτοῦ. Βακ. ταύτας κρεμάσασα ἐκ παττάλου, ὑποθυμιᾷ τῷ θύῳ, πάττουσα καὶ τῶν ἁλῶν ὑπὸ τὸν πῦρ, ὑπολέγει δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸν ἐκείνου καὶ τὸν σόν. εἶτα ἐκ τοῦ κόλπου προκομίσασα ῥόμβον, ὑπαστρέφει ἐπῳδήν τινα, λέγουσα ὑπὸ τρόχῳ τῇ γλώσσῃ βαρβαρικὰ καὶ φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε, καὶ μετ' οὐ πολὺ Φανίας ἅμα, καὶ τῶν συνεφήβων ὑπὸ τιμησαντων αὐτῷ, καὶ τῆς Φοιβίδος, ἣ συνῆν, πολλὰ αἰτούσης, ἧκέ μοι, τὸν πλέον ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τοῦτό με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸν μίσηθρον ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸν ἴχνος, ἐπὰν ἀπολίποι, ἀμαυρώσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀρίστερῷ ἐκείνης τὸν ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστερὸν ἔμπαλιν, καὶ λέγειν, ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπερανώ εἰμι. καὶ ἐποίησα, ὡς προσέταξε. Μέ. μὴ μέλλε, μὴ μέλλε ὦ Βακχὶ, κάλει ἤδη τὴν Σύραν. σὺ δὲ ὦ Ακὶ, τὸν ἄρτον καὶ τὸν θύον, καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τῇ ἐπῳδῇ ἐντρέπιζε.

Κλωνάριον καὶ Λέαινα.

Καινὰ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὦ Λέαινα, τὴν Λεσβίαν Μέγιλλαν, τὴν πλουσίαν ἐρᾷν σοῦ, ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς, οὐκ οἶδ', ὅ, τι ποι

ούσας μετ' ἀλλήλων. τί οὖν, ἠρυθρίασας; ἀλλ' εἰ-
πὲ, εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. Λέ. ἀληθῆ ὦ Κλωναί-
ριον, αἰσχύνομαι δὲ, ἀλλόκοτον γὰρ τί ἐστιν. Κλω.
πρὸς τὴν κουροτρόφου, τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλε-
ται ἡ γυνή; τί δὲ καὶ πράττετε, ὅταν συνῆτε; ὁ-
ρᾷς, οὐ φιλεῖς με, οὐ γὰρ ἂν ἀπεκρύπτου τὰ τοιαῦ-
τα. Λέ. φιλῶ μὲν, εἰ καί τινα ἄλλην, ἡ γυνὴ δὲ
δεινῶς ἀνδρικὴ ἐστιν. Κλω. οὐ μανθάνω, ὅ, τι καὶ
λέγεις, εἰ μή τις ἑταιρίστρια τυγχάνει οὖσα. τοιαύ-
τας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν
μὲν οὐκ ἐθελούσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐ-
τὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας. Λέ. τοιοῦ-
τό τι. Κλω. οὐκοῦν ὦ Λέαινα, οὖν αὐτὸ καὶ διή-
γησαι, ὅπως μὲν ἐπείρα τὸ πρῶτον, ὅπως δὲ καὶ
συνεπείσθης, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα. Λέ. πότον τι
νὰ συγκροτοῦσα αὐτὴ, καὶ Δημώνασσα ἡ Κορινθία,
πλουσία δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλ-
λῃ, περιλήφασί με κιθαρίζειν αὐταῖς, ἐπεὶ δὲ ἐκι-
θάρισα, καὶ ἀωρίην, καὶ ἔδει καθεύδειν, καὶ ἐμέθυον,
ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Λέαινα, ἡ Μέγιλλα, κοιμᾶσθαι γὰρ ἤ-
δη καλὸν, ἐν ταῦθα κάθευδε μεθ' ἡμῶν, μέση ἀμ-
φοτέρων. Κλω. ἐκάθευδες, τὸ μετὰ ταῦτα τί ἐ-
γένετο; Λέ. ἐφίλουν με τὸ πρῶτον, ὥσπερ οἱ ἄν-
δρες, οὐκ αὐτὰ μόνον προσαρμόζουσαι τὰ χείλη, ἀλλ'
ὑπανοίγουσαι τὸ στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ οὖν μα-
στοὺς ἔθλιβον. ἡ Δημώνασσα δὲ καὶ ἔδακνε μεταξὺ
κατα φιλοῦσα, ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι, ὅ, τι τὸ πρᾶ-
γμα

γμα εἴη. χρόνῳ δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἤδη οὖσα, τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς, ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία καὶ προσφυὴς, καὶ γὰρ χρῷ ὤφθη αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη. καὶ ἐγὼ ἐταραχθὴν ἰδοῦσα, ἡ δὲ, ὦ Λέαινα, φησιν, ἑώρακας ἤδη οὕτω καλὸν νεανίσκον; ἀλλ' οὐχ ὁρῶ, ἔφην, γὰρ ταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα, μὴ καταθήλυνέ με, ἔφη. Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγομαι, καὶ γεγάμηκα πρόπαλαι ταύτην Δημώνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, ὦ Κλωναρίον, ὠδὶ τούτῳ, καὶ ἔφην, οὐκοῦν σὺ ὦ Μέγιλλε, ἀνήρ τις ὢν ἐλελήθεις ὑμᾶς, καθάπερ τὸν Αχιλλέα φασὶ κρυπτόμενον γὰρ ταῖς παρθένοις, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὴν Δημώνασσαν, ὅπερ οἱ ἄνδρες. ἐκεῖνο μὲν, ἔφη, ὦ Λέαινα, οὐκ ἔχω, δέομαι δὲ οὐδὲ πάνυ αὐτοῦ, ἴδιον δέ τινα τρόπον ἡδίω παραπολὺ ὁμιλοῦντα ὄψει με. ἀλλὰ μὴ Ερμαφρόδιτος εἶ, ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται, ἀμφότερα ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἠγνόουν, ὦ Κλωναρίον, τὸ πρᾶγμα. οὔ, φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνήρ εἰμι. ἤκουσα, ἔφην ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλητρίδος Ισμηνοδώρας, διηγουμένης τὰ ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις γὰρ Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ, ὁ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας τοὔνομα, μὴ οὖν τι καὶ σὺ τοιοῦτο πέπονθας; οὔκουν, ὦ Λέαινα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγεννήθην μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν, ἡ γνώμη δὲ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τἆλλα πάντα, ἀνδρός ἐστι

μοι. καὶ ἱκανὴ γοῦν σοι, ἔφην, ἐπιθυμία; πάρεχε γοῦν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ γνώσῃ οὐδ' ὑφ' ἡδίονός μέ τινος ἀνδρῶν, ἔχω γάρ τι καὶ τοῦ ἀνδρείου. ἀλλὰ πάρεχε, ὅψει γάρ. πρόσεχον, ὦ Κλωνάριον, ἱκετεύουσης πολλὰ, καὶ ὄρμόν τινα μοι δούσης τῶν πολυτελῶν, καὶ ὀθόνας τῶν λεπτῶν. εἶπα ἐγὼ μὲν ὥσπερ ἂν ἀνδρα πρέπει λαμβάνον, ἡ δ' ἐποίησέ τε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἠδέως ἔμεινε, καὶ ἐδόκει μοι δι' ὅλου βουλῶν ἥδεσθαι. Κλω. τί ἐποίει, ὦ Λέαινα, ἢ τίνα τρόπον, ὅπερ γὰρ μάλιστα εἰπέ. Λέ. μὴ ἀνάγκαινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ, ὥστε μὰ τὴν Οὐρανίαν οὐκ ἂν εἴποιμι.

Κρωβύλη καὶ Κόρινναι.

Ω Κόρινναι, ὡς μὲν οὐ πάνυ ἀληθῆ λῶ, ὁ γὰρ μαζὸς, τὸ γυναῖκα γενέσθαι ἐκ παρθένου, μεμαθήκασι καὶ ἄλλη, μετὰ μειρακίου μὲν ὡραίου γενομένη, μενοῦν δὲ τὸ πρῶτον μάθημα κομισαμένη, ἧς ὄρμον αὐτίκα ὠνήσομαί σοι. Κό. ναὶ μὰ νύμφας, ἐχέτω δὲ καὶ ψήφους τινὰς πυραυγεῖς, οἵας ὁ Φιλαίνιδός ἐστιν. Κρω. ἔσται τοιοῦτος, ἄκουε δὲ καὶ τἄλλα πάρ' ἐμοῦ, ἃ σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως πρόσφορος ἔσῃ τοῖς ἀνδράσιν, ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποτροφὴ τοῦ βίου οὐκ ἔστιν, ὦ θύγατερ. ἀλλὰ σὺ μὲν ἔτι ταῦτα, ἐξ οὗ τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σου πατὴρ, οὐκ οἶδα, ὅπως ἀπεζήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἦν, πάντα ἡμῖν ἱκανὰ, ἐχαλκεύετο γὰρ, καὶ μεγα

γαλῶ ὄνομα αὐτῇ γὴ Πειραιεῖ. καὶ ταύτην ὄτιμ
ἀκηῦσαι διομνυμένην, ἢ μηδὲ μετὰ Φιλίνου μηκέ-
τι ἔσεσθαι ἄλλον χαλκέα. μετὰ δὲ τοῦτο τελευτῶ,
τὸ μὲν πρῶτον ἀποδυμῶν τὰς τυραγγας, καὶ τὸ
ἄκμονα καὶ σφύραν δύο μνῶν, ἀπὸ τούτων δυε-
τραφημην, εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνουσα, νῦν δὲ πρό-
πολιν κατάγουσα, ἢ σήμονα κλώθουσα, ἐποιζόμην
τὰ σιτία μόλις. ἔβοσκον δέ σε ὦ θύγατερ, τοῦ ἐλ
πίδα πεδεμένουσα. Κό. τοῦ μακῶν λέγεις; Κρω.
οὐκ, ἀλλὰ ἐλογιζόμην, ὡς τηλικαύτη γεγονυῖα, θρέ
ψεις μὲν ἐμέ, σεαυτῇ δὲ κατασκευάσεις ῥᾳδίως,
καὶ πλουτήσεις, καὶ ἐδήτας ἕξεις ἀλουργεῖς, καὶ
θραπαίνας. Κό. ὡς ἔφης μῆτερ, ἢ τί λέγεις;
Κρω. σωφρονοῦσα μὲν τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνου
σα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ὧδί πως.
Κό. καθάπερ ἡ Δαφνίδος θυγάτηρ, Λύρα; Κρω.
ναί. Κό. ἀλλὰ ἐκείνη ἑταῖρα ἦν. Κρω. οὐδ' γὰ
ρᾶρ ἀλλο, σὺ γὰρ πλουτήσεις, ὡς ἐκείνη, μὴ πολ
λοὺς δράσας ἕξεις. τί ἐλάκρυσας ὦ Κόριννα, οὐχ
ὁρᾷς, ὁπόσαι, καὶ ὡς πεδιαπονύλασοί εἰσιν αἱ ἑταῖ
ραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβανουσι; τῷ Δαφνίδα
γοῦν ἐγὼ οἶδα, ὦ Φίλη Αβρόκεια, ῥᾴδιον, πρὶν αὐ-
τὸν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, πεδιεβλημένον, ἀλλὰ
νῦν ὁρᾷς, οἷα πρόεισι, χρυσὸς, καὶ ἐδήτου δυανε-
θεὶς, καὶ θεράπαινα τεσσαρου. Κό. πῶς ἢ ταῦ
τα ἐκτήσατο ἡ Λύρα; Κρω. τὸ μὲν πρῶτον, καὶ
πανουργοῦσα ἑαυτῇ δυπρεπῶς, καὶ δυστάλης οὖ

σα, καὶ φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρι τοῦ καγ-
χάζειν ῥᾳδίως, καθάπερ σὺ εἴωθας, ἀλλὰ μειδιῶ-
σα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγὸν, εἶτα προσομιλοῦσα δε-
ξιῶς, καὶ μήτε φρνακίζουσα, εἴ τις προσέλθοι, ἢ προ-
πέμψειε, μήτε αὐτὴ ὑπολαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν.
ἢν δέ ποτε καὶ ἀπέλθῃ ὑπὸ δεῖπνον, λαβοῦσα μί-
σθωμα, οὔτε μεθύσκεται, καταγέλαστον γὰρ, καὶ μι-
σοῦσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας, οὔτε ὑπερεμφο-
ρεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται
μὲν ἄκροις τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ῥνθέσεις
οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γναθους. πί-
νει δὲ ἠρέμα, οὐ χανδὸν, ἀλλ' ἀναπαυομένη. Κό.
κἂν εἰ διψῶσα, ὦ μῆτερ, τύχοι; Κρω. τότε μαλ-
λιστα, ὦ Κόριννα. καὶ οὔτε πλέον τοῦ δέοντος φθέγ-
γεται, οὔτε ἀποσκώπτει ἔς τινα τῶν παρόντων,
ἐν μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον βλέπει, καὶ διὰ τοῦτο
ἐκεῖνοι φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι
δέοι, ἀσελγὲς οὐδὲν, οὐδὲ ἀμελὲς ἐκείνῃ ἄν τι ἐρ-
γάσαιτο, ἀλλὰ δὲ ἅπαντος ἓν τοῦτο θηρᾶται, ὡς ὑ-
παγάγοιτο, καὶ ἐραστὴν ποιήσειεν ἐκεῖνον, ταῦ-
τα γὰρ αὐτὴν ἅπαντες ἐπαινοῦσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ
ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα, ἐ-
πεὶ τάγε ἄλλα παραπολὺ αὐτῆς, ἄλλο οὐδὲν, ὦ
φίλη Ἀδραστεία, φημι, ζώης μόνον. Κό. εἰπέ μοι
ὦ μῆτερ, οἱ μισθούμενοι πάντες τοιοῦτοί εἰσιν,
οἷος ὁ Εὔκριτος, μεθ' οὗ χθὲς ἐκάθευδον. Κρω.
οὐ πάντες, ἀλλ' ἔνιοι μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ ἤδη
ἀνδρώ-

ἀνδρώδεις, οἱ δὲ καὶ οὐ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες. Κό. καὶ τούτοις συγκαθεύδειν δεήσει; Κρω. μάλιστα, ὦ θύγατερ, οὗτοι μέν τοι καὶ πλείονα διδόασιν. οἱ καλοὶ δὲ, αὐτὸ μόνον, καλοὶ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω ἀεὶ τοῦ πλείονος, εἰ θέλεις γὰρ βραχεῖ λέγειν ἁπάσας, γὰρ δειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, οὐχ ὁρᾷς τὴν Κόρινναν, τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλουτεῖ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν μητέρα; τί φῄς; ποιήσεις ταῦτα, ποιήσεις; οἶδα ἐγὼ, καὶ πρόεξεις ἁπασῶν ῥᾳδίως. νῦν δ' ἄπιθι λουομένη, εἰ ἀφίκοιτο τὴν τήμερον τὸ μειράκιον ὁ Εὔκριτος, ὑπισχνεῖτο γάρ.

Μήτηρ καὶ Μουσάριον.

ΑΝ ἔτι τοιοῦτον ἐρᾶς τὴν εὕρωμεν, ὦ Μουσάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θῦσαι μὲν τῇ πανδήμῳ δεήσει λευκὴν μηκάδα, τῇ οὐρανίᾳ δὲ καὶ τῇ ἐν κήποις, δάμαλιν ἑκατέρᾳ, στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδότειραν, καὶ ὅλως, μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες εὐόμεθα. νῦν ὁρᾷς γοῦν, παρὰ τοῦ νεανίσκου ἡλίκα λαμβάνομεν; ὃς ὀβολὸν μὲν οὐδὲ πώποτέ σοι δέδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα, οὐχ ὑποδήματα, οὐ μῦρον, ἀλλὰ προφάσεις ἀεὶ καὶ ὑποσχέσεις, καὶ μακραὶ ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ, ἐὰν ὁ πατὴρ, καὶ εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρῴων, τὰ πάντα σά. σὺ δὲ καὶ ὀμωμοκέναι αὐτὸν φῄς, ὅτι νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται. Μου. ὤμοσε γὰρ, ὦ μῆ-

τορ, ἢ περὶ ταῦρ θεαῦρ καὶ φιλοσοφος. Μή. κῆπ
σύεις πλακοῦν, καὶ δῖα δῶρ, πρώλω οὐκ ἔχοντι
αὐτῷ καταθεῖναι συμβολὴ, τὸν πλακοῦντιον δέ-
δωκας, ἀγνοοῦσης ἐμοῦ, ὁ δὲ ἀποδόμενος, κατέ-
πιε, καὶ πάλιν τὰ δύο ποδιδέραια τὰ Ιωνικὰ, ἕλ
κοντα ἑκάτερον δύο δαρεικοὺς, ἃ σοι ὁ Χίος πρᾶ-
ξίας ὁ ναύκληρος ἐνόμισε, ποιησάμενος γὰρ Ἔφε-
σον, ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας ὄρανον σὺν ἐφήβοις ἀπε-
νεγκεῖν. ὀθόνας γὰρ καὶ χιτωνίσκους τί αὖ λέγομι;
καὶ ὅλως, Ἑρμαῖόν τι ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμ-
πεπλωκεν οὗτος. Μυ. ἀλλὰ καλὸς καὶ ἀγχύνος,
καὶ φυσὶν ὁρᾶν, καὶ δ' ἀκρύει, καὶ δεινομαίχης καὶ
λαίχητος ὡς ὄντι τῷ Ἀρειοπαγίτου. καὶ φασὶν ἡ-
μᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ'
αὐτῷ, ἢν ὁ γέρων μόνον καταμύσῃ. Μή. οὐκοῦν
ὦ Μουσάριον, ἐὰν ὑποδηλώσωμεν δέη, καὶ ὁ σκυτο
τόμος αὐτῇ τὸ δίδραχμον, ὀρθῶμεν πρὸς αὐτόν,
ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τὴν ἐλπίδων ὀλί-
γας παρ' ἡμῶν λάβε, καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλιν
τὰ αὐτά. Εἶτ' ἢν τὸ φοίνικιον αὐτώμεθα, περιμένομεν,
φήσομεν, ἕως ἂν Λάχης ὁ Κολυττεὺς ἀποθανῇ, ἄρα
λώσομεν γάρ σοι μετὰ τῶν γάμους. οὐκ αἰσχύνῃ,
μόνη τῶν ἑταιρῶν οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὅρμον, οὐ πα-
ραντινίδιον ἔχουσα; Μου. τί οὖν, ὦ μῆτερ, ἐκεῖ-
ναι δυτυχέσθαί μου, καὶ καλλίους εἰσίν; Μή.
οὐκ, ἀλλὰ σωφρονεστέρας, εἶτα ἴσασιν ἑταιρίζειν, οὐδὲ
πιθύνουσι ῥηματίοις, οὐ νεανίσκοις, ἐπ' ἄκρου τοῦ
χείλους

χείλους οὐδ' ὅρκους ἔχουσι. σὺ δὲ εἰ πιστὴ καὶ φίλαν
δρος, οὐδὲ προσίῃ ἄλλον τινὰ, ὅτι μὴ μόνον Χαι-
ρέαν. καὶ πρώην, ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ Ακαρνανεὺς ἧκε,
δύο μνᾶς κομίζων, ἀγένειος καὶ αὐτὸς, οἴνου δὲ τι
μὴν ἀπειλήφει, τοῦ πατρὸς πέμψαντος, σὺ δὲ ἐ-
κεῖνον μὲν ἀπεμύκτισας, καθεύδεις δὲ μετὰ τοῦ
Αδώνιδος, Χαιρέου. Μου. τί οὖν, ἐχρῆν Χαιρέαν
καταλείψασαν, παραδέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκεῖ-
νον, κινάβρας ἀπόζοντα; λεῖός μοι, φασὶ, Χαιρέας,
καὶ Χοιρίσκος Ακαρνανίος. Μή. ἔστω ἐκεῖνος
ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποπνεῖ, τί καὶ Αντιφῶν-
τα τὸν Μενεκράτους, μνᾶν ὑπισχνούμενον, οὐδὲ
οὖτον ἐδέξω; οὐ καλὸς ἦν καὶ ἀστεῖος, ἡλικιώτης
Χαιρέου; Μου. ἀλλ' ἠπείλησε Χαιρέας ἀποσφά-
ξειν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτοῦ. Μή.
πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκοῦν ἀνέ-
ραστος σὺ μενεῖς διὰ τοῦτο, καὶ σωφρονήσῃς, καθά-
περ οὐχ ἑταῖρα, τοῦ δὲ Θεσμοφόρου ἱέρεια τις οὖ-
σα. ἐῶ τἆλλα, σήμερον ἁλῶα ἐστὶ, τί δέ σοι δέδω-
κεν ἐν τῇ ἑορτῇ; Μου. οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον.
Μή. μόνος οὗτος οὐ τέχνην εὕρηκεν ὑπὲρ τὸν πα-
τέρα, οὐκ οἰκέτην καθῆκεν ἐξαπατήσοντα, οὐκ
ἀπὸ τοῦ μητρὸς ἤτησεν, ἀπειλήσας ἀπαπλευσεῖσθαι
στρατευσόμενος, εἰ μὴ λάβοι, ἀλλὰ κάθηται, ἡμᾶς
ὑπατρίβων, μήτε αὐτὸς διδοὺς, μήτε παρὰ τῶν δι-
δόντων ἐῶν λαμβάνειν. σὺ δὲ οἴει ὦ Μουσάριον, ὀκ
τωκαίδεκα ἐτῶν ἀεὶ ἔσεσθαι, ἢ τὰ αὐτὰ φρονήσειν

Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μὲν αὐτὸς, ἡ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρῃ αὐτῷ; μνησθήσεται, οἴει, τότε τῶν δακρύων ἢ τῶν φιλημάτων, ἢ τῶν ὅρκων, πρέντε ἴσως τάλαντα προικὸς βλέπων. Μου. μνησθήσεται ἐκεῖνος, δεῖγμα δὲ, ὡς οὐδὲ νῦν γεγαμηκεν, ἀλλὰ καταναγκαζόμενος καὶ βιαζόμενος ἠρνήσατο. Μή. γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμνήσω δὲ σὲ, ὦ Μουσάριον, τότε.

Αμπελὶς καὶ Χρυσίς.

Εἴ τις δὲ, ὦ Χρυσὶ, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀργίζεται, μήτε ἐῤῥάπισέ ποτε, ἢ περιέκειρεν, ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι σρασὴς ἐκεῖνός ἐστιν; Χρυ. οὐκοῦν ταῦτα μόνα σρῶντος, ὦ Αμπελὶ, δείγματα; Αμ. ναὶ, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τἆλλα, φιλήματα καὶ δάκρυα καὶ ὅρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν, ἀρχομένου σρῶτος σημεῖον, καὶ φυομένου ἔτι, τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε, εἰ καὶ σὲ, ὡς φὴς, ὁ Γοργίας ῥαπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἔλπιζε, καὶ εὔχου ἀεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν. Χρυ. τὰ αὐτά; τί λέγεις; ἀεὶ ῥαπίζειν με; Αμ. οὐχὶ, ἀλλ' ἀνιᾶσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ σρᾷ γε, τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σύ τινα ἕτερον σρασὴν ἔχοις. Χρυ. ἀλλ' οὐδὲ ἔχω ἔγωγε, ὁ δὲ μάτην ὑπέλαβε τὸν πλούσιόν μου ἐρᾷν, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτοῦ. Αμ. καὶ οὖν ἡδὺ, τὸ ὑπὸ πλουσίων οἴεσθαι σπουδάζεσθαί σε, οὕ

τῶν γὰρ αὐτάσεται μᾶλλον, καὶ φιλοτιμήσεται, ὡς μὴ ὑποβληθείη τὸ αὐτὸ ἀργὸς εἶναι. Χρυ. καὶ μὴν οὗτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ῥαπίζει, δίδωσι δὲ οὐδέν. Αμ. ἀλλὰ δώσει, ζηλότυποι γὰρ καὶ μᾶλλον λυπηθήσονται. Χρυ. οὐκ οἶδ', ὅπως ῥᾳδίως λαμβάνειν βούλει με, ὦ Αμπελίδιον. Αμ. οὐκ, ἀλλ', ὡς οἶμαι, μεγάλοι ὀρῶτοι γίγνονται, καὶ εἰ τοῦθ' οἷόν τε ἀμελεῖσθαι, εἰ δὲ πισθῦσαι μόνον ἔχειν, ἀπομαραίνεται ὥσπερ ἡ ὠδὴ μία. ταῦτα λέγω πρὸς σε, εἰ θέλοις ὀλίγοις ἔτεσιν ἑταιρίσαι, σὺ δ' ὀκτὼ καὶ δέκα ἐτῶν, οἶμαι, ἢ ἔλαττον οὖσα τυγχάνεις. εἰ βούλει δὲ, καὶ διηγήσομαι, ἃ ἔπαθόν ποτε, οὐ πάνυ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. ἦρα μου Δημόφαντος ὁ ναυκλήρος, ὁ κατόπιν οἰκῶν τὴν ποικίλην, οὗτος οὐδὲ πώποτε πλέον πρὸς ἀργύριον δέδωκε, καὶ ἠξίου διαπόντιος εἶναι. ἦρα δέ, ὦ Χρυσί, ὠνητόν τινα ὁρῶτα, οὔτε ὑπὸς γῶν οὔτε δακρύων, οὔτε ἀεὶ παραγιγνόμενον ταῖς θύραις, ἀλλ' αὐτὸ μόνον, σωκράθους δέ μοι φίλτατε, ὃ τοῦ δήμου μακροῦ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα, Καλλιαδὴς γὰρ ὁ γραφεὺς ἦν μοι, δέκα δραχμὰς ἔπεμψε, τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λοιδορησάμενος, ἐπεὶ δὲ πολλὰ μὲν δίπλαθον ἡμέρας, ἐγὼ δὲ οὐ πρὸς ἔπεμπον, ὁ Καλλιαδὴς δὲ ἦν μοι αὖθις, ὑποβρομαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ ὠνητάς ποτε, ἀνεωγμένου τοῦ θυρίδος τοῦ

θύραν, ἔκλαγγν, ἔτυπῆγν, ἠπείλει φονδύσειν, πδιερρήγνυε πᾶν ἐδῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέλ☉, πάλαντον δνῦς, μόν☉ ἔχγν ὀκτὼ ὅλους μιῶας. ἡ γυνὴ ἡ αὐτδ πῶς ἅπαντας ἔλεγχν, ὡς τὸ φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ ἢ λῶ ἅρα ζυλοτυπία, τὸ φάρμακον. ὥστε ὦ Χρυσὶ μὴ σὺ χρῶ ἀδὶ τὴν γοργίαν ☽ αὐτῷ φαρμάκῳ, πλόσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσαι, λῶ π ὁ πατὴρ αὐτδ πάθῃ.

Δορκάς, Παννυχὶς, Φιλόστρατ☉ καὶ Πολέμων.

Απολώλαμεν, ὦ κεκτημένη, ἀπολώλαμεν, ὁ Πολέμων ἀπ᾽ τ᾽ στρατείας αὐτστρεψε πλστῷ, ὡς φασιν. ἑώρακα δὲ κἀγὼ αὐτὸν, ἐφεστρίδα πδιπόρφυρον ἐμπεπορπημένον, καὶ ἀκολούθους ἅμα πολλοὺς, καὶ οἱ Φίλοι, ὡς εἶδν, σωεθέον ἐπ᾽ αὐτ, ἀπασόμενοι. γὼ τοσούτῳ δὲ πρ βράποντα ἰδδῦσα, κατόπιν ἐπόμενον. ὃς σωαποδεδημηκὼ μετ᾽ αὐτδ, ἠρόμεν, καὶ εἰπέ μοι, ἔφν, ὦ γαμένη, ἀπαλαμένη πρότερον αὐτὸν, ὡς ἡμῖν ἐπραξατε, καὶ εἴ π ἄξιον τῷ πολέμων ἔχοντδ ἐπανελθεῖτε. Γαν. οὐκ ἔδει δῆτα δνῦς, ἀλλ᾽ ἐκεῖνα, ὅτι μὲν ἀνώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ☽ ξενίῳ Διΐ, ☾ Αθλωᾷ στρατείᾳ. ἡ δὲ αἰσωνα ἢ ἐπωνυμία ἀεί, τί προσῆκε, ☾ γνῶναι κτε. εἰ δὲ μὴ δῆτα προσέθηκας, ὡς ☾ εὖ ἄκρυε, μὴ ἀεὶ ἐμέμνητο Πολέμων☉, ἄμεινον λῶ πᾶ πολύ. Δορ. πρεῖ πομ

πον εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα, πρὸς δὲ σὲ οὐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκουσα, ἐβουλόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ πρός γε Παρμένονα οὕτως ἠρξάμην, ἦ που, ὦ Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; ἀεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλιστα, εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνάναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἑκάστην. Παν. εὖ γε ὦ Δορκὰς, οὕτως ἐχρῆν. Δορ. εἶτα ἑξῆς, μετ' οὐ πολὺ ἠρόμην ἐκεῖνα, ὁ δὲ, πάνυ λαμπρῶς, φησιν, ἀνεστρέψαμεν. Παν. οὕτω κἀκεῖνος, οὐδ' ἐν πρὸς πὼν, ὡς ἐμέμνητό μου ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ἤυχετο ζῶσαν καταλαβεῖν; Δορ. καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὸ γοῦν κεφάλαιον ἐξήγγειλε, πλοῦτον πολὺν, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκολούθους, ἐλέφαντα, τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μὴ δὲ ἀριθμῷ ἄγειν αὐτὸ, ἀλλὰ μεδίμνῳ, ἀπομεμετρημένον πολλοὺς μεδίμνους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρώμων, ἐρυθρά τε ἦν καὶ πολῆς. εἴασα δ' οὖν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγεῖσθαι, ὡς τὸν Αλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινὰ, καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ, καὶ ἀπέδραμόν σοι ταῦτα προσαγγελοῦσα, ὡς περὶ τῶν πάντων σκέψαιο. εἰ γὰρ ἐλθὼν ὁ Πολέμων, ἥξει γὰρ πάντως, ἀποσεισάμενος οὐδὲ γνωρίμους, ἀναπυθόμενος, εὕροι τὸν

Φιλόστρατον ἔνδον παρ' ἡμῖν, τί οἴει ποιήσειν αὐτόν; Γαν. ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκὰς, ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον, οὔτε γὰρ οὗτον ἀποπέμψαι, καλὸν, τάλαντον ἔναγχος δεδωκότα, καὶ τἆλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον. οὔτε Γολέμωνα τοιοῦτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον, μὴ παραδέχεσθαι, προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστιν. ὃς καὶ πρινόμενος ἔτι πολὺ ἀφόρητος ἦν, νῦν δὲ τί οὐκ ἂν ἐκεῖνος ποιήσειεν; Δορ. ἀλλὰ καὶ προσέρχεται. Γαν. ἐκλύομαι, ὦ Δορκὰς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω. Δορ. ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται, τίς γένωμαι; πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίοι; Φι. τί οὐ πίνομεν, ὦ Γαννυχί. Γαν. ἄνθρωπε, ἀπολώλεκάς με, σὺ δὲ χαῖρε Γολέμων, χρόνιος φανείς. Γο. οὗτος οὖν τίς ἐστιν ὁ προσιὼν ὑμῖν; σιωπᾷς; εὖγε οἴχου ὦ Γαννυχὶ, ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Γυλῶν διέπτην, ἐπειγόμενος ὑπὸ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ δίκαια μέν τοι πέπονθα, καί σοι χάριν ἔχω, οὐκ ἔτι γὰρ ἁρπασθήσομαι ὑπὸ σοῦ. Φι. σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε. Γο. ὅτι Γολέμων ὁ Στειριεὺς, Γανδίονος φυλῆς, ἀκούεις, χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νῦν δ' ἐξαναστήσας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐραστὴς Γαννυχίδος, ὅτε ᾤμην ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν. Φι. ἀλλὰ τὰ νῦν, ὦ ξεναγὲ, Γαννυχὶς ἐμή ἐστι, καὶ τάλαντον εἴληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπειδὰν τὰ φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολούθει μοι, ὦ Γαννυχὶ, οὗτον δὲ παρ' ο-

δρύσαις

δρύσαις χιλιαρχεῖν ἔα. Δορ. ἐλευθέρα μὲν ἐστι, καὶ ἀκολουθήσει, ἢν ἐθέλῃ. Γαν. τί ποιῶ Δορκάς; Δορ. εὐιγέναι ἄμεινον, ὀργιζομένῳ οὐχ οἷόν τε παρεῖναι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ὑπαθήσεται ζηλοτυπῶν. Γαν. εἰ θέλεις, εἰσίωμεν. Πο. ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πίεσθε τήμερον, ἢ μαστὴν ἐγὼ τοσούτοις φόνοις ἐγγεγυμνασμένος πάρειμι. οὐ θρᾷκας, ὦ Γαρμένων. Γαν. ὡπλισμένοι ἧκον, ἐμφράξαντες τὸ στενωπὸν τῇ φάλαγγι. Πο. ὠθῇ μετώπου μὴ τὸ ὁπλιτικὸν, παρ' ἑκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται καὶ τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι κατόπιν. Φι. ὡς βρεφυλλίοις ταῦτα ὦ μισθοφόρε ἡμῖν λέγεις, καὶ μορμολύττεις. σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πώποτε ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμαστιον ἐφρούρεις, τάχα διμοιρίτης ὤν, ἵνα καὶ οὗτος προσχαρίσωμαί σοι. Πο. καὶ μὴν εἴσῃ μετ' ὀλίγον, ἐπειδὰν προσιόντας ἡμᾶς ὠθῇ δόρυ θεάσῃ, στίλβοντας τοῖς ὅπλοις. Φι. ἥκετε μόνον συσκευασάμενοι, ἐγὼ δὲ, καὶ Τίβυς οὗτος, μόνος γὰρ οὗτος ἕπεταί μοι, βαλλόντες ὑμᾶς λίθοις τε καὶ ὀστράκοις, οὕτω διασκεδάσομεν, ὡς μὴ δὲ, ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

Χελιδόνιον καὶ Δροσή.

Οὐκ ἔτι φοιτᾷ παρὰ σὲ, ὦ Δροσὴ, τὸ μειρακιον ὁ Κλεινίας, οὐ γὰρ ἑώρακα πολὺς ἤδη χρόνος αὐτὸν παρ' ὑμῖν. Δρο. οὐκ ἔτι ὦ Χελιδό-

νιον, ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν εἶρξε μηκέτι μοι προ-
σιέναι. Χε. τίς οὗτος, μή τι τὸν παιδοτρίβην Διό-
τιμον λέγεις, ἐπεὶ ἐκεῖνός γε φίλος μοι. Δρο. οὐκ,
ἀλλ' ὁ κάκιστα φιλοσόφων ἀρχλούμενος Αριστάνε-
τος. Χε. τὸν σκυθρωπὸν λέγεις, τὸν δασὺν, τὸν
βαθυπώγωνα, ὃς εἴωθε μετὰ τῶν μειρακίων περι-
πατεῖν ἐν τῇ ποικίλῃ. Δρο. ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀ-
λαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀρχλούμενον, ἑλκόμε-
νον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίου. Χε. τί παθὼν δὲ
ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλεινίαν; Δρο. οὐκ
οἶδα, ὦ Χελιδόνιον, ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός μου
γενόμενος, ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, πρῶ-
τον δὲ ὡμίλησέ μοι, τριῶν τούτων ἑξῆς ἡμερῶν οὐ-
δὲ προσῆλθε τῷ στενωπῷ. ἐπεὶ δὲ ἠνιώμην, οὐκ οἶ-
δα δὲ, ὅπως τί ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ, ἔπεμψα τὴν
Νευρίδα, περισκεψομένην αὐτὸν, ἢ ἐν ἀγορᾷ δια-
τρίβοντα, ἢ ἐν παιδικῇ. ἡ δὲ περιπατοῦντα, ἔφη
ἰδοῦσα, μετὰ τοῦ Αριστανέτου, νεῦσαι πόῤῥω, ἐκεῖ-
νον δὲ ἐρυθριάσαντα, κάτω ὁρᾷν, καὶ μηκέτι πα-
ρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἶτ' ἐβάδιζον ἅμα ἐν τῇ
πόλιν, ἡ δὲ ἄχρι τοῦ Διπύλου ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ
μηδ' ὅλως ἐπεστράφη, ἐπανῆκεν, οὐδὲν σαφὲς ἀ-
παγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς με οἴει διαγεῖν τὸν μετὰ
ταῦτα οὐκ ἔχουσαν εἰκάσαι, ὅ, τι μοι πέπονθεν ὁ
μειρακίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά τι αὐτὸν, ἔλεγον,
ἢ τινὸς ἄλλης ἠράσθη, μισήσας ἐμὲ, ἀλλ' ὁ πατὴρ
διεκώλυσεν αὐτὸν, πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον. ἤδη
δὲ

δὲ περὶ δείλην ὀψίαν ἧκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμματίον τουτὶ παρ' αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβοῦσα, ὦ Χελιδόνιον, οἶσθα γὰρ δήπου γράμματα.

Χε. φέρ' ἴδωμεν τὰ γράμματα, οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' ὑπὸ σεσυρμένα, δηλοῦντα ἐπείξιν τινα τοῦ γεγραφότος. λέγει δὲ, πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσὴ, οὐ θεοὺς ποιοῦμαι μάρτυρας. Δρο. αἴ, αἴ, τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε. Χε. καὶ νῦν δὲ οὐ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαί σου. ὁ πατὴρ γὰρ Αρισταινέτῳ παρέδωκέ με φιλοσοφεῖν αὐτῷ, κἀκεῖνος, ἔμαθε γὰρ τὰ καθ' ἡμᾶς ἅπαντα, πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρεπὲς εἶναι λέγων ἑταίρᾳ συνεῖναι, Αρχιτέλους καὶ Ερασικλείας υἱὸν ὄντα. πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι, τὴν ἀρετὴν προτιμᾷν τῆς ἡδονῆς. Δρο. μὴ ὥραισιν ἵκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος, τοιαῦτα παιδεύων τὸν μειράκιον. Χε. ὥστε ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ, παρακολουθεῖ γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσων. καὶ ὅλως, οὐδὲ προσβλέπειν ἄλλῳ οὐδενὶ ἔξεστιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ. εἰ δὲ σωφρονοῖμι, καὶ πάντα πεισθείην αὐτῷ, ὑπισχνεῖται πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαί με, καὶ γνάρετον κατα στήσεσθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα, ὑποκλέψας ἐμαυτὸν, σὺ δέ μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλεινίου. Δρο. τί σοι δοκεῖ ἡ ὑπὸ στολὴ, ὦ Χελιδόνιον. Χε. τὰ μὲν ἄλλα, ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίου, ἔχει τινὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδα. Δρο. κἀμοὶ οὕτως ἔδοξεν, ἀ-

πόλυμαι δ' οὖν τοῦτο τοῦ ὄρνιθος. ὁ μὲν τοι Δρόμων ἔφασκε παιδιᾶς ἕνεκα τὴν Ἀελσαίνορα, καὶ ὡς πρὸς φάσιν τῶν μαθημάτων, σωθῆναι τοῖς ὡραιοτάτοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι πρὸς τὴν Κλεινίαν, ὑποχέσεις τινὰς ὑπαινισσόμενον, ὡς ἰσόθεον ἀποφαίνει αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀναγιγνώσκει μετ' αὐτοῦ ἐρωτικούς τινας λόγους τῶν παλαιῶν φιλοσόφων πρὸς σὲ μαθητάς, καὶ ὅλως, πολὺ τὸ μειρακιῶδες ἔχειν, καὶ πέλας δὲ καὶ τοῦ πατρὸς τοῦ Κλεινίου κατορᾶν ταῦτα. Χε. ἐχθὲς, ὦ Δρόσιον, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα. Δρο. ἐγάστρισε, καὶ οὐδὲν δὲ τούτου ἐμοὶ ἔδει, κέκνισαι γὰρ κἀκεῖνος φλυαρίᾳ. Χε. θάρρει, σωθήσεται καλῶς. ἐγὼ δὲ καὶ ὤμωξα μοι δυκῶν τοῦ τοίχου γε Κεραμεικῷ, γνοὺς ὁ Ἀρχιτέλης εἰσῆλθε πολλὰ πατεῖν, Ἀελσαίνορος ἁμαρτόντος Κλεινίαν, ὥστε κἀκ τούτου τι σωφρονεῖν τῇ παρὰ τοῦ Δρόμωνος ἀβολίᾳ. Δρο. πῶς δ' οὐ λάθοις ὤμωξας; Χε. φλυνακὶς, ὦ Δροσὶς, οὐθενὸς πολλοῦ λαβοῦσα. Δρο. οὔκουν, συσκώπτουε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, τοῦ ἀλαζόνος Ἀελσαινέτου.

Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.

ΕΤάραν δέ τις παραλαβὼν, πρώτης ἁρπαχθεὶς τὸ μίδωμα δοὺς, καθεύδοντι ἀποτραφείς, ἁλαπρυνῶν καὶ σκώψ; ἀλλ' οὔτε πεπωκὼς ἡδέως, οἶμαι, οὔτε ἀπολαυσὼν μόνον ἠθέλησας, ἔπλαθον δὲ

ἐπ' παρα τὸ δεῖπνον, ἑώρων γὰρ, καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ὀλολύζων, ὥσπερ βρέφος. ταῦτα οὖν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἕνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὡς ἂν καὶ οὗτος ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς, ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ. Χαρ. ἔρως με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν. Τρύ. ἀλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἐμοῦ ἐρᾷς, δῆλον, οὐ γὰρ ἂν ἔχων με ἠμέλεις, καὶ ἀποθοῦ με, περιπλέκεσθαι θέλουσαν. καὶ τέλος, διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τοῦ ἱματίῳ, δεδιὼς, μὴ ψαύσαιμί σου. τίς δὲ ὅμως ἐκείνη ἐστὶν, εἰπέ. τάχα γὰρ ἄν τι καὶ συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα, οἶδα γὰρ, ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι. Χαρ. καὶ μὴν οἶσθα καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτὴν, κἀκείνη σὲ, οὐ γὰρ ἀφανὴς ἑταῖρα ἐστιν. Τρύ. εἰπὲ τοὔνομα, ὦ Χαρμίδη. Χαρ. Φιλημάτιον, ὦ Τρύφαινα. Τρύ. ὁποτέραν λέγεις, δύο γάρ εἰσι, τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορεσμένην, ἧς ἐρᾷ Δάμυλλος, ὁ τοῦ νῦν στρατηγοῦντος υἱὸς, ἢ τὴν ἑταῖραν, ἣν Γαγίδα ὑπὸ καλοῦσιν; Χαρ. ἐκείνην, καὶ ἑάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς. Τρύ. οὐκοῦν δι' ἐκείνην ἔκλαες; Χαρ. καὶ μάλα. Τρύ. πολὺς ἢ χρόνος ἐστί σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελής τις εἶ; Χαρ. οὐ νεοτελὴς, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν. Τρύ. εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τοῦ σώματος φανερὰ, ἃ εἶδες Φιλημάτιον, ἐπὶ ὡς ἐχρῆν γυ-

ναῦκλα ὡχόμενα καὶ τεταραχθῆναι ἔτι γε μονῳδίαν ἦδη.
Χαρ. κἀμοὶ ἐπόμνυτε, δύο καὶ εἴκοσιν εἰς τὸ ἑσπέριον
ἐλαφηβολιῶνα τελέσειν. Τρύ. σὺ δὲ ποτέροις
πιστεύσειας ἄν, τοῖς ἐκείνοις ὄρνισι, ἢ τοῖς σαυτοῦ
ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκεψαι γὰρ ἀκριβῶς, ὑπόβλεψας
ποτὲ τοῦ προτάφους αὐτῆς, ἵν' ἴδῃς μόνον τὰς αὐτῆς
τρίχας ἔχει, τὰ δὲ ἄλλα, φωνὴν βαθεῖαν. πόθεν ἢ τοῦ
προτάφους, ὁπόταν ἀθρήσῃς τὸ φάρμακον, ὦ βάτ-
ταρε, ὑπολύκαινεται τὰ πολλά. καί τοι τί τοῦτο,
βιάσαί ποτε καὶ γυμνὴν ἰδεῖν. Χαρ. οὐδέ-
πω ποτέ μοι πρὸς τοῦτο γνώσεως ἦν. Τρύ. εἰκότως,
ἀπίστατο γὰρ μυσαχθησόμενόν σε τὰς αὐτῆς λύ-
πας, ὅτι δὲ ἀκριβῶς αὐχήσεις ὅτι τὰ γόνατα παρδά-
λεως ἔοικεν. ἀλλὰ σὺ ἐλάκρυσον, τοιαύτην μὴ σιωπῇ,
ἢ που τάχα καὶ ἐλύπει σε, καὶ ὑπορεώρα; Χαρ.
ναί, ὦ Τρύφαινα, καί τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμ-
βάνουσα. καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσης ἐκέχυ-
σθαι ῥᾳδίως, ἅτε τοῦ πατρὶ φεισθησομένου πρε-
σβύτου, Μοσχίωνα ὀνομαζομένην, ἀπέκλεισέ με,
αὐθ' ὧν λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτῇ, σὲ πα-
ρείληφα. Τρύ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ αὖ ἔγωγε, εἴ
μοι πρεῖπέ τις, ὡς αὖθις τούτοις παραλαμβανοί-
μην λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα, φιλημοσύνην τὴν
σορόν. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τεῖτον ὧδε ἥσσων ἀ-
λεκτρυών. Χαρ. μὴ σύ γε οὕτω ταχέως, ὦ Τρύ-
φαινα, εἰ γὰρ ἀληθῆ ὄψει, ἃ φῄς πρὸς φιλήματός τ'
ἀγωνίζῃ, καὶ ὅτι βάπτεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν, οὐδὲ
πρὸς-

προσβλέπειν αὖ ἐπὶ δυσαίμῳ αὐτῇ. Τρύ. ἐροῦ τὴν μητέρα, εἰ ποτε λέλουται μετ' αὐτῆς, πρὶν γὰρ ἂν ἐτῶν κἀμὲ ὁ πάππος διηγήσεταί σοι, εἴ τε ζῇ ἔτι. Χαρ. οὐκοῦν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἄφες ἤδη μὴν ἤδη τὸ διατείχισμα, πρόβαλλωμεν δὲ ἀλλήλας, καὶ φιλῶμεν, ἵνα ἀληθῶς σωῶμεν, φιλήματος δὲ πολλὰ χαίρετω.

Ἰσέας, Πυθίας καὶ Λυσίας.

Ὁρᾷς ὦ Λυσία πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς, ὅτι μήτε ἀργύριον ὠόμοτε ἤτησά σε, μήτ' ἀπεκλείσα ἐλθόντα, φῶν ἔτοιμος εἰμὶ σοὶ. μήτε πεφαλαγισάμην τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμην τὴν μητρὸς, ἵνα καλὰ ἐμοί τι κομίσαι, ὁποῖα αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' ὀλίγας ἀρχῆς ἄμοιρον, ἀξύμβολον εἰσελεξάμην. οἶδα, ὅσους ὁρᾷς παρεπεμψάμην; Ηθοκλέα μὲν πρυτανεύοντα νυνὶ, καὶ Γαστίωνα τὸν ναύκληρον, ἵνα τὸν σωτῆρόν σου Μέλιτον, καί τοι φάγχος ἀπθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας. ἐγὼ δέ σε, τὸν Φάωνα μόνον εἶχον, οὔτέ τινα προσβλέπουσα ἕτερον, οὔτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ. ὤμνυν γὰρ ἡ αὐόητος ἀληθῆ εἶναι, ἃ ὤμνυσθ, ἵνα δὴ τοῦτό σοι προσέχουσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, δυωφρόνουν, ὧν βουλομένης τῆς μητρὸς, ἵνα πρὸς τὰς Φίλας ἐγκαλοῦσης. σὺ δ', ἐπεὶ πόρρω ἔμαθθ, ὑποχείριον ἔχων με, τετηκυῖαν ὧδε σοὶ, ἄρτι μὲν Λυκαίνῃ προσέπαιζθ, ἐμοῦ ὁρῶ

Biblioteka Główna U.A.M. w Poznaniu

σης, ὡς λυποίης ἐμὲ, ἀρτι δὲ σοὶ ἐμοὶ κατακείμενον, ἐπήνεις Μαγίδιον τὴν ψάλτριαν, ἐγὼ δ' ἐπὶ τούτοις ἀκρύω, καὶ σωίγμι ὑβριζομένη. πρώην δὲ, ὁπότε σωεπίνετε, ὁρᾶσαν καὶ σὺ καὶ Δίφιλος παρῆσαν, καὶ ἡ αὐλητρὶς, Κυμβάλιον, καὶ Γυραλλὶς, ἐχθρὰ οὖσα ἐμοὶ, σὺ δὲ τοῦτ' εἰδὼς, τὴν Κυμβάλιον μὲν, οὐ μοι δοκεῖ ἐμέλησεν, ὅτι πολλὰκις ἐφίλησας, σὲ δὲ ὁρῶν γὰρ ὑβριζόμενον, τοιαῦτα φιλῶν. Γυραλλίδα δὲ ὅσον οὐδέν, καὶ πάνυ αὖ, ἐκείνη μὲν ὑπέλειξας τὸ ποτήριον, ἀκροδρυσὶ δὲ ὀλίγα παιδὶ, πρὸς τὸ οὖς ἐκέλευσεν, εἰ μὴ Γυραλλὶς αὐτήσει, μή σοι ἄλλῳ ἐγχέαι. τέλος δὲ, τὸ μίλτον ἀκροδρυακὸν, ὁπότε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀχολέμενον, ἐλαλεῖ γὰρ ὁρᾶσαν, πολύφας ὢν, δυσέχως προσκόπτοντας δὲ τὸν πότον αὐτῆς, οὐδὲ λαβεῖν γε πειρώμενον ἐμὲ, ἢ δὲ Φιλήσατε, μεταξὺ τῶν μασῶν ὑπὸ ὀλίγα ἀπολέσμων παρεύσατο. ταῦτα σοῦ τίνος ἕνεκα ποιεῖς, τί σε ἢ μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκηκα, ἢ λελύπηκα ἐγώ; τίνα ἕτερον εἶδον, οὐ πρὸς μόνον σὲ ζῶ; οὐ μέγα ὦ Λυσία ταῦτα ποιεῖς, γύαιον ἄθλιον λυπῶν, μεμνῆσθαί σοί. ἔστι τις θεὸς, ἢ Ἀδράστεια, ἢ τὰ τοιαῦτα ὁρᾷ. σὺ δὲ ποτε λυπήσῃ, τάχα αὖ ἀκούσῃς τι πρὸς ἐμοῦ, κεκμήλω με, ἤτοι βρόχῳ ἐμαυτὸν ἀπάγξασαν, ἢ δι' ὀφρὺς ἀρὰν κεφαλὴν ἐμπεσοῦσαν, ἢ ἵνα γέ τινα τρόπον εὑρήσω θανάτου, ὡς μηκέτ' ὀχλοίην βλέπομένη, πομπεύσεις τότε, ὡς μέγα, καὶ λαμπρὸν

ὄγκον

ὀργὴν ὀργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρίν σου ὀδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπὲ, Πυθιὰς ἡμῖν αὐτὴ διικασάτω. τί δ' ὅτι, οὐδὲ ἀπεκδυσάμενος ἀπέρχη καταλιπών με; ὁρᾶς ὦ Πυθιὰς, οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίου; Πυ. ὦ φιλαργυρώτατος, τὸ δὲ μὴ ὧν κλαυθμυρίσασα δακρυούσης, λίθος, ἢ ἀνθρωπός ὅστις πλὴν ἀλλ' εἴγε χρὴ τἀληθῆ εἰπεῖν, σὺ ὦ Ἰόεσσα δι' ἐφθειρας αὐτὸν ὑποδραγαπῶσα, καὶ δῆτα ἐμφανίσασα. ἐγὼ μὲν γοῦν οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι ὑποδραπέτης γὰρ ἀνδρὸς ἀνόμενοι γίγνονται. πρὸς ὧν τάλαινα δακρύουσα, καὶ λῦ μοι πέδην, ἅπαξ ἢ δὶς ἀποκλείσον ἐλθόντα, ὄψει γὰρ ἀνακαλούμενον αὐτὴν πάνυ, καὶ οὐ τιμημονότα ἀληθῶς. Ιό. ἀλλὰ μὴ δῆτ' εἴπῃς, ἄπαγε, ἀποκλείσω Λυσίαν; εἶθε μὴ αὐτὸς ἀποσαίη φθάσας. Πυ. ἀλλ' ἐπανέρχεται αὖθις. Ιό. ἀπολώλεκας ἡμᾶς ὦ Πυθιὰς, ἥκρατάί σου ἴσως, ἀποκλεισον, λεγούσης. Λυ. οὐχὶ ταύτης ἕνεκεν, ὦ Πυθιὰς, ἐπανελήλυθα, ἵνα οὐδὲ προσβλέψαιμι ἔτι τοιαύτην οὖσαν, ἀλλὰ δι' ἃ σὲ, ὡς μὴ καταγιγνώσκεις ἐμοῦ, καὶ λέγῃς αὖ, ἔγνωστος ὁ Λυσίας ὅδ' ἡμῖν. Πυ. ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία. Λυ. φέρειν οὖν ἐθέλεις, ὦ Πυθιὰς, Ἰόεσσαν τὴν νῦν δακρύουσαν, αὐτὴν ἐκλελοιπυῖαν αὐτὴν, ποτὲ μετὰ νεανίου καθυδούσην, ἐμοῦ ἀποστᾶσαν; Πυ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον, ἐταίρα ὅστις. πότε δ' οὖν κατέλαβον αὐτὴν συγκαθεύδουσαν; Λυ. ἕκτην ἢ δευτέραν ἱσταμένου, τὴν τύμε-

ρον δὲ ἑβδόμη ἐστίν. ὁ πατὴρ εἰδὼς, ὡς πάλαι σφῷ=
ην ταυτησὶ τῆς χρηστῆς, ἐν ἐκλεισέ με, παραγγείλας
τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν, ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἔφερον μὴ
οὐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρα
κύψαντα τῷ θριγκῷ τῆς αὐλῆς, ἣ ταπεινότατον
ἦν, ἀναδέξασθαί με ὑπὲρ τῶν νώτων, ῥᾷον γὰρ οὕτως
ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι, ὑπερέ
βην, ἧκον, τὴν αὔλιον εὗρον ἀποκεκλεισμένην ὑπὲρ
μελῶς, μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν, οὐκ ἔκοψα δ' οὖν,
ἀλλ' ἐπάρας ἠρέμα τὴν θύραν, ἤδη δὲ καὶ ἄλλοτε
ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν στροφέα, παρ-
ῆλθον ἀψοφητὶ, ἐκάθευδον δὲ πάντες, εἶτα ἐπα
φώμενος τοῦ τοίχου, ἐφίσταμαι τῇ κλίνῃ. Ιό.
τί σφεῖς, ὦ Δάματερ, ἀγωνιῶ γάρ. Λυ. ἐπειδὴ
δὲ οὐχ ἑώρων τὸ ἆσθμα ἐν, τὸ μὲν πρῶτον ᾤμην
τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκαθεύδειν, τό δ' οὐκ ἦν, ὦ
Πυθιὰς, ἀλλ' ἐφαψάμενος εὗρον ἀγένειόν τινα,
πάνυ ἁπαλὸν, ἐν χρῷ κεκαρμένον, μύρων καὶ αὐ-
τὸν ἀποπνέοντα. εὖτε ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων
ἦλθον, οὐκ ἂν ὤκνησα, εὖ ἴσε. τί γελᾶτε, ὦ Πυθιάς.
γέλωτος ἄξια δοκῶ σοι διηγεῖσθαι; Ιό. τοῦτό σε
ὦ Λυσία λελύπηκεν; ἡ Πυθιὰς αὕτη μοι συνεκά-
θευδε. Πυ. μὴ λέγε ὦ Ιόεσσα πρὸς αὐτόν. Ιό.
τί μὴ λέγω; Πυθιὰς ἦν, φίλτατε, μετακληθεῖσα
ὑπ' ἐμοῦ, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν, ἐλυπούμην γὰρ,
σὲ μὴ ἔχουσα. Λυ. Πυθιὰς, ὁ ἐν χρῷ κεκαρμένος,
εἶτα δι' ἕκτης ἡμέρας ἀνεκόμησε τοσαύτην κό=
μην;

μὴν; Ιό. ἀλλὰ μὰ Δί νόσου δεινῆς ἔσχετο, ὦ Λυσία, ὑπὲρ ἧς ἐμοὶ μὲν αὐτῇ αἱ τρίχες ἔφριξαν, νῦν δὲ καὶ τὴν ῥωμύλην ἐπεθέμην. δεῖξον ὦ Πυθιὰς, δεῖξον σύντομον ὄν, ὡς ἴσον αὐτὸν ἰδοὺ, τὸ μειράκιον, ὁ μοιχὸς, ὃν ἐζηλοτύπεις. Λυ. οὐκ ἐχρῆν οὖν, ὦ Ιόεσσα, καὶ ταῦτα, ἐρῶντα, ἐφαψάμενον αὐτόν; Ιό. οὐκοῦν σὺ μὲν ἤδη ὡέπεισαι, βούλει δὲ, αὐτιλυπήσω σε καὶ αὐτὴ, ὀργιζομένη δικαίως γ' ἐμοὶ μέρει; Λυ. μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, Πυθιὰς μεθ' ἡμῶν, ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι ταῖς συνουσίαις. Ιό. παρεῖσαι. οἷα ὡέπονθα δῆτα σὲ, ὦ γύναιόν τε νεανίσκων, Πυθιάς. Πυ. ἀλλὰ σὺ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτὸς, ὥστε μή μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα ὅρα ὦ Λυσία, μή τινι εἴπῃς τὸ πρὸ τῆς κόμης.

Λεόντιχος, Χιωνίδας καὶ Υμνίς.

ΕΝ δὲ τῇ πρὸς τὸν Γαλάτας μάχῃ, εἰπέ ὦ Χιωνίδα, ὅπως μὲν πρωεξήλασας τῶν ἄλλων ἱππέων ὑπὸ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι ὄντες, ἔτρεψαν ὀλυβῆς, ὡς εἶδόν με, καὶ οὐθεὶς ἔτι ἔστη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀνέντασας, διέπειρα τὸν ἱππάρχην αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον. ὑπὸ δὲ τὸ σωρηδὸν ἔπι αὐτῶν, ἦσαν γάρ πολλοὶ, οἱ ἔμπροσθεν διαλύσαντος μὲν τὴν φάλαγγα, ὃς πλαίσιον δὲ συναγαγόντος αὖ ὑπὸ τούτους ἐγὼ ἀπασάμενος τὴν ἀσπίδα, ὑπὸ τούτους ἐγὼ ἀπασάμενος τὴν ἀσπίδα, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν, ὅσον

ἑπτὰ, τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου. τοῦ ξίφει δὲ κατεγνεγκὼν, διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς οὐ δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κρανέι, ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη φευγόντων. Χη. ὅτε γὰρ ὦ Λεόντιχε περὶ Γαφλαγονίαν ἐμονομάχησας τοῦ σατράπῃ, οὐ μεγάλα ἐπεδείξω καὶ τότε; Λε. καλῶς ὑπέμνησας, οὐκ ἀγεννοῦς οὐδ' ἐκείνης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ σατράπης μέγιστος ὤν, ὁπλομάχων ἄριστος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τοῦ Ἑλληνικοῦ, προπηδήσας οὐ τὸ μέσον, προὐκαλεῖτο, εἴ τις ἐθέλοι αὐτῷ μονομαχῆσαι, οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπλήγουσαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καί τοι οὐκ ἀγεννὴς ἄνθρωπος ὤν. Ἀρίσταιχμος γὰρ ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλὸς, ἀκοντιστὴς ἄριστος. ἐγὼ δὲ ἐχιλιάρχουν ἔτι, τολμήσας δ' ὅμως, καὶ τοὺς ἑταίρους ὑπολαμβανομένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ, ὁρῶντες ἀποστίλβοντα μὲν τὸν Βάρβαρον ὑπὸ χρύσοις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φοβερὸν ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην. Χη. κἀγὼ ἔδεισα τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἶσθα, ὡς εἰχόμην σου, δεόμενος μὴ προκινδυνεύειν, ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι, σοῦ ἀποθανόντος. Λε. ἀλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον οὐ τὸ μέσον, οὐ χεῖρον τοῦ Γαφλαγόνος ὁπλισμένος, ἀλλὰ πάγχρυσος καὶ αὐτός. ὥστε βοὴ εὐθὺς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν Βαρβάρων, ἐγνώρισάν με γὰρ κἀκεῖνοι ἰδόντες,

ἀπὸ

ἀπὸ τῆς πέλτης μαλιστα, καὶ τῶν φαλάρων, καὶ τοῦ λόφου. εἰπὲ ὦ Χκυίδια, τίνι με πάντου τότε εἴκαζον; Χη. τίνι δὲ ἄλλῳ, ἢ Αχιλλεῖ, νὴ Δία, τοῦ Θέτιδος καὶ Πηλέως. οὕτως ἔπρεπε μέν σοι ἡ κόρυς, ἡ φοινικὶς δὲ ἐπκύθει, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρμαιρεν. Λε. ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ Βάρβαρος πρότερον τιτρώσκει με, ὀλίγον ὅσον ὑπὲρ ψαύσας τοῦ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ. ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσῃ, παίω διαμπὰξ εἰς τὸ στέρνον, εἶτ' ὑπὸ δραμὼν, ἀπεδηροτόμησα τῇ σπάθῃ ῥᾳδίως, καὶ τὰ ὅπλα ἔχων, ἐπανῆλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ὑπὲρ τῆς σαρίσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελουμένος τοῦ φόνῳ. Υμ. ἄπαγε ὦ Λεόντιχε, μιαρὰ ταῦτα καὶ φοβερὰ περὶ σαυτοῦ διηγῇ, καὶ οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ προσβλέψειέ τις, οὕτω χαίροντα τοῦ λύθρῳ, οὐχ ὅπως συμπίοι, ἢ συγκοιμηθοίη, ἔγωγε οὖν ἄπειμι. Λε. διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα. Υμ. οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν. Λε. μὴ δέδιθι ὦ Υμνὶ, ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖνα πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω. Υμ. ἀλλ' ἐναγὴς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσταζέ σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ Βαρβάρου, ἣν ἔφερεν ὑπὲρ τῇ σαρίσῃ, εἶτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλὼν, καὶ φιλήσω; μὴ, ὦ Χαρίτου, γένοιτο, οὐδὲν γὰρ οὗτος ἀμείνων τοῦ δημίου. Λε. καὶ μὴν εἴ με εἶδεν ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα, ἠράσθης ἄν. Υμ. ἀκούουσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καὶ φρίττω, καὶ

τὰς σκιὰς μοι δοκῶ ὁρᾶν, καὶ τὰ εἴδωλα τῶν τεθνηκότων, καὶ μάλιστα, τὸ ἀθλίου λοχαγοῦ, ὃν δύο τοῖς κεφαλαῖς διεκεκόπτου. τί οἶει, τὸ ὄργανον αὐτὸ, καὶ τὸ αἷμα εἰ θεασαίμην, καὶ κειμένους οὓς νεκρούς; ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ, οὐδ' ἀλεκτρυόνα τὼ πώποτε φωνοῦμενον εἶδον. Λε. οὕτως ἀγχίνους, ὦ Υμνί, καὶ μικρόψυχος εἶ, ἐγὼ δὲ ὤμην σε θαὶ σε ἀκούσαν. Υμ. ἀλλὰ τόρπε τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴ τινας Λημνιαδας ἢ Δαναΐδας εὕροις, ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέρα ὄσιν. ἕπου καὶ σὺ ὦ Γραμμή, σὺ δὲ ἕρπε σο χιλιάρχων αἴρισε, καὶ φονᾶ, ὁπόσων αὖ ἐθέλης. Λε. μεῖνον ὦ Υμνί, μεῖνον. ἀπελήλυθε. Χη. σὺ γὰρ ὦ Λεόντιχε ἀφελῆ παιδίσκην κατεφόβησας, ὠμοσίων λόφους, καὶ ἀπιθανὰς ἀριστείας διεξιών, ἐγὼ δὲ ἑώρων δυοῖν, ὅπως χλωρὰ ἐγμόρ, ἐπὶ σοῦ τὰ ἡβ]ρμ λοχαγὸν ἐκεῖνα διηγουμένου, καὶ σωέσειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπεφείξω, ἐπεὶ καὶ δια κόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης. Λε. ὤμην ὁρασμιὰ τοῦτ' αὐτὴ φανεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ σύ με πόσα πολώλεκας ὦ Χιωνίδα, τὸ μονομαχίον ὑποβαλών. Χη. οὐκ ἔδει γὰρ σωεπιψύδεσθαί σοι, ὁρῶντα τὴν αἰτίαν θ' ἁλαζονείας; σὺ γ' πολὺ φοβερὸν αὖ τὸ ἐποίησας, ἔσω γὰρ, ἀπέτεμον τὸ κακοδαίμονος Γαφλαγόνος τὴν κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ὧδί θ' σεῖσις, ὥστε σου καταῤῥεῖν τὸ αἷμα. Λε. ὄντως μαρὸν ὡς ἀληθῶς, ὦ Χιωνίδα,

ἐπεὶ

ἐπεὶ τά γε ἄλλα οὐ κακῶς συνεπέπλασο. ἄπιθι δ' οὖν, καὶ τοῦτον αὐτῷ συγκαθυλήσουσαν.

Χι. λέγω οὖν, ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γυναῖ- αὐτῇ δόξαι βουλόμενος; Λε. αἰσχρόν, ὦ Χλωίδια. Χι. καὶ μὴν οὐκ ἄλλως ἀφίκετο, ἐλθὲ τοίνυν θάτερον, ἢ μισεῖσθαι ἀριστεύς ἐναι δοκῶν, ἢ καθεύδειν μετὰ Υμνίδος, ἐψεύσω ὁμολογῶν. Λε. καὶ λέπτα μὲν ἄμφω, αἰροῦμαι δ' ὅμως τὴν Υμνίδα. ἄπιθι οὖν, καὶ λέγε ὦ Χλωίδια, ἐψεύσω μή, μὴ ταῦτα λέ.

Δωρίων καὶ Μυρτάλη.

Νὴ μὲ ἀκλείδης ὦ Μυρτάλη; νὴ, ὅτε πρώην ἐγὼ ὠμόμην δῆτα σέ; ὅτε δὲ σοὶ τὰ τοσαῦτα ἐνόμιζον, ἐρῶντα, ἀνήρ, δεσπότης, ταῦτ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν οὗτος ἤδη ἀκεκίβδηλος, σὺ δὲ τὴν Βιθυνὸν ἐμπορον εὗρηκας ἐρασθῆναι, ἀκλείομαι μὲν ἐγὼ, καὶ πρὸ τῶν θυρῶν ἔστηκα λακρύων, ὁ δὲ τὸν νυκτῶν φιλεῖται, καὶ μόνος γῶδρ ὄδι, καὶ τὸν νυν κίζεται, καὶ κυεῖν φησ ἀπ' αὐτοῦ. Μυρ. ταῦτά με ἀκπνίγει Δωρίων, καὶ μᾶλλον, ὁπόταν λέγῃς, ὡς πολλὰ ἔδωκας, καὶ τὸν φῶτα γεγάμηκας δι' ἐμέ. λόγισαι γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὁπόσα μοι ἐνόμισας. Δω. δῦγε ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα. τὸν δηματα ἐκ Σικυῶνος τὸν πρῶτον δύο δραχμῶν, πίθει δύο δραχμῶν. Μυρ. ἀλλ' ἐνοιμήθης νύκτας δύο. Δω. καὶ ὁπότε ἦλθον ἐκ Συρίας, ἀλλὰ

τωλὸς, ὁ μέγας, ὁ Κροκάλης ἐρῶν ἐῤῥάπισέ με, αὐ-
λήσασαν εὑρὼν παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ αὐτε-
ραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τοὺς τε αὐ-
λοὺς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δεῖ-
πνούντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπει-
σπαίσας. καὶ τὸν μὲν ἀγροῖκον ἐκεῖνον τὸν Γόργον,
ἀκὸ τοῦ συμποσίου κατασπάσας τῶν τριχῶν, ἔπαι-
ον πολιστάντου αὐτός τε ὁ στρατιώτης, Δεινόμα-
χος, οἶμαι, καλεῖται, καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ. ὥστε
οὐκ οἶδα, εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος, ὦ Κοχλὶ, αἷμά
τε γὰρ ἐῤῥύη πολὺ ἀκὸ τῶν ῥινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον
ὅλον ἐξῴδηκεν αὐτοῦ, καὶ πελιδνόν ἐστιν. Κο. ἐ-
μανὴ ὁ ἄνθρωπος, ἢ μέθη τὶς ἦν καὶ παροινία, τὸ
πρᾶγμα; Γαρ. Ζηλοτυπία τὶς, ὦ Κοχλὶ, καὶ ἔρως
ἔκτοπος. ἡ Κροκάλη δὲ, οἶμαι, δύο τάλαντα αὐτή-
σασα, εἰ βούλεται μόνος ἔχειν αὐτὴν, ἐπεὶ μὴ ἐδί-
δοτο ὁ Δεινόμαχος, ἐκεῖνον μὲν ἀπέκλεισεν ἥκοντα,
προσαῤῥάξασά γε αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγετο,
τὸν Γόργον δὲ Οἰνοέα, τινὰ γεωργὸν εὔπορον, ἐκ
πολλοῦ ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν ἄνθρωπον προσιεμένη,
ἔπινε μετ' αὐτοῦ, κἀμὲ πρέλαβεν αὐλήσουσαν παρ'
αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχωροῦντος τοῦ πότου, ἐγὼ μὲν
ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνί-
στατο ὀρχησόμενος, ἡ Κροκάλη δὲ ἐκρότει, καὶ πάν-
τα ἦν ἡδέα. ἐν τοσούτῳ δὲ κτύπος ἠκούετο καὶ
βοὴ, καὶ ἡ αὔλιος ἠράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπει-
σέπεσον, ὅσον ὀκτὼ, νεανίσκοι μάλα καρτεροὶ, καὶ
ὁ Με-

ὁ Μεγαρεὺς φ' αὐτοῖς. δυθὺς ἂν αὐτέτραπτο ωαν
τα, ⁊ ὁ γόργος, ὥσπερ ἔφω, ἐπαίζε, ⁊ ἐπατεῖ
το, χαμαὶ κείμενος. ἡ κροκάλη δὲ, οὐκ οἶδ', ὅπως
ἔφθη, ὑωεκφυγοῦσα παρὰ τὴν γέτονα θεαωιω-
δα, ἐμὲ δὲ ῥαπίσας ὁ Δεινόμαχος, ἐκφθείρου, φη-
σὶ, καταγόντας μοι τοὺς αὐλοὺς πρωείψας, καὶ
νῦν ἀπατρέχω φράσουσα ταῦτα τῷ δεωότῃ. ἀ-
πέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς, ὀψόμενός τινας φίλους
τῶν ἀσικῶν, οἳ παραδώσουσι τοῖς πρυτανεύσι τ
Μεγαρέα. Κό. ταῦτ' ὄδιν ἀκλαῦσαι τῶν σρα-
τιωτικῶν τούτων ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας, τὰ
δὲ ἄλλα, ἡγεμόνες εἶναι ⁊ χιλίαρχοι λέγοντες, ἵν'
τι δυῶσι δέκα, ωερίμενον, φασὶ, τὴν σωτηρίαν,
ἐς' ἂν ἀκλαύσω βλ μαθοφορᾶς, ⁊ ποιήσω παύτα.
ὧν τριβεῖον δ' οὖν, ἀλαζόνες ὄντες, ἐγωγ' οὐδὲν
ποιῶ, μὴ ωροσιεμένη αὐτοὺς τὸ παραπαν. ἀλιεύς
τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης ἢ γεωργὸς ἰσότιμος, κω-
λακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων πολλά. οἱ δ' αὖ
λόφους ὠνησόμενοι οὗτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι,
ψόφοι, ὦ παρθένε.

Περὶ τῆς Μεροπίδος τελευτῆς.

Ουκιανὸς Κρονίῳ δὲν πρωΐην. Ο
κακοδαίμων Πορφύριόν Θ', ἢ ὡς αὐ
τὸς ἐκάλεσεν ὀνομάζων ἑαυτὸν, Πρω
τέα, αὐτὸ δὴ ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ομήρου
τοῦ Πρωτέως ἔπαθεν. ἅπαντα γὰρ

δόξης ἕνεκα γυμνόμενον, καὶ μυείας προπάσης πρα-
πόμενον, τὰ τελευταῖα τοῦτα καὶ ὧν ἐγγύς
το, τοσούτῳ αὖθις ἐφ' ὁρῶντι φῶς δόξης εἶχεν. Συνῆν
ἐκεῖνον ἀπλωθράκωτός σοι ὁ Βέλτιστος, κατὰ τὸν
Εμπεδοκλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν κἀμὲ διαλαθεῖν ἐπει
ράθη, ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοῦ κρατῆρας, ὁ δὲ γυμ-
νασθλας οὗτος τῷ πολυανθρωποτάτῳ τῶν Ελλη
νικῶν πανηγύρεων τηρήσας, πυρὰν ὅτι μεγίστην
νήσας, ἐνεπήδησεν ὑδὶ τοσούτῳ μαρτύρων, καὶ
λόγους τινὰς ὑπὲρ τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ελλη-
νας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν τοῦ τολμήματος. πολ
λὰ τοίνυν δικῶ μοι ὁρᾷν σε γελῶντα ὑδὶ τῇ κορυ
ζῇ τοῦ γέροντος, μᾶλλον δὲ καὶ ἀκούω βοῶντος,
οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὦ φῶς ἀβελτηρίας, ὦ φῶς δυσκο-
πίας, ὦ τῶν ἄλλων, ἃ λέγειν εἰώθαμεν πρὸς αὐτῶν.
σὺ μὲν οὖν πόρρω τοῦτα, καὶ μακρῷ ἀσφαλέστε-
ρον, ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ πῦρ αὖτε, καὶ ἔτι πρόσθεν,
ὡς πολλῷ πλήθει τῶν ἀκροατῶν ἐπορ αὐτά, σύνοιδα
μὲν ἀχθομένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τοῦ
γέροντος. ἦσαν δέ τινες, οἳ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ'
αὐτῷ, ἀλλ' ὀλίγοι δῆτα, σὺν τῶν κωμικῶν ἐγώ σοι
διεσάφλω, ὥσπερ ὁ Ακτούαριος σὺν τῶν κωμῳδῶν,
ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ, ὁ Γρηνεὺς σὺν τῶν Μαινομένων. ἃ
δὲ πᾶσιν τοῦ πράγματος δῆλα κοὐδὲν τοιάδε λῶ.
τὸν μὲν ποιητὴν οἶδα, οἷός γε λῶ, καὶ ἡλίκα ἐπρα-
γώδει παρ' ὅλον τὸν βίον, σὺν τὸν Σοφοκλέα τε
τὸν Αἰσχύλον, ἐγὼ δ', ἐπεὶ τάχιστα εἰς τὴν Ηλιν ἀφι
κόμην,

νόμιω, διὰ τὸ γυμνασίου αὐτῶν, ἐπήκουον ἅμα κωμικοῦ τινος, μεγάλη καὶ τραχείᾳ τῇ φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, ἐκ τριόδου τινὸς αἰρετικῶν βοωμένου, καὶ ἅπασιν ἁπαξαπλῶς λοιδορουμένου, εἶτα κατέληξεν αὐτῷ ἡ βοὴ ἐπὶ τὸν Πρωτέα. καὶ ὡς αὖθις τε ὦ, πράσομαί σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεύσας, ὡς ἐλέγετο, σὺ δὲ γνωσεῖς, δηλαδὴ πολλάκις αὐτοῖς παρασὰς βοῶσι. Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κυνόδοξον τολμᾷ λέγειν, ὦ γῆ καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοὶ καὶ θάλασσα, καὶ πατρῷε Ἡρακλεῖς, Πρωτέα, ἐπὶ ξυνείᾳ δεθέντα, ἐπὶ τῇ πατρίδι αὐχοῦντα ψυχτακιχίλια τάλαντα, ἐπὶ ἀπὸ τῆ Ῥωμαίων πόλεως ἐκβληθέντα, ἐπὶ τοῦ ἥλιον ἀπισκιώτερον, ἐπὶ αὐτὰ γονίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυσαμένου; ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἤλαυνεν τὸν βίον διεγνωκὼς ἐπαυτῷ, εἰς κυνόδοξίαν τινὲς αὐτὸν ἀναφέρουσιν. ὁ γὰρ Ἡρακλῆς οὗτος, οὐ γὰρ Ἀσκληπιὸς καὶ Διόνυσος κόρακας; οὐ γὰρ τὰ τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς εἰς αὐτὸν κρατῆρας; ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης, οὐκ γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο, ἠρόμην τινὰ τῶν παρεστώτων, τί βούλεται ἐπὶ τοῖς τῷ πυρὸς, ἢ τί Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς ἐμὲ Πρωτέα; ὁ δέ, ὅτι μακραί, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀλυμπιάσι. πῶς, ἔφην, ἢ τίνος ἕνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπειρᾶτο λέγειν, ἐβόα δὲ ὁ κωμικός, ὥστε ἀμηχανεῖν μὲν ἄλλα ἀκούειν. ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ ἐπαυλοῦντος αὐτοῦ, καὶ θαυμαστάς τινας ἐπορθολὰς διεξιόν

τος κατὰ τοῦ Πρωτέως. τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ Ἀντισθένη, οὐδὲ παραβάλλειν ἠξίου αὐτῷ, ἀλλ' οὐδὲ τὸν Σωκράτη αὐτόν. ἐκάλει δὲ τὸν Δία ὠθὶ τὴν ἅμιλλαν, εἶτα μέν τοι ἔδοξεν αὐτῷ, ἴσους πως φυλάξαι αὐτοὺς, καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν λόγον. δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δημιουργήματα ἐθεάσατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα, πλάσαι δὲ καὶ τεχνίται, τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ ἡ φύσις. ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἄγαλμα οὗτος οἰχήσεται, ὀχούμενον ὠθὶ τοῦ πυρὸς, ὀρφανοὺς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα ξὺν πολλῷ ἱδρῶτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλεν, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἕλκειν, καὶ τέλος, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν κυνικῶν τινες παραμυθούμενοι. μετὰ δὲ οὗτον ἄλλος εὐθὺς ἀναβαίνει, οὐ περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰθομένοις τοῖς πρότερόις ἱερείοις ἐπέχει τῶν σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὠθὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δῆλος ἦν νειόθεν αὐτὸ δρῶν, εἶτα ἤρξατο ὧδέ πως. ἐπεὶ ὁ κατάρατος Θεαγένης τέλος τῶν μιαροτάτων αὐτοῦ λόγων, τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποιήσατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι. καὶ αὖθις ἐγέλα ὠθὶ πολὺ, ὥστε καὶ ἡμῶν οὐδὲ πολλοὺς ὠθὶ τὸ ὅμοιον ἐπεσπάσατο. εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, ἢ τί γὰρ ἄλλο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκούοντας μὲν οὕτω γελοίων ῥήσεων, ὁρῶντας δὲ ἄνδρας γέ-

ροντας

ροντας δοξαρίου καταπτύστου ἕνεκα μονονουχὶ κυ
βιστῶντας ἐν τῷ μέσῳ; ὡς ἢ εἰδείητε, οἷόν τι τὸ ἄ-
γαλμα ἐστὶ τὸ καυθησόμενον, ἀκούσατέ μου, ἐξαρ-
χῆς παραφυλάξαντος τὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ τὸν
βίον ἐπιτηρήσαντος. ἔνια δὲ παρὰ τῶν πολιτῶν
αὐτοῦ ἐπυνθανόμην, καὶ οἷς ἀναγκηὴν ἀκριβῶς
εἰδέναι αὐτόν. τὸ γὰρ τῆς φύσεως οὗτος πλάσμα καὶ
δημιούργημα, ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ εἰς
ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἁ-
λοὺς, μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος, κα-
τὰ τοῦ τέγους ἁλόμενος, διέφυγε, ῥαφανίδι τὴν
πυγὴν βεβυσμένος. εἶτα μειράκιόν τι ὡραῖον δια-
φθείρας, τρισχιλίων ἐζωνήσατο παρὰ τῶν γονέων
τοῦ παιδὸς, πενήτων ὄντων, μὴ ὠθῇ τὸν ἁρμοστὴν
ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐαί-
σειν μοι δοκῶ, πηλὸς γὰρ ἔτι ἄπλαστος ἦν, καὶ οὐδέ-
πω ἐντελὲς ἄγαλμα ἡμῖν ἐδεδημιούργητο, ἃ δὲ
τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πάνυ ἀκοῦσαι ἄξιον. καί
τοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε, ὡς ἀπέπνιξε τὸν
γέροντα, οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἑξήκοντα
ἔτη ἤδη γηρῶντα. εἶτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβε
βόητο, φυγὴν ἑαυτοῦ καταδικάσας, ἐπλανᾶτο,
ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων, ὅτε περ καὶ τὴν θαυμαστὴν
σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστί
νην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν ξυγ-
γενόμενος. καὶ τί γὰρ ἐν βραχεῖ παῖδας αὐτοῦ ἀ-
πέφηνε, προφήτης καὶ θιασάρχης καὶ ξυναγωγεὺς,

καὶ ϖαύτα μόνϴ αὐτὸς ὤϱ. καὶ τῶ βίβλωϱ τὰς μὲν ὀϱχεῖτο, καὶ ϖιεσάφει, ϖολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγϱαφε, ὡς θεὸϱ αὐτοϱ ἐκεῖνοι ἐδίκαιοῦντο, καὶ νομοθέται ἐχϱῶντο, καὶ ϖϱοστάτω ἐπέγϱαφοϱ. τοϱ μέγαν γοῦν ἐκεῖνοϱ ἔτι σέβουσιν ἄνθϱωϖοϱ, τὸϱ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοϖισθέντα, ὅτι καινὸν τοῦτο τελετὴν εἰσήγαγεν. ὁ δὲ καὶ συλληφθεὶς ὑϖ' αὐτούτου ὁ Ρωτεὺς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήϱιοϱ, ὅϖοϱ καὶ αὐτὸ οὐ μικϱὸν αὐτῷ ἀξίωμα ϖοδιεϖοίησε ϖϱὸς τὸν ἑξῆς βίον, καὶ τὸν ϖϱοαστείαν καὶ δεξιοτέχνιαν, ὧν ὀϱθῶς ἐτύγχανεν. ἐϖεὶ δ' οὖν ἐδιέδϱα, οἱ Χϱιστιανοὶ συμφοϱᾶ ϖοιούμενοι τὸ ϖϱᾶγμα, ϖαύτα ἐκίνουν, ἁϱϖάσαι ϖειϱώμενοι αὐτόν. εἶτ' ἐϖεὶ ἐκϱᾶτ ἐδύνατο, ἦγε ἀλλαχοῦ θεϱαϖεία ϖᾶσα οὐ ϖαϱέϱγως, ἀλλὰ ξὺν ϖϱονοίᾳ ἐγίγνετο. καὶ ἐνθένδε μὲν ὀλίγους ἐκϱᾶτ ὁϱᾶν ϖαϱὰ τοὺς δεσμωτηϱίῳ ϖϱοσιόντας γϱαϊδίοις, χήϱας τινὰς, καὶ ϖαιδία ὀϱφανά. οἱ δὲ ϖεϱὶ τέλει αὐτῶν ἐκ συνηθείας ὀλίγϱ μετ' αὐτὸν, ἀϖαφέϱοντες τὰς δεσμοφύλακας, εἶτα δεῖϖνα ϖοικίλα εἰσενομίζετο, καὶ λόγοι ἱεϱοὶ αὐτῶν ἐλέγοντο. καὶ ὁ Βέλτιστος Πεϱεγϱῆνος, ἐϖεὶ γὰϱ ἐκαλεῖτο, καινὸς Σωκϱάτης ὑϖ' αὐτῶν ὠνομάζετο. ἐκ μὲν καὶ τῶν ϖεϱὶ Ἀσίαν ϖόλεων ὀλίγοι, ὧν ἥκόν τινες, τῶν Χϱιστιανῶν συλλέγοντες ἀϖὸ τοῦ κοινοῦ, βοηθήσοντες καὶ ξυναγοϱεύσοντες, ἐκ ϖαϱαμυθησόμενοι ἦϱχε ἀνήϱ. ἀμήχανον δ' ὅσον τὸ ϖάχος ὧν ἐκέκτητο, ἐϖεὶ καί τι τοιοῦτον γέγϱα-

ται

ται δημόσιον, ἐν βραχεῖ γὰρ ἀφειδοῦσι πάντων. καὶ δὴ καὶ τοῦ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἧκε χρήματα παρ' αὐτῶν, ὑπὸ προφάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσοδον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποιήσαντο. πεπείκασι γὰρ αὐτοὺς οἱ κακοδαίμονες, τὸν μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν ἀεὶ χρόνον, παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ ἑκόντες αὐτοὺς ὑπὸ δίδασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν ἀλλήλων, ἐπειδὰν ἅπαξ παραβάντες, θεοὺς μὲν τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσωνται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον ἐκεῖνον σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τοὺς ἐκείνου νόμους βιῶσι. καταφρονοῦσιν οὖν ἁπάντων ὀξίσης, καὶ κοινὰ ἡγοῦνται, ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἢν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτοὺς, γόης καὶ τεχνίτης ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐν βραχεῖ ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών. πλὴν ἀλλ' ὁ Περεγρῖνος ἀφείθη ὑπὸ τοῦ τότε τοῦ Συρίας ἄρχοντος, ἀνδρὸς φιλοσοφίᾳ χαίροντος, ὃς συνεὶς τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δόξαν ὑπὸ τούτῳ ἀπολίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν, οὐδὲ τοῦ κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸν περὶ τοῦ πατρῴου φόνου ἔτι φλεγμαῖνον, καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπανατεινομένους τὴν κατηγορίαν. διήρπαστο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων

canib impurissimus de seruatore nro latrat.

παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτοῦ, καὶ μόνοι ὑπελεί-
ποντο οἱ ἀγροὶ, ὅσον εἰς πεντεκαίδεκα τάλαντα.
ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία, τριάκοντά που ταλάντων
ἀξία, ἣν ὁ γέρων κατέλιπεν, οὐχ, ὥσπερ ὁ παγγέ-
λοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσούτου
γὰρ οὐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Γαριανῶν πόλις, πέντε σὺν
αὐτῇ τὰς γειτνιώσας παραλαβοῦσα, πραθείη ἂν,
αὐτοῖς ἀνθρώποις καὶ Βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ
παρασκευῇ. ἀλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία, καὶ τὸ ἔγκλη-
μα θερμὸν ἦν, καὶ ἐῴκει οὐκ εἰς μακρὰν ἐπαναστή-
σεσθαί τις αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἦγα
νάκτει, χρηστὸν, ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πεν-
θοῦντες, οὕτως ἀσεβῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς
οὗτος Γρωτεὺς, πρὸς ἅπαντα ταῦτα, σκέψασθε,
οἷόν τι ἔδρευε, καὶ ὅπως τὸν κίνδυνον διέφυγε.
παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Γαριανῶν, ἐ-
κόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πιναρὸν ἠμπείχετο, καὶ
πήραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν, καὶ
ὅλως μάλα τραγικῶς ἐκκεύαστο. τοιοῦτος οὖν ὑπὸ-
φανεὶς αὐτοῖς, ἀφεῖναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακα-
ρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶ-
σαν. οὗτος ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πρόνητες ἄνθρω-
ποι, καὶ πρὸς διανομὰς κεχηνότες, ἀνέκραγον ἐν-
θὺς ἕνα φιλόσοφον, ἕνα φιλόπατριν, ἕνα Διογέ-
νους καὶ Κράτητος ζηλωτήν. οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφί-
μωντο, κἂν εἴ τις ὑπὸ χειρήσειε μεμνῆσθαι τοῦ φόνου,
λίθοις εὐθὺς ἐβάλλετο. ἐξήει οὖν τὸ δεύτερον πλα-
νησό-

νησόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια, τοῦ Χριστιανοὺς ἔχων, ὑφ' ὧν δορυφορούμενος, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν, καὶ χρόνον μέν τινα οὕτως ἐβόσκετο. εἶτα παρανομήσας τι καὶ ἐν ἐκείνους, ὤφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς, οὐκ ἔτι προσιεμένων αὐτῶν, ἀπορούμενος, ἐκ παλινῳδίας ᾤετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ κτήματα, καὶ γραμματεῖον ὠνιδοὺς, ἠξίου ταῦτα κομίσασθαι, κελεύσαντος Βασιλέως. εἶτα τῆς πόλεως αὐτὶ πρεσβευσαμένης, οὐδὲν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μηδενὸς καταναγκάσαντος. τρίτη ὠθὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον, παρὰ τὸν Αγαθόβουλον, ἵνα περ τὴν θαυμαστὴν ἄσκησιν διήσκητο, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον. ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιεστώτων δήμῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ὠνιδεικνύμενος, εἶτα παίων, καὶ παιόμενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα θαυματοποιῶν. ἐκεῖθεν δὲ οὕτω παρευκευασμένος, ὠθὶ Ιταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀπεβὰς τῆς νεὼς, εὐθὺς ἐλοιδορεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τοῦ Βασιλεῖ, πρᾳότατον αὐτὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδὼς, ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐκείνῳ γὰρ, ὡς εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελε τῶν Βλασφημιῶν, καὶ οὐκ ἠξίου φιλοβρίαν ὑποδυόμενόν τινα κολάζειν ὠθὶ ῥήμασι, καὶ μάλιστα, τέχνην τινὰ τὸ λοιδορεῖσθαι πεποιημένον, τούτῳ δὲ καὶ ἀπὸ

τούτων τὰ τῆς δόξης ἠυξάνετο. παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις καὶ περίβλεπτος ἦν ὑπὸ τῆς ἀπονοίας, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ὑπὸ τετραμμένος, ἀνήρ σφὸς, ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμέτρως ἐντρυφῶντα τοῦ πράγματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιούτου φιλοσόφου. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὗτος κλεινὸν αὐτοῦ, καὶ διὰ στόματος ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τῆς παῤῥησίαν καὶ τὴν ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθεὶς, καὶ προσήλαυνε κατὰ οὗτος τοῦ Μουσωνίῳ καὶ Δίωνι καὶ Επικτήτῳ, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. οὕτω δὴ ὑπὸ τὴν Ελλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ηλείοις ἐλοιδορεῖτο, ἄρτι δὲ οὗτος Ελληνας ἔπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ρωμαίοις. ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι προὔχοντα, διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ελλάδα, καὶ ὕδωρ ἐπήγαγε τῇ Ολυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψει ἀπολλυμένους οὗτος πανηγυριστὰς, κακῶς ἠγόρευεν, ὡς καταθηλύναντα οὗτος Ελληνας, δέον οὗτος θεατὰς τῶν Ολυμπίων διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νὴ Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν πολλοὺς αὐτῶν, ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἳ τέως διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ χωρίου, ἐν πολλῷ τοῦ πλήθει ἐπεπόλαζον. καὶ ταῦτα ἔλεγε πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος, ὡς δὲ μικροῦ κατέλευσαν αὐτὸν, ὑπὸ δραμόντου ἅπαντου, τότε μὲν ὑπὸ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εὗρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν. ἐν δὲ τὴν ἑξῆς Ολυμπιάδα, λόγον τινὰ διὰ τεττάρων ἐτῶν συνθεὶς, τῶν διὰ μέσου,

ἐξήνεγκε

ἐξέλιπε τοὺς Ἕλληνας ἐπαινον, ὑπὲρ τοῦ ὑ-
μνον ἐπαγαγόντος, καὶ ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς τότε
φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενον ὑφ' ἁπάντων, καὶ μη
κέθ' ὁμοίως περιβλεπτον ὄν, ἐώλα γὰρ ἦν ἅπαν-
τα, καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύνατο, ἐφ' ὅτῳ
ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν, καὶ
πῶς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει, οὗτος δὲ ἀρχῆς
ἀριθμόν τινα ὁρῶντα ὁρῶν ἐτύγχανε, τὸ τελευ-
ταῖον τοῦτο τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τὴν πυρᾶς,
καὶ διέλυσε λόγον ὃν τοὺς Ἕλληνας, ὀλυθὺς ἀπ' Ο-
λυμπίων τῶν ἐμπροσθεν, ὡς ὃν τοῦτον καύσων
ἑαυτόν. Ἐγὼ μὲν οὖν τὰ τοιαῦτα θαυματοποιεῖν, ὡς φα
σι, βάθρον ὀρύττων, καὶ ξύλα συγκομίζων, καὶ διε
νέμοντά τινα τῶν παρεστώτων ἐπαισχυνόμενον. ἐχέτω δέ,
οἶμαι, μᾶλλον μὲν πρεμνύειν τὸν θάνατον, καὶ μὴ
ἀφανεστέρειν ἐκ τοῦ βίου, εἰ δὲ καὶ πάντως διε-
γνωσμένοις ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρεῖ, μηδὲ τοῖς ἀπὸ
τῆς τραγῳδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἕτερόν τινα
θανάτου τρόπον, μυείων ὄντων, ἑλόμενον ἀπέλ-
θειν. εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ, ὡς Ἡρακλείου τι ἀπαιτήσει,
τί δή ποτε οὐχὶ κατὰ σιγὴν ἑλόμενος ὄρος τι-
νὰ ἐνθρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε μόνος, ἵνα
τινὰς, οἷον Θεαγένης τὸν Φιλοκτήτην παραλα-
βών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανηγύρεως πληθού-
σης, μόνον οὐκ ὠδὶ σκιρτῆς ὀπήσει ἑαυτὸν, ἐκ κώπ
ξιος ὤν, μᾶλλον Ἡρακλέα, εἴγε χρὴ καὶ τοῦτ Πατρα-
λείας, καὶ τοῦτ ἀθέους δίκας διδόναι τῶν τολμημά

των. καὶ κατὰ τοῦτο πανύ ὀφείλω αὐτὸ ἐοικέναι, ὃν ἐγὼ πάλαι τὸν τοῦ Φαλαρίδος ταῦρον ἐμπεσόντα, τὴν ἀξίαν ἀρτεπικέναι, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ χανόντα πρὸς τὴν φλόγα, εἶτ' ἀκαρεῖ τεθνάναι. ἐγὼ γὰρ αὖ καὶ τὸ δὴ οἱ πολλοί μοι λέγουσιν, ὡς οὐδεὶς ὀξύτερον ἄλλου θανάτου τρόπος τοῦ δι' ὠδίνος, αὐοίεται γὰρ δεῖ μόνον τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθνάναι. τὸ μὲν τοι θέαμα ὠφέλιμον εἶναι, οἶμαι, ὡς σεμνόν, εἴ τις ὁρᾷ χωρεῖν καὶ ὁμιλοῦντα ἄνθρωπον, εἴθ' ἅμα δὲ θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους ἀποθνήσκοντας. ἀκούετε δέ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων τις εἴδεξος γένεσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον οὐκ ἔιχεν ὠφελεῖν τούτου, εἴπερ ἦσε ἡ Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεών, τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ὠφέλει, τοσοῦτος ἦν ὀξὺς εἰς τέχνην αὐτῷ. καί τοι φησίν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων αὐτὸ δρᾷ, ὡς διὰ ἄξιον αὐτοῦ θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ οὐδέως ἂν ὀρθίμιμι, οὐκ ἐκεῖνον, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ τοῦτο κακούργους βούλοισθε ἂν μαθητὰς αὐτοῦ γενέσθαι ἢ καρτερείας ταύτης, καταφρονεῖν θανάτου, καὶ κακώσεις, καὶ τοιούτων δημάτων. ἀλλ' οὐκ ἂν δύ' οἶδ', ὅτι βουληθείητε. πῶς ἂν ὁ Πρωτεὺς τοῦτο δρᾶ κείνει, καὶ τοῦτ' ἂν μὴ χρησοὺς ὠφελήσει, τοῦτ' ἢ πονηρὸς ἢ φιλοκινδυνωτέρους, καὶ τολμηροτέρους ἀφανεῖς καί τοι δωσατὸν ἔσω, ὅτι τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι τοῦτ' πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὁμολογοῦντα τὸ πρᾶγμα, ὑμᾶς δ' οὖν οὐδὲ ὀρθίσομαι, δεξαίμην ἂν ὑμῶν τοῦτ' παῖδας

παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἄν, εἴ
ποιτε. καὶ τί οὖν ἠρόμην, ὅπου μηδ' αὐτῶν τις
τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἄν. τὸν οὖν Θεαγένη
οὖν μάλιστα αἰτιάσαιτο ἄν τις, ὅτι τἆλλα ζηλῶν
τἀνδρὸς, οὐχ ἕπεται τοῦ διδασκάλῳ, καὶ συνο
δεύει παρὰ τὸν Ηρακλέα, ὥς φησιν, ἀπιόντι, δυ
νάμενος ἐν Βραχεῖ πανευδαίμων γενέσθαι, καὶ
συμπεσὼν ὠθὶ κεφαλῆς εὖ τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πύ
ρᾳ καὶ βάκτρῳ καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα
μὲν ἀσφαλῆ καὶ ῥᾴδια, καὶ παντὸς ἂν εἴη. τὸ τέ
λος δὲ καὶ τὸ κεφάλαιον χρὴ ζηλοῦν, καὶ πυρὰν συν
θέντα κορμῶν συκίνων, ὡς ἐνὶ μάλιστα, χλωρῶν,
ἐναποπνιγῆναι τοῦ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ, οὐ
μόνον Ηρακλέους καὶ Ασκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱερο
σύλων καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὁρᾷν ἔστιν ἐκ καταδίκ
ης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ διὰ τοῦ καπ
νοῦ, ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο. ἄλλως τε
ὁ μὲν Ηρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιοῦ
τον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυ
ρίου αἵματος, ὥς φησιν ἡ τραγῳδία, κατεσθιόμε
νος, οὗτος δὲ τίνος αἰτίας ἕνεκεν ἐμβάλλει, φέρων
ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νὴ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν
ἐπιδείξηται, καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες. ἐκείνοις γὰρ
ἑαυτὸν ἠξίου Θεαγένης εἰκάζειν, ὥσπερ οὐκ ἐνὸν,
καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναί τινας μωροὺς, καὶ κενοδόξους ἀν
θρώπους. ὅμως δὲ οὖν, κἂν ἐκείνους μιμείσθω, ἐκεῖ
νοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ονησίκρι-

παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἄν, εἴ
ποιτε. καὶ τί οὖν ἠρόμην, ὅπου μηδ' αὐτῶν τις
τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἄν. τὸν οὖν Θεαγένη
οὖν μάλιστα αἰτιάσαιτο ἄν τις, ὅτι τἆλλα ζηλῶν
τἀνδρὸς, οὐχ ἕπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνο
δεύει παρὰ [illegible] ι, δυ
νάμενος γ[illegible] , καὶ
συμπεσὼν [illegible] πύ-
ρᾳ καὶ βάκ[illegible] αῦτα
μὲν ἀσφαλ[illegible] ὸ τέ-
λος δὲ καὶ τὸ [illegible] συν-
θέντα κορμ[illegible] ρῶν,
ἐναποπνιγ[illegible] τὸ, οὐ
μόνον Ηρακ[illegible] ῶν ἱερο
σύλων καὶ α[illegible] αδί-
κης αὐτὸ π[illegible] καπ-
νοῦ, ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο. ἄλλως τε
ὁ μὲν Ηρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιοῦ-
τον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυ-
ρίου αἵματος, ὥς φησιν ἡ τραγῳδία, κατεσθιόμε-
νος, οὗτος δὲ τίνος αἰτίας ἕνεκεν ἐμβάλλει, φέρων
ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νὴ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν
ἀνδρείξηται, καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες. ἐκείνοις γὰρ
ἑαυτὸν ἠξίου Θεαγένης εἰκάζειν, ὥσπερ οὐκ ἐνὸν,
καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναί τινας μωρούς, καὶ κενοδόξους ἀν
θρώπους. ὅμως δὲ οὖν, κἂν ἐκείνους μιμείσθω, ἐκεῖ
νοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ονησίκρι-

karty sygnowane
PP5 - PP6
nierozcięte
(s. 602-603)

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπεκας, οἳ οἱ ἕποντο,
Μιμεῖσθαι χρὴ πότμον ἀπειχομένοιο λύκοιο,
Ος δέ κε δειλὸς ἐὼν, φεύγει μένος Ηφαίστοιο,
Λάεσσι βαλλέειν τοῦτον τάχα πάντας Αχαιοὺς,
Ως μὴ ψυχρὸς ἐὼν θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ,
Χρυσῷ ζαξάμενος πήρην, μάλα πολλὰ δανείζων,
Εν καλαῖς πάτραισιν ἔχων τρὶς πέντε τάλαντα.

Τί ὑμῖν δοκεῖ ἄνδρες, ἆρα φαυλότερος χρησμολόγος ὁ Βάκις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὥρα τοῖς θαυμαστοῖς τούτοις ὁμιληταῖς τοῦ Πρωτέως περισκοπεῖν, ἔνθα ἑαυτοὺς ἐξαρώσουσι, τοῦτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι. ταῦτ' εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεστῶτες ἅπαντες, ἤδη καιέσθωσαν, ἄξιοι τοῦ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν,

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ τὸν Θεαγένη,

ἀλλ' ὡς ἤκουσε τῆς βοῆς, ἧκεν εὐθὺς, καὶ ἀναβὰς ἐκεκράγει, καὶ μυρία κακὰ διεξήει περὶ τοῦ κατα βεβηκότος, οὐ γὰρ οἶδα, ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφεὶς αὐτὸν διαῤῥηγνύμενον, ἀπήειν ὀψόμενος τοὺς ἀθλητάς, ἤδη γὰρ οἱ Ελλανοδίκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. ταῦτα μέν σοι τὰ ἐν Ηλιδι, ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ολυμπίαν ἀφικόμεθα, μεστὸς ἦν ὁ ὀπισθόδομος τῶν κατηγορούντων Πρωτέως, ἢ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ, ὥστε καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ πολλοὶ, ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεὺς, μυρίῳ τῷ πλήθει παραπεμπόμενος, κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος,

νος, λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ, τὸν βίον τε, ὡς ἐβίω, καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ἐκινδύνευσε διηγούμενος, καὶ ὅσα πράγματα φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρημένα πολλὰ ἦν, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν περιεστώτων. εἶτα φοβηθεὶς, μὴ συντριβείην ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλοὺς τοῦτο πάσχοντας ἑώρων, ἀπῆλθον, μακρὰν χαίρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν ὑπὲρ τάφιον ἑαυτοῦ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι. πλὴν τό τε τοσοῦτον ἐπήκουσα, ἔφη γὰρ βούλεσθαι χρυσῷ βίῳ χρυσῆν κορώνην ὑπηθεῖναι, χρῆναι γὰρ τὸν Ηρακλείως βεβιωκότα, Ηρακλείως ἀπεθανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆναι τοῦ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς, ὃν χρὴ τρόπον θανάτου καταφρονεῖν, πάντας οὖν δεῖ μοι τοὺς ἀνθρώπους φιλοκτήτας γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων ἐδάκρυον, καὶ ἐβόων, σώζου τοῖς Ελλησιν, οἱ δὲ ἀνδρωδέστεροι ἐκεκράγεσαν, τέλει τὰ δεδογμένα. ὑφ' ὧν ὁ πρεσβύτης οὐ μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάντας ἕξεσθαι αὐτοῦ, καὶ μὴ προήσεσθαι τοῦ πυρί, ἀλλὰ ἄκοντα δὴ καθέξειν ἐν τοῦ βίῳ. τὸ δὴ τελεῖν τὰ δεδογμένα, ἀδόκητον αὐτῷ προσπεσὸν ὠχριᾷν μᾶλλον ἐποίησε, καί τοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιὰν ἔχοντι, καὶ νὴ Δία καὶ ὑποτρέμειν, ὥστε κατέπαυσε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ, εἰκάζεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων. οὐδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον ἦν οὕτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἄνθρωπον

ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὅμως ὑπὸ πολλῶν, καὶ φέρεσθαι τὸ δόξης, ἀποβλέπων ὅτι τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδὼς ὁ ἄθλιος, ὅτι καὶ τοῖς ὠδὶ τὸν σαυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δήμου ἐχομένοις πολλῷ πλείους ἕπονται, ἢ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος ἔχει, κάλλιστα Ὀλυμπίων γιγνόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, τετραϊκις ἤδη ὁρῶν, ἐγὼ δέ, οὐ γὰρ ἐῶ δύποτε ῥῆσαι ὀχήματος, ἅμα πολλῶν διϊόντων, ἀκμὴν ὑπολιπόμενος. ὁ δὲ ἀεὶ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευταῖον προεῖρηκε τῶν ἀγέξασθαι τῷ καῦσιμα, καὶ μετ' ἑταίρων τινὸς παλαιόντος, πολλὰς μέσας νύκτας διανασᾶς, ἀπίει δυδὺ τῆς Ἀρπίνης, ᾗθα ἦν πυρά, στάδιοι ὡσαύτως οὗτοι εἴκοσιν, ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας, κατὰ τὴν Ἱππόδρομον, ἀπιόντων πρόσω. καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικόμεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νεηνσμένην ἐν βάθει, ὅσον δυ ὀργυιὰν τὸ βάθος. ἀγάθοι ἦσαν τὰ πολλὰ, καὶ παρεβέβυστο τῷ φρυγανώσῃ, ὡς ἀναφθείη τάχιστα. καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, ἔδει γὰρ καὶ ἐκείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τοῦτο ὄργανον, πρόεισιν ἐκεῖνος δυκδυασμένος δι' ὅλου τοῦ ἀεὶ τρόπου, καὶ ξυὶ αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κωμῶν, καὶ μάλιστα ὁ γυμνάσιαρχος ὁ ἐκ πατρῶν ἀγαθὰ ἔχων, οὐ φαῦλος ὁ δυστραγωνιστής. ἐδόκει δὲ καὶ ὁ πρωτεύς, ἐπὶ προσελθόντος, ἄλλος ἀλλαχόθεν αὐτῷ φανῆναι τῶν μέγιστον, ἅτε ἀγαθὸς ἀγαθῷ καὶ φρυγανώσῃ, ὁ δὲ, καί μοι παύσῃ

ἤδη προσέχε τὸν νοῦν, ἀκριβέμενος τὴν τήραν, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ Ηρακλειον ἐκεῖνο ῥόπαλον, ἐς ὃ γ' ὀθόνη ῥυπώσῃ ἀκειβῶς. εἶτα ἤτει λιβανωτὸν, ὡς ἐπιβάλοι ὑπὲρ τοῦ πυρὸς, καὶ ἀναδύντος τινὸς, ἐπιβαλέτε, κἀγὼ εἶπον, ὅτι τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπωμι, καὶ γὰρ καὶ οὕτω πως τὴν τραγῳδίαν ἐῶ ἡ μεσημβρία, δαίμονός μοι τροῦοι κὴ πατρῷοι δέξασθέ με δυμενεῖς. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησα εἰς τὸ πῦρ, οὐ μὴν ἐωράτό γε, ἀλλὰ πρὸ ἐχέθη τοῦ ἡ φλογὸς πολλῆς ἠρεμούσης, αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος, ἐγὼ δ' οὐ μητρῴους μὲν δαίμονας ἐπιβοώμενον, μὰ τὸν Δί', οὐ σφόδρα ἠπιώμην, ὅτι δὲ καὶ οὐ πατρῴους ἐπεκαλέσατο, ἀναμνησθεὶς τῶν πρὸ τοῦ φθόνου ἐρημένων, οὐδὲ κατέχειν ἠδυνάμην τὸν γέλωτα. οἱ κυνηγοὶ δὲ πρὸς αὐτὸν τὴν φυγὴν, οὐκ ἐλάφρυνον μὲν, σιωπῇ δὲ γ' ἐδ' ἐκινοῦτο λύπην τινὰ, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντος, ἄχρι δὴ ἀκριβεῖς ἐπ' αὐτοῖς, ἀπίωμεν, φημὶ, ὦ μάτσοι, ὁ γὰρ ἡδὺ τὸ θέαμα, ὡς ἡμέρων γέροντα ὁρᾶν, κνίσης ἀναπιμπλαμένης πονηρᾶς. ἢ πρὶν ἐλθεῖν, ἐς ἀν γραφοῦς ἵνα ἐπελθὼν, ἀπειπάσῃ ὑμᾶς, οἵους αὐτὸν γ' ὄφ' ἑσμωτηρίῳ ἐταίρους τῷ Σωκράτει πεφαντάσθαι. ἐκεῖνοι μὴ δὲν ἠγανάκτουν, κἀγὼ ἐλοιδόρουν τό μοι, φίλοι ἦ καὶ ὧδε τὰς βακτηρίας ἔξαν. εἶτα ἐπειδὴ ἠπείλουν ξυλοπατάξας τινὰς ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς αὖ ἐποιοῦτο διδασκάλου, ἐπαύσαντο, κἀγὼ ἐρωτῶν ἤγουν, ἐγὼ ἐπανιὼν, που

κίλως, ἑταῖρε, πῶς ἐμαυτὴ γνῶσομ τὸ Φιλόδοξον, οἷον τί ὄντι, ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ὁρᾶν ἄφυκτος καὶ τοῖς πάνυ θαυμασοῖς εἶναι δοκοῦσιμ, οὐχ ὅπως ἐκείνῳ ταὐτὰ ἡ, ἃ τἄλλα ἐμπλήκτως καὶ ἀπονενοημένῳ βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός. εἶτα γὰρ ἐτύγχανομ πολλοῖς ἀπιοῦσιμ, ὡς θεασαίμην καὶ αὐτοί, ᾠόμην γὰρ ἔτι καταλήψεσθαι ζῶντα αὐτόμ. ἡ γὰρ καὶ τόδε τῇ πυρκαϊᾷ διελέσθην, ὡς πῶς αὐίσχοντα τὸμ ἥλιομ ἀπασσάμενοι, ὥσπερ ἀμέλει καὶ οὗς βραχμᾶνας φασὶ ποιεῖμ, ὧλεσθαι ἡ πυρᾶς. ἀπέστρεφομ δ' οὖν οὐδὲ πολλοὺς αὐτῶμ, λέγωμ ἤδη τετελέσθαι τὸ δρᾶμα, οἷς μὴ καὶ τοῦτ' αὐτὸ πολιτεύσασομ ἰῶ, κἄμ αὐτὸμ ἰδεῖμ τὸμ τόπομ, καί τι λέγοντα καταλαμβάνειμ τοῦ πυρός. ᾔδη δ' ἤ, ὦ ἑταῖρε, μυεία πράγματα εἶχομ, ἅπασι δ' ἱκνούμενος καὶ ἀνακείνουσι, καὶ ἀκεκλῶς ἐκπωθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τίνα χαείοντα, ψιλὰ αὖ, ὥσπερ σοί, τὰ πραχθέντα διηγούμενα, πῶς δὲ οὖν βλάπας, καὶ πῶς τοῖν ἀκρόασιμ κεχηνότας ἐτραγῴδουν τι παρ' ἐμαυτοῦ. ὡς ἐπειδὴ αὐήφθη μὲν ἡ πυρά, γνέβαλε δ' ἐφέρωμ ἑαυτὸμ ὁ Πρωτεύς, σεισμοῦ πρότερομ μεγάλου γενομένου, σοὶ μυκηθμῷ ἡ γῆς, γύψ αὐαπταμένου ἐκ μέσης ἡ φλογός, οἴχετο δὲ ἐπ' οὐρανόμ, αὐθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέγωμ, ἔλιπομ γαῖαμ, βαίνω δ' ἐς Ὄλυμπομ. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐτεθήπεσαν, καὶ πῶς ἐκούοντες ὠφελήσοντες, καὶ αὐτε-

αὐτεκεινόν με λέγοντος, πότερον, πῶς ἔφω, ἢ πῶς
ὑμᾶς φῶ χρῆναι ὁ γὺψ, ἐγὼ ἦ τὸν ἐπελθόν ἀπεκρι
νάμην αὐτοῖς. ἀπελθὼν δὲ ὅτι τάχιστα πανήγυριν,
ἐπέσθω τινὶ πολίτῃ αὐθρὶ, καὶ νὴ τὸν Δί', ἀξιοπί
στῳ τὸ πρόσωπον, ὡδὶ τῷ ὠγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ
σεμνότητι, τάττε ἄλλα διηγουμένῳ περὶ τῦ Πρω
τέως, ὡς μετὰ τὸν καυθῆναι θεάσαιτο αὐτὸν φι
λοσοφῆ ἐοικότι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νεῶ ἀπολί
ποι πρεπατοῦντα φαιδρὸν τῇ ἐπιφανείᾳ
σοφ, κοσμίῳ τε ἐσεμνύνον. εἶτ' ὡδὶ πᾶσι προσέθη
κε, τὸν γύπα διομνύμενον ἢ μὴν αὐτὸς ἑωρακέ
ναι, ἀναπταμένον ἐκ τῆ πυρᾶς, ὅν ἐγὼ μικρὸν ἔμ
προσθεν ἀφῆκα πετόμενον, καταγελῶντα τῶν ἀνοή
των, καὶ βλακικῶς τὸν τρόπον. φύσει τὸ λοιπὸν,
οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γηνέσθαι, ποίας μὲν οὐ μελέτ
τας ὑπισήσεσθαι ὡδὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τερπνίας
οὐκ ἐπαγαγέσθαι, τίνας δὲ ὁρμὰς οὐκ ὑπηρέ
σεσθαι, καθάπερ ὡδὶ τὸν Ησιόδου τάφον, καὶ τὰ
τοιαῦτα. εἰκόνας μὲν γὰρ παρά τε Ηλείων αὐτῶν,
παρά τε τῶν ἄλλων Ελλήνων, οἷς ἐπεστάλκησαν
ἐλέγχῳ, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀναστησομένας.
φασὶ δὲ πάσας χαλκὸν ταῖς γνώμαις πόλεσιν ἐπι
σολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, ἀλαθήκας τινὰς καὶ
παραινέσεις καὶ νόμους. καί τινας ὡδὶ τούτων
προσβύτας τῶν ἑταίρων ἐχειροτόνησε, νεκραγέ
λους καὶ νυκτοδρόμους προσαγορεύσας. ὧδε
τέλος τῦ καινοδαίμονος Πρωτέως ἐγένετο, αὖ

δρὸς ὡς βραχεῖ λόγῳ πρὸς ἀλήθειαν μὴν οὐδὲ πώποτε ἀποβλέψαντος, ὧδε δόξῃ δέ, ἡ ζῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνω, ἅπαντα εἰπόντος ἀεὶ καὶ πρᾶξαντος, ὡς καὶ εἰς ὤρ ἀλέσθαι, ὅτε μήδ' ἀκλαύσειν τῶν ἐπαίνων ἐμελλον, αὐαίθητος αὐτῶν γεγόμενος. ἢν ἔτι σοι πρόσεστι καγκάμενος ἀῤῥώστημα, ὡς ἔχης ὧν πολὺ γελᾶν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἶδα, ὀλβιος ἀκούστης μου, ὅτε ἦκων ἀπὸ Συρίας διήγουμην, ὡς ἀπὸ Τρωάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ πλοῦ τε ἄλλου πλοῦν ἢ ζῷ πλῷ τρυφερῷ, καὶ τὸ μειράκιον τὸ ὡραῖον, ὃ ἔπεισε κωμίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτὸς πινὰ Ἀλκιβιάδην. καὶ ὡς ἐπιταραχθείη μὴν ἡ νυκτὸς ἢν μέσῳ ζῷ Αἰγαίῳ, νότου καταβαντος, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος, ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμασὸς, καὶ θανάτου κρεῖττων εἶναι δοκῶν. ἀλλὰ μικρὸν πρὸ ἡλίου τελευτῆς, πρὸ γῆνέα σχεδόν που ἡμέρᾳ, πλεῖον, οἶμαι, τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν, ἤμεσέ τε τῆς νυκτὸς, καὶ ἔαλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρος ὁ ἰατρὸς διηγήσατο, μεταπλεύσας, ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐτὸν, ἔφη οὕτω καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον, καὶ τὸν φλεγμὸν οὐ φέροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πανύ δριμπικῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δυνᾶσθαι. καί τοι εἰπεῖν ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὡς εἰ πάντως θανάτου δέοιτο, ἥκειν αὐτὸν ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόματον, ὥστε καλῶς ἔχειν ἐπεῖσθαι, μηδὲ τοῦ πυρὸς δεόμενον, τόν γ' ἂν φανάι, ἀλλ'

ἀλλ' οὐχ ὁμοίως γνώριξος ὁ τρόπος γνώριτ' αὖ, πᾶσι κοινὸς ὢν. ταῦτα μὲν ὁ Αλέξανδρος, ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἰδὼν αὐτὸν ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀκροδακρύσειε δριμεῖ φαρμάκῳ. ὁρᾷς, οὐ ταύτῃ σοὶ ἀμβλυωποῦντας ὁ Αἰακὸς παρασκέχεται. ὅμοιον, ὡς εἴ τις ὠδὶ σαυτὸν ἀναβήσεσθαι μέλλων, ὦ γνῶθι σαυτὸν προσπαίσμα θραττόν. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ ταῦτα εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι αὖ ὠδὶ ὦ δρί. καί τοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα; σὺ δ' ὃν ὦ Φιλότης γέλα ὦ αὐτὸς, ὦ μάλιστα, ὁπόταν τὰ ἄλλων ἀκούσῃς θαυμαζόντων αὐτόν.

Δραπέται.

Απόλλωνος, Ζηνὸς, Φιλοσοφίας, Ηρακλέους, Ερμοῦ, Ανδρῶν, Διωγένους, Δραπέτης ὦ Υποδίκης.

Αληθῆ ταῦτά φασι, πάτερ, ὡς ἐμβαλοῦσι τὴς αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατγέλασον Ολυμπίων, ἤδη προδεδύτης ἄνθρωπος, ἐκ ἀχθυνῆς θαυματοποιὸς τὰ τοιαῦτα; ἢ σελήνη γὰρ ἡμῖν λιπαρεῖτο, αὐτὴ ἐωρακυῖα καὶ ὁμιλοῦσα λέγουσα. Ζεύς. νὴ ταύτ' ἀληθῆ, ὦ Απολλον, ὡς μή ποτε γνῶσθαι ὤφελον. Απ. οὕτω χρηστὸς ὁ γέρων ἐῶ, καὶ ἀναξιῶ γ' ὑμεῖς ἀκροᾶσθαι; Ζεύς. καὶ σφόδρα μὲν ἴσως, ἀλλ' ἐγὼ πολλῶν μὲν τῶν ἀηδίων μέμνημαι ἀναχόμενος τότε ὑπὸ κνίσης πονηρᾶς, οἵαν εἰ-

κὼς ἀποφέρεσθαι ὁπλομάχων ἀνθρωπίνων σωμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν, ὡς εἶχον, ὀλίγους ἀπιὼν ἠχόμην, ἀπολώλειν ἄν, δυϊδι, ἀποπίᾳ τοῦ καπνοῦ. Ὅμως γὰρ τοσαύτη ὀλιγοδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων, καὶ γὰρ λιβανωτῷ παμπόλλῳ, μόλις αἱ ῥῖνες ὦν ἐλαθέσθαι μοι, καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κνίδα ἐκείνην ἢ ὀσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾶν, ὑπομνησθείς αὐτῆς. Απ. τί δὲ βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἴργασαι ἑαυτόν. ἢ τί τὸ ἀγαθὸν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσὼν εἰς τὴν πυράν. Ζεύς. οὐκοῦν μὴ οὐκ ἂν ὦ πᾶσι φθάνοις καὶ ἐμπεσὼν εἰς πᾶν αὐτὸν ἐγκαλῶν, ὃς δὲ οὐ κρατῆρας ἤλατο καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ, Απ. μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις, αὐτὰρ οὗτός γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε θυμοῦσθαι; Ζεύς. αὐτὸν σοι λόγον ὁρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν γυναῖκα, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτὸν ὑστερον τελευτῆς. ἔφη γάρ, εἰ γε μέμνημαι. ἀλλὰ τίς αὖ τὴν ἀσαφῆ πρόσεσιν τεταραγμένην δακρύουσα, γαῦν ἀδελφιδῆν ἐοικυῖα; μᾶλλον δὲ Φιλοσοφία δῆτα, ἣν τοῦ νόμου γε τοῦνεκα ὑβριζομένην ἀφεῖλε τὸ γῆρας ἀκρύειν, τί ὦ θύγατερ δακρύεις, ἢ τί ἀπολιποῦσα τὸν βίον ἐλεεινὴ δοκεῖς; ἆρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὖθις ὑβρικέναι σοι, ὡς τὸν πρόδωρον, ὅτε τὸν Σωκράτη ἀπέκτειναν, ὑπὸ Ἀνύτου κατηγορηθέντα, εἶτα φεύγεις δῆτα οὗτοι; Φι. οὐδαμῶς τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ πολὺς λεὼς, ἐπῄνουν, καὶ δῆτα τιμῆς ἦγον

ἦγον αἰδούμενοι, καὶ θαυμάζοντές με, καὶ μονονουχὶ προσκυνοῦντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα ξυνίεσαν, ὧν λέγοιμι, οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴποιμι, οἱ ξυνήθεις, καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τοὔνομα τοὐμὸν ὑποδυόμενοι, ἐκεῖνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο.

Ζεύς. οἱ φιλόσοφοι ἐπιβουλήν τινα ἐπιβεβουλεύκασί σοι; Φι. οὐδαμῶς ὦ πάτερ, οἵ γε ξυνηδίκηνταί μοι καὶ αὐτοί. Ζεύς. πρὸς τίνων οὖν ἠδίκησαι, εἰ μήτε τοὺς ἰδιώτας μήτε τοὺς φιλοσόφους αἰτιᾷ. Φι. εἰσί τινες, ὦ Ζεῦ, γὰρ μεταιχμίῳ τῶν τε πολλῶν καὶ τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα καὶ βλέμμα καὶ βάδισμα ἡμῖν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταὐτὰ ἐσταλμένοι, ἀξιοῦσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τοὔνομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταὶ καὶ ὁμιληταὶ καὶ θιασῶται ἡμῶν εἶναι λέγοντες, ὁ βίος δὲ αὐτῶν παμμίαρος, ἀμαθίας καὶ θράσους καὶ ἀσελγείας ἀναπλεως. ὕβρις οὐ μικρὰ καθ' ἡμῶν, ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἠδικημένη πέφευγα.

Ζεύς. δεινὰ ταῦτα, ὦ θύγατερ, ἀλλὰ τί μάλιστα ἠδικήκασί σε; Φι. σκόπει ὦ πάτερ, εἰ μικρὰ, σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστὸν, ἅτε ἀμαθίᾳ καὶ ὕβρει ξυνόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατελεήσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, γὰρ τειλάμενος ἐπιμεληθῆναι, ὡς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιοῦντες, ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν

ἀλήθειαν, εἰρηνικώτερον ξυμπολιτεύοιντο. ἔφης γοῦν πρός με καταπέμπων, ἃ μὲν πράττουσιν ἄνθρωποι, καὶ ὡς διάκεινται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὦ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς, ἐγὼ δὲ, ἐλεῶ γὰρ αὐτοὺς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσασθαι ἂν τὰ γιγνόμενα οἶμαι, πεκρίνας δὲ ἁπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασομένην. Ζεύς. οἶδα πολλὰ καὶ τοιαῦτα εἰπὼν τότε, σὺ δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὴ ὑπεδέξαντό σε καταπταμένην τὸ πρῶτον, ἅ τινα δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέπονθας; Φι. ἦξα μὲν, ὦ πάτερ, οὐκ ὠθῆ τοὺς Ἕλληνας εὐθὺς, ἀλλ' ὅπερ ἐδόκει μοι χαλεπώτερον τοῦ ἔργου εἶναι, τὸ βαρβάρους παιδεύειν καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶτον ἠξίουν εἰργάζεσθαι. τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἴων, ὡς ῥᾷστον ὑποβαλέσθαι καὶ τάχιστα, ὥς γε ᾤμην γνδεξόμενον τὴν χαλινὸν οἷόν τε, καὶ ὑπαχθησόμενον τῷ ζυγῷ, ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν γνῶν τῷ βίῳ, οὐ χαλεπῶς ἔπεισα καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων ἐμοὶ συνεῖναι. ὥστε καὶ γένος ὄλβιον, οἱ Βραχμᾶνες, τοῖς Νεχραίοις καὶ Ὀξυδράκαις ὅμοροι, οὗτοι πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιοῦσί γε κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα, τιμώμενοι πρὸς τῶν περιοίκων ἁπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον. Ζεύς. τοῦ γυμνοσοφιστὰς λέγεις; ἀκούω γοῦν τά τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ὠθῆ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καιόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες.

πουτον. ἀλλ' ὁ μέγας ὄρος, ὃν αγχος γοῦν ἡ Ολυμπάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γιγόμενον, εἰκὸς δὲ καὶ σε παρεῖναι, καιομένου τότε τοῦ γέροντος. Φι. οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ολυμπίαν, δι' ἃ τῶν καταράτων ἐκείνων, οὓς ἔφλω, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν ἑώρων ἀπόντας, ὡς λοιδορήσαντο τοῖς ξυνελθοῦσι. Βοῦς γὰρ ὁπιδόδμον ἐμπλήσωσιν ὕλας κτοινῶτον, ὥστε οὐδὲ εἶδον ἐκεῖνον, ὅπως ἀπέθανε. μετὰ γοῦν τοὺς Βραχμᾶνας, εἰς Αἰθιοπίαν δύθυς, εἶτα εἰς Αἴγυπτον κατέβλω, καὶ ξυγγνομένη τοῖς ἱερογλύφοις καὶ προφήτας αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα, δι' Βαβυλῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίους καὶ μάγους μυήσουσα, εἶτα δι' Σκυθίαν ἐκεῖθεν, εἶτα δι' Θράκλω. φῂσί μοι Εὔμολπός τε καὶ Ορφεὺς σὺν γνεῦλω, οὓς καὶ προαποείλαλα δι' τὴν Ελλάδα, ἦν μὲν, ὡς τελέσειν αὐτοῖς, ἦν Εὔμολπον, ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἅπαντα, ἦν δὲ, ὡς ἐπάδων προσβιάζοι τὴν μουσικὴν, καὶ πόδας δύθυς εἰπόμην. καὶ ἐμὲν πρῶτον δύθυς ἐλθοῦσαν οὔτε ξυνῆκαν οἱ Ελλησι, οὔτε ὅλως ἀπεκλησαν. κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλοῦσα, ἑπτὰ ἐκ τῶν ἁπάντων ἑταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμην, καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον δὲ Εφέσου, καὶ Αβδηρόθεν ἄλλον, ὀλίγους πάντα πάσι. μεθ' οὓς ὁ σοφισὴν φῦλον, οὐκ οἶδ', ὅπως μοι παρῳνεφύη, οὔτε ζηλωτὴν τὰμὰ δι' βαθὺν, οὔτε κόμιδῆ ἀπάδον, ἀλλ' εἶον τὸ Ιπποκενταύρων γένος, σιώθετόν τι

καὶ μικτὸν, ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον, οὔτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλεον προσεχόμενον, οὔτε ἡμᾶς ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾷν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν, ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἴδωλον, ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόντες αὖ, οἱ δὲ ᾤοντο ἀκριβῶς πάντα κατανενοηκέναι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεῖος ἐκείνη, καὶ περιττὴ σοφία, καὶ ὡς αὐτοὶ ᾤοντο, ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγετο, αἱ κομψαὶ καὶ ἄποροι καὶ ἄτοποι ἀκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις. εἶτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἑταίρων τῶν ἐμῶν, ἠγανάκτουν, καὶ συνίσαντο ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τέλος, δικαστηρίοις ὑπῆγον, καὶ παρεδίδοσαν πιομένους τοῦ κωνείου. ἐχρῆν μὲν οὖν ἴσως τότε φυγεῖν εὐθὺς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι τὴν συνουσίαν αὐτῶν, νῦν δὲ Ἀντισθένης με καὶ Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν, Κράτης καὶ Μένιππος, οὗτοι ἔπεισαν ὀλίγον ὑπομετρῆσαι τῆς μονῆς, ὡς μήποτε ὤφελον, οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον. Ζεύς. οὐδέπω μοι λέγεις ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἠδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον. Φι. καὶ μὴν ἄκουε ὦ Ζεῦ, ἡλίκα ἐστί. μιαρὸν γάρ τι φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πολὺ δουλικὸν καὶ θητικὸν, οὐ ξυγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' ἀσχολίας, ἐδούλευε γὰρ, ἢ ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἵας εἰκὸς τοὺς τοιούτους, ἐμανθάνε, σκυτεύειν ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλυνοὺς ἔχειν, ἢ ἐρία ξαίνειν, ὡς εὐεργὰ εἴη

ταῖς

ταῖς γυναιξὶ, καὶ εὐμήρυτα, καὶ καταγάγοιτο εὐμαρῶς, ὁπότε ἢ κρόκην ἐκεῖναι στρέφοιεν, ἢ μίτον κλώθοιεν, τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ μελετῶντες, οὐδὲ ὄνομα τὸ ἡμέτερον ᾔδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο, καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ, ὅσῃ παρὰ τῶν πολλῶν ἐστι τοῖς ἑταίροις τοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρωποι τὴν παῤῥησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπευόμενοι, καὶ συμβουλεύουσι πείθονται, καὶ ὠλτιμώντων ὑποπτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα οὐ μικρὰν ἡγοῦντο εἶναι. τὸ μὲν δὴ μανθάνειν, ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει πρόσφορα, μακρὸν ἦν, μᾶλλον δὲ κομιδῇ ἀδύνατον, αἱ τέχναι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνῳ, καὶ μόγις ἱκανὰ παρέχειν ἐδύναντο, ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ, καὶ ὥσπερ οὖν ἐστιν, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξεν οὖν σκοπουμένοις, τὴν ὑστάτην ἄγκυραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι φασὶ, καθιέναι, καὶ ὠθὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν ὁρμήσαντες, ἔτι τε καὶ τόλμαν καὶ ἀμαθίαν καὶ ἀναισχυντίαν προσκαλέσαντες, αἵπερ αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας καινὰς ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶεν, καὶ ἀνὰ στόμα ταύτας μόνας ξυμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς, ὁποῖα πρὸς φιλοσοφίαν ἐφόδια; σχηματίζουσιν, καὶ μετακοσμοῦσιν αὐτοὺς εὖ μαλλα εἰκότως, καὶ πρὸς ἐμὲ, οἷόν τι ἀμέλει ὁ Αἴσωπός φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεοντῆν περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος,

ρων γυναῖκας ἀπάγουσι μοιχεύοντες, κατὰ τὴν Ἰλιέα ἐκεῖνον νεανίσκον, ὡς φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἶτα κοινὰς ταύτας ἅπασι τοῖς ξυνοῦσι πεθέμενοι, Πλαίτωνός τι δόγμα οἴονται ποιεῖν, οὐκ εἰδότες, ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος ἠξίου κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας. ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις δρῶσι, καὶ ἃ μεθύσκονται, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα ποιοῦσι, πῶς οἴει, κατηγοροῦντες αὐτοὶ μέθης καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας καὶ φιλαργυρίας; οὐδὲν γοῦν οὕτως εὕροις ἄλλο ἄλλῳ ἐναντίον, ὡς τοὺς λόγους αὐτῶν, καὶ τὰ ἔργα. οἷον, κολακείαν μισεῖν φασι, κολακείας ἕνεκα, τὴν Γναθωνίδην ἢ τὴν Στρουθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι, ἀληθεύειν τοὺς ἄλλους πεπτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κινῆσαι τὴν γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύδεσθαι δύναιντο. ἡδονὴ, πᾶσιν ἐχθρὸν τοῦ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος, ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ' ὀξύχολον καὶ μικραίτιον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥᾴδιον ὑπὲρ τὰ Βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα γοῦν οὐ μικρὸν παρέχουσι τοῖς θεωμένοις, ὁπόταν ὑπὸ τῆς τυχούσης αἰτίας ὠλζέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολὴ, πελιδνοὶ δὲ τὴν χροιὰν βλέπονται, ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες, καὶ ἀφροῦ, μᾶλλον δὲ ἰοῦ μεστὸν αὐτοῖς ἦ τὸ στόμα. μὴ σύγε ἐκεῖθι τύχοις, ὅτε ὁ μιαρὸς ἐκεῖνος ἐκχεῖται βόρβορος. χρυσίον μὲν ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κεκτῆσθαι ἀξιῶ, ὀβολὸς ἱκανὸς, ὡς θέρμους πριαίμην,

μην, ποτὸν γὰρ ἡ κρήνη ἢ ποταμὸς παρέξει. μετ' ὀλίγον αὐτοῦσιν οὐκ ὀβολοὺς, οὐδὲ δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλούτους ὅλους. ὥστε τὶς ἔμπορος τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ φόρτου πλήσειεν ἂν, ὅσον τούτοις φιλοσοφία εὖ χρηματισμὸν συντελεῖ; εἶτ' ἐπειδὰν ἱκανῶς συλλέξονται, καὶ πλουσιτίσωνται, ἀπορρίψαντες ἐκεῖνο τὸ δύστηνον τριβώνιον, ἀγροὺς ἐνίοτε, καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλακῶν ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας ὅλας, μακρὰ χαίρειν φράσαντες τῇ πήρᾳ τῇ Κράτητος, καὶ τῷ τρίβωνι τοῦ Ἀντισθένους, καὶ τῷ πίθῳ τοῦ Διογένους. οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὁρῶντες, καταπτύουσιν ἤδη φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιούτους οἴονται, κἀμὲ τοῦ διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε πολλοῦ ἤδη τοῦ χρόνου, ἀδυνάτόν μοι γεγένηται, κἀμ ἕνα τινὰ προσαγαγέσθαι αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ τοῦ Γηνελόπης ἐκεῖνο πάσχω, ὁπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφήνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὖθις ἀναλύεται. ἡ ἀμαθία δὲ καὶ ἡ ἀδικία πλουτελῶσιν, ὁρῶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνήνυτον πόνον. Ζεύς. οἷα, ὦ θεοὶ, πέπονθεν ἡμῖν ἡ φιλοσοφία πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥστε ὥρα σκοπεῖν, ὅ, τι καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελευστέον. ὁ μὲν γὰρ κεραυνὸς ἀπάγει μιᾷ πληγῇ, καὶ ὁ θανάτος ταχύς. Απ. ἐγώ τοι ὦ πάτερ ὑποθήσομαι, μισῶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας, ἀμούσους ὄντας, ὑπὲρ τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνοῦ μὲν γὰρ ἢ τοῦ σῆς δεξιᾶς οὐ-

εἰπεῖν, ἢ σὺ ὦ βελτίστη, εἴ τινας τρεῖς γόητας ἅμα εἶδες, καί τινα γυναῖκα ᾧ χῷ κεκαρμένῳ εἰς τὸ λακωνικὸν, ἀρρῳωπίῳ, καὶ κομιδῇ ἀνδρικῷ; Φι. παπαῖ, τὰ ἡμέτερα οὗτοι ζητοῦσι. Αν. ὡῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται γὰρ ἐκεῖνοι ἅπαντες, ὑμεῖς δὲ, τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτριμεν, ἀνδραποδισμένῳ πῶς αὐτῶν. εἴσεσθε δὲ, καθότι καὶ ζητοῦμεν αὐτούς. Ερ. τὸ νῦν δὲ ἅμα κυρίττομεν, εἴ τις ἀνδράποδον Γαφλαγονικὸν, ἢ ἀπὸ Σινώπης βαρβαρον, ὄνομα τοιοῦτον, οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὑπωχρον, ᾧ χῷ κουσίαν, ᾧ γλαυκίῳ βαθεῖ ὠῆραν ἐγκεκυφότα, καὶ τριβώνιον ἀμπεχόμενον, ὀργίλον, ἄμουσον, τραχύφωνον, λοίδορον, μυνυεῖν ὧδι ῥητῷ αὐτονόμῳ. Δε. νοῶ ὦ οὗτος, ὃν κηρύττεις, ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοὶ, Καυθαρος, καὶ ἐκόμα δὲ, καὶ τὸ γλαυκίον ἐπίλοφον. κἀκ τυχὸν τὴν ἐμὴν ἠπίστατο, ἀπέκειρε γὰρ ᾧ ἐγὼ γναφέως καθήμενος, ὁπόσον πώγωνα τοῖς ἱματίοις προκίλων ἐπανθεῖ. Φι. ἐκεῖνος αὐτός ὅδιμ' ὁ οἰκέτης ὁ σὸς, ἀλλὰ νῦν Φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ὠγνάψας. Δε. ὦ Ηρακλῆς, ὁ Καυθαρος Φιλοσοφεῖ, φησιν. Αν. ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος. Ερ. ἀμελεῖ ἅπαντας ἀνδρῶν σομεν, ξωϊκῆσι γὰρ, ὡς φησιν, αὖτη. Φι. τίς δ' οὗτος ἄλλος ὁ πλουσιώτατος, ὦ Ηρακλῆς, ὁ καλὸς, ὁ τὴν κιθάραν; Ηρα. Ορφεύς ὅδι, σύμπλους ὧδι Αργῶς ἐμὸς, ἥδιστος κιθαρῳδῶν ἁπάντων, πρὸς γοῦν τὴν ᾠδὴν

ὠδλλὼ αὐτὸ ἥκιστα ἐκάμνομὲν ὁρέπουτὸν. χαῖρε
ὦ ἄρϊστε, κὴ μουσικώτατε Ορφεῦ, οὐκ ὤλλέλησαι
γάρ που Ηρακλέους. Ορ. νὴ κὰὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φι
λοσοφία καὶ Ηρακλεῦς καὶ Ερμῆ. ἀλλὰ καιρὸς ἀπο
διδύναι τὰ μιμύτρα, ὡς ἔγωγε καύν ζαφῶς, ὁμ
ζητεῖτε, οἶδα. Ερ. οὐκοῦν δεῖξον ὦ τοῦ Καλλιό
πης, γῶθα ὅτι, χρυσίου γὰρ οὐδ᾽ ὠ, οἶμαι, δέη, Σοφὸς
ὤν. Ορ. δῦ ἔφης, ἐγὼ δὲ τὼ μὲν οἰκίαν δείξαι-
μ᾽ ἂὐ ὑμῖν, γῶθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ αὖ, ὡς μὴ κα-
κῶς ἀκούσιμι πρὸς αὐτοῦ, μιαρὸς γὰρ ἐς ὑπορβο-
λέων, καὶ μόνον οὗτος ἐκμεμελέτηκε. Ερ. δεῖξον μό
νον. Ορ. αὕτη πλησίον, ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκπο
δὼν, ὡς μήδ᾽ ἴδοιμι αὐτόν. Ερ. ἐπίχθυ, ὁ γυναι
κός ὄζει φωνὴ, ῥαψῳδούσης τι τῶν Ομήρου; Φι.
νὴ Δία, ἀλλ᾽ ἀκούσωμὲν, ὅ, τι λέγει. Δρα.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὠὴρ ὁμῶς Αἴδαο πύλῃσιν,
Ος χρυσὸν Φιλέει μᾶλλον ἢ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δ᾽ εἴπῃ.
Ερ. οὐκοῦν τοῦτόν γε καθαρόν σοι μοιτέον, ὃς
Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξῃ, ὅ κεν Φιλότητα πεδείχῃ.
Υπο. πρὸς ἐμοῦ τοῦτον τὸν ἔπθ᾽, οὗ τοῦ γυναῖκα
ὤχου ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην. Δρα.
Οἰνοβαρὴς, κυνὸς ὄμματ᾽ ἔχων, κραδίην δ᾽ ἐλαφοῖο,
Οὔτ᾽ εἰνὶ πολέμῳ γαιήθμιος, οὔτ᾽ ἐνὶ βουλῇ.
Θρῄκῃ δ᾽ ἀκειτόμυθε, κακῶν πανάεισε κολοιῶν,
Μάψ, ἀτὰρ ὃ κῆρ κόσμον ὀριζέμεναι βασιλῆϊον.
Δε. εἰκότως τοῦ κατεράτου τὰ ἔπη. Δρα.

Πρόσθε κύων, ὄπισθε δὲ λέων, μέσση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν ἀκπνείουσα, τρίτου κυνὸς ἀγρίου ὁρμήν.

Υπο. οἴμοι γυῖαι, ὅσα πέπονθας ὑπὸ κυνῶν τοσούτων, φασὶ δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ' αὐτῶν. Ερ. θάῤῥει, Κέρβερόν τινα τέξεταί σοι, ἢ Γηρυόνην, ὡς ἔχει ὁ Ηρακλῆς οὗτος αὖθις πόνον. ἀλλὰ σὺ προσίασιν, ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν. Δε. ἔχω σε, ὦ Κανθαρε. νῦν σιωπᾷς; φέρ', ἴδωμεν, ἅ τινα σοι ἡ πήρα ἔχει, θέρμους ἴσως, ἢ ἄρτου τρύφος. Ερ. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσίου. Ηρα. μὴ θαυμάσῃς, κυνικὸς γὰρ ἔφασκεν εἶναι τὸ πρόσθεν ὑπὸ τῆς Ελλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος ἀκριβῶς ἐστι. τοιγαροῦν Κλεανθὴν οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει, κρεμήσετε γὰρ ἀκρὸς τοῦ πώγωνος, οὕτω μιαρὸς ὤν. Δε. σὺ δὴ, ὦ κακὲ, ὁ Λυκυθίων, οὐμὸς δραπέτης τυγχάνεις ὤν; οὐμενοῦν ἄλλος, ὦ τοῦ γέλωτος. εἶτα τί οὐκ ἂν γένοιτο; καὶ Λυκυθίων φιλοσοφεῖ; Ερ. ὁ τρίτος δὲ οὗτος ἀδέσποτος ὑμῖν ἐστιν; Δε. οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ ἑκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι. Ερ. ὅτι τί; Δε. ὅτι δεινῶς τῶν ὑποσάθρων ἐστὶ, τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνουν αὐτὸν ἐκαλοῦμεν. Ερ. Ηρακλεῦ ἀλεξίκακε, ἀκούεις; ἔπειτα πήρα καὶ βάκτρον. καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα σύ. Υπο. μηδαμῶς, οὐκ ἂν ἀκλαβοίμι βιβλίον μοι τῶν παλαιῶν κύουσαν. Ερ. πῶς βιβλίον; Υπο. ἔστι τι, ὦ γαθὲ, τρικάρανος βιβλίον. Ερ. οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ τριφάλλης τῶν

κωμικῶν

κωμακῶν εἶς. Δρα. σὸν, ὦ Ἑρμῆ, δικάζειν τὸ μετὰ ταῦτα. Ερ. οὕτω μοι δοκεῖ, ταύτῃ μὲν, ἵνα μηδὲν τράσ, μὴ δὲ πολυκέφαλον τέκῃ, οἴχεσθαι παρὰ τὸν ἥρω, ὀπίσω εἰς τὴν Ελλάδα, τὸν δὲ νέον τοῦτον τὸν δραπετίσκον, παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μανθάνειν, ἃ πρὸ τοῦ, τὸν μὲν ἀποπλώειν τὰς ῥυπώσας τῶν ὀθονῶν, τὸν Λικυθίωνα, τὸν Μυρόπωλον δὲ αὖθις ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων τὰ διεῤῥωγότα, μαλάχῃ γε πρότερον μασιγωθέντα, ἔπειτα κἠ ζῶντον παραδοθῆναι τοῖς πλήκταις, ὡς ἀπόλοιτο παραπλόμενον τὰ πρῶτα, ῥυπώσῃ πρόσθεν καὶ γυναικείᾳ τῇ πίτῃ, εἶτα δὲ τὸν Αἶμον ἀναχθέντα γυμνὸν, ὧδε δὴ χιόνος μόνον συμπεπεδημένον τὸν πόδε. Δρα. φεῦ τῶν κακῶν, ὁποτοί, παπαιπαιαῖ. Δε. τί ζῶντ παρωνεῖθες τῷ τραγικῷ σὺ δικαίως; ἀλλ' ἀκολούθει παρὰ τοὺς πίτῃτας ἤδη, ἀποδυσάμενον πρότερόν γε τὴν λεοντῆν, ὡς γνωσθῇς ὄνος ὤν.

Τὰ πρὸς Κρόνον.

Ιρεὺς & Κρόνος.

Κρόνε, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τόγε νῦν εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρηται παρ' ἡμῶν, τί αὖ μάλιστα, ὧδε τῶν ἱερῶν αἰτήσας, λαβοιμι παρὰ σοῦ; Κρό. ζῶντ μὲν αὐτόν σε καλῶς ἔχει δυκέφθαι, ὅ, τι σοι δυκτέον, εἰ

μὴ & μαύτην ἅμα ἐθέλοις εἶναι τὴν ἀρχοντα, εἰ δλέναι, τί σοι ἦδιον αἰτεῖν. ἐγὼ ἢ τάτε δυνατά σε ἀνανεύσω, πῶς τὸ δυχλῶ. Ιε. ἀλλὰ πάλαι ἐσκεμμαι, ὁρῶ γὰρ τὰ κοινὰ ταυτὶ καὶ πρόχειρα, πλοῦτον καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ ἀνδρῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδραπόδια πολλὰ κεκτῆδαι, & ἐδέσματα δυανθεῖς καὶ μαλακὰς, & ἀργυρον καὶ ἐλέφαντα, καὶ τἆλλα, ὁπόσα τίμια. ἔστω δὲ ὦ ἄριστε Κρόνε δίδου μοι, ὡς ἂν καὶ αὐτῶν ἀπολαῦσαι δλ σῆς ἀρχῆς, μὴ δὲ ἄμοιρον εἶναι μόνον αὐτὸν δλὰ πάντες τ Βίτ. Κρο. ὁρᾶς; ὁ κατ' ἐμὲ δόξαν ἥττησας, ὁ γὰρ ἐμὸν, δλανέμειν τὰ δικαῖα, ὥστε μὴ ἄχθε, εἰ ἀτυχήσεις αὐτῶν. ἀλλ' αἴτει παρὰ τ Διὸς, ὁπόταν εἰς ἐκεῖνον ἡ ἀρχὴ περιέλθῃ μετ' ὀλίγον, ἐγὼ δ' ὧδ ῥητοῖς παραλαμβάνω τὴν δωρεαν. ἑπτὰ μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία, καὶ ἦν ἐκ προθέσμος ἔστω γιγνώμαι, ἰδιώτης δὲ θύσ ἐμοὶ, καὶ πως τ πολλὸ πλήσεις. φ αὐτὰς ἢ τὰς ἑπτὰ πως δλαῖον μὲν, ὀδὲ ἀγοραῖον δοικήσαδαί μοι συγκεχώρηται, πίνειν δὲ & μεθύειν & βοᾶν, καὶ παίζειν καὶ κυβεύειν, & ἄρχοντας καθίσαδαι, & σὺ οἰκέτας δυωχεῖν, & γυμνὸν ἄδειν, καὶ κροτεῖν τοῦτο δὲ μοντα, φίστε δὲ καὶ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν ὧδ κεφαλῆ ὠθεῖδαι, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ πρόσωπον. ταῦτα ἐφεῖταί μοι ποιεῖν, τὰ μεγάλα δὲ ἐκεῖνα, τὴν πλοῦτον καὶ τὸ χρυσίον ὁ Ζεὺς διαδίδωσιν, οἷς ἂν ἐθέλῃ. Ιε. ἀλλ' ὀδ' ἐκεῖνο, ὦ Κρόνε, ῥᾳδίως καὶ πρόχειρος, ἔγωγ' οὖν ἥδ ἀπηγόρδυκα, αὐτῷ μεγάλῃ τῇ φωνῇ,

νῆ, ὃ δ' οὐκ ἐπαΐει τοπαραίπαν. ἀλ' ἀτὴν αἰγίδα ἐπισείων, καὶ τὴν κεραυνὸν ἐπανατεινόμενος, δριμὺ γνόρων, ἐκπλήττει τοὺς γνοχλοῦντας. ἢν δέ ποτε καὶ ἐπινεύσῃ τινὶ, καὶ πλούσιον ποιήσῃ, πολὺ τὴν ἄκριτον γνταῦθα. καὶ τοὺς ἀγαθοὺς γνίοτε καὶ συνετοὺς ἀφεὶς ὁ δὲ, παμπονήροις τε καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περιχεῖ τὴν πλοῦτον, μαστιγίαις ἢ ἀνδρογύνοις τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν τάγε σοι δυνατὰ ἐθέλω εἰδέναι, τίνα ταῦτά ἐστιν; Κρο. οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν ἐυκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύνα μιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς, εἰ μή σοιγε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβεύοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐν τὴν μοναίδα κυλιομένου τοῦ κύβου, σοὶ τὴν ἑξαίδα ὑπερανὼ ἀεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γοῦν ἐν κόρον ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐπεσιτίσαντο, οἷς ἵλεως καὶ φορὸς ὁ κύβος ἐπινεύσει. οἱ δὲ ἔμπαλιν γυμνοὶ ἐξγνήξαντο, συντριβέντος αὐτοῖς τοῦ σκάφους, περὶ οὕτω μικρῷ ἕρματι τοῦ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πιεῖν ἐν τὴν ἥδιστον, καὶ ᾠδικώτερον ἄλλου δόξαι ἅμα γν τῶν συμποσίῳ, καὶ διακονουμένων τοὺς μὴ ἄλλους ἐν τὴν ὕδωρ ἐμπεσεῖν, οὐδὲν γὰρ τοὐπιτίμιον τῆς ἀδεξίου διακονίας, σὲ δὲ καὶ ἀνακηρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τἆθλ' ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἁλόντα, ὁρᾷς ἡλίκον τὸ ἀγαθόν. ἔτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ' ἁπάντων γενέσθαι, τοῦ ἀστραγάλῳ κρατήσαντα, ὡς μήτε ἐπιταχθείης γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν, αἰσχρόν τι περὶ αὐτοῦ ἀναβοῆσαι, τοῦ δὲ, γυμνὸν ὀρχήσασθαι,

καὶ ἀραίμενον τὴν αὐλητρίδα, τρὶς τὴν οἰκίαν πε-
ριελθεῖν, πῶς οὐχὶ καὶ ταῦτα δείγματα μεγαλοδω-
ρίας τῆς ἐμῆς; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ μὴ δὲ βέβαιον γί-
γνεσθαι τὴν τοιαύτην βασιλείαν αἰτιάσῃ, ἄγνωμον
ποιήσεις, ὁρῶν αὐτὸν ἐμὲ, τὸν ταῦτα διανέμοντα,
ὀλιγοχρόνιον τὴν ἀρχὴν ἔχοντα. τούτων δ' οὖν, ἅ μοι
δυνατὰ δοῦναι, τῶν πεττῶν, τοῦ ἄρχειν, τοῦ ᾄδειν,
καὶ τῶν, ἃ κατηριθμησάμην, θαῤῥῶν αἴτει, ὡς ἐμοῦ
πρὸς οὐδὲν δεδιξομένου σε τῇ αἰγίδι καὶ τῷ κεραυ-
νῷ. Ιε. ἀλλ' ὦ Τιτάνων ἄριστε, τῶν μὲν τοιούτων οὐ
δέομαι, σὺ δὲ, ἀλλ' ἐκεῖνό μοι ἀπόκριναι, ὃ μαλι-
στα ἐπόθουν εἰδέναι, καί μοι ἢν εἴπῃς αὐτὸ, ἱκανὴν
ἔσῃ τὴν ἀμοιβὴν ἀκριδεδωκὼς αὐτὶ τῆς θυσίας, καὶ
πρὸς τὸ λοιπὸν ἀφίημί σοι τὰ χρέα. Κρό. ἐρώτα
μόνον, ἀκρινοῦμαι γὰρ, ἢν εἰδὼς τύχω. Ιε. τὸ μὲν
πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ' ἐστιν, ἃ περὶ σοῦ ἀκούο-
μεν, ὡς κατήσθιεν τὰ γεννώμενα ὑπὸ τῆς Ρέας, ἐκεί-
νη δὲ ὑφελομένη τὸν Δία, λίθον ὑποβαλλομένη αὐ-
τὶ τοῦ βρέφους, ἔδωκέ σοι καταπιεῖν. ὁ δὲ εἰς ἡλικίαν
ἀφικόμενος, ἐξήλασέ σε τῆς ἀρχῆς, πολέμῳ κρα-
τήσας, εἶτα εἰς τὸν Ταρταρον φέρων ἐνέβαλε, πε-
δήσας αὐτόν σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὁπόσον
κατὰ σοῦ παρεταττέν. Κρό. εἰ μὴ ἑορτὴν, ὦ οὗτος,
ἤγομεν, καὶ μεθύειν ἐφίεν, καὶ λοιδορεῖσθαι τοῖς δε-
σπόταις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνως ἂν, ὡς ὀργίζεσθαι γοῦν
ἐφεῖταί μοι, τοιαῦτα ἐρωτήσας, οὐκ αἰδεσθεὶς πο-
λιὸν οὕτω, καὶ πρεσβύτην θεόν. Ιε. κἀγὼ ταῦτα,

ὦ Κρό-

ὦ Κρόνε, ὁ παρ' ἐμαυτὸν φημι, ἀλλ' Ησίοδος καὶ Ομηρος, οὐκοῦν γὰρ εἰπεῖν, ὅτι οὐ ἄλλοι, ἅπαντες ἄνθρωποι ἀχεδόν, ταῦτα πεπισδύκασι περὶ σοῦ. Κρό. οἶει γάρ τι τὴν παιδιὰν ἐκείνην, τὴν ἀλαζόνα, ὑγιές τι πρὸς ἐμὲ εἰδέναι; σκόπει δὲ ὅτως, εἰ ὅσις ἄνθρωπος, ὁ μὲν θεὸν ἐρῶν, οὐκ ἐμείνειν ἂν ἐκὼν αὐτὸς καταφαγεῖν τὰ τέκνα, εἰ μή τις θυέστης ἦν, καὶ ἀσεβεῖ ἀδελφῷ πρὸς πεσὼν, ἤδιστ. καὶ τοῦτο ἂν εἴη, πῶς ἀγνοήσειε λίθον αὐτὶ βρέφους ἐδίων, εἰ μὴ ἀνάλγητος εἴη καὶ ὀδόντας. ἀλλ' ὅτε ἐπολεμήσαμεν, ὅτε ὁ Ζεὺς βίᾳ τῆς ἀρχῆς ἀφείλετο, ἑκόντος σέ μου παραδόντος αὐτῷ, καὶ οὐκ ἐκόντος ἄρχειν. ὅτι μὲν γὰρ ὅτε πεπέδημαι, ὅτε γε δὴ Ταρτάρῳ εἰμί, καὶ αὐτὸς ὁρᾷς, οἶμαι, εἰ μὴ τυφλὸς, ὥσπερ Ομηρος εἶ. Ιε. τί παθὼν δὲ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας τῆς ἀρχῆς; Κρό. ἐγώ σοι φράσω, τὸ μὲν ὅλον γέρων ἤδη, καὶ πολλὸς οὐ τοῦ χρόνου ὤν, διὸ καὶ πεπεδῆσθαί με οἱ πολλοὶ ἔκασαν, οὐ γὰρ ἠδυνάμην ἀμύνειν πρὸς οὕτω πολλοὺς ἀδικίαν τῶν υἱῶν, ἀλλ' ἀεὶ ἀναθεῖν ἐδίδουν κάτω, τὸν κοράνιον δὲ ἁρπάσαντα, σὺν ὠμότητι, καὶ ἰσχύι λαβόντα βιαίως κατέφλεγον. καὶ τὸ πρᾶγμα πάνυ ὀργώδες ἦν, καὶ νεανικὸν, καὶ ἀξιόλογον ἂν σὺ ποιῶν δοκεῖς Διΐ. καὶ ἄλλως δὲ, καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι διανέμαντα τοῖς παισὶν ὅσα ἦν ἀρχῆς, αὐτὸν ὀλιγωρεῖσθαι τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, ὅτε τοῖς ὀλυμπίοις χρήματίζοντα, ὅτε τὰ ναυάγια αὐτῶν ἀνοχλούμενον, οὔτε βροντῶντα ἢ

ἀστράπτοντα, ἢ χάλαζαν γίνοντα βάλλῃ ἀναγκάζομενον. ἀλλὰ πρεσβυτικόν τινα τοῦτον ἥδιστον βίον διάγω, ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ιατωτῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις Θεσμυθολογῶν, ὅσα ἀρχεῖ, μυθία ἔχων πρὸ γήματα. πλὴν ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ἐπεξελεύσεσθαι μοι ἔδοξε, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἀρχήν, ὡς ἐπομνήσαιμι σοῦ ἀνθρώπος, οἷς ἦν ὁ ἐπ' ἐμοῦ βίος, ὁπότε ἄωρα μὴ αἴροντα πάντα ἐφύτρα αὐτοῖς, ὁ τάχυθρ, ἀλλ' ἕτοιμα ἄρτος, καὶ κρέα ὀρνίθεια σμύρνα, καὶ ὁ οἶνος ἐρρεῖ ποταμηδόν, καὶ πηγαὶ μέλιτος καὶ γάλακτος, ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν καὶ χρυσοῦ ἄπαντος. αὕτη μοι ἡ ἀστία τὸ ὀλίγον χρονίσ ταύτης ἀπωλείας, καὶ διὰ τοῦτο ἀπαντᾶ κρότος, μὴ ᾠδή μὴ παιδιά, καὶ ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις καὶ ἐλευθέροις, ἀδελφοὶ γὰρ ἐπ' ἐμοῦ θεοῦ λοι. Ιε. ἐγὼ δέ, ὦ Κρόνε, μὴ τοῦτο εἰκαζον, εἰς αὖθ δούλους καὶ παιδοτρίβας Θεὸν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ μύθου ἐκεῖνο ποιεῖν σε, τιμῶντα αὖθ τὰ ὅμοια πάσχοντας, ἅτε μὴ αὐτὸν δουλεύοντα, μεμνημένον τῆς πέδης. Κρο. ὁ παῦσαι γὰρ τὰ τοιαῦτα λεγῶν; Ιε. οὐ λέγεις, καὶ παύσομαι. πλὴν ἔτι μοι μὴ τοῦτο ἀπόκειναι, τὸ πεττεύειν σωκράτες λοῦ μὴ τοῖς ὠδὶ σοῦ ἀνθρώποις; Κρό. καλὰ, ὁ μὴν πρὸς ταλαύτων γε μὴ μυθιάσῃ, ὥσπερ ἡμῖν, ἀλλὰ πρὸς καιρὸν τὸ μέγιστον, ὡς μὴ ἀπιέναι ἡμᾶς ἀπρόθυμα, μὴ δὲ ἀκρύφιον ἀεὶ ἄσιτον ἐόντα μόνον τῶν ἄλλων. Ιε. οὔκουν ἐκεῖνοι ποιοῦντες, ὥσπερ γὰρ καὶ ἐπέπλουν αὐτοὶ ὁλόχρυσοι

ὄντες.

ὄντων. ὡς ἔγωγε, καὶ μεταξὺ λέγοντός σου, τοιόνδ' ἔτι ἐνενόησα, εἴ τις ἦν τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσῶν λάτων ὃν τὴν ἡμέτερον ἐκεῖνον βίον ἀναγὼν, ἐδήξετο τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν αὖ ἆθλιος ὑπὸ αὐτῶν; ἀνεπάσαντο γὰρ αὐτὸν, οὐ οἶδ', ὅτι ἐπισφαμένους, ὥσπερ τὴν Προθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θρᾷτται τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Ἀκταίονα αἱ κύνες, πολὺ δὲ μεῖζον ἀπεργάζονται τὸ μέρος, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἀμιλλώμενοι. οἴγε δὴ ἑορτάζοντες, ἔξω τοῦ Φιλοκράτους εἰσίν, ἀλλὰ προσόδων οἱ πολλοὶ πεποίληνται τὴν ἑορτήν. εἶτα οἱ μὲν ἀπέρχονται λησόμενοι τῷ συμποσίῳ τοὺς φίλους, οἱ δὲ σοί τε λοιδορήσαι, ἀδόξῳ λέσθαι, καὶ τοὺς κύβους σωτρίβασιν, ἀναιτίους ὄντας αὐτοῖς, ὧν ἑκόντων ποιοῦσιν. ἀτὰρ εἰπέ μοι τὸ δὴ τί δ' ἦν ποτε ἄβρος οὕτω θεὸς ὤν, καὶ γέρων, ἐπιλεξάμενον τὸν ἀτρεπέστατον, ὃ πότε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ Βορέας πολὺς, μὴ δὲ ἐπὶ πέπονθεν ὑπὸ τοῦ κρύους, καὶ τὰ λιμνάδια ξηρὰ μὴ γυμνὰ μὴ ἄφυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἄμορφοι μὴ ἀπλωθηκότες, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐπικεκυφότες, ὥσπερ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ἀμφὶ τὸν κάμινον οἱ πολλοί, τεινικαῦτα ἑορτάζεις, ὁ γὰρ πρεσβυτικώτατος ὁ Διαιρὸς, δὲ ἐπιτηδειότατος τρυφᾶν. Κρό. πολλά με ἀνακείνεις ὦ ξένε, ἅδην πίνειν δέον. πρῴην γὰρ μοι χρόνον τῆς ἑορτῆς οὐκ ὀλίγον, οὐ πάνυ ἀναγκαῖα μοι ταῦτα πρὸς φιλοσοφῶν. ὥστε νῦν μὲν ἄφες αὐτά, ὕστερον χώμεθα δὲ ἅδην, καὶ κροτῶμεν, μὴ ὑδὶ τὴν ἐλευ-

θεσίᾳ ἡδέως ζῶμεν. εἶτα πεπαύωμεν ὑπὸ ἀρχαίων καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ πεθαρρῶμεν αὐτοῖς. οὕτω γὰρ ἂν τὴν παροιμίαν ἐπαληθεύσαιμι, ἣ φησι, παλίμπαιδας εἶναι γέροντας γίγνεσθαι. Ιε. ἀλλὰ μὴ δικαίως δίκαιον ποιεῖν, ὦ Κρόνε, ὅτῳ μὴ ταῦτα, ἃ λέγεις, ἥδεα. ὥστε πίνωμεν, ἵνα καὶ γὰρ ἀρκέκεισαι καὶ τὰ πρῶτα. καί μοι δοκῶ γραψαμένῳ εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν συνουσίαν, ἅτε αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἵλεως ἀπεκείνω, πρόξειν ἀναγνῶναι τῶν φίλων, ὅσοιγ' ἐπακοῦσαι τῶν σῶν λόγων ἄξιοι.

Κρονοσόλων.

ΤΑδε λέγει Κρονοσόλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τοῦ Κρόνου, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὴν ἑορτήν. ἃ μὴ τοὺς πωγωνίας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἐπέμψα, ἄλλο βιβλίον ἐγγράψας, καὶ σύ οἶσθ', ὅτι ἐμμένουσι κἀκεῖνοι τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα γνώριμοι ἔσονται τοῖς ὠμοτάτοις, ἃ ἡμεῖς τοῦ ἀπειθοῦντων μεγάλα ὤρισαμεν. ὑμεῖς δὲ ὦ πλούσιοι ὁρᾶτε, ὅπως μὴ παρανομήσητε, μηδὲ παρακούσητε τῶνδε τῶν προσταγμάτων. ὡς ὅσις αὖ οὕτω μὴ ποιήσει, ἴσω οὗτος, οὐκ ἐμοῦ νομοθέτου ἀμελήσων, ἀλλ' εἰς τὸν Κρόνον αὐτόν, ὃς με προέλῳ νομοθετῆσαι εἰς τὴν ἑορτήν, ἀκόναρχίστας, ἀλλὰ πρώην ἐγρηγορότι φάρυγγος συγγνωμόν. ἰὼ δὲ ὁ πεδήτης, ὁδὲ αὖ κἀμὲ πλέως, οἷον αὐτόμ οἱ ζωγράφοι, πρὸ τῶν λιθοπώλων ποικίλων πα-

ραδιε-

ραδεξαμένοι, ὧν δεόμενοι τυγχάνουσι, ἀλλὰ τῆς Ἥρπλων ἕνεκα πάνυ τεθηγμένων, τάδ' ἄλλα φασὶ τοὺς τε ἱερεῖς καὶ καρτεροὺς, καὶ βασιλικῶς γενναίους, μορφὴν μὲν τοιοῦτοι δεῖν ὄφθαι μοι. ἃ δὲ εἶπε, πάνυ θαυμαστά, καὶ ταῦτα προειρῆσθαι ὑμῖν ἄξια. ἰδοὺ γάρ με σκυθρωπὸν, ὡδὶ σωφρονίσας βαδίζοντα, ὥσπερ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνω αὐτίκα τῆς αἰτίας ἡ λύπης, τίς δή μοι, ὡς τῆς πρώτης ἀνιαρᾶς ἀπαλλαγείσης, ἡ κατὰ τῆς ὥρας μονοχιτωνία, καὶ γὰρ κρύος, καὶ βορέας πολὺς, καὶ κρύσταλλοι καὶ χιὼν, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ἐπιφράγμαι πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι, καὶ ἡ ἑορτῆς πάνυ πλησιαζούσης, ἑώρων αὖ μὲν ἄλλους παρασκευαζομένους, ὅπως θύσουσι, καὶ δυνήσονται, ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ὄντα, καὶ δὴ προσελθὼν ὁπόθεν, καὶ τοὺ ὠνητοῦ μου λαβόμενος, καὶ διασείσας, ὥσπερ μοι προσεικάζειν εἴωθε, τί ταῦτα, ἔφην, ὦ Κρονοσόλων, ἀνιωμένῳ ἔοικας; οὐ γὰρ ἄξιον, ἔφην, ὦ δέσποτα, ὅταν καταράτους μὲν καὶ μικροὺς ἀνθρώπους, ὑπερπλουτοῦντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὁρῶ, αὐτὸς δὲ καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῶν πέπαυμαι διυμνίων, ἀπείρους καὶ ἀμηχανίας σιτίσμων. ἀλλ' ὅδε σὺ ὦ δέσποτα θέλεις πάνυ ταῦτα, καὶ μετανοσμῆσαι πρὸς τὸ ἰσόμοιρον; τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη, οὐ ῥᾴδιον ἀλλαπεῖν, ὁπόσα ἐκ Κλωθοῦς, καὶ τῶν ἄλλων μοιρῶν πάσχετε, ἃ δὲ ὅτι τῆς ἑορτῆς, ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πρώτην, ἢ ἐπανόρθωσις ἥδε ἔστω. ἴθι ὦ Κρονοσόλων, καὶ γράψον μοι νόμους

πινὰς, ἃ χρὴ πρωΐτειν γὼ τῇ ἑορτῇ, ὡς μὴ καθ' αὑτοὺς οἱ πλησιοι ἑορτάζοιεν, κοινωνοῖεν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. ἀλλ' ὃκ οἶδα, ἔφω. ἐγὼ ἢ δ' ὅς, διδαξομαί σε, κἄτα ἀρξάμενος ἐδίδασκεν. εἶτα ἐπειδὴ παύτα ἢπίσατο, καὶ εἰπὲ αὐτοῖς, ἔφη, ὅτι ἢν μὴ τοῦτο ποιῶσι, μάτην ἐγὼ τῆ ἄρπην ταύτην ὀξεῖαν πεφιφέρω, ἢ γελοῖος αὖ εἶμι, τὸν μὲν πατέρα ἐκθλίψων ποιηκώς, τὸν Οὐρανὸν, τοὺς δὲ πλησίος μὴ ξυνοχίζων, ὁπόσοι αὖ πεφανόμοσιν, ὡς ἀγείροιεν τῇ μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις, βακχεύοι γεγόμενοι. ταῦτα ἢπείλησεν, ὥστε καλῶς ἔχει ἡμῖν μὴ παραβαίνειν τοὺς θεσμούς. Νόμοι πρῶτοι. Μυσῶν μήτε ἀγορᾶσαι μήτε ἰδίαν πράττειν γὼ τὸς ἑορτὰς, ἢ ὅσα δὲ παιδιὰν ἢ τρυφὴν ἢ θυμηδίαν. ὀλιγοποιοὶ μόνοι, καὶ πεμματοεργοὶ, γεωργοὶ ἔστωσαν. ἰσοτιμίαν πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις καὶ ἐλευθέροις, καὶ πρύνησι καὶ πλησίοις. ὀργίζεσθαι, ἢ ἀγανακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν, μηδενὶ ἐξέστω. λογισμὸς πρὸ τῶν μελλόντων Κρονίοις λαμβάνειν, μὴ ἐν τοῦτο ἐξέστω. μηδεὶς γὰρ ἀργυρον ἢ τινὶ ἐδῶτα ἐξεταζέτω, μὴ δὲ ἀναγραφέτω γὼ τῇ ἑορτῇ, μὴ δὲ γυμναζέσθω Κρονίοις, μὴ δὲ λόγος ἀσκεῖν ἢ ὧν δίκην δικάζεσθαι, πλὴν εἴ τινος ἀσεῖοι καὶ φαῦλοι, σκῶμμα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες. Νόμοι δεύτεροι. Πρὸ πολλῶν τῆς ἑορτῆς, οἱ πλήσιοι γραφόντων μὲν ὃν πινάκιον ἑκάστου φίλων τὸ ὄνομα. ἐχόντων δὲ καὶ ἀργύριον ἕτοιμον, ὅσον τῶν κατ' ἔτος πωσιόντων, τὸ δίκαιον, καὶ ἐδῶ-

τας δ

τα τῆς οὔσης τὴν περιττὴν, καὶ ὅσα παχυτέρα, ἢ κατ' αὐτοῦ κατασκευὴ, καὶ τῶν ἀργύρων οὐκ ὀλίγα, ταῦτα μὴ πρόχειρα ἔστω. τῇ δὲ πρὸ τῆς ἑορτῆς, καθάρσιον μέν τι περιφερέσθω, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐξελαυνέσθω ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία καὶ φιλαργυρία καὶ φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα συνοικα τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὰν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν ἐξεργάσωντες, θυόντων Διὶ πλουτοδότῃ, καὶ Ερμῇ δώτορι, καὶ Απόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἶτα περὶ δείλην ὀψίαν, ἀναγιγνωσκέσθω μὲν σφίσι τὸ φιλικὸν ἐκεῖνο πινάκιον. κατανείμαντες δὲ αὐτοὶ κατ' ἀξίαν ἑκάστῳ, πρὶν ἥλιον δύναι, πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱ δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττάρων, οἱ πιστότατοι τῶν οἰκετῶν, ἤδη πρεσβύται. ἐγγραψάσθω δὲ εὐγραμμάτιον, ὅ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὡς μὴ ἀμφότεροι ὑποπτεύοιεν τοὺς διακομίζοντας. αὐτοὶ δὲ οἱ οἰκέτες, μίαν κύλικα ἕκαστος πιόντες, ἀποτρεχόντων, ἀπαιτούντων δὲ μηδὲν πλέον. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια πάντα πεμπέσθω, ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. τὰ ὑπὲρ τοῖς δώροις λεγόμενα, ὡς μετριώτατα καὶ ὀλίγιστα ἔστω. ἐπαχθὲς δὲ μηδεὶς μηδὲν συνεπιστελλέτω, μὴ δὲ ἐπαινείτω τὰ πεμπόμενα. πλούσιος πλουσίῳ μηδὲν πεμπέτω. μὴ δὲ ἑστιάτω Κρονίοις ὁ πλούσιος τὸν ἰσότιμον. τοῦ εἰς τὸ πεμφθῆναι προχειρισθέντων φυλασσέσθω μηδέν. μὴ δὲ μετάνοια εἰσίτω ὑπὲρ τῇ δωρεᾷ, εἴτις πέρυσιν ἀπεδημῶν, διὰ αὐτὸ ἄμοιρος κατέστη,

ἀπολαμβανέτω κἀκεῖνα. διαλυόντων δὲ οἱ πλούσιοι
καὶ χρέα ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν πενήτων, καὶ τὸ γενοί-
κιον, οἵτινες ἂν ᾖ οὗτοι ὀφείλοντες, καταβαλεῖν μὴ
ἔχωσι, ᾖ ὅλως, πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι,
ὅτου μάλιστα δέονται. ἀπέστω δὲ καὶ τῶν λαμβα-
νόντων μεμψιμοιρία. καὶ τὸ πεμφθὲν, ὁποῖον ἂν
ᾖ, μέγα δοκείτω. οἴνου ἀμφορεὺς, ἢ λαγὼς, ἢ ὄρνις πα-
χεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ δοκείτω. μὴ δὲ τὰς Κρονι-
κὰς δωρεὰς εἰς γέλωτα φερέτωσαν. ἄν τι πεμπέ-
τω δὲ ὁ πένης ὑπὲρ πλουσίῳ, ὁ μὲν πεπαιδευμένος
βιβλίον τῶν παλαιῶν, εἴ τι εὔφημον καὶ συμποτι-
κὸν ᾖ, ἢ αὐτοῦ σύγγραμμα, ὁποῖον ἂν δύνηται. καὶ
οὗτοι λαμβανέτω ὁ πλούσιος πάνυ φαιδρῷ τῷ προ-
σώπῳ, καὶ λαβὼν ἀναγιγνωσκέτω εὐθὺς, ἢν δὲ
ἀπόθηται, ἢ ἀπῤῥίψῃ, ἴστω τῇ τῆς ἅρπης ἀπειλῇ γένο-
χος ὤν, κἂν πέμψῃ, ὅσα ἐχρῆν. οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν
στεφάνους, οἱ δὲ λιβανωτοῦ χόνδρους πεμπόντων. ἢν
δὲ πένης ἐσθῆτα, ἢ ἄργυρον ἢ χρυσὸν, πρὰ τὴν δύ-
ναμιν, πέμψῃ πλουσίῳ, τὸ μὴ πεμφθὲν ἔστω δημό-
σιον, καὶ καταπραθὲν ἐμβαλέσθω εἰς τὸν θησαυρὸν τοῦ
Κρόνου, ὁ δὲ πένης, εὐ τῆς ὑστεραίαν πληγὰς πρὰ τοῦ
πλουσίου λαμβανέτω, τῷ νάρθηκι εἰς τὰς χεῖρας, οὐκ
ἐλάττους διακοσίων ᾖ πεντήκοντα. Νόμοι συμπο-
τικοί. Λούεσθαι μὲν, ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἑξάπουν ᾖ.
τὰ δὲ πρὸ τοῦ λουτροῦ, κάρυα καὶ πεσσοὶ ἔστωσαν. κατα-
κείσθω, ὅπου ἂν τύχοι, ἕκαστος. ἀξίωμα ἢ γένος, ἢ
πλοῦτος ὀλίγον συντελείτω εὐ προνομήν. οἴνου τοῦ

αὐτοῦ

αὐτ᾽ πίνειμ ἅπαντας. μήδ᾽ ἔστω προφάσις τῷ πλησίῳ, ἢ σομάχῳ ἢ κεφαλῆς ὀδύνη, ὡς μόνον διὰ αὐτὸν πίνειμ τὸ κρεῖττον. μοῖρα κρεῶν, νὴ ἴσον ἅπασιμ. οἱ διάκονοι πρὸς χάριν μηδ᾽ ἐνὶ μηδενί. ἀλλὰ μὴ δὲ βραδυνέτωσαν, μὴ ἢ πρὸς ἐμπέτωσαν, ἐς αὖ αὖθις δοκῶ, ὁπόταν χρὴ ἀναφέρειν. μὴ ἢ τῷ μὲν μεγάλα, τῷ δὲ κομιδῆ μικρὰ προσπηδάω. μὴ δὲ τῷ μὲν ὁ μηρὸς, τῷ ἢ ἡ γνάθος συός, ἀλλ᾽ ἰσότης ὠδὶ πᾶσιμ. οἰνοχόος δὲ δεδρακέτω ἐκ πορφυρᾶς δοὺς ἕκαστον, καὶ ἔλαττον δοὺς ἑαυτῷ, καὶ ἐπ᾽ ὀξύτερον ἐπανακείτω. καὶ κύλικος παντοῖαι. καὶ θέσις προσέχειν, ὡς τις ἐθέλει. φιλοτησίαν. πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπιόντος τ᾽ πλησίον. μὴ ἢ ἐπαίνακες ἔστω πίνειμ, ἢν τις μὴ δύνηται. εἰς δὲ συμπόσιον μήτε ὀρχηστὴν μήτε κιθαριστὴν αὐτὸς ἄγειν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ μανθάνοντα θέσις, ὡς τις ἐθέλει. σκώμματος καὶ μέτρον ἔστω, καὶ ἄλυπον. ὠδὶ πᾶσι πεπηδύσθω, ὠδὶ καρύῳ. ὡς τις ἐπ᾽ ἀργυρίῳ πεπηδύσει, ἄσιτος δὸς τὸν ὑσπαίαν ἔστω. καὶ μενέτω, καὶ ἀπίτω ἕκαστος, ὁπόταν βάληται. ἐπὰν ἢ οὗτοι οἰκέται ὁ πλήσιος δύνωνται, διακονούσθων καὶ οἱ φίλοι σὺν αὐτῷ. οὗτος νόμος τοῦτος ἕκαστον τὸ πλησίον ἐγγράψαντα δὸς χαλκῷ σήλλῳ, ἐχέμν γὰ μεσαιτάτῳ ἁλὸς αὐλῆς, καὶ ἀναγινώσκειν, καὶ εἰδέναι δεῖ, ὅτι ἐς αὖ αὖθις ἡ σήλη μένει, ὅτε λιμὸς ὅτε λοιμὸς, ὅτε πυρκαϊὰ, ὅτε ἄλλο χαλεπόν δὲ γὰ ἔστεται εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς, ἢν λέπτε, ὅπως μὴ γένοιτο, καθαιρεθῇ, ἀκρόπαλον, οἷα πείσονται.

Επιστολαὶ Κρονικαί.

Εγὼ Κρόνῳ χαίρειν.

Γεγράφειν μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, ὦ φίλε, ἐβουλόμην, ὡς οἷς εἶμι, καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ πρᾶγμα κινδυνῶδες ποιοῦμαι, μόνος θεῶν ἄμοιρος ἐορτῆς, ἣν ἐπήγγελκας, ἔλιπον· ἀλλὰ μεμνημένος ἦλθον, καὶ μάλα σπουδαίως, ὡς ὑμῶν ἐπιστησόμενος τὰ γιγνόμενα, καὶ κοινωνούμενος, ὧν ἔχουσι, τοῖς παρεσομένοις, τοὺς δὲ λιμῷ διαφθαρέντας, καὶ ταῦτα, Κρονίων φρενοβλαβῶν. ἐπεὶ δέ μοι τότε μὲν ἀπεπέσειλας, ἡνίκα ἐμέλλομεν ἰέναι αὖθις ἀναμνήσαί σε τῶν αὐτῶν. ἐρρῶσθαι γάρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ αὐτὸν ἀεὶ τοῦτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ δοῦναι τὸ μέσον ἅπασι καταθέντα, ἐπιστέλλειν ἑορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία φησί. μᾶλλον δὲ πραγμάτων ὑποκειμένων γνώσεσθαι, θαττόν μοι τοῖν ποδοῖν ἐφ' ὑψηλὰ βεβηκότα, οἷόν εἰσιν οἱ πραγματικοὶ ἐμβάται, ὀλίγον ἐπὶ τοῦτο αὖ πόδα ἐπιθέσθαι, εἰ τοίνυν βαδίζοιεν τῶν ἐχόντων, ὁρᾷς, ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἀεί τι ὑψηλῷ, ἀεί τι δὲ ταπεινῷ γίνεσθαι, καθ' ὁπότερον αὖ πόδα πεβαίνει. τοσοῦτον κἀμοὶ τῷ βίῳ ὑμῶν τὸ αὖτι σοφόν. καὶ οἱ μὲν ὑποδησάμενοι, ἐμβάντες εἰ τύχοις χορηγούσης, ἢ πραγματῶδες εἶσιν ὑμῖν, οἱ πολλοὶ δὲ πεζῇ καὶ χαμαὶ βαδίζομεν, δυσάμενοι αὖ, οὐ ἴσως, μὴ χείρονα αὐτῶν ὑποκεῖνεσθαι καὶ διαβαίνειν, εἴπερ καὶ ἡμᾶς

ἡμᾶς φῆσκόυασε πρὰπλησίως ἐκείνοις. καίτοι ἀκόω τ ποιητῶν λεγόντων, ὡς ἐ παλαιὸν, ὁ τοιαῦτα ἰῶ τοῖς ἀνθρώποις τὰ πράγματα, σᾶ ἐπι μοναρχόντ, ἀλλ' ἡ μὴν γῆ ἄπαυορ κὰι ἀνήροτος ἔφυ ἀὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δ ἔπνομ ἕτοιμορ ἑκάεῳ δὲ κόρομ. ποτὰμοὶ δὲ, οἱ μὴν οἶνομ, οἱ δὲ γάλα, εἰσὶ δὲ, οἳ κὴ μέλι ἐρρέομ. τὸ δὲ μέγιεομ, ἀὐτὸς ἐκείνους φασὶ σᾶ ἀνθρώπους χρυσοῦς εἶᾶν, πρῆσίαμ δὲ μὴ δὲ πρᾶπαν αὐτοῖς πλησιάζειμ. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὴν, ὐδὲ μόλιβδος αὖ εἰκότως δυσείκημεν, ἀλλ' εἴ τι κὰι τότε ἀτιμότορομ. ἡ τροφὴ δὲ μετὰ πόνομ βοῖς πλείεοις. ἡ πῆσία δὲ, κὴ ἀκρεία κὰι ἀμηχανία, ὦ ἐ οἵ μοι, ὦ ἐ πόθεν αὖ μοι γένοιτο, κὴ ὦ ἕλ τύχης, πολλὰ τοιαῦτα. πρὰ γᾶμ ἡμῖμ τοῖς ῳῆσι κὰι ἥδομ αὖ, δῦ ἴδοι, κνιώμεθα αὖ ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ σὺ πλησίος ἐωρῶμεν τοσαύτη δυσλαιμονίᾳ σωόντας, οἳ τοσῦτομ μὴν χρυσὸμ, τοσῦτομ δὲ ἀργυρομ ἐγκλεισάμενοι, ἐδῆτας δὲ ὅσας ἔχοντες, αὐδρᾶποδα δὲ κὰι βοῦς, ὦ σωοικίας ὦ ἀγρὸς, πάμπολλα δὲ ταῦτα ἑκάστα κεκτημένοι, ὐχ ὅπως οὐ μετέδοσαμ ἡμῖμ ποτε αὐτῶμ, ἀλλ' ὐδὲ προσβλέψαμ σῦ πολλὸς ἀξιῦσι. ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀκπνίγει, ὦ Κρόνε, κὴ ἀφόρητομ ἡγούμεθα τὸ πρᾶγμα, τὸμ μὴν ἐφ' ἁλουργίδι κὰι κατακείμενομ, τοσούτοις ἀγαθοῖς ῳῆτρυφᾶμ ὀρυγῳαόντα, ὦ τὸν τῶ σωόντωμ δυσλαιμονιζόμενομ, ἀεὶ ἑορτάζοντα, ἐμὲ ἦ, κὴ σὺ ὁμοίος ὐνθρωπολέιμ, εἴ ποθεμ ὀβολοὶ τέσσαρες γένοιντο, ὡς ἔχειμ

αὖτων γὰρ ἢ ἀλφίτων ἐμπεπλησμένοι καθεύδωμεν, κάρδαμον ἢ θύμον ἢ κρόμμυον ὠμὸν ἐσθίοντες. ἢ τοίνυν ταῦτα, ὦ Κρόνε, ἀλλάττῃ, μὴ μεταποιεῖν ἐς τὸ ἰσοδίαιτον, ἢ τὸ ὕστατον, αὐτὸς γε ἐκεῖνος κελεύει, οὐ πλησίος, μὴ μόνος ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ ἀπὸ μεδίμνων τοσούτων, χρυσίου χοίνικά γε ἡμῖν παύτων καίεσκεδάσαι. ἀπὸ δὲ ἱματίων, ὅσα κἂν νῦν σιτῶ διαβρωθέντα, ἀπ' αὖ αὖτος ἀνιάσῃ, ταῦτα γὰρ παύτως ἀπολύμενα, μὴ νῦν τὸν χρόνον διαφθαρησόμενα, ἡμῖν δῆναι πρὶν ἀπολέσθαι μᾶλλον, ἢ γῆ ταῖς κοπίσι μὴ κίσαις, δυρῶν πολλῷ κατάπλεων. ὦ μὴν ὦ διψῆν ἕκαστον, ἀρτι μὴ πίσαντας, ἀρτι δὲ πόντε τὸν ποντίων πρὸς λαμβανόντας, μὴ μόνοι δὲ τὸν οἴνοπόπον τὸν λέπνων, ἀλλ' ὃν τὸ δημοτικώτερον, ὡς ἐπίσης μετέχειν ἅπαντας. μὴ μὴ τὸν μὴ ἐμφορεῖσθαι τῶν ὄψων, μὴ τὸν οἰκέτην πρὶν μὲν ἐσῶντας, ἐς αὖ ἀπαγορεύσῃ ἐδίων, ἐφ' ἡμᾶς ἢ ἐλθόντας, ἔτι πρὸς κυαζομένων, ὡς ὠλεσθόμεν τὴν χέρα, πρὸς μέθεσθαι, διέξαντα μόνον τὴν λοπάδα, ἢ ὅσον δὲ τὸν πλακοῦντος τὸ λοιπόν. μὴ ἢ ἐσκομισθέντος συὸς, διανέμοντα τῷ μὴ δεσπότῃ πρὸς πίνειν τὸ ἡμίσεμον ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς ἢ ἄλλοις ὅσα φέρειν ἐγκεκαλυμμένα. πιθεῖπεῖν ἢ μὴ τοῖς οἰνοχόοις, μὴ πρὶν μένῃ, ἐς αὖ ἐπάκις αὐτήσῃ πιεῖν ὑμῶν ἕκαστος, ἀλλὰ ἢν ἅπαξ κελεύσῃ, αὐτίκα ἐγχέαι, μὴ ἀναδῆναι, μεγάλην κύλικα ἐμπλησάμενος, ὥσπερ ὁ δεσπότης, ὃν τὸν οἶνον ἢ αὖτὸν πᾶσι τοῖς συμποσ-

ταις

ταις ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι. ἢ τοῦ γὰρ γεγραφθαι
οὕτω τὸν νόμον, τὸν μὴ ἀνθοσμίου μεθύσκεσθαι, ἐμοὶ
δὲ ὑπὸ τοῦ γλεύκους διαῤῥήγνυσθαι τὴν γαστέρα; ἢν
ταῦτα ἐπανορθώσῃς, καὶ μετακοσμήσῃς ὦ Κρόνε,
βίον μὴ τὸν βίον, ἑορτὴν δὲ τὴν ἑορτὴν ἔσῃ πεποιηκὼς,
εἰ δὲ μὴ, ἐκεῖνοι μὴ ἑορταζόντων, ἡμεῖς δὲ καθεδούμε-
θα εὐχόμενοι, ἐπειδὰν λουσάμενοι ἥκωσι, τὸν παῖ-
δα μὴ αὐτοῖς ἀνατρέψαντα τὸν ἀμφορέα, κατάξαι,
τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισσῶσαι, καὶ ὑπολαθόμε-
νον τὸν τάριχος μὴ εὖ τὴν φακὴν ἐμβαλεῖν τῶν ἰχθύ-
ων, τὴν κύνα δὲ παρεισπεσοῦσαν τόν τε ἀλλάντα ὅ-
λον καταφαγεῖν, περὶ τἆλλα τῶν ὀψοποιῶν ἐχόν-
των, καὶ τοῦ πλακοῦντος τὸν ἥμισυ. τὸν ὗν δὲ καὶ τὸν
ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτώμενα τὸ ὅ-
μοιον ποιεῖν, ὅπερ Ὅμηρος περὶ τῶν ἡλίου βοῶν
φησι, μᾶλλον δὲ μὴ ἕρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδή-
σαντα φεύγειν εἰς τὸ ὄρος αὐτοῖς ὀβελοῖς. καὶ τὰς
ὄρνις δὲ τὰς παχείας, καί τοι ἀπτέρους ἤδη οὔσας, καὶ
ἐσκευασμένας, ἀναπταμένας οἴχεσθαι καὶ ταύτας,
ὡς μὴ μόνοι ἀπολαύοιεν αὐτῶν. ὁ δὲ δὴ μάλιστα αὐ-
τοὺς ἀνιάσειε, τὸν μὲν χρυσίον μύρμηκάς τινας, οἵ-
ους τοὺς Ἰνδικοὺς, ἀνορύττοντας ἐκ τῶν θησαυρῶν,
ἐκφέρειν νύκτωρ εὖ τὸ δημόσιον. τὴν ἐσθῆτα δέ οἱ,
ὀλιγορίᾳ τῶν ὑπὸ μελητῶν κοσκινηδὸν διατετρυ-
πῆσθαι ὑπὸ τῶν βελτίστων μυῶν, ὡς σαγήνης θυν-
νευτικῆς μηδὲν διαφέρειν. παῖδας δὲ αὐτῶν τοὺς
ὡραίους καὶ κομήτας, οὓς ὑακίνθους, ἢ Ἀχιλλέας

ἢ νορκίσσους ὀνομαζουσι, μεταξὺ ὀρέγοντας σφίσι τὸ ἔκπωμα, φαλακροὺς γίγνεσθαι, ἐπιῤῥεούσης τῆς κόμης, καὶ πώγωνα φύειν ὀξὺν, οἷοί εἰσιν ἐν ταῖς κωμῳδίαις οἱ σφηνοπώγωνες, καὶ πρὰ τοῖς κροτάφοις πάνυ λαγίον, καὶ κάρτα ἐκκεντοῦν, τὸ μεταξὺ δὲ λεῖον καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα, καὶ πλείω τούτων εὐξαίμεθ' ἄν, ἢν μὴ θέλωσι τὸ ἄγαν φίλαυτον οὖσαν ἀφέντες, ἐς τὸ κοινὸν πλουτεῖν, καὶ μεταδιδόναι ἡμῖν τῶν μετρίων.

Κρόνος ἐμοὶ τῷ τιμιωτάτῳ χαίρειν.

Τί ταῦτα λήρεις ὦ οὗτος, ἐμοὶ περὶ τῶν παρόντων συνεστέλλων, καὶ ἀναδασμὸν τῶν ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ δὲ ἑτέρου ἂν εἴη, τοῦ νῦν ἄρχοντος. θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἁπάντων ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὤν, πέπαυμαι εἷς ὤν, τοῖς παισὶ διανείμας τῆς ἀρχήν. ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῶν τοιούτων συνεμελεῖτο, τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα μέχρι πεττῶν καὶ κρότου, καὶ ᾠδῆς καὶ μέθης, καὶ οὖσαν, οὐ πλέον ἡμερῶν ἑπτά. ὥστε περὶ τῶν μειζόνων, ἃ φῄς, ἀφελεῖν τὸ ἄνιον, καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας ἢ πεγένεσθαι ἢ πλουτεῖν ἅπαντας, ὁ Ζεὺς ἂν χρηματίσειεν ὑμῖν. εἰ δέ τι τῶν ἐκ τῆς ἑορτῆς ἀδικοῖτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δικάζειν. καὶ συνεστέλλω δὲ τοῖς πλουσίοις περὶ τῶν δείπνων, καὶ τοῦ χοίνικος τοῦ χρυσίου, καὶ τῶν ἐσθήτων, ὡς καὶ ὑμῖν πέμποιεν εἰς τῆς ἑορτήν. δίκαια γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια αὐτοῦ ποιεῖν, ὡς φατέ, εἰ μή τι εὔλογον ἐκεῖνοι

πρὸς

πρὸς ταῦτα ἔχωσι λέγειν. τὸ δὲ ὅλον, ἴστε οἱ πρέσβεις ὑμεῖς, ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ ὀρθῶς δοξάζοντες περὶ τῶν πλουσίων, εἴγε πανευδαίμονας αὐτοὺς οἴεσθε εἶναι, καὶ μόνους ἡδύν τινα βιοῦν τὸν βίον, ὅτι δειπνεῖν τε πολυτελῶς ἐστιν αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἴνου ἡδέος, καὶ παισὶν ὡραίοις, καὶ γυναιξὶν ὁμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πάνυ ἀγνοεῖτε, ὁποῖόν ἐστιν, αἵ τε γὰρ φροντίδες αἱ περὶ τούτων, οὐ μικραὶ, ἀλλ' ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν ἑκάστοις, μή τι ὁ οἰκονόμος βλακεύσας ἢ ὑφελόμενος λαθῇ, μὴ ὁ οἶνος ὀξυνθῇ, μὴ ὁ σῖτος φθειριζήσῃ, ἢ ὁ λῃστὴς ὑφέληται τὰ ἐκπώματα, μὴ πιστεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὁ δῆμος, λέγουσι τυραννεῖν αὐτὸν ἐθέλειν. ταῦτα δὲ πάντα οὐδὲ τὸ πολλοστὸν ἂν εἴη μέρος τῶν ἀνιώντων αὐτοὺς, εἰ γοῦν ἠπίστασθε τοὺς φόβους, καὶ τὰς μερίμνας, ἃς ἔχουσι, πάνυ ἂν ὑμῖν φευκτέον ὁ πλοῦτος ἔδοξεν. ἐπεί τοι οἴει με αὐτὸν οὕτως ἄν ποτε κορυβαντιάσαι, ὡς εἰ καλὸν ἦν, τὸ πλουτεῖν καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ πραχωρήσαντα ἄλλοις, καθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι ὑπ' ἄλλῳ ταττόμενον; ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἰδὼς, ἃ τοῖς πλουσίοις καὶ ἄρχουσι προσεῖναι ἀνάγκη, ἀφῆκα τὴν ἀρχὴν, εὖ ποιῶν. καὶ γὰρ ἃ νῦν ἐποτνιῶ πρός με, ὡς τοὺς μὲν συῶν καὶ πλακούντων ἐμφορουμένους, ὑμᾶς δὲ κάρδαμον ἢ θύμον ἢ κρόμμυον ὑπὸ τρώγοντας ἐν τῇ ἑορτῇ, σκέψαι, ὁποῖά ἐστι. πρὸς μὲν γὰρ τὸ πρὸν, ἡδὺ, καὶ οὐκ ἀνιαρὸν ἴσως ἑκάτερον αὐτῶν, ὡς δὲ μετὰ ταῦτα,

ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα. εἶτα ὑμεῖς μὲν
οὔτε καρηβαροῦντες ἀνασταίη τ' ἂν ἐν τὴν ὑστεραί-
αν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῆς μέθης, οὔτε ὑπὸ τῆς ἄ-
γαν πλησμονῆς δυσῶδές τι καὶ καπνωδέστερον
ἐρυγγάνοντες. οἱ δὲ τούτων τε ἀπολαύουσι, καὶ τὸ
πολὺ τῆς νυκτὸς, ἢ παισὶν ἢ γυναιξὶν, ἢ ὅπως ἂν
ὁ τράγος κελεύῃ, συναναφυρέντες, ἢ φθόνῳ ἢ περὶ
πνευμονίαν, ἢ ὕδερον οὐ χαλεπῶς συνεξελέξαν-
το ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ῥᾳδίως
δεῖξαι δύναιο, μὴ πάντως ὠχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νε-
κρῶδες ὑπαφαίνοντα, τίνα δὲ ἐν γῆρας ἀφικόμε-
νον, τοῖς αὐτοῦ ποσὶν, ἀλλὰ μὴ φοράδην ὑπὸ τε τέτ-
ρων ὀχούμενον, ὁλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω, κατάῤῥα-
φον δὲ τὰ ἔνδον, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες, ἐκ ῥα-
κῶν πάνυ ἐντελῶν συγκεκομμέναι. ὑμεῖς δὲ, ἰχθύ-
ων μὲν ἄγευστοι, καὶ ἄσιτοι, ποδάγρας δὲ ἢ περὶ
πνευμονίας, οὐχ ὁρᾶθ', ὅτι καὶ τούτων ἄπειροί ἐστε, ἢ
εἴ τι κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. καίτοι οὐδ'
αὐτοῖς ἐκείνοις ἔτι ἐστὶν αὐτὸ, καθ' ἡμέραν καὶ πέ-
ρα τοῦ κόρου ἐσθίειν τούτων, ἀλλ' ἴδοις ἂν αὐτοὺς οὕ-
τω λαχάνου καὶ θύμου ὀρεγομένους ἐνίοτε, ὥσπερ οὐ-
δὲ σὺ τῶν λαγῶν καὶ συῶν. ἐῶ λέγειν, ὅσα ἄλλα λυ-
πεῖ αὐτοὺς, ἢ υἱὸς ἀκόλαστος, ἢ γυνὴ τοῦ οἰκέτου ἐρῶ-
σα, ἢ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην μᾶλλον ἢ πρὸς ἡδο-
νὴν συνών. καὶ ὅλως, πολλά ἐστιν, ἅπερ ὑμεῖς ἀγνο-
οῦντες, τὸν χρυσὸν ὁρᾶτε αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν πορ-
φύραν. καὶ ἢν ἴδητέ ποτε ἐξελαύνοντας ὑπὸ λευκοῦ

ζεύ-

ζῆν ὑμᾶς, κεχήνατε, καὶ προσκωπεῖτε, εἰ δέ τινα ὁρᾶτε αὐτῶν, καταφρονεῖτε, μήτε ἐπιτρέφετε πρὸς τὴν ἀργυρᾶν ἁρμάμαξαν, μήτε μεταξὺ ἁλιεγομένων, εἰς τὴν ὑφ' ἁλακτυλιδίῳ σμάραγδον ἀφεωρᾶτε, καὶ τῶν ἱματίων πρὸ πόμνοι, τὸ μαλακὸν ἐθαυμάζετε, ἀλλ' εἰᾶτε καθ' ἑαυτὸς πλατεῖν, οὓς ἴσε, αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες, ἐδέοντο σωθῆναι, ὡς ἐπιλέξαντο ὑμῖν τὰς λιλίνας καὶ τὰς ῥαπέζας, καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν ἀδύνατον ὄφελος, εἰ ἀμάρτυρος ἡ κτῆσις εἴη. τάχ' οἶδ πλεῖστα εὕροιτε ἂν αὐτὸς ὑμῶν γένεα κτωμένους, οὐχ ὅπως αὐτοὶ χρήσωνται, ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζοιτε. ταῦτα ὑμᾶς παραμυθοῦμαι, εἰδὼς τὸν βίον ἑκάστορ. καὶ ἄξιον ἑορτάζειν γνώμης ὄντας, ὅτι μετ' ὀλίγον ἅπαντας δεήσει ἀπέχεσθαι ἐκ τοῦ βίου, ἀμήκεις τὸν πλοῦτον, καὶ ὑμᾶς τῆς πονηρίας ἀφέντας. πλὴν ὧν ἐρῶ γε αὐτοῖς, ὥσπορ ἔωθεν χόμην, καὶ οἶδ', ὅτι ὀλίγοις ῥήσουσι τῶν ἐμῶν γραμμάτων.

Κρόνος τοῖς πλησίοις χαίρειν.

Οἱ πονηροὶ γάρ ἐστε καὶ ἐπεσκληκότες μοι, αἰτιώμενοι ὑμᾶς, μὴ μεταδιδόναι σοφίης, ὧν ἔχετε, καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἠξίουν με κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τἀγαθὰ, καὶ τὸ μέρος, ἕκαστον αὐτῶν ἔχειν. δίκαιον γὰρ εἶναι, ἰσοτιμίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ δεῖ μὲν πλέον, δεῖ δὲ μηδὲ ὅλως μετεῖναι τῶν ἀγαθῶν. ἐγὼ δὲ πρὸς μὲν τούτων ἔφην ἄμεινον σκέψασθαι

ἢν Δία. πόθι δὲ ἄν παρόντων, μὴ ὧν ἀδικεῖσθαι ὅσον τὸ κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἐώρων ἐπ' ἐμὲ καθήκοντα τὴν κρίσιν, ἃ νῦν ἐχόμην γράψειν πρὸς ὑμᾶς. ἔστι δὲ, ἅπερ ἀξιᾶσι, ταῦτα μέτρια, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γὰρ, φασὶ, ῥιγοῦντες τοσοῦτῳ κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, πῶς ἔτι ἑορτάζοιμεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλοιμι καὶ κείνους μετέχειν τῆς ἑορτῆς, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι ὑμᾶς ἐδήτων τε, ὧν ἔχετε, μεταδοῦναι αὐτοῖς, εἴ τινος πορισθῆναι καὶ παχύτερα, ἢ καθ' ὑμᾶς, μὴ τὸ χρυσίον ὀλίγον ὦν καταλαβεῖν αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, φασὶ, ποιήσετε, μή τε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἔτι τῶν ἀγαθῶν ὧν τοῦ Διὸς, εἰ δὲ μὴ, ἀπειλᾶσι πρὸς καλέσασθαι ὧν ἦρν ἀναλασμὸν, ἐπειλαὶ τὸ πρῶτον δίκας ὁ Ζεὺς πρὸς ἡμᾶς. ταῦτά ὅτιμ ὁ πάνυ χαλεπὰ ὑμῖν ἀκοὴ τοσοῦτων, ἃ καλῶς ποιοῦντες ἔχετε. νὴ Δία καὶ τῶν δ' ἐπῶν πείσει, ὡς σωφρονοῦσιν ὑμῖν, καὶ δοκεῖν προδεῖναι ἠξίουν τὴν πολιτῶν, ὡς νῦν γε μόνος ὑμᾶς τρυφᾶν, καὶ κλείσαντας τὰς θύρας. εἰ δέ τι καὶ κείνων τινὰς ἐστᾶν δίκα μακροῦ ἐθελήσητε, πλέον τοῦ δυφραίνοντος φέρειν τὸ αὐτερὸν τοῦ δέπνου, μὴ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῶν γίγνεσθαι, οἷον ἐκεῖνο, τὸ μὴ τοῦ αὐτοῦ οἴνου συμπίνειν. Ἡρακλεις, ὡς αὐτελεύθερον, καὶ καταγιγνώσκειν αὐτῶν ἐκείνων ἄξιον, ὅτι μὴ μεταξὺ αὐασάντες οἴχονται, ὅλον ὑμῖν τὸ συμπόσιον καταλιπόντες. ἀλλ' ὅδε ὅτι ἡρον ὅμως φασὶ πίνειν, τοὺς γ' οἰνοχόους ὑμῶν, ὥσπερ τοῦ Ὀδυσσέως ἑταίρους, ληρῶ. βεβύσθω τὰ ὦτα. τὰ μὲν

μὲν γὰρ ἄλλα οὕτως αἰσχρὰ ἐστιν, ὥστε ὀκνῶ λέγειν, ἃ περὶ τῆς νομῆς τῶν κρεῶν αἰτιῶνται. καὶ τῶν διακόνων ὑμῖν μὲν πρεστώτων, ἔστ' ἂν ὑπερεμφορηθῆτε, ἐκείνους δὲ πραθεόντων. καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα μικροπρεπῆ, καὶ ἥκιστα ἐλευθέροις πρέποντα. τὸ γοῦν ἥδιστον, καὶ συμποτικώτερον, ἡ ἰσοτιμία ἐστί. καὶ ὁ ἰσοδιαίτης τούτου ἕνεκα ἡγεῖτο ὑμῖν τῶν συμποσίων, ὡς τὸ ἴσον ἅπαντες ἔχοιεν. ὁρᾶτε οὖν, ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσωντο, ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ φιλήσωσι, τῶν ὀλίγων τούτων μεταλαμβάνοντες, ὧν ὑμῖν μὴ ἡ διαπάνη ἀνεπαίσθητος, ἐκείνοις δὲ ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἡ δόσις ἀείμνηστος. ἄλλως τε οὐδ' ἂν οἰκεῖν δύνησθε τὰς πόλεις, μὴ οὐχὶ καὶ πενήτων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία πρὸς τῆς εὐδαιμονίαν ὑμῖν συντελούντων. οὐδ' ἂν ἔχοιτε οὐδὲ θαυμάζοντας ὑμῶν τὸν πλοῦτον, ἢν μόνοι, καὶ ἰδίᾳ, καὶ ὑπὸ σκότῳ πλουτῆτε. ἰδέτωσαν οὖν πολλοί, καὶ θαυμασάτωσαν ὑμῶν τὸν ἀργυρον καὶ τὰς τραπέζας, καὶ προπινόντων φιλοτησίας. μεταξὺ πίνοντες περισκοπείτωσαν τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος ἴστωσαν αὐτοὶ διαβαστάσαντες. καὶ τῆς ἱστορίας τὸ ἀκριβὲς, τὸν χρυσὸν, ὅσος, ὃς ἐπανθεῖ τῇ τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστοὺς καὶ φιλανθρώπους ἀκούειν, καὶ τοῦ φθονεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἔξω γενήσεσθε, τίς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ κοινωνοῦντι, καὶ διδόντι τῶν μετρίων; τίς δ' οὐκ ἂν εὔξαιτο εἰς τὸ μήκιστον, διαβιῶναι αὐτῶν ἀπολαύοντα τῶν ἀγαθῶν. ὡς δὲ νυν ἔχετε, ἁμαρτυρος μὲν ἡ εὐδαιμονία, ἐπίφθονος,

δὲ ὁ πλοῦτος, ἀκριβὴς ἡ ὁ βίος, ὁ δὲ γὰρ ὁ δὲ ὁμοίως ἥδ-
δὺ οἶμαι, μόνον ἐμπίμπλασθαι, ὥσπερ οἱ λέοντάς
φασι, καὶ οἱ μονιὸς τὴν λύκων, καὶ σιωόντας ὀξέι
οἷς ἀνδράσι, καὶ παντα χαλίζεσθαι πειρωμένοις. οἱ
πρῶτα μὴ ὁ κωφὸν μὴ ἄφωνον τὸ συμπόσιον ἐάσο
σιν εἶναι, ἀλλ' ἐν μύθοις συμποσιωῖς, μὴ σκώμμασιν
ἀνεπαχθέσι, καὶ φιλοφροσύναις ποικίλαις σωιέν
ται. οἷαι ἥδιστα διαβιβαὶ, φίλαι μὴ Διονύσῳ καὶ Α-
φροδίτη, φίλαι ἢ Χαρισιν. ἐπεῖτα ἢ πρὸς ἅπαντας
ὀλιγ τὴ ὑσοράαν δικυόμενοι, ὑμῶν τὴ δεξιότητα φι
λεῖσθαι πειρασκυάζοσι. ταῦτα πολλῶ πρίασθαι κα-
λῶς εἶχεν. ἐπεὶ ὁρῶμαι ὑμᾶς, εἰ μύονῆες οἱ πρώτιστ
βασιλῆοιειν, ὑποθώμεθα γὰρ ὅτως, ὁκ ἂν ὑμᾶς νίκα
σειν ὁκ ἔχοντας, οἷς ὧν δ' εἰρασθε τὰς ἀληθείας ἐθε-
λοντὰς, μὴ τ' ἀπολάθωμεν τὸ πλῆθος, ἢ τ' δακτυλίωμ τὸ
μέγεθος. ἐῶ λέγειν, ὡς μὴ ὧν βασιλᾶς, καὶ μίσι πρὸς τ
πρώτων ἀναγκαῖον ἐκίνεσθαι πρὸς ὑμᾶς, ἢν μόνοι
τυφᾶν ἐθέλητε. ἃ μὴ γὰρ ὀλίγεσθαι καθ' ὑμῶν ἀπει
λῆσιν, ἀκροπόλεις, μὴ ἢ χρήσιτο εἰς ἀνάγκλω αὐ-
τὸς καταστῆναι τῆ ὀλιγῆς, ἐπεὶ ὅτε ἀλλαύτων γοῦ
σεσθε, ὅτε πλακοῦντος, ἢ εἶτι λέψανον τῆ κωμῶς. ἡ
φακῆ δὲ ὑμῖν σαπέρθλω γένετο τὴ ὑκτὰ ἔξει, ὃς ἢ καὶ
ἔλαφον, ὁπλώμενοι μεταξὺ, δρασμὸν βαλοῦσον
σιν ἐκ τοῦ ὁπαυέιν ὀλιγ τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψυῆται κα-
τατείνασαι, ἄπορι μὴ ὦσι, παρ' αὐτὸς οὐ φεύγ
τας ἐκ πετήσονται. τὸ δὲ μέγιστον, οἱ ὡραιότατοι τῶν
οἰνοχόων, φαλακροὶ γὰ ἀκαρεῖ τοῦ χρόνο ὑμῖν γένη-
σονται

σουτ, ὡδὶ καταγόπι ἡ ταῦτα ὑφ' ἀμφορεῖ. πῶς τάδε βελδύεδε, ἃ ⸗ τῇ ἑορτῇ πρέποντα γρύοιτ' ἄν, ἢ ὑμῖν ἀσφαλέστατα, ⸗ ἐπικοΦίζετε πολλὼ ωενίαν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγου τελέσματος Φίλους οὐ μεμπτους ἕξοντες.

Οἱ πλούσιοι τῷ Κρόνῳ χαίρειν.

Πρὸς γάρ σε οἴ μόν) ὑωὸ τ πρωήτων ταῦτα γεγράφθαι, ὦ Κρόνε, ἐχ ἱδὲ, καὶ ὁ Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώφωτ πῶς αὐτῶν, ἀναβοώνλων ἡ αὐτὰ δ' ἃ ταῦτα, τ ἀναδασμὸν ἀξιούλων γρύεδε, καὶ αἰτιω μλώων τλὼ τε ἐμαρμλιλω, ὡς αὐτσον τλὼ νομλὼ ωεποιημλύλω, ἡ ἡμᾶς, ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μεταδιδόναι ἀξιῶμλν. ἀλλ' οἶδ' ὃν ἐκεῖνο, ἅτε Ζεὺς ὢν, ωαρ' οἷς πσιν ἡ αἰτία, ἡ δι' ὃν πῦ ακόει αὐτῶν τὰ πολλὰ, σοὶ δὲ ὅμως ἀκλογησόμεθα, ἐπέιπερ ἀρχεις γε νῦν ἡμῶν. ἡμεῖς γὰρ ἅπαντα πὸ ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἃ γεγράφας, ὡς καλὸν ὢν κρεῖν ἀπο πολλῶν τοῖς δεομλύοις, καὶ ὡς ἥδιον, σωεῖναι ἡ σωδυωχεῖδ τοῖς πφήσιν, ἀεὶ δεξελῶμλν οὕτω ποιδντες, ἰσοδίαιτοι καθεσῶτες, ὡς ἂν μὴ δὲ τὸν σωδιαίτλω αὐτῶν αἰπαδαδαί τι. οἱ δὲ ὀλίγων γ' ἀρχῆ δ' εἰδαι φάσκοντες, ἐπειδλήπερ ἅπαξ αὐτοῖς ἀνεπετάσαμλν τὰς θύρας, ὃκ αἰέσαμ, ἄλλα ἐπ' ἄλλοις αἰτοῦντες, εἰδὲ μὴ ωαύτα δῦθύς, μὴ δὲ πῶς ἔπος λαμβανόιεν, ὀργὴ καὶ μῖσο, καὶ πρόχειροι αἱ βλασφημίαι. κἄν ἔτι ὢν ὑφδύδοιντο

ἡμῖν, ἀλλ' οἶγε ἀκόντες ἐπίσθυρα αὖ, ὡς ἀκεκλεῖσθαι εἰσόσιμ ἐκτὸς συγγεγονέναι. ὥστε ἅπαντα θάτερον, ἢ μὴ δίδυσθαι, ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔοικε, ἢ πάντα προῖεσθαι, αὐτίκα μάλα τῷ ἐθέλειν, καὶ τὰ αὐτόν τῳ καὶ αὖ τὸν εἶναι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα μέρια, γνοὺς τοῖς λείπουσιν αὖ τοῖς ἀμελήσασιν τὰ ἐμπίμπλασθαι καὶ γαστρίζεσθαι, καὶ αὐτοί, ἐπὶ σμικρὰν πλεῖω τοῦ καιροῦ πίοσιν, ἢ παιδὸς ὡραίου, μεταξὺ ἀναδύντος τὸ ἔκπωμα, γνύξαντι τῇ χειρὶ, ἢ παλλακῆς, ἢ γαμετῆς γυναικὶ ἐπεχείρησαν. εἰ τε καὶ ἐμέσασθαι τὰ συμποσίου, ὅτι τῇ ὑσταίᾳ λοισθρῶντες ἡμῖν κατελθόντες, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῷ σιτηθησόμενοι. καὶ εἰ σοι ταῦτα καταψεύδεσθαι αὐτῶν δοκῶμεν, τὸν ὑμέτερον πῦρσον ἀναμνήσθητι, τὸν Ἰξίονα, ὃς ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῖν, τῆς Ἥρας μεθυσθεὶς ἐπεχείρει, ὁ γλυκὺς θεός. ταῦτά ὅτι, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑφ' ὧν ἡμεῖς ἐβουλυσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλέας τὰς ἡμετέρας γυναῖκας, μηκέτι ἐπίβατον ποιεῖν αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ὧν σὺ σωθοῖντο, μέρίων δέησεσθαι, ὥσπερ νῦν φασι, μηδὲν ἧττον ὑβριστὴν γε τοῖς συμποσίοις ὀργάσασθαι, κοινωνούντων ἡμῖν, καὶ σωφρονούντων τύχῃ τῇ ἀγαθῇ, καὶ τῆς ἱματίων, ὡς σὺ κελεύεις, πέμψομεν, καὶ τῆς χρυσίου, ὁπόσον οἷόν τε, καὶ πρόσλαπανήσομεν, καὶ ὅλως, ἐθέλειν ἐλεύσομεν. καὶ αὐτοὶ ἧττον ἀφέμενοι τῆς τέχνης ὁμολογοῦμεν ἡμῖν, φίλοις αὐτὴ κολάκων καὶ παρασίτων ἔσεσθαι, ὡς ἡμᾶς γε ἐθέλον τῶν.

Συμ-

Φίλων καὶ Λυκῖνος.

Ποικίλην, ὦ Λυκῖνε, διατριβὴν φασι γεγενῆσθαι ὑμῖν χθες, ἐν Αρισαινέτου, πρὰ τὸ δεῖπνον, καί τινας φιλοσόφους λόγους εἰρῆσθαι, καὶ σφίν οὐ σμικρὰν συστῆναι ἐπ' αὐτοῖς, εἰ δὲ μὴ ἐψεύδετο Χαρῖνος, καὶ ἄχρι τραυμάτων προχωρῆσαι τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, αἵματι διαλυθῆναι τὴν συνουσίαν. Λυ. καὶ πόθεν, ὦ Φίλων, ἠπίστατο Χαρῖνος ταῦτα, οὐ γὰρ συνεδείπνει μεθ' ἡμῶν. Φί. Διονίκου ἔφη τοῦ ἰατροῦ ἀκοῦσαι. Διόνικος δὲ καὶ αὐτὸς, οἶμαι, τῶν συνδείπνων ἦν. Λυ. καὶ μάλα, οὐ μὴν ἐξ ἀρχῆς γε οὐδ' αὐτὸς ἅπασι παρεγένετο, ἀλλὰ ὀψὲ, μεσούσης σχεδὸν ἤδη τῆς μάχης, ἐπέστη ὀλίγον πρὸ τῶν τραυμάτων. ὥστε θαυμάζω, εἴ τι Σαφὲς εἰπεῖν ἐδύνατο, μὴ πρακολουθήσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἀρξαμένη ἐν τὸ αἷμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ φιλονεικία. Φί. τοιγαροῦν ὦ Λυκῖνε, καὶ ὁ Χαρῖνος αὐτὸς, εἰ βουλοίμεθα τἀληθῆ ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως ἐπραχθη ἕκαστα, πρὰ σὲ ἡμᾶς ἥκειν ἐκέλευε, καὶ τὸν Διόνικον γὰρ αὐτὸν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ παραγένοιτο ἅπασι, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τά γε γενημένα, καὶ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἀπομνημονεῦσαι, ἅτε μὴ πρέργως τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἑστίασιν, ἧς οὐκ οἶδ', ἄν τις ἡδίων ἔμοι γε, καὶ μάλιστα, ὅσῳ νήφοντες, ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀναιμωτὶ, ἔξω βέ

λεῖπον, & ξὺν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς Ισιαῖος, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. ἀλλ' ἦν τὸν νυμφίον τὸν Χαρρέαν, Ἰων ὁ Πλατωνικὸς σωκρατιᾶτο, διδάσκαλος αὐτῷ ὤν, σεμνός τις ἰδεῖν, & θεοπρεπὴς, καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ὑπαφαίνων τῷ προσώπῳ. καινόνα γὰρ οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρθότητα τῆς γνώμης ἀποβλέποντες. καὶ ἐπεὶ παρῆλθον, ἐκάθεζανίσαντο πάντες αὐτῷ, & ἐδεξιοῦντο, ὡς τινα τῶν κρειττόνων. καὶ ὅλως, θεῖα ὑπεδείκνυτο, τὸ πρᾶγμα δῆλον, Ἰων ὁ θαυμασὸς συμπαρῆν. δεῖπνον δὲ οὐδεὶς κατεκλίνεθα, ἀπάντων χθὲς παρόντων. ἐν δεξιᾷ δὲ εἱστιῶντο, αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν κλινοπέρα ἐκεῖνον ἐπελάβοντο, ὀκτὼ ὀλίγαι δέουσαι, & ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάνυ ἀπερύθρως ἐγκεκαλυμμένη, ἐκτὸς τῶν γυναικῶν περιεχομένη. ὁ δὲ τὸν αὐτίθυρον ἢ ἄλλη πλησθὺς, ὡς ἕκαστος ἀξίας εἶχε. καὶ αὐτικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὔκρατος, εἶτα ὁ Αρισαίνετος. εἶτα ἐνεδιαίζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζωσθένην τὸν Στωϊκὸν, ἢ τὸν γέροντα, ἢ Ερμωνα τὸν Επικούρειον, ἰδρεὺς γὰρ ὢν τῆν ἀνάκρισιν, καὶ ῥᾴστος τοῦ πρώτου γενέσθαι πόλει. ἀλλὰ ὁ Ζωσθένης τὴν ἀρχεῖαν ἔλυσεν. εἰ γάρ με, φησὶν, ὦ Αρισαίνετε, δικάστορα ἀξιοῖς ἑαυτῶν, τουτονὶ τὸν ἀνδρῶνα, ἵνα μηδεὶς ἄλλος κατὰ τὸν ἐπικούρειον, Επικούρειος, ἅπτωμαι, ὅλον σοι τὸν συμπόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα τὸν παῖδα ἐκάλει, καὶ ὀζίνητι ἐώκει. & ὁ Ερμῶν, ἔχε μὲν ὦ Ζωσθένη τὰ πρότερα, ἔφη. ἀτὰρ εἰ μὴ μηδεὶς πέτερον, ἰδρεῖ γε ὄντι τοξεί-

σα-

ξίσασθαι καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τοῦ Επικούρου πάνυ κα-
ταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἦδ' ὃς ὁ Ζηνόθεμις, Επι-
κούρειον ἱερέα, καὶ ἅμα λέγων, κατεκλίνετο, καὶ μετ'
αὐτὸν ὅμως ὁ Ερμων, εἶτα Κλεόδημος ὁ περιπατη-
τικός, εἶτα ὁ Ιων, καὶ ὑπ' ἐκεῖνον ὁ νυμφίος, εἶτ' ἐγὼ,
καὶ παρ' ἐμὲ ὁ Δίφιλος, καὶ ὑπ' αὐτοῦ Ζηνων ὁ μαθη-
τὴς, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματι-
κὸς Ισταῖος. Φι. Βαβαὶ ὦ Λυκῖνε, μουσεῖόν τι τὸ
συμπόσιον διηγῇ σοφῶν τῶν πλείστων ἀνδρῶν. καὶ
ἔγωγε τὸν Αριστάνετον ἐπαινῶ, ὅτι τὴν εὐκταιοτά-
την ἑορτὴν ἄγων, οὐκ σοφωτάτους ἑστιᾷν πρὸ τῶν
ἄλλων ἠξίωσεν, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον δὲ ἑκάστης αἱ-
ρέσεως ἀπανθισάμενος, οὐχὶ οὐκ μὲν, τούσδ' οὐ, ἀλλ'
ἀναμὶξ ἅπαντας. Λυ. ἔστι γὰρ, ὦ ἑταῖρε, οὐχὶ τῶν
πολλῶν τούτων πλουσίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλει
αὐτοῦ, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου τοῖς τοιούτοις ξύνεστιν.
εἰστιώμεθα οὖν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ πρεσκεύα-
σο ποικίλα. πλὴν οὐδὲν, οἶμαι, χρὴ καὶ ταῦτα κατα-
ριθμεῖσθαι, χυμοὺς καὶ πέμματα, καὶ καρυκείας, ἅπαν-
τα γὰρ ἄφθονα. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ὑπαλκύψας
οὐ τὸν Ιωνα, ὁρᾷς, ἔφη, τὸν γέροντα, Ζηνόθεμιν λέγων,
ἐπήκουον γὰρ, ὅπως ἐμφορεῖται τῶν ὄψων, καὶ ἀνα-
πέπλησται ζωμοῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ ὅσα τοῦ παιδὶ κα-
τόπιν ἐστῶτι ὀρέγει, λανθάνειν οἰόμενος οὐκ ἄλλος,
οὐ μεμνημένος τῶν μεθ' αὑτόν; δεῖξον οὖν καὶ Λυκίνῳ
ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐδεόμην δείξον-
τός μοι τοῦ Ιωνος, πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ περιω-

πῆς ἑωρακώς. ἅμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεσεν ὁ Ἰωνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος, ἐκεῖνο τὸ κοινὸν ὠνείδιζε τοῖς σοφισταῖς Θ', τὸ Μενέλαον αὐτόματον ἥκοντα. τοῖς μὲν δὴ πολλοῖς αὐταίρχματα ἐδόκει ὠφεληκέναι, καὶ ἀτέκμαρτα τὰ πράγματα, ὁ μὲν τὸ, ἀφραίνεις Μενέλαε, ὅδ',

Ἀλλ' ὀκ Ἀτρείδη Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ.

καὶ ἄλλα πρὸς τὸ καιρὸν δύσοχα, καὶ χαρίεντα ἀτοτονθορύζοντος. ὅτι μὲν τοι τὸ φανερὸν ἀδικεῖς ἐτόλμα λέγειν, ἐδεδοίκεισαν γὰρ τὸ Ἀλκιδάμαντα, βόλω ἀτεχνῶς ὄντα, καὶ Ἡρακλειώτατον Ἰωνικῶν ἁπάντων, παρ' ὃ καὶ ἀμείνων ἐδόκει, καὶ φοβερώτατος ἦν ἅπασιν. ὁ δὲ Ἀρισταίνετος ἐπαινέσας αὐτὸ, ἐκέλευε θρόνον τινὰ λαβόντα, καθίζεσθαι πρὸ Ἰσιακοῦ τινος Διονυσόδωρον. ὁ δὲ, ἄπαγε, φησι, γυναικεῖον λέγεις καὶ μαλθακόν, ὦ θρόνῳ καθίζεσθαι ἢ σκίμποδι, ὥσπερ ὑμεῖς, ὑδὲ μαλακῆς ταύτης δυνῆς μικρὸν δεῖν ὕπνοι κατακείμενοι, ἑστῶτα δὲ πορφυρίδας ἀτοβεβλημένοι. ἐγὼ δὲ καὶ ὀρθοστάδιον δειπνήσαιμι, ἐμπεδιπατῶν ἅμα δ' συμποσίῳ, εἰ δὲ καὶ κάμοιμι, καμὰν καὶ τὸν τρίβωνα ὑποβαλλόμενος, κείσομαι ἐπ' ἀγκῶνος, οἷον τὸν Ἡρακλέα γράφουσιν. ὅτως, ἔφη, γιγνέσθω ὁ Ἀρισταίνετος, εἴ σοι ἥδιον. καὶ τὸ μὲν τοῦτο, γὰ μὰ τὸν Ἀλκιδάμαντα ἐδείπνει, ὡς μὴ οἱ Σκύθαι, πρὸς τῆς ἀφθονωτέραν νομιῶ μετεξανιστάμενον, καὶ τοῖς παρεστῶσι τὰ ὄψα συμπαθοῦντος. μὴ μὰ τοι καὶ σιτόμενος

γὸργος

γὰρ ἐργὸς ἦν, ἀρετῆς πέρι καὶ κακίας μεταξὺ διε-
ξιὼν, καὶ οὐ τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον ἀπεσκώ-
πτων. ἠρώτα γοῦν τὸν Ἀριστάνετον, τί βούλον-
ται αὐτοῦ αἱ τοσαῦται, καὶ τηλικαῦται κύλι-
κες τῶν κεραμεῶν ἴσα δυναμένων. ἀλλ' ἐκεῖνον
μὲν ἤδη διενοχλοῦντα ἔπαυσεν οὐ τὸ παρὸν Ἀρι-
στάνετος, τοῦ παιδὶ νεύσας, οὐ μεγέθη σκύφον
δοῦναι αὐτοῦ, ζωρότερον ἐγχέαντα. καὶ ἐδόκει ἄ-
ριστα ὑπηνεγνοηκέναι, οὐκ εἰδὼς, ὅσων κακῶν ἀρ-
χὴν ὁ σκύφος ἐκεῖνος ἐνεδεδώκει. λαβὼν δὲ ἅμα
ὁ Ἀλκιδάμας, ἐσίγησε μικρὸν, καὶ οὐ τοὔδα-
φος καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο ἡμίγυμνος, ὥς
περ ἠπειλήκει, πήξας τὸν ἀγκῶνα ὀρθὸν, ἔχων ἅ-
μα τὸν σκύφον ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷος ὁ παρὰ τοῦ Φό-
λῳ Ἡρακλῆς ὑπὸ τῶν γραφέων δείκνυται. ἤδη δὲ
καὶ οὐ τοὺς ἄλλους συνεχῶς περιεσοβεῖτο ἡ κύλιξ,
καὶ φιλοτησίαι τε ὁμιλίαι, τε φῶτα εἰσεκεκόμιστο.
ἐν τοσούτῳ δ' ἐγὼ τὴν πρεστῶτα τοῦ Κλεοδήμῳ παῖ-
δα, οἰνοχόον ὄντα ὡραῖον, ἰδὼν ὑπομειδιῶντα, χρὴ
γὰρ, οἶμαι, τε ὅτα πάρεργα τῆς ἑστιάσεως, εἰπεῖν, καὶ
μάλιστα, εἴ τι πρὸς τὸ γλαφυρώτατον ἐπράχθη, μά-
λα ἤδη πρεφύλαττον, ὅτι καὶ μειδιάσειε καὶ μετὰ
μικρὸν, ὁ μὲν προσῆλθεν, ὡς ἀπληψόμενος παρὰ
τοῦ Κλεοδήμου τὴν φιάλην, ὁ δὲ τόν τε δάκτυλον
ἀπέθλιψεν αὐτοῦ, καὶ δραχμὰς δύο, οἶμαι, συνανέ-
δωκε μετὰ τῆς φιάλης. ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὸν δά-
κτυλον θλιβόμενον αὖθις ἐμειδίασεν, οὐ μὴν συνοῖ-

δ᾽ω, οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὡς τε μὴ δεξαμενὸν, ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ πᾶν ἐποίουν ἐκπεσοῦσαι. ☾ ἠρυθίασαν ἄμφω μάλα σαφῶς, ἠπόρουν δὲ οἱ πλησίον, ὅ τι ποτ᾽ εἴη τὰ νομίσματα, τῷ μὲν παιδὶ ὀργισθέντι μὴ ἀκριβολογήσαι, τῷ δὲ Κλεοδήμῳ, καθ᾽ ὃν ὁ ψόφος ἐγίγνετο, μὴ προσποιησαμένῳ τὴν ἀπόρριψιν. ἠμελήθη δ᾽ ὧν, ☾ παρώφθη τοῦτο, ὑπὸ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς ἐμοὶ ἔδοξε, τοῦ Αἰσχίνου. μετέπεσε γὰρ τὸν παῖδα μικρὸν ὕστερον ἀφανῶς ἐξαγαγὼν, καὶ τοῦ Κλεοδήμου πινὰ παρασήναι δηλώσας δεῖν ὀλίγωρον ἦναι τῶν καρτερῶν, ὀρεωκόμον τινὰ ἢ ἱπποκόμον, ☾ τοῦτο μὲν ὡσαύτως ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνης αἴτιον τοῦ Κλεοδήμου γενόμενον, εἰ ἔφθη διαφοιτῆσαν εἰς ἅπαντας, ἀλλὰ μὴ κατέσβη αὐτίκα, δεξιῶς πάνυ τοῦ Αἰσχίνου τὴν πρόνοιαν ἐνεγκαμένου. ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης, ἐπεπώκει γὰρ ἤδη, πυθόμενος, ἥ τις ἡ γαμουμένη παῖς καλοῖτο, σιωπῇ παραγέλας μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ἀκριβέστερος εἰς τὰς γυναῖκας, πεπίνωσοι, ἔφη, ὦ Κλεανθί, Ἡρακλέους ἀρχηγέτου. ὡς δ᾽ ἐγέλασαν ἅπαντες ἐπὶ τούτῳ, ἐγελάσατε, εἶπεν, ὦ καθάρματα, ἐπὶ τῇ νύμφῃ πρόπινον, ἀλλὰ τοῦ ἡμετέρου θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους; καὶ μὴν δοκεῖ εἰδέναι χρὴ, ὡς ἦν μὴ λάβῃ παρ᾽ ἐμοῦ τὸν σκύφον, ὅ ποτε τοιοῦτος αὖ ἦν αὐτῇ γυνοιβοῖος, οἷος ἐγὼ, ἄτρεπτος μὲν ἀλκὴν, ἐλεύθερος δὲ τὸν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ ὅτου καρτίονος, ☾ ἅμα παρευτύχησε μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αὐχεῖσθαι.

σον. οὐθὶς ὧδὶ τούτοις ἐγέλασεν οἱ συμπόται, & ὃς ἀγανακτήσας ἐπανίστατο, λεμνὶ καὶ παραφορον βλέπων, & ληλθ῾ λῶ, ὀκέπι ἐρίωίω ἄξων. τάχα δ᾽ αὖ τιν῾ καθίκ῾ τῇ βακτηρίᾳ, εἰ μὴ ἢ] λαιρὸν εἰσεκεκόμισο πλακὸς ὀυμεγέθης, πρὸς ὃν ἀκρ= βλέψας, ἠμορώτορ῾ ἐγχύκ῾, & ἔλκει τὸν θυμὸν, & ῥ᾽ἐφορεῖτο συμποδιώων. & οἱ πλεῖσοι ἐμέθυον ἤδη, κὴ βοῆς μεσὸν λῶ τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσό= δωρος, ὁ ῥήτωρ αὐτὸν, ῥήσεις τινὰς ῥ᾽ μέρει δεξέμει, καὶ ἐπῃνεῖτο ὑπὸ τῶν κατόπιν ἐφεσώτων οἰκετῶν. ὁ δὲ Ισιᾶ῾ ὁ γραμματικὸς ἐῤῥαψώδει, ὕσορ῾ κατακείμεν῾. & σωέφορεν ὀυ τὸ αὐτὸ τὰ Πινδά ρου κὴ Ησιόδου & Ανακρέοντος, ὡς ὀξὺ ἁπάντων μίαν ῳδὴν παγγέλοιον ἀπετελεῖσθαι, μαλλισα δ᾽ ἐκεῖνα, ὡς πόρ πομαζόυόμεν῾ τὰ μέλλοντα,

Σοὶ δ᾽ ἔβαλον ῥινός. καὶ,

Ενθα δ᾽ ἄῤ οἰμωγή τε, & ὀυχωλὴ τέλεν αὐδήων.

ὁ Ζωσόθεμις δ᾽ αὐτεγίνωσκε, παρὰ τὸ ταιδὸς λα= βὼν λεπτόγραμμόν τι Βιβλίον. δαλιπόντων δὲ ὀλί γον, ὥσπόρ εἰώθασι, τῶν παρανομιζόντων τὰ ὄψα, μηχανώμεν῾ Αεισαίνορος μὴδ᾽ ἐκεῖνον ἀτόρπῆ τὸν λαιρὸν εἶναι, μὴ δὲ ληνὸν, ἐκέλυσε τὸν γελω= τοποιὸν, εἰσελθόνταγε εἰπεῖν τι ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται δαχυθεῖεν. καὶ τα= ῥῆλθεν ἄμορφός τις ὀξυρυγχὸς τὴν λεφαλὴν, ὀ= λίγας ὠδὶ τῇ λεφαλῇ τείχας ὀρθὰς ἔχων, ὅτ῾ ὠρχήσατό τε, κατακλῶν ἑαυτὸν καὶ δαῤῥέφων,

ὡς γελοιότερον φανείη. καὶ ἀναπαυσα συγκροτῶν διεξῆλθον, Αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, καὶ τέλος, ἐπεσκωπτον ὃν τοὺς παρόντας. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐγέλων, ὁπότε σκωφθείη, ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην τὰ ὅμοιόν τι ἀπερρίφη, Μελιτταῖον μὲν τινὰ δοῦλον πεισπόμενον αὐτῷ, ἀγανακτήσας ἐκεῖνος, μὴ πάλαι δὲ δῆλος ἦν φθονῶν αὐτῷ δυσκολαίνοντι, καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον, ἀπορρίψας τὸν τέλωνα, προσκαλεῖτό οἱ παγκρατιάζειν, εἰ δὲ μή, κατοίσειν αὐτὸν ἔφη τὴν Βακτρείαν. ὅτω δὴ ὁ Καισαλαίμων Σατυρίων, ἦν γὰρ ὁ γελωτοποιὸς ἐκαλεῖτο, συσκὰς ἐπαγκρατιάζει. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον ἦν, φιλόσοφον ἀνὴρ, γελωτοποιῷ αὐτομολοῦντα, καὶ παίων, μὴ παιόμενος ὑφ' ἑτέρου. οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν ἤσθοντο, οἱ δὲ ἐγέλων, ἄχρι ἀπηγορεύσετον παιόμενος ὁ Ἀλκιβιάδης, ὑπὸ συγκεκροτημένου αὐθρωπίσκου καταγωνισθείς, γέλως ἦν πολὺς ἀνεχυθὲν ἐπ' αὐτοῖς. ἐνταῦθα Διόνικος ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρὸς, ὃ πολὺ κατόπιν τοῦ ἀγῶνος, ἐβεβραδύκει γάρ, ὡς ἔφασκε, φροντίσας ἐαλωκότα βραδύνειν πολὺν προέποντα τὸν αὐλητήν, καί τι καὶ γελοῖον δικηάζατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ' αὐτὸν, ὡς ἐδοκεῖς ἐχόμενον ἤδη τοῦ πάθους, τὰ δὲ ταχέως αὐτὸν αὐτὰ, ὥστε κλεῖσαί τε τὴν θύραν, καὶ ξιφίδιον παρασάμενον, ἀναδύντα αὐτοῦ τὸν αὐλὸν, μελετᾶν αὐλεῖν, εἶτα, ἐπεὶ μὴ δυνατὸν, παίειν, σκύτος ἔχοντα δὴ ὑπτίας τὰς χεῖρας. τέλος δὲ, φησὶ, τοσοῦτον μανῆναι

σαι

σαι τοιόνδε, ὃν ἀγῶνα γὰρ προκαλέσασθαι αὐτὸν
ὑπὸ ῥητῷ πλυγῶν ἀριθμῷ, καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς
αὐλῆσαι πονηρῶς, μετὰ δὲ, παραδόντα σὺν αὐλὸς
ἐκεῖνῳ, δίξασθαι παρ' αὐτοῦ τὸ σκύτος, ᾧ τὸ ξιφί-
διον ὑπεξέφαψε ταχέως δή. ἢ φωταγωγὸν ὃν τὸ
ὕπαιθρον ἢ αὐλῆς, καὶ ἐκ τούτου, ἀσφαλέστερον
ἤδη προσαναλώσω αὐτῷ, ὑπὸ καλεῖσθαι σὺν γε-
νιῶντας, ὑφ' ὧν ἀναπασασώτων τὸ θηρίον, σωθῆ-
ναι αὐτόν. ἐδείκνυε δὲ καὶ σημεῖα τῶν πληγῶν, ᾧ
ἀμυχαί τινας ὑπὸ τοῦ προσώπου. ὁ μὲν Διόνικος
ὁ μέσον δυσθυμήσας τοῦ γελωτοποιοῦ ὑπὸ τῇ δίκῃ
σει, πλησίον τοῦ Ἰσταίου παραβύσας ἑαυτὸν, ἐδείπ-
νει, ὅσα λοιπά, ὁκ ἄνευ θεοῦ τινος ὑμῖν ὑπαρ-
χόν, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρήσιμος τοῖς μετὰ ταῦτα γε
γυμνασμένος. παρελθὼν γάρ τις ὁ μέσον οἰκέτης,
παρ' Ἑτοιμοκλέους ἥκειν λέγων τοῦ Στωϊκοῦ, γράμ-
ματίδιόν τι ἔχων, κελεῦσαί οἱ ἔφη τὸν δεσπότην
ἅμα κοινῷ ἀπαγγόντα, εἰς ἐπήκοον ἅπασιν, ὀπί-
σω αὖθις ἀπαλλάττεσθαι. ἐφγότος δὲ τοῦ Ἀρισαινέτου,
προσελθὼν πρὸς τὸν λύχνον, ἀνεγίγνωσκεν. Φί-
λιππε, ὦ Λυκῖνε, ἢ νύμφης ἐγκώμιον. ἢ ὑπόθεσιν ἐπι-
μον, οἷα πολλὰ ποιοῦσιν; Λυ. ἀμέλει, καὶ ἡμεῖς δοῦ-
ναί τι ὑπόθημα, ἀλλ' ὀλίγους ἴσως τοῦτο. ἐγγέγρα-
πται γάρ, Ἑτοιμοκλῆς φιλόσοφος Ἀρισαινέτῳ. Οπα-
μὲν ἔχω πρὸς λεῖπνα, ὁ προελήλυθώς μοι βίος ἅπας
μαρτύριον αὖ γένοιτο, ὅς γε ὁσημέραι πολλῶν γέ-
λωτα ὤφλησεν, παρὰ πολὺ σοῦ πλουσιωτέρων, ὅμως

ὁδὲ ὡς ποτε φέρων ἐμαυτὸν, ἐπέλωπε, εἰλὼς οὐδὲν ὧν τοῖς συμποσίοις θορύβοις καὶ παροινίαις. ὧν σοῦ δὲ μόνου εἰκότως ἀγανακτῆσαί μοι δοκῶ, ὃς τοσοῦτον χρόνον τῶν ἐμοὶ λιπαρῶς πεφροντικότων, ὀκνήξίωσας φανερὸν ποιῆσαι διὰ μέσου τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ μόνος ἐγώ σοι ἄμοιρος, καὶ ταῦτα, γνησίως γειτόνων οἰκῶν. αἰσχύνομαι δὲ ὧν σοὶ τὸ πλέον, ὅτως ἀχαρίστως φανήσῃ, ἐμοὶ γὰρ ἡ δυσκολαινία, ὀκ ἐν υἱοῦ ἀγελίου μοίρᾳ ἢ λαγωοῦ, ἢ πλακούντων, ἃ πολλοὶ ἄλλοις ἀφθόνως ἀφελάω, τὰ καθήκοντα εἰδόσιν. ἐπεὶ κὴ τήμερον παρὰ τοῦ μαθητοῦ Γαμμύλει λειπνῆσαι πολυτελῶς, ὡς φασι, δεῖπνον δωσόμενος, ὀκ ἐπένευσα ἐκείνου κελεύοντι, σοὶ ὁ αὐτὸς ἐμαυτὸν φυλάξων. σὺ δὲ ἡμᾶς παρελίπου, ἄλλοις δυσχεῖς, εἰκότως, ὅπως γὰρ δώσασαι δεῖπνον ἐκείνου τὸ βέλτιον, ὁδὲ πολὺ καταλληλικὴν φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα, ὅθεν μοι ταῦτα, πρὸς τῶν θαυμασίων σου φιλοσόφων, Ζηνοβέμου καὶ Λαβυρίνθου, ὧν, ἀπείη δὲ καὶ ἡ Ἀδροδίσεια, συλλογισμῷ ἑνὶ ἀφροδίξαι αὖ μοι τάχιστα δοκῶ τὰ σώματα. ἢ εἰπάτω τις αὖτ', τί δεῖ φιλοσοφίας, ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί διαφέρει σχέσις ἕξεως, ἵνα μὴ τῶν ἀπόρων εἴπω, τί λυρατίναν ἢ σωρείτην, ἢ ψευδόμενον λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄναιο αὐτῶν, ἐγὼ δὲ, ὡς αὖ μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος εἶν, οἷσω ῥᾳδίως τὴν ἀτιμίαν. καί τοι ὅπως μὴ δι' ἐκείνων ἔχης καταφεύγειν τὴν ἀφροσύνην ὕστερον, ὦ λαβέσθαι λέγων γε τοσούτῳ θορύβῳ πράγματος, δίς σε τήμερον

ρον προσηγόρευκα, καὶ ἔωθεν ὡθῶ σὺν οἰκίας, καὶ γὼ
ζοῦ ἀνακείω θύοντα ὕσθρον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς πρὸ-
σιν ἀκριβολόγημαι, εἰ δὲ λείπω ἕνεκα ὀργίζεσθαί σοι
δοκῶ, ἐκ τῆς τῶν οἰνίας γνώσεσθον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν
Ἀρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνῳ αὐτῷ ὁ πα-
ρελαβον ἐκεῖνος ὧν τῷ θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς
εἰῶν. φησὶ δὲ πού αὐτῶν Ὁμηρος ὡδί πως,
Ἡ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μεγα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης,

Καλυδῶν μὲν ἥδε γαῖα πελοπίας χθονὸς,
Ἐν αὐτιπόρθμοις πεδὶ ἔχουσα δυσαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς,

Συὸς μέγισον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύας
Ἄνηκε Λυτὸς πᾶσι, δεκπόλος θεὰ.

Ταῦτά σοι ἐκ πολλῶν ὀλίγα προθέμελω, ὅπως μαθ-
θης, οἷον αὖθρα παραλιπών, Δίφιλον ἑστιᾶς, ἡ τὸν
ὑὸν αὖ ζοῦ παρασλέσλωκας, εἰκότως, ἥδιὺς γὰρ ὄζει
ζοῦ μειρακίω, καὶ πρὸς χάριν αὖ ζοῦ σώτειν. εἰ δὲ
μὴ ἀνεχρὸν ὦ ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἂν τι πρὸ
σέθηκα, ὅπερ σὺ, εἰ θέλεις, πρὸς Ζωπύρου δι παι-
δαγωγὸν μαθοις ἄν, ἀληθὲς ὄν. ἀλλ' ὁ χρὴ παρατ-
τειν γὼ γάμοις, ὁ δὲ δραβαλλειν ἄλλος, καὶ μαλιστα
ἐφ' ὅτῳ αἰσχρᾶς αἰτίαις, ἡ γὰρ εἰ Δίφιλος ἄξιος,
δύο ἤδη μαθητὰς μὸ ἀπαπαδσας, ἀλλ' ἐγωγε Φιλο
σοφίας αὖ ζοῦ ἕνεκα σιωπήσομαι. πρόσταξα ἢ ζοῦ
οἰκέτη τότῳ, ἢ δηλῶς αὖ ζοῦ μοῖραν τινα ἢ συὸς ἢ
ἐλάφου, ἢ σκαμμόντος, ὡς ἐμοὶ δοκομόσεις, ὁ αὐτὸ

τοῦ λείπειν ἀφθονία γένοιτο, μὴ λαβεῖν, μὴ δὲ δόξωμεν ὧδε τούτῳ πεπομφέναι. Τούτων, ὦ ἑταῖρε, ἀναγιγνωσκομένων, μεταξὺ ἐδόκουν τί μοι πολυπραγμονεῖν τὸν αὐλητὴν. καὶ οὐδὲν δὴν ἐν τῷ λόγῳ, χαίρειν μοι τὴν γλῶτταν ἐποιούμην, ὁρῶν οὓς πρόσθεν γελῶντας ἐφ' ἑκάστῳ, νῦν μάλιστα, ὅσοι ἦσθεσαν τὴν Ἑτοιμοκλέα, πολιὸν ἄνθρωπον, καὶ σεμνὸν εἶναι δοκοῦντα. ἐθαύμαζον δὲ, οἵ ποτε ὦν ἐδάκρυον αὐτὴν, ἐξαπατώμενοι τῷ ψεύδει, καὶ τῇ τοῦ προσώπου φύσει. ὁ γὰρ Δεισαίνορος ἐδόκει μοι οὐκ ἀμελείᾳ παρεῖναι αὐτὴν, ἀλλ' ὅπως ἂν ἐλπίζων λήθην τοῦ ἔρωτος αὐτὸν ποιήσασθαι, ὅτι μὴ ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὴν τοιούτῳ τινὶ, ὥς τε ὁδὶ τοῦ ἀρχιλοχείου πειρᾶσθαι ἠξίου. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης ἀναγιγνώσκων, τὸ μὲν συμπόσιον ἅπαν εἰς αὐτὸν ἀμφὶ τὸν Ζωΐωνα καὶ Δίφιλον ἀπέβλεπε, δεδικότας καὶ ᾠχριῶντας, καὶ τῇ ἀρχαίᾳ τοῦ προσώπου ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους κατηγορηθέντα. ὁ Δεισαίνορος δὲ ἐτετάρακτο, καὶ θορύβου μεστὸς ἦν, ἐκέλευε δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς, καὶ ἐπειρᾶτο οὐ δῆθεν θεᾶσθαι τὸ γεγονὸς, ὑπομειδιῶν ἅμα. καὶ τὸν οἰκέτην ἀπέπεμψεν εἰπὼν, ὅτι ὧν μελήσεται τούτων. μετ' ὀλίγον δὲ, καὶ ὁ Ζωΐων ὑπεξανέστη ἀφανῶς, τὸ πᾶσι δὴ λαγωγὸν νοήσαντος ἀπαλλάττεσθαι, ὡς λελουσαμένου τοῦ πατρός. ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δεόμενος, ἐβόα· ὦ γὰρ συμπλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διερρήγνυτο, ὅτι ἔχων ἀρχὴν λογομαχίας, τότε δὴν τὸ εὐθύμημον παρεχάσκης τῆς ὠφελείας,

λῆς, τοιαῦτα, ἔφη, ἐξοργαζεται ὁ καλὸς Χρύσιπ-
πος, καὶ Ζήνων ὁ θαυμασὸς, καὶ Κλεάνθης, ῥη-
μάτια λύσιμα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ σχήμα-
τα φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα, Ετοιμοκλεῖς οἱ πλεῖ-
στοι. καὶ αἱ ἀσωλαὶ, ὁρᾶτε, ὅπως πρεσβυτικαὶ,
καὶ τὸ τελευταῖον, οἰνεῖς μὲν, Αεισαίνετος, Ετοι-
μοκλῆς δὲ, Αρτεμις. Ηράκλεις, δύφημα φαύτα,
καὶ ἑορτῇ πρέποντα. νὴ Δί', εἶπεν ὁ Ερμων ὑποβρυ-
τα κείμενος, ἀκούω γὰρ, οἶμαι, ὑμῶν τινα ἐσκευω-
ρῆσθαι Αεισαινέτῳ δεῖπνον, ὥστε ἐκ ἄκαιρον
ὦν με μεμνῆσθαι τοῦ Καλυδωνίου, ἀλλὰ πρὸς Εσίας,
ὦ Αεισαίνετε, πέμπε ὡς τάχιστα τῶν ἀπαρχῶν, μὴ
καὶ φθάσῃ ὁ πρεσβύτης ὑπὸ λιμοῦ, ὥσπερ ὁ Με-
λέαγρος ἀκμαραυθείς. καί τοι ὀδὲν αὖ πάθοι δεινὸν,
ἀδιαφορᾷ γὰρ ὁ Χρύσιππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖ-
σθαι εἶναι. Χρυσίππου γὰρ μέμνησθε ὑμεῖς, ἔφη ὁ Ζη-
νόθεμις, ἐπεγείρας ἑαυτὸν, ἡνίκ' ἐφθεγξάμενος παμ-
μέγεθες, ἢ ἀφ' ἑνὸς αὐλοῦ, οὐκ ψευδόμενος φιλο-
σοφωτάτου, Ετοιμοκλέους τοῦ γόητος, μετρεῖτε
τὸν Κλεάνθην καὶ Ζήνωνα, σοφοὺς αὐλοὺς; οἵ τι-
νος δὲ καὶ ὄντος ὑμεῖς, ἐρεῖτε ταῦτα. οὐ σὺ μὲν
γὰρ Διοσκούρων ἤλιξ, ὦ Ερμων, τοὺς πλουσίους
πορικοκαρύκας, χρυσοῦς ὄντας, καὶ λώσεις λί-
νεα, παραλυθεὶς ὑφ' ἡμίονον. σὺ δὲ τὴν Σωσιφά-
του γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ ἐμοίχευσας, ὦ Κλεό-
δημε, καὶ καταληφθεὶς τὰ κέρκισα ἔπαθες. οὐ
σιωπήσεσθε οὖν, τοιαῦτα σωπισάμενοι αὐτοῖς

ἀλλ' ὁ μαστροπὸς ἐγὼ ἢ ἐμαυτὸν γυναικὸς, ἢ σὺ ὁ Κλεόδημος, ὡς πρὸ σοῦ. ὁδὲ τὸν ξένον μαθητὴν λαβὼν τὸ φόδιον παρακαταθήκας, ἔπειτα ὠμοῖα ἢ πολιαδὸς μὴ εἰληφγάναι. ὁδὲ ὧδε τέτταρσι δραχμαῖς λανείζω, ὁδὲ ἄγχω οὐ μαθητὰς, ἢν μὴ ἢ λαιρὸν ἀργύριον οὐ μαδός. ἀλλ' ἐκεῖνο, ἔφη ὁ Ζωύθεμις, ὁκ αὖ ἔξαρνος γένοιο, μὴ ἐκὶ φαρμάκων ἀπεδόδαι Κείτωνι ὧδε τὸν πατέρα, καὶ ἅμα ἔτυχε πίνων, ὃ ὁπόσον ἔπι λοιπὸν ἦν τῇ λύλικι, πρὶν ἅμα σε χεδὸν, κατεσκέδασεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσε γὰρ ὁ Ιων ἢ γειτονήσεως, ὁκ αὐάξιος ὤν. ὁ μὲν οὖν ἐς μέσον ὑποξύσας ἐκ ἢ κεφαλῆς τὰ ἄκρα τῶν, πρωνγόνοις, ἢ σοῦ παρόντας ἐμαρτύρω, οἷα ἐπεπόνθει. ὁ Κλεόδημος δὲ, ὁ γὰρ ἔχε λύλικα, ὡς γραφεὶς πρὸς ἔπυσέ τε τὸν Ζωύθεμιν, ἢ τῇ ἀειδορᾷ τὸ ὠόγωνον λαβόμενος, ἔμελλε παίσειν ἢ κόρης. ὃ ἀπεκτεινεν αὖ τὸν γέροντα, εἰ μὴ Αεισαίνορος ἐπέσχε τὴν χεῖρα, καὶ ὑπορβὰς μὲν Ζωύθεμιν, ὃς μὲσον αὐτοῖν κατεκλίθη, ὡς ἅμασαῖεν, ὑπὸ ἁματειχίσματι αὖθις εἰρωίω ἄγονίδου. γὰρ ὅσῳ δὲ τῶν τα ἐγίνετο, ποικίλα, ὦ Φίλωμ, ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν γνώσῃ, τὸ πρόχειρον ἐκεῖνο, ὡς ὁδὲν ὄφελος ἦν ἀρα ἐπίσασθαι τὰ μαθήματα, εἰμή τις ἀρα καὶ τὸν βίον ῥυθμίζοι πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνους γὰρ πολιτὰς ὄντας γὰρ τοῖς λόγοις ἑώρων γέλωτα ὧδε τῶν πραγμάτων ὀφλισκάνοντας. ἔπειτα δὲ εἰσήει με, μὴ ἀρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθὲς ἦ, καὶ τὸ πεπαιδεῦσθαι ἀπὸ

γε τῶν

γκ τῶν ὀρθῶν λογισμῶν οὐ τὸν μόνα τὰ βιβλία, καὶ
τὰς γ' ἐκείνοις φροντίδας σωεχὲς ἀφορῶντας. το-
σούτων γὰρ φιλοσόφων παρόντων, ὁ δὲ κατὰ τύ-
χλω, ἕνα τινὰ ἔξω ἁμαρτήματος ἰδεῖν, ἀλλ' οἱ
μὲν ἐποίουν αἰσχρὰ, οἷσιν ἔλεγον αἰσχίω. τὸ δὲ γὰρ εἰς τὸν
οἶνον ἔτι ἀναφέρειν εἶχον τὰ γιγνόμενα, λογιζόμε-
νος, οἷα ὁ Ετοιμοκλῆς ἄσιτος ἔτι, καὶ ἄποτος ἐγε-
γράφει. ἀνέγραπτο δ' ὃν τὸ πρᾶγμα, καὶ οἱ μὲν ἰδιῶ
ται κοσμίως πανύ ἐστώμενοι, ὅτε παροινοῦντος
ὅτε ἀχημονοῦντος ἐφαίνοντο, ἀλλ' ἐγέλων μόνον, καὶ
κατεγίνωσκον αὐτῶν, οἶμαι, ὡς γε ἐθαύμαζον, οἱόμε
νοί τινας εἶναι ἀπὸ τῶν χημάτων. οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαι
νον, καὶ ἐλοιδοροῦντο, καὶ ὑποβρυχεπίπλαντο, καὶ ἐκε
κραγέναι, καὶ εἰς χεῖρας ἦεσαν. ὁ θαυμάσιος δὲ Αλκι
δάμας καὶ ἐνόρει γὰρ μέσῳ, ἐκ αἰδέμενος τὰς
γνωμὰς. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει, ὡς αὖ ἄειδε τις εἰκά-
σειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ γὰρ συμποσίῳ, οἷς πόδα Ἡ
Ερισθὸς οἱ ποιηταὶ λέγουσιν, ὁ γὰρ ληνθεῖσαν αὐτὴν
ὁ τοῦ Πηλέως γὰρ γάμον, ῥίψαι τὸ μῆλον εἰς τὸ συ
δειπνον, ἀφ' ὃ τοσοῦτον πόλεμον ἐπὶ Ιλίῳ γενέσθαι
θαι. καὶ ὁ Ετοιμοκλῆς τοίνυν ἐδόκει μοι, τὴν ὠμοσο-
λῆν ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον, ὥς περ τι μῆλον, ὁ μέν
Ηλιάδης κακὰ διεργάσεσθαι. ὁ γὰρ ἐπαύσατο οἱ
ἀμφὶ τὸν Ζωπύρειον καὶ Κλεόδημον Φιλονεικοῦν-
τες, ἐπεὶ μέσος αὐτῶν ὁ Αρισταίνετος ἐγκύρει, ἀλλὰ
νῦν μὲν ἔφη ὁ Κλεόδημος ἱκανὸν, εἰ ἐλεγχθέντε ἀ-
μαθεῖς ὄντες, αὖθις δὲ ἀμυνοῦμαι ὑμᾶς, ὅτ τινα καὶ

χρὴ τρόπον. ἀπόκριναί μοι ὦ Ζηνόθεμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ κοσμιώτατος Δίφιλος, καθ' ὅ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέγοντες τῶν χρημάτων τὴν κτῆσιν, οὐδὲν ἄλλ', ἢ οὗτος ἐξ ἁπάντων σκοπεῖτε, ὡς πλείω κτήσασθε, καὶ διὰ οὗτος ἀμφὶ οὐδὲ πλουσίους ἀεὶ ἔχετε, καὶ διανείζετε, καὶ τοκογλυφεῖτε, καὶ ὑπὲρ μισθῷ παιδεύετε. πάλιν αὖ τὴν ἡδονὴν μισοῦντες, καὶ τῶν Ἐπικουρείων κατηγοροῦντες, αὐτοὶ τὰ αἴσχιστα ἡδονῆς ἕνεκα ποιεῖτε, καὶ πάσχετε ἀγανακτοῦντες, εἴ τις μὴ καλέσειεν ὑπὲρ δεῖπνον. εἰ δὲ καὶ κληθείητε, τοσαῦτα μὲν ἐσθίοντες φυσιοῦσθε, τοσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ὑπὲρ διδόντες, καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὀθόνην περιστᾷν ἐπεχείρει, ἣν ὁ παῖς εἶχε τοῦ Ζηνοθέμιδος, μεστὴν οὖσαν παντοδαπῶν κρεῶν. καὶ ἔμελλε, λύσας αὐτὴν μὲν, ἀπορρίπτειν αὐτὰ εἰς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἀνῆκε, καρτερῶς ἀντεχόμενος. καὶ ὁ Ἑρμων, εὖγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν, οὗ τινος ἕνεκα ἡδονῆς κατηγοροῦσιν, αὐτοὶ ἥδεσθαι ὑπὲρ οὐδὲ ἄλλους ἀξιοῦντες. οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἦδ' ὃς ὁ Ζηνόθεμις, εἰπὲ ὦ Κλεόδημε, καθ' ὅ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πλοῦτον, οὐμένουν, ἀλλὰ σύ. καὶ ὑπὲρ πολὺ τὸ τοιοῦτον ἦν, ἄχρι δὴ ὁ Ἰων προκύψας εἰς τὸ ἐμφανέστερον, παύσασθε, ἔφη, ἐγὼ γὰρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆς παρούσης ἑορτῆς καταθήσω εἰς τὸ μέσον. ὑμεῖς δὲ ἀφιλονείκως ἐρεῖτε, καὶ ἀκούσεσθε, ὥσπερ ἀμέλει καὶ παρὰ τοῦ ἡμετέρου Πλάτωνι ἐν λόγοις ἡ πλείστη διατριβὴ ἐγένετο. πάντες

τοῦ ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀριστάνετόν τε καὶ Εὔκριτον, ἀπαλλάξασθαι τῆς ἀηδίας οὕτω γοῦν ἐλπίσαντες. καὶ μετῆλθέ τε ὁ Ἀριστάνετος ὠθῶν τὸν αὐτοῦ τόπον, εἰρήνην γεγενῆσθαι ἐλπίσας. καὶ ἅμα εἰσεκεκόμιστο ἡμῖν τὸν γέντελες ὀνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἑκάστῳ, καὶ ἡρέας ὑὸς, καὶ λαγῶα, καὶ ἰχθὺς ἐκ ταγήνου, καὶ σησαμοῦντες, καὶ ὅσα γὰρ τραγεῖν, καὶ δεξιῶν ἀπεφέρεσθαι ταῦτα. πεοὔκειτο δὲ οὐχ ἓν ἑκάστῳ πινάκιον, ἀλλ' Ἀριστάνετῳ μὲν καὶ Εὐκρίτῳ ὠθῶν μιᾶς τραπέζης κοινὸν, καὶ τὰ παρ' αὐτῷ ἑκάτερον ἐχρῆν λαβεῖν. Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊκῷ, καὶ Ἑρμωνι τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινὸν καὶ τούτοις, εἶτα ἑξῆς Κλεοδήμῳ καὶ Ἰωνι, μεθ' οὓς τοῦ νυμφίου καὶ ἐμοὶ, τοῦ Διφίλου δὲ τὰ ἀμφοῖν, ὁ γὰρ Ζήνων ἀπεληλύθει. καὶ μέμνησό μοι τούτων ὦ Φίλων, διότι δή ἐστι καὶ γν' αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον. Φί. μεμνήσομαι δή. Λυ. ὁ τοίνυν Ἰων, πρῶτος οὖν ἄρχομαι, ἔφη, εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ὑπαρχὼν, ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη, τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων περὶ ἰδέων τε καὶ ἀσωμάτων εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας, ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγωσί μοι, ὁπόσοι μὴ κατὰ ταυτὰ φιλοσοφοῦσι, περὶ γάμων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸν μὲν οὖν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖσθαι γάμων, ἀλλὰ πειθομένους Πλάτωνι καὶ Σωκράτει, παιδεραστεῖν, μόνοι γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεσθεῖεν ἂν πρὸς ἀρετήν. εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικείου γάμου κατὰ τὰ Πλάτωνι δοκοῦντα, κοινὰς εἶναι

ἐκείνων τὰς γυναῖκας, ὡς ἔξω ζήλου ἐποιοῦ, γέλως ὦδε τούτοις ἐγένετο, ὡς ὀκνῶ καιρῷ λεγομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, ὁ παῖσι, ἔφη, βαρβαρικὰ ἡμῖν ᾄδεις; τῶν γὰρ αὐτοῦ εὐδοκίμουν ἔγωγε οὐδὲ τότε, καὶ παρά τινι; ἢ σὺ γ' ἐφθέγξω κάθαρμα; εἶπον. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυσόδωρος αὐτεξουσιάζετο τὰ εἰκότα, ἀλλ' ὁ γραμματικὸς Ἰσιαῖος ὁ Βέλτιστος, παύσασθε, ἔφη, ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ὧν θαλάμιον ἀναγνώσομαι, καὶ ἀξιόλογος ἀνεγίγνωσκεν. ὧν γ' ταῦτα, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεῖα,

Ἦ οἵη ποτ' ἄρ' ἦγε Ἀφροδίτη γε μεγάροις,
Δῖα Κλεανθίς, ἄωτος ἐτρέφετ' ἠϊθέοις,
Πρᾶξαι πασάων ἀλλάων παρθενικάων,
Κρείσσων ἢ Κυθέρης, ἠδ' αὖ ἢ Σελήνης. νυμφίε νῦ σὺ δὲ χαῖρε, καρτερὸν ἱμάσθης ἐφήβων, ἱμείρων Νηρῆος, καὶ Θέτιδος παιδός.

Ἀμμιν δ' αὖθ' ὑμῖν ὅδε μὲν θαλαμήϊον ὕμνον
Ἕως ἐπ' ἀμφοτέροις πολλάκις ἀείσομεθα. γέλως ὃν ὦδε τούτοις, ὡς τὸ εἰκός, ἐγένετο, ἀρξαμένου ἤδη τὰ πρακείμενα ἐλέγειν. καὶ εἱλοντο οἱ ἀμφὶ μὲν Ἀφροδίσιον νῦν Εὔκριτον τὰ πρῶτα αὐτοῦ, ἑκάτερος, διάγων τάμα, καὶ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκείνῳ ἔκειτο, καὶ Ἰωμοίως, καὶ ὁ Κλεόδημος, ὁ δὲ Δίφιλος ἤδεσι νῦ τὰ τῷ Ζηνίωνι ἤδη ἀπόντι παρατεθέντα φρεσί, καὶ ἔλεγε μόνῳ παρατεθῆναι οἱ αὐτά, καὶ πῶς αὖ σφᾶς ἐμάχετο, καὶ αὐτέπαιρεν, ἢ ὄρνιθος αὐτεπείλημμένοι, ὡς πρὸ μὲν Πατρόκλου νεκροῦ αὐθέλοντες. καὶ

τέλος

τελῶ ἐνικήθη, ⸫ ἀφῆκε, πολὺ γέλωτα παρεχὼν τοῖς συμπόταις, ⸫ μαλισα, ἐπεὶ ἠναγκάκτει μετὰ τοῦτον, ὡς αὖ τὰ μέγιστα ἠδικημένῳ. οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ερμωνα καὶ Ζωόθεμιν ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ εἴρηται, ὁ μὲν ὑποδρανόμενος, ὁ Ζωόθεμις, ὁ δ' ὑπ' αὐτόν. παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἄλλα παύτα ἴσα, καὶ ἀνείλοντο εἰρωνικῶς, ἡ δὲ ὄρνις ἡ πρὸς τοῦ Ερμωνος ἠμελετήρα, ὅτως, οἶμαι, τυχὸν, ἔδει δὲ ⸫ ταύτας αὐαιρεῖσθαι, τὴν ἑαυτοῦ ἑκάτερον. ὁ τοίνυν ὁ Ζωόθεμις, καί μοι ὦ Φίλων παῦν πρόσεχε τὸν νοῦν, ὁμοῦ γὰρ ἐσμὲν ἤδη τῷ κεφαλαίῳ τῶν πραχθέντων. ὁ δὴ Ζωόθεμις, φημί, τὴν παῖ αὐτὸν ἀφεὶς, τὴν πρὸς τοῦ Ερμωνος ἀνείλετο, ἠστόρουν, ὡς ἔφην, ὅσαν, ὁδ' αὖ τετελάβετο, καὶ ὀκ εἴα πλεονεκτεῖν. βοὴ δ' ὧδε τούτοις, ⸫ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους, ταῖς ὄρνισιν αὐταῖς εἰς τὰ πρόσωπα. ⸫ τῶν παραγώνων ἐπειλημμένοι, ἐπεκαλοῦντο βοηθεῖν, ὁ μὲν τοῦ Κλεόδημον, ὁ Ερμων, ὁ δὲ Ζωόθεμις Αλκιδάμαντα ⸫ Δίφιλον. ⸫ σωίσαντο, οἱ μὲν ὡς τοῦτον, οἱ δὲ ὡς ἐκεῖνον, πλὴν μόνα τοῦ Ιωνος. ἐκεῖνος δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν, οἷδ' ἐμάχοντο συμπλακέντες. καὶ ὁ μὲν Ζωόθεμις, σκύφον ἀράμενος ἀπὸ τῆς τραπέζης, λέμβωνα πρὸς τοῦ Αεισαινέτου, ῥίπτει ὧδε τὸν Ερμωνα, κἀκεῖνος μὲν ἥμαρτε, πάρ δὲ οἱ ἑταῖρος ἄλλος. δῆλε δὲ τοῦ νυμφίου τὸ μετώπιον ὀδὸν λύο, χρυσῷ μάλα, καὶ βαθεῖ τραύματι, βοὴ δ' ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐγένετο, ⸫ κατεπλάγησαν ὀδὸν

τὸ μεταίχμιον ἀεὶ πολλαὶ, καὶ μάλιστα ἡ μήτηρ τοῦ μειρακίου, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε, καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνεπήδησε, φοβηθεῖσα περὶ αὐτοῦ. ὡ τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης ἤρείσθη, τῷ Ζωπυρίῳ συμμαχῶν, ἡγ πατάξας τὴν βασιλείαν, τοῦ Κλεισθένους μὲν τὸ ἱππικὸν, τοῦ Ἑρμωνος δὲ τὸν σαγόνα ἐπέτεινε, καὶ τῶν οἰκετῶν ἐνίους βοηθοῦντας αὐτοῖς ὠχειρώσατο καὶ ἔτρωσεν. ὁ μὲν ἀπετράπετο ἐκεῖνος, ἀλλ' ὁ μὲν Κλεισθένους, ὀρθῶ τοῦ λακτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Ζωπυρίου ἐξώρυξε, καὶ τὸν ῥῖνα πρόσφυς ἀπέτεμε· ὁ δὲ Ἑρμῶν τὸν Δίφιλον, ὡς ἐπὶ συμμαχίαν ἥκοντα τοῦ Ζωπυρίου, ἀφῆκεν ὡς ἐφ' ἑαυτῷ. ἐτρώθη δὲ καὶ Ἰσιᾶς ὁ γραμματικὸς, σφαλεὶς αὐτὸς ὠχειρῶν, λάξ, οἶμαι, εἰς αὐτὸν ὀδύνας, ὡς τοῦ Κλεισθένους, Δίφιλον εἶναι οἰηθέντος. ἔκειτο δὲ ὁ ἄθλιος ἡμίτομος τὸν αὐτὸν ὄμικρον, Αἷμ' ἐμέων. πολὺν παραχῆς γε, καὶ λακτύων μετὰ ἰῶν ὠνύτα. καὶ αἱ μὲν γυναῖκες ἐκώκυον, τοῦ Χαιρέα πεδιχυθεῖσαι, οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαυον. μέγιστον δὲ ἰῶν ἁπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιβιάδης, ἐπεὶ ἅπαξ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐτρέψατο, πάντων τὸν προσυχόντα, καὶ πολλοὶ αὖ, οὓς ἴδοι, ἔπεσον, εἰ μὴ κατέλαβε τὴν βακτηρίαν. ἐγὼ δὲ πρὸς τὸν τοῖχον ὀρθὸς ἐφεστὼς, ἑώρων ἕκαστα, ὅτι οὐκ ἀναμιγνὺς ἐμαυτὸν, ὡς τοῦ Ἰσιαίου διδαχθείς, ὡς ἔστιν ἀσφαλὲς σφαλεῖν τὰ τοιαῦτα. λαπίθας οὖν καὶ Κενταύρους εἶδον αὖ, τραπέζας ἀνατρεπομένας, καὶ αἷμα ἐκκεχυμένον, καὶ σκύφους

ῥιπτο-

ῥιπτουμένους. τέλος δὲ, ὁ Αλκιδαμας ἀνατρέψας τὸ λυχνίον, σκότος μέγα ἐποίησε, καὶ τὸ πρᾶγμα, ὡς τὸ εἰκὸς, μακρῷ χαλεπώτερον ἐγεγένητο. καὶ γὰρ οὐ ῥαδίως εὐπόρησαν φωτὸς ἄλλου, ἀλλὰ πολλὰ ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρῆν τις λύχνον ποτὲ κομίζων, κατελήφθη Αλκιδαμας μὲν, τὴν αὐλητρίδα ἀπογυμνῶν, καὶ πρὸς βίαν συνεγνεχθῆναι αὐτῇ σπουδάζων, Διονυσόδωρος δὲ, ἄλλό τι γελοῖον ἐφωράθη πεποιηκώς. σκύφος γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ κόλπου, ἐξαναστάντος αὐτοῦ, εἶτ' ἀπολογούμενος, Ιωνα ἔφη ἀνελόμενον ἐν τῇ ταραχῇ, δοῦναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπόλοιτο, καὶ ὁ Ιων ἡνδεμονικῶς ἔλεγε οὗτος πεποιηκέναι. ὑπὲρ τούτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτῆσαν ἐκ τῶν δακρύων αὖθις εἰς γέλωτα, ὑπὲρ τῷ Αλκιδαμαντι καὶ τῷ Διονυσοδώρῳ καὶ Ιωνι. καὶ οἵ τε τραυματίαι φοράδην ἐξεκομίζοντο, πονήρως ἔχοντες, καὶ μάλιστα ὁ πρεσβύτης Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τῆς ῥινὸς, τῇ δὲ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐπειλημμένος, βοῶν ἀπόλλυσθαι ὑπ' ἀλγηδόνων, ὥς τε καὶ τὸν Ερμωνα, καί περ ἐν κακοῖς ὄντα, δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο, αὐτιμαρτύρεσθαι λέγοντα, μέμνησομέν τοι ὦ Ζηνόθεμι, ὡς οὐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸν πόνον. καὶ ὁ νυμφίος δὲ, ἀκεσαμένου τὸ τραῦμα τοῦ Διονίκου, ἀπήγετο εἰς τὴν οἰκίαν, ταινίαις κατειλημμένος τὴν κεφαλὴν, ὑπὲρ τὸ ζεῦγος

ἀνατεθεὶς, ἐφ' οὗ τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλον, πικρὸς ὁ ἄθλιος τοῦ γάμους ἑορτάσας. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ Διόνικος ἐπεμελεῖτο δὴ τὰ δυνατά, καὶ καθευδήσαντες ἀπήγοντο, ἐμοῦντες οἱ πολλοὶ γ' ταῖς ὁδοῖς. ὁ μέντοι Αλκιδάμας αὐτοῦ ἔμεινεν, οὐ γὰρ ἐδυνήθησαν ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαξ καταβαλὼν ἑαυτὸν ὑπὸ τῆς κλίνης, πλαγίως ἐκάθευδε. τοῦτό σοι τέλος, ὦ καλὲ Φίλων, ἐγένετο τοῦ συμποσίου, ἢ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο εἰπεῖν τὸ, Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων. πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί. καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη, ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα. ἐκεῖνό τε μεμάθηκα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλὲς, ἀπράγμονα ὄντα συνεστιᾶσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις.

Περὶ τῆς Συρίης θεοῦ.

Ἔστιν γ' Συρίη πόλις, οὐ πολλὸν ἀπὸ τοῦ Εὐφρήτεω ποταμοῦ, καλέεται δὲ Ἱρὴ, καὶ ἔστιν ἱρὴ τῆς Ἥρης τῆς Ασσυρίης. δοκέει δέ μοι, τόδε τὸ ὄνομα οὐκ ἅμα τῇ πόλει οἰκεομένῃ ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἄλλο ἦν, μετὰ δέ σφισι, τῶν ἱρῶν μεγάλων γιγνομένων, οὗ τόδε ἡ ἐπωνυμίη ἀπίκετο, περὶ ταύτης ὦν τῆς πόλιος ἔρχομαι ἐρέων, ὁκόσα γ' αὐτῇ ἐστι. ἐρέω δὲ τὸν νόμους, τοῖσι οὗ τὰ ἱρὰ χρέωνται, καὶ πανηγύριας, τὰς ἄγουσι, καὶ θυσίας, τὰς ὕπτε λέουσι. ἐρέω δὲ, ὁκόσα καὶ περὶ τῶν τὸ ἱρὸν εἰσαμένων μυθολογέουσι, καὶ τὸν νηὸν, ὅκως ἐγένετο. γράφω δὲ

Ασσύριος

Ασσυρίου ἐὼν, οὐ τῶν ἀπηγέομαι, τὰ μὲν αὐτοψίῃ μαθὼν, τὰ δὲ πρὸς τῶν ἱρέων ἐλάλεον. ὀνόματα ἐόντα ἐμοῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἱστορέω. Γρῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Αἰγύπτιοι λέγονται θεῶν τε γνῶσιν λαβεῖν, καὶ ἱρὰ ἔλεγόν τε, καὶ τελέας καὶ πανηγύρεας ἀπέδεξαν. πρῶτοι δὲ ὀνόματα ἱρὰ ἔγνωσαν, καὶ λόγους ἱροὺς ἔλεξαν. μετὰ δὲ ὁ πολλὸς χρόνος, ὡς ἀπ' Αἰγυπτίων λόγον Ασσύριοι δὴ θεοὺς ἤκουσαν, καὶ ἱρὰ οὐ νηοὺς ἤγειραν, οὐ τοῖσι καὶ ἀγάλματα ἔθωντο, καὶ ξόανα ἐσήσαντο. τὸ δὲ παλαιὸν, καὶ ὡς ἀπ' Αἰγυπτίοισι ἀξόανοι νηοὶ ἔσαν. καὶ ἔστι ἱρὰ καὶ οὐ Συρίῃ, ὁ Ἥφαιστος τοῖς Αἰγυπτίοισι ἰσοχρονέοντα, τῶν ἐγὼ πλέω ἔπεσα. τὸ γε τοῦ Ηρακλέος, τὸ οὐ Τύρῳ, ὁ τόσος τοῦ Ηρακλέος, τὸν μὲν Ελλησὶ δοκέουσι, ἀλλὰ τὸν ἐγὼ λέγω, πολλὸν ἀρχαιότερος, καὶ Τύριος ἥρως δοκέει. ἔνι δὲ καὶ ἄλλο ἱρὸν οὐ Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδώνιοι ἔχουσι, ὡς μὲν αὐτοὶ λέγουσι, Ασσάρτης δοκέει. Ασσάρτῃ δ' ἐγὼ δοκέω σελήνῃ εἶναι, ὡς δὲ μοί τις τῶν ἱρέων ἀπηγέετο, Εὐρώπης δοκέει τὸ Κάδμου ἀδελφεὸς. ταύτῃ δ' ἔσαν Αγλαύρου τοῦ Βασιλῆος θυγατέρα, ἐπειδή τε ἀφανὴς ἐγένετο, οἱ Φοίνικοι θεὸν ἐτιμήσαντο. καὶ λόγον ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι ἐοῦσαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθεε, καὶ τὸ εἶδος δὲ ταύρου ἀμειψάμενος ἥρπασε, καί μιν δὴ Κρήτῃ φέρων ἀπίκετο. τάδε μὲν καὶ τῶν ἄλλων Φοινίκων ἤκουον. τὸ δὲ νόμισμα, τοῦ Σιδώνιοι χρέονται, τὸν Εὐρώπῃ ἐφεζόμενόν ἔχει τῷ ταύρῳ τοῦ Διός,

Biblioteka Główna U. A. M. w Poznaniu

τὸν δὲ νηὸν οὐκ ὁμολογέουσι Εὐρώπης ἔμμεναι. ἔχουσι δὲ καὶ ἄλλο Φοίνικος ἱρὸν, οὐκ Ασσύριον, ἀλλ' Αἰγύπτιον, τὸ δὲ Ηλιουπόλιος ἐν τῆν Φοινίκην ἀπίκετο. ἐγὼ μὲν μιν οὐκ ὄπωπα, μέγα δὲ καὶ τόδε, καὶ ἀρχαῖόν ἐστι. εἶδον δὲ καὶ ἐν Βύβλῳ μέγα ἱρὸν Αφροδίτης Βυβλίης, ἐν τῷ δὲ τὰ ὄργια ἐν Αδωνιν ὑπὸ τελέουσι, ἐδάκην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὦν τὸ ἔργον τὸ ἐν Αδωνιν, ὑπὸ τοῦ συὸς, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ μνήμην τοῦ πάθεος, τύπτονταί τε ἑκάστου ἔτεος, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ὑπὸ τελέουσι, καί σφισι μεγάλα πένθεα ἀνὰ τῆς χώρην ἵσταται. ἐπεὰν δὲ ἀπτύψωνταί τε, καὶ ἀπκλαύσωνται, πρῶτα μὲν καταγίζουσι τῷ Αδώνιδι, ὅκως ἐόντι νέκυϊ, μετὰ δὲ, τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ, ζώειν τέ μιν μυθολογέουσι, καὶ ἐν τῇ ἠέρα πέμπουσι, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται, ὅκως Αἰγύπτιοι, ἀπθανόντος Απιος. γυναικῶν δὲ, ὁκόσαι οὐκ ἐθέλουσι ξυρέεσθαι, τοιήνδε ζημίην ἐκτελέουσι. ἐν μιῇ ἡμέρῃ ὠθὶ πρήσει τῇ ὥρης ἵστανται, ἡ δὲ ἀγορὴ μούνοισι ξείνοισι πρακέαται, καὶ ὁ μισθὸς, ἐν τῆν Αφροδίτην θυσίη γίγνεται. εἰσὶ δὲ ἔνιοι Βυβλίων, οἱ λέγουσι παρὰ σφίσι τεθάφθαι τὸν Οσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ τὰ πένθεα καὶ τὰ ὄργια, οὐκ ἐν τὸν Αδωνιν, ἀλλ' ἐν τὸν Οσιριν πάντα πρήσσεσθαι. ἐρέω δὲ, ὁκόθεν καὶ τάδε πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴ ἑκάστου ἔτεος δὲ Αἰγύπτου ἐν τῆν Βύβλον ἀπικνέεται, πλώουσα τὸν μεταξὺ πλόον ἑπτὰ ἡμερέων, καί μιν οἱ ἄνεμοι φορέουσι

ρέουσι θείῃ ναυτιλίῃ, τρέπεται δὲ οὐδαμᾷ, ἀλλ' οὐ μούνην τὴν Βύβλον ἀπικνέεται, καὶ ἔστι τὸ σύμπαν, θωῦμα. καὶ οὗτος ἑκάστου ἔτεος γίγνετος, τὸ καὶ ἐμοῦ πρεόντος ἐν Βύβλῳ ἐγένετο, καὶ τῆς κεφαλὴν ἐθηησάμην Βυβλίνην. ἔνι δὲ καὶ ἄλλο θωῦμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ, ποταμὸς ἐκ τοῦ Λιβάνου τοῦ οὔρεος οὐ τὴν ἅλα ἐκδιδοῖ, οὔνομα τῷ ποταμῷ Ἀδώνις ὠνόμασται. ὁ δὲ ποταμὸς ἑκάστου ἔτεος αἱμάσσετος, καὶ τῆς χροιὴν ὀλέσας, ἐσπίπτει οὐ τῆς θάλασσαν, καὶ φοινίσσει τὸ πολλὸν τοῦ πελάγεος, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μυθέονται δὲ, ὅτι ταυτησὶ τῇσι ἡμέρῃσι, ὁ Ἀδώνις ἀνὰ τὸν Λίβανον τιτρώσκεται, καὶ τὸ αἷμα οὐ τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον, ἀλλάσσει τὸν ποταμὸν, καὶ τῷ ῥόῳ τὴν ἐπωνυμίην διδοῖ. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι, ἐμοὶ δέ τις ἀνὴρ Βύβλιος, ἀληθέα δοκέων λέγειν, ἑτέρην ἀπηγέετο τοῦ πάθεος αἰτίην, ἔλεγε δὲ ὧδε. ὁ Ἀδώνις ὁ ποταμὸς, ὦ ξεῖνε, διὰ τοῦ Λιβάνου ἔρχεται, ὁ δὲ Λίβανος κάρτα ξανθόγεώς ἐστι. ἄνεμοι ὦν τρηχέου ἐκείνῃσι τῇ ἡμέρῃσι ἱσταμένοι, τὴν γῆν τῷ ποταμῷ ὠνοφέρουσι, ἐοῦσαν οὐ τὰ μαλίστα μιλτώδεα, ἡ δὲ γῆ μιν αἱμώδεα τίθησι, καὶ τοῦδε τοῦ πάθεος οὐ τὸ αἷμα, τὸ λέγουσι, ἀλλ' ἡ χώρη αἰτίη. ὁ μέν μοι Βύβλιος τοσαῦτα ἀπηγέετο, εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκέει κάρτα θείη καὶ τοῦ ἀνέμου ἡ συντυχίη. ἀνέβην δὲ καὶ οὐ τὸν Λίβανον ἐκ Βύβλου, ὁδὸν ἡμέρης, πυθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖον ἱρὸν

Αφροδίτης ἔμμεναι, τὸ Κινύρης εἴσατο, καὶ εἶδον τὸ ἱρὸν, καὶ ἀρχαῖον ἦν. τάδε μὲν ἐστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ ἀρχαῖα καὶ μεγάλα ἱρά. τοσούτων δὲ ἐόντων, ἐμοὶ δοκέειν, οὐδὲν τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει μεῖζον ἔμμεναι, οὐδὲ νηὸς ἄλλος ἁγιώτερος, οὐδὲ χώρη ἄλλη ἱροτέρη. ἔνι δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυτελέα, καὶ ἀρχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θωύματα, καὶ ξόανα θεοπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμφανέες. ἱδρώει γὰρ δὴ ὧν πρὰ σφίσι τὰ ξόανα, καὶ ἠνέεται, καὶ χρησμηγορέει. καὶ βοὴ δὲ πολλάκις ἐγένετο ἐν τῷ νηῷ, ἡλεισθέντος τοῦ ἱροῦ, καὶ πολλοὶ ἤκουσαν. ναὶ μὴν καὶ ὄλβου πέρι, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα, πρῶτόν ἐστι, πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέεται χρήματα, ἔκ τε Αραβίης, καὶ Φοινίκων καὶ Βαβυλωνίων, καὶ ἄλλα ἐκ Καππαδοκίης. τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι, τὰ δὲ Ασσύριοι. εἶδον δὲ ἐγὼ, καὶ τὰ ἐν τῷ νηῷ λάθρῃ ἀκκέαται, ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ ἄλλα, ὁκόσα ἐς ἄργυρον ἢ ἐς χρυσὸν ἀκκέκριται. ἑορταὶ μὲν γὰρ καὶ πανηγύριες οὐδαμοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώπων τοσαίδε ἀκδεδέχαται. ἱστορέοντι δέ μοι ἐτέων πέρι, ὁκόσα τῷ ἱρῷ ἐστι, καὶ τὴν θεὸν αὐτοὶ, ἥν τινα δοκέουσι, πολλοὶ λόγοι ἐλέγοντο, τῶν οἱ μὲν ἱροὶ, οἱ δὲ ἐμφανέες, οἱ δὲ κάρτα μυθώδεες, καὶ ἄλλοι βάρβαροι, οἱ μὲν τοῖσι Ελλησι ὁμολογέοντες, οὐδὲ ἐγὼ πάντας μὲν ἐρέω, δέκομαι δὲ οὐδαμᾷ. οἱ μὲν ὧν πολλοὶ Δευκαλίωνα τὸν Σκύθεα τὸ ἱρὸν εἴσασθαι λέγουσι, οὗτον Δευκαλίωνα, ὑπὲρ τοῦ τὸ πολλὸν ὕδωρ ἐγένετο. Δευκαλίωνος δὲ πέρι λόγον

γομ γὰρ Ελλησι ἥκουσα, τὴμ Ελλάδα ἐπ' αὐτοῦ λέγεσι. ὁ δὲ μῦθος ὧδε ἔχει. ἦδε ἡ γῆ νῦν, οἱ νῦν ἄνθρωποι, ὁ πρῶτοι ἐγένοντο, ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γῆ νῦν, πάντες ὤλοντο. ὅτοι δὲ γῆς τῆ νῦν εἰσι, τὸ αὖτις ἐκ Δευκαλίωνος δεύτερον ἀπίκοντο. ἐκείνων δὴ τῶν ἀνθρώπων τάδε μυθέονται, ὕβρεις ἀκόρητα ἐόντες, ἀθέμιτα ἔργα ἔπρασσον. ὅτε γὰρ ὅρκια ἐφύλασσον, ὅτε ξείνους ἐδέκοντο, ὅτε ἱκετέων ἀνείλοντο, αὐτῶν σφίσι ἡ μεγάλη συμφορὴ ἀπίκετο. αὐτίκα ἡ γῆ πολλὸν ὕδωρ ἐκδιδοῖ, καὶ ὄμβροι μεγάλοι ἐγένοντο, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέβησαν μείζονες, καὶ ἡ θάλασσα ὑδὶ πολλὸν ἀνέβη, ἐς ὃ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ ἀνθρωποι ὤλοντο. Δευκαλίων δὲ μοῦνος ἀνθρώπων ἐλίπετο ἐς γῆν ἐλθὼν δ' Δευκαλίων, Δευκαλίωνος τε καὶ Δυσεβέος ἕνεκα. ἡ δὲ οἱ σωτηρίη ἦδε ἐγένετο, λάρνακα μεγάλην, τὴν αὐτὸς ἔχε, ἐς ταύτην ἐσβιβάσας γαῖάν τε καὶ γυναῖκας ἑωυτοῦ, ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπίκοντο σύες καὶ ἵπποι, καὶ λεόντων γένεα, καὶ ὄφιες, καὶ ἄλλα, ὁκόσα γῆ νέμονται, πάντα ἐς ζεῦγεα. ὁδὲ πάντα ἐδέκετο, καὶ μιν ὀκ ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφίσι μεγάλη διόθεν φιλίη ἐγένετο, καὶ γὰρ μιῆ λάρνακι πάντες ἐπλέυσαν, ἐς τε τὸ ὕδωρ ἐπεκράτεε. τὰ μὲν Δευκαλίωνος τέως Ελλήνων ἱσορέουσι, τὰ δὲ ἀπ' τότε, λέγεται λόγος ἐνὼ τῶν γὰρ τῆ ἱερῆ πόλει, μεγάλως ἄξιος θωυμάσαι, ὅτι γὰρ τῆ σφετέρη χώρη, χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ κατελέξατο. Δευκα-

λίων δὲ, ἐπεὶ τάδε ἐγένετο, βωμούς τε ἔθετο, καὶ νηὸν ὠδῆ τοῦ χαίσματι Ηρης ἅγιον ἐστήσατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τοῦ νηῷ κάρτα μικρὸν, εἰ μὲν ὧν πάλαι καὶ μέγα ἐὸν, νῦν τοιόνδε ἐγένετο, οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον, μικρόν ἐστι. σῆμα δὲ τοῦ ἱστορίης τόδε πρήσσουσι, δὶς ἑκάστου ἔτεος, ἐκ θαλάσσης ὕδωρ ὀυ τὸν νηὸν ἀπικνέεται, φέρουσι δὲ οὐκ ἱρέου μοῦνον, ἀλλὰ πᾶσα Συρίη καὶ Αραβίη. τὸ πέρηθεν τοῦ Ευφρήτεω, πολλοὶ ἄνθρωποι ὀυ θάλασσαν ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι, τὸ πρῶτα μὲν γὰρ τοῦ νηῷ ἐκχέουσι, μετὰ δὲ ὀυ τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δέκετο τὸ χάσμα μικρὸν ἐὸν, ὕδατος χρῆμα πολλόν. τὰ δὲ ποιέοντες, Δευκαλίωνα γὰρ τοῦ ἱρῶ τόνδε νόμον θέσθαι λέγουσι, συμφορῆς τε καὶ εὐεργεσίης μνῆμα ἔμμεναι. ὁ μὲν ὧν ἀρχαῖος αὐτοῖς λόγος ἀμφὶ τοῦ ἱροῦ τοιόσδε ἐστι. ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τοῦ δὴ πολλὰ ἔργα γὰρ τῇ Ασίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἕδος εἴσασθαι νομίζουσι, οὐκ Ηρῃ δὲ εἴσασθαι, ἀλλὰ μητρὶ ἑωυτῆς, τοῦ Δερκετὼ οὔνομα. Δερκετοῦς δὲ εἶδος γὰρ Φοινίκη ἐθηησάμην, θέημα ξένον. ἡμισέη μὲν, γυνὴ, τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν ὀυ ἄκρους πόδας, ἰχθύος οὐρὴ ἀπετείνεται, ἡ δὲ γὰρ τῇ ἱρῇ πόλει, πᾶσα γυνή ἐστι. πιστεῦ δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι οὐ κάρτα ἐμφανέου. ἰχθύας, χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ οὔκοτε ἰχθύων ψαύουσι. καὶ ὄρνιθας σοῦ μὲν ἄλλους σιτέοντο, περιστερὴν δὲ μούνην οὐ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι ἥδε ἱρή. τὰ δὲ γι-

γνόμε-

γνώμην δοκέει αὐτοῖς ποιέεσθαι Δορκέῃς καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα, τὸ μὲν, ὅτι Δορκετὸ μορφὴν ἰχθύος ἔχει, τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιράμιος τέλος ὀν πάντως ἀπίκετο. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν νηὸν, ὅτι Σεμιράμιος ἔργον ἐστὶ, τάχα που δέομαι, Δορκέτους δὲ τὸν ἱρὸν ἐμμένειν, οὐδαμᾶ πείθομαι. ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίων ἔνιοί εἰσι, οἳ ἰχθύας οὐ σιτέονται, καὶ τάδε οὐ Δορκέῃ χαρίζονται. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος λόγος ἱρὸς, τὸν ἐγὼ σοφοῦ ἀνδρὸς ἤκουσα. ὅτι ἡ μὲν θεὸς, ῥέζειν ὀνὶ, τὸ δὲ ἱρὸν, Ἄτεω ποίημα. Ἄτης δὲ γένος Λυδὸς μὲν ἦν, τῶν τοὺς δὲ ἐδίδαξε. καὶ τὰ φρύγιά καὶ Λυδοὶ καὶ Σαμόθρακοι ἐπιτελέουσι, Ἄτεω ταῦτα ἐμαθον. ὡς γὰρ μιν ἡ Ρέη ἔτεμε, βίου μὲν αὐδρηίου ἀπεπαύσατο, μορφὴν δὲ θηλέης ἠμείψατο, καὶ ἐνθῆτα γυναικηίην ἐνεδύσατο, καὶ ὀν τῶσαν γλῶ φοιτέων, ὄργια τε ἐπετέλεε, καὶ τὰ ἔπαθε, ἀπικνέετο, καὶ Ρέῃ ἤεισε, σφὶ τοῖσι καὶ ὀν Συρίῃ ἀπίκετο, ὡς δὲ οἱ τῶρῃ Εὐφρήτεω αὐθρωποι οὔτε αὐτὸν οὔτε ὄργια ἐδέκηντο, σφὶ δὲ χῶρῳ τὸ ἱρὸν ἐποιήσατο. σημήια δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ ὀν Ρέῃ ἀπικνέεται, λέοντος γάρ μιν φέρουσι, καὶ τύμπανον ἔχει, καὶ ὠδὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορέει, ὁκοίῃ Ρέῃ Λυδοὶ ποιέουσι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλῳ τεῦ, οἵ εἰσι σφὶ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ηρῃ μὲν οὐδαμᾶ, Ρέῃ δὲ τέμνονται, καὶ Ἄτεα μιμέονται. τὰ δὲ μοι

εὐπρεπέα μὲν δοκέει ἔμμεναι, ἀληθέα δὲ οὔ, ἐπεὶ
καὶ τὴν τομῆς ἄλλην αἰτίην ἤκουσα πολλὸν πιστοτέ-
ρην. ἀνδάνει δέ μοι, τὰ λέγουσι τοῦ ἱροῦ πέρι, τοῖσι
Ἕλλησι τὰ πολλὰ ὁμολογέοντες, τὴν μὲν θεὸν, Ἥρην
δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον, Διονύσου τοῦ Σεμέλης ποίη-
μα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυσος εὖ Συρίην ἀπίκετο, κείνην
ὁδὸν, τὴν ἦλθε ἐπ' Αἰθιοπίην. καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ
ἱρῷ Διονύσου ποιητέω σήματα, ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆτες
βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ ἐλεφάντων κέραα, τὰ
Διόνυσος ἐξ Αἰθιόπων ἤνεικε. καὶ φαλλοὶ δὲ ἑστᾶσι ἐν
τοῖσι προπυλαίοισι, δύο κάρτα μεγάλοι, ὧδε τῶν
ἐπίγραμμα τοιόνδε ὑπογέγραπται,

Τούσδε φαλλοὺς Διόνυσος Ἥρῃ μητρυῇ ἀνέθηκα.

Ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τάδε ἀρκέει, ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τί ἐστι
ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλοὺς Ἕλλησι Διονύ-
σῳ ἐγείρουσι, ὧδε τῶν καὶ τοιόνδε τι φέρουσι, ἄνδρας
μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχον-
τας, καλέονται δὲ τάδε νευρόσπαστα. ἔστι δὲ καὶ τό-
δε ἐν τῷ ἱρῷ, ἐν δεξιᾷ τοῦ νηοῦ κάθηται σμικρὸς
ἀνὴρ χαλκεῖος, ἔχων αἰδοῖον μέγα. τοσάδε μιν ἀμ-
φὶ τῶν οἰκιστέων τοῦ ἱροῦ μυθολογέουσι. ἤδη δὲ ἐρέω καὶ
τοῦ νηοῦ πέρι, θέσιός τε, ὅκως ἐγένετο, καὶ ὅς τις μιν
ἐποιήσατο. λέγουσι τὸν νηὸν, τὸν πρὶν ἐόντα, μὴ ἔμ-
μεναι τὸν τὴν ἀρχὴν γεγενημένον, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν
κατενεχθῆναι χρόνῳ ὕστερον, τὸν δὲ νῦν ἐόντα, Στρα-
τονίκης ἔμμεναι ποίημα, γυναικὸς τοῦ Ἀσσυρίων
βασιλῆος. δοκέει δέ μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμ-

μεναι

μέναι, τὰ ὁ πρόγονος ἠρήσατο, τὸν ἤλεγξε τοῦ ἰητροῦ
ὠμηνοίη. ὡς γάρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε, ἀμηχα-
νέων τοῦ κακῷ, αἰσχρῷ δοκέοντι, καθ' ἡσυχίην ἐνό-
σεε. ἔκειτο δὲ ἀλγέων οὐδὲν, καί οἱ ἥτε χροιὴ πάμ-
παν ἐτρέπετο, καὶ τὸ σῶμα δι' ἡμέρης ἐμαραίνετο.
ὁ δὲ ἰητρὸς, ὡς εἶδέ μιν ἐν οὐδὲν ἐμφανὲς ἀῤῥωστέον-
τα, ἔγνω τὴν νοῦσον, ἔρωτα ἔμμεναι. ἔρωτος δὲ ἀ-
φανέος πολλὰ σημήϊα, ὀφθαλμοί τε ἀσθενέου, καὶ
φωνὴ καὶ χροιὴ, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ, ταῦτα ἐποίεε,
χειρὶ μὲν τῇ δεξιῇ ἔχε τοῦ νεηνίσκου τὴν καρδίην,
ἐκάλεε δὲ σοῦ ἀνὰ τὴν οἰκίην πάντας. ὁ δὲ τῶν μὲν
ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν ἠρεμίῃ μεγάλῃ ἦν, ὡς
δὲ ἡ μητρυὴ ἀπίκετο, τήν τε χροιὴν ἠλλάξατο, καὶ
ἱδρώειν ἄρξατο, καὶ τρόμῳ ἔχετο, καὶ ἡ καρδίη ἀνε-
πάλλετο, τὰ δὲ γιγνόμενα, ἐμφανέα τοῦ ἰητρῷ τὴν
ἔρωτα ἐποίεε. καί μιν ὧδε ἰήσατο, καλέσας τοῦ νεη-
νίσκου τὴν πατέρα, κάρτα ὀῤῥωδέοντα. ἥδε ἡ νοῦ-
σος, ἔφη, τὴν ὁ παῖς ὅδε ἀῤῥωστέει, οὐ νοῦσός ἐστι, ἀλ-
λὰ ἀδικίη. ὅδε γάρ τοι ἀλγέει μὲν οὐδὲν, ἔρως δέ
μιν καὶ φρενοβλαβείη ἔχει. ὠμηθυμέει δὲ, τῶν οὐδαμᾷ
τεύξεται, φιλέων γυναῖκα ἐμὴν, τὴν ἐγὼ οὔτι με
τήσομαι. ὁ μὲν ὧν τοιᾷδε σοφίῃ ἐψεύδετο, ὁ δὲ αὐ
τίκα ἐλίσσετο, πρός τε σοφίης καὶ ἰητρικῆς, μή μοι
παῖδα ὀλέσῃς. οὐ γὰρ ἐθέλων ταύτῃ συμφορῇ ἔσχε-
το, ἀλλὰ οἱ ἡ νοῦσος ἀεκουσίη, τοῦ σὺ μηδαμᾷ ζη-
λοτυπέων, πρόνθος ἔγειρε πάσῃ βασιληΐῃ, μὴ δὲ
ἰητρὸς ἐὼν, φόνον προξενέεις ἰητρικῇ. ὁ μὲν, ὧδε ἀ-

γνὼς

γνὼς ἐὼν, ἐδέετο, ὁ δὲ μιν αὖτις ἀμείβετο, αὐόσια
σπεύδεις, γαμον ἐμὸν ἀπαιρεόμενος, ἠδὲ ἰητρὸν
ἄνδρα βιώμενος. σὺ δὲ ἠῶς αὖ αὐτὸς ἔπρηξας, εἴ
τοι σὴν γυναῖκα ἐπόθεε, ἐμεῦ τάδε δεόμενος; ὁ
δὲ πρὸς τάδε ἔλεγε, ὡς οὐδ' αὐτὸς ἄν κοτε γυναι-
κὸς ἐφείσατο, οὐδὲ παιδὶ σωτηρίης ἐφθόνεε, εἰ καί
τοι μητρυῆς ἐπεθύμεε, οὐ γὰρ ὁμοίην συμφορὴν ἔμ-
μεναι, γαμετὴν, ἢ παῖδα ὀλέσαι. ὡς δὲ τάδε ὁ ἰη-
τρὸς ἤκουσε, τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσεαι; καὶ γάρ τοι
σὴν γυναῖκα ποθέει, τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ, πάντα
ἔην ψεύδεα. πείθετο μὲν τουτέοισι, καὶ τοῦ μὴ παι-
δὶ λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιληΐην. αὐτὸς δὲ ἐν
τὴν Βαβυλωνίην χώρην ἀπίκετο, καὶ πόλιν ὑπὲρ τῷ
Εὐφρήτῃ ἐπώνυμον ἑωυτοῦ ἐποιήσατο, ἔνθά οἱ καὶ
ἡ τελευτὴ ἐγένετο. ὧδε μὲν ὁ ἰητρὸς ἔρωτα ἔγνω
τε, καὶ ἰήσατο. ἥδε δὴ ὧν ἡ Στρατονίκη, ἔτι τῷ προ-
τέρῳ ἀνδρὶ συνοικέουσα, ὄναρ τοιόνδε ἐθηήσατο, ὡς
μιν ἡ Ηρη ἐκέλευε ἐγεῖραί οἱ τὸν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει
νηὸν, εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλαὶ οἱ, καὶ κακὰ ἀπείλεε. ἡ
δὲ τὰ μὲν πρῶτα οὐδεμίην ὥρην ἐποιέετο, μετὰ
δὲ, ὥς μιν μεγάλη νοῦσος ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὴν
ὄψιν ἀπηγήσατο, καὶ τὴν Ηρην ἱλάσκετο, καὶ στή-
σειν τὸν νηὸν ὑπεδέξατο. καὶ αὐτίκα ὑγιέα γενο-
μένην ὁ ἀνὴρ ἐν τὴν ἱρὴν πόλιν ἔπεμπε, σὺν δέ οἱ
καὶ χρήματα καὶ στρατιὴν πολλὴν, τοῦ μὲν οἰκοδομέ-
ειν, τοῦ δὲ καὶ ἀσφαλέος εἵνεκα. καλέσας δέ τινα
τῶν ἑωυτοῦ φίλων νεηνίην, κάρτα καλὸν, τοῦ ὀνο-
μα ἦν

μα ἦν Κομβάβος, ἐγώ τοι, ἔφη, ὦ Κομβαβε, ἐσθλὸν ἐόντα, φιλέω τε μαλιστα φίλων ἐμῶν, καὶ πάμπαν ἐπαινέω σοφίης τε, καὶ εὐνοίης τῆς ἐς ἡμέας, τὴν δὴ ἐπεδέξαο. νῦν δέ μοι χρειὼ μεγαλης πίστιος, τῷ σε θέλω γυναικὶ ἐμῇ ἑσπόμενον, ἔργον τέ μοι ὑπὲρ τελέσαι, καὶ ἱρὰ τελέσαι, καὶ στρατιῆς ὑπὲρ κρατέειν, σοὶ δὲ ἀπικομένῳ ἐξ ἡμέων τιμὴ μεγάλη ἔσετε. πρὸς δὲ τάδε ὁ Κομβαβος αὐτίκα λίσσετο, πολλὰ λιπαρέων μή μιν ἐκπέμπειν, μὴ δὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολλὸν ἑωυτοῦ μέζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ ἔργον ἱρόν. τὰ δὲ ὀρρώδεε, μή κοτέ οἱ ζηλοτυπίη χρόνῳ ὑστέρῳ ἐς τῆς Στρατονίκην γένοιτο, τῆς μοῦνος ἀπάξειν ἔμελλε. ὡς δὲ ὀδαμᾷ ἐπείθετο, ὁ δὲ ἱκεσίης δευτέρης ἅπτεται, δοῦναί οἱ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων, μετὰ δὲ, ἀρρεῖλαί μιν τελέσαντά τι, τῶν μαλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ῥηϊδίως, ἐς τὸν ἑωυτοῦ οἶκον ἀπικνέεται, καὶ πεσὼν χαμάζε, τοιάδε ὠδύρετο. ὦ δείλαιος, τί μοι ταύτης τῆς πίστιος; τί δέ μοι ὁδοῦ, τῆς τέλος ἤδη δέρκομαι. νέος μὲν ἐγὼ, καὶ γυναικὶ καλῇ ἔψομαι; τὸ δέ μοι μεγαλη συμφορὴ ἔσσεται, εἰ μὴ ἔγωγε πᾶσαν αἰτίην κακοῦ ἀποθήσομαι. τῷ με χρὴν μέγα ἔργον ἀποτελέσαι, τό μοι πάντα φόβον ἰήσεται. τάδε εἰπὼν, ἀτελέα ἑωυτὸν ἐποίεε, καὶ ταμὼν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήϊον μικρὸν κατέθετο, σμύρνῃ τε ἅμα καὶ μέλιτι, καὶ ἄλλοισι θυώμασι, καὶ ἔπειτα σφρηγίδι, τὴν ἐφόρεε, σημηνάμενος, τὸ τρωῦμα ἰῆτο. μετὰ δὲ, ὥς μιν ὁδοι-

πορεύειν ἐδόκει, ἀπιόμενον δὲ τὸν Βασιλῆα, πολλῶν παρεόντων, δίδυ τε ἅμα τὸ ἀγγεῖον, καὶ λέγει ὧδε. ὦ δέσποτα, τὸ δέ μοι μέγα κειμήλιον ἐν τοῖσι οἰκίοισι ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ κάρτα ἐπόθεον, νῦν δέ, ἐπεὶ μεγάλων ὁδὸν ἔρχομαι, παρὰ σοὶ τόδε θήσομαι. σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν, τόδε γάρ μοι χρυσοῦ βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς αὐτάξιον, σῦτ' αὖ δὲ ἀπίκωμαι, σῶον αὖτις ἀρίσομαι. ὁ δὲ δεξάμενος ἑτέρῃ σφρηγῖδι ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίῃσι φρουρέειν ἐνετέλλατο. Κομβάβος μὲν ὧν, τὸ ἀρχὴ τόδε ἀσφαλέα ὁδὸν ἦννε, ἀπιόμενοι δὲ δι' Ἰρλὼ πόλιν, ἀσδλῆ τὸ νηὸν οἰκοδόμεον. καί σφι τεία ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξεγένετο, ἐν τοῖσι ἀπέβαινε, τά πρὸ ὁ Κομβάβος ὀρρώδεε. ἦ Στρατονίκη γὰρ χρόνον ὧδε πολλὸν σωόντα μὲν ποθέειν ἀρχέτο, μετὰ δέ οἱ καὶ κάρτα ἐπεμήνατο. ἔλεγόσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, τῷ Ηρλῳ τοτέῳ αὐτίλῳ ἐθέλοσαν γαμβρὸν ἔσεσθαι, Κομβάβον ἐόλον μὲν ἐόντα λαθέειν μεδαμᾶς, Στρατονίκῃ δὲ πίσεσθαι, ὅτι ὁ ἐκκδίως τὸν νηὸν ἐτοίχετο. ἦ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεε, καὶ τῷ νόσον ἐκρυπτε, ὡς δέ οἱ ὁ καιρὸν μέζον ἠσυχίης ἐγγύετο, ὅτ' ἐμφανὲς ἐτρύχετο, μαλακίσκε τε δι' ἡμερης, καὶ Κομβάβον αὐτεκαλέετο, καί οἱ τὰ αὐτὰ Κομβάβος ἔλεγε. τέλος δὲ, ἀμηχανέοντα τῇ συμφορῇ, σπερχθέα ἐκέσιλα ἐδίζετο. ἄλλως μὲν ὧν ὁ ἔρωτα ὁμολογέειν ἐφυλάσσετο, αὐτὴ δὲ ὧδε χειρέειν ἠθέλησε, ὧν νοέει ὧν διαδέξαι, οἴνῳ ἑωυτὴν μεθύσασα, ὅτε λόγος οἱ ἐλθεῖν.

ἐλθεῖν. ἅμα δὲ οἴνῳ ἐστόντι παῤῥησίην τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ ἀκροτυχίη ὁ κάρτα αἰσχρὴ, ἀλλὰ τῶν προσομένων ἕκαστα ὀλυγοϊίλων ἀναχωρέει. ὡς δὲ οἱ ἐδόκεε, ταῦτα ἐποίεε. καὶ ἐπεὶ ἐκ δείπνου ἐγίνοντο, ἀπεκνεομένην ὀλυτὰ οἰκήϊα, τοῖσι Κομβάβου αὐλίζεσθαι, λίαν ἐτέτε, καὶ γύναιον ἄπορον, τὸν ἐρωτα ὡμολόγεε. ὁ δὲ τόν τε λόγον ἀπλωΐεως ἀπεδέκετο. τὸ ἔργον αὐαίνετο, καὶ οἱ τῷ μέθῳ φίνεκάλεε. ἀπειλήσης δὲ μέγα τι καὶοὐ ἑωυτῷ ἐργάσεσθαι, δείσας, ταῦτα οἱ λόγον ἐδέφινε, καὶ πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ πάθην ἀπηγήσατο, καὶ τὸ ἔργον ὀλυ ἐμφανὲς ἔνεικε. ἰσθῆσαι δὲ ἡ Στρατονίκη, τὰ ὅποτε ἔλπετο, μανίης μὲν ὕστω ἐκείνης ἔσχετο, ἔρωτος δὲ ὀδαμᾶ ἐλήθετο, ἀλλὰ ταῦτα οἱ σωιεῖσα, ταύτῃ παραμυθίῃ ἐποιεῖτο ἔρωτος ἀπρήκτοιο. ἔστι ὃ ἔρως ὅτος ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, καὶ ἐπὶ νεῶ γίνεται, γυναῖκας ἀλλων ἐμβυμέσας, καὶ γυναιξὶ ἀλλοι ἐμμαίνονται, ζηλοτυπέει δὲ ὀδεὶς, ἀλλὰ σφισι τὸ χρῆμα κάρτα ἱρὸν νομίζεται. τάδε ἐν τῇ ἱρῇ πόλει ἀμφὶ τῇ Στρατονίκῃ ὀδαμᾶ ἐν βασιλῆα λέλυθε, ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεόμενοι κατηγόρεον, καὶ τὰ γιγνόμενα ἀπηγέοντο. ὧδε τοῖσι πολιήτῃσι, ὀξ ἀτε λέοντος τοῦ ἔργα Κομβάβου μετεκάλεε. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον ὅτι ἀληθέα, τῇ Στρατονίκῃ, ἐπειδὴ ἀπέτυχε, τὸν ἐδέετο, αὐτῇ γράψασαν ὀλυ ἐν αὐθρα, τοῦ Κομβάβου κατηγορεῖν, πείθειν οἱ ἐωυτὴν ἀλέσασαν. ὁ δὲ Ελλησπόντιος πείθει λέγουσι,

Φαίδρης τῆς Κνωσσίης, ταυτὶ καὶ Ασσύριοι οὐ Στρα
τονίκην μυθολογέουσι. ἐγὼ μὲν ὦν οὐδὲ Σθενεβοίην
πείθομαι, οὐδὲ Φαίδρην τοιαῦδε ὑπατελέσαι, εἰ τὸν
Ιππόλυτον ἀτρεκέως ἐπόθεε Φαίδρη. ἀλλὰ τὰ μὲν
ἐχέτω, ὅκως τῷ ἐγένετο, ὡς δὲ ἡ ἀγγελίη οὐ τὴν ἱρὴν
πόλιν ἀπίκετο, ἔγνω τε ὁ Κομβάβος τὴν αἰτίην,
θαρσέων τε ἤϊε, ὅτι οἱ ἡ ἀπολογίη οἴκοι ἐλίπετο. καί
μιν ἐλθόντα ὁ Βασιλεὺς αὐτίκα μὲν ἔδησέ τε, καὶ
ἐν φρουρᾷ ἔχε, μετὰ δὲ, παρεόντων οἱ τῶν φίλων, τοὶ
καὶ τότε πεμπομένῳ τῷ Κομβάβῳ παρεγένοντο,
παραγαγὼν οὐ μέσον, κατηγορέειν ἄρχετο. καί οἱ
μοιχίην τε καὶ ἀκολασίην προὔφερε, κάρτα δὲ δει
νοπαθέων, πίστιν τε τῷ φιλίην ἀνεκαλέετο, λέγων
τρισσὰ Κομβάβον ἀδικέειν, μοιχόν τε ἐόντα, καὶ οὐ
πίστιν ὑβρίσαντα, καὶ οὐ θεὸν ἀσεβέοντα, τῆς ἐν τῷ
ἔργῳ τοιαῦδε ἔπρηξε. πολλοὶ δὲ παρεστεῶτες ἠλέγ-
χον, ὅτι ἀναφανδὸν σφέας ἀλλήλοισι συνεόντας
εἶδον. πᾶσι δὲ τέλος ἐδόκεε, αὐτίκα θνήσκειν Κομ
βάβον, θανάτου ἄξια εἰργασμένον. ὁ δὲ τέως μὲν ἐσή
κεε, λέγων οὐδὲν, ἐπεὶ δὲ ἤδη οὐ τὸν φόνον ἤγετο,
φθέγξατό τε, καὶ τὸ μειμήλιον ἤτεε λέγων, ὡς ἀναι
ρέει μιν οὐχ ὕβριος, οὐδὲ γάμων εἵνεκα, ἀλλὰ ἐκείνων
ὑπαθυμέων, τά οἱ ἀπιὼν παρεθήκατο. πρὸς τάδε ὁ
Βασιλεὺς καλέσας τὸν ταμίην, ἐκέλευε ἐνεῖκαι,
τά οἱ φρουρέειν ἔδωκε. ὡς δὲ ἔνεικε, λύσας τῆς σφρη
γῖδα ὁ Κομβάβος, τά τε ἐνεόντα ἐπέδειξε, καὶ
ἑωυτὸν, ὁποῖα ἐπεπόνθεε, ἔλεξέ τε, ὦ Βασιλεῦ, τά
δέ τοι

δέ τοι ἐγὼ ὀρρωδέω, δῦ τέ με ταύτῃσι ὁδοῖσι ἔπεμ-
πον, ἄεκων ἦα. καὶ ἐπεί με ἀναγκαίη μεγάλη ἐκ
τέο κατέλαβε, τοιάδε ἐπετέλεσα, ἐδάλαι μὲν ὧν δε-
σπότας, ἐμοὶ δὲ ὀκ ὀλυτιχέας, τοιοῖς δὲ μή τοι ἐών,
ἀνδρὸς ἐπ' ἀδηίμῃ ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τάδε
θαμβώσας, πορφύρεε τὰ μὴν, καὶ σκηρύων ἅμα
ἔλεγε, ὦ Κομβαβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσω; τί δὲ
σεωυτὸν οὕτω ἀεικέλιον ἔργον μοιῶν ἀνδρῶν
ἔπρηξας; τὰ δ' πάμπαν ἐπαινέω, ὦ σχέτλιε, ὃς τοιά
δὲ ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθεῖν, μήτε ἐμὲ ἰδέσθαι
ὤφελε, ὁ γάρ μοι ταύτης ἀπλογίης ἔδεε. ἀλλ' ἐπεὶ
σκαίμων τοιῶδε ἤθελε, πρῶτα μὲν σοι τίσις ὀξ ἡ-
μέων ἔσεται, αὐτέων συνοφαντέων ὁ θάνατος.
μετὰ δὲ μεγάλη σκορὴ ἀπίξεται, χρυσός τε πολ-
λὸς, καὶ ἀργύρου ἄπλετος, καὶ ἐσθῆτες Ασσύριαι,
καὶ ἵπποι Βασιλήϊοι. ἀπίξεαι δὲ καὶ ἡμέας αὖθι
ἐσαγγελέων, ὀδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, ὁ
δ' ἦν γυναικὶ ἅμα ξυνάζωμαι. τάδε εἰπέ τε ἅμα,
καὶ ἐποίεε, καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ὀν φόνον ἤγοντο. ὑφ'
δὲ τὰ σκῶρα ἐδέδυτο, καὶ ἡ Φιλὶν μέζων ἐγεγόνει.
ἐδόκεε δὲ ὀδοὺς ἔτι Ασσυρίων, Κομβάβῳ σοφίῃ
καὶ ὀυδαιμονίῃ ἑκέλου. μετὰ δὲ, αὐτησάμε-
νος ἐκτελέσαι τὰ λείποντα ὑφ' νηῶ, ἀτελέα γάρ
μιν ἀπολέλοιπε, αὖτις ἐπέμπετο, καὶ τόν τε νηὸν
ξυνετέλεσε, καὶ τὸ λοιπὸν αὐτοῦ ἔμεινε, ἐδόκεε δὲ
οἱ ὁ Βασιλεὺς ἀρετῆς τε καὶ ὀυργεσίης ἕνεκα, φ'
ὑφ' ἱρῷ ἑσαναι χαλκεον, καὶ ἐσηκόν τε τιμιὸν φ'

τοῦ ἱρῷ Κομβάβος χάλκεος, Ερμοκλέους τοῦ Ροδίου
ποίημα, μορφὴν μὲν ὁκοίη γυνὴ, ἐσθῆτα δὲ ἀν-
δρηΐην ἔχει. λέγεται δὲ τῶν φίλων οὐδὲ μάλιστα οἱ
εὐνοέοντας, εὖ πραμυθίην τοῦ πάθεος, κοινωνίην
ἑλέσθαι τῆς συμφορῆς, ἔτεμον γὰρ ἑωυτοῦ, καὶ δίαι-
ταν τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ διαιτέοντο. ἄλλοι δὲ ἱστορο-
γέουσι ὠδὶ τοῦ πρήγματι, λέγοντες, ὡς ἡ Ηρη φι-
λέουσα Κομβάβον, πολλοῖσι τῆς τομὴν ὠδὶ νόον ἔβαλ-
λε, ὅκως μὴ μοῦνος ὠδὶ τῇ ἀνανδρηΐῃ λυπέοιτο. τὸ
δὲ ἔθος οὗτος, ἐπειδὴ ἅπαξ ἐγένετο, ἔτι νῦν μένει.
καὶ πολλοὶ ἑκάστου ἔτεος γὰρ τοῦ ἱρῷ τάμνονται, καὶ
θηλύνονται, εἴτε Κομβάβον παραμυθεόμενοι, εἴτε
καὶ Ηρη χαριζεόμενοι. τάμνοντες δ' ὦν, ἐσθῆτα δὲ οἵ-
δε οὐκ ἔτι ἀνδρηΐην ἔχουσι, ἀλλὰ καὶ εἵματά τε γυ-
ναικήϊα φορέουσι, καὶ ἔργα γυναικῶν ἀπελέουσι.
ὡς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀνακέαται καὶ τουτέων οὐ Κομ-
βάβον ἡ αἰτίη, συνεγνείχθη γὰρ οἱ καὶ τάδε. ξείνη γυνὴ
οὐ πανήγυριν ἀπικομένη, ἰδοῦσα καλόν τε ὄντα, καὶ
ἐσθῆτα ἔτι ἀνδρηΐην ἔχοντα, ἔρωτι μεγάλῳ ἔσχετο,
μετὰ δὲ μαθοῦσα ἀτελέα ἐόντα, ἑωυτὴν διειργάσα-
το. ὠδὶ τοῖσι Κομβάβος ἀθυμέων, ὅτι οἱ ἀτυχέως τὰ
ἐς Αφροδίτην ἔχει, ἐσθῆτα γυναικηΐην ἐνεδύσατο,
ὅκως μηκέτι ἑτέρη γυνὴ ἴσα δεσπατέοιτο, ἥδε αἰ-
τίη Γαλλοισι στολῆς θηλείης. Κομβάβου μέν μοι περὶ
τοσάδε εἰρήσθω. Γαλλων δὲ αὖτις ἐγὼ λόγῳ ὑστέρῳ
μεμνήσομαι. τομῆς τε αὐτέων, ὅκως τάμνοντες, καὶ
ταφῆς, ὁκοίην θάπτονται, καὶ ὅτευ εἵνεκα ἐς τὸ ἱρὸν
οὐκ

ὃκ ἐσέρχονται. πρότερον δέ μοι θυμὸς, εἰπεῖν θεσπίς τε ὠρέει τοῦ νηοῦ, καὶ μεγαθεῖ, καὶ δίκτα ἐρέω. ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὡς ἔφη τὸ ἱρὸν ἵδρυται, λόφῳ ὄρεϊ, λειατοῦ δὲ ἔχει μέσον μάλιστα τῆς πόλιος, καὶ οἱ τείχεα δυὰ πολυκέατοι. τῶν δὲ τειχέων τὸ μὲν ἀρχαῖον, τὸ δὲ ὁ πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ προπύλαια τοῦ ἱροῦ ὃν ἄνεμον βορέην ἀρκέκευθε, μεγαθεῖ, ὅσον τε ἑκατὸν ὀργυιέων. ἐν τούτοισι τοῖσι προπυλαίοισι καὶ οἱ φαλλοὶ ἑστᾶσι, τῶν Διόνυσος ἐστήσατο, ἡλικίην καὶ οἵδε τεσσερσίων ὀργυιέων. ὃν τουτέων μὲν ἕνα φαλλὸν αἴρει ἑκάστου ἔτεος δὶς ἀνέρχεται, οἰκέει τε ἐν ἄκρῃ τῷ φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ ἡμερέων. αἰτίην δέ οἱ τῆς ἀνόδου ἥδε λέγεται, οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι, ὅτι ὑφοῦ τοῖσι θεοῖσι ὁμιλέει, καὶ ἀγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτέει, οἱ δὲ τῶν ὀλυκλεέων ἀγχόθεν ἐπαίουσι. ἄλλοισι δὲ δοκέει καὶ τάδε Δουναλίων εἵνεκα ποιέεσθαι, ἐκείνης ξυμφορῆς μνήματα, ὁκότε οἱ ἄνθρωποι ὃν τὰ ὄρεα, καὶ ὃν τὰ πολιμήκεα τῶν ἀρχαίων ἤεισαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρρωδέοντες. ἐμοὶ μὲν ὧν καὶ τάδε ἀπίθανα, δοκέω γε μὲν Διονύσῳ σφέας καὶ τάδε ποιέειν. συμβάλλομαι δὲ τοῖσι φαλλοὺς, ὅσοι Διονύσῳ ἐγείρουσι, καὶ τοῖσι φαλλοῖσι καὶ ἀνδρας ξυλίνους καθίζουσι, ὅτου μὲν εἵνεκα, ἐγὼ οὐκ ἐρέω. δοκέει δέ μοι καὶ ὅδε ὃν ἐκείνου μίμησιν τοῦ ξυλίνου ἀνδρὸς ἀνέρχεσθαι, ἡ δέ οἱ ἄνοδος τοιήδε. σειρῇ μακρῇ ἑωυτόν τε ἅμα καὶ τὸν φαλλὸν περιβάλλει, μετὰ δὲ ὑπερβαίνει, ξύλῳ περόφυῶν

φαλλῶ, ὁκόσον ὃν χώρῳ ἄκρα πόλις, ἀνιὼν δὲ ἅμα ἀναβάλλει τὴν στερνὴν ἀμφοτέρωθεν, ὅκως τὴν ἀναπνοὴν ἔχῃ. εἰσὶ δέ τινες τόδε μὲν ὀπωπότες, ὅπωπα δὲ φοινικοβατέοντας, ἢ γὰρ Ἀραβίη ἢ γὰρ Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθί κου, οἶδα, τὸ λέγω. ἐπεὰν δὲ ὃν τέλος ἵκηται φλοιὸς, στερνὴν ἐπέρχῃ ἀφείς, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει, τῇ οἱ θυμὸς, ξύλα καὶ εἶμα τὰ σκύεα ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ σωμάτων, ὁκοῖα καλαμὴν, ἰζαίνει, μίμνει τὸν χρόνον, τὸν ἵππον, ἡμιόνων. πολλοὶ δὲ ἀπικνέονται. χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ χαλκὸν νομίζουσι, εἶτ' ἀφῆντες ἐκεῖνα πρόσω λείμμνα, ἀπᾶσι λέγοντες τὰ ὀνόματα, ἕνας. παρεσκεὰς δὲ ἄλλος, αὖτα ἀγγέλλει, ὁ δὲ δεξάμενος τὸν νομα, ὀλυχωλὴν ὃν ἕκαστον ποιέεται. ἅμα δὲ ὀλυχόμενος ἱροτέῃ ποίημα χάλκεον, τὸ ἀείδει μέγα κήτεϊ, λιπόμενον, εὕδει δὲ ὀλαμᾷ, ἢν γὰρ μὴ ὕπνος ἔλῃ ποτὲ, σπορπὸς αὐτὸν ἀνεγείρει τε, καὶ ἀεικέα ἐργάζεται, λαὶ οἱ ἥδε ἡ ζημίη τοῦ ὕπνου ὠνίκεται. τὰ μὲν ὧν ὃν τὸν σπορπὸν μυθέονται, ἱρά τε καὶ θεοπρεπέα, εἰ δὲ ἀτρεκέα ὀδὶ, ὐκ ἔχω ἐρέειν. δοκέει δέ μοι, μέγα ὃν ἀγρυπνίῃ συμβάλλεται καὶ τῆς πτώσιος ἡ ὀρρωδίη. φαλλοβατέων μὲν δὴ τοσαῦτα ἀρκέει. ὁ δὲ νηὸς ὁρέει μὲν ὃν πέλαγος αὐτόν τε, εἰσὶ δὲ καὶ ἐργασίῃ ὀδὶ, ὁκοίης νηὸς φοινίκη ποιέεται. ἔδρη μὲν ἀπὸ πρύμνης ἐκ τῆς, μεγάθεος ὀργυιέων εἰνοσίν, ὡδὶ φλοιὸς ἐπικέαται, αὖθις ὃν αὐτὸν λίθος ποιπτὸς, ὁ κάρτα μακρὴ. ἀνελ-

θόντι

θόντι δὲ θῶυμα μὲν καὶ ὁ πρόνηος μέγα παρέχε-
ται, θύρησί τε ἤσκηται χρυσέοισι. ἔνδοθε δὲ ὁ νηὸς
χρυσοῦ τε πολλοῦ ἀπλάμπεται, καὶ ἡ ὀροφὴ πᾶσα
χρυσέη, ἀπόζει δὲ αὐτοῦ ὀδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίη λέγε-
ται τῆς χώρης τῆς Αραβίης, καί σοι τηλόθεν ἀνιόν-
τι προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθὴν, καὶ ἦν αὖτις
ἀπίῃς, οὐδαμᾷ λείπεται, ἀλλὰ σοῦ τά τε εἵματα
ἐν πολλὸν ἔχει τὴν πνοιὴν, καὶ σὺ ἐν πάμπαν αὐ-
τῆς μνήσεαι. ἔνδοθεν δὲ ὁ νηὸς οὐκ ἁπλόος ἐστὶ, ἀλλὰ
ἐν αὐτῷ θάλαμος ἄλλος πεποίηται, ἄνοδος ἐς
ἐν αὐτῷ ὀλίγη, θύρησι δὲ οὐκ ἤσκηται, ἀλλ' ἐν αὐ-
τίον ἅπας ἀναπέπταται. ἐν μὲν ὧν τῶν μέγαν νηὸν
πάντες εἰσέρχονται, ἐν δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱρέες
μοῦνον, οὐ μέν τοι πάντες ἱρέες, ἀλλὰ τοὶ μάλιστα
ἀγχίθεοι τέ εἰσι, καὶ τοῖσι πᾶσα ἐν τῷ ἱρὸν μέλεται
θεραπείη. ἐν δὲ τῷδε εἵαται τὰ ἕδεα, ἥ τε Ηρη, καὶ
τὸν αὐτοὶ, Δία ἐόντα, ἑτέρῳ οὐνόματι κληΐζουσι,
ἄμφω δὲ χρύσεοι τέ εἰσι, καὶ ἄμφω ἕζονται. ἀλλὰ
τὴν μὲν Ηρην λέοντες φορέουσι, ὁ δὲ ταύροισι ἐ-
φέζεται. καὶ δῆτα τὸ μὲν τοῦ Διὸς ἄγαλμα ἐν
Δία πάντα ὁρῇ, καὶ κεφαλὴν καὶ ὄμματα καὶ ἕ-
δρην, καί μιν οὐδὲ ἐθέλων ἄλλως εἰκάσεις. ἡ δὲ
Ηρη σκοπέοντί τοι πολυειδέα μορφὴν ἐκφανέει,
καὶ τὰ μὲν ξύμπαντα, ἀτρεκέει λόγῳ Ηρη ἐστί.
ἔχει δέ τι καὶ Αθηναίης καὶ Αφροδίτης, καὶ Σε-
λήναίης καὶ Ρέης, καὶ Αρτέμιδος καὶ Νεμέσιος, καὶ
Μοιρέων. χειρὶ δὲ, τῇ μὲν ἑτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἑτέρῃ

δὲ ἄτρακτον, καὶ ὠδῖ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνας τε φορέει
καὶ πῦργον καὶ κεστὸν, τοῦ μούνου τὴν Ουρανίην κοσ
μέουσι. ἔκτοσθε δὲ οἱ χρυσός τε ἄλλος περικέατο, καὶ
λίθοι κάρτα πολυτελέες, τῶν οἱ μὲν λευκοὶ, οἱ δὲ
ὑδατώδεες, πολλοὶ δὲ πυῤῥώδεες. ἔτι δὲ ὄνυχες
οἱ Σαρδῶοι πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι καὶ σμάραγδοι,
τὰ φέρουσι Αἰγύπτιοι καὶ Ινδοὶ, καὶ Αἰθίοπες καὶ
Μῆδοι, καὶ Αρμένιοι καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέζο
νος λόγου ἄξιον, οὗτο ἀπηγήσομαι. λίθον ὠδῖ τῇ κε-
φαλῇ φορέει, λυχνὶς καλέεται, οὔνομα δὲ οἱ τοῦ ἔργου
ἡ συντυχίη. ἀκὴ τούτου γὰρ νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀκ-
λάμπετο, ὑπὸ δὲ οἱ καὶ ὁ νηὸς ἅπας, οἷον ὑπὸ λύ-
χνοισι φαείνεται, γὰρ ἡμέρῃ δὲ, τὸ μὲν φέγγος ἀσθε-
νέει, ἰδέην δὲ ἔχει κάρτα πυρώδεα. καὶ ἄλλο θωυ-
μαστόν ἐστι γὰρ τοῦ ξοάνῳ, ἢν ἑστεὼς αὐτίος ἐσορέῃς,
ἐς σὲ ὁρῇ, καὶ μεταβαίνοντι τὸ βλέμμα ἀκολουθέει,
καὶ ἢν ἄλλος ἑτέρωθεν ἱστορέῃ, ἴσα καὶ ἐς ἐκεῖνον ἐκ-
τελέει. γὰρ μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων ἕστηκε ξόανον ἄλλο
χρύσεον, οὐδαμᾷ τοῖσι ἄλλοισι ξοάνοισι εἴκελον, τὸ δὲ
μορφὴν ἰδίην οὐκ ἔχει, φορέει δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἴ-
δεα. καλέεται δὲ σημήϊον καὶ ὑπ' αὐτῶν Ασσυρίων,
οὐδέ τι οὔνομα ἴδιον αὐτῷ ἔθεντο, ἀλλ' οὐδὲ γενέσιος
αὐτοῦ πέρι καὶ εἴδεος λέγουσι. καί μιν οἱ μὲν ἐς
Διόνυσον, ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα, οἱ δὲ ἐς Σεμίρα
μιν ἄγουσι. καὶ γὰρ δὴ ὦν ὠδῖ τῇ κορυφῇ αὐτοῦ πε-
ριστερὴ χρυσέη ἐφέστηκε, τούνεκα δὴ μυθέονται, Σε-
μιραμέος ἔμμεναι τόδε σημήϊον, ἀκρδημέει δὲ δὶς

ἑκάστου

ἐκάστοτε ὃν θάλασσαν, ὃν κομιδῇ τὸ εἶπον, ὕδατος. γῆν αὖτις δὲ τὴν νῆσον, ἐσιόντων γὰρ ἀριστερῇ λίθατα πρῶτα μὲν θρόνος ἡλίου, αὐτὸς δὲ ἕδρης ὢν ἑνί. μόνος γὰρ ἡλίου καὶ σελήνης ξόανα ὁ δημιουργὸς, ὅτου δὲ εἵνεκα ὧδε νομίζουσι, ἐγὼ καὶ τόδε ἔμαθον. λέγουσι τοῖσι μὲν ἄλλοισι θεοῖσι, ὅσον ἔμμεναι, ξόανα ποιέεσθαι, ὁ γὰρ σφέων ἐμφανέα παύτεσι τὰ εἴδεα, ἡλίου δὲ καὶ σελήνης, πάμπαν γὰρ ἀρτέου, καὶ σφέας ὡυτοῦ ὁρέοντας. τοίνυν ὧν αἰτίην ξοανουργίης τοῖσι γε τῷ ἄρει φαινομένοισι; μετὰ δὲ τὸν θρόνον τοῦτον λίθατα ξόανον Ἀπόλλωνος, ὃν οἷον ἐώθεε ποιέεσθαι. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ὡυτοὶ Ἀπόλλωνα νέον τε ἤγλωται, καὶ πρωθήβεω ποιέουσι, μοῦνοι δὲ τοι Ἀπόλλωνος γηραιήτεω ξόανον λειχνύουσι. καὶ τάδε ποιέοντες, ἐωυτοῦ μὲν ἐπαινέουσι, Ἑλλήνων δὲ κατηγορέουσι, καὶ ἄλλων, ὁκόσοι Ἀπόλλωνα ὡυτὸν θέμενοι ἱλάσκονται. αἰτίη δὲ δοκέει αὐτέοισι, ἀσοφίη μεγάλη ἐμμένναι, ἀτελέα ποιέεσθαι τοῖσι θεοῖσι τὰ εἴδεα, τὸ δὲ νέον, ἀτελὲς ἔτι νομίζουσι. γῆν δὲ καὶ ἄλλο τοῦτο σφετέρῳ Ἀπόλλωνι διαναυτέουσι, μοῦνοι Ἀπόλλωνα εἶμασι ὁσμέεσθαι. ἔργων δὲ αὐτοῦ περὶ πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν, ἐρέω δὲ, τὸ μάλιστα θωυμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ τοῦ μαντηίου ὧδε μνήσομαι. μαντήια πολλὰ μὲν παρ' Ἕλλησι, πολλὰ δὲ ἐν παρ' Αἰγυπτίοισι, τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν τῇδε Ἀσίῃ πολλῷ ὄντα. ἀλλὰ τὰ μὲν ὅτι ἱρέων αὖδα ὅτι προφητέων φθέγγονται, ὅδε δὲ αὐτὸς τε λινέεται,

ἐς τὴν μαντηΐην ἐν τέλος αὐτουργέει. τρόπος δὲ αὐτῇ τοιόσδε, εὖτ' ἂν ἐθέλῃσι χρησμηγορέειν, ἐν τῇ ἕδρῃ πρῶτα κινέεται, οἱ δέ μιν ἱρέες αὐτίκα ἀείρουσι, ἢν δὲ μὴ ἀείρωσι, ὁ δὲ ἱδρώει, καὶ ἐν μέσον ἔτι κινέεται. εὖτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντῃ περιδινέων, καὶ ἐν ἄλλον ἐξ ἑτέρου μετὰ πηδέων. τέλος, ὁ ἀρχιερεὺς αὐτιάσας, ἐπερέεταί μιν περὶ ἁπάντων πρηγμάτων, ὁ δὲ, ἤν τι μὴ θέλῃ ποιέεσθαι, ὀπίσω ἀναχωρέει, ἢν δέ τι ἀπαινέῃ, ἄγει ἐν τὸ πρόσω ἐσὺ προσφέροντας, ὅκως περ ἡνιοχέων. οὕτω μὲν συναγείρουσι τὰ θέσφατα, καὶ οὔτε ἱρὸν πρῆγμα οὐδὲν, οὔτε ἴδιον τούτου ἄνευ ποιέουσι. λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτεος περὶ, καὶ τῶν ὡρέων αὐτοῦ πασέων, καὶ ὁκότε οὐκ ἔσονται. λέγει δὲ καὶ τοῦ σημηΐου περὶ, κότε χρή μιν ἀπαλημέειν, τὴν εἶπον ἀπαλημίην. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρέοντος ἔπρηξε. οἱ μέν μιν ἱρέες ἀείροντες ἔφερον, ὁ δὲ ἐσὺ μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλιπε, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ἠέρι μοῦνος ἐφορέετο. μετὰ δὲ τὸν Απόλλωνα ξόανόν ἐστι Ατλαντος, μετὰ δὲ, Ερμέω καὶ Εἰλειθύης. τὰ μὲν ὦν ἐν τὸς τοῦ νηοῦ ὧδε κεκοσμέαται, ἔξω δὲ βωμός τε κέαται μέγας, χάλκεος. ἐν δὲ καὶ ἄλλα ξόανα μυρία, χάλκεα, βασιλέων τε καὶ ἱρέων, καταλέξω δὲ, τῶν μάλιστα ἄξιον μνήσασθαι. ἐν ἀριστερῇ τοῦ νεὼ, Σεμιραμιος ξόανον ἕστηκε, ἐν δεξιῇ τὸν νηὸν ὑπὸ δεικνυούσης. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίην τοιήνδε, ἀνθρώποισι, ὁκόσοι Συρίην οἰκέουσι, νόμον ἐποιέετο, ἑωυτὴν

τὴν μὲν, ὅκως θεὸν ἱλάσκεσθαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτῆς Ηρης ἀλογέειν, καὶ ὧδε ἐποίεον. μετὰ δὲ, ὡς οἱ θεόθεν ἀρίκοντο νοῦσοί τε καὶ συμφορὴ, καὶ ἄλγεα, μανίης μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ θνητὴν ἑωυτὴν ὁμολόγεε, καὶ τοῖσι ὑπηκόοισι αὖ τις ἐκέλευε ἐν Ηρῃ τρέπεσθαι. τούνεκα δὴ ἔτι τοιήδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπικνεομένοισι τὴν Ηρην ἱλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ θεὸν οὐκ ἔτι ἑωυτὴν, ἀλλ' ἐκείνην ὁμολογέουσα. εἶδον δὲ καὶ Ελένης αὐτόθι ἄγαλμα, καὶ Εκάβης καὶ Ανδρομάχης, καὶ Πάριδος καὶ Εκτορος καὶ Αχιλλέως. εἶδον δὲ καὶ Νιρέως εἶδος τοῦ Αγλαΐης, καὶ Φιλομήλην καὶ Πρόκνην, ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρνιθα, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σεμιράμιος, καὶ Κομβάβου, τὸ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης, κάρτα καλὸν, καὶ Αλεξάνδρου αὐτῷ ἐκείνῳ εἴκελον. παρὰ δὲ οἱ Σαρδαναπάλος ἕστηκε, ἄλλῃ μορφῇ, καὶ ἄλλῃ στολῇ. ἐν δὲ τῇ αὐλῇ ἄφεροι νέμονται βόες μεγάλοι, καὶ ἵπποι καὶ ἄεροι, καὶ ἄρκτοι καὶ λέοντες, καὶ ἀνθρώπους ὀδαμᾷ σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροί τέ εἰσι, καὶ χειροήθεις. ἱρέες δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἀπεδέχαται, τῶν οἱ μὲν τὰ ἱρήϊα σφάζουσι, οἱ δὲ πονδὴν φορέουσι. ἄλλοι δὲ πυρφόροι καλέονται, καὶ ἄλλοι παραβώμιοι. ἐπ' ἐμεῦ δὲ, πλείονες καὶ τριηκοσίων ἐν τὴν θυσίην ἀπικνέοντο, ἐσθὴς δὲ αὐτέοισι πᾶσα λευκὴ, καὶ πῖλον ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσι. ἀρχιερεὺς δὲ ἄλλος ἑκάστου ἔτεος ἐπιγίγνετο, πορφυρέην δὲ

μῆνος τοῦτο φορέει, καὶ τιαρὰ χρυσέη ἀναδέεται. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱερῶν, αὐλητέων τε καὶ συρικτέων καὶ γαλλέων, καὶ γυναικῶν ὠλιμανιάδων τε καὶ φρυγιοβλαβέων. θυσίη δὲ δὶς ἑκάστης ἡμέρης ὠνύτελέεται, ὅτε τὴν ἀνάτην ἀπικνέονται. Διὶ μὲν ὦν καθ' ἡσυχίην θύουσι, ὅτε ἀείδοντες ὅτε αὐλέοντες. δύτε δὲ τῇ Ἥρῃ κατάρχονται, ἀείδουσί τε, καὶ αὐλέουσι, καὶ ἱρὰ τὰ λιτὰ ὠνίκροτέουσι, ἰαὶ μοι τότε ὥρεα ζαφὲς ὀδὲν εἰπεῖν ἐδιώαντο. ἔστι δὲ κῇ λίμνη αὐτόθι, ὁ πολλὸν ἑκὰς τοῦ ἱροῦ, ἐν τῇ ἰχθύες ἱροὶ τρέφονται πολλοί, καὶ πολυειδέες, γίγνονται δὲ αὐτέων ἔνιοι κάρτα μεγάλοι, ὅτοι δὲ καὶ ὀνόματα ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι. ἐπ' ἐμοῦ δέ, πισέλιω ἐν αὐτοῖσι χρυσοφορέων, ἐν τῇ πέρυγι δὲ ποίημα χρύσεον αὐτέων ἀνέκειτο, ἰαὶ μιν ἐγὼ πολλάκις ἐθηκάμην, καὶ ἔχε τὸ ποίημα. βαθὺ δὲ τῆς λίμνης πολλὸν, ἐγὼ μὲν ὀκ ἐπειρήθην, λέγουσι δ' ὧν καὶ δικασίων ὀργυέων πλέον ἔμμεναι. ἡ μέσον δὲ αὐτῆς, βωμὸς λίθου ἀνέστηκε, δικέοις αἰ ἄφνω ἐλθὼν, πλώειν τέ μιν, καὶ ἐς ὕλαπα ἐπορέεσθαι. οἱ πολλοὶ δὲ νομίζουσι, ἐμοὶ δὲ δοκέει σὺν θεσπεσίης μέγας ἀνέχειν τὸν βωμὸν, ἔστηκε δὲ ἀεί, καὶ θυώματα ἔχει. πολλοὶ δὲ καὶ ἑκάστης ἡμέρης κατ' ὀλίγον δὲ αὐτὸν νιφόμενοι, στεφανηφορέουσι. γίγνονται δὲ αὐτόθι καὶ πανηγύρεις τε μέγιστοι, καλέονται δὲ ὑπὸ τῶν λίμνῃ καταβαίνοντες, ὅτι ἐν αὐτῇσι ὁ τῶν λίμνῃ τὰ ἱρὰ πάντα κατέρχεται. ἐν τοῖσι ἡ Ἥρη πρώτη

πρώτη ἀπικνέεται τῶν ἰχθύων εἵνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς πρῶτον ἴδηται, ἢν γὰρ τόδε γένηται, λέγουσι, ὅτι ὠκύτητες ἀπόλωνται. ἡ δὲ ἥτις ὁ μὲν ἔρχεται ὀψόμενον, ἡ δὲ πρόσω ἐσαμύνη, ἀπείργει τε μιν, καὶ πολλὰ λιπαρέεσσα, ἀκροτέμπει. μεγίσας δὲ αὐτοῖσι ὠκυηγύους δὸς, τὰς δὴ θαλάσσας νομίζονται, ἀλλ' ἐγὼ τοσέων οὐδεμίαφέρεσ ἐδὲν ἔχω εἰπεῖν, ὁ γὰρ ἦλθον αὐτὸς, οὐδὲ ἐπειρήθην ταύτης τῆς ὁδοιποιίης. τὰς δὲ ἐλθόντες ποιέονται, εἴδον, ἡ ἀπικνέομαι. ἀγχιόν ἑκάστου ὕλαπι σεσαγμένον φέρουσι, λιγυρῷ δὲ τάδε σεσημασμένῳ, καὶ μιν ὅκως αὐτοὶ λυσάμενοι χέονται, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυὼν ἱρὸς, οἰκέει δὲ ἀδῆν τὴν λίμνην, ὃς ἐπεὶ σφέων ἐλέγξηται τὰς ἀγχίας, τῶν τε σφρηγῖδας ὁρᾷ, καὶ μάδον ἀρνύμενον, αὐτός τε λύει τὸν δεσμὸν, καὶ τὸν λικρὸν ἀπαιτέεται. ἐπὶ πολλοὶ μνέους ἐκτετέσται τοῦ ἔργου τοῦ ἀλεκτρυόνι ἀγείρονται. ἔνθεν δὲ δὴ τὸν νηὸν αὐτοὶ φοιτέοντες, ὠφελήσασί τε, καὶ θύσαντες, ὀπίσω ἀπονοστέουσι. ἑορτέων δὲ πασέων, τῶν οἶδα, μεγίστην τοῦ ἔαρος ἀγχόμενός ὧν τελέουσι, καὶ μιν οἱ μὲν πυρὶ, οἱ δὲ λαμπάδας καίουσι. θυσίην δὲ φοινικηίην ποιέουσι, λιγνύος μεγάλας ἐκκόψαντες, φοινίκῃ ἔσασι, μετὰ δὲ, ἀγινέοντες αἶγάς τε καὶ ὄϊας, καὶ ἄλλα κτήνεα ζῶα, ἐκ τῶν λιγνύος ἀπαρτέουσι, φοινὶ δὲ καὶ ὄρνιθας ἡ εἵματα, καὶ χρύσεα καὶ ἀργύρεα ποιήματα. ἐπεὰν δὲ φοινικέα πάντα ποιήσωνται, πρηνέα ποιέουσι τὰ ἱρὰ πρὸς τὰς λιγνύας, πυρὶ φοινίσσουσι,

τὰ δὲ αὐτίκα πάντα καίονται. οὐ ταύτην τὴν ἑορτὴν πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέονται ἔκ τε Συρίης, καὶ τῶν πέριξ χωρέων πασέων, φέρουσί τε τὰ ἑωυτῶν ἱρὰ ἕκαστοι, καὶ τὰ σημήϊα ἕκαστοι ἔχουσι οὐ τάδε μεμιμημένα. ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρῃσι, τὸ μὲν πλῆθος οὐ τὸ ἱρὸν ἀγείρονται, Γαλλοι δὲ πολλοί, καὶ οὐ ἔλεξα, οἱ ἱροὶ ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄργια, τάμνονταί τε οὐ πήχεας, καὶ τοῖσι νώτοισι πρὸς ἀλλήλους τύπτονται. πολλοὶ δέ σφισι παρεστεῶτες ἐπαυλέουσι, πολλοὶ δὲ τύμπανα παταγέουσι, ἄλλοι δὲ ἀείδουσι ἔνθεα, καὶ ἱρὰ ᾄσματα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τοῦ νηοῦ τόδε γίγνεται, οὐδὲ ἐσέρχονται οὐ τὸν νηὸν, ὁκόσοι τάδε ποιέουσι. ἐν ταύτῃσι τῇσι ἡμέρῃσι καὶ Γαλλοι γίγνονται, ἐπεὰν γὰρ οἱ ἄλλοι αὐλέωσί τε, καὶ ὅρκια ποιέωνται, οὐ πολλοὺς ἤδη ἡ μανίη ἀπικνέεται, καὶ πολλοὶ οἱ οὐ θέλω ἀπικόμενοι, μετὰ δὲ, τοιαῦδε ἔπρηξαν. καταλέξω δὲ, καὶ τὰ ποιέουσι, ὁ νεηνίης, ὅτῳ τάδε ἀρκέαται, ῥίψας τὰ εἵματα, μεγαλῇ βοῇ οὐ μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναιρέεται, τὰ δὲ πολλὰ ἔτεα, ἐμοὶ δοκέει, δὰ οὖν ἕστηκε, λαβὼν δὲ αὐτίκα, τάμνει ἑωυτὸν, θέει τε δὰ τῆς πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει, τὰ ἔταμε, οὐ ὁκοίην δὲ οἰκίην τάδε ἀρρίψει, ἐκ ταύτης ἐσθῆτά τε θηλέην, καὶ κόσμον τὸν γυναικήϊον λαμβάνει. τάδε μὲν ἐν τῇσι τομῇσι ποιέουσι. ἀποθανόντες δὲ Γαλλοι οὐκ ὁμοίην ταφὴν τοῖσι ἄλλοισι θάπτονται. ἀλλ' ἐὰν ἀποθάνῃ Γαλλος, οἱ ἑταῖροί μιν

ἀείρον-

ἀείροντες, ἐς τὰ πρόσεια φέρουσι, θέμενοι δὲ αὐτὸν, καὶ τὸ φέρτρον, τῷ ἐκόμισαν, ὕπερθε λίθοις βάλλουσι, καὶ τάδε πρήξαντες, ὀπίσω ἀπονοστέουσι. φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ἀριθμὸν, οὕτω ἐς τὸ ἱρὸν ἐσέρχονται, πρὸς δὲ τουτέων, ἢν ἐσέλθωσι, οὐκ ὅσια ποιέουσι. νόμοισι δὲ ἐς ταῦτα χρέωνται τουτέοισι, ἢν μέν τις αὐτέων νέκυν ἴδηται, ἐκείνην τὴν ἡμέρην ἐς τὸ ἱρὸν οὐκ ἀπικνέεται, τῇ ἑτέρῃ δὲ καθήρας ἑωυτὸν, ἐσέρχεται. αὐτῶν δὲ τῶν οἰκηΐων τοῦ νέκυος ἕκαστοι, φυλάξαντες ἀριθμὸν ἡμερέων τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυραμένοι, ἐσέρχονται, πρὶν δὲ τάδε ποιῆσαι, οὔ σφισι ἐσιέναι ὅσιον. θύουσι δὲ βόας ἄρσενάς τε καὶ θήλεας, καὶ αἶγας καὶ ὄϊας, σύας δὲ μούνον γναγέας νομίζοντες, οὔτε θύουσι, οὔτε σιτέονται, ἄλλοι δ' οὐ σφέας γναγέας, ἀλλὰ ἱροὺς νομίζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοισι περιστερὴ, δοκέει χρῆμα ἱρώτατον, καὶ οὐδὲ ψαύειν αὐτέων δικαιεῦσι, καὶ ἢν ἀέκοντες ἅψωνται, γναγέες ἐκείνην τὴν ἡμέρην εἰσὶ, τούνεκα δὴ αὐτέοισι σύννομοι τέ εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκήϊα ἐσέρχονται, καὶ τὰ πολλὰ γν' γῇ νέμονται. λέξω δὲ καὶ τῶν πανηγυριστέων, τὰ ἐκεῖνοι ποιέουσι, ἀνὴρ δὲ τ' ἂν ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν πρῶτον ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὅδε καὶ ὀφρύας ἐξύρατο, μετὰ δὲ, ἱρεύσας ὄϊν, τὰ μὲν ἄλλα κρεουργέει τε, καὶ ἐνωχέεται, τὸ δὲ νάκος χαμαὶ θέμενος, ὠθὶ τούτου ἐς γόνυ ἕζεται. πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν τοῦ κτήνεος ὠθὶ τῇ ἑωυτοῦ

κεφαλὴν ἀναλαμβάνει, ἅμα δὲ εὐχόμενος αἰτέει, τὴν μὲν παρεοῦσαν θυσίην δέκεσθαι, μέζω δὲ ἐσαῦθις ὑποχνέεται. τελέσας δὲ ταῦτα, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τε στέφεται, καὶ τῶν ἄλλων, ὁκόσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀπικνέονται. ἄρας δὲ, ἀὲρ τῆς ἑωυτοῦ ὁδοιπορέει, ὕδασί τε ψυχροῖσι χρεώμενος, λουτρῶν τε καὶ πόσιος εἵνεκα, καὶ εὖ πάμπαν χαμοκοιτέων, οὐ γὰρ οἱ εὐνῆς ὑπεβῆναι ὅσιον, πρὶν τὴν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ εὖ τὴν ἑωυτοῦ αὖτις ἀπικέσθαι. ἐν δὲ τῇ ἱρῇ πόλει ἐκδέκεταί μιν ἀνὴρ ξεινοδόκος ἀγνοέοντα, ῥητοὶ γὰρ δὴ ὧν ἑκάστης πόλιος αὐτόθι ξεινοδόκοι εἰσὶ, καὶ τόδε πατρόθεν οἴκοι δέκονται, καλέονται δὲ ὑπὸ Ασσυρίων οἵδε διδασκαλοι, ὅτι σφίσι πάντα ὑπηγέονται. θύουσι δὲ, οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ, ἀλλ' ἐπεὰν παραστήσῃ τῷ Βωμῷ τὸ ἱρήϊον, ὑπὸ σπείσας, αὖτις ἄγει ζῶον εὖ τὰ οἰκήϊα, ἐλθὼν δὲ κατ' ἑωυτὸν θύει τε, καὶ εὔχεται. ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυσίης τρόπος τοιόσδε. στέψαντες τὰ ἱρήϊα ζῶα, ἐκ τῶν προπυλαίων ἀπιᾶσι, τὰ δὲ κατενειχθέντα, πίπτοντα θνήσκουσι. ἔνιοι δὲ καὶ παῖδας ἑωυτῶν ἐντεῦθεν ἀπιᾶσι, οὐκ ὁμοίως τοῖς κτήνεσι, ἀλλ' εὖ πήρην ἐνθέμενοι, χειρὶ κατάγουσι, ἅμα δὲ αὐτέοισι ὑπὸ κερτομέοντες, λέγουσι, ὅτι οὐ παῖδες, ἀλλὰ βόες εἰσί. στίζοντες δὲ πάντες, οἱ μὲν ἐς καρποὺς, οἱ δὲ ἐς αὐχένας, καὶ ἀὲρ τοῦδε, ἅπαντες Ασσύριοι στιγματηφορέουσι. ποιέουσι δὲ καὶ ἄλλο, μούνοισι Ελλήνων Τροιζηνίοισι ὁμολογέοντες, λέξω δὲ, καὶ τὰ κεῖνοι ποιέουσι. Τροιζή-

νιοι

νιοι τῆσι παρθένοισι καὶ τοῖσι παῖδεσι νόμον ἐποιήσαντο, μή μιν ἄλλως γαμέειν ἢ γάμον ἱγνάω, πρὶν Ἱππολύτῳ κόμας λείραθαι, καὶ ὧδε ποιέεσι, ἐσὸρ ἐς τὴν ἱρὴν πόλει γίγνετῆ. οἱ μὲν νεμίσιαι τῶν χρυσίων ἀπάρχοντου, τοῖσι δὲ νέοισι πλοκάμους ἱρεὺς ἐκ χρυσέης ἀπιᾶσι, ἐσὺ ἐπεὰν ἢ τῆ ἱρῷ χρύσοντου, τάμνουσί τε, καὶ ὀυ ἄγγεα καταθέντου, οἱ μὲν ἀργύρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεα ἢ τῆ νηῷ προσπλώσαντες, ἀπίασι, ἐγγράψαντες ἕκασοι τὰ ὀνόματα. ἐσὸρ καὶ ἐγὼ ἔτι νέῳ ὢν ἐπετέλεσα, καὶ ἔτι μου ἢ τῆ ἱρῷ καὶ ὁ πλόκαμος, καὶ τὄνομα.

Δημοσθένους ἐγκώμιον.

Βαδίζοντί μοι ἡμῖ τὴν ὁδὸν, τὴν ἢ τοῦθ᾽ ἁλιόντων ἢ ἀεισόρᾶ, τῆς ἑκτης ὥδε δίεσα, σμικρὸν πρὸ μεσημβρίας, Θρᾳγόρας πρόειτυγχάνει, τάχα τινες αὐτ᾽ ὑμῶν ἐπίσαντο, σμικρὸς τις ὄτι, χρυτὸς, ἐυόλβυκος, αὐλετικὸς τὴν φύσιν. ἰδὼν δ᾽ αὐτὸν ἔτι προσιόντα, Θρᾳγόρας ἔφην ὁ ποιητὴς, ποῖ δὴ, ὦ πόθεν οἰκοθεν, ἦδ᾽ ὅς, ἢ τᾶθα. πότερον δ᾽, ἦν δ᾽ ἐγὼ, δραβασίσων; ἀμέλει μὲν, ἔφη, καὶ τότε δέμυν, ἀπεὶ γάρ τοι τὴν νυκτῶν ἐξανασὰς, ἔδοξέ μοι χρῆσαι τοῖς Ομήρε χρυσοκόμοις ἢ ποιητικῆς ἀπάρξασθ. καλῶς γε σὺ ποιῶν, ἔφην, καὶ τὰ τροφεῖα ἢ παιδεύσεως ἐκείνῳ τίνων. ἐκεῖθεν δὴ ἀρξάμενον, ἦδ᾽ ὅς, ἔλαθον ἐμαυτὸν, εἰς ἐσὸρ τῆς μεσημβρίας ἐκπεσών, ὅπερ δὴ, ἔφην, δεῖ μὴ

μοι καὶ τῦ πολιπάτα. πολὺ μὲν τοι πρόσθεν, ἔφη, πᾶσι εἰπεῖν τετονὶ δέομαι ἥκω, τῇ χειρὶ τὸν Ομηρον ὡς λέξας. ἴσε λίπα τὸν μὲν γὰ δεξιᾶς τῦ τῶν Πτολεμαίων νεὼ, τὸν καθεσμένον τὰς κόμας, πᾶσε ρῶν τε οὖν αὐτὸν ἀφικόμην, ἔφη, καὶ πᾶσι βλεπόμενον, ἀφθόνως μεταδιδόναι τῶν ἐπῶν. εἰ γὰρ, ἔφην, γὰ δικαίως τὰ πράγματα εἶχε, πάλαι γάρ τοι καὶ αὐτὸς γὰ ἐχρῆν μοι δοκῶ τὸν Δημοδόκον, ὡς κερῆσαί τι πᾶς τὸν αὐτῷ γραθλιον. εἰ οὖν ἡμῖν ἐπαρκέσει τὸ εὔχεσθαι, συμβολείμην αὖ σοι, κοινὸν γὰρ ἡμῖν τὸ Ερμαιον. ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῶν νύκτως τε καὶ τὴμέρον ἀπειπημένων, δοκῶ μοι τῆ εὐνοίας τὸν Ομηρον ὡς γράψαθαι, θείως γάρ πως, καὶ μανικῶς εἰς τὸν ποιητὴν ἐζεβακχεύθην, κελεύεις δ' αὐτός. ἐπίτηδες γάρ τοι τοῦτο τὸ γραμματεῖον πορισάμην, εἰ ἄρα τῦ σχολὴν ἄγοντι τῶν ἑταίρων τε ἐντύχοιμι. δοκεῖς οὖν μοι γὰ καλῶς σὺ τῆς σχολῆς εἶναι, μακάριον γὰρ εἶ, ὡς δ' ἐγὼ, καὶ πεπονθὼς τὸ τῦ τὸν δάλιχον νικηκότος, ὃς ἦλθε λελυμένος τὴν κόνιν, καὶ τὸ λοιπὸν τῆς θέας ψυχαγωγούμενος, μυθολογεῖν πᾶς τὸν παλαιστὴν δηγοῦτο, ὡς δόξου κλυθήσεσθαι τῆς πάλης ἄσης. ὅδ', ἀλλ' ὦδε τῆς Βαλβίδος ὃν οὐκ ἐμυθολόγεις, ἔφη, καὶ σὺ δὴ μοι δοκεῖς, νικηκὼς τὸν δάλιχον τῶν ἐπῶν, γὰ τρυφᾶν οὐδεὶ μᾶλλα δὴ καταῤῥωδοῦντι τὴν τῦ σαλπίγκτου τύχην. καὶ ὃς γελάσας, ὡς δή σοι τι τῶν ἀπόρων, εἶπεν, ἐργασόμενος. ἴσως γὰρ, ἔφη, ὁ Δημοδόκος

σθένης ἐλαττονος, ἢ καθ' Ομηρον εἶναί σοι λόγου καταφαίνεται, καὶ σὺ μὲν μέγα φρονεῖς, Ομηρον ἐπαινέσας, ἐμοὶ δὲ ὁ Δημοσθένης σμικρὸν, καὶ τὸ μηδεν. συκοφαντεῖς, ἔφη. διασασιάσαιμι δ' οὐκ ἂν σοῦ ἥρωας, εἰ καὶ πλείων εἰμὶ τὴν γνώμην πρὸς Ομήρου τετάχθαι. εὖγε, εἶπον, ἐμὲ δ' οὐκ ἂν νομίζοις πρὸς τοῦ Δημοσθένους; ἀλλ' ἐπεί γε μὴ ταύτῃ τὸν λόγον ἀτιμάζεις κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, δῆλον, ὡς τὴν ποιητικὴν ἔργον ἡγῇ μόνον, σοῦ δὲ ῥητορικοὺς λόγους καταφρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἱππεὺς παρὰ πεζοὺς ἐλαύνων. μὴ μανείην, ἔφη, ταῦτά γε, κἂν εἰ πολλῆς δεῖ τῆς μανίας ὠδῖ τὰς ποιητικὰς ἰοῦσι θύρας. δεῖ γάρ τοι καὶ τοῖς καταλογάδην, ἔφην, ἐνθέου τινὸς ὠλπνοίας, εἰ μέλλουσι μὴ ταπεινοὶ φανεῖσθαι, καὶ φαύλης φροντίδος. οἰδαῦτοι, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, καὶ χαίρω πολλαῖκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν, καὶ τὰ Δημοσθένους ἐγγὺς τῶν Ομήρου τιθείς. οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα καὶ πικρίαν, καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν, καὶ τὸ μὲν οἰνοβαρὲς, πρὸς τὰς Φιλίππου μέθας καὶ κορδακισμοὺς, καὶ τὴν ἀσέλγειαν. τὸ δ', Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, πρὸς τὸ δεῖ γὰρ σοῦ ἀγαθοὺς ἄνδρας, τὰς ἀγαθὰς ὑποθεμένους ἐλπίδας, καὶ τὸ, Ηκε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς, πρὸς τὸ, Πηλίκον ποτὲ στενάξαιεν ἂν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. παραβάλλω δὲ καὶ τὸν ῥέοντα Πύθωνα πρὸς τὰς Οδυσσέως νιφάδας τῶν λόγων. καὶ τὸ, Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανά

τω τὲ ἔσεσθαι, πῶς τὸ, πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀν-
θρώποις τοῦ βίου θάνατος, κἂν ἐν οἰκίσκῳ τὶς αὐ-
τὸν καθείρξας τηρῇ. καὶ μυρίαι γεγόνασιν αὖθις αὐ
τοῖς ὑπὲρ ταυτὸν τῆς διανοίας ὑπερδρομαί. ἥδομαι δὲ
καὶ πάθη καὶ διαθέσεις, καὶ τροπὰς λέξεως κατα-
μανθάνων, καὶ τὰς ἀφαιρούσας τὸν κόρον μεταβο-
λὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν παρατροπῶν ἐπανόδους, καὶ
τὰς τῶν παραβολῶν σὺν τῷ καιρῷ γλαφυρότητας,
καὶ τὸ τοῦ τρόπου μισοβάρβαρον πανταχοῦ. καί μοι
πολλάκις ἔδοξεν, οὐ γὰρ ἂν τἀληθὲς ἀπεκρυψαί-
μην, εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας Ἀττικῆς καθά-
πτεσθαι Δημοσθένης, ὁ τὴν παῤῥησίαν, ὥς φασιν, ἀ-
νειμένος, τοῦ σοῦ Ἀχαιοὺς Ἀχαΐδας προσειπόντος,
διαρκεστέρῳ δὲ τόνῳ πνεύματος τὰς Ἑλληνικὰς
ἀπεπληροῦν τραγῳδίας, τοῦ μεταξὺ τῆς ἀκμαιοτά-
της μάχης διαλόγους ἀναπλαττόντος, καὶ μύθοις τῆς
φορὰν σκεδαννύντος. πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ Δη-
μοσθένους καὶ μέτρα κώλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις
οὐκ ἔξω τῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβιβάζουσιν, ὥσπερ
οὐδ' Ὁμήρου ἐλλιπὴς ἀντιθέσεων ἢ παρισώσεων, ἢ
σχημάτων τραχύτητος ἢ καθαρότητος. ἀλλ' ἔοι-
κε φύσει πως ὑπάρχειν ταῖς δυνάμεσι τὰς ἀρε-
τὰς ὑπεπλέχθαι. πόθεν γὰρ δὴ περιφρονοίην ἂν
τὴν σὴν Καλλιόπην, ταύτην δὲ γιγνώσκων; ἀλλ'
οὐδὲν ἧττον τοὐμὸν ἀγώνισμα τῶν εἰς Ὁμηρον ἐγκω-
μίων διπλάσιον ἔργον, ἢ σοῦ σοὺς εἰς Δημοσθένην
ἐπαίνους τίθημι, οὐ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει

φημί,

φημὶ, τοῦ τοὐμὸν μὲν οὐκ ἔχειν ἑδραίαν τινὰ κρηπῖδα ὑποβαλέσθαι τῶν ἐπαίνων, πλήν γε τοῦ ποιητικῆς αὐτῆς, τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, πατρὶς καὶ γένος καὶ χρόνος. εἰ γοῦν τι σαφὲς αὐτῶν ἦν, οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις, πατρίδα μὲν δὲ δόντων αὐτῷ, Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας. πατέρα δὲ, Μαίονα τὸν Λυδὸν, ἢ ποταμὸν, καὶ μητέρα Μελανώπην φασὶν, ἢ νύμφην τῶν δρυάδων, ἀνθρωπίνου γένους ἀπρίᾳ, χρόνον δὲ, τὸν ἡρωϊκὸν ἢ τὸν Ἰωνικόν. καὶ μηδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰδέναι, ὅπου γε καὶ τοὔνομα πρὸ τοῦ γνωρίμου τὸ Μελησιγενῆ προκρίνουσι, τύχην δὲ πενίας, ἢ πάθος ὀμμάτων, ἀλλὰ μὴ βέλτιον εἴη καὶ ταῦτα ἐᾷν ἐν ἀσαφεῖ κείμενα. περὶ ἱερὸν δή μοι κομιδῇ τὸ ἐγκώμιον, ποίησιν ἄπρακτον ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζομένην συλλέγειν. τὸ δὲ σὸν, ἔφη, κατὰ χειρὸς, ἐπίδρομόν τε καὶ λεῖον, ἐφ' ὡρισμένοις τε καὶ γνωρίμοις, μόνον ὀνομάτων, οἷον, ὄψον ἕτοιμον, ἡδυσμάτων παρὰ σοῦ δεόμενον. τί γὰρ οὐ μέγα, καὶ λαμπρὸν ἡ τύχη τοῦ Δημοσθένει προσῆψε, τί δ' οὐ γνώριμον; οὐκ Ἀθῆναι μὲν αὐτοῦ πατρὶς αἱ λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, καὶ τοῦ Ἑλλάδος ἔρεισμα; καί τοι λαβόμενος ἂν ἐγὼ τῶν Ἀθηνῶν, ὧδε τῆς ποιητικῆς ἐξουσίας ἐπεισῆγον ἂν ἔρωτας θεῶν, καὶ κρίσεις καὶ κατοικήσεις καὶ δωρεὰς, καὶ τὴν Ἐλευσῖνα. νόμων δὲ καὶ δικαστηρίων

Ⓒ παννυχίδων, καὶ γειραιῶν, καὶ ἀγρικιῶν Ⓒ τρο
παίων θαλαττίων τε Ⓒ χρυσαίων ἐπεισηγμένων,
ὃν αὖ εἰς ἐπ' ἴσης ἀξίως ἐθαυμάσθαι λυσαιτο λό
γῳ, φησὶν, ὁ Δημοδόκης, ἀφθονία μὲν ἦν αὖ μοι πε
ρὶ πάντως. τόδ' ἐγκώμιον ὃν αὖ ἀπαρτᾶν ἐνο
μιζόμην, ἐν νόμῳ τοῖς ἐπαίνοις ὄν, ἐκ τ' παρεί δων
ὧν ἐσμεῖν οὐ ἐπαινούμενος. Ισοκράτης δὲ, παρεμ
πόρευμα τῆς Ελένης φέρων, ἐνέβυκε τὸν Θησέα. τὸ
μὲν δὴ ποιητικὸν φῦλον, ἐλεύθερον. σοὶ δ' ἴσως εὐ
λάβεια, τὸ τῆς παροιμίας σκῶμμα ὠδὶ τῇ ἀσυμμε
τρίᾳ ἐπαγαγέσθαι, μή σοι μεῖζον προσκέοιτο τὸ πί
γραμμα τῷ θυλάκῳ. παρέντι δὴ τὰς Αθήνας, ἐκ-
λέγεται τ' λόγον πατρὸς τειήραρχος, χρυσέα κρη-
πὶς ἐγγίγλαρον. ὁ γὰρ ἦν Αθήνησι λαμπρότερον
πτώματος τειηραρχικοῦ. εἰ δὲ τὸ Δημοδόκης ἐπ
κωμιάζῃ παιδός ὄντος, ἐτελεύτα, τῷ ὀρφανίαν ὁ
συμφορὰν ἐπωλικπέον, ἀλλὰ δόξης ἐπόθεσιν, τὸ τ'
φύσεως γενναῖον ἀκαλυπτόσης. Ομήρ μὲν οὖν
ὅτε παίζουσιν, ὅτ' ἄσκησιν μνήμης καθ' ἡσυχίαν
παρειλήφασιν, ἀλλ' ὑπὸς ἀνάγκης τῶν ἐπαίνων
ἅπτεσθαι τῶν ἐπ' αὐτῷ δεδυμεργημένων, ὕλην ἐκ
τροφῆς καὶ μελέτης καὶ διδασκαλίας ἐκ ἔχοντα,
μήδ' οὕτω ὠδὶ τὴν Ησιόδου ἀφνὴν καταφυγόντα,
τὴν ῥαθύμως καὶ τοῖς ποιμέσι τῶν ἐπῶν ὑπηνέθ
σαν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δή πως, πολὺς μὲν ὁ Καλλί-
στρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατάλογος, Αλκιδάμας,
Ισοκράτης, Ισαῖος, Εὐβουλίδης, μυρίων μὲν ἐφελκο
μένων

μένων Αθήνησι τῶν ἡδονῶν καὶ οὐ πατρονομίας
ἀνάγκαις ὑποκειμένους, ταχείας δ' οὔσης τοῖς μει-
ρακίοις τῆς ἡλικίας εἰς τὰς τέρψεις ἀπολισθαίνειν,
παρὸν δ' αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν κωμᾶν, ἐκ τῆς τῶν
ὑπὸ τρόπων ὀλιγωρίας, ὁ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς
πολιτικῆς ἀρετῆς κατεῖχε πόθος, ὃς αὐτὸν ἦγεν οὐκ
ὠθῶν τὰς φρύνης, ἀλλ' ὠθῶν τὰς Αριστοτέλους καὶ Θεο-
φράστου, καὶ Ξενοκράτους καὶ Πλάτωνος θύρας. κἀν
ταῦθα ὦ βέλτιστε φιλοσοφοίης τῷ λόγῳ, διττὰς
ἐπ' ἀνθρώποις ἐρώτων ἀγωγὰς, τὴν μὲν θαλαττίου
τινὸς ἔρωτος, παράφορόν τε καὶ ἀγρίαν, καὶ κυ-
μαίνουσαν ἐν ψυχῇ, Αφροδίτης πανδήμου κλύδω-
να, φλεγμαινούσαις νέων ὁρμαῖς, αὐτόχρημα θα-
λάττιον, τὴν δ' οὐρανίου χρυσῆς τινὸς σειρᾶς ἕλξιν,
οὐ πυρὶ καὶ τόξοις ἐντιθεῖσαν δυσαλθεῖς νόσους
τραυμάτων, ἀλλ' ὑπὸ τῆς αὐτοῦ τοῦ κάλλους ἄχραντόν
τε καὶ καθαρὰν ἰδέαν ἐξορμῶσαν, μανίᾳ σώφρονι
τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγὺς, καὶ θεῶν ἀγχίσποροι φή-
σιν ὁ τραγικός. ἔρωτι δὴ πάντα πόριμα, κοὐρὰ, σπή-
λαιον, κάτοπτρον, ξίφος, γλῶτταν διαρθρῶσαι, μετελ-
θεῖν ὀψὲ τῆς ἡλικίας ὑπόκρισιν, μνήμην ἀκριβῶ-
σαι, θορύβου καταφρονῆσαι, συνάψαι νύκτας ὑπὸ πό-
νοις ἡμέραις. ἐξ ὧν τις οὐκ οἶδεν, ὁποῖος ὁ Δημοσθένης,
ἔφη, σοι τὴν ῥητορικὴν ἐγένετο, ταῖς μὲν ἐννοίαις καὶ
τοῖς ὀνόμασι καταπυκνῶν τὸν λόγον, ταῖς δὲ διαθέσε-
σιν ἐξακριβῶν τὰς πιθανότητας. λαμπρὸς μὲν τῷ
μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέστατος

δὲ τὴν τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν, ποικιλώτατος δ' ἐν ἀλλαγαῖς σχημάτων. μόνος γέτοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωσθένης ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον. οὐ γὰρ ὡς τὸν Αἰσχύλον ὁ Καλλισθένης ἔφη που λέγων τὰς τραγῳδίας ἐν οἴνῳ γράφειν, ἐξορμῶντα καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν ψυχὴν, οὐχ οὕτως ὁ Δημοσθένης συνετίθει πρὸς μέθην τοὺς λόγους, ἀλλ' ὕδωρ πίνων, ἢ καὶ τὸν Δημάδην παῖξαί φασιν εἰς ταύτην αὐτοῦ τὴν ὑδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς ὕδωρ λέγοιεν, τὸν Δημοσθένην δὲ πρὸς ὕδωρ γράφειν. Πυθέᾳ δὲ ὁ ἠρότος τῶν Δημοσθενικῶν λόγων ἀπόζειν ἐφαίνετο τοῦ νυκτερινοῦ λύχνου. Ἐ τουτὶ μὲν, ἔφη, σοι τὸ χωρίον τοῦ λόγου, κοινὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπόθεσιν, οὐ γάρ τοι μείων ὁ περὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν ὑπῆρχε κἀμοὶ λόγος, ἀλλ' εἰ μετέοις ὠθῖ τὰς φιλανθρωπίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρήμασι φιλοτιμίαν, καὶ τὴν πολιτείας τὴν ὅλην λαμπρότητα. καὶ ὁ μὲν ᾔει συνείρων, ὡς τὰ λοιπὰ προσθήσων, ἐγὼ δὲ γελάσας, ἦπου γε, ἔφην, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὤτων, ὥς περ Βαλανεὺς, καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; νὴ Δία γε, εἶπε, δημοθοινίας τε καὶ χορηγίας ἐθελουσίους, Ἐ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος καὶ τάφρον, καὶ λύσεις αἰχμαλώτων, καὶ παρθένων ἐκδόσεις, ἀρίστην πολιτείαν. Ἐ πρέσβεις καὶ νομοθεσίας, Ἐ μέγεθος πολιτευμάτων ἐμπεσὸν, γελᾷν ἔπεισί μοι τοῦ τὰς ὀφρῦς συνάγοντος, Ἐ δεδιότος, μὴ λόγοι τῶν Δημοσθένους

μοσθένους αὐτὸν ἔργων ὑπολίποιεν. ἴσως γὰρ, ἔφην, ὦ γαθὲ νομίζεις, ἐμὲ δὴ μόνον τῶν ἐν ῥητορικῇ βεβιωκότων μὴ διατεθρυλλῆσθαι τὰ ὦτα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν. εἴγε, ἔφη, περὶ τὸν λόγον ὑπολκουρίας τινὸς, ὡς σὺ φῄς, δεόμεθα. πλὴν εἰ μή σε τοὐναντίον κατέχει πάθος, οἷον αὐγῆς περιλαμπούσης, οὐκ ἔχοις πρὸς λαμπρὰν τὴν Δημοσθένους δόξαν τῆς ὄψιν ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐτός τι τοιοῦτον ἐφ' Ὁμήρῳ κατὰ τὰς ἀρχὰς πέπονθα, κατέβαλον γοῦν μικροῦ δεῖν, ὡς οὐκ ἀντιβλεπτέον ὄν μοι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, εἶτ' ἐγὼ μὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀνήνεγκα. δοκῶ μοι κατὰ σμικρὸν προσεθιζόμενος, ἀντίον ὁρᾷν, καὶ μήδ' ἀπτρέπων, ὥσπερ ἡλίου τὰς ὄψεις, νόθος τοῦ τῶν Ὁμηριδῶν γένους ἐλέγχεσθαι. σοὶ δέ μοι φαίνεται καὶ οὗτος, ἔφη, πολὺ ῥᾷον, ἢ κατ' ἐμὲ εἶναι. τοῦ μὲν γὰρ Ὁμήρου δόξης, οἷον ὠδῆ μιᾶς ὁρμώσης τῆς ποιητικῆς δυνάμεως, ἀθρόως ἐξ ἀναγκης ἦν ἁπάσης λαβέσθαι, σὺ δ' εἰ μὲν ὠδῆ τὸν Δημοσθένην ὅλον ἐφάπαξ τῇ γνώμῃ τραποιο, καὶ μάλα ἂν ἀπροίης περὶ τὸν λόγον ἄττων, οὐκ ἔχων, ὅτου πρώτου τὴν γνώμην λάβοις. καθάπερ οἱ λίχνοι πάσχουσι περὶ τὰς Συρακουσίους τραπέζας, ἢ οἱ φιλήκοοι καὶ φιλοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων ἡδονὰς ἐμπεσόντες, οὐκ ἔχουσι γὰρ, ἐφ' ἣν ἔλθωσιν, ἀεὶ τὴν ὑπολθυμίαν μετατιθέντες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ μεταπηδᾷν, οὐκ ἔχοντα, ἐφ' ὅ, τι σταίης, ἐν κύκλῳ σε περιελκόντων, φύσεως μεγαλοπρεποῦς, ὁρμῆς διαπύρου, βίου

σώφρονος, λόγου δεινότητος, τῆς ἐν ταῖς πράξεσιν ἀνδρείας, λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων, ὑπεροψίας, δικαιοσύνης, φιλανθρωπίας, πίστεως, φρονήματος, συνέσεως, ἑκάστου τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων πολιτευμάτων. ἴσως οὖν ὁρῶν ἐνθὲν μὲν ψηφίσματα, πρέσβεις, δημηγορίας, νόμους, ἐκεῖθεν ἀποστόλους, Εὔβοιαν, Μέγαρα, τὴν Βοιωτίαν, Χῖον, Ρόδον, τὸν Ελλήσποντον, Βυζάντιον, οὐκ ἔχεις, ὅποι τὴν γνώμην ἀποκλίνῃς, συμπεριφερόμενος τοῖς πλεονεκτήμασιν. ὥσπερ οὖν ὁ Πίνδαρος, ἐπὶ πολλὰ τοῦ νῷ τραπόμενος, οὕτω πως ἠπόρηκεν, Ισμηνὸν, ἢ χρυσηλάκατον Μελίαν, ἢ Κάδμον, ἢ Σπαρτῶν ἱερὸν γένος, ἢ τὰν ἠυαναμπυκα Θήβαν, ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ηρακλέος, ἢ τὰν Διονύσου πουλυγαθέα τιμὰν, ἢ γάμον λευκωλένου Αρμονίας ὑμνήσομεν; οὕτωσὶ δὲ καὶ σύ γε ταὐτὸν ἔοικας ἀπορεῖν, λόγον ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν ἢ φιλοσοφίαν ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὸν θάνατον ταὐδρὸς ὑμνητέον. ἔστι δ' οὐδὲν ἔργον ἐκφυγεῖν, ἔφη, τὴν πλάνην, ἀλλ' ἑνὸς ὅτου δὴ λαβόμενος, ἢ τῆς ῥητορικῆς καθ' αὑτὴν, εἰς ταύτην καταθου τοῦτον τὸν λόγον. ἱκανὴ γοῦν σοι ἢ ἡ Περικλέους, ἐκείνου μέν γε τὰς ἀστραπὰς καὶ βροντὰς,

τὰς, καὶ πειθοῦς τι κέντρον δόξῃ παραλαβόν-
τες, ἀλλ' αὐτὴν γε οὐχ ὁρῶμεν, δῆλον, ὡς ὑ-
πὲρ τὴν φαντασίαν οὐδὲν ἔμμονον ἔχοντες,
οὐδ' οἵαν ἐξαρκέσαι πρὸς τὴν τοῦ χρόνου βα-
σανον καὶ κρίσιν, τὰ δὲ τοῦ Δημοσθένους, ἀλ-
λὰ σοὶ καταλελείφθω λέγειν, εἰ ταύτῃ τρα-
ποιο. πρός γε μὴν τὰς τῆς ψυχῆς ἀρετὰς, ἢ
τὰς πολιτείας αὐτοῦ τραπομένῳ καλὸν, μίαν
ἡντιναοῦν ἀποτέμνεσθαι τὴν διατριβὴν, εἰ δὲ
βούλοιο δαψιλῶς, δύο καὶ σύντρεις ἑλόμενον,
ἔχειν ἀποχρῶσαν λόγων ὑποβολὴν, πολλὴ γὰρ
ἐν ἅπασιν ἡ λαμπρότης. εἰ δ' οὐκ ἐκ τοῦ παν-
τὸς, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινεσόμεθα. νόμος μὲν
γὰρ Ομηρικὸς, ἡρώων ἐπαίνους ἐκ μερῶν δια-
τίθεσθαι, ποδῶν ἢ κεφαλῆς ἢ κόμης, ἤδη δὲ
κἀκ τῶν φορημάτων ἢ ἀσπίδων. μεμπτὸν δὲ
οὐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖσθαι πρὸς τῶν ποι-
ητῶν, ἐξ ἡλακάτης ἢ τόξων, ἢ τῆς αἰγίδος,
μήτιγε δὴ μέρους σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς, τῶν
εὐεργεσιῶν δὲ οὐδὲ δυνατὸν ἐφάπαξ ἐλθεῖν.
οὔκουν οὐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιάσεται, καθ' ἓν
τῶν αὑτοῦ καλῶν ἐπαινούμενος, ἐπεὶ τό γε
σύμπαν οὐδ' αὐτὸς ἂν αὑτὸν ἐξαρκέσειεν ἐ-
παινέσαι. ταῦτα τοῦ Θερσαγόρου διελθόντος,
οἶμαί σε, ἔφην, ἓν ἐπιδεδεῖχθαί μοι βουλό-

μένον, τὸ μὴ μόνον ποιητὴν ἀγαθὸν εἶναι, τῶν λόγων παρεμπόρευμα πεποιῆσθαι τὸν Δημοσθένην, τὰ πε ζὰ τοῖς ἐμμέτροις προστιθέντα. σοὶ μὲν οὖν, ἔφη, τὴν ῥᾳστώνην ὑποτιθεὶς, προήχθην ὑπὸ δραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τῆς φροντίδος ἀνεὶς, ἀκροατὴς ἡμῖν γένοιο. πρόθυμος τοίνυν, ἔφην, σοὶ γέγονεν οὐδὲν, εὖ ἴσθι, σκόπει δὲ, μὴ καὶ πλέον ᾖ γεγονὸς θάτερον. καλὸν ἂν λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα. σὺ γὰρ, ἔφην, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν ἄπορον, εἶτα ἰατροῦ δίκην τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν ἀγνοήσαντος, ἄλλο θεραπεύεις. ὅτι τί δὴ σὺ μὲν, ἃ ταράξειεν ἂν, τὸν πρῶτον ἰόντα πρὸς τὸν λόγον ἐπεχείρησας ἰᾶσθαι, τάδ' ἤδη κατηναλῶται παλαιαῖς ἐτῶν περιόδοις, ὥς τε ταύτης τῆς ἀφορίας ἑωλά σοι τὰ ἰάματα. οὗτος δ' οὖν ἔφη σοι τόδε ἴαμα, χρὴ μέν τοι, καθάπερ ὁδοῦ, θαῤῥαλεωτάτην εἶναι τὴν συνηθεστάτην, τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, προθέμην, ἢ φασὶν Αννίκερον τὸν Κυρηναῖον Φιλοτιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνα τε καὶ οὐ ἑταίρους, τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον, ἁρματηλασίαν ὑπὸ δεικνῦντα, πολλοὺς περὶ τὴν ἀκαδημίαν ἐξελαύνειν δρόμους, ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἁρματοτροχίας ἅπαντας, μηδὲν παραβάντα, ὥσθ' ἑνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολείπεσθαι. τοὐμὸν δέ γε τοὐναντίον σπεύδει, τὰς ἁρματοτροχίας ἀλείνειν, οὐ μάλα ῥᾴδιον δ' οἶμαι καὶ νουργεῖν, ὁδοὺς τῶν τετριμμένων ἐκτρεπόμενον. ἀλλά τοι τὸ Γάσσωνος, ἔφη, σοφόν. ποῖον, ἔφην, οὐ γὰρ ἀκήκοα. Γάσσωνι τῷ ζωγράφῳ φασὶν ἐκδοθῆναι

γράψαι

γράψαι ἵππον καλινδούμενον, τὴν δὲ γράψαι τρέχοντα, καὶ πολὺν κονιορτὸν ποιεῖν τὴν ἵππον, ὡς δ' ἐπιγράφοντος ὠνήσεσθαι τὸν ἐνδόντα, μέμφεσθαι, μὴ γὰρ οὗτος πωλῆσαι, τὴν δὲν Πάνσονα τὸν πίνακος τὰ μετέωρα κάτω ποιήσαντα, ζητεῖν ὠνεῖσθαι τοῦ γραφέως ὠνήσεσθαι κελεύσαι, καὶ τὴν ἵππον ἔμπαλιν κείμενον ὀφθῆναι καλινδούμενον. ἡδίνς ἔφη, ὦ Ῥαγόρα, αὖ μίαν οἴκησε τροφεῖ μεμηχανῆσθαι τοσούτων ἐτῶν, ἀλλ' ἐκ πάσας τροφὰς καὶ πόριμος γὰλλαντήσαντα, καὶ μετατιθέντα δεῖν, μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι τὸ τοῦ Πρωτέως. ποῖον, ἔφη, πάθος; τὸ γρύμενον, ὃ φασιν αὐτὸν γενέσθαι, δρασμὸν δεδυεισκοντα τῆς ἀνθρωπίνης ὄψεως, ἐπεὶ κατέλαλώκει πάσας ἰδέας αὖ, θηρίων καὶ φυτῶν καὶ στοιχείων, αὖθις αὖ, ὑγρᾶς μορφῆς ἐπεισάκτου, Πρωτέα γρύσθαι. σὺ μὲν, εἶπον, τὸν Πρωτέα μηχανᾷ τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκειν. ἀκούσομαι γάρ, ἔφην, ἔγωγε παρέξω γὰρ ἐμαυτὸν ἀκροᾶσθαι, παρεὶς τὴν ἐπιτυρτημένην φρόντισμα. τάχα γὰρ αὖ τι πρὸς τὸ σὸν δαιμόνιον ἄφρονος γένοιτο, καὶ ἐμοῦ ὠφελίμου συμφρονήσαντος. ὡς δὲν ἐδόκει ταῦτα οὕτω, καθίσαντες ἐπὶ τῆς πλησίον κρηπῖδος, ἐγὼ μὲν ἀκροώμην, ὁ δ' ἀνελίττε μάλα γλυκέα ποιήματα. μεταξὺ δ' ὡς πορρωθεν γενόμενος, ὑπέψυξας τὸ γραμματεῖον, νομίζων τὸν ἀκροατὴν, ἔφη, μάταν, καθάπερ Αθηναῖον ἐκκλησιαστὴν ἢ δικαστήν, ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν.

χαίρειν μὲν, ἔφην, εἴσομαι, καὶ πρὶν, ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰδέναι; τί δ' ἐστὶν, ὅ, τι καὶ λέγεις; Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὼν τοῦ Βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερησθεὶς, τὸ Βιβλίον οὐ κατὰ πάρεργον ἐκτησάμην, καὶ νῦν ὑπεμνήσθην ἔχων οἴκαδε. γέγραπται δ' ἄλλα τε τῶν Αντιπάτρῳ πραχθέντων ὑπὲρ τῆς οἰκίας, καὶ περὶ Δημοσθένους, ἅ μοι δοκεῖς οὐκ ἂν παρέργως ἀκοῦσαι. καὶ μὴν, εἶπον, ἤδη γέ σοι τῶν εὐαγγελίων χαίρεις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπῶν. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἀπολείψομαί σου, πρὶν ἢ τὴν ὑπόσχεσιν ἔργον σοι γενέσθαι. σὺ δ' εἱστίακας μέν με λαμπρῶς τὴν Ομήρου γενέθλιον, ἔοικας δ' ἑστιάσειν αὐτὸς καὶ τὴν Δημοσθένους. ὡς οὖν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τοῦ γραμματείου, διατρίψαντες ὀλίγον, ὅσον ἀπεδοῦναι τῷ ποιήματι τοὺς δικαίους ἐπαίνους, ἤειμεν εἰς τοῦ Θερσαγόρου, καὶ μόλις μὲν, ὑπὸ τυγχάνει δὲ τοῦ Βιβλίῳ, καὶ γὼ λαβὼν τότε μὲν, ἀπηλλαττόμην. ἐντυχὼν δ' οὕτω τῇ γνώμην διετέθην, ὡς οὐδέν τι περιτρέψας, ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων τε καὶ ῥημάτων ὑμῖν ἀναλέξομαι. οὐδὲ γὰρ τοῦ Ασκληπιῷ μεῖόν τι γίγνεται τῆς τιμῆς, εἰ μὴ τῶν προσιόντων αὐτοῦ ποιησάντων ἄσματα, τὰ Αλισοδήμου τοῦ Τροιζηνίου, καὶ Σοφοκλέους ᾄδεται. καὶ τοῦ Διονύσῳ τὸ μὲν ποίησιν καινὴν ποιεῖν, κωμῳδίας ἢ τραγῳδίας, ἐκλέλειπται, τὰ δ' ἑτέροις συντεθέντα, τοῖς νῦν εἰς μέσον ἐν καιρῷ κομίζουσι χάριν οὐκ ἐλάττω φέρει, τῷ τὸν θεὸν δοκεῖν τετιμηκέναι. τὸ μὲν οὖν Βιβλίον τοῦτο, ἔστι δὲ τῶν

ὑπομνη-

ἐπωνυμάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν μέρος, τὸ δὲ δρᾶμα τοῦ βιβλίου φησὶν, Ἀντιπάτρῳ μεμισῦσθαι παρόντα τὸν Ἀρχίαν. ὁ δ' Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεωτέρων ἀγνοεῖ, οὗτος φυγάδας ἐπέστακτο συλλαμβάνειν, ἐπεσάλητο δ' αὐτῷ, καὶ Δημοσθένει ἀπὸ τῆς Καλαυρείας τῶσαι μᾶλλον, ἢ βιάζεσθαι πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ἥκειν. καὶ διὰ τὴν μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ὢν ταύτης ἐλπίδος, τὸν Δημοσθένει ἀεὶ προσδοκῶν. ὡς δὲν ἥκουσιν ἀπὸ τῆς Καλαυρείας ἥκοντα τὸν Ἀρχίαν, ὅτι θύειν ὡς εἶχον, ἐκέλευσεν εἴσω καλεῖν, ἐπεὶ δ' εἰσῆλθον, αὐτὸ φράσει τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον, χαῖρε ὦ Ἀντίπατρε. τί δ' ὁ μέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένει ἤγαγον. ἤγαγον, ὡς ἐδοκοῦμεν, ὑγιείαν γὰρ κομίζω τῷ Δημοσθένει λειφανῶν. ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας ὦ Ἀρχία, τί γὰρ τῶν ὀσῶν καὶ τῆς ὑγιείας Δημοσθένει ὄκ ἔχοντι; τὸν γὰρ ψυχὴν αὐτὸ, ὦ Βασιλεῦ, πρὸς βίαν κατέχειν ἀδιώατον, ὁ Βοιωτίας, ὅδ' ἔνθά τι ναρὶ ἐμοῦ λαβόντες. ἡμεῖς δὲ θᾶττον αὖ τὸ Βυζαντίων τεῖχος ἕλοιμεν μηχανᾶς, ἢ Δημοσθένει χρυσίῳ. ἐγὼ δὲ, ὦ Παρμενίων, ἔφη, εἰ μήν τις Ἀθλιωτᾶς ὦν, γ' Ἀθλίους λέγω, ἐμὲ τῆς πατρίδος προτιμᾷ, τούτῳ ἀργύριον μὴ πρόιμαι αὖ, χιλίαν δ' ὄκ αὖ. εἰδέ τις ἑτέρ ἐστι πατρίδος ἐμὲ μισεῖ, τούτῳ πολεμῶ μὴ, ὡς ἀκροπόλει καὶ τείχει, καὶ νεωρίοις καὶ τάφρῳ. θαυμάζω δὲ τῆς ἀρετῆς, καὶ μακαρίζω γε τοῦ κτήματος τὴν πόλιν, ἣν οὐ μὴ, ἐξω τὸ χρείας γνώμης, ἥδιστ' αὖ προσπ

πολέσαιμι, τὴν δὲ Βουλοίμην αὖ ἐν ταυθοῖ παρ' ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον μᾶλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πᾶν τὸ μισθοφορικὸν τῆς ὅπλων βίας, τὴν τοῦ λόγου πειθὼ, καὶ τὸ τῆς γνώμης ἐμβριθὲς οὐδαμῇ τιθεὶς δεύτερον. πρὸς Παρμενίωνα μὲν ταῦτα, τοιούτους δέ τινας καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποιήσατο, τῶν γὰρ μετὰ Διοπείθους Αθηνήθεν ἀπεσταλμένων ἐγὼ μὲν εἶχον δὰ φροντίδος. ὁ δ' εὖ μάλα γελάσας, ἔφη, σὺ δ' Ἀττικὸν στρατηγὸν ἢ στρατιώτην δέ δοικας ἡμῖν; αἱ μὲν τριήρεις καὶ ὁ Πειραιεὺς καὶ τὰ νεώρια, λῆρος ἔμοιγε καὶ φλήναφος. τί δ' αὖ ἄνθρωποι πράξαιεν, Διονυσιάζοντες, ἐν κρεανομίαις καταζῶντες καὶ χοροῖς. εἰ δὲ μὴ Δημοσθένης εἷς ἐν Αθηναίοις ἐγένετο, ῥᾷον αὖ εἴχομεν τῆς πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θετταλοὺς ἀπατῶντες, Βιαζόμενοι, φθάνοντες, ὠνούμενοι. νῦν δὲ εἷς ἐκεῖνος ἐγρήγορε, καὶ πᾶσι τοῖς καιροῖς ἐφέστηκε, καὶ ταῖς ἡμετέραις ὁρμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγήμασιν αὐτιπαρατάττεται. λανθάνομεν δὲ αὐτὸν οὐ τεχνάζοντες, οὐκ ὑπηχειροῦντες, οὐ βουλευόμενοι. καὶ καθάπαξ κώλυμά τι, καὶ πρόβολος ἡμῖν, ἄνθρωπός ἐστι, μὴ πάντ' ἔχειν δὲ ὑπηδρομῆς. τὸ γέ τοι κατ' αὐτὸν, οὐκ Αμφίπολιν εἵλομεν, οὐκ Ὄλυνθον, οὐ Φωκέας καὶ Πύλον ἔσχομεν, οὐχὶ Χερρονήσου καὶ τῶν περὶ τῶν Ἑλλήσποντον κεκρατήκαμεν. ἀλλ' αὐίστησι μὲν ἄκοντας, οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας, τοὺς αὑτοῦ πολίτας, ὥσπερ τομῇ τινι, καὶ καύσει τῆς ῥᾳθυμίας, τῇ παῤῥησίᾳ

σιᾳ χρωμένῳ, ὀλίγου τοῦ πρὸς ἡδονὴν φρονήσας. μετατίθησι δὲ τῶν χρημάτων οὐ πόρος, ἀλλὰ τῶν θεάτρων ὠθεῖ τὰ στρατόπεδα. σωτίθησι δὲ τὸ ναυτικὸν νόμοις τεισαρχικοῖς, ἐπὶ τῆς ἀταξίας μονονοῦ τελέως διεφθαρμένον. ἐγείρει δ' ἐρρωμένον ἤδη χρόνῳ πρὸς τὴν βραχμὴν καὶ τὸ τειχύδριον, τὸ τῆς πόλεως ἀξίωμα, πάλαι τότε καταπεκλιμένους, εἰς οὓς πρόγονος ἐπανάγων, καὶ τὸν ζῆλον τῶν Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι κατειργασμένων σωίσκει δ' ὠθεῖ συμμαχίας, καὶ σωτάξεις Ἑλληνικάς. οὔτε τὸ λαθεῖν ὄκνῳ, οὔτε φυγακίσαι, οὔτε πείσθαι δ' ἦλθεν, ἀλλὰ τὸν Ἀλεξάνδρου ἐκεῖνον ὁ Πορσῶν βασιλεὺς ἐπείσατο. οὔτε δῆτα, ὦ Ἀντίπατρε, χρὴ δεδιέναι μᾶλλον, ἢ πάσας πειρᾶσθαι, καὶ πάντας ἀγωνίσασθαι. ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς καὶ Περικλῆς ἐγένοντο, τούτοις νῦν ὁ Δημοσθένης ἐφάνη, Θεμιστοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα. ἐκτήσατο γὰρ αὐτοῖς ἀκέσειν Εὔβοιαν, Μέγαρα, τὰ πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον, τὴν Βοιωτίαν. καὶ καλῶς γε, ἔφη, ποιοῦσιν Ἀθηναῖοι, χάριτα μὴ μὴ διοπέθειν καὶ πρόξενον, καὶ τοιούτους τινὰς ἀγαθοεργοῦντος στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ εἶσω κατέχοντες ὠθεῖν τοῦ βήματος. ὡς εἰ οὔτε γὰρ ἄνθρωπον ὅπλων ἀπέφηναν καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων καὶ ἱππέων καὶ χρημάτων λύσιον, οἶκτον, μὴ πρὸς τὸ Μακεδονίας αὖ κατέσκεψε μοι τὸν λόγον, ὃς καὶ νῦν ἀγῶσι ψηφισμάτων αὐτὰγωνιζόμενον ἡμῖν, πάντα χοῦ συμπρᾶ

τρέχει, καταλαμβάνει, πόρους εὑρίσκει, δύναμιν
συλλέγει. τί δ' ὁ ζῶντα κατειλήφατε; κατειλήφα-
μεν. κατὰ τὴν ὁδὸν οὖν τέθνηκεν; οὐκ, ἀλλ' ὅπερ ἦν,
ἐν Καλαυρίᾳ. τάχα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον
ὀλιγωρίας, οὐ θεραπεύοντων τὸν ἄνθρωπον. ἀλλ' οὐ-
δ' ὑφ' ἡμῖν ἐγένετο, τί φῄς; αἰνίγματα λέγεις ὦ Αρ-
χία, ζῶντα λαβόντες οὐκ ἔχετε; οὐ γὰρ ἐκέλευσε τὴν
γε πρώτην μὴ Βιάζεσθαι; καί τοι πλέον ἂν οὐδὲ Βια-
σαμένοις οὐδὲν ἦν, καὶ γὰρ οὖν ἐμελήσαμεν. οὐκ εὖγε
ὑμεῖς οὐδὲ μελήσαντες, ἴσως οὖν ἐκ τῆς ὑμετέρας
τέθνηκε Βίας. ἡμεῖς μὲν αὐτὸν οὐκ ἀπεκτείναμεν,
Βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν μὴ πείθουσιν ἀναγκαῖον ἦν. σοί
δ', ὦ Βασιλεῦ, τί τὸ πλέον, εἰ ζῶν ἀφίκετο, πάν-
τως οὐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας. εὐφήμει ὦ Αρ-
χία, δοκεῖς μοι μὴ συνεγνοηκέναι, μήθ' ὅς τις ὁ Δημο-
σθένης, μήτε τὴν ἐμὴν γνώμην, ἀλλὰ νομίζειν ὅ-
μοιον εἶναι Δημοσθένην εὑρεῖν, καὶ τούτους ζητεῖν
τοὺς κακῶς ἀπολωλότας, Ιμεραῖον τὸν Φαληρέα, καὶ
τὸν Μαραθώνιον Αριστόνικον, καὶ τὸν ἐκ Πειραιῶς
Εὐκράτην, τῶν ῥαγδαίων ῥευμάτων οὐδὲν διαφέ-
ροντας, ἀνθρώπους ταπεινοὺς, ἀφορμῇ προσκαί-
ρων θορύβων ὑπολαύσαντας, καὶ πρὸς μικρὰν
ταραχῆς ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάντας, εἶτα πτή-
ξαντας οὐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δειλινῶν πνευ-
μάτων, καὶ τὸν ἄπιστον Υπερίδην, καὶ τὸν ἄφιλον
δημοκόλακα, τὸν οὐδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα, κολα-
κίᾳ τοῦ πλήθους, συκοφαντῆσαι Δημοσθένην, οὐδ'
αὐτὸν

αὐτὸν εἰς ταῦτα παρασχεῖν διάκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, οἷς ἐχαρίζετο. μετ' οὐ πολὺ γοῦν τῆς συκοφαντίας λαμπροτέραν, ἢ κατ' Αλκιβιάδην, αὐτοῦ τὴν κάθοδον ἀκηκόαμεν γενέσθαι, τοῦ δὲ οὐκ ἔμελεν, οὐδ' ἐπησχύνετο, κατὰ τῶν ποτὲ φιλτάτων τῇ γλώττῃ χρώμενος, ἣν ἐχρῆν δή που τῆς ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν. τίδ', οὐκ ἐχθρῶν ἡμῖν ἔχθιστος ὁ Δημοσθένης; οὐχ, ὅτῳ μέλοι τρόπου πίστεως φίλων, πᾶν ἄδολον, καὶ βέβαιον ἦθος ἡγουμένῳ. Τὰ γάρ τοι καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλά. καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς πανταχοῦ τίμιον. οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βοῦλιν καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαντος, καὶ κτεῖναι παρὸν, ἀφέντος. ἀλλ' εἰ δή τινα πάντων, καὶ Δημοσθένην, αὐτός τε δὶς Αθήνησιν, εἰ καὶ μὴ κατὰ πολλὴν σχολὴν, συγγενόμενος, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων ἀναπυνθανόμενος, ἔκ τε τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, οὐχ ὡς ἂν νομίσειέ τις, τῆς τῶν λόγων δεινότητος, εἰ καὶ μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτὸν, οἱ δ' Αττικοὶ ῥήτορες, παιδιὰ, παραβάλλειν τοῦ τούτου κρότῳ καὶ τόνῳ, καὶ λέξεων εὐρυθμίᾳ, καὶ ταῖς τῶν διανοιῶν περιγραφαῖς, καὶ συνεχείαις ἀποδείξεων, καὶ τοῦ συνακτικῷ γε καὶ κρουστικῷ. μετενοοῦμεν γοῦν, ὅτε τοὺς Ελληνας Αθηναίας συνηγάγομεν, ὡς ἐλέγξοντες Αθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνος ἐπαγγέλμασι πεπιστευκότες, εἶτα Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθένους ἐλέγχοις περιπεσόντες, ἀλλ' ἡμῖν

ἀπρόσιτον ἢ δυνάμις αὐτῷ τοῦ λόγου. ἐγὼ δὲ ταύτην μὲν δυστράν ἔταιρον, ἣν χώραν πιθεὶς ὀργανον. Δημοσθένην δ' αὖ ἐπορεγάμην τοῦ τε φρονήματος καὶ τῆς σωτέρας, ἀκλινῆ τὴν ψυχὴν ἐπ' ὀρθῆς ἣν ἁπάσης φυλάττοντα τειχυμίας τῆς τύχης, καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἡδιδύντα. καὶ Φίλιππον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα, πολὺ ταὐδρὸς ἀπισαμην, ὅτον μή γε, δημηγορίας ἐξαγγελθείσης Ἀθηνήθεν ποτε, καθαπτομένης τοῦ Φιλίππου, καὶ Παρμενίωνος ἠγανακτηκότος, καί τι ἐσκωπηκότος εἰς τὸν Δημοσθένην ἐπειπόντος, ὦ Παρμενίων, ἔφη, δίκαιον ὁ Δημοσθένης παρρησίας τυγχάνειν. μόνον γέ τοι τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος δημαγωγῶν ἀδαμοῦ τοῖς ἀπλογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων, καί τοι μᾶλλον ἡδυνόμην, ἢ γραμματοῦσι τειχίτας ἐμαυτὸν πεπυκνῶσθαι. νῦν δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστον ἀργύρια πάσαι, χρυσίον, ξύλα, πόροι, θρέμματα, γῆν, ὁ δὲ ὠμήκεις σόλους ἀπτέμπει, σωτάλεις δυναμένους, ἀτιμεθίσατον. τοιαῦτα μὲν τότε ἐπολλάκις πρός με Φίλιππον πολὺ ταὐδρὸς ἔλεγεν, ἐν τῶν παρὰ τῆς τύχης χρησῶν πιθήμενον, τὸ μὴ στρατηγεῖν τὸν Δημοσθένην, ὅτε καὶ σὺν λόγοις, ὡσπερ λειτοὺς ἢ καταπέλτας, Ἀθηναίων ὥρμα μύους, δάσσεσθαι αὐτόν, καὶ καταράπτειν τὰ βουλεύματα. πολὺ μὲν γὰρ Χαιρωνείας ἀδὲ μετὰ τὴν νίκην ἐπαύρω πῶς ἡμᾶς λέγω, εἰς ὅσον ἀνθρώπων ἡμᾶς κινδύνου

νο κατέσησε. μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα, καὶ κακίᾳ τινὶ τυγχάνω, καὶ τραπιτωῦ ἀταξίᾳ, ἢ τῇ παραδόξῳ ῥοπῇ τῆς τύχης, τῇ πολλὰ πολλάκις ἡμῖν συνεργασαμένῃ, ἡττηκαμεν, ἀλλ' ὑπὲρ μιᾶς γε ταύτης ἡμέρας, ὑπὲρ πάσης τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ψυχῆς κίνδυνον ἐστησάτε μοι, τὰς ἀείσας πόλεις εἰς ἓν συναγαγὼν, καὶ πᾶσαν τὴν Ελλαδικὴν δύναμιν ἀθροίσας, Αθηναίους ἅμα καὶ Θηβαίους Βοιωτούς τε τοὺς ἄλλους, καὶ Κορινθίους Εὐβοέας τε καὶ Μεγαρέας, καὶ τὰς χρήσιμα τῆς Ελλάδος δυνάμεως καταναγκάσας, καὶ μήθ' ἑσπέρᾳ μήθ' ἑῴᾳ Αἰθικῆς ὥρης λείψας παρελθεῖν. τοιοῦτοί τινες ἦσαν αὐτῷ συνεχεῖς πόλεμοι. Δημοσθένους οἱ λόγοι. καὶ πρός γε τοὺς λέγοντας, ὡς μέγαν ἔχοι πόνον Αθηναίοις δῆμος αὐτὰ γωνιζόμενος, ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, ἔφη, ἀνταγωνιεῖται. Αθηναῖοι δὲ Δημοσθένει μὲν οὐκ ἔχοντες, Αἰνιᾶνες εἰσὶ καὶ Θετταλοί, καὶ πρέσβεις ὁπότε πρὸς τὰς πόλεις πέμποι, τὸν μὲν ἄλλον ῥητόρων εἴ τινας ἢ τῶν Αθηναίων πόλις αὐτὰ ποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ χρᾶσαι λέγοντες, τὸν Δημοσθένους δ' οὐκ ἀνέξεσθαι. μάτην, ἔφη, αὖ ἐπρεσβεύσαμεν. ὁ γὰρ ὅτι ἡμῖν τῶν Δημοσθένους λόγων ἐχθίστους πρόσωπον, ταῦτα ὁ Φίλιππος. καὶ μὴν τοι γε τῶν αὐτοῦ ἐλάττονα οὐκ ἔχοντες, εἰ λάβοιμεν τοιοῦτον ἄνδρα, πρὸς Διός, Αρχία, τί ποτε νομίζεις, βᾶττον οὐκ ἂν σφαγὴν ἡγοῖμεν, ἢ πολὺ μᾶλλον οὐ συμβολὴν πρὸς τῶν Ελληνικῶν πραγμάτων, ἢ τῆς ἀρχῆς πάσης ἐποιούμεθα; φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ

κατ' ἀρχὰς προσεπεπόνθειν δὲ αὐτῶν τῶν πολιτευμά-
των, ἔτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μαρτυρεῖ, πρός τ' οὖν
τὸν Ἀλέξανδρον καὶ πρὸς ἡμᾶς γε ἄγων, οὐδὲν
ἐπαύετο. τοσούτων ὄντων αὐτῷ τῶν προσπεφοι-
τηκότων, μηδένα οὕτω πώποτε θαυμάσαι, με-
γέθους τε φύσεως, καὶ τῆς περὶ τὴν ἄσκησιν ἐγκρατεί-
ας, καὶ βάρους καὶ τάχους, καὶ παῤῥησίας καὶ καρ-
τερίας. ὑμεῖς δὲ, ἔφη, διανοεῖσθε, ὡς ὑπὲρ Εὐβούλου
καὶ Φρύνωνος καὶ Φιλοκράτους, καὶ πειρᾶσθε δώ-
ροις καὶ οὗτον ἀναπείθειν, ἄνθρωπον, καὶ τὴν πα-
τρῴαν οὐσίαν εἰς Ἀθηναίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δεηθεῖσι,
καὶ δημοσίᾳ τῇ πόλει κατηναλωκότα. διαμαρ-
τάνοντες δὲ φοβήσειν οἴεσθε, πάλαι βεβουλευμένον
τὴν ψυχὴν ὑποθεῖναι ταῖς τῆς πατρίδος ἀδή-
λοις τύχαις. καὶ καθαπτομένου τῶν πραττομένων
ὑμῖν, ἀγανακτεῖτε. ὅδ' οὐδὲ τὸν Ἀθηναίων δῆμον
ὑποστέλλεται. λέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲν τῆς πα-
τρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενος, αὐτῷ δὲ τὴν πο-
λιτείαν γυμνάσιον φιλοσοφίας προθέμενος. τὰ
τοιαῦτα, ὦ Ἀρχία, ὑπερεπεθύμουν, αὐτῷ συγγενό-
μενος, τήν τε γνώμην, ἣν ἔχει περὶ τῶν παρόντων,
ἀκοῦσαι λέγοντος, καὶ τῶν ἀεὶ παραπεπτωκότων
ἡμῖν κολάκων, εἰ ἐδεόμην ἀφρσὰς, ἁπλοῦ τινος δὲ
ἐλευθέρας γνώμης ἀκοῦσαι λόγου, καὶ φιλαλήθους
συμβολῆς μεταλαβεῖν. καί τι καὶ νουθετῆσαι δί-
καιον, ὑπὲρ οἵων ὄντων Ἀθηναίων τὴν ἀχαριστίαν,
πάντα παραβαλοιτο τὸν αὐτοῦ βίον, δεῖν δὲ συγνω-
μονε-

μονεστέροις καὶ βεβαιοτέροις λειχρηδῶν φίλοις. ὦ βασιλεῦ, τί μὴ ἄλλων ἴσως αὖ ἕτυχες, ταυτὶ ἢ μάτλιω αὖ ἔλεγες, ὅτω μανικῶς φιλαθήναιος ἰῶν. ταῦτα, ὦ βρχία, τί γὰρ αὖ καὶ λέγοιμλν; ἀλλὰ ὡς ἀπέθανεν, ἔοικας ἔτι μᾶλλον ὦ βασιλεῦ θαυμάσειν, νὴ γὰρ ἡμεῖς οἱ τεθαμλνοι διεφέρομλν ὁδὲρ ἐκπλήξει τε, καὶ ἀπιστίαν τ ὁρώνλων. ἔοικε γὰρ δλὴ πάλαι ὧν ὡδὲ βεβούλευμλνος πόδι τ ὑστάτης ἡμέρας, δληδὸν ἢ ἡ παρασκευή. καθῆστο μλὶ γὰρ ἔνδλν γ' ὧν ἐφ' ἑσπέρᾳ, μάτλιω δὲ τῶν πρόσθεν ἡμερῶν λόγους ἤμλν ἀναλωκότες. τίνος γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι; πολλὰ καὶ φιλαίθρωπα περὶ τεινόμλν, ἔλεόν τινα παρὰ σοῦ καλυπτόμλνον, οὐ μάλα μλὶ προσδοκῶν, οὐ γὰρ ἀπιστῶμλν, ἀλλὰ σὲ ὤμλν δλὶ ὀργῆς ἔχειν τὴν αὐθρωπον, χρήσιμον δ' οὐδὲν πρὸς τὸ πείθειν νομίζων. ὁ δὲ ὡς προσῆλθε τοὺς λόγους, καί με μηδὲν ἀποκρύψη. μάλιστα μλὶ γὰρ αὐτὸν αὖ ἐβουλόμλν παρὼν εἶναι νυῦ, ἀλλὰ σύ γε μὴ παραλίπῃς μηδέν. ὃ γάρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἦθος ἀνδρὸς γλυκαίου πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τοῦ βίου καταμαθεῖν, πότερον ἄπονος καὶ νωθρὸς λῶν, ἢ πανταπασιν ἀκλινὴς τῆς ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν. οὐδὲν ὑπέστελλεν ἐκεῖνός γε. ὡς γὰρ, ὃς ἡδὺ γελάσας, καὶ μὲ δλὴ σκώπτων ὅτι τὸν πρόπορον βίον, ἀπίθανον ἐφη μι ὑπολαμβάνειν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων. ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, πρόσεστο τῇ ψυχῇ; οὐκ, εἰγε τῶν λοιπῶν ἀκούσας, οὐ δλέξει σοι μόνον ἀπι-

στεῖν, ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις ὦ βασιλεῦ λέγειν, Μακεδό
σι μὲν εἶπεν οὐδὲν ἀπώμοτον, οὐδὲ παράδοξον, εἰ Δη
μοσθένην οὕτω λαμβαίνουσιν, ὡς Αμφίπολιν, ὡς
Ολυνθον, ὡς Ωρωπόν. τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγε, καὶ
γὰρ οὖν ὑπογραφέας παρεστησάμην, ἵνα σοι τὰ λε-
χθέντα σώζοιτο. ἐγὼ μέν τοι, ἔφη, ὦ Αρχία, βασά-
νων ἢ θανάτου φόβῳ, κατ' ὄψιν οὐκ ἂν Αντιπάτρῳ
γενοίμην, ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἀληθεύετε, πολύ μοι μᾶλ-
λον ἔτι φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτὴν παρ' Αν
τιπάτρου δεδωροδοκηκέναι, μήδ' ἣν ἐμαυτὸν ἔτα-
ξα, τάξιν λιπὼν τὴν Ελληνικὴν, εἰς τὴν Μακεδονι
κὴν μεταβαλέσθαι. καλὸν γὰρ, ὦ Αρχία, εἰ τὸ ζῆν
ἐμοὶ πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τειήρης, ἣν ὑπο-
δέδωκα, καὶ τεῖχος καὶ τάφρος, τοῖς ἐμοῖς τέλεσιν
ἐξειργασμένα, καὶ φυλὴ Γανδιωνὶς, εἰς ἣν ἐθελον-
τὴς ἐχωρήγουν ἐγὼ, καὶ Σόλων καὶ Δράκων, καὶ παρ'
ῥησία βήματος, καὶ δῆμος ἐλεύθερος, καὶ ψηφίσ-
ματα στρατιωτικὰ, καὶ νόμοι τειηραρχικοὶ, καὶ προ-
γόνων ἀρεταὶ, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτῶν εὔνοια, τῶν
ἐμὲ πολλάκις ἐστεφανωκότων, καὶ δύναμις Ελλή-
νων, τῶν ὑπ' ἐμοῦ μέχρι νῦν τετηρημένων. εἰ δὲ καὶ
βιωτὸν ἐλεηθέντι ταπεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' οὖν ὁ
ἔλεος περὶ τοῖς οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην αἰχμαλώ-
τους, ἢ τοῖς πατράσιν, ὧν συνεξέδωκα τὰς θυγα-
τέρας, ἢ οἷς αὐτὸς ἐράνους συνδιελυσάμην. εἰ δέ με μὴ
σώζοι νήσων ἀρχὴ καὶ θάλαττα, παρά γε τουτοῦ Πο
σειδῶνος αἰτῶ τὸ σώζεσθαι, καὶ τοῦδε τοῦ βωμοῦ, καὶ τῶν
ἱερῶν

ἱδρῶν νόμων. εἰ δὲ Ποσειδῶν, ἔφη, μὴ δώσαται φυλάττειν τὴν ἀσυλίαν τοῦ νεώ, μὴ δ' ἐπαισχύνεται προδοῦσα Δημοσθένην Ἀρχίᾳ, τεθνάναι, ὃς δὲ Ἀντιπάτρου ἡμῖν ἀντὶ τοῦ θεοῦ κολακεύτης. ἄξιῶ μοι φιλτάτους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας, καὶ νῦν μετέχειν τῆς ὑμετέρας τύχης, εἰ μετὰ Καλλιμέδοντος καὶ Πυθέου καὶ Δημάδου σωτηρίαν. ἄξιῶ γάρ, εἰ δεῖ ὀψε, τῆς ψυχῆς μεθαρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας καὶ τὸν Κόδρον ἐπαισχύνομαι, ὅτων ἡράμην αὐτομολῆσαι τῷ δαίμονι συμμετασχεῖν. καλὸν γάρ, λιμοσφύγων θάνατον φεύγοντας ἀκινδύνως σωτῆρας αἰσχρὸν γενέσθαι. καὶ νῦν Ἀρχία, τὸν κατ' ἐμαυτὸν ὁ καταισχύνω, τὰς Ἀθήνας ἐκὼν δοῦλείαν ἑλόμενον, φεύγειν δὲ τὸν κάλλιστον τῶν ἐλευθερίαν προέμενον. ἀλλὰ δίκαιον γάρ, ἔφη, σοι τῶν πραγμάτων μνημονεύειν, ὃ σεμνὸν τὸ λεχθέν, Ἡδὲ καὶ θνήσκειν ὅμως, πολλῶν πρόνοιαν ἔχειν δυσχημόνως πεσεῖν. κόρη δὲ ταῦτα, Δημοσθένης δὲ δυσχήμονα θανάτου βίον προκρίνει ἀσχήμονα, τῶν Ξενοκράτους καὶ Πλάτωνος ἕνεκεν ἀθανασίας λόγων ἐκλαθόμενον; καί τινα πικρότερον ἔλεγε, προσχθεὶς εἰς σὲ τῆς τύχης δυσχεραίνοντας, ἀλλά τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμὲ τέλος δ' ἐμοῦ τὰ μὲν δεδόμενα, τὰ δ' ἀπειλούμενος, ἁπαλλῶ Μᾶσσαν σεσῳσμένος, ἐπειθόμην αὖ, ἔφη, τούτοις, Ἀρχίας ὦν, ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης εἰμί, συγγίγνωσκέ μοι, ὦ δαιμόνιε, μὴ τοσούτῳ πακῷ γενέσθαι. τότε δὴ τότε πῶς βίαν αὐτὸν

ἀφαιρῶμαι δίκαιόν μοι, ὅδε, ὡς ἔοικε, δῆλον ἐστὶ καὶ παγγελῶν. Ἐὰν μὲν θεὸν προσβλέψας, ἔοικεν Ἀρχίας, εἰπεῖν, ὅπλα μόνα, καὶ τειχήρεις καὶ τέχνη καὶ στρατόπεδα, δίκαιόν εἶναι καὶ ἱερὰ φύγετα ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπολαμβάνειν, τῆς δ' ἐμῆς παρασκευῆς καταφρονεῖν, ᾗ οὐκ ἂν ἐλέγξειαν Ἰλλυριοὶ καὶ Τριβαλλοὶ καὶ Μακεδόνες, ὀχυρωτάραν, ἢ ξύλινόν ποτε τεῖχος ἡμῖν, ὃ θεὸς αὐτεῖλεν ἀπόρθητον εἶναι. μεθ' ἧς αὖ τῆς προνοίας ἀδεῶς μὲν ἐπολιτευσάμην, ἀδεὲς δέ μοι τὸ κῦ/ Μακεδόνων θάρσος. ἐμέλησε δ' ὅδε οὐκ Εὐκτήμονος, οὐκ Ἀρισταγόρου τοῦ Θυβέως καὶ Καλλιμέδοντος, ὁ Φιλίππου τότε, ὁ τὰ νῦν Ἀρχίας. ταῦτ' εἰπών, μὴ προσάγαγέ μοι τὴν χεῖρα, ἔφη, ἢ κατ' ἐμὲ γὰρ ὅδε παραύομος ὁ νεὼς πείσεται, τὸν δὲ θεὸν προσείπων, ἐκὼν ἔψομαι. λέγω μὲν ἐγὼ τῆς ἐλπίδος ταύτης, καὶ τὴν χεῖρα τοῦ σώματος προαγαγόντος, ὁ δὲν ἄλλ', ἢ προσκυνεῖν ὑπολάμβανον, τὸ δέ, τί δή ποτε ἐγώ; ὕσδρον Βασάνοις θραπαίνης ἐφωραλόμην, πάλαι φαρμακὸν αὐτοῦ τεταμιεῦσθαι, λύσειν ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἐλευθερίαν ἱτώμενον. οὐ γὰρ οὕτω ἔφθασεν ὑπορρὰς τὸν ὅλον τὸν νεὼ, καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, ἄγε δὴ δῶρον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον, Δημοσθένη δὲ οὐκ ἄξεις, ὁ μὰ τόν. λάμοι μὲν ἐφαίνετο πολυήσειν, οὐ γὰρ ἐκ Μαραθῶνι πεπωκώτας, ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν ἀπέπτη. τοῦτό σοι τὸ τέλος, ὦ Βασιλεῦ, τῆς Δημοσθένους πολιορκίας κομίζειν

μίζειν ἔχω. Δημοσθένης γε καὶ τούτῳ, ὦ Ἀρχία. Βασκαίνει τῆς ἀπήνου ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνοσιώτατον μὲν αὐτοῖς τὸ λῆμα. πολιτικὴ δὲ πρόνοια, μετὰ χεῖρα τὸ πιὸν τῆς ἐλευθερίας ἔχειν. ἀλλ' ὁ μὲν οἴχεται, βίον ἔξων τὸν ἐν μακάρων νήσοις, ἡρώων γόμφῳ, ἢ τὰς εἰς ὀρανὸν ψυχῶν νομιζομένας ὁδούς, ὅπα δός τις λαίμαν ἐσόμενον ἐλευθερίου Διός, τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, κάλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τῶν ἐν Μαραθῶνι πεπτωκότων.

Θεῶν ἐκκλησία.

Ζηνὸς, Ἑρμοῦ καὶ Μώμου.

Μηκέτι τοιούτοις ὦ θεοί, μὴ δὲ ἐπὶ γωνίας συστρεφόμενοι, πῶς ἂν ἀλλήλοις κοινολογεῖοιθε ἀγαναντῶντες, εἰ πολλοὶ ἀναξιοι μετέχουσιν ἡμῖν τοῦ συμποσίου. ἀλλ' ἐπεὶ πρὸς ἀκριβέστατα περὶ τούτων ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ὃν ἐθέλει φανερὸν τὰ δοκοῦντά οἱ, καὶ κατηγορείτω, σὺ δὲ λάμβανε ὦ Ἑρμῆ τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου. Ερ. ἄκουε, σίγα. τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἢ δὲ σκέψις πρὸς τῶν μορίων καὶ ξένων. Μῶ. ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ὧν τρέψεως εἰπεῖν. Ζεύς. τὸ κήρυγμα ἤδη ἐθέσπισεν, ὡς τε οὐδὲν ἐμοὶ δεήσει. Μῶ. φημὶ δίνων δ' ἂν ποιεῖν ἐνίοις ἡμῶν, οἷς ἐκ ἀπόχρη θεὸς δὲ ἀνθρώπων αὐτὸς γεγενῆσθαι, ἀλλ' εἰ μὴ σὺν ἀκολάστοις καὶ θρασύποσιν αὐτοῖς ἐσόμεσθ ἡμῖν ἀφανῶσιν, ὁ δὲ μέγας, ὁ δὲ νεανικὸν

οἴονται εἰργάσασθαι. ἀξιῶ δὲ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παῤῥησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν, οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην. ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν, ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσαιμι τῶν οὐ καλῶς γιγνομένων. διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκοῦντά μοι ἐν τῷ φανερὸν, οὔτε δεδιώς τινα, οὔτε ὑπ' αἰδοῦς ὑπ' καλύπτων τὴν γνώμην. ὥς τε καὶ ἐπαχθὴς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημόσιός τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐπείπερ ἔξεστι, καὶ ἠκήρυκται, καὶ σὺ ὦ Ζεῦ δίδως μετ' ἐξουσίας εἰπεῖν, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, ἐρῶ. πολλοὶ γάρ, φημι, οὐκ ἀγαπῶντες, ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ εὐωχοῦνται ἐπ' ἴσης, καὶ ταῦτα, θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἔτι καὶ οὐδ' ὑπηρέτας καὶ θιασώτας οὐδ' αὐτῶν ἀνήγαγον ἐν τῷ οὐρανὸν, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ἐπ' ἴσης διανομαὶς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μερίκιον. Ζεύς. μηδὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαῤῥήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τοὔνομα, νῦν γὰρ ἐν τὸ μέσον ἀπέῤῥιπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλοὺς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παῤῥησιαστὴν ὄντα μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν. Μῶ. εὖγε ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὴν παῤῥησίαν, ποιεῖς γὰρ οὐδὲν βασιλικὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον, ὥς τε ἐρῶ καὶ τοὔνομα. ὁ γάρ τοι γενναιότατος Διόνυσος,

σος, ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἑλλὴν μητρόθεν, ἀλλὰ συροφοίνικός τινος ἐμπόρου, τοῦ Κάδμου θυγατριδοῦς, ἐπείπερ ἠξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲν αὐτός ἐστιν, οὐ λέγω, ὅτε τὴν μίτραν ὅτε τὴν μέθην ὅτε τὸ βαδίσμα, πάντες γὰρ, οἶμαι, ὁρᾶτε, ὡς θῆλυς, καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμανὴς, ἀκράτου ἕωθεν ἀκρπνέων, ὁ δὲ καὶ ὅλην φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι. καὶ θεοὺς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα καὶ τὸν Σιληνὸν, καὶ Σατύρους, ἀγροίκους τινὰς, καὶ αἰπόλους οὐδὲ πολλοὺς, σκιρτητικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους. ὧν ὁ μὲν κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας οὐ τὸ κάτω αἰγὶ ἐοικὼς, καὶ γένειον βαθὺ καθειμένος, ὀλίγον τραγοῦ διαφέρων ἐστὶν, ὁ δὲ φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα, ὠδὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς οὗτος. οἱ δὲ Σάτυροι, ὀξεῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ φαλακροὶ, κεράσται, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται, Φρύγου τινὲς ὄντου, ἔχουσι δὲ καὶ οὐρὰς ἅπαντες. ὁρᾶτε, οἵους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; εἶτα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες οὕτω γελοίους θεοὺς, καὶ τεραστίους. ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ δύω γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην οὖσαν αὐτοῦ, τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸν στέφανον ἐγκατέλεξε τοῦ τῶν ἀστέρων χορῷ, τὴν δὲ Ἰκαρίου τοῦ γεωργοῦ θυγατέρα. καὶ ὃ πάντων γελοιότατον, ὦ θεοὶ, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἠριγόνης καὶ οὗτον ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῷτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἕξει

ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ ξυμπεσὼν ἐκεῖνος, καὶ ὅσον ἡγαπᾶ
λωνίδιον. ταῦτα οὐχ ὕβρεις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παροινίαι
καὶ γέλως; ἀκηκόατε δι' οὗ καὶ ἄλλος. Ζεύς. μη
δέν ὦ Μῶμε εἴπῃς, μήτε πρὸς Ἀσκληπιοῦ, μήτε πρὸς
Ἡρακλέους, ὁρῶ γάρ, οἷ φέρει τὸν λόγον, ὅτι γάρ, ὁ μὲν
αὐτῶν ἰᾶται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶν νόσων, ὃ ἐστι πολ-
λῶν αὐτάξιον ἄλλων, ὁ δὲ Ἡρακλῆς, ὡς ὦν ἐμὸς,
ἐκ ὀλίγων πόνων ἐπείσατο τὴν ἀθανασίαν, ὥς τε
μὴ κατηγόρει αὐτῶν. Μῶ. σιωπήσομαι δῆτα σὲ, ὦ
Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, καί τοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἐπὶ
τὰ σημεῖα ἔχουσι τὸ πυρός. εἰ δὲ δεῖ καὶ πρὸς
αὐτόν σε τὴν παῤῥησίαν χρῆσθαι, πολλὰ ἂν ἔχοι εἰ-
πεῖν. Ζεύς. καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι μαλιστα, μῶν
δ' οὖν ἀᾳδὲς ἐγκίας δώκεις; Μῶ. ἐν Κρήτῃ μὲν ὃ
μόνον οὐχ ἁπάσαι δεῖν, ἀλλὰ καὶ ἄλλό τι πρὸς σοῦ
λέγουσι, καὶ τάφον σῶν δεικνύουσιν, ἐγὼ δὲ ὅτε ἐκεί
νοις πείθομαι, ὅτε Ἀχαιῶν Αἰγιδοῦσιν, ὑποβολι-
μαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν. ἃ δὲ μαλιστα ἐλεγχθῆναι
δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. τὴν γάρ τοι ἀρχὴν τῶν
τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νο-
θευθῆναι ἡμῖν τὸ ξυνέδριον σὺν ὦ Ζεῦ παρέσχου,
θνητὰς ὠμιγνύμενος, καὶ κατὰ τὴν παρ' αὐτὰς,
ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι, ὡς τε ἡμᾶς δεδιέναι, μή
σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν, ὁπότ' αὖ ταῦρος ἦς, ἢ
τὸν χρυσοχόων τις κατεργάσηται χρυσὸν ὄντα, ὃ
αὖτε Διὸς, ἢ ὅρμος ἢ ψέλιον ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γεγέ-
νηται· ἀλλὰ ἐμπέπληκάς γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμε-
θεων

θέων τούτων, οὐ γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατόν ἐστιν, ὁπότ' ἄν τις ἄφνω ἀκούσῃ, ὅτι ὁ Ηρακλῆς μὲν θεὸς ἀπεδείχθη, ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέταττεν αὐτοῦ, τέθνηκε. καὶ πλησίον Ηρακλέους νεὼς, οἰκέτου ὄντος, καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τοῦ δεσπότου αὐτοῦ, καὶ πάλιν ἐν Θήβαις, Διόνυσος μὲν θεὸς, οἱ δ' ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ Πενθεὺς καὶ ὁ Ακταίων καὶ ὁ Λέαρχος, ἀνθρώπων ἁπάντων κακοδαιμονέστατοι. ἀφ' οὗ δὲ ἅπαξ σὺ ὦ Ζεῦ ἀνέῳξας τοῖς τριούτοις τὰς θύρας, καὶ ὠθῇ τὰς θνητὰς ἐτράπου, ἅπαντες μεμίμηνταί σε, καὶ οὐχὶ ἄρρενος μόνον, ἀλλ' ὅπερ αἴσχιστον, καὶ αἱ θήλειαι θεαί. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Αγχίσην καὶ τὸν Τιθωνὸν, καὶ τὸν Ενδυμίωνα καὶ τὸν Ιάσωνα, καὶ οὐκ ἄλλους; ὥς τε ταῦτα μὲν ἐάσειν μοι δοκῶ, μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο. Ζεύς. μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους ὦ Μῶμε εἴπῃς, χαλεπανῶ γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸν μειράκιον, ὀνειδίζας ἐν τὸ γένος. Μῶ. οὐκοῦν μὴ δὲ περὶ τοῦ ἀετοῦ εἴπω, ὅτι καὶ οὗτος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστιν, ὠθῇ τοῦ Βασιλέου σκήπτρου καθεζόμενος, καὶ μονονουχὶ ὠθῇ τὴν κεφαλὴν σου νεοττεύων, θεὸς εἶναι δοκῶν, ἢ καὶ οὗτον τοῦ Γανυμήδους ἕνεκα ἐάσομεν; ἀλλ' ὁ Ατῆς γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας καὶ ὁ Σαβάζιος πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκεκλήθησαν οὗτοι, ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος, ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κάνδυν καὶ τὴν τιάραν, οὐδὲ Ελληνίζων τῇ φωνῇ, ὥς τε οὐδ' ἢν προπίῃ τις, ξυνίησι. τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέτρ, ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν

εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζεσι, & θεὸς χειροτονῆσιμ, ὃς ἂν ἐθελήσωσι, τὸμ αὐτὸμ τρόπομ, ὅμπερ καὶ Ζάμολξις ὁ Γέτης ὢμ παρφενγραφκ, ὀκ οἶδ', ὅπως ἀλαθώμ. καίτοι ταῦτα ψαύτα, ὦ θεοί, μέτεσα, σὺ δὲ ὦ ἰωσοπρόσωπε, καὶ σινδόσιμ ἐσαλμένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ βέλτισε, ἢ ὡς ἀξιοῖς θεὸς εἶναι, ὑλακτῶμ; τί δὲ βολόμενος καὶ ὁ Μεμφίτης ὄτος ταῦρος, ὁ ποικίλος, πθοσκωῖται, καὶ χρᾶ, καὶ πθφήτας ἔχει; αἰχμώμαι δὲ ἰδιώτας κὴ πιθήκος εἰπεῖμ καὶ τραγους, καὶ ἄλλα πολλῶ γελοιότερα, ὀκ οἶδ', ὅπως δῆ Αἰγύπτε παραβυθγέντα δυνήσομαι ἀνειπεῖμ ὑμῖν ὦ θεοὶ ὡς αὐέχεσθε, ὁρῶντες ἐπ' ἴσης, ἢ καὶ μᾶλλομ ὑμῶμ πθοσκωψόμενα. ἢ σὺ ὦ Ζεῦ πῶς φέρεις, ἐπειδὰν λειοῦ λίρατα φύσωσί σοι; Ζεύς. αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φὴς τὰ πρὸι τῶ Αἰγυπτίωμ, ὅμως δ' ὄν, ὦ Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶ αἰνίγματά ὅτι, καὶ ὁ ψαύν χρὴ καταγελᾶμ ἀμήυτομ ὄντα. Μῶ. ψαύν γὰρ μυσπείωμ ὦ Ζεῦ δεῖ ἡμῖν, ὡς ἀληγέα θεὸς μὲν, οὐ θεὸς, ἰωσοκεφάλους δὲ, οὐκ ἰωσοκεφάλους. Ζεύς. ἔα, φημί, τὰ πρὸι τῶ Αἰγυπτίωμ, ἄλλο τε γὰρ πρὸι τούτωμ ὠθσκεψόμεθα ὕθι σχολῆς, σὺ δὲ οὐκ ἄλλος λέγε. Μῶ. ἦρ τροφώνιομ, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ μάλισα μὲ ἀχθηνίγει, ἦρ Αμφίλοχομ, ὃς φάγος ἀνθρώπε, κὴ μητραλοίης ὑὸς ὤμ, βαπτισθεὶς ὁ γμναῖος φ' Κιλικίας, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, κὴ γογγύζων τοῖμ ἀνοήτοις ἑβολοῖς ἕνεκα. τοιγαρῦμ ὀκ ἔπ σὺ ὦ Απολλομ ἀνδρικμεῖς, ἀλλὰ ἤδη

πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησμῳδεῖ, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφανοῦς ἔχῃ, καὶ γόητος ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοί εἰσιν. ἤδη καὶ ὁ Πολυδαίμαντος τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδριὰς ἰᾶται τοὺς πυρέττοντας ἐν Ολυμπίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένους ἐν Θάσῳ, καὶ Εκτορι θύουσιν ἐν Ιλίῳ, καὶ Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ ἐν Χερρονήσῳ. ἀφ' οὗδ' οὖν τοσοῦτοι γεγόναμεν, ὡς δέδωκε μᾶλλον ἡ ὠλορκία καὶ ἱερωσυλία, καὶ ὅλως, καταπεφρονήκασιν ἡμῶν, εὖ ποιοῦντες. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν νόθων καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, ὅτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῖν, ὅτε συστῆναι ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ὠδὶ τούτοις γελῶ. ἢ πῶς γάρ ἐστιν ἡ πολυθρύλλητος ἀρετὴ καὶ φύσις, καὶ εἱμαρμένη καὶ τύχη; ἀνυπόστατα καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ὠνομασμένα, καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, οὕτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥς τε οὐδεὶς ἡμῖν οὐδὲ θύειν βούλεται εἰδὼς, ὅτι κἂν μυρίας ἑκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πράξουσαν τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἑκάστῳ ἐπεκλώσθη. ἡδέως ἂν οὖν ἐροίμην σε ὦ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἢ ἀρετὴν ἢ φύσιν ἢ εἱμαρμένην, ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἶ, ὡς βοώντων αὐτῶν μὴ ἐπαΐειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον, ὁρῶ γοῦν τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττοντας, ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθή-

ψατο ἡ παῤῥησία τῶν λόγων. πέρας γοῦν, εἰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγεγραμμένον. Ζεύς. ἀνάγνωθι, οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ἠτιάσω, καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ὠμοχεῖν, ὡς μὴ ὠμοπλεῖον ἂν γίγνηται.

Ψήφισμα ἀγαθῇ τύχῃ.

Μώμου καὶ Διός.

Ἐκκλησίας γενόμου ἀγομένης, ἑβδόμῃ ἱσταμένου ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεσάτει Ἀπόλλων, ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς νυκτὸς, καὶ ὁ Ὕπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, οὐ μόνον Ἑλλήνευ, ἀλλὰ καὶ Βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας παρεγγραφέντευ, οὐκ οἶδ', ὅπως καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασι μὲν τὸν οὐρανὸν, ὡς με σὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου ταραχώδους, πολυγλώσσων τινῶν καὶ ξυγηλύδων. ὠμολέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία καὶ τὸ νέκταρ, ὥς τε μνᾶς ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων. οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδείας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε καὶ ἀληθεῖς θεοὺς, προεδρίας ἠξιώκασιν ἑαυτοὺς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλουσι, δεδόχθω τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ξυλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, περὶ τροπὰς χειμερινὰς, ἑλέσθαι δὲ ὠμογνώμονας, τελείους θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῆς παλαιᾶς βουλῆς, τῆς ὠδὶ Κρόνου, τέτ-

ταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. τούτους δὲ τοὺς ὠμογνώμονας, αὐτοὺς μὲν καθέζεσθαι ὀμόσαντας τὸν νόμινον ὅρκον, τὴν Στύγα, τὸν Ερμῆν δὲ κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυντελεῖν εἰς τὸ ξυνέδριον, τοὺς δὲ ἥκειν, μάρτυρας ἐπαγομένους γνωμότους, καὶ ἀπολείξεις τοῦ γένους. τοὐντεῦθεν δὲ, οἱ μὲν παρίτωσαν καθ' ἕνα, οἱ δὲ ὠμογνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ θεοὺς εἶναι ἀπφανοῦντες, ἢ καταπέμψουσιν ὠθὶ τὰ σφέτερα ἠρία, καὶ τὰς θήκας τὰς προγονικάς. ἢν δέ τις ἁλῶ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ὠμογνωμόνων ἐκκριθέντων ὠμβαίνων τοῦ οὐρανοῦ, ἐς τὸν Ταρταρον ἐμπεσεῖν τοῦτον. ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτοῦ ἕκαστον, καὶ μήτε τὴν Αθηναῖν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ασκληπιὸν χρησμῳδεῖν, μήτε τὸν Απόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν, ἀλλ' ἕν τι ὠμλεξάμενον, μάντιν ἢ κιθαρῳδὸν ἢ ἰατρὸν εἶναι. τοῖς δὲ φιλοσόφοις προφιπεῖν, μὴ ἀναπλάττειν καινὰ ὀνόματα, μὴ δὲ ληρεῖν, περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν. ὁπόσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἠξιώθησαν, ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, γντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς ἢ Ηρας ἢ Απόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινὸς, ἐκείνοις δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ στήλην ἐπιστῆσαι αὐτὶ βωμοῦ. ἢν δέ τις παρακούσῃ τοῦ κηρύγματος, καὶ μὴ ἐθελήσῃ ὠθὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, ἐρήμην αὐτοῦ καταδιαιτησαίτων. Ζεύς. τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα δικαιώτατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτῳ δοκεῖ, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα, μᾶλλον δὲ οὕτω γιγνέσθω,

πλέους γὰρ, οἶσθ', ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσοντες. ἀλλὰ νῦν μὲν ἄπιτε, ὁπόταν δὲ λιμηρύξῃ ὁ Ἑρμῆς, ἥκετε νομίζοντες ἕκαστος φανερῶς τὰ γνωρίσματα, καὶ ἀφεῖς τὰς ἀρρενείξεις, πατρὸς ὄνομα καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν καὶ ὅπως θεὸς ἐγράφη, καὶ φυλὴν καὶ φρατέρας, ὡς ὅστις αὖ μὴ παραφανῇ, ὀδὲν μελήσει τοῖς ὠνησομένοις, εἰ νεὼν τις μέγαν ὑδὲ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

Οἱ ἀφιξεῖς δύο διάλογοι, τῶν διαλόγων εἰσὶ τῶν θεῶν.

Ζεὺς καὶ Ἥλιος.

Ὦ πατὴρ ἐμὸς Κρονίων, ἐπὶ τίνα ἀνθρώπων κάκιστον ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μεμηνὼς ἀνοήτῳ πυρὶ χρώμενος; ὃς τὰ μὲν καταφλέξας, πρόσω ἐλθὼν ἐπέσχε, τὰ δὲ κάτω λιμνάζοντα διαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀπασῶν τὸ ὕδωρ, καὶ ὅλως ὀδὲν, ὅ, τι ὁ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεὶς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν ἐς Ἀσσυρίους, ὀδὲ λέληθεν ἂν αὐθρώπων ἐπέμεινεν αὖ, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν ἐνέσχεν καὶ διαφθείρειν ἐκπέπομφας. Ηλ. ἥμαρτον, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην ἐγὼ πολλὰ ἱκετεύοντι, πόθεν γὰρ αὖ καὶ ἤλπιζα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; Ζεύς. ἐκ ἡλίου, ὅσης ἐλίττετο ἀκειβείας

βείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πάντα. ἠγνόεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὡς δεῖ συνέχειν ἀναγκῆ τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθὺς, ὥσπερ, ἀμέλει, καὶ οὗτον ἐξηνέγκαν, ἄρτι μὲν ὠθῆ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ὠθῆ τὰ δεξιὰ, καὶ ὃν τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου, ἐνίοτε καὶ ἄνω καὶ κάτω, ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοὶ, ὁ δὲ οὐκ εἶχεν, ὅ, τι χρήσαιτο αὐτοῖς. Ηλ. ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, καὶ διὰ οὗτον ἀντεῖχον ὑπὸ πολὺ, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλασιν. ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ὠθῆ τὸ ἅρμα, ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὁπόσον δὲ ὃν τὸ ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἶτα ὃν τὸ κάταντες αὖθις ὑπανεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιῶν, καὶ μὴ ἐπιέναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων. εἶπον δὲ, καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι, ὁ δὲ, παῖς γὰρ ἦν, ὑπιβὰς τοσούτου πυρὸς, καὶ ὑπὸ κύψας ὃν βάθος ἀχανὲς, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ἤσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ὑπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ μειρακίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν, ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφεὶς, οἶμαι, δεδιὼς, μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἴχετο τῆς ἄντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, κἀμοὶ, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος. Ζεύς. ἱκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας, νῦν μὲν οὖν συγγνώμην ἀφνέμω σοι. ὃν δὲ τὸ λοιπὸν, ἤν τι ὅμοιον παρανομήσῃς, ἤ τινὰ

τοιοῦτον σεαυτοῦ διαδοχον ἐκπέμψῃς, αὐτίκα εἴσῃ, ὁπόσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ ἡφαυνὸς πυρωδέστερος. ὥς τ' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ὑπὸ τοῦ Ηριδανῷ, ἵνα περ ἔπεσεν ἐκδιφρευθεὶς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτοῦ διακρύουσαι, καὶ αἴγειροι γιγνέσθωσαν ὑπὸ τοῦ πάθει. σὺ δὲ συμπηξαίμενος τὸ ἅρμα, κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἅτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται, ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους, ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἁπάντων.

Απόλλων καὶ Ερμῆς.

Εχεις μοι εἰπεῖν ὦ Ερμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης, ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς. Ερ. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Καστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης. Απ. πῶς διαγιγνώσκεις, ὅμοιοι γάρ. Ερ. ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Απολλον, ἔχει ὑπὸ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μαλιστα, ὁπόσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Αμύκου ἐτρώθη, τοῦ Ιασονι συμπλέων, ἅτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. Απ. ὤνησας, διδάξας τὰ γνωρίσματα, ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα ἴσα, τοῦ ὠοῦ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρί, καὶ ἵππος ἑκατέρῳ λευκός. ὥς τε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν

προσεῖ-

προσεῖπον Κάστωρα, Πολυδεύκην ὄντα, τὸν δὲ τοῦ τοῦ Πολυδεύκους ὀνόματι. ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δή ποτε οὐκ ἄμφω ξυνεῖσιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας, ἄρτι μὲν νεκρὸς, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἅτερος αὐτῶν. Ερ. ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν, ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. Απ. οὐ ξυνετὴν, ὦ Ερμῆ, τὴν νομὴν, εἴ γε οὐδὲ ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα. πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ασκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὤν. ἡ δὲ Αρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἢ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν, ἢ ἀργοὶ εὐωχήσονται, τηλικοῦτοι ὄντες; Ερ. οὐδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετὴν τοῦ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἄν που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ὑπηκαθήσαντας ὑδὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας.

Απ. ἀγαθὴν, ὦ Ερμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

Κυνικός.

Κυνικὸς & Λυκῖνος.

Ἱποτε ὦ ὅτος ωὠγωνα μὴν ἔχεις & νόμιμον, χιτῶνα δὲ ὃν ἔχεις, καὶ γυμνοδορκῶ, & ἀνυποδήτεις, τ' ἀληθῶς & ἀπανθρωπον βίον καὶ θηριώδη ὧν λεξάμενος, & ἀεὶ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον δόγμας, ὀχ ὡς οἱ πολλοὶ, δαχρυσά μιον, πολυνοσεῖς ἄλλοτε ἄλλαχοῦ, & δυναζόμενον ὑπὸ ξηροῦ λαπάδος, ὡς ἄσθμα πάμπολλον τοῦτο τὸ τειβώνιον φέρειν, ὃ μὴν τοι & ἔστρον λεπτὸν, ὃ δὲ μαλακὸν ὃ δὲ ἀνθηρόν. Κυ. ὃ δὲ γὰρ δέομαι, τοιοῦτον δὲ, ὁποῖον αὖ ποιοῦδέη ῥᾷσα, & ζῷ ἱκανῶς μὴν πρᾶγματα ὡς ἐλάχιστα παρέχον, τοιοῦτον γὰρ ἀρκεῖ μοι. σὺ δὲ πρὸς θεῶν εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ ὃ νομίζεις κακίαν πρόσεῖναι; Λυ. & μάλα. Κυ. τῇ δ' ὀυτελείᾳ ἀρετὴν; Λυ. & μάλα. Κυ. τί ποτ' ὃν ὁρῶν ἐμὲ τῶν πολλῶν ὀυτελέστερον διαιτώμενον, σὺ δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτιᾷ, & ὃτι ἐκείνως; Λυ. ὅτι ὃτι ὀυτελέστερόν μοι, μὰ Δία, τῶν πολλῶν διαιτᾶσθαι δοκεῖς, ἀλλ' ὠδελέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως, ὠδελῶς & ἀπόρως. διαφέρεις γὰρ ὃ δὲν σὺ τῶν πλωχῶν, οἱ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι. Κυ. βούλει δὴν εἴσωμεν, ἐπεὶ προελήλυθεν ὠταῦτα ὁ λόγος, τί τὸ ὠδελὲς, & τί τὸ ἱκανόν ὄστιν; Λυ. εἰ σοὶ δοκεῖ. Κυ. ἆρ' ὃν ἱκανὸν μὴν ἑκάστῳ, ὅπερ αὖ

ἂν ἐξικνῆται πρὸς τὴν ἐκείνου χρείαν, ἢ ἄλλό τι λέγεις; Λυ. ἔστω οὖν. Κύ. γνδεὲς δὲ, ὅπερ ἂν γνδεέστερον ᾖ τῆς χρείας, καὶ μὴ ἐξικνῆται πρὸς τὸ δέον; Λυ. ναί. Κυ. οὐδὲν ἄρα τῶν ἐμῶν γνδεές ἐστιν, οὐδὲν γὰρ αὐτῶν, ὅ, τι οὐ τὴν χρείαν ἐκπληροῖ τὴν ἐμήν. Λυ. πῶς οὖν λέγεις; Κυ. ἐὰν σκοπῇς, πρὸς ὅ, τι γέγονεν ἕκαστον, ὧν δεόμεθα, οἷον οἰκία, ἆρ' οὐχὶ σκέπης; Λυ. ναί. Κυ. τί δὲ ἐσθὴς, τοῦ χαίριν, ἆρα οὐχὶ αὐτὴ τῆς σκέπης; Λυ. ναί. Κυ. τῆς δὲ σκέπης αὐτῆς, πρὸς θεῶν, τίνος ἐδεήθημεν εἵνεκα, οὐχ ὥς τε ἄμεινον ἔχειν τὸν σκεπόμενον; Λυ. δοκεῖ μοι. Κυ. πότερ' οὖν τὼ πόδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι; Λυ. οὐκ οἶδα. Κυ. ἀλλ' οὕτως ἂν μάθοις, τί ποδῶν ἐστ' ἔργον; Λυ. πορεύεσθαι. Κυ. κάκιον οὖν πορεύεσθαί σοι δοκοῦσιν οἱ ἐμοὶ πόδες, ἢ οἱ τῶν πολλῶν; Λυ. οὖν μὲν οὐκ ἴσως. Κυ. οὐ τοίνυν, οὐδ' εἰ χεῖρον ἔχουσιν ἢ μὴ χεῖρον, τὸ ἑαυτῶν ἔργον ἀποδιδόασιν; Λυ. ἴσως. Κυ. οὐκ μὲν δὴ πόδας οὐδὲν φαίνομαι χεῖρον διακείμενος τῶν πολλῶν ἔχειν. Λυ. οὐκ ἔοικας. Κυ. τί δὲ, τοὐμὸν σῶμα τῶν λοιπῶν ἆρα κάκιον, εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον. ἀρετὴ γὰρ σώματος, ἰσχύς. ἆρ' οὖν τὸ ἐμὸν ἀσθενέστερον; Λυ. οὐ φαίνεται. Κυ. οὐ τοίνυν οὐδ' οἱ πόδες φαίνοιντό μοι σκέπης γνδεῶς ἔχειν, οὔτε τὸ λοιπὸν σῶμα, εἰ γὰρ γνδεῶς εἶχον, κακῶς ἂν εἶχον. ἡ γὰρ ἔνδεια, πανταχοῦ κακόν, καὶ χεῖρον ἔχειν ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἂν προσῇ. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τρέφεσθαί γε

φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τοῦτο, ὅτι ἀεὶ τῶν τυχόντων τρέφεται. Λυ. δῆλον γάρ. Κυ. οὐδὲ οὕτως ὅπως τρεφόμενον, λυμαίνονται γὰρ αἱ πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα. Λυ. ἔστι ταῦτα. Κυ. πῶς οὖν, εἰπέ μοι, τούτων οὕτως ἐχόντων, αἰτιᾷ μου, καὶ φαυλίζεις τὸν βίον, καὶ φὴς ἄθλιος; Κυ. ὅτι νὴ Δία τῆς φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ τῶν θεῶν γιγνῶν μέσῳ κατατεθεικότων, ἐκ δι' αὐτῆς ἀνάδελωκότων πολλὰ μὲν ἀγαθὰ, ὥστ' ἔχειν ἡμᾶς πάντα ἄφθονα, μὴ πρὸς τὴν χρείαν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἡδονὴν, σὺ πάντων τούτων ἢ τῶν γε πλείσων ἄμοιρον εἶ, καὶ ὀλιγοὺς μετέχεις αὐτῶν, ὀλιγῶ μᾶλλον, ἢ τὰ θηρία. πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅπερ καὶ τὰ θηρία. σιτῇ δὲ, ὅπερ ἂν εὑρίσκῃς, ὥσπερ οἱ ἰμάδες. ζυνὶὼ δὲ ὀδὲν μρεῖπω τῶν ἰματίων ἔχεις, χόρτον γὰρ παραρκεῖ σοι, καθάπερ ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἱμάτιον φορεῖς, ὀδὲν ὠφελιμώτερον ἀκλήρου. καί τοι εἰ σὺ τούτοις ἀρκούμενον ὀρθῶς φρονήσεις, ὁ θεὸς ὐκ ὀρθῶς ἐποίησε, δῶρ μὲν, πρόβατα ποιήσας ἔμαλλα, δῶρ δ', ἀμπέλους ἡδυοίνους, δῶρ δὲ, τὴν ἄλλην παρασκευὴν θαυμασίως ποικίλην, καὶ ἔλαιον καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς ἔχειν μὲν ἡμᾶς σιτία ποικιλώτατα, ἔχειν δὲ ποτὸν ἡδύ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δ' ὀνησιν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίας καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμασίως κατασκευασμένα. καὶ γὰρ αὖ τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῶν θεῶν ὄντι, τὸ δὲ πάντων τούτων ζῆν ἀπεστερημένον,

μένον, ἄθλιον μὲν, εἰ καὶ ὑπ' ἄλλου τινὸς ἀπεστέρητο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμωτηρίοις. πολὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς ἑαυτὸν ἀπεστεροίη πάντων τῶν καλῶν, μανία τε ἤδη τοῦτό γε σαφής. Κυ. ἀλλ' ἴσως ὀρθῶς λέγεις, ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, εἴ τις ἀνδρὸς πλουσίου προθύμως καὶ φιλανθρώπως ἔτι τε φιλοφρόνως ἑστιῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλοὺς ἅμα καὶ παντοδαπούς, οὗς μὲν ἀσθενεῖς, οὗς δὲ ἐῤῥωμένους, ἔπειτα πραθέντος πολλὰ καὶ παντοδαπὰ, πάντα ἁρπάζοι, καὶ πάντα ἐσθίοι, μὴ τὰ πλησίον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόῤῥω, τὰ τοῖς ἀσθενοῦσι πρεσκευασμένα, ὑγιαίνων αὐτὸς, καὶ ταῦτα, μίαν μὲν κοιλίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ, ὥς τε τραφῆναι δεόμενος, ὑπὸ τῶν πολλῶν ὑπερβήσεσθαι μέλλων, οὗτος ὁ ἀνὴρ ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι, ἆρά γε φρόνιμος; Λυ. οὐκ ἔμοιγε. Κυ. τί δὲ, σώφρων; Λυ. οὐδὲ οὗτος. Κυ. τί δὲ, εἴ τις μετέχων τῆς αὐτῆς ταύτης τραπέζης, τῶν μὲν πολλῶν καὶ ποικίλων ἀμελεῖ, ἓν δὲ τῶν ἔγγιστα κειμένων ὑπολεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων πρὸς τῆς ἑαυτοῦ χρείαν, οὗτος ἐσθίοι κοσμίως, καὶ τούτῳ μόνῳ χρῶτο, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ προσβλέποι, οὗτος οὐχ ἡγῇ σωφρονέστερον, καὶ ἀμείνω ἄνδρα ἐκείνου; Λυ. ἔγωγε. Κυ. πότερον οὖν συνίης, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν; Λυ. τὸ ποῖον; Κυ. ὅτι ὁ μὲν θεὸς τῷ ξενίζοντι καλῶς ἐκείνῳ ἔοικε, παρατιθεὶς πολλὰ καὶ ποικίλα καὶ παντοδαπὰ, ὅπως ἔχωσιν ἁρμόζοντα, τὰ μὲν ὑγιαίνουσι, τὰ δὲ νοσοῦσι, καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀσθενοῦσιν,

οὐχ ἵνα χρώμεθα ἅπασι πάντες, ἀλλ' ἵνα τοῖς καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος, καὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν, ὅτου περ ἂν τύχοι μάλιστα δεόμενος. ὑμεῖς δὲ τοῦ δι' ἀπληστίαν τε καὶ ἀκρασίαν ἁρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα ἐοίκατε, πᾶσι χρῆσθαι ἀξιοῦντες, καὶ τοῖς ἁπανταχοῦ, μὴ τοῖς παρ' ὑμῖν μόνον, οὐ γῆν, οὐ θάλασσαν τὴν καθ' αὑτοὺς αὐτάρκη νομίζοντες, ἀλλ' ἀκρ πέρα τῶν γῆς ἐμπορευόμενοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικὰ τῶν πυλχωρίων ἀεὶ προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυτελῆ τῶν εὐτελῶν, καὶ τὰ δυσπόριστα τῶν εὐπορίστων, καθόλου δὲ, πράγματα καὶ κακὰ ἔχειν μᾶλλον ἐθέλοντες, ἢ δίχα πραγμάτων ζῆν. τὰ γὰρ δὴ πολλὰ καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονικὰ παρασκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, διὰ πολλῆς ὑμῖν ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ ταλαιπωρίας παραγίγνεται. σκόπει γὰρ, εἰ βούλει, τὸν πολύευκτον χρυσὸν, καὶ τὸν ἄργυρον. σκόπει τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς. σκόπει τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐσπουδασμένας. σκόπει τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα, πόσων πραγμάτων ἐστὶν ὤνια, πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ, αἵματος καὶ θανάτου, καὶ διαφθορᾶς ἀνθρώπων πόσης, οὐ μόνον, ὅτι πλέοντες ἀπόλλυνται διὰ ταῦτα πολλοὶ, καὶ ζητοῦντες καὶ δημιουργοῦντες, δεινὰ πάσχουσιν, ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμάχητά ἐστι, καὶ πυλβουλεύονται ἀλλήλοις διὰ ταῦτα, φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν. οὕτως οἶμαι καὶ τὴν Ἐριφύλην, διὰ τὸν χρυσὸν, προδοῦναι τὸν ἄνδρα.

ἄνθρα. καὶ ταῦτα μὴν τοι καὶ τὰ γίγνεται, τῶν μὲν ποικίλων ἱματίων ὀλίγόν τι μᾶλλον θάλπειν δυναμένων, τὸ δὲ χρυσοφόρων οἰκιῶν ὀλίγόν τι μᾶλλον σκεπουσῶν, τῶν δὲ ἐκπομάτων τῶν ἀργυρῶν οὐκ ὠφελωτέρων τὸν πότον, οὐδὲ τῶν χρυσῶν οὐδὲ τῶν ἐλεφαντίνων αὖ κλινῶν τὸν ὕπνον ἡδίω παρεχομένων. ἀλλ' ὄψει πολλάκις, ὠθῶ τῆς ἐλεφαντίνης κλίνης, καὶ τῶν πολυτελῶν στρωμάτων οὐδὲν διαλαίμονας ὕπνου λαχεῖν ὁ δυναμένος. ἔτι δὲ κὴ αἱ ποικιλίαι καὶ πρὸς τὰ βρώματα πραγματεῖαι τρέφουσι μὲν οὐδὲν μᾶλλον, λυμαίνονται δὲ τὰ σώματα, καὶ τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι. τί δὲ δεῖ λέγειν, ὅσα τῶν Ἀφροδισίων ἕνεκα πράγματα ποιοῦσί τε, κὴ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι; καί τοι ῥᾴδιον θορα πρὸς ταῦτα τὴν ὠμυμίαν, εἰ μή τις ἐθέλοι τρυφᾶν, ἃ δ' εἰς ταῦτα ἡ μανία κὴ δαφθορὰ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ἀρκεῖν. ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὄντων τὴν χρῆσιν ἀναιρεφουσιν, ἑκάστῳ χρώμενοι, πῶς ὃ μὴ ἔστιν, ὡς πρὸς εἴ τις αὐδ' ἁμάξης ἐθέλοι τὴν κλίνην χρήσασθαι, καθάπερ ἁμάξῃ. Λυ. ἃ τίς ἐστιν; Κυ. ὑμεῖς, οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἅτε ὑποζυγίοις χρῶνται, κελεύετε δὲ αὐτοὺς, ὡς πρὸς ἁμάξας τὰς κλίνας, τοῖς τραχήλοις ἄγειν, αὐτοί δ' ἄνω κατάκειθε τρυφῶντες, κὴ ἐκεῖθεν, ὥσπερ ὄνος, ἡνιοχεῖτε αὐτοὺς ἀνθρώπους, ταύτῃ, ἀλλὰ μὴ ταύτῃ τρέπεσθαι κελεύοντες, κὴ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιοῦντες, μάλιστα μακαρίζεσθε, οἱ δὲ τοῖς ὑρέασι, κὴ μὴ τροφῆ

χρώμενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ βαφὰς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν, οἷοι γέ εἰσιν οἱ τὴν πορφύραν βάπτοντες, ὀχὶ καὶ αὐτοὶ παρὰ φύσιν χρῶνται τοῖς τοῦ θεοῦ κατασκευάσμασι; Λυ. νὴ Δία, λυώμενοι γὰρ βαπτέον, ὅτι ἐδίδαξε μόνον τὸ τῆς πορφύρας ἱμάτιον. Κυ. ἀλλ' ὁ πῶς οὖν γέγονεν, ἐπεὶ καὶ τοῦ ἱματίου εἰ λυώμενοι αὖ τις βαζόμενον, ὥσπερ χύτραν χρήσαιτο, πλὴν ὁ πῶς οὖν γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ ὡς ἅπαντα ταῦτα τοῦτον τὸν κακοδαιμονίαν ἐλελύθειν λύναι αὖ; τοσαύτη τίς ὄφι, σὺ λέ μοι, λό τι μὴ βάλωμαι ταύτης μετέχειν, ἐγκαλεῖς; ζῶ δὲ, καθάπερ ὁ κόσμος ἐκεῖνος, ὀλιγοχούμενος τοῖς κατ' ἐμαυτὸν, καὶ τοῖς ὀλιγελεσάτοις χρώμενος, τῶν δὲ ποικίλων καὶ πανταπλασίων ὀκ ἐπιθυμῶ. μάλιστα θηρίου βίον, βραχέων δεόμενον, καὶ ὀλίγοις χρώμενος, δοκῶ σοι ζῆν. διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ καὶ τῶν θηρίων εἶναι χείρονες, κατά γε τὸν σὸν λόγον, ὀλιγοὺς γὰρ δέονται. ἵνα δὲ καὶ καταμάθῃς ἀκριβέστερον, τό, τε ὀλίγων καὶ τὸ πολλῶν δεῖσθαι, ποῖόν τι ἑκάτερόν ἐστιν, γνῶθι, ὅτι δέονται πλειόνων, οἱ μὲν πάσης τῶν τελείων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν, οἱ δὲ νοσοῦντες τῶν ὑγιαινόντων. καθόλου δὲ, πανταχοῦ τὸ χεῖρον τοῦ βελτίονος πλειόνων δεῖται. δι' ἃ οὖν, θεοὶ μὲν ὀλιγενεῖς, οἱ δ' ἔγγιστα θεῶν, ἐλαχίστων δέονται. ἢ νομίζεις τὸν Ἡρακλέα, τῶν πάντων ἀνθρώπων ἄριστον, θεὸν δὲ οὐδέπω, καὶ θεὸν ὀρθῶς νομισθέντα, διὰ κακοδαιμονίαν πόδινος εἶναι γυμνὸν, δέρμα μόνον ἔχοντα, καὶ

μηδενὸς

μηδενὸς τῶν αὐτῶν ὑμῖν διομένου; ἀλλ' οὐ κακοδαί-
μων ἐκεῖνος, ὃς καὶ τἄλλων ἀπήμων τὰ κα-
κά. οὐδ' αὖ ναύτης, ὃς γῆς καὶ θαλάττης ἦρχεν. ἐφ'
ὅτι γὰρ ὁρμήσειεν, ἅπαντα χοῦν ποιοῦντι ἐκράτει.
καὶ ὁτὲ μὲν τοῦτ' ἐνέτυχεν ὁμοίως, ὁτὲ δὲ διαφόρως ἐκά-
τερον, μέχρι τῆς δεῦρ' ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἢ σὺ δοκεῖς
στρωμάτων καὶ ἱματισμάτων ἀπόρως ἔχειν, καὶ
διὰ τοῦτο πόθεν φάναι τριῶβος; ὃν ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' εὐ-
διαίτητος καὶ καρτερικὸς ἦν, καὶ διαπεῖν ἤθελε, καὶ
τρυφᾶν ὃν ἐβούλετο. ὁ δὲ Θησεὺς, ὁ τότε μαθητὴς,
ὁ Βασιλεὺς μὲν ἦν τῶν Αθηναίων, ἦν δὲ Ποσειδῶνος, ὡς φασιν, ἄεισος δὲ τοῦ καθ' αὑτόν; ἀλλ'
ὅμως διαπεῖνος ἤθελεν αὐτοπόθητος εἶναι, καὶ γυ-
μνὸς βαδίζειν, καὶ τὼγωνα καὶ κόμην ἔχειν πρε-
σκὴν αὐτός, καὶ ὃν ἐκείνῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς
παλαιοῖς πρεσκὴν, ἀμείνους γὰρ ἦσαν ὑμῶν. καὶ ὃν
αὖ ὑπέμεινεν ὁδὲ εἰς αὐτὸ, ὁδὲμᾶλλον, ἢ τὸ λεόν-
των τὶς ξυρώμενος; ὑγρότητα γὰρ, καὶ λειότητα
χαρὶς γυναιξὶ πρέπειν ἡγοῦντο, αὐτοὶ δ' ὡς πᾶ
ἦσαν, ἡ φαίνεσθαι ἀνδρὸς ἤθελον. καὶ τὸν τὼγωνα,
κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥς περ καὶ ἵππων χαίτας,
καὶ λεόντων χαίτας, οἷς ὁ θεὸς ἀγλαΐας καὶ κόσμα χά-
ριν περιέθηκέ τινα, οὕτω δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὸν
τὼγωνα περιέθηκεν. ἐκείνους δὴν ἐγὼ ζηλῶ τοὺς πα
λαιοὺς, καὶ ἐκείνους μιμεῖσθαι βούλομαι. τοὺς δὲ νῦν ὀ
ζηλῶ τῆς θαυμασῆς ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχου-
σι, ἡν πολὺ τραπέζας καὶ ἑδητὰς, ἡν λεαίνοντες καὶ

ψιλούμενοι παῦ τοῦ σώματος μέρος, καὶ μὴ δὲ τῶν ἀπῤῥήτων οὐδὲν, ἢ πέφυκεν, ἔχειν ἐῶντες. εὔχομαι δέ, μοι οὐδὲ μὲν πόδας ὁπλῶν ἱππείων οὐδὲν διαφέρειν, ὥσπερ φασὶ Χείρωνος, αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι στρωμάτων, ὥσπερ οἱ λέοντες, οὔτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελοῦς μᾶλλον, ἢ οἱ κύνες. εἴη δέ μοι, γῆν μὲν ἅπασαν, εὐνὴν αὐτάρκη ἔχειν, οἶκον δὲ, τὸν κόσμον νομίζειν, τροφὴν δὲ αἱρεῖσθαι, τὴν ῥᾴστην ποιεσθῆναι. χρυσοῦ δὲ καὶ ἀργύρου μὴ δεηθείην, μήτ' οὖν ἐγὼ, μήτε τῶν ἐμῶν φίλων μηδείς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῆς τούτων πλεθυμίας φύονται, καὶ στάσεις καὶ πόλεμοι, καὶ πλεβυλαὶ καὶ σφαγαί. ταυτὶ πάντα πηγὴν ἔχει τὴν πλεθυμίαν τοῦ πλείονος, ἀλλ' ἡμῶν αὕτη ἀπείη, καὶ πλεονεξίας μή ποτε ὀρεχθείην, μειονεκτῶν δ' ἀνέχεσθαι δυναίμην. τοιαῦτά σοι τά γε ἡμέτερα, πολὺ δή που διάφωνα τοῖς τῶν πολλῶν βουλήμασι. καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἰ τῷ σχήματι διαφέρομεν αὐτῶν, ὁπότε καὶ τῇ προαιρέσει τοσοῦτον διαφέρομεν. θαυμαίζω δέ σου, πῶς ποτε κιθαρῳδοῦ μέν τινα νομίζεις σολὴν καὶ σχῆμα, καὶ αὐλητοῦ, νὴ Δία, σχῆμα καὶ σολὴν τραγῳδοῦ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθοῦ σχῆμα καὶ σολὴν οὐκ ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν οἴει δεῖν ἔχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦτα, τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ μὲν δεῖ ἑνὸς ἰδίου σχήματος τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρέποι ἂν μᾶλλον, ἢ τοῦθ', ὅπερ ἀναιδέστατον μᾶλλον τοῖς ἀκολάστοις ἐστὶ, καὶ ὅπερ ἀπεύξαιντ' ἂν οὗτοι μά

λιστα

λιςα ἔχειν. οὐκοῦν τό γε ἐμὸν σχῆμα, τοιοῦτόν ἐςιν, αὐ-
χμηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν, κομᾶν, ἀνυπο
δητεῖν, τὸ δ' ὑμέτερον, ὅμοιον τῷ τῶν κιναίδων, καὶ
διακρίνειν οὐδὲ εἷς ἂν ἔχοι, οὐ τῇ χροιᾷ τῶν ἱματίων, οὐ τῇ
μαλακότητι, οὐ τῷ πλήθει τῶν χιτωνίσκων, οὐ τοῖς ἀμ
φιέσμασιν, οὐχ ὑποδήμασιν, οὐ κατασκευῇ τριχῶν,
οὐκ ὀδμῇ, καὶ γὰρ ἀπόζετε ἤδη παραπλήσιον ἐκείνοις,
οἱ εὐδαιμονέςατοι οὗτοι μάλιςα. καί τοι τί ἂν δώη
τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναίδοις ὀδμὴν ἔχοντος;
τοιγαροῦν εὖν μὲν πόνους οὐδὲν ἐκείνων μᾶλλον ἀνέχε
σθε, τὰς δὲ ἡδονὰς οὐδὲν ἐκείνων ἧττον, καὶ τρέφεσθε
τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδίζετε. μᾶλλ'
δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ, ὥςπερ τὰ φορτία,
οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πό
δες φέρουσιν, ὅποι περ ἂν δέωμαι. κἀγὼ μὲν ἱκανὸς
καὶ ῥίγους ἀνέχεσθαι, καὶ θάλπος φέρειν, καὶ τοῖς τῶν θεῶν
ἔργοις μὴ δυσχεραίνειν, διότι ἄθλιός εἰμι, ὑμεῖς δὲ,
διὰ τὴν εὐδαιμονίαν, οὐδενὶ τῶν γιγνομένων ἀρέσκε
σθε, καὶ πάντα μέμφεσθε. καὶ τὰ μὲν πρόντα φέρειν οὐκ
ἐθέλετε, τῶν δὲ ἀπόντων ἐφίεσθε, χειμῶνος μὲν, εὐχό
μενοι θέρος, θέρους δὲ, χειμῶνα, καὶ καύματος μὲν, ῥί
γος, ῥίγους δὲ, καῦμα, καθάπερ οἱ νοσοῦντες δυσά
ρεςοι καὶ μεμψίμοιροι ὄντες. αἰτία δὲ ἐκείνοις μὲν, ἡ νό
σος, ἡμῖν δὲ ὁ τρόπος. κἄπειτα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι,
καὶ ἀπανορθοῦν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ὑπεκμώμεν,
κακῶς βουλευομένοις πολλάκις, περὶ ὧν πράττουσιν,
αὐτοὶ ἄσκεπτοι ὄντες περὶ τῶν ἰδίων, καὶ μηδὲν αὐτῶν

κρίσει καὶ λογισμῷ ποιοῦντες, ἀλλ' ἔθει καὶ ὠμοθυμίᾳ. τοι
γαροῦν οὐδὲν ὑμεῖς διαφέρετε τῶν ὑπὸ χειμάῤῥου φερο-
μένων, ἐκεῖνοί τε γὰρ, ὅπου αὐτοῖ τὸ ῥεῦμα, ἐκεῖ φέρον
τε, καὶ ὑμεῖς, ὅπου αὐτοῖ αἱ ὠμοθυμίαι. πάσχετε δὲ πρὸς
πλήσιόν τι, ὅ φασι παθεῖν τινα ἐφ' ἵππον ἀναβάντα
μαινόμενον. ἁρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερεν ἄρα ὁ ἵππος, ὁ
δ' οὐκ ἔτι καταβῆναι, τοῦ ἵππου θέοντος, ἐδύνατο,
καί τις ἀπαντήσας, ἠρώτησεν αὐτὸν, ποίαν ἄπεισιν, ὁ
δὲ εἶπεν, ὅπου αὐτοῦ τοῦτο δοκεῖ, διεκνὺς τὸν ἵππον. καὶ
ὑμᾶς ἄν τις ἐρωτᾷ, ποῖ φέρεσθε, τἀληθῆ ἐθέλοντες
λέγειν, ἐρεῖτε ἁπλῶς μὴ, ὅπου πρὸς αὐτοῖς ὠμοθυμίαις
δοκῇ, κατὰ μέρος δὲ, ὅπου πρὸς αὐτῇ ἡδονῇ, ποτὲ δὲ, ὅπου
τῇ δόξῃ, ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλοκερδείᾳ. ποτὲ δὲ ὁ θυ
μὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος, ποτὲ δὲ ἄλλό τι τοιοῦτον ὑμᾶς
ἐκφέρειν φαίνεται, οὐ γὰρ ἐφ' ἑνὸς, ἀλλ' ὑπὸ πολλῶν γε
ὑμεῖς γε ἵππων βεβηκότες, ἄλλοτε ἄλλων, καὶ μαινο
μένων πάντων φέρεσθε, τοιγαροῦν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς
εἰς βάραθρα καὶ κρημνούς. ἴστε δ' οὐδαμῶς, πρὶν πε-
σεῖν, ὅτι πεσεῖσθαι μέλλετε. ὁ δὲ τρίβων οὗτος, οὗ κατα-
γελᾶτε, καὶ ἡ κόμη, καὶ τὸ σχῆμα τοὐμὸν, τηλικαύτην
ἔχει δύναμιν, ὥς τε πρέχειν μοι ζῆν ἐφ' ἡσυχίας, καὶ
πράττοντι, ὅ, τι βούλομαι, καὶ συνόντι, οἷς βούλομαι.
τῶν γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώπων καὶ ἀπαιδεύτων οὐδεὶς ἂν
ἐθέλοι μοι πρωσιέναι διὰ τὸ σχῆμα, οἱ δὲ μαλακοὶ καὶ
πάνυ πόῤῥωθεν ἐκτρέποντες. πρωσίασι δὲ οἱ κομψό
τατοι καὶ ὠμοικέστατοι, καὶ ἀρετῆς ὠμοθυμοῦντες, οὗτοι
μάλιστά μοι πρωσίασι, τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ χαίρω
συνών.

σαι ὦρ, θύρας δὲ τ καλαμιόωρ ἀνθρώπωρ ὁ θρὰξ πόῶ, τοὺς δὲ χρυσοῦς στεφάνους, καὶ τὴν πορφύραν, τύφορ νομίζω, καὶ τ ἀνθρώπωρ καταγελῶ. ἵνα δὲ μάθῃς πρὸς τοῦ χήματος, ὡς οὐκ ἀνθρώποις μόνορ ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντος, ἔπειτα καταγελᾷς αὐτοῦ, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τ θεῶν, πότερόν σοι δοκοῦσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί. ☞ μὴ μόνον γε τ Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τ βαρβάρων οὓς νεὼς ὧδε κόπτει πρόσθεν, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ κρίνουσι, καὶ γενειῶσιν, ὡς ἐγώ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ξυρημένοι πλάττονται, καὶ γράφονται, καὶ μάλιστα καὶ ἀχίτωνας ὄψει σοῦ πολλούς, ὥσπερ ἐμέ. τί οὖν οὐ τολμᾷς πρὸς τούτου τοῦ χήματος λέγειν, ὡς φαῦλα, ὁπόταν καὶ θεοῖς φαίνεται πρέπον.

Ψευδοσοφιστὴς ἢ σολοικιστής.

Λυκῖνος καὶ Σολοικιστής.

Ἆρ' οἶσθ' ὁ γνῶναι τ σολοικίζοντα ἱκανὸς, ὅστις ☞ φυλάξασθαι μὴ σολοικίζειν ἱκανὸς; Σο. ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Λυ. ὁ μὲν φυλάξασθαι, ὁ δὲ γνῶναι τ ὅστις ἔχοντας; Σο. ἀληθῆ λέγεις. Λυ. σὺ δὲ αὐτὸς φὴς ὁ σολοικίζειν, ἢ πῶς λέγομεν πρὸς σοῦς; Σο. ἀπαίσθυτος γὰρ αὖ εἶμι, εἰ σολοικίζω μοι τηλικοῦτος ὤν. Λυ. οὐκοῦν ☞ ἔτερόν φασαι δύνασθαι ὁρῶντα, ☞ ἐλέγξαι τ ἁμάρτημα. Σο. πάνταπασί γε. Λυ. ἴθι νυν, ἐμὲ λαβὲ σολοικίζοντος, ἅτε δὴ σολοικιῶ. Σο. ἐκὼν εἰπέ. Λυ. ἀλλ'

ἔγωγε ἥδη τὸ πρῶτον εἰργασμαι, σὺ δ' οὐκ ἐπέγνως.
Σο. Παίζεις ἔχων. Λυ. μὰ τὸν θεὸν, ἐπεὶ σολοικί-
ζας, ἔλαθόν σε, ὡς οὐκ ὢν σάμψυχος. αὖθις δὲ σκόπει, ὅ
γάρ σε φημὶ πρώτῳ κατανοῆσαι, ἐπεὶ ἃ μὲν οἶδ',
ἃ δ' οὐκ οἶδα. Σο. εἰπὲ μόνον. Λυ. ἀλλὰ καὶ νῦν
σεσολοίκισαί μοι, σὺ δ' οὐκ ἔγνως. Σο. πῶς γάρ, σοῦ
μηδὲν λέγοντος. Λυ. ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοικίζω,
σὺ δ' ἐχ ἕπη τρία φθόγγου, ἐπεὶ ὤφελον, καὶ νῦν ἀνθ
λαθῆσαι πρώτου. Σο. θαυμαστὰ λέγεις, εἰ μὴ πρώτου
σομαι καταμαθεῖν σολοικισμόν. Λυ. καὶ πῶς ἂν
πρώτου τοῦτ' ἔνα μαθεῖν, σοῦ τρεῖς ἀγνοήσαντος. Σο. τί-
νας τρεῖς; Λυ. ὅλους ἀριθμητούς. Σο. ἐγὼ μήν σε
παίζειν φημῖ. Λυ. ἐγὼ δ' ἀντοῦ τὰ ἁμαρτάνοντα
ἐν τοῖς λόγοις. Σο. καὶ πῶς ἂν ἴσ μάθοι, μηδενὸς
εἰρηκότος. Λυ. λέλεκα, καὶ σεσολοίκισαι τετραπλῆ,
σὺ δ' οὐκ ἔγνως, μέγα δὴν ἆθλον κατέπραξας ἄν, εἰ-
περ ἔγνως. Σο. ὁ μέγα μέν, ἀναγκαῖον δὲ τῷ ὁμολο
γήσαντι. Λυ. ἀλλ' ὁρᾷς νῦν ἔγνως. Σο. πότε νῦν;
Λυ. ὅτε σοι ἆθλον ἔφην σε καταπραξαι. Σο. οὐκ οἶ
δα, ὅ, τι λέγεις. Λυ. ὀρθῶς ἔφης, ὁ γὰρ οἶδα. καὶ πρόϊ
θί γε ὅν σοι ἐμπεσόντων, ὁ γὰρ ἐθέλεις ἐπεσθαι. σωιῶ
σῶ, εἴπερ θελήσεις. Σο. ἀλλ' ἐγὼ βόλομαι, σὺ δὲ ὁ
δὲν εἶπας, ὧν ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι. Λυ.
τὸ γὰρ νῦν ῥῆθεν, μικρὸν τί σοι φαίνεται κακῶς εἶναι;
ὅμως δὲ ἀκολάθησον αὖθις, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθον ἐκβρα-
μόντα. Σο. μὰ τὸν θεὸν οὐκ ἔγωγε. Λυ. ἀλλὰ μὴν
μεθῆκα θεῖν λαγὼ ταχέως, ἆρα πρόσεξας; ἀλλὰ νῦν
ἕξεισιν

ἔξεστιν ἰδεῖν τὸν λαγὼ, εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ, λήσουσί σε ἐν σολοικισμῷ πεσόντες. Σο. οὐ λήσουσι. Λυ. καὶ μὴν ἔλαθόν γε. Σο. θαυμαστὰ λέγεις. Λυ. σὺ δὴ ὑπὸ τοῦ ἄγαν παιδείας διέφθορας, ὥς τε μηδ' αὐτὸν οὗτος σολοικίζοντας κατανοῆσαι, οὐ γὰρ πρόσεστιν αὐτῷ τὸν τινά. Σο. ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα, πῶς λέγεις, ἐγὼ δὲ πολλοὺς ἤδη σολοικίζοντας κατενόησα. Λυ. καὶ μὲ τοίνυν εἴσῃ τότε, ὅταν τὶ τῶν παιδίων γένῃ, τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων. ἢ εἰ οὐ νῦν ἔγνως σολοικίζοντά με, οὐδὲ αὐξανόντα παιδία σολοικισμὸν ποιήσει τῷ μηδὲν εἰδότι. Σο. ἀληθῆ λέγεις. Λυ. ὦ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, οὐδὲν γνωσόμεθα τῶν ἑαυτῶν, ἐπεὶ καὶ τόδε σολοικισθὲν ἀπέφυγέ σε. μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν, ὡς ἱκανὸς εἶ κατιδεῖν τὸν σολοικίζοντα, ὦ αὐτὸς μὴ σολοικίζειν. καὶ γὰρ μὲν οὕτω, Σωκράτης δὴ ὁ ἀκὴ Μόψου, ᾧ συνεγενόμην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν ἀνεπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤλεγχε τὸν ἁμαρτάνοντα. πρὸς μέντοι γε τὸν ἐρωτήσαντα πηνίκα ἔξεισι, τίς γὰρ ἄν, ἔφη, ἀκριβῆ σοι πρὸς τοῦ τήμερον, ὡς ἐξιών; ἑτέρου δὲ φήσαντος, ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῷα, πῶς φῄς, εἶπε, τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σου. ἄλλου δὲ αὖθις λέγοντος, συμπατριώτης ἔστι μοι, ἐλανθάνες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρος ὤν. ἄλλου δὲ εἰπόντος, ὁ δεῖνά ἐστι με θύσης, μητρὸς εἶπεν, ἢ πῶς λέγεις; ἑτέρου δὴ λέοντας, διπλασιάζεις, ἔφη, οὐδὲ λέοντας. εἰπόντος δέ τινος, λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ διὰ τῶν δύο μμ, οὐκοῦν, ἔφη, λήψεται, εἰ λῆμμα αὐτῷ πάρεστιν. ἑτέρου δὲ εἰπόντος,

πρόσεισιν ὁ μέιραξ, οὐ μὸς φίλος, ἔπειτα, ἔφη, λοιδο-
ρεῖς φίλον ὄντα; πρὸς δὲ τὸν εἰπόντα, δεδίττομαι τὸν
ἄνδρα, καὶ φεύγω, σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινα εὐλαβηθῇς,
διώξῃ. ἄλλου δὲ εἰπόντος, τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος,
χάριέν γε, ἔφη, τὸ τῆς κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ
ἐξορμῶ δέ, τινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν, ὃν ἐξορ-
μᾷς. ἐξεπιπολῆς δέ, τινος εἰπόντος, ἐκ τῆς ὑπὲρ πολῆς
εἶπεν, ὡς ἐκ τῆς πιθάκνης. λέγοντος δέ τινος, συνε-
τάξατό μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν συνεταξατο.
ἄλλου δὲ εἰπόντος, περιέστην αὐτὸν, ὥς τε λαθεῖν, θαυ-
μαστον, ἔφη, εἰ εἷς ὢν περιέστης τὸν ἕνα. ἑτέρου δὲ λέγον-
τος, συνεκρίνεν αὐτοῦ. καὶ διεκρίνεν πάντως, εἶ-
πεν. εἰώθει δὲ καὶ πρὸς οὖν σολοικίζοντας Ἀττικῶς
παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς γοῦν τὸν εἰπόντα νῶϊ οὖν
δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς, ὡς ἁμαρτάνομεν. ἑτέρου
δὲ σπουδῇ διηγουμένου τι τῶν ὑπὲρ χωρίων, καὶ εἰπόντος,
ἡ δὲ τοῦ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς
ἐμίχθη αὐτῇ. καρῆναι δέ, τινος εἰπόντος, ὡς δέοιτο,
τί γὰρ, ἔφη, σοι δεινὸν εἴργασται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ
ζυγομαχεῖν δέ, τινος λέγοντος, πρὸς τὸν ἐχθρὸν εἶπε,
ζυγομαχεῖς; ἑτέρου δὲ εἰπόντος, βασανίζεσθαι τὸν παῖ-
δα αὐτοῦ νοσοῦντα, ἐπί τῳ, ἔφη, ἢ τί βουλομένου τοῦ
βασανίζοντος; προκόπτει δέ, τινος εἰπόντος, ἐν τοῖς
μαθήμασιν, ὁ δὲ Πλάτων, ἔφη. οὖν ὑπὲρ διδόναι κα-
λεῖ. ἐρομένου δέ τινος, εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα, πῶς οὖν,
ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν, εἰ μελετήσομαι, λέγεις, ὅτι ὁ δεῖνα.
Ἀττικίζοντος δέ τινος, καὶ τεθνήξει, εἰπόντος ὑπὲρ

τοῦ

τοῦ τρίτου, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζειν καταρώμενον. καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα δὲ, στοχάζομαι αὐτοῦ, ὠθῆ τοῦ φείδομαι αὐτοῦ, μή τι, ἔφη, διήμαρτεν Βαλών; ἀφιστᾶν δέ, τινος εἰπόντος, καὶ ἑτέρου, ἀφιστάνειν, ἄμφω μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ, ταῦτα, ἔφη, διπλᾶ χαρίζοι. καὶ χρᾶσθαι δέ, τινος εἰπόντος, ψευδαττικὸν, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τοῦ δὲ λέγοντι, ἔκτοτε, καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν, ὁ γὰρ Πλάτων, εἴς τοτε λέγει. τοῦ δὲ ἰδοὺ ὠθῆ τοῦ ἰδὲ χρωμένου τινὸς, ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων, ἔφη, σημαίνεις. ἀντιλαμβάνομαι ἢ, ὠθῆ τοῦ συνίημι, λέγοντός τινος, θαυμάζειν, ἔφη, πῶς ἀντιποιούμενος τοῦ λέγοντος, φησὶν ἀντιποιεῖσθαι. Βραδίον δέ, τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τοῦ τάχιον. Βαρεῖν δέ, τινος εἰπόντος, οὐκ ἔστιν, ἔφη, τὸ Βαρύνειν, ἢ νενόμικας. λέλογχα δὲ, τὸ εἴληχα λέγοντος, ὀλίγον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἁμαρτάνεται. ἵπτασθαι δὲ ὠθῆ τοῦ πέτασθαι πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περιστερὸν δέ, τινος εἰπόντος, ὡς δὴ Ἀττικὸν, καὶ τὸν φαττὸν ἐροῦμεν, ἔφη. φακὸν δέ, τινος εἰπόντος, ἐδηδοκέναι, καὶ πῶς ἂν, ἔφη, φακόν τις φάγῃ. ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια. ἐπανίωμεν δὲ, εἰ δοκεῖ, ὠθῆ τὴν ἅμιλλαν τῶν προτέρων λόγων, κἀγὼ μὲν καλῶ σοῦ Βελτίστους εἶναι ὅλους, σὺ δὲ γνώρισον. οἶμαι γάρ σε κἂν νῦν δυνήσεσθαι, τοσούτων γε ἐπακούσαντα τῶν ἑξῆς λεγομένων. Σο. ἴσως μὲν οὐδὲ νῦν δυνή-

σομαί σου λέγοντος, ὅμως εἰπέ. Λυ. Ὦ πῶς φῂς οὐ δυνήσεσθαι, ἡ γὰρ θύρα σχεδὸν ἀνέῳγέ σοι τῆς γνωρίσεως αὐτῆς. Σο. εἰπὲ τοίνυν. Λυ. ἀλλὰ εἶπον. Σο. οὐδέν γε, ὥς τε ἐμὲ μαθεῖν. Λυ. οὐ γὰρ ἔμαθες, τὸν ἀνέῳγεν; Σο. οὐκ ἔμαθον. Λυ. τί οὖν πεισόμεθα, εἰ μὴ δὲ νῦν ἀκολουθήσεις τοῖς λεγομένοις. καίτοι πρός γε τὰ κατ' ἀρχὰς ῥηθέντα ὑπὸ σοῦ, ἐγὼ μὲν ὤμην ἱππεῖς εἰς πεδίον καλεῖν, σὺ δὲ οὐδὲ ἱππεῖς κατενόησας. ἀλλὰ ἔοικας οὐ φροντίζειν τῶν λόγων μάλιστα, οὓς νῦν κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν. Σο. ἐγὼ μὲν φροντίζω, σὺ δὲ ἀδήλως αὐτοὺς διεξέρχῃ. Λυ. πάνυ γοῦν ἄδηλόν ἐστι, τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον, ἀλλὰ οὗτος μὲν δῆλον, σὲ δὲ οὐδεὶς ἂν θεῶν ἀγνοοῦντα παύσειε, πλήν γε ὁ Ἀπόλλων. μαντεύεται γοῦν ἐκεῖνος πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσι, σὺ δὲ οὐδὲ τὸ μαντευόμενον κατενόησας. Σο. μὰ οὐδὲ θεοὺς, οὐ γὰρ ἔμαθον. Λυ. εἰ ἄρα καθεὶς λανθάνει σε περιϊών. Σο. ἐοίκασί γε. Λυ. ὁ δὲ καθεὶς πῶς πρῆλθεν; Σο. οὐδὲ οὗτος ἔμαθον. Λυ. οἶδα δέ τινα μνηστευόμενον αὐτοῦ γάμον; Σο. τί οὖν οὗτος; Λυ. ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὴν μνηστευόμενον αὐτῷ. Σο. τί οὖν πρὸς τοὐμὸν πρᾶγμα, εἰ σολοικίζει τις μνηστευόμενος. Λυ. ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσκων εἰδέναι, καὶ οὗτος μὲν οὕτως ἔχει. εἰ δέ τις λέγει σοι πρελθὼν, ὡς ἀπολείποι τὴν γυναῖκα, ἆρ' ἂν ὑπατρέποις αὐτοῦ; Σο. τί γὰρ οὐκ ἂν ὑπατρέποιμι, εἰ φαίνοιτο ἀδικούμενος. Λυ. εἰ δὲ σολοικίζων φαίνοιτο, ὑπατρέποις ἂν αὐτοῦ οὗτος; Σο. οὐκ ἔγωγε. Λυ.

ὀρθῶς

ὀρθῶς γὰρ λέγεις, οὐ γὰρ ἀπὸ τρεπτέον σολοικίζοντι τοῦ φίλῳ, ἀλλὰ διδακτέον, ὅπως τοῦτο μὴ πείσηται. Ἐ εἴ τις γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιὼν, ἢ δεξιὼν κόπτοι, τί φήσομέν σε πεπονθέναι; Σο. ἐμὲ μὲν οὐδὲν, ἐκεῖνον δὲ ἐπεισελθεῖν βούλεσθαι, ἢ δεξιέναι. Λυ. σὲ δὲ ἀγνοοῦντα, τὸ κόπτοντα ἢ τὸ ψοφοῦντα, οὐδὲν ὅλως πεπονθέναι δόξομεν ἀπαίδευτον ὄντα; Σο. ὑβριστὴς εἶ. Λυ. τί λέγεις, ὑβριστὴς ἐγὼ νῦν δὴ γενήσομαί σοι διαλεγόμενος; ἔοικε δὲ σολοικίσαι, τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, σύ δ' οὐκ ἔγνως. Σο. παῦσαι πρὸς τοῦ Ἀθηνᾶς, ἀλλ' εἰπὲ τί τοιοῦτον, ὥς τε ἡμᾶς μαθεῖν. Λυ. Ἐ πῶς ἂν μάθῃς; Σο. εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα φῂς σολοικίσας ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ὅ, τι ἕκαστον σεσολοίκισαι. Λυ. μηδαμῶς, ὦ ἄριστε, μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸ διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἔξεστί σοι καθ' ἕκαστον αὐτῶν πυνθάνεσθαι, νῦν δ' ἕτερ' ἄττα ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, Ἐ πρῶτόν γε αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄττα μὴ δασέως, ἀλλὰ ψιλῶς ἐξενεγκεῖν, ὀρθῶς φαίνετο ῥηθὲν μετὰ τοῦ ἕτερα συντιθέμενον, μὴ γὰρ οὕτως ἄλογον ἦν ἄν. ἔπειτα τὸ τοῦ ὑβρεως, ἦν με φῂς ὑβρίσαι, εἰ μὴ οὕτω λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σὲ φαίην ἴδιον, ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω εἰπεῖν, ὅτι τὸ μὴ σὲ ὑβρίζειν, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν, ἤτοι πληγαῖς ἢ δεσμοῖς, ἢ Ἐ ἄλλῳ τρόπῳ, τὸ δὲ εἰς σὲ, ὅταν εἴς τι τῶν σῶν γίγνητο ἡ ὕβρις. Ἐ γὰρ ὅς τις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σὲ ὑβρίζει, καὶ ὅς τις παῖδα Ἐ φίλον, Ἐ ὅς τις γε οἰκέτην. πλὴν γὰρ περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἔχει σοι, ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα

ὑβρίζειν λέλεκτο, οἷον εἰς τὴν προιμίαν, ὡς ὁ Πλαί-
των φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Σο. κατανοῶ τὸ διά-
φορον. Λυ. ἆρ' οὖν καὶ τοῦτο κατανοεῖς, ὅτι τὸ ταῦτα
ὑπαλλάττειν, σολοικίζειν καλοῦσιν. Σο. ἀλλὰ νῦν
εἴσομαι. Λυ. αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν; Σο. ἐμοὶ
μὲν ταὐτὸ λέγειν δόξει. Λυ. καὶ πῶς ἂν εἴη ταὐ-
τὸν τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴπερ τὸ μὲν ἑ-
τέρου πρὸς ἕτερον γίνεται, τοῦ μὴ ὀρθοῦ πρὸς τὸ ὀρ-
θὸν, τὸ δὲ τοῦ μὴ ὄντος πρὸς τὸ ὄν. Σο. κατέμα-
θον, ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τοῦ
κυρίου λέγειν ἐστὶ, τόδ' ἐναλλάττειν ποτὲ μὲν τῷ κυ-
ρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι. Λυ. ἔχει τινὰ καὶ
ταῦτα κατανόησιν οὐκ ἄχαριν. τὸ δὲ σπουδάζειν πρός
τινα, τὴν οἰκείαν ὠφέλειαν τοῦ σπουδάζοντος ἐμ-
φαίνει, τὸ δὲ περί τινα, τὴν ἐκείνου, περὶ ὃν σπουδά-
ζει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυτο, ἴσως δὲ καὶ
ἀκριβοῦται πρᾶ τισι, βέλτιον δὲ, τὸ ἀκριβοῦν ἑκά-
στῳ. Σο. ὀρθῶς γὰρ λέγεις. Λυ. τόγε μὴν καθέ-
ζεσθαι τοῦ καθίσειν, καὶ τὸ καθίζον τοῦ κάθησο, ἆρ' οἶσθ',
ὅτι διεγνώσχεν; Σο. οὐκ οἶδα. τὸ καθέσθητι ἤκουόν
σου λέγοντος, ὡς ἔστιν ἔκφυλον. Λυ. καὶ ὀρθῶς γε
ἤκουσας, ἀλλὰ τὸ κάθισον, τοῦ κάθησο διαφέρειν φη-
μί. Σο. καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη διαφέρον; Λυ. τῷ τὸ
μὲν πρὸς τὴν ἑστῶτα λέγεσθαι, τὸ κάθισον, τὸ δὲ πρὸς
τὴν καθεζόμενον, ἧσο ξεῖνε, ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήο-
μεν ἕδρην, ἀντὶ τοῦ μένε καθεζόμενος. πάλιν οὖν
εἰρήσθω, ὅτι τὸ ταῦτα παραλλάττειν, ἁμαρτάνειν ἐστί.

τὸ δὲ

τὸ ἢ καθίζω, τὸ καθέζομαι ἆρά σοι δοκεῖ μικρῷ ζνι διαφέρειν, εἰπὲ τὸ μὴ ἕτερον ἑρῶμεν, τὸ καθίζειν λέγειν, τὸ ἢ μόνος ἡμᾶς αὐτὸς, τὸ καθέζεσθαι. Σο. μὴ ταῦτα ἐκεῖνος διελήλυθας, ὦ Δίκη λέγε, ὅτω γὰρ σε δεῖ προδιδάσκειν. Λυ. ἑτέρως γὰρ λέγοντ' ὀ κατανοεῖς, ὀκ οἶδα, οἷόν ἐστι ξυγγραφεὺς αὐτός; Σο. πάνυ οἶδα νυῖ γέ σε ἀκόσας ταῦτα λέγοντος. Λυ. ἐπεὶ δὲ τὸ καταδικάζειν σὺ μὲν ἴσως ταυτὶ τῷ καταδικάζειν νομίζεις, ἐγὼ ἢ οἶδα διαφορὰν ὀκ ὀλίγην ἔχον. Σο. τίνα ταύτην; Λυ. ὅτι τὸ μὲν ἑτέρῳ, τὸ καταδικάζειν δ' ἑαυτῷ γίγνεται. Σο. καλῶς λέγεις· Λυ. καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, εἰ πρὸς μὴ αὐτὸς εἰδέναι ὀκ εἰδὼς δόξεις. Σο. ὀκ αὖ δόξαιμι. Λυ. ὀκοῦν τὰ λοιπὰ εἰσαῦθις ἀναβαλώμεθα, νυῖ δὲ διαλύσωμεν τὸν διάλογον.

Φιλόπατρις ἢ διδασκόμενος.

Τειφῶν, Κριτίας καὶ Κλεολάς.

Τί σόν, ὦ Κριτία, ὅλον σεαυτὸν ἠλλοίωσας, ὦ τὰς ὀφρῦς κάτω συνένευκας, μύχιά) ἢ Βυθοσοβρεμύθης, ἄνω μὴ κάτω περιπολῶν, μεριδαλεόφρονι ἐοικὼς, ἢ τὸ ποιητικὸν, ὦ χρὼς τέ σευ εἶλε περφάς. μή τοι κάρηνα) τεθέαται, ἢ ἐκάτερον δὴ δεδιελήλυθεν, ἢ καί τινι θεῶν ἐκ προνοίας συνήντηκας; δεῖπνον γάρ σε τοιοῦτος ἐκὼς παθεῖν, εἰ δὲ αὐτὸν ἠκηκόεις, οἶμαι, τὸν ὑσμὶν ἐλυδῆναι, ὥσπερ ὠδὶ τὸν Δευκαλίωνα. Οἷ λέγω, ὦ καλὲ Κριτία, ὀκ ἀΐεις ἐμοῦ ὑληβοωμένου τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ

γλωτιάζοντος; λυχνοφαύης καθ' ὑμῶν, ἢ ἐκκεκώφωκαι, ἢ τὸ χρὸς παλαιὸν ὦν μένεις; Κρ. ὦ Τειρεφῶν, μέγαν τινα, καὶ πορφυροῦν λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλοῦ ὁδοῦ λιχνεύμενον, καὶ ἔτι ἀναπεμπάζω σοῦ ὕθλους, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀκροᾶσθαι, μή σε ἔτι ἀκέσασθαι ταῦτα, καὶ ἀκροᾶσθαι ἐκμανεὶς, καὶ μῦθον τοῖς ποιηταῖς γεγονέναι, ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρίν. ἀλλὰ καὶ λιτὸν ὠθεῖσθαι αὖ ὧδε λεφαλῆς σκοτοδινήσας, εἰ μὴ ἐπέκραξάς μοι ὦ τᾶν, τὸ καὶ τὸ Κλεομβρότου πήδημα τὸ Ἀμβρακιώτου ἐμυθολόγησεν ἐπ' ἐμοί. Τρ. Ἡράκλεις τῶν θαυμασίων ἐκείνων φασμάτων ἢ ἀκουσμάτων, ἃ πρὸ κειτίαν ὀξέπληξαν. πόθι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ, καὶ τραγῳδίαι φιλοσόφων ὀκ ὀξέπληξαύ σου τὴν διανοίαν, ἀλλὰ λῆρος πάντα γέγονεν ὧδε σοί. Κρ. πέπαυσο ἐς μικρὸν, καὶ μικέτι πρόσχωχλήσῃς ὦ Τειρεφῶν, ὁ γὰρ πρόπηλος ἢ ἀμελητὸς γενήσῃ παρ' ἐμοῦ. Τρ. οἶδ', ὅτι ὁ μικρὸν ὁδὲ δύνασταφρόνημον πρᾶγμα ἀνακυκλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τῶν ἀρρήτων. ὁ γὰρ χρὼς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ὠπιβλέπειν, καὶ τὸ ἄσαρον τῆς βάσεως, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω πόδιστολεῖν, ἀείνωτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ, ὀξέμβολον σοῦ ὕθλους, μή τι κακὸν παθεῖς. Κρ. σὺ μὴ ὦ Τειρεφῶν, ὅδον τελεῖ), ἀνάσχεσθαι ἀπ' ἐμοῦ, ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ὀξέρῃ σε, καὶ πελάρσιος τοῖς πολοῖς ἀναφανῇς, καὶ σε καταπεσὼν Τριεφώντιον τέλαγος καλονομάσῃς, ὡς καὶ Ἰκαρος τὸ πρίν, ἃ γὰρ ἀκήκοα τύμβορον πρὸς τῆς τρισκαταράτου ἐκείνων σοφῶν,

σῶν, μεγάλως δεξώγκωσέ μου τὴν νηδύν. Τρ. ἐγὼ μὲν ἀναδραμοῦμαι, ὁπόσον καὶ βούλει, σὺ δὲ ἄμπνευσον τοῦ δεινοῦ. Κρ. φὺ, φὺ, φὺ, φὺ τῶν ὕθλων ἐκείνων. ἰὺ, ἰὺ, ἰὺ, ἰὺ τῶν δεινῶν βουλευμάτων. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ τῶν κενῶν ἐλπίδων. Τρ. βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέστρεψε. ζεφύρου γὰρ ὑπὸ πνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπωθίζοντος, βορέην ἄρτι ἀνὰ τὴν Προποντίδα κεκίνηκας, ὡς διὰ κάλων αἱ ὁλκάδες τὴν Εὔξεινον πόντον οἰχήσοντες, τῶν κυμάτων ὑπὸ κυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος. ὅσον οἴδημα τοῖς ἐγκάτοις ἐνέκειτο, πόσος κορκορυγμὸς καὶ κλόνος τὴν γαστέρα σου συνετάρασσε. πολύωτον σεαυτὴν ἀναπέφηνας, τοσαῦτα ἀκηκοὼς, ὡς καὶ κατὰ τὸ τερατῶδες, καὶ διὰ τῶν ὀνύχων ἠκηκοεῖς. Κρ. οὐ παράδοξόν τι, ὦ Τριεφῶν, ἀκηκοέναι καὶ δὲ ὀνύχων, καὶ γὰρ κνήμην γαστέρα τεθέασαι, καὶ κεφαλὴν κύουσαν, καὶ ἀνδρείαν φύσιν, ἐς γυναικείαν ἐνεργοβατοῦσαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνεα μεταβαλλόμενα. καὶ ὅλως, τερατώδης ὁ βίος, εἰ βούλει πιστεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπείσε πρῶτον κιχάνω τοῦδ' δ' ἐνὶ χώρῳ, ἀπίωμεν, ἔνθα αἱ πλάτανοι τὴν ἥλιον εἴργουσιν, ἀηδόνες δὲ καὶ χελιδόνες εὔηχα κελαδοῦσιν, ἵν' ἡ μελῳδία τῶν ὀρνέων τὰς ἀκοὰς ἐνηδύνουσα, τό, τε ὕδωρ ἠρέμα κελαρύζον τὰς ψυχὰς καταθέλξειε. Τρ. ἴωμεν, ὦ Κριτία. ἀλλὰ δέδια, μή που ἐπῳδὴ τὸ ἠκουσμένον ἐστὶ, καί με ὕπερον ἢ θύρεθρον, ἢ ἄλλό τι τῶν ἀψύχων ἀπεργάσεται ἡ θαυμασία σου αὕτη κατάπληξις. Κρ. νὴ τὴν

Δία, τ̃ αἰθέριον, ὁ οὐκ ἀγνήσεται ὠδῖ σοί. Τει. ἐπὶ μεθεφόβησας, τ̃ Δία ἐπομοσάμενον, τί γὰρ αὖ δύνήσεται ἀμύνεσθαί σε, εἰ πταβαίης τ̃ ὅρκον; οἶδα γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν πρὸς τὸ Διός σε. Κει. τί λέγεις, ὁ δωμήσετ̃ ὁ Ζεὺς ἐς Ταρτάρον ἀκροπέμψας; ἢ ἀγνοεῖς, ὡς οὐ θεὸς πάντας ἀπερρίψεν ἀκρὸ τοῦ θείου τοῦτο βηλοῦ, τ̃ Σαλμωνέα αὐτιβρονταῦντα πρώην κατεκραύνωσε, τ̃ οὐ ἀσελγεσάτης ἐπὶ τ̃ νεῶ, πρὸς δὲ τ̃ ποικτῶν Τιτανοκράτωρ τ̃ γιγαντολέτης αὐτυμνεῖτ̃, ὡς τ̃ παρ̃ Ομήρω. Τει. σὺ μὲν ὦ Κειτία πάντα πρεσβεύεις τὰ τ̃ Διός, ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε. ἐχὶ λύκνος ὅδε ἐγγύθεν, ἢ Σάτυρος ἢ ἀσέλγαν, ἀλλὰ ἢ ταῦρος; ἢ εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκεῖνος ταχέως ἐπωμόζατο, ἢ ἔφυγε δι' ἃ τὸ πελάγους, τάχ' ἂν ἡροτρία, γὼ τυχὼν γεγενόνω, ὁ Βροντοποιος ἢ Διρανοβόλος σε Ζεύς, καὶ αὐτὶ τοῦ Διρανοβολεῖν τῇ βοπλῆτι Διατεκνωτάννυτο. ἐγὼ δὲ ἢ Αἰθίοψι σωθυωχεῖσθαι, αὐθράσι μελανθρόοις, τ̃ τῷ ὄψιμ ἐζοφωμένοις, ἢ ἐς δώδεχ' ἥλίσς μὴ ἀφίσασθαι, ἀλλ' ἐπωθεβρεγμένος Διαβεδῆσθαι παρ' αὐτοῖς, πώγωνα τηλικοῦτον ἔχων, ὀκ αἰσχύνης ἄξια; τὰ δὲ τοῦ ἄρρῦ τ̃ Ἡδλης, τ̃ ἐν Διυοφορεῖν Διαθ' ὅλα τοῦ σώματος, αἰσχύνομαι τ̃ λέγειν. Κει. Μῶν τ̃ Απόλλωνα γ' ἐπομοσώμεθα, ὃς πεφύτης ἄδεισος, ἢ ἰητρὸς, ὦ γαθέ. Τει. τ̃ ψευδόμαντιν λέγεις, τ̃, Κροίσου πρώην διολωλεκότα, ἢ μετ' αὐτ̃ Σαλαμινίους, καὶ ἑτέρους μυρίους, ἀμφίλοξα πᾶσι μαντευόμενος. Κει. τὴν

προσε

Ποσειδῶνα δὲ τί, ὃς τρίαιναν ἐν ταῖν χερσοῖν κρατῶν, καὶ διάτορόν τι καὶ καταπληκτικὸν βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον ἐννεάχιλοι ἄνδρες ἢ δεκάχιλοι, ἀλλὰ καὶ σεισίχθων, ὦ Τριεφῶν, ἐπονομάζετο. Τρι. τὴν μοιχὸν λέγεις, ὃς τὴν τοῦ Σαλμωνέως παῖδα, τὴν Τυρὼ πρώην διέφθειρε, καὶ ἔτι καὶ μοιχεύει, καὶ ῥύστης καὶ δημαγωγὸς τῶν τοιούτων ἐστί; τὴν γὰρ Ἄρην ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ πιεζόμενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις μετὰ τῆς Ἀφροδίτης στενούμενον, πάντων τε τῶν θεῶν, διὰ τὴν μοιχίαν, ὑπ' αἰσχύνης σιωπώντων, ὁ ἵππειος Ποσειδῶν ἔκλυσε δακρυῤῥοῶν, ὥσπερ τὰ βρεφύλλια τοῦ διδασκάλου δεδιότα, ἢ ὥσπερ αἱ γρᾶες, κόρας ἐξαπατῶσαι, ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τὸν Ἄρεα. τὸν δὲ ἀμφίχωλον οὗτος δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὴν πρεσβύτην θεὸν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν, ὥς τε καὶ μοιχός ἐστιν, ὡς μοιχοὺς διασώζων. Κρι. Ἑρμείαν δὲ τί; Τρι. μή μοι τὴν κακόδουλον τοῦ ἀσελγεστάτου Διὸς, καὶ τὴν ἀσελγομανοῦντα καὶ τοῖς μοιχικοῖς. Κρι. Ἄρεα δὲ καὶ Ἀφροδίτην οἶδα μὴ παραδέχεσθαί σε, διὰ τὸ προδιαβληθῆναι πρώην παρὰ σοῦ, ὥς τε ἐάσωμεν τούτους. τῆς Ἀθηνᾶς ἔτι καὶ μνησθήσομαι, τῆς παρθένου, τῆς ἐνόπλου καὶ καταπληκτικῆς θεᾶς, ἣ καὶ τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει περιάπτεται, τὴν Γιγαντολέτιν θεὸν, οὐ γὰρ ἔχεις τί λέγειν περὶ αὐτῆς. Τρι. ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἤν μοι ἀπεκρίνῃ. Κρι. λέγε, ὅ, τι γε βούλει. Τρι. εἰπέ μοι ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνος, καὶ τί τῷ στήθει οὗτος

ἢ θεὰ ὧν φέρεται. Κρ. ὡς φοβερόν γε θέαμα, & ἀκρ
πρεπὲς τῶν ἀφνῶν, ἀλλὰ μὴ καταπλήσει σὺ τὸ
λεμέτος, & ἐτοραλκέα τλῶ νίκλω πτεῖ, ὅπτυγε βάλε
του. Τρ. μῶν & ἀλὰ σὺ γλαυκῶπις ἀκαταμά
χητος; Κρ. μὴ μάλα. Τρ. μὴ ἀλλὰ τί σὺ τοῖς σώζῃ ἀλυ
ναμένοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις μηείαι λαίομεν ταύ
ρων ἠδ' αἰγῶν, ὡς ἡμᾶς ἀκαταμαχήτους ἐργάσων
ται, ὡς πρὸ τλῶ Αθλωᾶν. Κρ. ἀλλ' ὅ οἱ ἀλωαμὲς γε
πόρρωθεν ὧν βοηθεῖν, ὡς πρὸ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐ
τλῶ ὧν φέρεται. Τρ. & τί τόδ' ὄζυρ; ἐθέλω γὰρ πε
ρὶ σῦ εἰδέναι, ὡς ἐξευρημένα τὰ τοιαῦτα, & ἐς μά=
λιστα καταφανὴς τος, ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐ
τλῶ, πλὴν γε τὸ ὀνόματος. Κρ. αὕτη κόρη ἐγένετο
εὐπρεπὴς καὶ ἐπέρασος, Περσέως δὲ ταύτῃ δόλῳ
ἀκρόπολιν ἁλοῦσα, αὐθρὸς γυναῖα, & ἐς μαντικὴν
εὐφημισθέσα, ἐπαοιδίαις ταύτῃ πόλιν ἁλόντος,
ἄλκαρ οἱ θεοὶ ταύτῃ ἐφήκασι. Τρ. τοῦτ' ἐλαύ
θανε ποτὲ τὸ καλὸν, ὡς ἀνθρώπῳ θεοὶ ἐνδεῖς εἰσι.
ζώσης δὲ τί τὸ χρήσιμον; πῶς ἀντιτείσῃ ἐς πανδε
χεῖον, ἢ ἱερυθίως σωφθέρσῃ, & κόρην αὐτλῶ ἐπω
νόμαζε. Κρ. νὴ τ' ἄγνωστον γ' Αθλωᾶς, πρθγὼν
δὲ μένει μέχρι ἁκρομῆς. Τρ. & εἴ τις πρθγὼν κα
ρατομήσει, ταὐτὸ γλυοῖς φόβητρον τοῖς πολλοῖς, οἳ
λαγὰρ μυείας ἀμελεῖσι τιμηθέσας νήσῳ γ' ἀμ=
φιρύτῃ, Κρήτλω δὲ μὲν καλέσι. & εἰ ὄζυρ ἐγίνω=
σκον, ὦ λαλὲ Κειτία, πόσας Γοργόνας σοι αὐήγατον
ἐκ Κρήτης, λαί σε στρατηγέτλω ἀκαταμάχητον ἀκρ
κατέσησα.

κατέστησα. ποιηταὶ δὲ καὶ ῥήτορες κατὰ πολύ με Γερσέως
διέκριναν, ὡς πλείονας Γοργόνας ἐφευρηκότα. ἀλλ' ἔ
τι ἀνεμνήσθην τὰ τῶν Κρητῶν, οἳ τάφ' ἐπεδείκνυντό μοι
τοῦ Διός σου, καὶ τὰ τὴν μητέρα θρέψαντα δόχμια, ὡς
ἀειθαλεῖς αἱ λόχμαι αὐτῆς διαμένουσι. Κρ. ἀλλ' οὐκ ἐγί
νωσκες τῆς ἐπῳδὴν καὶ τὰ ὄργια. Τρ. εἰ ταῦτα, ὦ Κρι
τία, ἐξ ἐπῳδῆς ἐγίνετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξήνεγ
κεν ἄν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον φάος ἀνήγαγεν, ἀλλὰ λῆ
ρος, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, παρὰ τῶν ποιητῶν τερατολογού
μενα, ὥστε ἔασον καὶ ταύτην. Κρ. Ἡραν δὲ, τῆς Διὸς γα
μετὴν καὶ κασίγνητον οὐ παραδέχῃ; Τρ. σίγα τῆς ἀσελγε
στάτης ἕνεκα μίξεως, καὶ τῆς ἐκ ποδοῖν καὶ χεροῖν ἐκτεταμέ
νην παράδραμε. Κρ. καὶ τίνα ἐπομόσωμαί γε; Τρ.
ὑψιμέδοντα θεὸν, μέγαν, ἄμβροτον, οὐρανίωνα, υἱὸν
πατρὸς, πνεῦμα ἐκ πατρὸς ἐκπορευόμενον, ἓν ἐκ τριῶν,
καὶ ἐξ ἑνὸς τρία ταῦτα νόμιζε, Ζῆνα τόνδ' ἡγοῦ θεόν.
Κρ. ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὅρκος ἡ ἀριθμητική. καὶ
γὰρ ἀριθμέεις, ὡς Νικόμαχος ὁ Γερασηνός. οὐκ οἶδα
γὰρ, τί λέγεις, ἓν τρία, τρία ἕν. μὴ τῆς τετρακτὺν φῂς τῆς
Πυθαγόρου, ἢ τῆς ὀγδοάδα καὶ τριακάδα; Τρ. σίγα τὰ
νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια. οὐκ ἔσθ' ὧδε μετρεῖν τὰ ψυλ-
λῶν ἴχνη, ἐγὼ γάρ σε διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρώ
ην πάντων, καὶ τί τὸ σύστημα τοῦ παντός. καὶ γὰρ πρώην
ἠαγὼ ταῦτα ἔπαρχον, ἅπερ σὺ, ἡνίκα δέ μοι Γαλι-
λαῖος ἐνέτυχεν, ἀναφαλαντίας, ἐπίῤῥινος, ἐς τρίτον
οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκὼς,
δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τῶν μακάρων ἴχνια

πρὸς ἐσώδευσε, καὶ ἐκ τῶν ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς ἐλυτρώ-
σατο. καί σε ποιήσω, ἤν μου ἀκούῃς, ἐπ' ἀληθείας ἄν-
θρωπον. Κρ. λέγε ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν, διὰ
φόβου γὰρ ἔρχομαι. Τρ. ἀνέγνωκάς ποτε τὰ τοῦ Αρι-
στοφάνους τοῦ δραματοποιοῦ ὄρνιθας, ποιημάτια;
Κρ. ἐς μάλα. Τρ. ἐγκεχαράκτῃ πρὸς αὐτοῦ τοιόνδε,
Χάος ἦν ἐς νὺξ, ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον, ἐς Ταρτά-
ρος εὐρὺς, γῆ δ', οὐδ' ἀὴρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν. Κρ. εὖ λέ-
γεις, εἶτα τί ἦν; Τρ. ἦν φῶς ἄφθιτον, ἀόρατον, ἀκα-
τανόητον, ὃ λύει τὸν σκότος, ἐς τῆς ἀκοσμίαν ταύτην
ἀπήλασε, λόγῳ μόνῳ ῥηθέντι ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὁ Βρα-
δύγλωσσος ἀπεγράψατο. γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδασιν,
οὐρανὸν ἐτάνυσεν. ἀστέρας ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς,
δρόμον διετάξατο, οὓς σὺ σέβῃ θεούς. γῆν δὲ τοῖς ἄνθε-
σιν ἐκαλλώπισεν, ἄνθρωπον ἐκ μὴ ὄντων εἰς τὸ εἶναι
παρήγαγε. καὶ ἔστιν ἐν οὐρανῷ βλέπων δικαίους τε κἀ-
δίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος. ἀν-
ταποδώσει δὲ πᾶσιν, ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.
Κρ. τὰ δὲ τῶν μοιρῶν ὑπηνεγμένα εἰς ἅπαντας,
ἐγχαράττουσί γε ἐς ταῦτα; Τρ. τὰ ποῖα; Κρ. τὰ
τῆς εἱμαρμένης. Τρ. λέγε ὦ καλὲ Κριτία περὶ τῶν
Μοιρῶν, ἐγὼ δὲ μαθητῶν ἀκούσαιμι περὶ σοῦ. Κρ.
οὐχ Ὁμηρος ὁ ἀοίδιμος ποιητὴς εἴρηκε,
Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένη ἔμμεναι ἀνδρῶν.

ὑπὲρ δὲ τοῦ μεγάλου Ηρακλέους.

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ηρακλείη φύγε κῆρα,
Ὃς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι,

Αλλα

Ἀλλά ἑ μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
ἀλλὰ χ' ὅλον ἦρ βίον καθειμαρθαι, καὶ τὰς γ' ὑστ-
τῳ μεταβολὰς, ἔνθα δ' ἔπειτα,
Γείσεται, ἅσσά οἱ αἶσα, κατακλῶθές τε βαρεῖαι
Γιγνομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
καὶ τὰς γ' ἐξήκ ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεσθαι,
Ἠδ' ὡς Αἴολον ἱκόμεθ', ὅς με πρόφρων ὑπεδέκτο,
Καὶ πέμπ', ὀδὲ πω αἶσα φίλην ἂν πατρίδ' ἱκέσθαι.
ὡς τε πάντα ὑπὸ τ' μοιρῶν γίνεσθαι ὁ ποιητὴς με-
μαρτύρηκε, ἦρ δὲ Δία μὴ θελῆσαι τὸν ἑὸν
Θανάτοιο λυσηχέος ἐξαναλῦσαι, ἀλλὰ μᾶλλον
Αἱματόεσσας ψιάδας ἱαπέχουσιν ἔραζε,
Παῖδα φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἐμέλλε
Φθίσειν ἐν Τροίῃ.
ὡς τε ὦ Τειρεσία δὴ ἐπὶ μηδὲν πεφάσθαι περὶ τ'
μοιρῶν ἐθελήσης, εἰ καὶ τάχα πεδαρσιος ἐγεγόνεις
μετὰ τὸ διδασκάλε, καὶ τὰ ἀπόῤῥητα ἐμυήθης.
Τρ. καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ὦ καλὲ Κρητία, δύο
τίθησι τίθεται εἱμαρμένω καὶ ἀμφιβόλω, ὡς τὸ
μὲν μόν τι πράξαντι, τοιῶδε τέλει συγκῦρσαι, τὸν
δ' ποιήσαντι, ἑτέρῳ τέλει ἐντυχεῖν, ὡς ἐπ' Ἀχιλλέως,
Δίχθα δαΐας κῆρας φορέοντι θανάτοιο τέλος δε.
Εἰ μὲν δὶ' οἶθι μενῶν Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
Ὤλετο μέν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται.
Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι,
Ὤλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, ὐδὲ δηρὸν δέ μοι αἰὼν ἔσ-
σεται. ἀλλὰ καὶ ὐδὲ Εὐχλώρος,

Ὃς ῥ' οὗ εἰδλῶς λιπὴ ὀλοὼ, ὐδὶ νηὸς ἔβαινε.
Πολλάκι γαρ' οἱ εἶπε γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος,
Νούσῳ ἐπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς φ' μεγαφόσιμ,
Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶμ, ἐπὶ Τρώεσσι δαμῆναι.
Οὐχὶ πὰρ' Ομήρῳ ταῦτα γέγραπται, ἢ ἀμφίβολος
αὖτη, ἡ ἀμφίκρυμνος ἀπάτη; εἰ ἢ βάλῃ, ἡ τοῦ Διὸς
ὣπιθήσω Ζι τ' λόγ), ἀχὶ τῷ Αἰγίσθῳ ἐρῆκεν, ὡς ἀρχο
μένῳ μ τ' μοιχείας, Ϲ τ' Αγαμέμνονο ὣπιβολῆς, ζῆμ
καθείμαρ) πολὺμ χρόνον, ὣπιβαλλομένῳ δὲ ταῦτα
πράπῃμ, ὁ καθυσερῆμ θανάτο. ὅθεν λέγω πολλάκις
πρὸμανῆνσάμην, ἐὰμ λιτάνης τ' πλησίον, θανατωθή
σῃ πρὰ τ' δίκης, εἰ δ' γε μὴ ὅθεν πράξῃς, βιώσῃ κα
λῶς, ὁδ' ἐ σ' ὧκα θέμις τέλος θανάθοιο λιχεῖν. ὀχ ὁρᾷς,
ὡς ἀλόρθωτα τὰ τ' ποιητ', ἡ ἀμφίλοξα, Ϲ μηδ' ἐ=
πω ἡβραιωμένα; ὡς τε ἔασομ ἅπαντα, ὡς Ϲ σὲ φ'
ταῖς ἐπουρανίοις βίβλοις τ' ἀγαθῶμ ἀπογράψωνται.
Κρ. εὖ πάνυ ἀνακυκλεῖς ὦ Τριεφῶν, ἀλλά μοι τόδε
εἰπὲ, εἰ καὶ τὰ τ' Σκυθῶν φ' τῷ οὐρανῷ ἐγχαράπῃσι.
Τρ. πάνυ, εἰ τύχοι γε χρησὸς ἡ φ' ἔθνεσι. Κρ. πολ
λοὶ γε γραφέας φησ φ' τῷ οὐρανῷ, ὡς ἅπανυ ἀπογρά
φειν. Τρ. ὀυσόμ, ἡ μηδὲμ εἴπῃς φλαῦρομ θεῶν δε=
ξιῶν, ἀλλὰ καὶ ηχόμενος πείθο πῦ ἐμῦ, εἰ πῦ ζῆμ χρήζῃς
εἰς τ' αἰῶνα. εἰ οὐρανὸμ ὡς δ' ἐρέμ οὐ πλωσε, γῆμ ἢ ἐφ'
ὕδατος ἐπηξεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεμ, ἀνθρωπ) ἐκ μὴ
ὄντ' πῦήγαγε, τί πῦ πάθοι), ἡ τὰς πράξεις πάντων ἐ=
ναπογράφειν; Ϲ γὰρ Ζι οἰκεῖ) κατασκευάζανται, οἰκε
τας ἢ ἡ οἰκέτας φ' αὐτῷ σωματοφύλα, οὐδ' ποτέ

σε

σε διέλαθε τούτων πρᾶξις ἀπόβλητος, πόσῳ μᾶλλ) τ̄ πάντα ποιοῦντα θεόν, οὐχ ἅπαντα ἐν βουλίᾳ δρᾶ δραμεῖν ἑκάστῳ πρᾶξιν. ἐννοιαν γάρ σε θεοί, ὁπότ ἄρος βίᾳ δὴ φρονεῖν ἐγένου. Κρ. πάνυ εὖ λέγεις καί με ἀνιᾷ τρόφως τ̄ Νιόβης παθεῖν, ἐκ πέλης γὰρ ἀν θρωπος ἀναπέφηνα. ὥστε) τ̄ θεὸν πείθῃ σοι, μὴ κακόν με παθεῖν πρὸς ἐμέ. Τρ. εἶπερ ἐκ καρδίας μ' ὄν τ) φιλεῖς, μὴ ἐτοιμόν με ποιήσῃς ἐν ἐμοί, καὶ ἑτοί) μων λεύσῃς ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἴπῃς. ἀλλ' ἄγε δή, τὸ θαυμάσι) ἐκεῖνο ἀκουσμάτι) ἄφορ, ὅπ) μάτων καταχρε άσω, καὶ ὅλ) ἀλλοιωθῶ, μὴ οὐχ ὡς ἡ Νιόβη ἀπαυδήσω, ἀλλ' ὡς ἀηδὼν ὄρνεον γενόμαι, μὴ τ) θαυμασίαν σε ἔκπληξιν κατ' αὐθαρόν λιμῶνα ἐκβαρῳδήσω. Κρ. νὴ τ̄ ἥρω τ̄ ἐκ παιδὸς, ὃ δῶρ γενήσετ). Τρ. λέγε, πρὸς τ̄ πνεύματος δύναμιν τ̄ λόγου λαβών, Ἐγὼ ἢ καθεδοῦ μαι, δέγμενος Ἀχαικίδην, ὁπότε λήξειε ἀείδων. Κρ. ἀπιθι νῦν τ) λεωφόρ), ὠνησόμενός γε τὰ χρῄζουσα τα, καὶ δὴ ὁρῶ πλῆθος πάμπολυ, ἐς τὸ δὲς ψιθυρίζον τας, ὧδε ἢ τῇ ἀκοῇ ἐφῦνθ' ὑπὸ χείλεσιν. ἐγὼ ἢ παπτήνας ἐς ἅπαντας, καὶ τ) χεῖρα ὑπὸ βλεφάροις πρόκάμ ψας, ἐσκοπίαζον ὀξυδερκέσαλα, εἴ πως γέ τινα τ̄ Φί λων θεάσωμαι. ὁρῶ ἢ Κράτωνα τ̄ πολίτην, ναυσθό θεν φίλον ὄντα, καὶ συμπολίτην. Τρ. αἰδανόμαι τὸν ὑμ, τ̄ ἀξιοῦντ) γὰρ εἴρηκας, εἶτα τί; Κρ. μὴ δὴ πολ λὰς πράγκωνισάμενος, ἦκον ἐς τὰ πρόσω, καὶ ῥᾳθυ νὸν χαίρειπὼν, ἐχώρουν ὡς αὐτόν. ἀνθρωπίσκος δὲ ὑ λις, τὄνομα Χαρίκενος, σεσημμένον γερόντ), ῥίγ) τῇ

ρίνι, ὑπαίθριος πεμύχει), ἐχρέμπτεθ ὥσι σεσυρμένον, ὁ δὲ πώγων λυπανώτερος θανάτου, εἶτα ἤρξαθ ὥσφθίγγε σθαι καὶ αχνημένον, ὅτος, ὡς πθεῖπον, οὐθ τ ἄλισωτ καταλείπει ἐλεπάσμους, ⁊ τὰ χρέα τοῖς ἁλωφσαῖς ἀρδιώσει, ⁊ τά τε χοίνικα πάντα, ⁊ τὰ δημόσια, ἡ τὰς ἐραμάγγας δέξετ, μὴ ἄλετάζων τ τέχνης. ἡ καθεφλυαρῆσι πικρότερα, οἱ περὶ αὐτ ἦ ἥδονθ τοῖς λόγοις, ἡ τῷ καινῷ τ ἀκοσμάτων πθοσέκειντο. ἕτερος ἦ, τὄνομα Χλιδόχαρμος, βιβώνιον ἔχων πολύσαρκον, αὐτοπόδετός τε ἡ ἄσκεπος, μετέφερε, πρὸς ὁδὸν σιν ὠκροτῶν, ὡς ἐπεδείξατό μοι τὴς καινοέμωνος ἄλ ὀρέων πεφαγμόμενος, καινερμένος τῷ νόμῳ, ᾧ ⟨ᾗ⟩ θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμασιν, ὡς ὅτος τῷ χρυσῷ ὠκλύσει τ λεωφόρον. ἦν δ' ἐγὼ, ἡ μὴ τὰ Αεισανάλου ⁊ Αρτεμιδώρου, ὁ καλῶς ἀρδιόσοντ. ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ᾧ ὑμῖν, ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ χρέα πληθωθήσετ ἀναλόγως τ ἀρδόσεως, ὅτος ἦ ὧδε πολὺ τῷ ὁβολῷ γε σορηθήσετ, ὡς πολλῶ χρυσίῳ ὀλυπορηκώς. ⁊ ἔμοι γε δοκεῖτε, ὧδε λοιδάδια ὠέτερον, ⁊ δίκμον ὀνείρων κατα δαρθένθες, ἰοζαῦτα ὀνδροπολεῖν ᾧ ἀκαρεῖ τ νυκτὸς ὄσης, οἱ δὲ ἀνεκάγχασαν ἅπαντες, ὡς ἀρπνιγέντες ὑπὸ τῷ γέλωτος, ἡ δ' ἀμαθίας μο καταγίνωσκον. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, μῶν κακῶς πάντα διέρρίνισα, ἵν' εἴπω τί λωμακευσάμενος, ἡ ὁ ἡ Αεισανδρον τ Τελμισέα, ἡ Αρτεμιδώρου τ Εφέσιον διέχεισα τοῖς ὀνείρασιν; ἦ δ' ὅς, οἶγα ὦ Κρατία, εἰ ἐχέμυθες,

μυθεῖς, μυσταγωγήσω σε τὰ καλλιστα, καὶ τὰ νῦν γε
νησόμενα. οὐ γὰρ ὄνειροι τά δ' εἰσὶν, ἀλλ' ἀληθῆ, ἐκβή-
σονται δὲ εἰς μῆνα μεσωρί. ταῦτα ἀκηκοὼς παρὰ τοῦ
Κράτωνος, καὶ τὸ ὀλισθηρὸν τῆς διανοίας αὐτῶν κατεγνω
κὼς, ἠρυθρίασα, καὶ σκυθρωπάζων ἐπορευόμην, πολ
λὰ τὸν Κράτωνα ὠνομεμφόμενος. εἷς δὲ δριμὺ καὶ Τιτα
νῶδες γνιδὼν, δραξάμενός μου τοῦ λώπους, ἐσπάρα-
σε, ῥήτρην ποιήσασθαι πειθόμενός τε, καὶ παρανυττόμε
νος παρὰ τοῦ πεπαλαιωμένου ἐκείνου δαιμονίου, εἰς
λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες, πείθει με τὸν κακο-
δαίμονα εἰς γόητας ἀνθρώπους παραγενέσθαι, καὶ ἀπο-
φράδι, τὸ δὴ λεγόμενον, ἡμέρᾳ συγκυρῆσαι, ἔφασκε
γὰρ πάντα δὲ αὐτῶν μυσταγωγηθῆναι. καὶ δὴ διήλθο
μεν Σιδηρέας τε πύλας, καὶ χαλκέους οὐδοὺς, ἀναβά-
θρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, οὐ χρυσόροφον
οἶκον ἀνήλθομεν, οἷον Ὅμηρος τὸν Μενελάου φησί. καὶ
δὴ ἅπαντα ἐσκοπίαζον, ὅσα ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεα
νίσκος, ὁρῶ δὲ οὐχ Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας ὠνοκε
κυφότας καὶ κατωχριωμένους. οἱ δὲ ἰδόντες ἐγήθη-
σαν, καὶ δεξιαντίας παρεγένοντο, ἔφασκον γὰρ, ὡς εἴ τι
να λυγρὰν ἀγγελίαν ἀγάγοιμεν. ἐφαίνοντο γὰρ οὗτοι,
ὡς τὰ καλκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ὠδὶ τοῖς λυ-
γροῖς, ὥσπερ αἱ ποινοποιοὶ ὠδὶ θέατρα. τὰς κεφαλὰς
δ' ἄγχι σχόντες, ἐψιθύριζον, μετὰ δὲ τὰ ἤροντό με,
Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆσι,
χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης ἀπό γε τοῦ σχήματος. ἦν δ' ἐγὼ, ὀλί
γοι γε χρηστοὶ, ὥσπερ βλέπω πανταχοῦ. Κριτίας δὲ τοῦ

νομα, πόλις δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν ἐς ὑμᾶς. ὡς δ' ἀθροίζε τοῦτες ἐπωθαύνου, ὡς τὰ τῆ πόλεως ἐς τὰ τῶν πόσμου, ἦν δ' ἐγὼ, χαίρουσί γε πάντες, ἢν ἔλθῃς χαιρήσοντες. οἱ δὲ αὐγένουν τοῖς ὀφρύσιν, οὐκ ὄντω, ἔφασκον, εὐσοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς τοῦτον γνώμην, ὑμεῖς πεδιαρίστοι ὄντες, ἐς ὡς ἀκριβῶς ἅπαντα καθορῶντες, ἐξευρήκεσαν ἐς τάδε νομοθετεῖτε. ὡδὲ ἂν τὰ τῶν αἰθέρος μὴν ἐκλείψῃ ὁ ἥλιος, ἢ ἡ σελήνη πρὸς κάθετον γένηται; ὁ Ἄρης εἰ τεταραγωνήσει τὸν Δία, ἢ ὁ Κρόνος ἅμα ζεύξει τῇ ἥλιῳ; ἢ Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τοῦ Ἑρμοῦ σωδιβύσει, ἐς Ἑρμαφρόδιτος ἀκρυόσουσιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἥδε δε. εἰ ῥάγδαίως ὑετὸς ἐκπεμψουσιν, εἰ νιφετὸν πολὺν ὠὶ σφοννύουσι τὴν γῆν; χάλαζαν ἢ κρύσταλλον εἰ καταξουσι, λοιμὸν ἐς λιμὸν εἰ ὠὶ πεμψουσιν; εἰ τὸ ἱερὸν νοβόλῳ ἀγεῖον ἀπεπεμφθη, ἐς τὸ βρονθοποιὸν δρυεῖον ἀνεμεσώθησοί ἢ, ὡς ἅπαντα καθορῶντες, καὶ ἐφλυάρουσι τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὡς μεταλλαγῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίαι ἢ κρυταραχαὶ τὴν πόλιν καταλήψονται, τὰ σταδιοδρόμα ἤδονα τὸν ἐναντίων γενήσονται. ὧν ἐκταραχθεὶς, καὶ ὥσπερ πρῖνος λαιμῶνος οἰδικθεὶς, μιάτορον ἀνεβόησα, ὦ δαιμόνιοι ἀνθρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγετε, θηγοντες ὀδόντας κατ' ἀνθρῶν μυμολεόντων, πνεόντων δρυ καὶ λόγχας, καὶ λοιπὸν λόφος ῥιφαλέας. ἀλλὰ ταῦθ' ὑμῖν ὧδε κεφαλῶ καταθήσετε, ὡς τὴν παῤῥησίαν ὑμῶν καταζυγέτε, ὁ γὰρ αἰθεροβατοῦντες, ταῦτα ἀκκινήκατε, ὁ τὴν πολυάσχολον μαθηματικὴν κατορθώκατε, εἰ δέ γε μαντεῖαι μὴ

γοητεῖαι

γοητεῖαι ὑμᾶς παρέπεσαν, διπλοῦν τὸ τῆς ἀμαθίας, γυναικῶν γὰρ εὑρέματα ταῦτα γεραίρων, καὶ παίγνια, ὧν πολὺ γὰρ τὰ τοιαῦτα αἱ τῶν γυναικῶν ἐπίνοιαι μετέρχονται. Τρ. τί ἦ πῶς ταῦτα ἔφησθα, ὦ καλὲ Κεντία, οἱ μεμαρμυῖοι τῷ γνώμῃ καὶ τῇ διανοίαν. Κρ. ἅπαντα ταῦτα παρέδραμον, εἰς ἐπίνοιαν τελεχνασμένην καταπεφευγότες. ἔλεγ) γὰρ, ἡλίου δύνοντος ἤδη ἀστροις ἀμαυρὸν φῶς, καὶ ὧδε πανυύχος ὑμνῳδίας ἐπαγρυπνοῦντες, ὀνειρώττομεν τὰ τοιαῦτα. Τρ. σὺ ἦ τί πρὸς αὐτὸν εἶπας, μέγα γὰρ ἔφησθα καὶ διαπορεῖσθαι. Κρ. θάρσει, ὦ κλεινὲς, αὐτεῖπον γὰρ τὰ κάλλιστα. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀστικῶν θρυλλούμενα ἔφλυπόει ὑμῶν, ὁπόταν ὀνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτά τοι παρεισάγοντα. οἱ δὲ σεσηρὸς γωμειδιῶντες, ἔξω τοι πορεύεσθε τοῦ κλινιδίου. ἦμι δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆ εἰσὶ ταῦτα, ὦ ἀθέριοι, ὦ κακοδαίμονες, ὅτι οὐ ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα δειχνεύσητε, ἀλλὰ καταπεφευγότες τοῦ αὐτοῦ, λήρησετε τὰ μὴ ὄντα, μὴ δὲ γρυπνοῦντα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὅτι οἶδ', ὅπως λήρεῖτε, ὀνείρους πιστεύοντες, καὶ τὰ κάλλιστα βελτίστοις, τοῖς δὲ πονηροῖς ἥττους, μηδὲν ὀνόμενοι τοῦ βελτίστου. ὥστε ἐάσετε τὰς ἀλλοκότους ταύτας φαντασίας, καὶ τὰ πονηρὰ βουλεύματα, καὶ μανίδυματα, μή τοι θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρακας βάλοι, ἀλλ' ἐπὶ τὴν πατρίδι ἐπεύξασθε, καὶ λόγους ἰκετηρίους ὑμνήσατε. ὅτοι δὲ ἅπαντες ἕνα θυμὸν ἔχοντες, ἐμοὶ πολλὰ κατεμέμφοντο. καὶ εἰ βάλοι, καὶ τάγε προσιβῶσι, ἃ ζωὰ μὴ ὡς σπλῶν ἀναδρα ἔθηκαν, μέχρις αὖ

ἡ χρησή σε λαλιὰ λιθόμυλον ἀνέλυσε, καὶ ἄνθρωπον
ἀπενάτεσησε. Τρ. σίγα ὦ Κερτία, καὶ μὴ τὸν ὀρ-
τέμυης τοῦ ὕθλου, ὁρᾷς γὰρ, ὡς ὀζώγκωταί μου ἡ νη-
δὺς, καὶ ὥσπερ λυσφορῶ. ἐλήλυθα γὰρ τοῖς πρὸ σῦ
λόγοις, ὡς τοῦ λυποῦντος, καὶ εἰ μὴ φάρμακον
λήθεσλανον ἐμπιὼν ἠρεμήσω, αὖτυ ἡ μνήμη οἰκτρὰ
ἂ γὲ ἐμοὶ, μέγα κακὸν ἐργάσετ. ὡς τε ἔαδρ τότος,
τὴν ὀυχὴν ἀφ' πατρὸς ἀρξάμενος, κὴ τὴν πολυώνυ
μον ὠδῖνα ὀυ τέλος ὧν θεὶς. ἀλλὰ τί οὖν, ὀχὶ Κλεό-
λαος ὅτός ὄσιν, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβάς; ἀσσδῆ δὲ
ἥκε, καὶ κατόρχετ, μῶν ὧν φωνήσομεν αὐτῷ; Κρ.
καὶ μάλα. Τρ. Κλεόλαε μή τι πρᾶδράμης γε πο
σὶ, μὴ δὲ πρέλθης, ἀλλ' ἐλθὲ χαίρων, εἴ γέ τοι μῦθον
φέρεις. Κλ. χαίρετ ἄμφω, ὦ καλὴ ξυωρείς. Τρ.
τίς ἡ ἀσσδῆ, ἀδμαίνης γὰρ ὧν πολὺ, μῶν ἢ λαινὸν
πέπρακτ; Κλε. πέπωκεν ὀφρὺς ἡ πάλαι βοω-
μένη ῥοσῶν, καὶ Σῦσα, λιλφνὸν ἄσυ, πᾶσει δ' ἔτι γε
πᾶσα χθὼν Ἀραβίας, χφὲ ὑρατῦντος ὀυδενὸτάτῳ
ὑράτῃ. Κρ. τῦτ' ἐκεῖνο, ὡς ἀεὶ τὸ θεῖον ὀκ ἀμελεῖ τ
ἀγαθῶν, ἀλλ' αὖξῃ, ἄγον ὠδῖ τὰ ὑρείπονα. ἡμεῖς δὲ,
ὦ Τελεφῶν, τὰ κάλλισα εὑρηκότες ἐσμὲν, ἐλυχέ-
ραινον γὰρ ἂν τῇ ἀρβιώσει, τί τοῖς τέκνοις καταλι-
πεῖν ὠδῖ ταῖς ὅλαθήκαις, οἵλας γὰρ τὴν ἐμὴν πρνί-
κην, ὡς ἐγὼ τὰ σά. ὧδρ ἀρκεῖ τρὶς ταυσὶν, αἱ ἡμέραι
τῦ αὐτοκράτορῦ. πλῆτῦ γὰρ ἡμᾶς ὀκ ἐκλείψει,
καὶ ἔθνῦ ἡμᾶς ὁ καταπονήσει. Τρ. ἰὰ γὰ, ὦ κει-
πία, ταῦτα καταλείπω τοῖς τέκνοις, ὡς ἴλωσι Βα-
βυλῶνα

βυλῶνα ὀλυμπιῶνα, Αἴγυπτον διαλυμαίνεσθαι, τὰ τῶν Γόργων τέκνα διάλειον ἡμαρ ἄγοντας, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένας, εἰτ' ὂν καὶ ἀναπαυομένας. ἡμεῖς δὲ τὰ μὲν Ἀθλιώτατα ἄγνωστον ἐφορῶντες καὶ προσκωμήσαντες, χεῖρας εἰς ἔρανον ἐκτείναντες, τότῳ δυχαριεῖσόμεθα, ὡς καταξιωθέντες τοιούτου λιμένος, ἐπαύσαμεθα, τὸν δὲ λοιπὸν πλεῖν ἐᾶσωμεν, ἀρκεσθέντες ὥσπερ αὐτῶν εἰπεῖν, τὸ Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, καὶ τῷ παροιμίαν.

Οὕτως ὁ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανοῦ.

Χαρίδημος ἢ περὶ κάλλους.

Ερμότιμος καὶ Χαρίδημος.

ΠΕισιστράτου ἔτυχον χθὲς, ὦ Χαρίδημε, ποιούμενος μὲν τὸν περίπατον, ἅμα μὲν καὶ τὸ πρὸς τὸν ἀγῶνα χάριν βασανίσας, ἅμα δὲ, ἔτυχον γάρ τι μελετῶν, καὶ διόμενος ἡσυχίας. συντυγχάνω δὴ προσέτι μοι τῷ Ἐπικράτει, προσειπὼν δὲ, ὡς τὴν εἰώθειν, ἠρώτων, ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίζοι. ὁ δ' ἤκειν μὲν, ἔφη, καὶ αὐτὸς ἐκεῖ παραμυθίας χάριν, ἣν τὸν εἰώθει πρὸς τὴν ὄψιν γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν, ἀκροασόμενος δὲ καὶ τότε τῶν πανηγύρεως ὑπὸ Κράτους τοῦ ἰάσεως αὖρας, ἀτὰρ συμποσίου μέντοι καλλίστου γενομένου γὰρ Ἡραιεῖ, τοῦ Ἀνδροκλέους τοῦ Ἐπιχάρους, τὰ ὠνίκια πεπυκότος Ἑρμῆ. ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνοὺς, νικήσας τοῦ Διασίοις, ἔφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγράφθαι ἀστεῖα καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώμιον εἰρῆσθαι

τοῖς ἀνθρώποις, ἃ ἐκεῖνον μὴ μιμήσασθαι εἰπεῖν, ὡς ὁ τε γήρως ὑπολελησμένον, ἀλλ' ἐμὲ οὐκ ἂν πολὺ λόγων μετεχνότα, εἰ μὴ ῥᾳδίως εἰπεῖν, ἃ τε αὐτὸ ἐγκεκωμακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ὅλον τὸ συμπόσιον πεποιηκότα τὸν νοῦν. Χα. γέγονε ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, ὁ μὲν τοιγε δὴ ἐμοὶ ῥᾴδιον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. ὁ γὰρ οἷόν τε ἦν πάντων ἀκοῦσαι, θορύβου πολλοῦ γινομένου, τοῦ τε δακνομένου, τοῦ τε ἐστομένου, ἄλλως τε καὶ τοῦ λυχνοπωλοῦντος, μεμνῆσθαι λόγους γε συμποσίῳ ἁρμοττούσης, οἶδα γάρ, ὡς ὑπολήψεσθε ποιεῖ καὶ οὐδὲν λίαν μνημονικωτάτους. πλὴν ἀλλὰ σοὶ χάριν, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, τὴν διήγησιν ποιήσομαι ποιεῖσθαι, μηδὲν παραλείπων, ὧν αὖ ἐνθυμηθῶ. Ερ. τούτων μὲν ἕνεκα, οἶμαι σοι χάριν, ἀλλ' ἔμοιγε τὰ πάντα λόγου ἀρχῆς ἀκριβέστερα, ὅτῳ τε ἦν, ὁ πρὸ αὐτοῦ ἐγνωκὼς Βιβλίον Ανδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον ἐκέκληκεν, ὅπως ἂν ἐκεῖνα κατάθοιτο τὴν χάριν. Χα. τὸ μὲν δὴ Βιβλίον, ἦν ἐγκώμιον Ηρακλέους, ἓν τινος ὀνείρατος, ὡς ἔλεγε, ποιησάμενον αὐτῷ. νενίκηκε δὲ Διόπειθον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τοῦ ἀσκαύλου, μᾶλλον δὲ περὶ τοῦ δόξης. Ερ. τί δὴ ἦν, ὁ ἐκεῖνος ἀνέγνω, Βιβλίον; Χα. ἐγκώμιον τοῦ Διοσκόρου, ἔφασκε δὲ αὐτὸς ἐκ μεγάλου ἀγῶνος ἀνὰ τὸν ἐκείνων σεσωσμένος, ταύτην αὐτοῖς καταθεῖναι τὴν χάριν, ἄλλως τε καὶ ὑπὸ ἐκείνων προκεκλημένον, ἐπ' ἄκροις ἴσως γε τοῖς ἐκ παίδων ἀγῶσι φανεῖσθαι. προῆκαν μέν τοι τῷ

ὧδ συμποσίῳ καὶ ἄλλοι πολλοί, οἱ μὴ σιγγενεῖς αὐτῷ, οἱ δὲ καὶ ἄλλως σωφρόνως. οἱ δὲ λόγου τε ἄξιοι, τό, τε συμπόσιον ὅλον λειποσμηκότες, καὶ κάλλους ἐγκώμια διελθόντες, φίλωνά τε ἦν ὁ Δρνίου, καὶ Ἀρίστιππος ὁ Ἀγαθωνος, καὶ ζήτος αὐτός. συνκατέλεκτο δ' ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος ὁ καλὸς, ὁ τοῦ Ἀνδροκλέους ἀδελφιδοῦς, μέρακιον ἄπαλόν τε κἀ τεθρυμμένον. νῦν μὲν τοίνυν ἐδόκει ἔχειν, πάνυ γ' ἐθυμήκροᾶτο τοῦ λόγου. πρῶτος δὲ ὁ φίλων περὶ τοῦ κάλλους ἤρξατο λέγειν, θαυμασάμενος ὅτω. Ερ. μηδαμῶς, ὦ ἑταῖρε, μὴ πρὶν τὸν ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἂν μοι καὶ τὴν αἰτίαν ἀκριβῶς, ὑφ' ἧς εἰς τοῦτο προήχθητε οὗτος λόγος. Χα. εὖ γε ὑπομιμνήσκεις ἡμᾶς ὦ γαθε, πάλαι διαπεπλάνημένους τὸν ἅπαντα λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι. πλὴν ἀλλὰ τί τις ἂν χρήσαιτο, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο, ἀνάγκη γὰρ ὑπέσχεσθαι τῶν ὁτιοῦν. ἦν δ' ἐγὼ ζητεῖς αἰτίαν τοῦ λόγου, αὐτὸς ἦν Κλεώνυμος ὁ καλός. καθημένου γὰρ αὐτοῦ μεταξὺ ἐμοῦ τε, καὶ Ἀνδροκλέους τοῦ θείου, πολὺς ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιώταις περὶ αὐτοῦ, ἀκριβεστέρας τε εἰς αὐτὸν, καὶ ὑπερεκπεπληγμένοις τὸν κάλλους, ἐπεὶ δὲ ὀλίγα μόνα ἐθαύμασαν τῶν ὅλων, ἐθέλοντες διεξιέναι τὰ ἐγκώμια τοῦ μέρακος. ἀγασθέντες δὲ ἡμεῖς τοῦ Ἀνδροκλέους τὴν φιλοκαλίαν, καὶ ἅμα ἐπαινέσαντες αὐτὸν, ἀρχῆς τε πολλῆς εἶναι ὑπολαβόντες, λόγοις ἀκριβεστέροις τοῦ ἰδιώτου, περὶ τοῦ καλλίστου, ᾧ μόνῳ ἔστιν οἰόμεθα προσέχειν, καὶ διὰ παντὸς ἐσπουδάκαμεν τὸν περὶ κάλλους λόγον, ἔδοξεν ἂν ἡμῖν, οὐκ ὀνομαστὶ λέγειν τὸν ἔπαινον τοῦ

παιδὸς, οὐ γὰρ ἂν ἔχειν καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυφὴν, ἀλλ' οὐδὲ μὴν, ὥσπερ ἐκείνους, οὕτως ἀτάκτως, ὅπερ ἕκαστος τύχοι λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ, ὅσ' ἂν ἀφρυνημονεύοι περὶ τοῦ προκειμένου. καὶ δὴ ἀρξάμενος ὁ Φίλων πρῶτος, οὑτωσὶ τὸν λόγον ἐποιεῖτο. Ὡς ἔστι δεινὸν, εἰ πάνθ', ὅσα πράττομεν ἑκάστης ἡμέρας, ὡς περὶ καλῶν ποιούμεθα τῆς σπουδὴν, αὐτοῦ δὴ τοῦ κάλλους οὐδένα ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' οὕτω καθεδούμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδοικότες, μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑπὲρ οὗ σπουδάζομεν τὸν ἅπαντα χρόνον εἰπόντες. καί τοι πῶς τις ἂν χρήσαιτο πρεπόντως τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ τοῦ καλλίστου σιγῴη τῶν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸν ἐν λόγοις καλὸν σώζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τἆλλα πρᾶξαντας, περὶ αὐτοῦ λέγειν τοῦ τέλους ἡμᾶς τῶν ἑκάστοτε πραττομένων. ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω λέγειν μὴ, ὡς χρὴ περὶ τοῦτο διακεῖσθαι εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μηδὲν ἐπίστασθαι περὶ αὐτοῦ, ὡς οἷόν τε, βραχέα περὶ τούτου πειράσομαι διελθεῖν, κάλλους γὰρ δὴ πάντες μὴ ἐπεθύμησαν τυχεῖν, πάνυ δ' ἠξιώθησαν ὀλίγοι τινές. οἱ δὴ ταύτης ἔτυχον τῆς δωρεᾶς, εὐδαιμονέστατοι πάντων ἔδοξαν γεγενῆσθαι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ εἰκότα τετιμημένοι. τεκμήριον δὴ, τῶν γοῦν θεῶν δὲ ἡρώων γενομένων, Ηρακλῆς τέ ἐστιν ὁ Διὸς, καὶ Διόσκουροι, καὶ Ελένη. ὧν ὁ μὲν, ἀνδρείας ἕνεκα ταύτης, λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς, Ελένη δὲ, τοῦ κάλλους χάριν, αὐτήν τε μεταβαλεῖν εἰς θεὸν, καὶ τοῖς Διοσκούροις αἰτία γενέσθαι,

περὶ

ποιεῖν αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν, τοῖς ἄνω θεοῖς συνεξετασμένους. ἀλλὰ μὴν ὅς τις ἀνθρώπων ἠξιώθη τοῖς θεοῖς ὁμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὑρεῖν, πλὴν ὅσοι μετεσχήκασι κάλλους. Γέλων τε γὰρ τοῦτο χάριν τοῖς θεοῖς ἀμοιβὴν σίτου μετέσχε, καὶ Γανυμήδης ὁ τοῦ Δαρδάνου διὰ τοῦτο ἐκράτησε τοῦ πάντων ἄνακτος θεῶν, ὡς τὸν αὐτὸν οὐκ ἀνασχέσθαι συμμεταχεῖν αὐτοῦ τινα τῶν ἄλλων θεῶν οὐ θήρας τῶν παιδικῶν, ἀλλ' αὐτοῦ μόνου πρεπούσαν ἡγεμονεύειν εἶναι, εἰς Γάργαρον καταπαύσας οὐ Ἰδης, ἀναγαγεῖν ἐκεῖσε τὰ παιδικὰ, ὅπως σωέσεσθαι τὸν ἅπαντα ἐμελλε χρόνον. τοσαύτην δ' ὧν μέλειαν ἀεὶ ποιεῖται τῶν καλῶν, ὡς τὸ μόνον αὐτὸν ἠξίωσε τῶν οὐρανίων, ἀναγαγὼν ἐκεῖσε, ἀλλὰ κὴ αὐτὸς ὧν γῆς ὤν, ὅτι τύχοι γινόμενος, σωλῶν ἑκάστοτε τοῖς ἐρωμένοις. καὶ ὧδε μὲν χρυσόμαλος λύκος, σωτὴρ δὲ Λήδᾳ, ὧδε δ' αὖ εἴδεα ταῦρος τὸν Εὐρώπην ἁρπάζει. ἐκ δὲ Ἀμφιτρύωνι, χρυσᾶ ἡ Ἡρακλέα. καὶ πολλά τις αὖ ἔχοι λέγειν τεχνάσματα τοῦ Διὸς, ὅπῃ αὖ, οἷς ἐπεθύμει, συγχέοιτο μηχανώμενος. τὸ δὲ μὴ μέγιστον, κὴ οἷον αὖ τις θαυμάσαι, ὁμιλῶν χρὴ τοῖς θεοῖς, τὸ γὰρ ἀνθρώπων γε οὐδέσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς, χρὴ δ' ὧν τούτοις ὁμιλητορῶν, ὅτῳ ποτὲ τρόπῳ ξυμβαίνοις χρῆσθαι κοινῷ τῷ Ἑλλήνων ποικτῇ, κὴ θρασὺς κὴ κατάπληκτικὸς, ὡς τὸν χρὴ μὴ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔρωτος ἡμικοιλίᾳ τῆς Ἥρας, καί τοι πρότερον πάντες ἐωθοῦμεν ὠθισμῷ αὐτὸν, ὅμως δ' αὖτις ἐφόβησεν, ὡς τὸ μὴ κρύπτειν αὐτὴν τὸ μηδὲν παθεῖν, ἀλλὰ μὴ διὰ λόγων

σλῶαι τ῍ ὀργλὼ τοῦ Διί. οὐδ᾽ ἀπ᾽ ἄπαντας θεὸς φ᾽ πῆ ὑστέρᾳ πάλιν ὀχ῾ήμορ κατέσυσε φοβηθῶαι, γῆν ἀναπαύσειν αὐτοῖς αὐδράσι καὶ θάλασσαν ἀπφλήσας. μέλλων ἢ σωίσεσθ῍ καλοῖς, ὅτω γίγνετ῍ πρᾶος ⸋ ἤμορος, ⸋ τοῖς πᾶσιν ὧπλήκης, ὥστε πᾶς ἅπασι τοῖς ἄλλοις, ⸋ αὐτὸν ὁ Ζεὺς εἶν καταλιπὼν, ὅπως μὴ φάνοιτο τοῖς παυδλικοῖς αὐδλῆς, ἑτόρᾳ τινὸς ὑποκείνετ῍ χῆμα, ⸋ τότε καλίσε, κῆ οἷσι τ᾽ ὀρθυντα πᾶσα γαγεάθ῍, ὃσσ᾽ τορ αἰδοῦς ⸋ τιμῆς πᾷ ἐχεῖ τοῦ κάλλ. ⸋ ὀχ ὁ μὴ Ζεὺς ὅτω μόν᾽ εἀλω τ῍ κάλλος, τ῍ δ᾽ ἄλλων ὀδεὶς θεῶν, ἵνα μᾶλ) ἔχῃ δυκῆ ταῦτα κατηγορείαν Διὸς ὀχ ὑπὸ τ῍ κάλλος εἰρᾶθ῍, ἀλλ᾽ εἴ τις ἀκειβῶς ἐθελήσει σκοπεῖν, πάντας αὖ εὕροι θεὸς ταὐτὰ πεπονθότας δλὴ, οἷον τ῍ μὴ Ποσειδῶν, τ῍ Πέλοπος ἡνιοχοῦντος, Υακίνθου ἦ, τ῍ Απόλλω, τ῍ Ερμῆν ἦ, τοῦ Κάδμου. καὶ θεαὶ δ᾽ ἐλάττους ὀκ αἰσχύνοντ᾽ φαινόμεναι τότε, ἀλλ᾽ ὥσπερ φιλοτιμίαν αὐτᾶς ἔχειν δοκεῖ, τὸ δεῖνι συγγνωμονοῦν καλῶ δικαιοῦθ῍, πρὸς ἡδονὴν τοῖς ἀνθρώποις. ἐπὶ ἦ, τ῍ μὴ ἄλλων ἁπάντων ἑκάστη πᾶσάτις δοκᾷ, ὀχ ἑτέρᾳ ἀμφισβητεῖ, πρὸς ὧν ἄρχει, ἀλλ᾽ Αθηνᾶ μὴ, τοῖς ἀνθρώποις ἡγεμονίαν τὰς ἐς πολέμους, πρὸς Αρτεμιν ὁ δ᾽ αμάχετ῍ πρὶ θήρας, ὡς δ᾽ αὖτως Αθηνᾶ διὰ κείνην πρὸ ἀχωρεῖ τ῍ πολεμικῶν, τ῍ ἢ γάμων Ηρᾶ Αφροδίτη, δὲ αὐτὴ πρὸς αὐτὴ φθονεμένη, πρὶ ὧν ἐφορδύθ῍. ἑκάστη δ᾽ ὧν κάλλ῍ ὃσσ᾽ τορ φρονεῖ, κῆ πάσας ὑπερβάλλεσθ῍ δοκεῖ, ὥστε κῆ ἢ Ερις αὐτὰς ἀλλήλας ἐκπολεμῶσαι βουλομένη, ὃδε μὲν ἄλλο πρόβαλον

λῳ αὐταῖς, ἢ κάλλος, ὅτως οἰομένη ῥᾳδίως, ὅπῃ ἤθε
λε, κἄξασήσειν, ὀρθῶς ⸂ φρονίμως ⸃ λογιζομένη.
σκέψαισθ᾽ ἂν ὡς γνῶναι τ᾽ κάλλος πρίσιος
αν, ὡς γὰρ ἐλάβοντο τ᾽ μήλε, ⸂ τ᾽ ὠγραφίω ἀνε-
λέξαντο, ἐκάσης αὐτῆς ⸂ σωλαβόσης ⸃ εἶν᾽ τὸ μῆλον,
μὴ ἢ μᾶς ἢ τολμώσης τ᾽ ψῆφον καθ᾽ αὑτῆς φέγ-
κεῖν, ὡς ἂρ᾽ αἰσχροτόρα τῆς ἑτόρας εἴη πλὴ ὄψιν, ἀ-
νέρχονθ᾽ πρὰ τ᾽ τῶν Μ πατόρα, ⸂ θ᾽ ἀδελφόν τε
⸂ σώοικον, Δία, ὥ᾽ρεψσαι τ᾽ δίκλω αὐτῷ. ἔχω
ἢ κὴ αὐτος, ἤτις ὄσιν, ἀφρλώαδι, καλλίσκ, κὴ πολ
λῶν ἀνδρέων ὄντων, ⸂ σοφῶν καὶ φρονίμων, ἔρ τε
Ελλάδι κὴ τῇ Βορβαφρω, ὅθ᾽ ἐπιβρέπει τ᾽ κείσιν Πά-
ριδ᾽ Ἑρ πειάμε, ψῆφον φαργῆν κὴ καθαρὰν ἀζφνε-
γκὼν, ὅτι ⸂ φρονήσεως ⸂ σοφίας κὴ ῥώμης ⸂ σωφρέ-
χει τὸ κάλλος. τοιαύτην δ᾽ ἐπιμέλφαν ἀεὶ πεποιηνῖ
κὴ πρὸ λῶ ἀκέσειν ἔϊν καλαί, ὥστε ⸂ τ᾽ ἡρώων τε κὼ
σμήτορα, ⸂ θεῶν ποικτ᾽ ὀκ ἄλλοθέν ποθεν, ἢ πρὸς
τ᾽ κάλλος πεπείκασιν ὀνομάζειν. ἤδιον αὖ δ᾽ ἂν ἀκῦ-
σαι, λδυκώλενος ἢ Ηρα, ἢ πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ με-
γάλε Κρόνε. Αθίωᾶ δ᾽ ὀκ αὖ βελητέα τελευτώσια
πρὸ τ᾽ γλαυκῶπις καλεῖδ᾽. Αφροδίτη τε τιμήσαι
τ᾽ αὖ τὸ πανὸς, καλεῖσθαι χρυσῆ. ἅπερ ἅπαντ᾽ ἐς
κάλλος τέινθ, ἵνα τοι τοῦτο ὁ μόνος ἀπόδξειν ἔχθ,
πῶς οἱ ἱρείπτες ἔχεσι πρὶ τ᾽ το, ἀλλὰ ⸂ μαρτυρίομ
ὄσιν ἀψυδὲς, τ᾽ κρεῖπον ἔϊν πάντων τ᾽ ἄλλων. ὀκῦμ
Αθηνᾶ Μ αὐδρίας ἅμα ⸂ φρονήσεως πρὸ ἔχειν ἐπι
ψηφίζει, ἀμφοτόρων γὰρ πρῖσθαι τότων. Ηρα δ᾽

ἁπάσης ἀρχῆς καὶ δυναστείας αἱρετώτερον ἀπεφαί-
νει, συνηγοροῦντ' αὐτῇ καὶ τὸν Δία παραλαβοῦσα. εἰ τοί-
νυν οὕτω μὴ θεῖον καὶ σεμνὸν τὸ κάλλος ἐστὶν, οὕτω δὲ
περισπούδαστον τοῖς θεοῖς, πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς,
μὴ καὶ αὐτοὺς μιμουμένους τοὺς θεοὺς, ἔργῳ τε καὶ λόγῳ
πᾶν, ὅ, τι ἔχομεν, συναίρεσθαι τοῦ κάλλει; ταῦτα μὴ
ὁ Φίλων περὶ τοῦ κάλλους εἶπεν, ἐπιθεὶς τοῦτο τῇ τε-
λευτῇ, ὡς καὶ πλείω δ' ἂν τούτων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ μα-
κρολογεῖν ἠπίστατο τῶν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ.
μετ' ἐκεῖνον δ' εὐθὺς Ἀρίστιππος ἥπτετο τῶν λόγων,
πολλὰ πρότερον πρακληθεὶς ὑπ' Ἀνδροκλέους, οὐ
γὰρ ἐβούλετο λέγειν, τὸ μετὰ Φίλων' εὐλαβούμενος
λέγειν, ἤρξατο δὲ ἐντεῦθεν. Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρω-
ποι τὸ περὶ τῶν βελτίστων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων
ἀφέντες λέγειν, ἐφ' ἑτέρας τινὰς ὥρμησαν ὑποθέ-
σεις, ἀφ' ὧν αὐτοῖς μὴ δοκοῦσι δόξαν προσάγειν, τοῖς
δ' ἀκροαταῖς τοὺς λόγους οὐδὲν λυσιτελοῦντας ποι-
οῦνται, καὶ διεληλύθασιν, οἱ μὲν περὶ τῶν αὐτῶν ἐρί-
ζοντες ἀλλήλοις, οἱ δὲ διηγούμενοι τὰ οὐκ ὄντα. ἕτεροι
δὲ, περὶ τῶν οὐδαμῶς ἀναγκαίων λογοποιοῦντες, οὓς
ἐχρῆν ταῦτα πάντα καταλιπόντας, ὅπως τὶ βελ-
τίον τύχωσιν εἰπόντες, σκοπεῖν, οὓς νῦν ἐγὼ περὶ
τῶν ὄντων οὐδὲν ὑγιὲς ἐγνωκέναι νομίζων, ἄλλως τε,
καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῶν βελτίστων κατηγοροῦντα
τοῖς αὐτοῖς περιπίπτειν, τῶν εὐηθεστέρων οἰόμενος
εἶναι πάντῃ, τὴν αὐτὴν λυσιτελεστάτην, καὶ καλλι-
στὴν τοῖς ἀκούουσιν ὑπόθεσιν ποιήσομαι τῶν λόγων,

καὶ

καὶ ἦν πᾶς, ὁστισοῦν ἂν, φαίη κάλλιστ' ἂν ἔχειν ἀκούειν καλλίστην. εἰ μὴ οὖν περί τινος ἑτέρου τοὺς λόγους ἐποιούμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ περὶ κάλλους, ἤρκεσεν ἂν ἡμῖν ἀκούσασιν ἑνὸς εἰπόντος, ἀπηλλάχθαι περὶ αὐτοῦ, τοῦτο δ' ἄρα τοσαύτην ἀφθονίαν παρέχετο τοῖς βουλομένοις ἅπτεσθαι τῶν περὶ τούτου λόγων, ὥστ' οὐκ, εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τὶς ἐφικοίτο τοῦ λόγῳ, νομίζειν δυστυχεῖν, ἀλλ' ἦν πρὸς πολλοῖς ἄλλοις κἀκεῖνός τι δυνηθῇ συμβαλέσθαι πρὸς τοὺς ἐπαίνους τῶν ἀμείνονος, οἴεσθαι πειρᾶσθαι τύχης. τὸ γὰρ οὕτω μὲν περιφανῶς ὑπὸ τῶν κρειττόνων τετιμημένον, οὕτω δὲ τοῖς ἀνθρώποις θεῖον καὶ περισπούδαστον, πᾶσι δὲ τοῖς οὖσιν οἰκειότατον κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἂν παρῇ, παρὰ πάντων σπουδαζομένων, ὧν δ' ἀφίσταται, μισουμένων, καὶ οὐδὲ προσβλέπειν ἀξιουμένων, τίς ἂν εἴη τοσοῦτον λόγων μετεσχηκὼς, ὥστ' ἐπαινέσαι πρὸς ἀξίαν ἀρκέσαι; οὐ μὴν ἀλλ' ἐπειδήπερ οὕτω πολλῶν αὐτοῦ δεῖ τῶν ἐπαινεσόντων, ὥστε μόλις ἂν τῆς ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικὸς, καὶ ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν περὶ αὐτοῦ, μέλλοντάς γε μετὰ Φίλωνα ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. οὕτω δὴ σεμνότατον καὶ θειότατον τῶν ὄντων ἐστὶν, ὥστε ἵν', ὅσα θεοὶ καλοὺς τετιμήκασι, παραλείπω, ἀλλ' οὖν γ' τοῖς ἄνω χρόνοις, ἐκ Διὸς Ελένη γενομένη οὕτως ἐθαυμάσθη, παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, ὥστ' ἔτι τῆς ἡλικίας οὖσαν γ' τὸς, κατά τινα χρείαν γ' Πελοπονήσῳ γενόμενος ὁ Θησεὺς, οὕτω, τῆς ὥρας ἰδὼν, ἠγάσθη, ὥστ' οὔσης αὐτοῦ καὶ βασιλείας ἀσφαλεστάτης,

Ϲ δόξης ὁ Ϙ τυχόσης, ὅμως ὀκ ἠθέλησεν βιωτὴν αὐτῷ, ταύτης ἐσφυμιώῳ, πρὶν ἐλθεῖν ἢ πάντας δυσαιμονίας, εἰ ταύτην αὐτῷ γνώσιθ σωσικεῖν. ὅτω ἢ σφανοκθεὶς, ὁ μὴ πρὸ τοῦ πάρος λαβεῖν ἀπέφηνε, μὴ γὰρ ἂν αὐτὸν αὐτὴν ἐκδῶναι μήπω ἡλικίας ἡμμένον, τῆς δ' ἀρχὴν ὑποφρονήσας ἐκεῖνος, Ϲ πρὸ ὀλίγου ῥήσας ἢ νῦ τ' γ' Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωνῆσαι αὖθις τ' ἀρπαγῆς Ϲ Πρείβεν πρὸ λαβὼν, βίᾳ λαβὼν αὐτὸν τοῦ πάρος, εἰς Αθῆναν ἐνόμισε τῆς Αἰγικῆς. Ϲ Τοσαύτην ἔσχε χάριν αὐτῷ τ' συμμαχίας ταυτησί, ὥσθ' ὅτως ἐθέλησε τὴν ἅπασα χρόνον, ὥστε Ϲ τοῖς ἐπιγνομένοις πρόδηλον γνῶναι, τὸν Θησέως νῦ Πειρίθου φίλιαν. ἐπειδὴ ἢ ἔδει λιπεῖν γῆν Ἀθῆναι, τῆς Δήμητρος μυηθὲν σόμενον κόρην, ἐπειδὴ πολλὰ παρῆνεν, ὀκ ἠδυνήθη ταύτης αὖ τῆς πείρας ἀρχηγὸς κατάπεῖσαι, σωκηνόθησεν αὖτῷ, τοιοῦτον πρέπον οἰόμενος αὖθις καταθήσειν τῆς χάριν πρὸς τῆς ψυχῆς, ὑπὲρ αὐτὸν λυθῆναι. ἐπανελθόντων δ' εἰς Αργος, αὖθις ἀχθημένους αὖτ', ἐπειδὴ καθ' ὥραν ἦν γάμων, καὶ τοιγε ἔχοντες καλάς τε, Ϲ δὴ γεγονυίας ἐκ τῆς Ελλάδος, σφίσιν αὐτοῖς ἄγεσθ γυναῖκας, οἱ τ' Ελλάδος Βασιλεῖς, οἱ ἢ σωελθόντες ἐμνηστεύοντο ταύτην, τὰς ἄλλας ἀπάσας ὑπερειδόντες, ὡς φαυλοτέρας. γνόντος δ', ὅ τι πρόθυμα χιτος ἔσαι, μὴ λείποντος, μὴ πόλεμος γένηται τῇ Ελλάδι, μαχουμένων πρὸς ἀλλήλας, ὁμωμόκασιν ὅρκον τοτονὶ ὑφῷ κοινῇ, ἢν μὴ ἐπικορήσειν τῆς ταύτης ἀξιω-

ἀξιωθῆναι, μηδ' ἐπιβῆναι, ἢν τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἰόμενος ταύτην αὔξειν τὴν συμμαχίαν πᾶσα σκυβάλῳ. τὸ μὴ δὴν ἰδίας γνώμης ἀπέτυχον πάντες, πλὴν Μενελάου, μόνοις δ' ἐπειράθησαν αὐτοῖς. ὁ πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔρωτος γενομένης τοῖς θεοῖς περὶ Ἰλιάδος, ἐπιβῆναι τὴν Ἰδαίαν πέτραν τὸν Γανυμήδη. ὁ δὲ τὸν μὴ σωματῶν τὸ θεῖον ἡδηθείς, τὸ λωφεῖν δ' ἀναγκασθεὶς γενέσθαι κριτὴς, ὁ διδύσκης Ἥρας μὴ τὴν Ἀσίας ἀρχὴν, τόδ' ἢ πολέμοις Ἄρεως κράτος, Ἀφροδίτης ἢ τὸ Ἑλένης γάμον, ὁ φαύλοις μὴ ἀνθρώποις γενέσθαι ἂν ποτε νομίσας ἐκ ἐλάττω βασιλείαν, Ἑλένης δ' ἀδελφὰ τὸ ἐπιγινομένην ἀξιωθῆναι, πρεῖττον τὸν ταύτης γάμον. γενομένης δὲ τῆς νομένης ἐκείνης στρατείας κατὰ τὸν Τρῶον, κατὰ Εὐρώπης τότε πρῶτον κατὰ τὴν Ἀσίας ἐλθόσης, ἐχόντων οἵ τε Τρῶες, ἀρχόντες τοῦ Ἑλένου, ἀδεῶς οἰκεῖν τοῦ αὐτὸ, οἵθ' Ἕλληνες ταὐτὸν αὐτῶν ἑαυτῶν ἔχειν, ἀπαλλάττεσθαι τὸ ἐκ πολέμου ὁ στρατείας λυσχρῶν, οἵ δ' ἐκ ἠβουλήθησαν ἀμφότεροι, ἐκ αὖ ποτε νομίσαντες εὑρεῖν ἀφορμὴν καλλίω πολέμου, περὶ ἧς ἀρχόντων). κατὰ θεοὶ ἢ αὖ τῶν παῖδας ἀφανῶς εἰδότες ἀρχομένους κατὰ τὸ πολέμου, ἐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον, ἀλλ' κατάγαγον εἰς ἄντρον, ἐκ ἐλάττω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τὸ θεῖον παῖδας γενέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀρχόντων. κατὰ τί λέγω αὖ αὐτὸ παῖδας, αὐτοὶ πρὸς αὐτὸς μείζω, κατὰ λειπότερον κατεύσαντο τοῦ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς γενομένου πολέμου. κατὰ ἐκείνῳ

μὴ γὰρ μετ' ἀλλήλων, γνῶθι ταῦθα ὅτι ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. ὃ τί γάρ οἱ τ' αὖ γνῶμα ἦν ὅδε, ὅσῳ τ' αὖθρωπίνων ἁπάντων κάλλος ὑπερέχει τὸ κάλλος παρ' ἀθανάτοις κεῖται; ὅταν γὰρ ὥσπερ μὲν τ' ἄλλων ὀλίγως ἁπάντων ὀλαμὸς τὸ πᾶν ἄπαν φαίνονθ' ὁμιλήσαντες, ὥσπερ ἦ κάλλος, ὁ μὲν αὖ ὑπὸς ἐπιθεσθωκότες, ἀλλ' ἤδη ἀλλήλοις γίγνεται περιπολεμικότες, ἔνιοι δὲ καὶ τρωθέντες, πῶς ἂν ἁπάσας ψήφοις προλεμῶσιμ ἁπάντων τὸ κάλλος; ἀλλ' ἵνα μὴ δύξωμεν, ἀποφαίνω τὸ περὶ κάλλους λόγων, περὶ ταῦτα διατρίβειν ἀεί, ἐφ' ἑτέρων βάλομαι μεταβιῶναι, ὀλαμῶς ἔλαττον ὄν, ὥστε δεῖξαι τὴν τὸ κάλλος ἀξίαν, τῶν πρότερον εἰρημένων, τὴν Ἀρκάδος Ἱππομάχειαν Οἰνομάου. ὅσους τοὺ ταύτης κάλλους ἁλόντας, μᾶλλον αἰσθομένους ἀπέφηνεν ἀκριβήσειν, ἢ ταύτης διωκισμένους, τὸν ἥλιον πεδορᾶν. ὡς γὰρ ἐλάβετο τ' ἡλικίας ἡ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατὴρ ὁ πολλῷ δεῖ μέσῳ παρεγεγένητο ὥρας, δὴ μὲν ὥρας αὐτῆς ἄλλος, τοσοῦτον γὰρ αὐτῇ πρέπει, ὥστε καὶ τὸν γεγυμνῶσθ' ὑπαγάγετο παρὰ φύσιν, καὶ δι' αὐτὸ ἀξιῶν αὐτῆς ἔχειν παρ' ἑαυτοῦ, βάλεσθαι δ' ἐκδιδύναι πλανήσομένου αὐτοῦ ταύτης ἀξίῳ, τὰς παρ' ἀνθρώπων φθύγους αἰτίας, μηχανῶ τινα μηχανᾶς δι' ἐπιθυμίας ἀδικωτόραν, καὶ ἣν ὠεῖο ῥᾳδίως, ὅπερ ἐβούλετο, κατασήσειν. τὸ γὰρ ἅρμα, ὡς οἷόν τε μάλιστα ἦν, εἰς τάχος τὸ δι' τέχνης διεργασμένον, οὐ γὰρ Ἀρκὰς διὰ ζεύξας γε τῷ τότε ταχίστους ἵππους, ἡμιλλᾶτο

τὸ πρὸς σὲ μνησθῆναι τῆς ὥρης, ἆθλον τ' νίκης πρὸ τῆς θόντας, αὐτοῖς αὐτοῖν προθεῖς, ἢ στεφάνους τῆς ἀφαλῆς ἢ ἠμφιθῶντας. καὶ ἤξιος δ' αὐτ' αὐτοῖς σωσαναβαίνειν τὸ ἅρμα, ὅπως ἀσχολούμενοι πρὸς ταῦτα, ἀμελοῖεν τῆς ἱππικῆς. οἱ δ', ἀστυχόντος τοῦ πρώτως ἁψαμένου τοῦ δρόμου, καὶ τ' ὥρης ἐκπεσόντος μετὰ τ' ζῆν, τὸ μὴ ἀσκῆσαι πρὸς τ' ἀγῶνα, ἢ μεταθεῖναι τὴ τ' βεβολυμένων, μειρακιώδες εἶν ὑπολαβόντος, τοῖν δ' ὠμότητα μισήσαντος οἰνομάου, ἄλλο ἄλλον ἐφθαρκέναι ἀσθενήσαντα, ὥσπερ δεδικὼς, μὴ τ' τε θυαύλου πρὸς τ' ὥρης ἁμάρτη. καὶ πρῶτόν γε μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ φόνος, θεοὶ δ' ἐκείνου τῆς πονηρίας μισήσαντες ταυτησί, τούς τε τεθνεῶτας ἅμα τῆ ὥρᾳ ἐλεξάντου, σὺ μὴ, ὅτι κτήματος ἀπέσερῆς τοιούτου, τῆ ὥρᾳ δ', ὅτι τ' ὥρας ὁ τῆ καιρὸν ἀσκλαύοι, ἀνδρόμηνοί τε τοῦ νέου, ὅστις ἐμελλε, πέλοψ δ' ὢν ὅτος, ἀγωνιεῖσθαι, ἅρμα τε χαλκίζονται τότῳ, κάλλιον τέχνης ποιημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, οἷ ὧν ἐμελλε τῆς ὥρης κύριος εἶν, καὶ γέγονέ γε, τὸν ἀνδρεῖον ὧν τόρμασι τῆς νίκης ἀπεπτονός. ὅτω τ' κάλλος χρῆμα, ἀνθρώποις τε θεῖον εἶν δοκεῖ, τῷ μόνῳ τ' πάντων, καὶ θεοῖς ἐπιτάσλασα πολλαχόσε, διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως, πρὸ ὑργα λογιζομένοις τ' ταῦτα πρὸς κάλλους διεξελθεῖν. ὅτω μὴ δὴ καὶ Ἀρίστιππος δικλθε τὸν λόγον).

Ερ. τὸ δὲ λοιπὸς εἶ Χαρίδημε, ὅπως δ' ὥσπερ ἡρωνίλα τ' τὸ κάλλος καλῶν ἐπιθήσει τὸν λόγον. Χα.

μνδλαμῶς, ὦ πρὸς θεῶν, πρὸ αὐτέρω πρὸ ελθεῖν με διὰ σε, ἱκανὰ γὰρ, δ' ηλῶσαι τῆ σωτσίαν, ⸫ τὰ νῦν εἰρημένα, ἄλλως τ' δὲ δ', ὅσα περ εἶπον, ἀχρμνημονδύοντα. ῥᾷον γὰρ ἂν τις μνημονδύοι τ' ἐτέροις εἰρημένα, ἢ τ' αὐτῷ. Ερ. ταῦτα μὴ δῆτα, ὦν δὲ ἀρχῆς ἐπεθυμᾶμεν ὧν τυχεῖν, δ' γ' δ' ηδσατον ἡμῖν τ' λόγων ἐκείνων, ὅσον ἐμέλησε τ' σῶν ἀκδσαι. ὥστ' ἦν τότων ἀκρσρόησις, διὰ κεῖνα μάλιστ' ἐσι πεπονηκώς. ἀλλὰ πρὸς Ερμᾶ, τ' ἅπαντα λόγ), ὥσπερ ἐπάνεισις δὲ ἀρχῆς, ἀπόδος. Χα. Βέλτιον μὴ ἰῶ, τότοις ἀπαλλάξειν με, τῶν δ' υχρῶν ἀγαπῶντα, ἐπεὶ δ' ὅτω πρθυμῆ καὶ τ' ἡμετέρων ἀκδσαι λόγων, ἰὴ τδδ' ὑπηρετεῖν ἀνάγκη, ὡδὲ δίνων ἰὴ αὐτὸς ἐποιησάμην τ' λόγον. Εἰ μὴ πρῶτος αὐτὸς ἦρχον πρὶ τ' κάλλος λέγειν, πρθοιμίων ἂν ἐδεόμην συχνῶν, ἐπεὶ δ' ὧδε πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς πρότερον εἰρηκόσιν ἐρῶν, ὀδὲν ἀπόκνος, τοῖς ἐμοὶ νῶν λεχθησομένοις, ὡς πρθοιμίοις ὠφέλειν ἐξῆς τ' λόγον. ἄλλως τ' δὲ δ' ἐτέρωσε τ' λόγων γινομένων, ἀλλ' φῶ ταῦθα, ἰὴ τ' αὐτ' ἡμέρας, ὥστ' φεῖναι ⸫ σὺ παρόντα λαθεῖν, ὡς ἄρ' ἐχ ἕκασος ἰδίᾳ λογοποιδσιν, ἀλλὰ τ' αὐτ' ἕκασος ὧν μέρος δ' ἐξέρχονθ' λόγον, ἑτέρῳ μὴ δν ἤρκει γ' αὖ εἰς δυφημίαν, ἅπερ ὑμῶν ἕκασος ἔτυχεν εἰπὼν πρὶ τὸ κάλλος ἰδίᾳ, τότῳ δὲ τοσόδον πρίεσιν, ὥσε ⸫ τοῖς ἐπιγνομένοις, ἔξω τ' νῦν εἰρημένων, δ' δλειν ἐπαίνων τῶν εἰς αὐτό. πλεῖσα γὰρ πολλαχόθεν, αὐτὰ πρῶτα δλειν λέγειν ἕκασα, δόξαν παρέσκησιν, ὥσπερ αὐθέκαστ δυτυχδντι λιμῶνι,

ἀεὶ

ἀεὶ τ φανομένων ἀρ᾽ τι, προσαγομένων τὸς ἀρεπο-
μένους. ἐγὼ δ᾽ ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα μοι δοκῶ μὴ
βέλτιον εἶν πρᾶλιπεῖν, λέξω σοὶ βραχέων, ὅπως τῷ
τε κάλλει τὰ γιγνόμενα ἀκριβώσω, ὑμῖν τε μακρο
λογεῖν πρᾶλιπὼν, ἀράσω πεφασισμένα. τοῖς μὲν
ἢ δι᾽ αὐθρίαν, ἢ καθ᾽ ἑτέραν τινὰ τ αἰρετ ἡμῶν προσ
χειν δοκῆσιν, ἢν μὴ τῷ καθ᾽ ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγ
κάζωσιν ἡμᾶς εἰ αὐτοῖς ἀρκεῖσθ, βασκαίνομεν μᾶλ
λον, ἢ ζῶν τ αὖ ὀ καλῶς αὐτοῖς, τὰ πράγματα πράτ
τομεν, σχοίη. καλὸς δ᾽ ὁ μόνον ὁ φθονεῖσθαι ἢ ὥρας,
ἀλλ᾽ ὀφθείς τε ἰδόντες ἁλισκόμενοι, ὑπορραγαπῶμέν
τε, ὀδ᾽ ἀκροσόμενον, ὥσπερ ἱρείπεσιν, ὅσον αὖ ὑμῖν
ἀξιῶ, ἀναλύοντες αὐτοῖς. ἄδικον αὖ δὴ ὑπακόσαι τίς
ὥρας ὀυτυχηκότι, ἢ προσάξαι τῷ μὴ διότῳ. πλέω
χάειν αὖ εἰσάπαν τῷ πολλὰ προσάπτοντι μᾶλλον, ἢ τῷ
μήδ᾽ ὁτιοῦν ἐπαγγέλλοντι. τ μὴ ἄλλων ἀγαθῶν,
ὧν αὖ φιλεῖς ὤμην, ὁ πρωτόρως ἀποδιδόμην τοῦ
τυχεῖν, κάλλος δ᾽ ὑμῖν ὀφλεῖς ὀδὲ πώποτε γέγονε
κόρ. ἀλλ᾽ ἐαύτε τ Αγλαΐης, τ εἰς Ιλιον ποτὲ συ-
ναναβαίνετε τοῖς Αχαιοῖς, ἐάν θ᾽ Υάκινθον τ καλὸν,
ἢ τ Λακεδαιμόνιον Ναρκισσον κάλλει νικῶμεν, ὀκ
ἀρκεῖν ἡμῖν δοκῶμεν, ἀλλὰ δεδύκαμεν, μὴ λάθω-
μεν τοῖς ἐπιγινομένοις αὖ, καταλιπόντες ὑπορθο
λῶ χρεὸν δ᾽, ὡς εἰπεῖν, πάντων τῶν φιλανθρώπων
πραγμάτων, ὥσπερ κοινὸν πρόκλειγμα, τὸ κάλλος
ὀδί. ὅτε στρατηγοῖς εἰς κάλλος μελήτω τὰ στρα-
τεύματα σωτάσειν, ὅτε ῥήτορσι τοὺς λόγους σω-

τιθέναι, οὔτε μὴν γραφεῦσι τὰς εἰκόνας γεγραφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω, ὧν τὸ κάλλος τέλος ἐστίν. ὧν γὰρ εἰς χρείαν ἥκομεν ἀναγκαίως, οὐκ ἐλλείπομεν οὐδὲν σπουδῆς, εἰς ὅσον ἔξεστι κάλλιστα κατασκευάζειν. τῷ τε γὰρ Μενέλεῳ οὐ τοσοῦτον ἐμέλησε τῆς χρείας τῶν οἴκων, ἢ ὅσον οὐδὲ εἰσερχομένους ἐκπλήττειν, καὶ διὰ τοῦθ' οὕτω πολυτελεστάτους ἅμα κατεσκεύασε καὶ καλλίστους, καὶ τῆς γνώμης οὐχ ἥμαρτεν. ὁ γὰρ Ὀδυσσέως οὕτως ἀγασθῆναι λέγεται τούτους, κατὰ πύστιν τοῦ πατρὸς εἰς αὐτὸν ἀφιγμένος, ὥστ' εἰπεῖν Γεισιστράτῳ τῷ Νεστορίδῃ, Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή. αὐτός θ' ὁ τοῦ μειρακίου πατὴρ οὐκ ἄλλου τοῦ χάριν μιλτοπαρήους ἦγε τὰς ναῦς, συστρατευόμενος τοῖς Ἕλλησιν ἐπὶ Τροίαν, ἢ ὅπως οὐδὲ ὁρῶντας ἐκπλήττειν ἔχῃ. καὶ σχεδὸν, εἴ τις ἑκάστην ἐξετάζειν βούλετο τῶν τεχνῶν, εὑρήσει πάλας οὐ τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν, τοῦ παντὸς τιθεμένας. τοσοῦτον δὲ τὸ κάλλος τῶν ἄλλων ἁπάντων ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε τῶν μὲν ἢ δικαιοσύνης ἢ σοφίας ἢ ἀνδρείας μετεχόντων, πολλαί τις ἂν εὕροι τιμώμενα μᾶλλον, τῶν δὲ ταύτης τῆς ἰδέας κεκοινωνηκώτων βέλτιόν ἐστιν εὑρεῖν οὐδὲν, ὥσπερ δὴ καὶ τῶν μὴ μετεσχηκότων ἀτιμότερον οὐδέν. μόνους γοῦν οὐδὲ μὴ καλοὺς ὀνομαζομεν αἰσχροὺς, ὡς οὐδὲν ὄν, εἴ τι τὶς ἔχων τύχοι πλεονέκτημα τῶν ἄλλων, κάλλους ἐστερημένος. οὐδὲ μὲν οὖν ἢ δημοκρατουμένοις τὰ κοινὰ διοικοῦντας, ἢ τυραννοῖς ὑποτεταγμένους, οὐδὲ μὲν δημαγωγοὺς, οὐδὲ δὲ κό-

λακας

λακας καλδμων. μόνος ἢ οὐ ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἁμαρτίᾳ γιγνόμενος θαυμάζομέν τε, Φιλοπόνους τε καὶ Φιλοκάλους ὀνομάζομεν, καὶ κοινὸς νομίζομεν δημιουργέτας, οὐ τ καλῶν ἐπιμελητάς. ὅτε τοίνυν ὅτῳ μὴ σεμνὸν ἡ ἱάλλος δόξῃ, ὅτῳ ἢ τοῖς πᾶσιν ἐν δυσχῶς μέρᾳ τυχεῖν, ἱερὸς τε νομίζοσι ἐ τότῳ τὶ δεικνῦσαι δοκῶ θῶαι, πῶς ἡμᾶς εἰκότως ὀκ αὖ τις ἐμέμψατο, εἰ τοσοῦτον ἐχοντος ἱεροῦ λοιδορίαν ἐπεὶ ἐκοντὶ πρὸ ἐμεθα, μήδ αὐτὸ οὐ αἰδεσθῆς δοκῶ θέντες, ὅτι ζημιόμεθα; τοσοῦτον μὴ δ ἡ ἱάτρῳ τ λόγ) ἐποιησάμην, πολλά τ γνόντων μοι περὶ ἱάλλως εἰπεῖν ἀφελῶν, ἐπεσθὴ τ σωτηρίαν ἐπὶ πολὺ πεδαθυμούμην ἐώρων. Ερ. δυσδαίμονές γε, οἱ τοιαύτης ἀπολελαύκατε τ σωτηρίας, ἀφεδὸν δ' ἤδη ἰάτρῳ ὀδὲν ἔλατ) ὑμῶν ἔχοντα δίκῃ σε.

Οὐδ' οὕτῳ δοκᾶ τοῦ Λουκιανοῦ.

Νέρωνος ἢ περὶ Μόρυχος τοῦ ἰσθμοῦ, εἰ γνήσιος.

Μιγνεκράτης καὶ Μεσσωνίς.

Ὁ Μόρυχος τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ οἱ Μεσσώνιε δίκ χειρός, ὡς φασι, γεγονῦα τοῦ τυράννου, νοῦν εἶχον Ἑλλωικ. Μου. ἴσθι ὦ Μιγνέκρατες καὶ βέλτιόν γε τεθυμῶσθαι Νέρωνα, τὰς γὰρ πολυβόλας τῆς Πελοποννήσου, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ξυμπέρι τοῖς θαλαττευμένοις ἔθνεσι σαλίων τοῦ Ἰσθμοῦ ῥήγμασι. Με. οὐκοῦν δ' αὖ καὶ τὰς ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς ὑπὸ θαλάττῃ πόλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ δὴ

λακέναις ἀφιχθῆν ὁ οἶκοι κεκτὸς, ἦν τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πράξῃ. ταῦτα δὴ διέξελθε Μασσώνιε βουλομένοις ἡμῖν ἀκροάσασθαι πᾶσιν, εἰ μή τι κωλύσει σε ἄλλο νοῦν ἔτερον. Μα. δίειμι βουλομένοις, εὖ γὰρ οἶδ', ὅτι χαριζοίμην ἂν μᾶλλον τοῖς γε ἀφιγμένοις ὧν ἀνδρὶ ὄντι φρονιστικωτέρῳ ὧδε σοὶ κωλύειν. Νέρωνα τοίνυν ὧν Ἀχαΐαν ὠλαὶ ἦγον, κὴ τὸ σφόδρα αὐτὸ πεπηγέναι, μήδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ἢ λόγον. ἐβούλετο γὰρ τὰ Ὀλύμπια, τὸ γυμνικώτατον τῶν ἀγώνων, στεφανοῦσθαι ᾠδῇ, τὰ γὰρ Πύθια τοῦτον μὴ ἐκφυγεῖν μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνι, μὴ γὰρ ἂν μήδ' ἐκεῖνον γνῶναι ἂν αὐτῷ λιθαρᾶν τε κὴ ᾠδικὸν θέσθαι. ὁ δὲ Ἰόλαος ὁ τοῦ Ἀθηνᾶν αὖθις βεβουλυμένων, ἀλλ' ὧν τὸν χῶρον τῇ φύσει τοῦ τόπου, μεγαλεργίας ἠράσθη, τόν τε βασιλέα τοῦ ὕδατος Τροίαν ποτὲ Ἀχαιῶν ὑβρισμένην, ὡς τοὺς Εὐβοίαν τε Βοιωτίας ἀπέτεμεν Εὐρίπου, τῷ περὶ τὴν Χαλκίδα, ἕλκε τε μιᾷ κὴ τὸ Δαρεῖον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῷ ὑπὸ Σκύθας. τὰ δὲ Ξέρξου κὴ πρὸς τούτων ἴσως γενόμενα, μέγιστα τε μεγαλεργιῶν ὄντα, κὴ πρὸς τούτοις, τὸ δὴ ὀλίγοι ἀλλήλοις ἐπιμιξαι πάντας εἶσαι τοὺς Ἕλλαδα, λαμπρῶς ἐστιᾶσθαι τοῖς ἔξωθεν. αἱ γὰρ τύραννοι φύσεις μεθύσαι μὲν, ψαύουσι δὲ πικὴ ἀκέσασθαι σῶμα φθέγμα. πρὸς ἐλθὼν δὲ Θρᾴκιος, ὕμνον μὴ Ἀμφιβρίτης τε καὶ Ποσειδῶνος ἦσε, καὶ ᾆσμα τὸ μέγα, Μελικέρτην δὲ καὶ Λευκοθέαν. ὀρύξαντος δ' αὐτοῦ χρυσοῦ δίκελλαν, καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐπιβροπολύσαντος, ὧν τὴν ὀρυχεῖον ἥξει, λροτόμενός τε

κὰὶ

Ⓒ ἀδύμενος, Ⓒ καθυπόμενθ ϑ ῆς, τρὶς οἶμαι. ὃῖς τε τὴν ἀρχὴν ἐπισδυμένοις πϑακελδυσάμενθ ξυμπόνως ἅπαλδ τ ἔργα, αὐήει εἰς τ Κόρινθον, τὰ Ηρακλέος δοκῶν ὑπορβεβλῆδ πάντα. οἱ μὴ δὴ ἐκ τδ δεσμώτηρίε, τὰ πέρυσι τε Ⓒ δύσεργα ἀζεπόναν, ἢ σραλιὰ ἢ τὰ γεώδη τε Ⓒ ἐπίπεδα. ἑβδόμην δὲ ὡσὴ πέμπειν ἡμέραν προσελθυσμένων ἡμῶν τῷ Ισθμῷ, κατέβη τις ἐκ Κορίνθε λόγος ὅπως ἔφηε, ὡς δὴ τ Νέρωνος μετεγνωκότος τ τομὴν. ἔφασαν ἢ ἅδε Αἰγυπτίους γεωμέτρας ὄντας, τ ἐκατέρας θαλάττης τὰς φύσεις ἐκ ἰσοπέδους αὐτῆς σωΐυχεῖν, ἀλλ ὑψηλοτέραν ἡγεμόνος τ ἐκ τδ Λεχαίε πρὶ τὴν Αἰγίνην δεδοικέναι, μὴ λάγος γὰρ τοσόνδε νήσων ἐπιχυθέντος, μέγαν ἀποβρύχιον ἀπεργάζεσθαι τὴν Αἴτικην. Νέρωνα ἢ τ μὴ τδ Ισθμῦ τομῆς ἐδ' ἀν Θαλῆς μετέσησεν, ὁ σοφώτατός τε Ⓒ φυσικώτατος, τδ γὰρ τεμεῖν αὖτ ἦρα μᾶλλον, ἢ τδ ἀγμοσίαν ἄδειαν. ἢ δὲ τῶν Εὐρωπείων ἐθνῶν κίνησις, Ⓒ ὀξύτατος, ὡς τῶν ἐκείνης νῦν ἅπτομένος, ὄνομα ἢ αὐτῷ Βίνδαξ, ἀπήγαγεν Ελλάδος τε τὴν Ισθμῦ Νέρωνα, ψυχρῶς γεωμετρήσαντα, τὰς γὰρ θαλάσσας ἰσογαίους τε καὶ ἰσοπέδους οἴδασι. φασὶ δ' αὐτῷ Ⓒ τὰ ὑπὸ τ Ρώμης ὀλισθαίνειν ἤδη, μὴ ὑποδύναι, τοῦτ Ⓒ αὐτοὶ χθὲς ἠκούσατε τ προπαίζοντος χιλιάρχε. Με. ἡ φωνὴ ἢ, Μασσώνιε, δὶς ἥμαρτομένη, μὴ τ Ολυμπιάδων τε Ⓒ Πυθιάδων ἐρᾷ, πῶς ἔχει τῷ τυραννῶ, τ γὰρ Λήμνῳ προσπλεόντων οἱ μὴ ἐθαύμαζον, οἱδὲ κατεγέλων. Μα. ἀλλ ἐκεῖνός

γε, ὦ Μενέκρατες, οὔτε θαυμασίως ἔχει τοῦ φθέγμα-
τος, οὔτ' αὖ γελοίως, ἡ γὰρ φύσις αὐτὸν ἀμέμπτως τε
καὶ μέσως ἥρμοκε. φθέγγετο δὲ κοῖλον, μὴ φύσει, καὶ βα-
ρὺ, ἐγκειμένης αὐτῷ τῆς φάρυγγος, μέλη δ' οὕτω κα-
τεσκευασμένα βομβεῖ πως. οἱ δέ γε τόνοι τῶν φθόγγων
ἐπιλεαίνουσι τοῦτον, ἐπεὶ μὴ θαῤῥεῖ αὐτῷ, χρωμάτων
δὲ φιλανθρωπίᾳ, καὶ μελοποιΐᾳ εὐαγώγῳ μὴ δὴ, καὶ κι-
θαρῳδίᾳ εὐσταλεῖ, καὶ οὗ καιρὸς βαδίσαι, καὶ στῆναι καὶ
μεταστῆναι, καὶ τὸ νεῦμα ἐξομοιῶσαι τοῖς μέλεσιν,
αἰσχύνην ἔχοντος μόνου τοῦ βασιλέα δοκεῖν, ἀκριβοῦν
ταῦτα. εἰ δὲ μιμοῖτο τοὺς κρείττονας, φεῦ γέλωτος, ὡς
πολὺς τῶν θεωμένων ἐκπίπτει, καίτοι μυρίων φόβων
ἐπηρτημένων, εἴτις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νεύει μὴ γὰρ
τοῦ μετρίου πλέον, ξυνάγων τὸν πνεῦμα, ἐπ' ἄκρων
διΐσταται τῶν ποδῶν ἀνακλώμενος, ὥσπερ οἱ ὠδὶ τοῦ τρο-
χοῦ. φύσει δ' ἐρυθρὸς ὤν, ἐρευθεῖ μᾶλλον, ἐμπιπρα-
μένου αὐτῷ τοῦ προσώπου. τὸν δὲ πνεῦμα, ὀλίγον, καὶ οὐκ
ἀπρόχρων που δή. Με. οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πῶς αὐτὸν πῶς
ὑφίεντο, ὦ Μουσώνιε, τέχνῃ γάρ που χαρίζοντο. Μου.
τέχνῃ μὲν, ὥσπερ οἱ ὑποπαλαίοντες, ἀλλ' ἐνθυμή-
θητι ὦ Μενέκρατες τὸν τῆς τραγῳδίας ὑποκριτὴν,
ὡς Ισθμοῖ ἀπέθανεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς
τέχνας, ἢν ἐπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες. Με. καὶ τί
τοῦτο Μουσώνιε, σφόδρα γὰρ αὐήκοος τοῦ λόγου. Μου.
ἄκουε δὴ λόγου ἀτόπου μὴ, ἐν ὀφθαλμοῖς δὲ Ἑλλήνων
πεπραγμένου. Ισθμοῖ γὰρ νόμου κειμένου, μή τε κωμῳ-
δίαν ἀγωνίζεσθαι μήτε τραγῳδίαν, ἐδόκει Νέρων τρα-
γῳδοὺς

γωδὸς νικᾷ. καὶ παρῆλθον εἰς τὴν ἀγωνίαν ταύτην πλείστους μὲν, ὁ δ' Ηπειρώτης, ἄρασα φωνῆς ἔχων, εὐρυθμίᾳ δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμενος, λαμπρότερα τοῦ εἰωθότος ἐπλώτιζε, καὶ τὸ στεφανοῦν ἐρᾷν, καὶ μήδ' αὐήσειν πρότερον, ἢ λέοντα τἀλαῦσα δῆναι οἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆς νίκης. ὁ δ' ἠγρίαινέ τε, καὶ μανικῶς εἶχε, καὶ γὰρ δὴ καὶ ἀκροᾶτο ὑπὸ τῇ σκηνῇ, ἐπ' αὐτῷ δὴ τἀγῶνι. βοώντων δ' αὐτῷ τῶν Ελλήνων ὧδε τῷ Ηπειρώτῃ, πέμπει τὰ γραμματεῖα, κελεύων ὑφεῖναι αὐτῷ τὸν ἀγῶνα. αὐτὸς δ' ὑποθραύοντος τὸ φθέγμα, καὶ δικαίως ἐρίζοντος, εἰσπέμπει Νέρων ἐπ' ὀκειβαύτων οὓς ἑαυτῷ ὑποκρίτας, οἷον προσηκοντίστας καὶ πράγματα, καὶ γυμνὰ καὶ δ' ἐλέφαντίνους καὶ διθύρους πεβεβλημένους αὐτούς, ὥσπερ ἐγχειρίδια, καὶ τὸν Ηπειρώτην αὐτοῦ ἑστῶτες πρὸς τὸν ἀγχοῦ λίονα, καὶ τεταγμένον αὐτὸν τὰ φάρυγγα, παίοντες ὀρθοῖς ταῖς δέλτοις. Με. βραγωδίαν δὲ γύνακα Μασσώνιε, μαρὸν ὅτω πάθος γ' ὀφθαλμοῖς τὸν Ελλήνων ἐργασάμενος; Μα. παιδιὰ ταῦτα νεανία καὶ μητροκτονήσαντι. Με. εἰ δὲ τραγῳδίαις ὑπὸ κείνῃ ἀπέκτεινον, ἐκτεμὼν αὐτοῦ τὸ φθέγμα, τί χρὴ θαυμάζῃ; οὐ γὰρ δὴ καὶ τὸ ῥυθμὸν σόμον, πάρ' ὃ αἱ ὀμφαὶ γ' ἐπνεον, ἀκριβάζειν ὥρμησεν, ὡς μὴ δὲ καὶ Απόλλωνι φωνὴ εἴη, καί τοι τὸν ῥυθὸν καταλήξαντος αὐτοῦ εἰς οὓς Ορέστας τε καὶ Αλκμαίωνας, οἷς ὁ μητροκτονήσας, καὶ λόγ) ἕνα δὴ κλείας ἔδωκεν, ἐπὶ δὴ πασι ἐπεμώρκαμεν. Μα. ὁ δὲ μεγαλαμῶς εἰπεῖν ἔχων, ὁ τῷ ἐλεμώρκησεν, ὑβρίζῃ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὠνέλο, πρὸ ὠτόρα τοῦ

ἀληθῶν ἀκούων. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίς ἡ προσιοῦσα ναῦς, ὡς ἐπάγειν τὶ ἀγαθὸν ἔοικεν. ἐστεφάνωντο γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὔφημος, καί τις ἐκ πρώρας προτείνει τὴν χεῖρα, πρακελευόμενος ἡμῖν θαρρεῖν τε καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ πρακούω, Νέρωνα οἴχεσθαι. Με. Βοᾷ γὰρ, Μουσώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσῳ τῆς γῆς ἅπτετο. Μου. εὖ γε ὦ θεοί. Με. ἀλλὰ μὴ ἐπευχώμεθα, ὠδὶ γὰρ τοῖς κειμένοις οὔ φασι δεῖν.

Τέλος δευτέρου μέρους τῶν Λουκιανοῦ.

Biblioteka Główna U. A. M. w Poznaniu